

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHITE WITCH, BLACK CURSE

**KIM
HARRISON**

*New York Times Bestselling Author of **The Outlaw Demon Wails***

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beyaz Cadı, Kara Lanet

Kim Harrison

 HarperCollins e-books

*Cümlelerimi bitiren ve esprilerimi anlayan adama.
Ezik olanları bile.*

İçindekiler

[Bir](#)

Kanlı el izi gitmiş, Kisten'in penceresinden silinmişti ama...

[İki](#)

Bir sonraki asansöre bineceğiz," dedi düzenli kadın...

[Üç](#)

Sinirle arabamın direksiyonunu daha sıkı kavradım.

[Dört](#)

Rüzgarın aniden kesilmesiyle...

[Beş](#)

Teşekkürler, Alex!" FIB memuruna el sallayarak bağırdım.

[Altı](#)

FIB'nin lobisi gürültülü ve soğuktu. Gri sokak çamuru...

[Yedi](#)

Havaalanı gürültülüydü ve bir desteğe yaslandım.

[Sekiz](#)

Isıtıcıdan gelen cereyan saçlarımı gıdıkladı.

[Dokuz](#)

Annemin geçen sonbaharda getirdiği tozlu kutu.

[On](#)

Bulaşık bezi çoktan nemlenmişti ama biz...

[On bir](#)

Kalabalığın kenarında duraksadım, bakışlarımı sabitledim.

[On iki](#)

Hafif bir portakal antiseptiği kokusu vardı ve...

[On üç](#)

Buklelerim neredeyse kurumuştı ve rahatsız edici derecede yavaş

hareket ediyordum... [14](#)

Ivy beni tekerlekli sandalyeye bindirirken dizlerimi birbirine bastırdım.

[On beş](#)

Erica'nın öldürülmesinden sonra Hummer'daki atmosfer dramatik bir şekilde değişti.

[On altı](#)

Mutfak sıcaktı, esmer şeker, çikolata parçaları ve...

[On yedi](#)

Beni görmezden gel, ha?" Korku yerine öfke duymaya çalışarak mırıldandım.

[On sekiz](#)

Ivy'nin etrafa çarpmasıyla uykuda kalmak zordu...

[On dokuz](#)

Güneş ufka doğru yükseliyor, binaları boyuyordu.

[Yirmi](#)

Yeni bir kırılganlık hissiyle...

[Yirmi Bir](#)

Arabamı arka taraftaki açık alanlardan birine çektim.

[Yirmi İki](#)

Park yerine girdiğimizde Ivy'nin başı eğikti.

[Yirmi Üç](#)

Annemin evinde etli yahninin kokusu çok ağırdı.

[Yirmi Dört](#)

Üç siyah iksirin şangirtisiyle irkildim.

[Yirmi Beş](#)

Aman Tanrım. Sanırım hasta olacağım."

[Yirmi Altı](#)

Rüzgâr, aşağıdaki yüksek binaların arasından...

[Yirmi Yedi](#)

Asansör zorlukla hareket etti, gümüşten önce bir kat indi...

[Yirmi Sekiz](#)

Bu iş iyi gitmeyecek, diye düşündüm.

[Yirmi Dokuz](#)

Bu ikinci kez bir şeytana maruz kalışımdı.

[Otuz](#)

Nemli taş kokusu bana çarptı ve tanıdım...

[Thirty-One](#)

Seni piç kurusu!" Hayal kırıklığına uğramış bir öfkeyle haykırdım.

[Otuz İki](#)

Bir yerlerden Mia ve Holly'nin farklı çığlıklar attığını duyabiliyordum.

[Otuz Üç](#)

Bu sanat. Sanat olmak zorunda," dedi Ivy.

[Otuz Dört](#)

Annem şu anda yüzlerce kilometre uzakta olsa da... [Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kim Harrison Credits Yazarının](#)

[Diğer Kitapları](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Bir

Kanlı el izi gitmişti, Kisten'in penceresinden silinmişti ama hafızamdan silinmemişti ve birinin onu temizlemiş olması beni sinirlendirmişti, sanki öldüğü geceyle ilgili aklımda kalan azıcık hatırayı da çalmaya çalışıyorlardı. Kendime karşı dürüst olsaydım, bu öfke yersiz bir korkuydu. Ama değildim. Çoğu gün böylesi daha iyiydi.

Artık nehirde yüzmek yerine kuru havuzda bulunan terk edilmiş kruvazörü etkisi altına alan Aralık soğuşundan titreyerek küçük mutfakta durdum ve sütlü plastiğe baktım, sanki lekeli işaretin yeniden var olmasını ister gibiydim. Yakın mesafeden Ohio Nehri'ni geçen bir dizel trenin aşırı hoşgörölü, güçlü homurtusu geliyordu. Ford'un ayakkabılarının metalik biniş merdivenine sürtünmesi sertti ve endişe kaşlarımı çatıttı.

Federal Inderland Bürosu Kisten'in cinayetiyle ilgili soruşturmayı resmen kapatmıştı -Inderland Güvenliğı bir soruşturma bile açmamıştı- ama FIB, resmi bir varlık olmadan beni el koyma bahçelerine sokmayacaktı. Bu da Edden daha fazla psikiyatrik değerlendirmeye ihtiyacım olduğunu ve artık gelmeyeceğimi düşündüğü için akıllı, garip Ford anlamına geliyordu. Kanepede uyuyakaldığımdan ve FIB'nin Cincinnati'deki ofisindeki herkes horladığımı duyduğundan beri gelmiyordum. Değerlendirmeye ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey hafızamı yeniden inşa edecek bir şeydi. Eğer bu kanlı bir el iziyse, öyle olsun.

"Rachel? Beni bekle," diye seslendi FIB'nin psikiyatristi ve endişem yerini kızgınlığa bıraktı. *Sanki bununla başa çıkamazmışım gibi. Ben büyük bir kızım.* Ayrıca, görülecek bir şey kalmamıştı; FIB her şeyi temizlemişti. Ford belli ki daha önce buraya gelmişti -merdivene ve kilitli olmayan kapıya bakılırsa- randevumuzdan önce her şeyin yeterince *düzenli* olduğundan emin olmak için.

Ayakkabılarımın tik üzerinde çıkardığı takırtılar beni ileri itti ve

Kollarımı kendilerinden ayırdım ve oturma odasına doğru ilerlerken denge için küçük mutfak masasına uzandım. Zemin hareketsizdi, bu da garip hissettiriyordu. Artık temiz olan pencereyi çerçeveleyen kısa perdelerin ardında, kuru havuzdaki teknelerin kirli gri ve parlak mavi muşambaları vardı, zemin ise bir metre kadar altımızdaydı.

"Dayanabilecek misin?" Ford tekrar sordu, içeri girerken ışık tutuluyordu. "Bir oda ötede olursan yardım edemem."

"Bekliyorum," diye homurdandım, durdum ve omuz çantamı yukarı çektim. Her ne kadar saklamaya çalışsa da Ford kışını merdivenden çıkarmakta biraz zorlanmıştı. Yüksekten korkan bir psikiyatrist fikrinin komik olduğunu düşünmüştüm, ta ki boynuna taktığı muskadan bahsettiğimde parlak bir pembeye dönüşene ve Ford utançtan kıpkırmızı olana kadar. Kendi şeytanlarının etrafında dönen iyi bir adamdı. Benim dalga geçmemi hak etmiyordu.

Ford'un nefes alışları soğuk sessizlikte yavaşladı. Zayıf ama kararlı bir şekilde masayı kavradı, yüzü her zamankinden daha beyazdı, bu da kısa siyah saçlarını öne çıkarıyor ve kahverengi gözlerini duygulandırıyor. Duygularımı dinlemek yorucuydu ve olanları bir araya getirmeme yardımcı olmak için duygusal çöplüğümü karıştırmasını takdir ettim.

Ona ince bir gülümseme verdim ve Ford ceketinin üst birkaç düğmesini açarak profesyonel pamuklu gömleğini ve çalışırken taktığı tılsımı ortaya çıkardı. Metalik ley hattı tılsımı, topladığı duyguların görsel bir göstergesiydi. Tılsımı taksa da takmasa da duyguları hissediyordu ama tılsımı çıkardığında etrafındakiler en azından mahremiyet yanılsamasına kapılıyordu. Oda arkadaşım ve iş ortağım Ivy, hafızamı geri kazanmak için cadı büyüsünü insan psikolojisiyle bozmaya çalışmanın aptalca olduğunu düşünüyordu ama çaresizdim. Kisten'i kimin öldürdüğünü bulma çabaları hiçbir sonuç vermiyordu.

Ford'un etrafının duvarlarla çevrili olmasından duyduğu rahatlama neredeyse hissediliyordu ve masadaki ölümcül tutuşunu bıraktığını görünce oturma odasına ve teknenin geri kalanına açılan dar kapıya yöneldim. Belli belirsiz vampir ve makarna kokusu burnuma çarptı; bir anının canlandırdığı hayal gücü. Beş ay olmuştu.

Çenem sıkıştı ve gözlerimi yere diktim, kırık kapı çerçevesini görmek istemiyordum. Alçak halının üzerinde daha önce olmayan kir lekeleri vardı; Kisten'i tanımayan, onun gülüşünü, gülme şeklini ya da beni şaşırttığında gözlerinin nasıl kırıştığını bilmeyen dikkatsiz insanların bıraktığı izler. Teknik olarak, insan müdahalesi olmayan bir Inderland ölümü FIB'nin yetki alanı dışındaydı, ancak I.S. erkek arkadaşımın bir kan hediyesine dönüştürülmesini umursamadığından, FIB bir

Sadece benim için.

Cinayet hiçbir zaman kayıtlardan çıkarılmadı ama soruşturma resmen rafa kaldırılmıştı. Bu, hafızamı yeniden canlandırmak için buraya gelebildiğim ilk fırsattı. Birisi beni kendisine bağlamaya çalışırken dudağımın iç kısmını kesmişti. Birisi erkek arkadaşımı iki kez öldürmüştü. Kim olduklarını öğrendiğimde birilerinin canı çok yanacaktı.

Midem bulanarak Ford'un yanından geçip kanlı el izinin olduğu pencereye baktım; iz bırakmadan acımla alay etmek için bir tabela gibi bırakılmıştı. *Korkak herif.*

Ford'un boynundaki tılsım kızgın bir siyaha dönüştü. Kaşları kalkarken gözleri benimkilerle buluştu ve ben duygularımı yavaşlamaya zorladım. Bir bok hatırlayamıyordum. Yedeğim ve diğer iş ortağım Jenks, Kisten'in katilinin peşinden gitmeyeyim diye bana unutturmuştu. Onu suçlayamazdım. Peri sadece on beş santim boyundaydı ve bir intihar koşusunda kendimi öldürmemi engellemek için tek seçeneği buydu. Ben sahipsiz bir vampir ısırığı olan bir cadıydım ve bu, nasıl keserseniz kesin ölümsüz bir vampire karşı duramazdı.

"Bunu yapabileceğine emin misin?" Ford sordu ve elimi üst kolumdan zorla indirdim. Tekrar. Bir anı yüzeye çıkmaya çalıştıkça uzun zaman önce kaybolmuş bir acıyla zonkladı. Korku içimde kıpırdandı. Kapının diğer tarafında olduğumu ve kapıyı kırmaya çalıştığımı hatırlamak eski bir anıydı. O geceye dair neredeyse sahip olduğum tek hatıraydı.

"Bilmek istiyorum," dedim ama sesim bana bile titrek geliyordu. Lanet kapıyı tekmeleyerek açmıştım. Ayağımı kullanmıştım çünkü kolum hareket edemeyecek kadar acıyordu. O sırada ağlıyordum ve saçlarım gözlerime ve ağızma kaçmıştı. Kapıyı tekmelemiştim.

Bildiklerimden bir anı elendi ve bir şey eklendiğinde nabzım hızlandı, geriye doğru düştüğümü, bir duvara çarptığımı hatırladım. *Başım duvara çarpmıştı.* Nefesimi tutarak oturma odasının karşısındaki özelliksiz panellere baktım. Tam şuraya. *Hatırlıyorum.*

Ford alışılmadık bir şekilde yaklaştı. "Bu şekilde yapmak zorunda değilsin."

Gözlerinde acıma vardı. Orada, bana yönelmiş olmasından hoşlanmadım ve irademi toplayıp kapı çerçevesinden geçerken tılsımı gümüşe döndü. "Hatırlıyorum," dedim cesurca. "Ben hiçbir şey hatırlamasam bile, FIB'dekiler bir şeyleri gözden kaçırmış olabilir."

FIB bilgi toplama konusunda harikaydı, hatta I.S.'den bile daha iyiydi. Öyle olmalıydı çünkü insanlar tarafından yönetilen kurum, suçu kimin ve neden işlediğini bulmak için odayı duygular için süpürmek veya cadı tılsımları kullanmak yerine kanıt bulmaya güvenmek zorundaydı. Yine de herkes bir şeyleri gözden kaçırabilirdi ve benim burada bulunma nedenlerimden biri de buydu. Diğerleri ise hatırlamaktı. Şimdi ise korkuyordum. *Başım duvara çarptı... tam şuraya.*

Ford arkamdan geldi ve ben teknenin bir yanından diğer yanına uzanan alçak tavanlı oturma odasını tararken beni izledi. Dar pencerelerden görünen hareketsiz Cincy silüeti dışında burası normal görünüyordu. Mideme kramplar girerken elim ortama gitti. Ne hatırlarsam hatırlayayım bunu yapmak zorundaydım.

"Demek istediğim," dedi Ford ellerini ceplerine sokarken, "anıları tetiklemek için başka yollarım da var."

"Meditasyon mu?" Ofisinde uyuyakaldığım için utanarak "Meditasyon mu?" dedim. Stresli bir baş ağrısının başlangıcını hissederek, Kisten'le yemek yediğimiz kanepenin yanından geçtim, kötü çeken televizyonun yanından geçtim, gerçi hiç izlememiştik ama, ıslak barın yanından geçtim. Hasar görmemiş duvara birkaç adım kala çenem ağrımaya başladı. Yavaşça bir elimi başımın çarptığı panellere koydum, titremeye başladıklarında parmaklarımı kıvırdım. *Başım duvara çarpmıştı. Beni kim itmişti? Kisten mi? Katili mi? Ama anılar parçalanmıştı. Daha fazlası yoktu.*

Arkamı döndüğümde hafif titrememi gizlemek için elimi cebime soktum. Nefesim neredeyse görünmez bir bulut halinde içimden kayıp gitti ve paltomu kendime doğru çektim. Tren çoktan gitmişti. Perdelerin arkasında çırpınan mavi bir muşambadan başka hiçbir şey hareket etmiyordu. İçgüdülerim bana Kisten'in bu odada ölmediğini söylüyordu. Daha derine gitmeliydim.

Karanlık, dar koridorda gözlerim alışana kadar kör bir şekilde yürürken Ford hiçbir şey söylemedi. Kisten'in doğum günüm için verdiği sivri uçlu şapkaları denediğim küçük banyonun önünden geçerken nabzım hızlandı ve yavaşladım, vücudumu dinledim ve sessizce yanarken parmak uçlarımı birbirine sürttüğümü fark ettim.

Tenim karıncalandı ve durdum, parmaklarıma baktım, parmaklarımin altında sürtünmeden dolayı sıcak olan halıyı hissetme anısını hatırladım. Uzun zaman önce hissettiğim bu duygudan doğan yeni bir düşünce yüzeye çıkarken nefesimi tuttum. *Dehşet, çaresizlik. Bu koridordan aşağı sürüklenmişim.*

Hatırladığım bir panik parladı ve onu bastırarak nefesimi yavaşça dışarı vermeye zorladım. Haliya çizdiğim çizgiler FIB'in kanıt aramak için süpürmesiyle silinmiş, bir büyüyle hafızamdan silinmişti. Sadece bedenim ve şimdi de ben hatırlıyordum.

Ford sessizce arkamda durdu. Beynimde bir şeylerin dolaştığını biliyordu. Önümde yatak odasının kapısı vardı ve korkum daha da arttı. Olayın olduğu yer orasıydı. Kisten orada yatıyordu, vücudu yırtılmış ve parçalanmış, yatağa yığılmış, gözleri gümüşleşmiş ve gerçekten ölmüştü. *Ya her şeyi hatırlarsam? Tam burada, Ford'un önünde ve yıkılırsam?*

"Rachel."

Ben irkilerek sıçradım ve Ford yüzünü buruşturdu. "Bunu başka bir şekilde yapabiliriz," diye ikna etti. "Meditasyon işe yaramadı ama hipnoz işe yarayabilir. Daha az stresli olur."

Başımı sallayarak ilerledim ve Kisten'in odasının koluna uzandım. Parmaklarım solgun ve soğuktu, benimkiler gibi görünüyordu ama değillerdi. Hipnoz, paniği yalnız kalacağım gece yarısına kadar erteleyecek sahte bir sakinlikti. "Ben iyiyim," dedim ve kapıyı iterek açtım. Yavaş bir nefes alarak içeri girdim.

Geniş oda soğuktu, içeri ışık alan geniş pencereler soğuğu engellemek için pek bir şey yapmıyordu. Kolumu kendime doğru çekerek Kisten'in yatağa yaslandığı yere baktım. *Kisten*. Hiçbir şey yoktu. Onu özlediğim için kalbim acıyordu. Arkamda, Ford garip bir düzenlilikle nefes almaya başladı, duygularımın onu ezmesini engellemeye çalışıyordu.

Birisi Kisten'in öldüğü halıyı ikinci ve son kez temizlemişti. Gerçi fazla kan yoktu. Parmak izi tozu gitmişti ama buldukları tek parmak izi benden, Ivy'den ve Kisten'den gelmişti; işaret levhaları gibi dağılmışlardı. Katilden hiç iz yoktu. Kisten'in cesedinde bile. I.S. muhtemelen ben vampirlerin kışını tekmelemek için ayrıldığımda ve her şeyi unuttuktan sonra FIB ile şaşkın bir şekilde geri döndüğümde cesedini temizlemişti.

I.S. cinayetin çözülmesini istemiyordu, Kisten'in son kanının teşekkür olarak verildiği kişiye bir nezaketti bu. Görünüşe göre Inderland gelenekleri toplum yasalarından önce geliyordu. Aslında bir zamanlar çalıştığım insanlar bunu örtbas ediyordu ve bu beni kızdırıyordu.

Düşüncelerim öfke ve zayıflatıcı bir kalp ağrısı arasında gidip geliyordu. Ford nefes nefese kaldı ve ben de hiç değilse onun için rahatlamaya çalıştım. Gözlerimi kırpıştırarak

Gözyaşlarımı tehdit ederek tavana baktım, soğuk ve sessiz havayı içime çektim ve ondan geriye doğru sayarak Ford'un bana hafif bir meditasyon hali bulmam için verdiği işe yaramaz egzersizi yaptım.

En azından Kisten birilerinin zevki için kanının emilmesi gibi iğrenç bir durumdan kurtulmuştu. Arka arkaya iki kez ölmüştü, ikisinde de muhtemelen beni kendisine verilen vampirden kurtarmaya çalışıyordu. Otopsisini hiç yardımcı olmamıştı. İlk seferinde onu öldüren her neyse, tekrar ölmeden önce vampir virüsü tarafından onarılmıştı. Ve eğer hafızamı kaybetmeden önce Jenks'e söylediklerim doğruysa, ikinci ölümünü saldırganını ısırarak gerçekleştirmiş ve ölümsüz kanlarını karıştırarak ikisini de öldürmüştü. Ne yazık ki Kisten uzun süre ölü kalmamıştı. Çok daha yaşlı olan saldırganı sadece yaralı olarak bırakmış olabilirdi. Sadece bilmiyordum.

Zihinsel olarak sıfıra ulaştım ve daha sakin bir şekilde şifonyere doğru ilerledim. Üzerinde bir gömlek kutusu vardı ve onu tanıdığım da neredeyse kalp ağrısından iki büklüm olacaktım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Elim dışarı çıktı, parmaklarım yavaşça açılmadan önce bir yumruğa dönüştü ve ona dokundum. Kisten'in bana doğum günümde hediye ettiği dantel ayıcığı. Burada olduğunu unutmuştum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ford ve gözyaşlarımdan bulanıklaşan bakışlarımla onun eşikte yığılıp kaldığını gördüm.

Gözyaşlarımdan akması için gözlerimi kısarak kapattım ve nefesimi tuttum. Başım çarpıyordu ve nefes nefese kaldım ama tekrar tuttum, kontrol için mücadele ediyordum. Kahretsin, o beni sevmişti, ben de onu sevmiştim. Bu adil değildi. Doğru değildi. Ve muhtemelen benim hatamdı.

Eşikten gelen yumuşak bir ses bana Ford'un mücadele ettiğini söyledi ve kendimi nefes almaya zorladım. Kendimi kontrol altına almalıydım. Ford'a zarar veriyordum. Benim hissettiğim her şeyi o da hissediyordu ve ona çok şey borçluydum. Ford, ara sıra onlar için çalışmama rağmen FIB tarafından sorguya çekilmememin sebebiydi. O da bir insandı ama başkalarının duygularını hissedebilme laneti yalan makinesinden ya da doğruluk tılsımından daha iyiydi. Kisten'i sevdiğimi biliyordu ve burada olanlardan dehşete düşmüştü. "İyi misin?" Nefes alış verişini düzleştirdiğinde sordum.

"İyiyim. Sen?" dedi kısık bir sesle.

Şifonyerin üst kısmını kavrayarak, "Şeftali gibi," dedim. "Özür dilerim. Bu kadar kötü olacağını bilmiyordum."

"Seni buraya getirmeyi kabul ettiğimde neyle karşılaşacağımı biliyordum," dedi, artık kendim için ağlamayacağım gözündeki bir damla yaşı silerken. "Senin verdiğin her şeye katlanabilirim Rachel."

Suçluluk duygusuyla arkamı döndüm. Ford olduğu yerde kaldı, mesafe aşırı yüklemeye başa çıkmasına yardımcı oluyordu. Kaza dışında kimseye dokunmamıştı. Yaşamak için berbat bir yol olmalıydı. Ama şifonyerden uzaklaştığımda, parmak uçlarım şifonyerin üst kısmının altından ayrılırken yumuşak bir çekme oldu. *Yapış yapıştı*. Parmak uçlarımı kokladığımda, hafif bir itici gaz ısırığı buldum.

Yapışkan ağ. Birisi yapışkan ağ kullanmış ve şifonyerin alt tarafına sürmüş. Ben mi? Kisten'in katili mi? Yapışkan ağ sadece periler ve peri üzerinde işe yarardı. Diğerleri için örümcek ağı gibi tahriş edici bir şeyden fazlası değildi. Jenks havanın çok soğuk olduğu bahanesiyle buraya gelmekten vazgeçmişti, ki öyleydi, ama belki de söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

Dikkatim dağıldığı için kalp ağrım hafifledi ve diz çökerek çantamdan bir kalem ışığı çıkardım ve şifonyerin dudağının alt tarafına tuttum. Kimsenin tozunu almadığına bahse girmeye hazırdım. Ford yaklaşınca ışığı kapattım ve ayağa kalktım. FIB adaleti istemiyordum. Kendiminkini istiyordum. Ivy ve ben daha sonra dışarı çıkıp kendi keşiflerimizi yapacaktık. Tavanda da hidrokarbon izi olup olmadığını test edecektik. O gece benimle ne kadar süre birlikte olduğunu öğrenmek için Jenks'i sarsacaktık.

Ford'un onaylamaması neredeyse hissediliyordu ve bakarsam tılsımının öfkemi algılamaktan kıpkırmızı olacağını biliyordum. Ama umurumda değildi. Öfkeliydim ve bu dağılmaktan daha iyiydi. Yeni bir amaç duygusuyla odanın geri kalanıyla yüzleştim. Ford bulaşan pisliği görmüştü. FIB iyi bir parmak izi bulabilirse davayı yeniden açacaktı -yani benim yaptığımdan başka. Bu, buraya girmeme izin verilen son sefer olabilirdi.

Şifonyere yaslanıp gözlerimi kapattım ve kollarımı kavuşturup hatırlamaya çalıştım. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Eşyalar nerede?" Zihnimde gizlenmiş, yüzeye çıkmaya hazır başka neler olduğunu fark etmek için hem korkuyor hem de hevesleniyordum.

Plastiğin kayma sesi duyuldu ve Ford isteksizce bana bir paket kanıt torbası ve bir yığın fotoğraf uzattı. "Rachel, eğer uygun bir parmak izi varsa gitmeliyiz."

"FIB'in beş ayı vardı," dedim, onları alırken gergindim. "Sıra bende. Kanıtların bozulduğu konusunda da bana saçmalamayın. Tüm departman buradan geçti. Eğer bir parmak izi varsa, muhtemelen

onların."

Ben şifonyere dönüp plastik poşetleri baskılı tarafları aşağı gelecek şekilde dizerken iç geçirdi. Önce fotoğrafları aldım, bakışlarım arkamdaki odanın yansımasına doğru yükseldi.

Mutfak penceresindeki lekeli, kanlı el izinin resmini yığının arkasına taşıdım ve birkaç iş gibi dokunuşla yığını topladım. El izinden benim ya da Kisten'in olmadığı hissinden başka bir şey çıkaramadım.

Tanrı'ya şükür Kisten'in resmi yoktu ve duvardaki bir göçüğün fotoğrafıyla odayı geçtim. Duvar kaplamasına dokunduğumda Ford sessizdi ve hayalet acının yokluğuna bakarak başaramadığıma karar verdim. Burada benimkinden başka bir kavga daha olmuştu. Muhtemelen benim yüzümden.

Fotoğrafı yığının arkasına kaydurdum. Altında, pencerelerin altında çekilmiş bir ayakkabı izinin yakın çekimi vardı. Başım zonklamaya başladı ve bu bir uyarı olarak, burada düşüncelerimin içinde gizlenen bir şey olduğunu biliyordum. Çenemi sıkarak kendimi pencereye doğru zorladım, diz çökerek elimi pürüzsüz halının üzerinde gezdirdim, korktuğum halde bir anıyı canlandırmaya çalıştım. Parmak izi bir erkek ayakkabısına aitti. Kisten'in değil. Bunun için fazla sıradandı. Kisten dolabında sadece en yeni modaları bulundururdu. *Ayakkabı siyah mıydı yoksa kahverengi mi?* Bir şeylerin ortaya çıkmasını isteyerek düşündüm.

Hiçbir şey. Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım. Düşüncelerimde, vampir tütüsünün kokusu yabancı bir tıraş losyonu ile karıştı. İçimde bir ürperti yükseldi ve Ford'un ne düşündüğünü umursamadan, liflerin kokusunu içime çekmek için yüzümü halıya koydum. *Bir şey... herhangi bir şey... Lütfen....*

Panik düşüncelerimin kenarında çırpındı ve kendimi daha derin nefes almaya zorladım, beynimdeki ilkel düğmeler ateşlenirken ve kokulara isimler verilirken kığımın havada olmasını umursamadım. *Hiç güneş görmemiş miskli gölgeler. Çürümüş suyun iğrenç kokusu. Toprak. İpek. Mum kokulu toz.* Bunlar ölümsüzlüğe işaret ediyordu. Eğer bir vampir olsaydım, Kisten'in katilini sadece kokusundan bile bulabilirdim ama ben bir cadıydım.

Gergin bir şekilde tekrar nefes aldım, düşüncelerimi araştırdım ve hiçbir şey bulamadım. Panik hissi yavaş yavaş azaldı ve baş ağrım geri çekildi. Rahatlayarak nefes verdim. Yanılmışım. Burada hiçbir şey yoktu. Sadece halı vardı ve zihnim cevap ihtiyacımı karşılamaya çalışırken kokular icat ediyordu. "Hiçbir şey," diye mırıldandım halıya, oturmadan önce son bir kez derin nefes aldım.

Vampir kokusunu içime çekerken içimi bir dehşet dalgası kapladı. Şok olmuş bir halde beceriksizce ayağa kalktım ve ihanete uğramış gibi halıya baktım. *Lanet olsun.*

Soğuk terler içinde arkamı döndüm ve paltomu çekiştirdim. *Ivy. Dışarı çıkıp halıyı koklamasını isteyeceğim,* diye düşündüm, sonra neredeyse gülecektim. Sert bir fısıltıyla geri yakalayarak öksürüyormuş gibi yaptım, bir sonraki fotoğrafa geçerken parmaklarım üşüyordu.

Daha da iyisi, diye alaycı bir şekilde düşündüm. Panellerde çizik izleri. Nefesim hızlandı ve parmak uçlarım zonklamaya başladığında bakışlarım doğruca küçük dolabın yanındaki duvara yöneldi. Neredeyse nefes nefese kalmış bir halde baktım, parmaklarımın izlerle eşleşip eşleşmediğine bakmayı reddediyordum, istesem de bir şeyler hatırlamaktan korkuyordum. Duvardaki işaretleri yaptığımı hatırlamıyordum ama vücudumun yaptığı belli idi.

Korkuyu daha önce de görmüştüm. Ölüm bir anda üzerinize geldiğinde ve siz sadece tepki verebildiğinizde korkunun parlak ve ışıltılı olduğunu görmüştüm. Ölüm yavaşça geldiğinde ve siz çılgınca ondan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştığınızda korku ve umudun mide bulandırıcı karışımını biliyordum. Eski korkularla büyümüştüm, sizi uzaktan takip eden, ölümün ufukta gizlendiği, o kadar kaçınılmaz ve kaçınılmaz ki gücünü yitirdiği korkularla. Ama görünürde hiçbir nedeni olmayan bu düpedüz panik yeniydi ve onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken titriyordum. *Belki de görmezden gelebilirim. Bu Ivy'de işe yarar.*

Boğazımı temizleyerek, kalan resimleri şifonyerin üzerine koyup yayarken soğukkanlı bir hava takınmaya çalıştım ama kimseyi kandıramıyordum.

Kan lekeleri. Sıçramış değil ama bulaşmış. FIB elemanlarına göre Kisten'in. Gözden kaybolmuş bir çekmecenin resmi. Kisten'in katilinin güverteden atladığı yerde bir başka işe yaramaz kanlı el izi daha vardı. Hiçbiri beni çizikler ya da halı gibi etkilemedi ve bilmek istemekle mücadele ettim ama hatırlamaktan korktum.

Yavaş yavaş nabzım hafifledi ve omuzlarımdaki sertlik kayboldu. Fotoğrafları yere bıraktım, FIB'nin süpürdüğü toz ve tüy torbalarını atlardım, halı tüyleri ve çorap tüyleri arasında kırmızı buklelerimi gördüm. Parmaklarım şeffaf bir kanıt torbasındaki saç bandına dokunurken aynada kendimi izledim. Bu benimkilerden biriydi ve o gece saç örgümü bir arada tutmuştu. Kafa derimdeki donuk bir zonklama farkındalığımı artırdı ve Ford huzursuzca yer değiştirdi.

Kahretsin, grubun bir anlamı vardı.

"Konuş benimle," dedi Ford ve korkunun tekrar kontrolü ele geçirmesini engellemeye çalışarak başparmağımı plastiğin içinden geçen lastik kordona bastırdım.

Kanıtlar Kisten'in katilinin ben olduğumu gösteriyordu, dolayısıyla FIB'ye karşı hissettiğim pek de gizli olmayan güvensizlik de bundan kaynaklanıyordu ama bunu ben yapmamıştım. Buradaydım ama yapmamıştım. En azından Ford bana inanıyordu. Kokuşmuş kanlı el izlerini biri bırakmıştı.

"Bu benim," dedim sesim titremesin diye usulca. "Sanırım... biri saçımı çözdü." Kendimi gerçek dışı hissederek çantayı ters çevirdim ve yatak odasında bulunduğunu gördüm ve aniden bir panik dalgası yükseldi. Kalbim küt küt atıyordu ama nefesimi sabit tutmaya zorladım. Hafızam geri geldi, parçalar halinde ve işe yarar hiçbir şey yoktu. *Saçımdaki parmaklar. Yüzümü duvara yaslamıştım. Kisten'in katili saçımı örgüsünden çıkarıyordu. Jenks'in çocuklarının son beş aydır saçıma dokunmasına neden izin vermediğim ya da Marshal saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında neden korktuğum anlaşıldı.*

Midem bulandı, çantayı yere bıraktım, görüş alanım daralınca başım döndü. Eğer bayılırsam, Ford birini arayacaktı ve hepsi bu kadar olacaktı. Bilmek istiyordum. Bilmek zorundaydım.

Kanıtın son parçası lanetleyiciydi ve sırtımı şifonyere yaslamak için döndüğümde, küçük, kırılmamış mavi bir peleti çantasının köşesine salladım. Artık kullanılmayan bir uyku tılsımıyla doluydu. Cephaneliğimdeki ölü bir vampiri düşürebilecek tek şeydi.

İçimden yeni bir düşünce geçerken ensemdeki tüyler hafifçe diken diken oldu ve bir anı fısıltısı kalbimi sıktı. Nefesim acıyla kesildi ve başım öne eğildi. *Ağlıyordum, küfrediyordum. Silahımı doğrultup tetiği çektim. Ve gülerek büyüyü yakaladı.*

"Yakaladı," diye fısıldadım, dolmasınlar diye gözlerimi kapatarak. "Onu vurmaya çalıştım ve o kırmadan yakaladı." Bileğim acıyla zonkladı ve başka bir anı su yüzüne çıktı. *İnce parmaklar bileğimi kavradı. Elim uyuştı. Silahım yere düştüğünde bir gümürtü duydum.*

"Silahımı düşürene kadar elimi acıttı," dedim. "Sanırım sonra kaçtım."

Korkuyla Ford'a baktım ve muskasının şoktan morardığını gördüm. Küçük kırmızı sıçrama silahım hiç kaybolmamıştı, burada olduğu hiç kaydedilmemişti. Tüm iksirlerimin hesabı tutulmuştu. Belli ki birisi silahı ait olduğu yere geri koymuştu. Uyku zamanı iksirini yaptığımı bile hatırlamıyordum.

ama bu açıkça benimkilerden biriydi. Diğer altısının nerede olduğu iyi bir soruydu.

Öfkeyle ayağımın ucuyla şifonyere bir tekme attım. Şok bacağıma kadar ulaştı ve mobilya duvara çarptı. Aptalcaydı ama iyi hissettirdi.

"Rachel?" Ford dedi ve homurdanarak tekrar tekmeledim.

"Ben iyiyim!" Gözyaşlarımı geri çekerek bağırdım. "Ben iyiyim!" Ama dudağımın birinin beni ısırdığı yeri zonkluyordu; bedenim zihnimin hatırlamasını sağlamaya çalışıyordu ama ben buna izin vermiyordum. Beni ısırın Kisten miydi? Onun saldırganı mı? Tanrı'ya şükür elim kolum bağlı değildi. Ivy öyle demişti ve o bilirdi.

"Evet, iyi görünüyorsun," dedi Ford kuru bir sesle ve paltomu kapatıp omuz çantamı yukarı çektim. Kendimi kaybetmiş halime gülümsüyordu ve bu beni daha da sinirlendirdi.

"Bana gülmeyi kes," dedim ve o da daha geniş gülümseyerek tılsımını çıkardı ve sanki işimiz bitmiş gibi bir kenara koydu. "Ve bunlarla işim bitmedi," diye ekledim o resimleri toplarken.

"Evet, öylesin," dedi ve onun bu alışılmadık özgüveni karşısında kaşlarımı çattım. "Kızgınsın. Bu kafanın karışmasından ya da yas tutmaktan daha iyidir. Klişeleri kullanmaktan nefret ederim ama artık ilerleyebiliriz."

"Psikolojik saçmalık," diye alay ettim, o alamadan kanıt torbalarını kaptım, ama haklıydı. Kendimi daha iyi hissediyordum. Bir şey hatırlamıştım. Belki de insan bilimi cadı büyüğü kadar güçlüydü. Belki de.

Ford çantaları benden aldı. "Konuş benimle," dedi, önümde bir kaya gibi durarak.

İyi ruh halim kayboldu, yerini kaçma dürtüsü aldı. Şifonyerden gömlek kutusunu kaptığım gibi onu ittim. Dışarı çıkmak zorundaydım. Duvarlardaki çizik izleriyle arama biraz mesafe koymalıydım. Kisten'in bana verdiği ayıcığı giyemezdim ama onu burada da bırakamazdım. Ford suç mahallinden kanıtları kaldırmakla ilgili istediği kadar yakınabilirdi. Neyin kanıtı? Kisten'in beni sevdiğinin mi?

"Rachel," dedi Ford, koridordaki halının üzerinde sessiz adımlarla onu takip ederken. "Ne hatırlıyorsun? Tek anladığım duygular. Geri dönüp Edden'a

hiçbir şey hatırlamıyorsun."

"Elbette yapabilirsin," dedim, adımlarım hızlıydı ve oturma odasını geçerken at gözlüklerim takılıydı.

"Hayır, yapamam," dedi kırık kapı çerçevesinin önünde bana yetişirken. "Ben berbat bir yalancıyım."

Eşiği geçerken ürperdim ama öğleden sonranın soğuk aydınlığı beni çağırdı ve kapıya doğru koştum. "Yalan söylemek kolay," dedim acı acı. "Sadece bir şeyler uydur ve gerçekmiş gibi davran. Ben bunu her zaman yapıyorum."

"Rachel."

Ford elini uzattı ve beni kokpitte şaşkın bir şekilde durdurdu. Kış eldivenleri giymişti ve sadece montuma dokunmuştu ama bu ne kadar üzgün olduğunu kanıtlıyordu. Güneş siyah saçlarında parıltıyordu ve gözleri parıltıdan kısılmıştı. Soğuk rüzgâr perçemlerini oynatıyordu ve ben de ona hatırladıklarımı anlatmak için bir neden bulmak, insan ve Inderlander arasındaki onlar-bize karşı tavrını bir kenara bırakıp bana yardım etmesine izin vermek isteyerek yüz ifadesini inceledim. Arkasında Cincinnati tüm karışık, rahat dağınıklığıyla yayılıyordu, yollar çok dar ve tepeler çok dikti ve birbirine karışmış bu kadar çok hayatın yarattığı güvenliği hissedebiliyordum.

Gözlerim ayaklarıma ve rüzgârın buraya düşürdüğü bir yaprağın ezilmiş kalıntılarına takıldı. Kararlılığımın zayıfladığını hisseden Ford'un omuzları gevşedi. "Ufak tefek şeyler hatırlıyorum," dedim ve ayakları cilalı ahşaba sürtündü. "Kisten'in katili, ben kapıyı çerçevesinden tekmelemeden önce saçımı örgümden çıkardı. Dolabın yanındaki çizikleri yapan bendim, ama sadece onları yaptığımı hatırlıyorum, kimden kaçmaya çalıştığımı değil." Elim yumruk oldu ve gömlek kutusunu kolumun altına sıkıştırarak cebime soktum.

"Sıçrayan top benim. Ateş ettiğimi hatırlıyorum," dedim, gözlerimi onunkilere çevirip sempatisini gördüğümde boğazım düğümlendi. "Diğer vampire nişan almıştım, Kisten'e değil. Onun... büyük elleri var." İçimde yeni bir korku dalgası zonkladı ve kalın parmakların çene çizgimdeki yumuşak hissini hatırladığımda neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Yarın gelmeni istiyorum," dedi Ford, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Artık üzerinde çalışacak bir şeyin olduğuna göre, hipnozun her şeyi bir araya getirebileceğini düşünüyorum."

Hepsini bir araya getirmek mi? Ne istediğine dair bir fikri var mı?

Yüzümdeki kan çekildi ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. "Hayır." Ford beni uyutursa, ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kaçarak parmaklıkların altına daldım ve ağırlığımı merdivene verdim. Marshal aşağıda koca cipinde bekliyordu ve ben de Ford'un sözlerinin yarattığı ürpertiye gidermek için ısıtıcıyı çalıştırarak içinde olmak istiyordum. Tereddüt ettim, gömlek kutusunu bırakmalı mıydım yoksa kolumun altında mı tutmalıydım diye düşündüm.

"Rachel, bekle."

Kilidin yerine takılma sesi geldi ve kutuyu kolumun altında bırakarak aşağı inmeye başladım, inerken teknenin yan tarafını izliyordum. Merdiveni alıp onu mahsur bırakma fikrini düşündüm ama muhtemelen bunu raporuna yazacaktı. Ayrıca cep telefonu da yanındaydı.

Sonunda yere ulaştım. Başım eğik, botlarımı dikkatlice çamurun içine yerleştirdim, Marshal'ın arabasını hedefledim, Ford'un arkasında, el konulmuş teknelerin labirentinde park etmişti. Bir hokey maçı sırasında küçük kırmızı arabamın buradaki çukurlara ve buza saplanıp kalacağından şikâyet ettikten sonra Marshal beni dışarı çıkarmayı teklif etmişti ve arabam kar için yapılmadığından kabul etmiştim.

Ford'un yardımından kaçtığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Kisten'i kimin öldürdüğünü ve beni kendi gölgesi yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyordum ama kendime saklamak istediğim başka şeyler de vardı; iblis büyüü yapabilmemden de sorumlu olan yaygın ama ölümcül bir kan hastalığından neden kurtulduğum, babamın boş zamanlarında ne yaptığı ya da annemin beni büyüten adamın öz babam olmadığını öğrenmemi engellemek için neden neredeyse aklını kaçırdığı gibi.

Cipine binip kapıyı çarptığımda Marshal'ın gözlerinden endişeli olduğu anlaşıyordu. İki ay önce, Mackinaw Weres garajını yaktıktan sonra Cincinnati'ye döndüğünde adam kapımda belirmişti. Neyse ki hem evi hem de geçim kaynağı olan tekneyi kurtarmıştı; şimdi Cincy'deki üniversitede yüksek lisans yapmak için satıyordu. Geçen bahar Jenks'in büyük oğlunu ve eski erkek arkadaşım Nick'i kurtarmak için kuzeye gittiğimde tanışmıştık.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen, birkaç kereden fazla dışarı çıktık ve muhtemelen iyi bir şekilde devam etmek için yeterince ortak noktamız olduğunu fark ettik - eğer bana yakın olan herkesi öldürme alışkanlığım olmasaydı. Psikopat bir kız arkadaştan ayrıldığından ve ciddi bir şey aramadığından bahsetmiyorum bile. Sorun şu ki, ikimiz de atletik şeyler yaparak rahatlamayı seviyorduk.

Hayvanat bahçesinde koştuktan Fountain Square'de buz pateni yapmaya kadar. İki aydır arkadaşça ama platonik bir ilişki sürdürüyorduk ve oda arkadaşlarımı şaşırtmıştık. Olacak mıyız, olmayacak mıyız diye düşünmemenin verdiği stres eksikliği bir lütuftu. Doğal eğilimlerimi frenlemek ve bunun yerine ilişkimizi sıradan tutmak kolay olmuştu. Eğer incinirse buna dayanamazdım. Kisten beni aptalca hayallerden kurtarmıştı. Rüyalar insanları öldürebilir. En azından benimkiler öldürebilirdi. Ve öldürdü de.

"İyi misin?" Marshal sordu, alçak sesi ve kuzeyli aksanıyla endişe doluydu.

Oyuncak ayının bulunduğu kutuyu arka koltuğa fırlatıp soğuk parmağımı gözümün alt tarafına silerken "Çok iyi," diye mırıldandım. Ben başka bir şey söylemeyince iç geçirdi ve Ford'la konuşmak için camını indirdi. FIB memuru bize doğru geliyordu. Aklımın bir köşesinde Ford'u Marshal'dan beni buraya getirip götürmesini istemekle suçlamak vardı, muhtemelen ağlamak için bir omuza ihtiyacım olacağını biliyordum ve erkek arkadaşım olmasa da Marshal ham kargaşamı Ivy'ye geri götürmekten yüzde yüz daha iyiydi.

Ford, Marshal'ın değil benim kapıma yöneldiğinde başını kaldırdı ve direksiyonun arkasındaki uzun boylu adam camımı indirmek için sessizce bir düğmeye bastı. Tekrar açmaya çalıştım ama kontrolleri kilitledi ve ben de ona pis bir bakış attım.

Ford aramızdaki mesafeyi kapatır kapatmaz, "Rachel," dedi. "Bir an bile kontrolden çıkmayacaksın. Bu işler böyle yürür."

Lanet olsun, neden korktuğumu tahmin etmişti ve Marshal'ın önünde bu konuyu açtığı için utanarak kaşlarımı çattım. "Rahatsız oluyorsan bunu ofisimde yapmak zorunda değiliz," diye ekledi, parlak Aralık güneşinden gözlerini kısarak. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

FIB'nin psikiyatristlerine gittiğimi bilmesi umurumda değildi. Danışmana ihtiyacı olan biri varsa o da bendim. Ama yine de... "Ben deli değilim," diye mırıldandım üfleme deliklerini kendime doğru çevirirken ve saçlarım şapkamın altından havalanırken.

Ford destek olmak için elini açık pencereye koydu. "Muhtemelen tanıdığım en akli başında insansın. Deli gibi görünüyorsun çünkü uğraşman gereken bir sürü tuhaf şey var. Eğer istersen, rahatladığında, sana her koşulda istediğin her şey hakkında ağzını kapalı tutmanın bir yolunu verebilirim. Tamamen gizli, sen ve bilinçaltın arasında." Şaşkınlıkla ona baktım ve sözlerini şöyle tamamladı: "Kendine ne sakladığını bilmeme bile gerek yok."

"Senden korkmuyorum," dedim ama dizlerimi bir tuhaf hissettim. *O ne yaptı*

Benim hakkımda söylemediği bir şey mi öğrendi?

Ayaklarını çamurda kaydıran Ford omuz silkti. "Evet, öyle. Bence çok şirin." Marshal'a baktı ve gülümsedi. "Küçük çaresiz benden korkan kara cadıları ve vampirleri alt edebilen büyük kötü koşucu."

"Senden korkmuyorum. Ve sen de çaresiz değilsin!" Marshal kıkırdarken ben haykırdım.

"O zaman yapacaksın," dedi Ford kendinden emin bir şekilde ve ben hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım.

"Evet, her neyse," diye mırıldandım, sonra havalandırma deliğiyle tekrar oynadım. Kafamda neler olup bittiğini gerçekten anlamadan önce buradan gitmek istiyordum.
-Ve sonra bana söyledi.

"Edden'a yapışkan ipekten bahsetmeliyim," dedi Ford, "ama yarına kadar bekleyeceğim."

Gözlerim hâlâ teknenin bordasına dayalı duran merdivene kaydı. "Teşekkürler," dedim, o da başını salladı, içimden geçen ağır minnettarlık duygusuna karşılık verdi. Oda arkadaşımın, muhtemelen etiketleri sökülmüş dolabında sakladığı Küçük Dedektif Kiti'yle dışarı çıkıp istediği parmak izini alacak zamanı olacaktı. Halıyı koklamaktan bahsetmiyorum bile.

Ford özel bir düşünceyle gülümsedi. "Madem içeri gelmiyorsun, bu akşam altı gibi gelmeme ne dersin? Benim akşam yemeğimden sonra ve senin öğle yemeğinden önce bir yere?"

Yüzsüzlüğü yüzünden ona dik dik baktım. "Meşgulüm. Gelecek aya ne dersin?"

Utanmış gibi başını eğdi ama bakışlarımla karşılaştığında hâlâ gülümsüyordu. "Edden'la konuşmadan önce seninle konuşmak istiyorum. Yarın. Saat üçte."

"Saat üçte kardeşimi havaalanından alacağım," dedim hemen. "Günün geri kalanında onunla ve annemle olacağım. Kusura bakmayın."

"Saat altıda görüşürüz," dedi kararlılıkla. "O zamana kadar evde kardeşinden ve annenden uzaklaşmaya çalışıyor olacaksın, biraz rahatlamaya hazır olacaksın. Bunun için de sana bir numara öğretebilirim."

"Tanrım! Bunu yapmandan nefret ediyorum!" Dedim ki, emniyet kemerimle oynarken

ipucunu alır ve giderdi. Ondan kaçmaya çalışırken beni yakaladığı için kızgın olmaktan çok utanmışım. "Hey!" Gitmek için döndüğünde pencereden dışarı eğildim. "Yüzümü yere çarptığımı kimseye söyleme, tamam mı?"

Marshal yanımdan merak dolu bir ses çıkardı ve ben de ona döndüm. "Sen de."

"Sorun değil," dedi ve cipi vitesle takıp birkaç metre ilerledi. Camım açıldı ve araç ısınırken atkımı gevşettim. Ford çamurlu yollardan yavaşça arabasına doğru ilerlerken cebinden telefonunu çıkardı. Titreşimde olan kendi telefonumu hatırlayarak çantamdan cep telefonumu çıkardım. Zil sesine getirmek için menüde gezinirken, ikimiz de çıldırmadan Ivy'ye hatırladıklarımı nasıl anlatacağımı merak ettim.

Marshal küçük bir endişe sesiyle cipini parka geri koydu ve başım yukarı kalktı. Ford açık kapısının yanında duruyordu ve telefonu kulağına yapışmıştı. Bize doğru dönmeye başladığında içimde kötü bir his oluşmaya başladı. Marshal camını indirdiğinde ve Ford yanında durduğunda daha da kötüleşti. Psikiyatristin gözlerinde ağır bir endişe vardı.

Ford telefonunu kapatıp kemer çantasına geri koyarken, "Arayan Edden'dı," dedi. "Glenn yaralanmış."

"Glenn!" Orta konsolun üzerinden ona doğru eğildim ve Marshal'dan gelen kızılgaç kokusunu iyice içime çektim. FIB dedektifi Edden'ın oğluydu ve en sevdiğim insanlardan biriydi. Ve şimdi yaralanmıştı. *Benim yüzümden mi?* "O iyi mi?"

Marshal sertleşti ve ben de arkama yaslandım. Ford başını sallıyor ve yakındaki nehre bakıyordu. "Muhtemelen yapmaması gereken bir şeyi araştırmak için görev dışındaydı. Onu baygın halde bulmuşlar. Başında ne kadar hasar olduğunu görmek için hastaneye gidiyorum."

Kafası. Ford beynini kastetmişti. Biri onu dövmüştü. "Ben de geliyorum," dedim ve emniyet kemerime uzandım.

"Seni dışarı çıkarabilirim," diye teklif etti Marshal ama ben atkımı tekrar sarıyor ve çantamı alıyordum.

"Hayır, ama teşekkürler, Marshal," dedim, omzuna hızlı bir dokunuş yaparken nabzım hızlı atıyordu. "Ford dışarı çıkıyor. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Marshal'ın kahverengi gözleri endişeliydi ve kafatasına yapışmış siyah saçları başını sallarken neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Sadece birkaç aydır uzuyordu ama en azından artık kaşları vardı. "Tamam," diye yineledi, onu ektiğim için bana hiç kızmamıştı. "Kendine iyi bak."

Nefes verdim, bir kez beni sabırsızlıkla bekleyen Ford'a baktım, sonra tekrar Marshal'a döndüm. "Teşekkürler," dedim usulca ve yanağına düşüncesizce bir öpücük kondurdum. "Sen harika bir adamsın."

Dışarı çıktım ve hızlı adımlarla Ford'u arabasına kadar takip ettim, düşüncelerim ve midem hastanede bulabileceklerimizle çalkalanıyordu. Birisi Glenn'e zarar vermişti. Elbette, o bir FIB memuruydu ve her zaman yaralanma riskiyle karşı karşıyaydı, ama bunun benimle ilgili olduğunu hissediyordum. Olmak zorundaydı. Ben bir albatros gibiydim.

Kisten'e sor.

İki

Bir sonraki asansöre bineceğiz," dedi düzenli kadın aşırı parlak bir gülümsemeyle, kafası karışmış arkadaşını koridora geri çekerken ve gümüş kapılar Ford ve benim önümde kayarak kapanırken.

Merakla devasa asansöre baktım. Bu şey bir sedye için yeterince büyüktü. Ford ve ben burada sadece iki kişiydik. Ama kapılar kapanmadan hemen önce kadının "Kara cadı" diye sertçe fısıldaması bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Çantamı omzuma geri çekerek, "Turn bunu al," diye mırıldandım.

Yanımdaki Ford, öfkeli duygularımdan hoşlanmayarak uzaklaştı. Ben siyah bir cadı değildim. Tamam, auram iblis pisliğiyle kaplıydı. Ve evet, geçen yıl bir iblis tarafından kıcımdan sürüklenirken filme alınmışım. Cincinnati'nin en iyi vampiri ve oda arkadaşımın eski efendisi Piscary'ye karşı tanıklık etmek için bir I.S. mahkeme salonuna bir iblis çağırdığımı tüm evrenin bilmesi muhtemelen yardımcı olmadı. Ama ben beyaz bir cadıydım. *Öyle değil miydin?*

Depresyona girmiş bir halde hastane asansörünün donuk gümüş panellerine baktım. Ford yanımda karanlık bir bulanıklıktı, ben söylenirken başı öne eğikti. Güneş doğduğunda sonsuzluğa geri çekilecek bir iblis değildim ama çocuklarım öyle olacaktı.

-Artık ölmüş olan Kıdemli Kalamack'ın yasadışı genetik müdahaleleri sayesinde. Binlerce yıl önce elflerin iblis genomuna sihirle yerleştirdiği denge ve denetleme mekanizmalarını bilmeden bozmuş ve sadece sihirsiz olarak bodur iblis çocuklarının hayatta kalmasına izin vermişti. Elfler yeni türe cadı adını verdiler, bize yalanlar söylediler ve savaşlarında iblislerle savaşmamız için bizi ikna ettiler. Gerçeği öğrendiğimizde, hem elfleri hem de iblisleri terk ettik, sonsuzluktan göç ettik ve kökenlerimizi unutmak için elimizden geleni yaptık. Bunu da takdire şayan bir şekilde yaptık, öyle ki gerçeği bilen tek cadı ben oldum.

Ceri, Bay Haston'ın altıncı sınıf tarih dersindeki boşlukları doldurmuştu, ben onu kurtarmadan önce bir iblisin aşinasıydı. Lanetleri çarpıtmak ve seks partileri planlamak arasında bu konuyu okumuştum.

Ben ve ortaklarım dışında kimse gerçeği bilmiyordu. Ve Al, her cumartesi birlikte ders verdiğim iblis. Ve Newt, her zaman en güçlü iblis. Al'ın şartlı tahliye memuru Dali vardı. Trent'i ve her kime söylediyse onu da unutmamalıydım ama babasının genetik barikatı kırmasının aptalca bir şey olduğunu düşünürsek bu muhtemelen hiç kimse olmayacaktı. Dönüş'teki tüm genetikçileri öldürmelerine şaşmamalı. Trent'in babasını kaçırmış olmaları çok kötü.

Ford ayaklarını salladı, sonra utanmış bir ifadeyle ceketinin cebinden siyah metal bir matara çıkardı, kapağını çevirdi, başını tavana doğru eğdi ve bir yudum aldı.

Adem elmasının hareketini izleyerek ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Tıbbi bir şey," dedi, el yordamıyla kırmızının büyüleyici bir tonuna bürünmüştü. özetliyor.

"Hastanedeyiz işte," dedim kuru bir sesle, sonra da kaptım. Bir kez kokladıktan sonra dudaklarıma dokundurduğumda Ford itiraz etti. Gözlerim irileşti. "Votka mı?"

Daha da utanmış görünen ufak tefek adam, direnmeyen parmaklarımdan aldı, kapağını kapattı ve bir kenara koydu. Asansörün zili çaldı ve paneller birbirinden ayrıldı. Önümüzde alçak paspaslı halısı, beyaz duvarları ve tırazlarıyla binadaki diğer koridorlar gibi bir koridor vardı.

Glenn için duyduğum endişe geri geldi ve ileri atıldım. Ford'la inerken çarpıştık ve içimde bir burukluk hissettim. Kimseye dokunmaktan hoşlanmadığımı biliyordum. "Dirseğine dayanabilir miyim?" diye sordu ve şişeyi düşürdüğü cebine baktım.

"Hafif," dedim, ona doğru uzandım, sadece paltosunun üzerinden dokunmaya dikkat ettim.

"Sarhoş değilim," dedi ekşi bir sesle, kolunu benimkiyle birleştirirken kesinlikle romantizm değil, çaresizlik barındıran bir hareket yaptı. "Burada duygular çok keskin. Alkol yardımcı oluyor. Aşırı yüklenmiş durumdayım ve herkesin duyguları yerine senin duygularını hissetmeyi tercih ederim."

"Oh." Onur duyarak onunla birlikte ilerledim ve iki kişinin yanından geçtim.

Bir sepeti iten hademeler. İçlerinden biri "Güvenliği çağıralım mı?" diye fısıldayınca keyfim kaçtı.

Onlara fikrimi söylemek için döndüğümde Ford'un tutuşu sıkılaştı ve ikisi öcüyümüşüm gibi sıçrayarak uzaklaştı. "Sadece korkuyorlar," dedi Ford, parmakları üzerimde sıkılaştırırken.

Koridorda ilerlemeye devam ettik ve beni dışarı atıp atamayacaklarını merak ettim. Başım ağrımaya başlamıştı. "Ben beyaz bir cadıyım, lanet olsun," dedim kimseye ve bize doğru gelen laboratuvar önlüklü adam bize üstünkörü bir bakış attı.

Ford solgun görünüyordu ve onu kabul etmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ona alkol dışında bir susturucu bulmak için çabalarımı artırmalıyım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı endişemi anlayınca, sonra daha güçlü bir sesle ekledi, "Rachel, sen iblisleri çağırıyorsun. Bu konuda iyisin. Bunu aş, sonra da işine yaramasını sağlayacak bir yol bul. Bu bir yere gitmeyecek."

Ofladım, ona bu kadar kibirli ve güçlü görünmeye hakkı olmadığını söylemeye hazırdım ama bir yükümlülüğü bir varlığa dönüştürmek tam da onun "hediyesiyle" yaptığı şeydi. Kolunu sıktım, sonra oda arkadaşım Ivy'nin hemşire masasının üzerine eğildiğini görünce irkildim, az önce bir erkek hademenin onu izlerken duvara tosladığını umursamadan. Siyah kot pantolonu düşük ve dardı ama bir mankenin vücuduna sahipti ve bundan kurtulabilirdi. Eşleşen pamuklu kazak, bilgisayarda ne olduğunu görmek için başını eğdiğinde sırtının alt kısmının görünmesini sağlayacak şekilde yüksek kesilmişti. Soğuğa aldırmadan uzun deri paltosunu tezgâhın üzerine örtmüştü. Ivy yaşayan bir vampirdi ve öyle görünüyordu: zarif, karanlık ve düşünceli. Bu onunla yaşamayı zorlaştırıyordu ama ben de kolay lokma değildim ve birbirimizin tuhaflıklarını biliyorduk.

"Ivy!" Seslendim ve başını çevirdi, kısa, kışkındıracak kadar düz ve altın uçlu saçları salınarak yanıma geldi. "Glenn'i nasıl öğrendin?"

Ford'un omuzları çöktü, kolumu tutarken tüm gerginliği üzerinden kayıp gitti. Mutlu görünüyordu. Ama benim duygularımı anladığını ve Ivy'yi gördüğüm için mutlu olduğumu görünce mutlu olurdu. Belki Ford'la tekrar bir araya geldiğimizde Ivy hakkında konuşmak için biraz zaman ayırabilirim. Huzursuz ilişkimiz hakkında onun fikirlerini kullanabilirim.

Ben Ivy'nin kan gölgesi değil, arkadaşıyım. Bir vampirin kan paylaşımı olmadan herhangi biriyle arkadaş olabilmesi alışılmadık bir durumdu, ancak ek bir komplikasyonumuz daha vardı. Ivy hem erkeklerden hem de kızlardan hoşlanıyordu, kan ve seksi karıştırıyordu.

bir ve aynı. O da beni herhangi bir sıfatla istediğini açıkça belirtmişti ama ben heteroydum, kan arzusunu cinsiyet tercihindan ayırmaya çalıştığım kafa karıştırıcı bir yılı saymazsak. Beni birden fazla kez ısırması da yardımcı olmamıştı. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Bir vampir ısırganının verdiği heyecan, göz ardı edilemeyecek kadar cinsel coşkuya yakındı ve beni uyandırmak için Kisten'in katiline bağlandığımı düşünmem gerekmişti. Bir gölgeye dönüşme riski çok büyüktü. Ivy'ye güveniyordum. Endişelendiğim şey onun kana susamışlığıydı.

Böylece aynı zamanda işletmecilik yaptığımız kilisede birlikte yaşadık, koridorun karşısında uyuduk ve birbirimizin damarına basmamak için elimizden geleni yaptık. Ivy'nin peşimde bir yıl geçirdikten sonra sinirleneceği düşünülebilirdi ama vampirlerin pek sık bulamadığı bir mutluluğa sahipti. Görünüşe göre ona bir daha bana dişlerini geçirmesine izin vermeyeceğimi söylemem, bana hissettirdiği gibi değil, onu kendisi için sevdiğime inanmasının tek yoluydu. Kendisine bu kadar sert davranabilen ve yine de inanılmaz derecede güçlü olabilen birine hayranlık duyuyordum. Ve onu sevdim. Onunla yatmak istemiyordum ama onu seviyordum.

Ivy bizi karşılamaya geldi, küçük dudakları kapalı ve ince botları halının üzerinde sessizdi. Unutulmaz bir zarafetle hareket ediyordu ve genellikle sakin olan yüzünde hafif bir buruşukluk vardı. Oval bir yüzü, küçük bir burnu ve kalp şeklinde bir ağzı vardı. Nadiren gülümserdi, bu duygunun otokontrolünü bozacağından korkardı. Sanırım arkadaş olmamızın nedenlerinden biri de buydu; ikimize de yetecek kadar gülerdim. Bir de öldüğünde ve bir ölümsüz olduğunda ruhunu kurtarmanın bir yolunu bulabileceğimi düşünmesiydi. Şu anda sadece kira parasını bulmaya çalışıyordum. Oda arkadaşımın ruhuna daha sonra ulaşacaktım.

"Önce Edden kiliseyi aradı," dedi selam verirken, Ford'un kolunun benimkine dolandığını görünce ince kaşlarını kaldırdı. "Merhaba Ford."

Adam onun son sözlerine verdiği anlamla kızardı ama kolunu geri çekmesine izin vermedim. Bana ihtiyaç duyulmasından hoşlanıyordum. "Arka plandaki duygularla ilgili sorun yaşıyor," dedim.

"Ve sizinkiler tarafından istismar edilmeyi mi tercih ediyor?"

Güzel. "Glenn'in hangi odada olduğunu biliyor musun?" Ford'un kolu kayarken söyledim.

Başını salladı, koyu renk gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Bu taraftan. Hâlâ bilinci yerinde değil." Ivy bizimle birlikte koridorda ilerledi, ama yanından geçtiğimizde

Hemşirelerden biri masanın başında durdu, kararlı bir yüz ifadesi vardı. "Özür dilerim. Aile dışında ziyaretçi yok."

İçimi bir korku kapladı, Glenn'i göremeyeceğim için değil, durumu o kadar ciddiydi ki kimseyi içeri almıyorlardı. Yine de Ivy yavaşlamadı, ben de yavaşlamadım.

Hemşire peşimizden gelmeye başladı. Nabzım hızlandı ama bir diğeri bize el salladı, sonra ilk hemşireye döndü. "Bu Ivy," dedi ikinci hemşire, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

"Şu vampirden mi bahsediyorsun-" dedi ilk hemşire ama ben gerisini duyamadan masaya geri çekildi. Ivy'ye döndüm ve solgun teninin pembeye dönüştüğünü gördüm.

"Vampir kim, ne?" Burada şeker satıcısı olarak çalıştığımı hatırlayarak sordum.

Ivy'nin çenesi gerildi. "Glenn'in odası aşağıda," diyerek sorumu geçiştirdi. Her neyse.

Ivy keskin bir sola dönerek bir odaya girip büyük boy kapının ardında kaybolduğunda beklenmedik bir panik hissine kapıldım. Hassas makinelerin yumuşak seslerini duyarak ona baktım. Babam son nefesini verirken yanında oturduğuma dair anılar canlandı, sonra da Quen'in yaşam mücadelesini izlediğime dair daha yeni anılar. Donup kaldım, hareket edemiyordum. Arkamda Ford, sanki ona tokat atmışım gibi tökezledi.

Lanet olsun. Kızardım, benim mutsuzluğumu hissettiği için utandım. Koridorda durup bana iyi olduğunu söylemek için elini kaldırdığında, "Özür dilerim," diye bağırdım. Ivy çoktan içeri girdiği ve ona ne yaptığımı görmediği için Tanrı'ya şükrettim.

"Sorun yok." Tekrar yaklaşırken gözleri yorgun görünüyordu, eski acıyı güvenli bir şekilde sakladığımı anlayana kadar tereddüt etti. "Kim olduğunu sorabilir miyim?"

Sertçe yutkundum. "Babam."

Gözleri yerde, beni kapıya doğru yönlendirdi. "On iki yaşlarında mıydın?"

"On üç." Sonra içeriye girdik, ve ben buranın bir ev olmadığını

görebiliyordum.
aynı odada.

Omuzlarım yavaşça gevşedi. Babam onu kurtaracak hiçbir şey olmadan ölmüştü.

Bir kanun uygulayıcısı olarak Glenn her şeyin en iyisini elde ediyordu. Babası yatağının başucundaki rocker'da dimdik duruyordu. Glenn'le ilgileniliyordu. Acı çeken Edden'di.

Ufak tefek, tıknaz adam gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Oğlunun saldırıya uğradığını öğrendiğinden beri geçen birkaç saat içinde solgun yüzü daha önce sadece ipuçlarını gördüğüm kırışıklıklar kazanmıştı. Elinde kışlık bir şapka vardı, kısa parmakları şapkanın kenarını evirip çeviriyordu. Ayağa kalktı ve nefes verdiğinde kalbim ona gitti, ses tüm korkusunu ve endişesini taşıyordu.

Edden, FIB'nin Cincinnati biriminin yüzbaşısıydı, eski bir askerdi ve askerde kazandığı sert, her şeye rağmen başarıma kararlılığını ofise de taşımıştı. Onu en çıplak haliyle görmek zordu. FIB'de Kisten'in ölümüyle ilgili "uygun" hafıza kaybıma dair süregelen sorular Edden'in aklına hiç gelmemişti. Bana güvenirdi ve bu yüzden karşılığında benim de kesinlikle güvendiğim birkaç insandan biriydi. Yatakta baygın yatan oğlu da bir diğeriydi.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi otomatik olarak, çakıllı sesi çatlıyordu ve kısa kesilmiş, ağarmış saçlarının üzerinde tanınabilir bir stres işaretiyle küt bir el gezdirdiğinde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ona sarılmak için yaklaştım ve eski kahvenin tanıdık kokusu yüzüme çarptı.

"Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğimizi biliyorsun," dedi Ivy köşesinden, kendini sert bir şekilde dolgulu bir sandalyeye katlamış, elinden gelen tek şekilde sessizce destek veriyordu.

"O nasıl?" Glenn'e dönerek sordum.

"Bana doğru dürüst bir cevap vermiyorlar," dedi, sesi her zamankinden daha yüksekti. "Oldukça kötü dövülmüş. Kafa travması-" Sesi kesildi ve sustu.

Yatakta yatan Glenn'e baktım, koyu teni çarşafların üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Başının etrafında beyaz bir bandaj vardı ve sıkıca kıvrılmış siyah saçlarının bir kısmını tıraş etmişlerdi. Yüzünde çürükler vardı ve dudağı yarılmıştı. Omzundan çarşafın altına kadar uzanan çürük bir deri parçası vardı ve battaniyenin üzerinde duran parmakları şişmişti.

Edden sandalyesine çöktü ve oğlunun hasarlı eline baktı. "Beni içeri almadılar," dedi usulca. "Onun babası olduğuma inanmadılar. Bağnaz piçler." Eli yavaşça dışarı çıktı ve Glenn'in elini tutarken

yavru bir kuş olsaydı.

Bu aşk karşısında yutkundum. Edden annesiyle evlendiğinde Glenn'i evlat edinmişti -en az yirmi yıl önce olmalı- ve birbirlerine hiç benzemeseler de önemli noktalarda tıpatıp benziyorlardı, ikisi de inançlarında güçlüydü ve adaletsizlikle savaşmak için sürekli olarak hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. "Özür dilerim," diye neredeyse mırıldanıyordum, acısını hissediyordum.

Ford eşikte gözlerini kapadı, çenesini sıktı ve çerçeveye yaslandı.

Bir sandalye kaparak muşambanın üzerinde Edden ve Glenn'i görebileceğim bir yere sürükledim. Çantamı yere bıraktım ve elimi FIB yüzbaşısının omzuna koydum. "Bunu kim yaptı?"

Edden yavaşça nefes aldı. Ivy köşesinde doğrulup oturdu. "Kendi başına bir şey üzerinde çalışıyordu," dedi adam, "mesai saatleri dışında, ortaya çıkan şeyin kayıt dışı kalmasının daha iyi olacağı ihtimaline karşı. Memurlarımızdan biri uzun süren bir hastalığın ardından geçen hafta öldü. Glenn'in bir arkadaşıydı ve Glenn onun karısını aldattığını öğrendi." Edden başını kaldırdı. "Bunu kendinize saklayın."

Ivy ilgiyle ayağa kalktı. "Kocasını mı zehirlemiş?"

FIB kaptanı omuz silkti. "Notlarına göre Glenn de böyle düşünüyordu. Bu sabah metresiyle konuşmaya gitmiş. İşte orada-" Sesi kesildi ve kendini toparlarken sabırla bekledik. "İşleyen teori şu ki," dedi yumuşak bir sesle, "kocasını oradaydı ve çıldırdı, Glenn'e saldırdı ve sonra ikisi de onu oturma odasında ölüme terk ettiler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, buz kesmişim.

"Görevde değildi," diye devam etti Edden, "işe gelmediği için biri onu kontrol etmeden önce neredeyse bir saat orada yattı. Akıllı bir çocuk ve arkadaşlarından biri ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyordu."

Edden bana döndüğünde nefesim kesildi, bir cevap bulmaya çalışırken kahverengi gözlerinin derinliklerine acı kazınmıştı. "Başka türlü onu asla bulamazdık. Zamanında bulamazdık. Onu orada bırakmışlar. 911'i arayıp kaçabilirlerdi ama oğlumu ölüme terk ettiler."

Gözyaşlarımın ılık dikenini beni vurdu ve tıknaz, kalbi kırık adama yanlamasına sarıldım. "O iyi olacak," diye fısıldadım. "Biliyorum." Bakışlarım

yatağın ayak ucunda durmak için içeri girdiğinde Ford'a gitti. "Tamam mı?"

Ford dengesini sağlamak için mücadele ediyormuş gibi ayaklıkları kavradı. "Glenn'le biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordu. "Hepiniz buradayken çalışmam."

Hemen ayağa kalktım. "Elbette."

Ivy geçerken Glenn'in ayağındaki yumruya dokundu ve gitti. Edden yavaşça ayağa kalktı ve oğlunun elini belirgin bir suskunlukla bıraktı. Glenn'in üzerine eğilerek sert bir ses tonuyla fısıldadı: "Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme, genç adam. Beni duyuyor musun?"

Edden'ı odadan dışarı çektim. "Gel hadi. Sana kahve getireyim. Buralarda bir yerde bir makine olmalı."

Çıkarken arkama baktım. Glenn berbat görünüyordu ama zihni zarar görmediği sürece iyi olacaktı. Ford bunu anlayabilirdi, değil mi?

Ivy'nin ardından Edden'a koridorda eşlik ederken, bir an için suçlu bir rahatlama hissettim. En azından Glenn bana ulaşmaya çalışan biri yüzünden yaralanmamıştı. Benim açımdan kibir gibi görünebilir ama bu daha önce de olmuştu. Ivy'nin eski efendi vampiri beni öldürmesi için ona tecavüz etmiş, Kisten'i de aynı nedenle ölüme terk etmişti. Piscary artık ölmüştü, Kisten de öyle; ben hayattaydım ve başkalarının benim için tekrar zarar görmesine izin vermeyecektim.

Bir otomatın karşısındaki banka ulaştığımızda Edden elimden kurtuldu. Her şey kurumsal bir rahatlık içinde yapılmıştı: rahatlatıcı boz kahverengi tonları ve oyalanmayı teşvik edecek kadar yumuşak olmayan minderler. Geniş bir pencere karla kaplı otoparka açılıyordu ve ben de ayaklarımı içeri giren alaca güneş ışığının altına sokacak şekilde oturdum. Hiç sıcaklık yoktu. Edden dirseklerini dizlerine dayamış, alnını ellerinin arasına almış bir şekilde yanımda oturuyordu. Bu zeki, eli çabuk adamı böyle depresif görmek hoşuma gitmiyordu. Burada olduğumu hatırladığını bile sanmıyordum.

"O iyi olacak," dedim ve Edden derin bir nefes aldı.

"Yapacağını biliyorum," dedi emin olmadığını belli eden bir güçle. "Bunu her kim yaptıysa bir profesyonelmış. Glenn, bir kadının kocasını aldatmasından daha büyük bir şeyle karşılaştı."

Ah lanet olsun. Belki de benim hatamdır. Ivy'nin gölgesi üzerimize düştü ve yukarı baktım. Parlak pencereye karşı silueti netti ve gölgeye doğru eğildim.

"Bunu kimin yaptığını bulacağım," dedi ve sonra bana döndü. "İkimiz de bulacağız."

Parasını ödemeyi teklif ederek de bizi aşağılamayın."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kendini gölgede saklamaya çalışmıştı ama sözleri öfkesini ele veriyordu. "Glenn'den hoşlanmadığını sanıyordum," dedim aptalca, sonra kızdım.

Elini kalçasına götürdü. "Bu bir hoşlanma ya da hoşlanmama meselesi değil. Birisi bir kanun görevlisini yaraladı ve ölüme terk etti. İç İşleri bu konuda hiçbir şey yapmayacak ve anarşiye izin verilemez." Arkasını döndü ve güneş içeri girdi. "Bunu ona bir insanın yaptığını sanmıyorum," dedi karşımızda oturmak için hareket ederken. "Her kim yaptıysa, bayılmasına izin vermeden nasıl dayanılmaz bir acı vereceğini çok iyi biliyordu. Bunu daha önce de gördüm."

"*Vampir*" diye düşündüğünü duyar gibiydim.

Edden'in elleri kenetlendi, sonra gözle görülür bir şekilde kendini gevşemeye zorladı. "Katılıyorum."

Yerimde duramayıp kıpırdandım. "O iyi olacak," dedim. Kahretsin, başka ne diyeceğimi bilemiyordum! Ivy'nin tüm vampir kültürü, yasaların dışında çalışan canavarlara, insanlara çikolata kutusu gibi davranan insanlara dayanıyordu. En büyük ve en kötü olanlar, kuralları koyanlar her şeyden paçayı sıyrırıyordu.

Ivy aramızdaki geniş boşluğa doğru eğildi. "Bana bulunduğu yerin adresini ver," diye rica etti. "Bakmak istiyorum."

Edden dudaklarını birbirine bastırarak bıyıklarının çıkmasını sağladı. Bu onun kendine geldiğinin ilk işaretiydi. "Ivy, teklifin için minnettarım," dedi sesi kararlıydı. "Ama biz halledebiliriz. Şu anda dışarıda adamlarım var."

Gözleri seğirdi ve söylemesi zor olsa da, sanırım gözbebekleri öfkeyle büyüyordu. "Bana adresi ver," diye tekrarladı. "Bunu bir İnderlandlı yaptıysa, Rachel ve bana ihtiyacın olacak. I.S. size yardım etmez."

FIB'nin muhtemelen İnderland mallarını özleyeceğinden bahsetmiyorum bile, diye düşündüm, yumuşak bir nefesle kendimi ince dolguya daha sıkı bir şekilde yerleştirdim.

Edden ona baktı, belli ki kendisi de sinirlenmişti. "Departmanım bunun üzerinde çalışıyor. Glenn birkaç gün içinde kendine gelecek ve sonra-"

Gözleri kapandı ve sessizleşti. Ivy tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Neredeyse acımasız,

"Eğer önümüzdeki birkaç saat içinde bunu yapanı yakalamazsanız, gitmiş olacaklar," dedi. Edden onun gözlerine baktı ve daha nazıkçe ekledi, "Bırak yardım edelim. Sen de bu işin içindesin. Tüm FIB öyle. Dışarıda olanlara intikam arzusuyla değil, soğukkanlılıkla bakabilecek birine ihtiyacınız var."

Küçük bir ses çıkardım ve kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum. Aklımda intikam vardı. "Hadi ama Edden, yaşamak için yaptığımız şey bu!" Dedim. "Neden yardım etmemize izin vermiyorsun?"

Kısa boylu adamın gözlerinde kuru bir mizah vardı ve bana ters ters bakıyordu. "Ivy yaşamak için bunu yapıyor. Sen bir dedektif değilsin Rachel. Sen onları içeri tıkan bir kızsın ve daha iyisi olamaz. Kim olduğunu öğrendiğimizde sana haber vereceğim ve eğer bir cadıysa seni arayacağım."

Bu yüzüme bir tokat gibi çarptı ve gözlerim kısıldı. Ivy sinirlendiğini gördü ve ona bağırma izin vererek arkasına yaslandı. Ama ayağa kalkıp ona Dönmesini söylemek yerine -ki bu bizi dışarı attırmaktan başka bir işe yaramazdı- gururumu ayaklarımın altına aldım ve öfkeyle ayağımı sallamakla yetindim.

"O zaman Ivy'ye adresi ver," dedim, yanlışlıkla onun kışına tekme atmak isteyerek. Jenks'in en sevdiği ifadelerden birini ödünç alarak, "Fırtınada bile bir peri osuruğu bulabilir," dedim. "Peki ya o bir Inderlander ise? *İnsan gururun* yüzünden onları kaybetme riskini almak mı istiyorsun?"

Belki bu düşük bir ihtimaldi ama temizlik ekibinden sonra suç mahallerine bakmaktan yorulmuştum.

Edden, Ivy'nin alaycı beklentisinden benim takdire şayan bir şekilde kontrol altına alınmış kızıl saçlı öfkeme baktı, sonra avuç içi büyüklüğünde spiralli bir defter çıkardı. Bir şeyler yazarken kalemin çiziklerine gülümsedim, içimi hoş bir memnuniyet ve beklenti bulamacı doldurdu. Glenn'e saldıran ve onu ölüme terk eden kişiyi bulacaktık. Ve bu her kimse, Ivy'yle birlikte orada olduğumu umsa iyi ederdi, yoksa onun kendi kişisel adalet versiyonuna maruz kalacaklardı.

Kâğıdın yırtılma sesi yüksekti ve yüzünü buruşturarak beyaz ve mavi şeridi Ivy'ye uzattı. Ivy kağıda bakmadı, onun yerine bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim keskin bir ifadeyle ve bir kenara koydum.

Halıya vuran yumuşak bir ayakkabı sesi dikkatimi çekti ve omzumun üzerinden Ivy'nin bakışlarını takip ettim. Ford başını eğmiş, ayaklarını sürüyerek bize doğru geliyordu.

çantamı avucunun içine aldı. Bir an paniğe kapıldım ve o da bana gülümseyerek baktı. Gözlerim kapandı. Glenn iyiydi.

Edden ayağa kalkarak, "Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı.

Yine de duymak zorundaydım ve Ford bana unuttuğum çantamı uzatıp Ivy'nin ona verdiği kahve fincanını alırken, "İyi olacak mı?" diye sordum.

Ford başını salladı ve kâğıt bardağın kenarından bizi süzdü. "Zihni iyi," dedi kahvenin tadından yüzünü buruşturarak. "Herhangi bir hasar yok. Ruhunun derinliklerinde ama vücudu kendini yeterince onarır onarmaz bilincini yeniden kazanacak. Bir ya da iki gün mü?"

Edden nefes verirken nefesi titredi ve FIB kaptanı elini sıkıktığında Ford kaskatı kesildi. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim Ford. Senin için yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver."

Ford ince bir şekilde gülümsedi. "Size iyi haberler verebildiğime sevindim." Elini geri çekerek bir adım geri gitti. "İzninizle. Hemşireleri ilaçları kesmeleri için ikna etmeye çalışmam gerekiyor. Düşündükleri kadar acı çekmiyor ve bu da iyileşmesini yavaşlatıyor."

"Ben yaparım." Ivy harekete geçti. "Onlara kokusunu alabildiğimi söyleyeceğim. Farkı anlamayacaklar."

Bir hemşireye ismiyle seslenerek koridorda neredeyse salına salına yürürken dudaklarımda bir gülümsemenin başlangıcı belirdi. Edden gülümsemesini durduramıyordu ve ayak ayak üstüne atarken gözlerinde bir miktar yaş görebiliyordum. "Birkaç arama yapmam gerekiyor." Cep telefonuna uzandı, sonra tereddüt etti. "Ford, Glenn onunla konuşurken beni duyabiliyor mu?"

Ford yorgun bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı. "Hatırlamıyor olabilir ama hatırlayabilir."

Edden benden Ford'a baktı, belli ki Glenn'le birlikte olmak istiyordu. "Git!" Onu mutlu bir şekilde iterek, "Git!" dedim. "Glenn'e uyandığında onunla konuşmak istediğimi söyle."

Adımları hızlı olan Edden, Glenn'in odasına doğru ilerledi. İçimi çektim, bu hikâyenin mutlu sonla bitecek olmasına sevinmişim. Diğer türlüşünden bıkmışım. Ford memnun görünüyordu ve bu da iyiydi. Hayatı cehennem gibi olmalı. Bunu yapabildiğini kimseye söylememesine şaşmamalı. Onu ölümüne çalıştırırlardı.

"Glenn'in annesine ne oldu?" Artık yalnız olduğumuz için sordum.

Ford, Edden'in geniş, düz kapının ötesine geçip Glenn'in odasına girerken hemşirelere el sallamasını izledi. "On beş yıl önce altmış dolarlık bir bıçaklama ve gasp olayı sırasında öldü."

Demek bu yüzden polismiş, diye düşündüm. "Uzun zamandır sadece birbirlerine sahipler," diye ekledim ve Ford başını sallayarak asansörlere doğru ilerlemeye başladı. Kırbaçlanmış gibi görünüyordu.

Ivy hemşireye son bir yorum yaptıktan sonra bize katıldı. Diğer tarafımdaki yerine yerleşerek karşımdaki Ford'a baktı. "Marinada ne oldu?" diye sordu uzun paltosunu silkelerken ve öğleden sonraki anılar geri geldi.

Sesi biraz alaycıydı ve ben de ona yan gözle baktım. Yavaş ve istikrarlı araştırmalarının Kisten'in katilini benim anılarımı yeniden yapılandırmamdan daha hızlı bulacağına olan inancından emin olduğunu biliyordum. Ford'a bir bakış attıktan sonra, "Bu gece dışarı çıkıp halıyı koklayacak vaktin var mı?" diye sordum.

Ford kıkırdadı ve Ivy bakakaldı, asansörlere doğru sallanarak durdu. "Affedersiniz?"

Asansör için düğmeye bastım. "Senin burnun benimkinden daha iyi," dedim basitçe.

Ivy gözlerini kırıştırdı, yüzü her zamankinden daha donuktu. "FIB'in gözden kaçırdığı bir şey mi buldun?"

Ford dinlemiyormuş gibi yaparken başımı salladım. "Şifonyerin üst kenarına yapışmış yapışkan bir ipek var. Bugün yaptığımdan başka bir iz olabilir. Ve pencerenin altındaki zemin vampir gibi kokuyor. Sen ya da Kisten değilsiniz, bu yüzden katili olabilir."

Ivy yine rahatsız olmuş bir ifadeyle baktı. "Farkı anlayabiliyor musun?"

Asansörün kapıları açıldı ve hepimiz içeri girdik. "Yapamaz mısın?" Dedim, sırf yapabildiğim için geri geri gidip ayak parmağımla sokak katının düğmesine bastım.

"Ben bir vampirim," dedi, sanki bu her şeyi değiştirecekmiş gibi.

"Bir yılı aşkın süredir seninle yaşıyorum," dedim, aradaki farkı anlayamamam gerekip gerekmediğini merak ederek. "Nasıl koktuğunu biliyorum," dedim.

utanarak mırıldandı. "Önemli bir şey değil."

Kapılar kapanırken "Evet, öyle," diye fısıldadı ve Ford'un duymamış olmasını umdum.

Rakamların geri sayımını izledim. "Yani bu gece dışarı çıkacak mısın?" Ivy'nin gözleri kararmıştı. "Evet."

Bir ürperti bastırdım, kapılar açılıp kalabalık lobi görüldüğünde sevindim. "Teşekkür ederim."

"Memnuniyetle," dedi, gri ipek sesi beklentiyle o kadar kalındı ki neredeyse Kisten'i öldüren vampire acıyacaktım.

Neredeyse.

Üç

Jenks şarkı söylemeye devam ederken arabamın direksiyonunu sıkıca kavradım. Güneş batıyor ve yollar kurak bir donukluğa sahip olsa da arabanın içi sıcaktı. Aklımın bir köşesinde kaloriferi kapatmak vardı. Jenks'in susması için her şeyi yapardım.

"Dra-a-a-a-ag'da beş trol," diye şarkı söyledi omzumdan dört inçlik adam. "Dört mor prezervatif, üç Fransız gıdıklayıcı, iki azgın vampir ve karda bir succubus."

"Jenks, yeter!" diye bağırdım ve Ivy yolcu koltuğundan kıs kıs güldü, akşamı seyredebileceği bir yer açmak için elini buğulu camın iç kısmında gezdirdi. Cadde bayram ışıklarıyla doluydu ve para odaklı, orta sınıf bir şekilde kutsal ve huzurluydu. Jenks'in ilahisinin aksine. On üç yaş mizahının doruk noktasıydı.

"Noel'in sekizinci gününde, gerçek aşkım bana-"

Arkamı kontrol ettim ve frene bastım. Ivy vampir refleksleriyle kendini kolayca yakaladı ama Jenks omzumdan fırladı. Ön cama birkaç santim kala kendini kısa sürede durdurdu. Yusufçuğu andıran kanatları kırmızı ve gümüşten oluşan bir bulanıklıktı, ama bunu yarı yarıya beklediğini söyleyerek üzerinden bir toz gölgesi bile kaymadı. Köşeli yüzündeki sırıtış klasik Jenks sırıtışıydı.

"Ne..." diye yakındı, elleri kalçalarında en iyi Peter Pan pozunu vererek.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Dur işaretine doğru yuvarlandım. Buzluydu.

Böylesi daha güvenli. At
En azından gayretli bir istihbarat polisi beni durdurursa hikâyem bu olacaktı.

Jenks güldü, tiz sesi kolaylıkla duyuluyordu.

Arabayı dolduran arkadaşlık ve dışarıda sergilenen şenlikli sıcaklık. "Siz cadıların sorunu da bu işte. Noel ruhu yok," dedi ve dikiz aynasının üzerine oturdu. Burası onun en sevdiği yeri ve ben de ısıtıcıyı biraz kısmıştım. Üşüseydi orada olmazdı.

"Noel bitti," diye mırıldandım, alacakaranlıkta sokak tabelasını görmek için gözlerimi kısarak baktım. Yaklaştığımızdan emindim. "Bende bolca Noel ruhu var. Sadece kökeni Hristiyanlığa dayanmıyor. Ve uzman olmasam da, kilisenin succubi hakkında şarkı söylemenden memnun olacağını sanmıyorum."

"Belki de haklısındır," dedi Matalina'nın üzerine örttüğü yeşil kumaşın katlarını kaydırırken - peri kış giysisi denemesi. "Kızıışan inkübiler hakkında bir şeyler duymayı tercih ederler."

Peri ciyakladı ve aynadan fırladığında sıçradım, Ivy'nin eli onu tokatlamak üzereydi. "Kapa çeneni, peri," dedi yumuşak dilli vampir, gri ipek sesi sertti. İş derisi onu sofistike, ince ve şık bir motorcu piliç gibi gösteriyordu ve gözleri Harley logolu şapkasının altında simsiyahtı. Jenks ipucunu anladı ve muhtemelen duymadığım bir şeyler mırıldanarak boynumla sırf bu yüzden taktığım yumuşak kırmızı atkımın arasına sokulmak için büyük halka küpeme yerleşti. Kanatları boynuma değdiğinde ürperdim, su gibi hissettiren bir ürperti fısıldadı.

Sıcaklık kırk beşin altına düştüğünde kış uykusuna yatarı ama arabadan her yere kısa ve korunaklı yolculuklar yapabiliirdi. Glenn'i öğrendikten sonra bizimle gelmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Onu olay yerine davet etmemiş olsaydık, yarı donmuş cesedini kaçak yolcu olarak omuz çantamda bulacaktım. Açıkçası, sanırım çocuklarından uzaklaşmak için kışı benim masamda geçirmeye çalışıyordu.

Yine de Jenks beş FIB müfettişine bedeldi ve bu kötü bir gündeydi. Pixie'ler etrafta gizlice dolaşma konusunda çok başarılıydılar, bu da onları en ufak bir şeyi bulma konusunda uzman yapıyordu, merakları herkes gelip gittikten sonra bile ilgilerini çekmeye devam ediyordu. Tozları kalıcı bir iz bırakmazdı ve mikroskop kullanmadığınız sürece parmak izleri görünmezdi, bence bu da onları suç mahallinde mükemmel bir ilk tespitçi yapıyordu. Elbette, I.S.'deki hiç kimse benim ne düşündüğümü umursamıyordu ve zaten bir perinin geçici bir yedekleme pozisyonundan başka bir şeyde çalışması pek sık rastlanan bir durum değildi. Jenks'le bu şekilde tanışmıştım ve bu benim şansımı. Bugün onu yanımda tekneye götürebilirdim, ama çok ağır bir şekilde

sıcaklıkla ilgili sorunlar.

Ivy doğrulup bana istemedenden de olsa yakın olduğumuzu söyledi ve ben de ev numaralarına dikkat etmeye başladım. Cincinnati'nin eteklerinde, muhtemelen alt-orta sınıf bir mahallede insan mahallesine benziyordu. Işıkların sayısına ve evlerin genel düzenliliğine bakılırsa yüksek suç oranına sahip bir semt değildi, ama biraz yıkık dökük, yumuşak bir rahatlığı vardı. Bölgede çoğunlukla emeklilerin ya da yeni işe başlayan ailelerin yaşadığına bahse girebilirim. Bana büyüdüğüm mahalleyi hatırlatıyordu ve kardeşim Robbie'yi havaalanından alacağım yarına kadar sabırsızlanıyordum. Gündönümü boyunca çalışmıştı ama bir şekilde Yeni Yıl'da izin almayı başarmıştı.

Etrafımdaki ışıkların Noel'in yeşil ve kırmızısı olması buranın bir insan mahallesi olduğu anlamına gelmiyordu. Çoğu vampir Noel'i kutlardı ve birçok insan da gündönümünü kutlardı. Ivy'nin ağacı hâlâ oturma odasıdaydı ve hediyeleri belirli bir tarihte değil, canımız istediğinde değiş tokuş ederdik. Bu genellikle ben alışverişten döndükten yaklaşık bir saat sonra olurdu. Gecikmiş hazlar Ivy'ye göreydi, bana göre değil.

"Bu o olmalı," dedi Ivy usulca ve Jenks ısınmak için kanatlarını titreterek beni gıdıkladı. Sokağın aşağısında, solda, ışıkları kapalı bir şekilde park etmiş ve loş ışıkta gri görünen bir grup FIB devriye aracı vardı. Köşede bir damla ışığın altında iki kişi dedikodu yapıyordu, köpekleri içeri girmek için tasmalarını çekiştiriyordu. Henüz haber minibüsü yoktu ama olacaktı. Neredeyse kokularını alabiliyordum.

Görünürde bir I.S. kruvazörü yoktu, bu da muhtemelen Denon'u buraya gönderecekleri için rahatlatıcıydı. Yaşayan düşük kanlı vampiri geçen yaz Were katillerinin örtbas edilmesini açığa çıkardığından beri görmemiştim ve bahse girerim bir rütbe indirimi daha almıştır. "I.S. gelmeyecek gibi görünüyor," dedim usulca ve Ivy omuz silkti.

"Neden yapsınlar ki? Bir FIB memurunun dayak yemesi umurlarında değil." Arabayı kaldırıma çektim ve park ettim. "Eğer bu bir Bunu yapan Inderlander."

Jenks güldü. "Hiç sanmıyorum," dedi ve içeri girmek için yumuşak ipliğin altına eğilirken şapkamda bir çekiştirme hissettim.

Ne yazık ki haklıydı. I.S. doğaüstü türlere polislik yaparken, işlerine gelirse bir suçu görmezden gelebilirlerdi ve geldiler de. Dolayısıyla

insan tarafından yönetilen FIB ortaya çıkmıştı. Bir zamanlar FIB'in I.S.'den çok daha üstün olduğunu düşünmüştüm, ancak onlarla bir yıl çalıştıktan sonra, bulup bir araya getirebildikleri bilgilerden etkilendim ve şok oldum.

Sadece kırk yıl önce, Dönüş sırasında, vampir, cadı, Were ve daha fazlasından oluşan birleşik Inderland türleri, kötü tasarlanmış, genetiği değiştirilmiş bir domates mutasyona uğrayıp insan nüfusunun büyük bir kısmını yok ettiğinde, insanların nesli tükenmekte olan en son tür haline gelmesini önlemek için aktif olarak yardım etmişti. Dürüst olmak gerekirse, eğer insanlar ölmüş olsaydı, yumuşak, saf ve mutlu insanlar yerine vampirler bizi avlamaya başladığında Inderland'ın çoğu acı çekerti. Bay Joe Vampir ve Bayan Sue'nun, büyük bir nüfusun desteği olmadan imkansız olan yüksek bakım gerektiren yaşam tarzlarını sevdiklerinden bahsetmiyorum bile.

"Ne yapıyorsun?" Ben koltuğun altını karıştırırken Ivy elini kapıya dayadı.

"Buralarda bir yerde FIB işareti var," diye mırıldandım, parmaklarım beklenmedik bir şekilde soğuk ve yumuşak bir şey bulunca geri çekildi.

Ivy'nin yüzüne kapalı bir gülümseme yayıldı. "Bütün FIB senin arabayı

biliyor." Yumuşak bir onay sesi çıkararak pes ettim ve eldivenlerimi

çekiştirdim.

Evet, bir zamanlar onlara yardım ettiğim için bana vermişlerdi, son zamanlarda çoğu bunu unutmuş görünüyordu. "Hazır mısın Jenks?" Seslendim ve yarım yamalak duyulmuş bir küfürle karşılık aldım. Kremalı durulamam ve kusan periler hakkında bir şeyler.

Ivy ve ben birlikte çıktık. Kapılar gümbürdeyerek kapandığında koşmanın heyecanı içime çöktü. Arabamın yanında durup keskin ve kuru havayı ciğerlerime kadar çektim. Bulutlar sadece yoğun kar yağışından hemen önce ortaya çıkan o katı hissi veriyordu ve tuzdan bembeyaz olmuş, dokunduğunuzda parmaklarınızı yakacak kadar kuru ve soğuk kaldırımın kokusunu alabiliyordum.

Topuklarını şıklatan Ivy arabanın yanına geldi, ben de onu küçük eve kadar takip ettim. Çıtır çıtır yağın beş santimlik kar temizlenmişti ama avlunun bir köşesinde, yüzü erimiş ve şapkası gözlerini kapatmış, hüzünlü görünümlü üç ayaklı bir kardan adam duruyordu. Perdeler açıldı ve karın üzerindeki sarı ışık dikdörtgenleri belirginleşmeye başlamıştı. Komşunun sergisinden gelen kırmızı ve yeşil ışıklar tuhaf bir kontrast oluşturunuyordu ve köşedeki ikilinin konuşmalarını duyabiliyordum. Üşüyordum, yürürken çantamı daha yukarı çektim.

Daha fazla komşu dışarı çıkıyordu; antenli bir minibüsün yavaşça süzülen ışıkları sokak lambasının altında görüldüğünde bir tiksinti dalgası hissettim.

Kahretsin, çoktan buradalar mıydı? Görüşmeciler gerçekçilik yerine sansasyonel düşüncelerini sağlamadan önce komşularla konuşmak istemiştim. Edden'in en yakınlarıyla görüştüğünden emindim ama onun adamları cevap istediğim soruları sormayacaktı.

"İşte," diye mırıldandı Ivy ve ben de onun bakışlarını takip ederek garajın yan kapısından çıkıp bizi karşılayan karanlık gölgeye baktım.

"Hey, merhaba!" Zararsız olduğumuz izlenimini vermek için sesimi yükselterek seslendim. *Evet, doğru.* "Edden dışarı çıkmamızı istedi. Vampir Büyüsü'nden geliyoruz." İstedi mi? Daha çok zorlanmış gibiydik ama neden bu konuyu açalım ki?

Genç FIB memuru dış ışıkları yaktı ve huysuz sürücüyü yapay bir parıltıyla yıkadı. "Kimliğinizi görebilir miyim?" diye sordu, sonra iki kez baktı. "Ah!" dedi, panosunu tekrar kolunun altına sıkıştırarak. "Siz cadı ve vampirsiniz."

Şapkamdan tiksintiyle "Ve gerçekten soğuk bir peri. Acele eder misin, Rache? Sanırım taşaklarım düştü."

Yüzümü buruşturdum ve sahte bir gülümseme takındım. "Cadı ve vampir" yerine şirketimizin adıyla tanınmayı tercih ederdim ama en azından Edden onlara geleceğimizi söylemişti. Belki de yardım etmemiz konusunda bu kadar baş belası olmayacaktı. Memurun vücut dilini izledim ama sabırsızlığının FIB'nin yeni güvensizliğinden mi yoksa sadece soğuktan mı kaynaklandığını anlayamadım.

"Evet, Vampir Büyüsü. Olası Inderland bağlantısına yardımcı olmak için buradayız," dedim Ivy daha fazla vampirleşmeden. Onun bir aura çekip adamın ödünü patlatması ne kadar eğlenceli olsa da işe yaramayacaktı.

"İçeri girebilir miyiz?" Ivy belli belirsiz bir tehdit ifadesiyle sordu ve Jenks kıs kıs güldü.

"Elbette." Memur bir şeyler yazarken başı öne eğikti. "Bir çift patik giy, tamam mı?"

Ivy garaj kapısının yarısına kadar gelmişti, olay yerini bilmediği varsayımı karşısında hareketleri kaskatı kesilmişti. Caddeye dönüp tereddütle baktım. Haber ekibi hazırlanmıştı ve devasa ışık

Bir şenlik ateşi gibi insanları topluyorlardı. "Hey, Ivy..." diye mırıldandım, duraksadı, uzun, eldivenli bir eli açık kapıya dayanmıştı.

Ağzının yarısıyla gülümsedi. "Gidip onlarla konuşmak ister misin?" Başımı salladım ve o da ekledi, "İyi olacak mısın Jenks?"

"Kahretsin," diye küfrettim nefesimin altında. Onu unutmuştum.

"Ben iyiyim!" diye havladı ve kendini toparladığında yumuşak bir

çekiş hissettim.

"İçeride hiçbir şey değişmeyecek ama komşuların ne dediğini duymak istiyorum. Dedikodu, Ivy. Gerçek orada. Her şey dedikoduyla ilgili."

Dedikodudan anlamazdım ama iyi olacağını söylediye, herkes düşünme fırsatı bulduktan sonra bayatlamış, kusulmuş yorumlar yerine ilk izlenimleri edinmeyi tercih ederdim.

Ivy kaşlarını çattı, belli ki suçların belirsiz hisler ve önsezilerle değil, dikkatle toplanmış kanıtlarla çözülmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama omuz silkerek içeri girdi ve ben de geceye doğru yola çıktım.

Hızla ilerleyerek büyüyen kalabalığın arka tarafında bir yer buldum ve kameranın görüş alanının dışında kalmaya çalıştım. Jenks muhtemelen benim duyabildiğimin iki katını duyuyordu ve haber spikerinin röportaj yaptığı keçe paltolu kırmızı yanaklı adamı görebilmek için parmak uçlarımda ilerledim. Saatin henüz altı olmadığını görünce canlı yayın olduğunu düşünmedim ve pozisyon almak için itişip kakışarak yaklaştım.

"Çok iyi insanlardı," diyordu adam, gözleri heyecanla parlıyordu. "İyi insanlar. Onlardan asla böyle bir şey beklemezdim. İçlerine kapanık ve çok sessizlerdi."

Kaşlarım kalktı ve Jenks homurdandı. Bana İnderlandlılar gibi geldi.

Ama sonra yanımdaki çocuk kaba bir ses çıkardı ve Jenks saçımı çekince çocuk arkadaşına küçümseyerek, "Sanki onu tanıyormuş gibi. Adam sürüngenin teki ve kadın da kafayı yemiş."

"Anladım Jenks," diye fısıldadım, böylece saçımı çekiştirmeyi bırakacaktı. Yavaş ve istikrarlı araştırma güzeldi ama onları güneş batmadan önce bulmak istiyordum.

Gülümseyerek döndüğümde Howlers'ın amblemini taşıyan siyah örgü şapkalı genç bir adamla karşılaştım ve İnderland'ın bu kabul gösterisinden cesaret alarak alışılmadık bir yakınlık hissettim. Palto giymiyordu ve elleri

kot pantolonunun ceplerine sıkıştırılmış. "Vurulmuş mu?" Arkadaşını da sohbeta dahil etmek için ona hızlıca gülümsedim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diye karşılık verdi, sonra da kıpırdandı. Lisede olduğunu tahmin ediyordum ve Bayan Robinson cazibesini sonuna kadar kullandım.

"Öyle mi?" Haber spikeri taze et ararken kalabalığın gürültüsü artınca neredeyse ona çarpacaktım. "Kamera önünde hep aynı şeyi söylemelerini ama barda gerçeğin ortaya çıkmasını sevmiyor musun?"

Sırtı, belli ki onu olduğundan daha yaşlı sandığımı düşünüyordu. Şapkamın altından Jenks'in etkileyici "Güzel. Yakala onu, Rache."

"Yani onları tanıyor musun?" Kolumu onun koluna dolayarak onu haber ekibinin yanından uzaklaştırdım. Haber aracının yarattığı yüksek gerilimli atmosferden ayrılmamak için bizi yakın tuttum, bir kamera bize doğru bakacak olursa sadece sırtımı görecekleri şekilde açtım. Arkadaşı geride kalmıştı ve şu anda çekimin arka planına girmeye çalışmak için zıplıyordu. Onun da paltosu yoktu ve onların sıcak olup benim burada kışımın donuyor olmasının haksızlık olduğunu düşündüm. Cadıların soğuğa karşı toleransları, periler hariç, hemen hemen herkesten daha düşüktü.

"Sen muhabir değilsin," dedi ve düşündüğümden daha zeki olduğuna sevinerek gülümsedim.

"Vampir Charms'dan geliyorum," dedim ve çantamı karıştırarak bükülmüş bir kart bulup ona uzattım. "Ben Rachel. Rachel Morgan."

"Haklısın!" dedi, yüzü hareketlendi. "Benim adım Matt. Şurada oturuyorum. Hey, adını duymuştum," dedi, kartı eline vurarak. "O fotoğraftaki gerçekten sen misin, sokakta sürüklenen-"

"Kışımın üstüne," diye sözünü tamamladım ve Jenks'in gülmesini engellemek için şapkamı düzeltip altına soğuk hava üfledim. "Evet, o benim. Ama gerçekten iblis çağırıyorum." *Hem de çok.*

"Bu harika. Bu harika," dedi, boyu on santim uzamış gibi görünerek. "Tilsons'ları bulmaya mı çalışıyorsun?"

Bir adrenalın sarsıntısı beni titretti. Edden bana onların isimlerini söylememişti. "Her şeyden daha fazla. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Başını salladı ve arkadaşına olduğundan daha yaşlı görünmeye çalıştı.

üstün bir bakış. "Hayır, ama tuhaflar. Tüm aile. Bu yaz çimlerini biçtim. Adam okulumda hademe. Çimlere alerjisi olduğunu söylüyor." Matt sırıttı. "Bana sorarsan işe alerjisi var. Ama onu kızdırırsan, başına bir şeyler gelir."

Gözlerim büyüdü. "Büyü mü?" *Ivy'nin düşündüğü gibi Inderlandlı mıydılar?*

Matt başını salladı ve hasta görünüyordu. "Hayır, köpeğinin ölmesi gibi Geyler. Ama karısı daha da tuhaf. Onu pek görmüyorum. Çocuklarıyla sık sık içeride kalıyor. Bir keresinde annemle konuşmuş ve annemin bebeğine dokunmasına izin vermemiş."

"Şaka yapmıyorum," dedim, daha fazlasını söylemesini umarak.

"Ve bebekleri de en az onlar kadar ürkütücü," dedi arkadaşına bakarak. "Seni takip eden tuhaf mavi gözleri var. Çok sessiz, sanki sağırmış gibi. Annesi onu hiç yere indirmiyor. Bayan Tilson ailede pantolonu giyiyor, bu kesin."

"Öyle mi..." diye sordum ve Matt başını salladı.

"Geçen yıl biri arka tuvaletteki kutuya havai fişek koydu. Her yere bok sıçradı. Tilson birini öldürmek için bağıırıyordu, bu yüzden onu eve gönderdiler. Ertesi gün çimlerini biçtim. Korkmuştum dostum ama babam beni zorladı. Tilson delinin teki. Tuvaleti kimin havaya uçurduğunu bildiğimi sandı ve beni çite sıkıştırdı. Tanrım, öleceğimi sandım. Ama sonra kız dışarı çıktı ve babam yumuşadı. Özür bile diledi. Hayatımda gördüğüm en acayip şeydi. Senden daha küçüktü ve tek yaptığı onun adını söylemekti ve o da uysallaştı."

Gözlerimi kırptım, anlamaya çalışırken zihnim acele ediyordu. Bay Tilson omzunda bir çip olan katil bir manyaktı. Bayan Tilson yetkiliydi. Ve çocuk tuhaftı. Yaşayan vampirler, belki?

"Bebek kaç yaşında?" Onu konuşturmaya çalışarak sordum. Bu saf altındı.

Matt yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Bir yıl mı? Annem onun Çımarık bir velet olacağını ve Bayan Tilson'ın istediği gibi bir çocuk daha doğurmak için beş yıl beklememesi gerektiğini söylüyor. Bir çeşit tıbbi sebep. Annem beş ya da altı çocuk istediğini söylüyor."

"Beş mi altı mı?" Gerçekten şaşırdığımı söyledim. Belki de Tilsons'lar Weres'ti ve

Kadın oldukça baskın bir sürüden geliyordu. Ama neden beş yıla yayılmışlardı? "Bu çok fazla."

"Evet," dedi çocuk alay ederek. "Hiç çocuğum olmayacak. Ama yaparsam, hepsini hemen yapacağım. Bir an önce olsun bitsin. Altmış yaşında olmak ve bez değiştirmek istemiyorum."

Omuz silktim. Robbie ile aramda sekiz yıl vardı ve bunda yanlış bir şey görmüyordum. Beni ailem kadar o da büyümüştü ve bundan hiç şikâyetim yoktu. Ama annem bir cadıydı, bu yüzden altmış yaşında çocuk bezi değiştirmek normal bir şeydi. Glenn'in saldırısı giderek daha fazla Inderland olayına benziyordu. "Teşekkürler," dedim, birden içeri girmek istedim. Jenks muhtemelen donuyordu. "İçeri girmeliyim. Ama teşekkür ederim. Gerçekten yardımcı oldun."

Çocuğun yüz ifadesi hayal kırıklığına dönüştü ve ben gülümsedim. "Hey, bu bahar mezarlığımı biçecek birini kullanabilirim." Tereddüt ettim. "Eğer bunun çok garip olduğunu düşünmüyorsan. Numaram kartın üzerinde."

Gülümsedi, parmakladı. "Evet, bu harika olur," dedi, sonra eve baktı. "Babamın artık çimleri biçmeme izin vereceğini sanmıyorum."

"Nisan hakkında beni arar mısın?" Dedim ve o da başını salladı. "Teşekkürler Matt. Çok yardımcı oldun."

"Sorun değil," dedi ve ben de ona son bir kez gülümseyip oradan uzaklaştım. Omzumun üzerinden baktığımda, başını arkadaşının kine eğmişti ve onlar da telefon numaramı süzüyorlardı. "İyi misin, Jenks?" Dedim, ışıklardan uzaklaşıp garaja geri döndüm. Kahretsin, Ivy ne öğrendiğimi duyana kadar bekle.

"Evet," dedi saçlarımı daha sıkı kavrayarak. "Ama yavaşlayacak mısın? Tabii saçınızda peri kusmuğu *istemiyorsanız*."

Hemen hızımı kontrol ettim, başımı eğmek zorunda kalmamak için bakmadan kaldırıma çıktığımda tökezledim. Tökezlediğimde Jenks küfretti ama başımı kaldırdığımda nabzım hızla atmaya başladı. Beni sarsan neredeyse düşecek olmam değil, arabamın yanında durup ona bakan kişiydi. Tom Bansen - bu olmalı- Al aracılığıyla beni öldürmeye çalışan adam.

"Lanet olsun, bu Tom," dedim ve koşmaya başlarken "Arabamdan uzak dur!" diye bağırdım.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Jenks. "Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum." Yaklaşırken dikkat beni yavaşlattı. "Sessiz olsan iyi olur. Eğer burada olduğunu biliyorsa, tek yapması gereken şapkamı düşürmek ve Matalina'nın tek başına bir ebeveyn olması."

Jenks sessizleşti. Tom elleri cebinde durmaya devam etti ve bir şeyi tartışıyormuş gibi arabama baktı. Dikkatli bir şekilde beş adım geride durup sokak lambasının ışığında beyaz bulutlar üfleyerek adama yılan gibi bakarken öfkem gerginlikle kaplandı. I.S.'den kovulduğunu duymuştum -muhtemelen birini öldürmek için iblis çağırırken *yakalanma* aptallığı yüzünden- ama Tom'un öldürmeye çalıştığı kişi ben olduğum için I.S. bundan başka bir şey yapmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimi savunmak zorunda kalmak istemediğimi ama arabamı karıştırmasına da izin vermek istemediğimi söyledim.

Genç adam kürekli kaldırımda durup lamba ışığında bana spekülatif bir şekilde bakarken mavi gözlerinde yeni bir sertlik vardı. Parkası ve şapkasıyla üşüdüğü belliydi, soğuk neredeyse tüm cadıların sahip olduğu kızılalağın kokusunu öldürüyordu. Bir zamanlar onun düzenli, neredeyse bilgece bir şekilde çekici olduğunu düşünmüştüm -aslında hala öyleydi- ama Al'ı beni öldürmesi ya da kaçırması için serbest bırakması uzun zaman önce çekiciliği iğrenmeye dönüştürmüştü.

"Geçimimi sağlamaya çalışıyorum," diye cevap verdi, yanaklarında kırmızılıklar belirmişti. "Senin sayende dışlandım."

Çenem düştü ve geri çekildim. Şaşırmamıştım ama bunun suçunu da üstlenmeyecektim. "Kara lanetler için iblislere ödeme yapmak üzere kızları kaçıran ben değilim," dedim. "Belki de mantığını yeniden düşünmelisin Sherlock."

Hoş olmayan bir şekilde gülümsedi. Ayrılacakmış gibi dönerek, "Konuşmak istersen buralarda olacağım," dedi. Bu davete inanamayarak dudaklarımı büktüm ve elleri hala büyük ceplerinde, uzaklaşmadan önce "Güzel araba," diye ekledi.

"Hey!" diye bağırdım, neredeyse peşinden gidecektim ama onun beni dışlaması ve şapkamdaki Jenks düşüncesi fikrimi değiştirdi. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde geriye doğru sallanırken yüksek sesle nefes verdim. *Dışlanmak mı? Etik ve ahlaki standartlar meclisi onu dışlamış mıydı? Lanet olsun!* Bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim. Elbette iblisleri çağırmış ama bu birisinin dışlanmasına neden olmazdı. O kız kara büyü için kaçırmış olmalı. Dışlanma tam olarak kulağa geldiği gibiydi ve adamın başı dertteydi. Etik ve ahlaki standartlar meclisinin

karar, bir I.S. ölüm tehdidinden kurtulmak gibiydi. Kesinlikle dışlanmıştı ve onunla ilişki kuran her cadı da dışlanma riskiyle karşı karşıyaydı.

Onu izlerken *geçimini sağladığını* düşündüm. Tom muhtemelen bağımsızlığını kazanmış, I.S.'in artık ona el altından bile dokunmayacağını görmüştü. *Ve zor zamanlar geçiriyor gibi görünüyordu*, diye ekledim paslı 64 model bir Chevy'ye binip uzaklaşırken.

Tilsons'ların evine doğru ilerlerken ani bir düşünceyle durdum. Parmaklarım çantamı karıştırırken anahtarlığımı ve üzerindeki ölümcül büyü tespit tılsımını çıkardım. Bu şey hayatımı birkaç kez kurtarmıştı ve Tom'un benim gittiğimi görmekte çıkarı vardı.

Aracımın etrafında yavaş bir tur atmaya başladığımda Jenks, "Rache..." diye yakındı.

"Peri tozundan daha küçük bir şekilde havaya uçmak mı istiyorsun?" Mırıldandım ve o da saçımı çekti.

"Tom bir sosis," diye itiraz etti peri, ama tılsım güzel, sağlıklı bir yeşil olarak kaldığında daha rahat nefes alarak turumu tamamladım. Tom arabamı hecelememişti ama kordon altına alınmış eve dönüp caddenin karşısına geçerken bile içimde bir huzursuzluk vardı. Ve bunun nedeni bağımsız sürücü arenasında bir rakibim olması değildi. Arabam aslında bir bombalı saldırıda ölen bir istihbarat ajanına aitti. Bu araba değil tabii ki ama onu bir bomba öldürmüştü.

Sadece bu kadar hızlı, hayatım sona erebilir. Tom arabamda bir tılsım bırakmamıştı ama Edden'a köpeklerinden birine arabayı koklatıp koklatamayacağını sormaktan zarar gelmezdi. Topuklu ayakkabılarımı şakırdatarak garajın kapısına ulaştım ve içeri girdim. Jenks derin bir iç çekti ama Edden'dan beni eve bırakmasını istediğimde paranoyak bir tavuk gibi görünsem de umurumda değildi.

Bu tür şeyler hakkında aptalca davranmaktan bıkmıştım.

Dört

Garaja girdiğimde rüzgârın aniden kesilmesi içimi rahatlattı ve durup, kenarları bakkallardan ve posta siparişi veren yerlerden gelen eski kutularla dolu tuhaf alan ve dağınıklık karışımını inceledim. İçeriye giden basamakların yakınında, ana renk plastikle parlaklaştırılmış birkaç büyük oyuncak vardı. Görünüşe bakılırsa yürümeye başlayan çocuk kızağı kullanılmıştı ama geri kalanı yazlık eşyaydı. Belli ki iyi bir Noel geçirmişlerdi.

Düzleştirilmiş kar izleri, koca bir kamyonun süpürülmüş beton üzerinde nerede olduğunu gösteriyordu. İki araç için yer yoktu ve Bay Tilson'ın bir şeyleri telafi edip etmediğini merak ettim. Belki de kamyon fetişi olan Bayan Tilson'dı. Inderlander'ın kokusunu almak için derin derin kokladım, sadece eski beton ve tozun kuru kokusunu buldum ve ürperdim.

Saklama kutularına baktım, garajı temizlemekten kurtulmaya çalıştığım da babamın bir keresinde bana söylediği şeyi hatırladım. İnsanlar garajlarına istemedikleri ama kurtulamadıkları şeyleri koyarlar. Bazen tehlikeli şeyler. İçeride tutmak için çok tehlikeli, dışarı atıp birinin bulma riskini göze almak için de çok tehlikeli. Bay ve Bayan Tilson'ın garajı çok doluydu.

"Hadi, Rache!" Jenks saçımı çekiştirerek şikayet etti. "Üşüyorum!"

Kutulara son bir kez bakarak beton basamakları çıktım. Neşeyle boyanmış kapıyı açıp yetmişli yıllardan kalma bir mutfığa girdiğimde, masada oturan elinde bir pano olan memura başımı sallayarak elektrik süpürgesinin uğultusunu duydum. Lavabonun üzerindeki pencere ön bahçeye ve haber minibüsüne bakıyordu. Kare masanın yanına pembeler ve sarılarla süslenmiş bir mama sandalyesi çekilmişti. Üzerinde bir kutu kullan-at çizme kılıfı duruyordu, içimi çektim ve eldivenlerimi çıkarıp ceketimin cebine soktum.

Peluş bebek oyuncakları büyük bir sepetin içinde özenle saklanmıştı ve neredeyse mutlu, guruldayan bir kahkaha duyabiliyordum. Lavaboda kurabiye hamuruyla kaplanmış bir kâse vardı. Tezgâhın üzerinde son sekiz saatte soğumakta olan bir düzine şekerli kurabiye duruyordu. Fırına yırtılabilir bir etiket bağlanmıştı, üst kısmı imzalı ve tarihliydi, saatle birlikte Memur Mark Butte'un fırını kapattığını belirtiyordu. Tilsons aceleyle çıkmıştı.

Mutfak sıcak ve soğğun tuhaf bir karışımıydı, ısıtıcı giriş çıkış trafiğiyle mücadele etmek için açıktı ve paltomun fermuarını açtım. Ev hakkındaki ilk izlenimim de aynı şekilde karmakarışık. Bir ev yapmak için gereken her şey buradaydı, ama boş hissediyordum.

Yan odadan iş konuşmaları geliyordu ve botumun üzerine mavi bir patik koymak için eğildiğimde Jenks şapkamın altından fırladı. "Vay anasını!" diye küfrederek üç saniye içinde tüm mutfakı dolaştı ve oturan memurun kalp krizi geçirmesine neden oldu. "Burası yeşil bebek macunu gibi kokuyor. Hey, Edden!" dedi daha yüksek sesle. "Neredesin?" Ve dışarı fırladı, kanatları gri bir bulanıklıktı.

Jenks muhtemelen başka bir FIB memurunu ürküttüğü için evin derinliklerinden bir haykırış geldi. Bir dizi ağır adım yaklaştı ve ben doğruldum. Botlarımı Veronica's Crypt'ten almıştım ve onları mavi kâğıtla kaplamak yasaklanmalıydı.

Edden'in bodur figürü birdenbire evin geri kalanına açılan kemeri kapladı. Jenks onun omzundaydı ve FIB yüzbaşı oğluna yardım etmek için bir şeyler yaptığından şimdi daha iyi görünüyordu. Oturan subaya başıyla selam verdi ve bana kısa bir süre gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Hâlâ sokak kıyafetleri içindeydi. Aslında muhtemelen burada olmaması gerekiyordu ama kimse ona oğlunun dövülmesiyle ilgili soruşturmayı denetleyemeyeceğini söyleyemezdi.

"Rachel," dedi selam verirken ve ben de çekingen bir tavırla patikle kaplı ayağımı ona doğru salladım.

"Merhaba, Edden. İçeri girebilir miyim?" Hiç de alaycı olmayan bir sesle sordum.

Kaşlarını çattı, ama berbat soruşturma tekniklerim konusunda beni sıkıştırmaya başlamadan önce sokaktaki Tom'u hatırladım. "Hey, bir iyilik isteyebilir miyim?" Tereddütle söyledim.

"Buraya girmene izin vermekten daha fazlasını mı kastediyorsun?" dedi kuru bir sesle, ona Kisten'in teknesinde kaçırdıkları yapışkan ipekten bahsetmek için çok istekliydim, ama yarın Ivy dışarı çıkma şansı bulduktan sonra bunu öğreneceğini bildiğim için dilimi tuttum.

"Ciddiyim," dedim eşarbımı çıkarırken. "Biri arabamı kontrol edebilir mi?"

Çömelmiş adamın kaşları kalktı. "Aktarımda sorun mu yaşıyorsunuz?"

Vitesli araba kullanmayı öğrenirken arabayı mahvedenin ben olduğumu bilip bilmediğini merak ederek kızardım. "Tom Bansen'ı arabamda gördüm. Belki de paranoyaklaşıyorum-"

"Bansen mi?" diye ağzından kaçırıldı ve Jenks omzundan başını salladı. "Bu, bodrumunda iblis çağırdığı için etiketlediğin cadı mı?"

"Arabama bakıyordu," dedim, kulağa saçma geldiğini düşünerek. "Hayatını kazanmakla ilgili bir şeyler söyledi ve beni ölü görmek isteyen bir sürü insan olduğunu görünce..." Düşüncelerimin kaybolmasına izin verdim. Onun dışlandığını ve Jenks'in tek kelime etmediğini kendime sakladım. Bu bir cadı meselesiydi. Biri dışlandığında bu hepimiz için bir utanç kaynağı olurdu. "Ölümcül tılsımlar olup olmadığını kontrol ettim ama bir araba bombasını kilometre sayacı kablосundan ayırt edemem."

FIB kaptanının ifadesi sertleşti. "Sorun değil. Köpek birimini çağırayım. Aslında..." Oturan memura baktı ve gülümsedi. "Alex, git Bayan Morgan'ın arabasının yanında patlayıcı ekibini bekle."

Adam kaskatı kesildi ve ben özür dileyerek yüzümü buruşturdum. "Kimsenin üç metre yaklaşmasına izin verme," diye devam etti Edden. "Dokunursan seni kurbağaya çevirebilir."

Tom'un muhtemelen yapabileceklerine kıyasla bir kurbağa olmanın hoş olabileceğini düşünerek, "Olmayacak," diye yakındım.

Edden başını salladı. "Sokakta bir haber minibüsü var. İşimi şansa bırakmayacağım."

Jenks kıs kıs güldü ve ben de ısındım. Büyük ihtimalle arabamda bir sorun yoktu ve kendimi bebek gibi hissediyordum ama Edden'ın omzumdaki eli kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ta ki beni mutfağın kapısına ve Alex'in geri çekilen sırtına döndürene kadar. "Belki de Alex seni hemen eve götürmeli," dedi, "böylece kiliseni kontrol edebilir. Kendi güvenliğin için."

Tanrı aşkına, benden kurtulmaya çalışıyor. "Bu yüzden saçakta bir gargoyle var," dedim sertçe ve altından kayarak evin derinliklerine doğru kararlı adımlarla ilerledim. Kendi güvenliğim için beni eve götürün, kıcımlın kenarı. Ivy'nin kalmasına izin veriyordu. Ben neden kalamayacaktım?

Edden, "Rachel," diye itiraz etti, iri cüssesi onu takip etmek için dönüyordu.

Jenks gülererek havaya kalktı ve şöyle dedi: "Vazgeç, FIB adamı. Onu dışarı çıkarmak için senden daha fazlası gerekecek. Ivy ve benim geçen bahar en iyilerinize ne yaptığımızı hatırlıyor musun? Buna bir de Rachel'ı ekleyin ve dualarınızı edin."

Arkamdan Edden'ın kuru sesi geldi: "Sence Ivy bir kez daha şeker satıcısı olarak çalışmak ister mi?" Ama ben buradaydım ve işlerin kanıt toplama kısmına beni de dahil edecekti. FIB, Bay Tilson'ın Glenn'e saldırdı, ev onun olduğu için, ama avukatı bunu hırsız ya da başka bir şey olarak göstermeye çalışabilir. Hiç hoş değil.

"Güzel ev," dedim, gözlerim parlak duvarlarda, alçak tavanlarda ve temiz ama yıpranmış halıda gezinirken. Kısa bir koridordan geçtik, sonra geniş bir oturma odasına adım attık. Hemen durdum. "Aman Tanrım," dedim içimden. "Tüylü halıları var." Yeşil tüylü halı. Bay Tilson'ın delirmesinin nedeni bu olabilirdi. Beni de delirtebilirdi.

Burada hala FIB işlerini yapan sadece birkaç FIB personeli vardı. İçlerinden biri Edden'ı işaret etti ve bana hiçbir şeye dokunmamamı söyleyen sert bir bakış attı. Parmak izi tozunun hafif gıdıklaması burnuma takıldı. Ivy köşede uzun boylu bir kadınla birlikteydi, üzerindeki ikiz fotoğraf makinelerinden fotoğrafçı olduğu anlaşılıyordu. İkisi de dizüstü bilgisayarına ve daha önce çektiği fotoğraflara bakıyordu.

Hava aydınlık ve aşırı sıcaktı ve Jenks arabayı perdelerin üstüne park etmesi için Edden'ı bıraktı. Muhtemelen orası daha sıcaktı. FIB buraya girmemize izin vermeden önce günün büyük bir kısmını burada geçirmişti, değerli *bakir alanlarını* mahvetme riskini almak istemiyorlardı ama bana hâlâ ham görünüyordu.

Zeytin-turuncu çizgili kanepeler ile tuğla şöminenin arasındaki yeşil kiremitli sehpa -bu arada zeminle uyumlu olacak şekilde boyanmıştı- yan yatmış ve yükseltilmiş ocağın içine itilmişti. Geniş pencerelerin üzerindeki perdeler arka bahçeye açılıyordu. Tanrı yardımcım olsun ama perdeler çirkin renk kombinasyonuna uyuyordu. Her şeye bakarken midem bulanmaya başladı, sanki yetmişli yıllar yok olmaya karşı buraya sığınmış ve dünyayı ele geçirmeye hazırlanıyorlardı.

Kanepelere ve duvara sıçrayan, sarımsı yeşil boyaya karşı çirkin bir kahverengi olan küçük bir sıçrama dışında kan yoktu. Glenn'in kırık burnundan olabilir mi? Bir koltuk, dik duran bir piyanonun içine itilmişti ve gevşek yapraklı müzik sayfaları bankın üzerine yığılmıştı. Karla kaplı salıncak setine bakan büyük pencerenin yanındaki duvara yaslanmış bir resim vardı. Üzerinde

düşmüş duvara doğru döndü ve ben en kötü şekilde ne olduğunu görmek istedim.

Köşede bir Noel ağacı duruyordu, darmadağınktı ve eğer halının üzerinde suyun aktığı yerdeki karanlık nokta yeterli bir ipucu değilse bir noktada düştüğü belliydi. Bir oda için çok fazla süsleme vardı ve bunlar ilginç bir tarz karışımıydı. Çoğu ucuz, seri üretimdi ama muhtemelen iki yüz dolarlık bir kar küresi ve Tiffany tarzı antika bir ökseotu sergisi vardı. Tuhaf.

Şöminenin üzerinde üç çorap asılıydı ve bunlar da pahalı görünüyordu - süslemelerin çoğu için fazla şık. Sadece en küçüğünün bir adı vardı. HOLLY. Muhtemelen bebeğin. Şöminenin üzerinde resim yoktu, evde yeni bir bebek olduğu için bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Piyanonun üstü de boştu.

Jenks piyanonun başındaki adamla konuşmak için eğilmişti. Ivy'nin başı fotoğrafçının yanındaydı. Edden bana hiç dikkat etmiyordu. Herkes meşgul görünüyordu, ben de şöminenin yanına gittim ve parmağımı pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirerek şöminenin üzerinde bir zamanlar resimler olduğuna dair kanıt aradım. *Toz yoktu.*

"Hey!" diye bağırdı Edden'ın yanındaki adam. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yüzü kızarmıştı, Edden'a baktı, belli ki sinirlenmişti çünkü beni kovmak istiyordu ama yapamıyordu.

Yüzler döndü ve utanarak geri çekildim. "Özür dilerim."

Ivy ani sessizlikte dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. Hem o hem de fotoğrafçı bana bakarken sorgulayan ifadeler takınmışlardı, Ivy'nin kısa siyah saçları ve fotoğrafçının uzun sarı saçlarıyla yin ve yang gibi görünüyorlardı. Fotoğrafçıyı Trent'in ahırında fotoğraf çekerken gördüğümü hatırlıyordum ama Ivy orada değildi ve on beş dakika içinde nasıl olup da açılardan ve gölgelerin inceliklerini tartışacak kadar samimi olduklarını merak ediyordum.

Edden neredeyse gülümseyerek homurdandı. Başını eğdi ve güdük parmaklı elini halledeceğini söylemek için havaya kaldırarak harekete geçti. Ivy fotoğrafçıya kartlarımızdan birini verdi, sonra da bana katılmak için odayı geçti. Jenks yarı yolda onun omzuna kondu ve dudaklarının yumuşak bir yorumla hareket ettiğini gördüm, bu da periyi güldürdü.

Hepsi bana ulaştığında kalçamı eğmiş ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum. "Başka hiçbir şeye dokunmayacağım!" diye haykırdım,

FIB memurlarının yüzlerindeki sert ifadelerin protokolü ihlal ettiğim için mi yoksa Kisten'in ölümüne karıştığım konusunda süregelen bir şüphe mi olduğunu merak ediyordum. Edden'in bunu bastırmak için elinden geleni yaptığını biliyordum ama ömür boyu süren önyargılar için bunun pek bir anlamı yoktu.

Ivy'ye gözlerini deviren Edden dirseğimi tutarak beni koridora götürdü. Ivy de gülümsüyordu ama salonun mahremiyeti bizi içine alır almaz ciddileşti. "Rachel burada, Glenn'in dövüldüğü yeri bize göstermeye ne dersin?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Hepsi bu," dedi Edden, yanımdan geçip oturma odasına bakarak. "Geri kalan her şeye dokunulmamış görünüyor."

Dirseğimi Edden'dan çektim ve duvara yaslandım. Jenks'in kanatları şalıma sarılmak için uçarken takırdadı ve Ivy başını salladı. "Odada birinin hırpalanması için yeterli duygu yok," dedi. "Bu sabah mı oldu diyorsun? İmkânı yok."

Edden'in yüzü buruştu, ben de Ivy'ye baktım. Bir vampir bir odada bırakılan feromonları okuyabilir, serbest bırakılan duygular hakkında çok niceliksel olmasa da niteliksel bir izlenim verebilirdi. Edden'in bakışlarından bu yeteneği bildiğini ama ona güvenmediğini tahmin ettim. Mahkemeler de öyle, eğitim almamış, kayıt yaptırmamış ve üç ayda bir kalibrasyon seminerlerine katılmamış vampirlerin tanıklığına izin vermiyorlardı. Ivy yapmadı ama burada bir boğuşma izi olmadığını söylüyorsa, kan sıçramış bir duvar yerine ona inanırım.

"Evin geri kalanına dokunulmadı," dedi ve Ivy kaşlarını çatı. "Duygu belirtisi var mı diye evi gezerken size bildiklerimizi anlatmamı ister misiniz?" diye bitirdi ve ben sııttım. Ne öğrendiğimi duyana kadar bekleyin. Ama Ivy bana susmam için bir bakış attı ve nefesim kesildi. *Tamam... Bekleyeceğim.*

Kısa koridordan aşağı inerken Edden'a "Dinliyorum," dedi. Adımları uzun ve kendinden emindi ve FIB kanıt vakumunu taşıyan adam onun geçmesine izin vermek için duvara yaslandı. Önce, antika bir oyma yatak odası takımına benzeyen şeyin üzerine yerleştirilmiş yastıklar, zengin perdeler, kilimler ve güzel eşyalarla düzenli, zengin bir yatak odasına girdi. Çekmeceler açıktı ve dolabın askılarının eksik olduğu belliydi. Zengin kadınsılık evin geri kalanıyla uyuşmuyordu. Hem de hiç. Kar küresi, çoraplar ve ökseotu sergisi hariç.

"İpotek Bay ve Bayan Tilson'ın adına," dedi Edden, elleri

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ceplerini karıştırıyordu, belli ki dekorasyon tarzlarının uyumsuzluğuyla ilgilenmiyordu. "Onlar insan," diye ekledi ve ben de neredeyse "*Hayır değiller*," diye geveleyecektim ki dilimi ısırdım.

Edden, "O ve karısı evi yaklaşık bir buçuk yıl önce satın almışlar," diye devam edince Jenks homurdandı ve benden başka herkes sustu. "Kadın evde oturan bir anne ve kızlarına bakıyor ama Holly'nin üç kreşe kayıtlı olduğunu öğrendik. Bay Tilson kapıcı olarak çalışıyor, Kentucky'de fen bilgisi öğretmenliğinden emekli olmuş. Sanırım erken emekli oldu ve emekli maaşını destekleyecek bir şeyler yapmak istedi."

Erkekler tuvaletinin duvarlarındaki pislikleri temizlemek gibi mi? Evet, kulağa doğru geliyor.

Ivy odada sinsice dolaşırken Edden, "Telefonu dinliyoruz ve kredi kartlarını takip ediyoruz," diyordu. "İki tarafta da henüz bildiğimiz geniş bir aile yok ama herkes tatil için dışarıda ve bir şey almak uzun zaman alıyor."

Sözleri aniden kesildi ve bana baktı. "Neden gülümsüyorsun?"

Hemen yüz ifademi masumlaşmaya zorladım. "Sebebi yok. Başka neyiniz var?"

"Çok az." Bana baktı. "Onları bulacağız."

Ivy oymalı mobilyaların etrafında bir gölge gibi süzüldü, perdeleri değiştirmek için bir kalem kullandı ve penceredeki güvenlik sistemi etiketine başını salladı. Şık deri kıyafeti, evin derinliklerine gizlenmiş zarif çevreye karşı onu iyi maaşlı bir suikastçı gibi gösteriyordu. Birinin mükemmel zevkleri vardı ve ben bunun kapıcı Bay Tilson olduğunu düşünmüyordum. Belki tetikçi Bay Tilson'dır.

"İşte yeni çekilmiş bir fotoğraf," dedi Edden, Tilson'ın okul kimliğinin bir kopyasının bulunduğu bir kâğıt parçasını bana uzatarak. Jenks yumuşak ipliğin kıvrımlarından sıyrılıp dokuza on bir ebadındaki kâğıdın üzerine geldiğinde beni ürküttü. Bana gülümsemeyen yüzü bulanıktı ama künyeye göre sarışın ve mavi gözlüydü. Bazı kırıksıklıklar vardı ama çok fazla değildi ve saç çizgisi azalmıştı.

Jenks, "Bir FIB dedektifini dövebilecek biri için oldukça zararsız bir görünüm," dedi.

"Dikkat etmen gerekenler sessiz olanlardır," diye mırıldandım, kâğıdı Edden'a geri vermeden önce Jenks'e sessizce işinin bitip bitmediğini sordum. Ivy bakmaya gelmemiştii, yani muhtemelen çoktan görmüştü.

"Bayan Tilson'la ilgili henüz elimizde bir şey yok," dedi Edden, Ivy hızlı adımlarla sarsılıp odadan çıkınca. "Ama üzerinde çalışıyoruz."

Son sözleri oldukça mesafeliydi ve nedenini tahmin edebiliyordum. Ivy benden saklamaya özen gösterdiği ürkütücü vampir hızına doğru ilerliyordu. Sınır bozucu hızı bir yana, onu böyle düşüncelere dalmış görmek hoşuma gidiyordu. Çalışmak, istek ve ihtiyaçlarının acısını unuttuğu ve kendine değer verdiğini hissettiği tek zamandı.

Edden beni koridora kadar takip etti. Ivy'nin nereye gittiğini anlamak zor değildi. Jenks çoktan banyoya açılan açık kapının önünden uçarak geçmişti ve koridorun sonunda duvara yaslanmış korkmuş, yaşlı bir FIB memuru vardı.

"İçeride mi?" Edden, deri giysiler içindeki bir vampirin aniden içeri dalmasını beklemediği belli olan adama sordu. Edden terleyen adamın omzuna bir şaplak attı. "Parmak izlerinin henüz gönderilip gönderilmediğini öğrenecek misin?"

Memur minnetle uzaklaştı ve Edden'la birlikte bebeğin odası olduğu belli olan yere girdik.

Eğer Ivy yatak odasında yersiz görünüyorsa, beşiğin, fırfırlı dantel perdelerin ve parlak renkli pahalı oyuncakların yanında Mars'tan gelmiş gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa çocuğa bol bol ilgi gösterilmişti. Ivy'nin göze battığı yerde Jenks ellerini kalçalarına dayamış, çerçevenilmiş bir Tinker Bell resmine tiksintiyle bakıyordu.

Edden konuşmayı sürdürmek ve gözlerinin arkasındaki acıyı örtmek için, "Onları bulmanın bir yolunu aramaktan çok bir dava için bilgi topluyoruz," dedi. "Bir avukatın Anayasa'yı onları bırakmamızı gerektirecek kadar ileri götürmesine izin vermeyeceğim."

Oyuncaklardan biri müzikle patlayınca sıçradım. Jenks bir toz bulutu içinde tavana çarpmak üzereydi, belli ki suçlu taraftı.

"Bir bebeği alıp iz bırakmadan bu kadar hızlı gidemezsin," dedim, adrenalin seline kapılmıştım. "Kadının çocuğunun üzerine titrediğini duydum." Oyuncak yığınlarına baktım. "Tek yapmanız gereken oyuncakçıya bir adam göndermek. Sen de

bir hafta içinde elinizde olur."

"Onları şimdi istiyorum," dedi Edden acımasızca. Müzik kesildi ve Jenks'in odanın ortasında perişan bir halde durduğunu gören Edden ekledi, "Merak etme Jenks. Burada işimiz bitti."

Elbette bana bağırlıyor ve periye bunun önemli olmadığı söyleniyor. Ama Ivy etrafı kurcalarken, sallanan sandalyedeki kitaplara doğru sürüklendim ve tanıdık bir başlığa gülümsedim. Onlara uzandım, bu masumiyet ve zevk noktasından ayrılmak istemiyordum. İçimi bir melankoli duygusu kaplamıştı. Bunun çocuk sahibi olma konusundaki ikilemimden kaynaklandığını biliyordum. Sadece kan hastalığım olsaydı, şansımı deneyebilirdim ama çocuklarımın iblis olmasıyla yüzleşemezdim.

Saklambaç kitabının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermiştim ki Ivy pelüş hayvanların ve pastel renklerin arasında nazıkçe durdu, yumuşak evcilliği yakalayabilecekmiş gibi duruyordu. "Burası son oda mı?" diye sordu ve Edden yorgun bir hareketle başını sallayınca ekledi, "Glenn'in başka bir yerde saldırıya uğrayıp buraya düşmediğinden emin misin?"

"Oldukça eminim. Yürüyüş yolundaki parmak izleri kapıya kadar geliyor."

Sakin yüzünde bir öfke parıltısı belirdi. "Bu odada da hiçbir şey yok," dedi usulca. "Hiçbir şey yok. Huysuz bir bebeğin fısıltısı bile yok."

Onun gitmeye hazır olduğunu görünce kitapları küçük bir masanın üzerine yığdım. Yere çarpan küçük bir karton bebeğin gümbürtüsü dikkatimi çekti ve onu aldım. Lüks saklambaç kitabı bunalımlı bir mahalledeki küçük bir ev için abartılıydı ama yatak odasını gördükten sonra şaşırmadım. Çocukları söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmadıkları belliydi. Hiçbir şey uymuyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Jenks Ivy'nin omzuna doğru uçu, belli ki onu neşelendirmeye çalışıyordu. Ivy'nin buna hiç tahammülü yoktu ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. Ben bebeği yerine koymak için kitabı karıştırırken Edden kapının yanında beni bekliyordu. Ama ait olduğu cepte çoktan sert bir yumru vardı.

"Bir dakika," dedim, iki parmağımı kullanarak onu çıkarttım. Nedenini bilmiyordum ama bebeğin yatağına geri dönmesi gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi bendim. Büyük boy baskının söylediği buydu. Ve kendimi melankolik hissediyordum. Edden bekleyebilirdi.

Ama parmak uçlarım cebin içindeki yumuşak çıkıntıya değdiğinde

Ne yaptığımı anlayamadan elimi çekip parmaklarımı ağzıma soktum. "Ah!" Parmaklarımın arasından bir çığlık attım ve şimdi sandalyenin üzerine düşmüş olan kitaba baktım.

Edden'in yüzü temkinli bir hal aldı ve Jenks bana doğru uçu. Ivy eşikte durdu, yaydığım adrenalinin etkisiyle kararmış gözlerle bana bakıyordu. Utanarak parmaklarımı ağzımdan çıkardım ve işaret ettim. "İçeride bir şey var," dedim içim titreyerek. "Hareket etti. O kitabın içinde bir şey var! Ve tüylü." *Ve sıcak, ve bu beni çok etti.*

Ivy tekrar içeri girdi ama kalemini alıp cebine sokan Edden oldu. Jenks yakınlarda durup içine bakmak için eğilirken üçümüz kitabın üzerine çömeldik.

"Bu bir taş," dedi doğrulurken, bana şaşkınlıkla bakarak. "Siyah bir taş."

"Kürklüydü!" Bir adım geri gittim. "Hareket ettiğini hissettim!"

Edden kalemi içeri soktu ve siyah bir kristal elektrik ışığında parıldayarak dışarı çıktı. "İşte faren," dedi kuru bir sesle ve onu tanıdığım kanımın ayaklarıma döküldüğünü hissettim.

Banshee gözyaşıydı. *Lanet bir ölüm perisi gözyaşıydı.*

Ivy ve ben birlikte "Bu bir ölüm perisi gözyaşı," dedik ve Jenks küçük bir çığlık atarak benimle Ivy arasında çılgınca uçmaya başladı ve sonunda omzuma kondu.

Geri çekildim, sanki ona dokunduğumu silebilecekmişim gibi elimi sıktım.

Kahretsin, bir ölüm perisi gözyaşına dokunmuştum. İki kere lanet olsun, muhtemelen kanıttı.

"Tüylü mü hissettin?" dedi peri ve parmaklarıma bakarak başımı salladım. İyi görünüyorlardı ama bu bir ölüm perisi gözyaşıydı ve beni ürpertti.

Edden'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi yavaşça dağıldı. "Bunları duymuştum," dedi kalemin ucuyla dokunarak. Sonra boyunun tamamını gösterecek şekilde doğruldu ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bu yüzden burada hiç duygu yok, değil mi?"

Başımı salladım, bu yüzden bir ev gibi görüldüğüne ama öyle hissetmediğime karar verdim. Banshee gözyaşı her şeyi açıklıyordu. Sevgi doğrudan emilmişti. "Onları duyguların yoğun olduğu yerlere bırakıyorlar," dedim Ivy'nin neden solgunlaştığını merak ederek. Her zamankinden daha solgun. "Bazen

dengeleri değiştirecek ve işleri daha da kötüleştirecek - bir nevi herkesi daha yüksek bir perdeye itecek. Gözyaşı her şeyi emer ve sonra banshee onu toplamak için geri gelir." Ve ben ona dokunmuştum. *Euwie*.

"Bunu bir ölüm perisi mi yaptı?" Edden,  fkesi sakın görünümündeki çatlaktan içeri süzülerek konuştu. "O adamın oğluma zarar vermesini mi sağladı?"

Matt'in bana söylediklerini d ğ n p Ivy'ye bakarak, "Muhtemelen hayır," dedim. "Eğer Bayan Tilson kocasını aldatıyorsa, bu bir ölüm perisinin g zyağı dökmesi için yeterli bir sebeptir. Bahse girerim bebek bakıcısı kılığına girerek onu buraya getirmiştir."

Glenn'in parçalamasının depolanmış duygularıyla ağır ve karanlık olan gözyaşına baktım ve ne kadar sıcak hissettirdiğini hatırlayarak ürperdim. "I.S.'nin Cincinnati'deki her ölüm perisi hakkında bir kaydı var," dedim. "Gözyaşını analiz edebilir, kimin yaptığını bulabilirsin. Banshee nereye gittiklerini biliyor olabilir. Genellikle kurbanlarını dikkatle seçerler ve eğer avları iyiye onları bir yerden bir yere kadar takip ederler. Pasif olarak beslenmeyi tercih etseler de, bir insanı saniyeler içinde emerek kurutabilirler."

"Bunun yasadışı olduğunu sanıyordum." Edden kristali bir kanıt torbasına koydu ve ağzını kapattı.

" yle." Ivy'nin sesi yumuşaktı ama hasta göründüğünü düşündüm.

Jenks de onun ruh halini anlıyordu. "İyi misin?" dedi ve Jenks badem şeklindeki yumuşak gözlerini bir kez kırpıştırdı.

"Hayır," dedi, bakışları gözyaşına kaydı. "Bayan Tilson kocasını aldatıyor olsa bile, şüpheli Glenn'i yaralamak ama sakatlamamak için tam olarak nereye vuracağını biliyordu. Ev takıntılı derecesinde temiz, ama küçük kıza ve karısına harcanan para, adamın bir eş d v c  olması için çok fazla. Tanrı aşkına, adamın televizyon için bir kumandası bile yok," dedi, görünmeyen oturma odasını işaret ederek, "yine de ipek çarşafları ve bir bebek bilgisayarı var."

"Sence *kadın* onu dövdü m ?" Sözünü kestim ve Ivy kaşlarını çattı.

Edden yine de ilgileniyordu. "Eğer bir Inderlander, belki de yaşayan bir vampir olsaydı, bunu yapabiliirdi. Zarar vermeden nasıl acı vereceğini de biliyordur."

Ivy bir olumsuzlama sesi çıkardı. "Eğer bir vampir

Burada yaşamayı bırakın, ziyaret bile etmedim," dedi ama benim şüphelerim vardı. Geçen yıl, bir Inderlandlının kokusunu başka bir Inderlandlının kokusundan ayıracak bir tılsım yapmanın imkânsız olduğunu söyledim ama annem babamı evlilikleri boyunca cadı gibi kokması için büyülemişti.

Orada durdum ve ne olduğunu anlamaya çalıştım, Edden ellerini bir kez çırpıtığında hem Jenks hem de ben sıçradık. "Dışarı," dedi aniden ve beni ite kaka koridora götürdüğünde itiraz ettim. "Ivy, sen ve Jenks kalabilirsiniz ama Rachel, dışarı çıkmanı istiyorum."

"Bekle bir dakika!" diye yakındım ama o beni hareket ettirmeye devam etti ve birinin süpürgeyi getirmesi için bağırdı. Ivy omuz silkti ve bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Kusura bakma Rachel," dedi Edden oturma odasının aktivitesine ulaştığımızda, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "İstersen garajı kurcalayabilirsin."

"Affedersiniz?" diye bağırdım. Soğuktan nefret ettiğimi biliyordu. Bu aslında olmayan bir teklifti. "Nasıl oluyor da Ivy kalıp yardım edebiliyor?"

"Çünkü Ivy kendini nasıl idare edeceğini biliyor."

Bu çok kabaydı. "Seni yalaka! Yırtığı bulan benim!" Oturma odasının girişinde durup herkesin yeni gelişmeyle ilgili vızıltısını izlerken söyledim. Birkaç kafa döndü ama umurumda değildi. Benden kurtuluyorlardı.

Edden'in yüzü duygularla karardı ama arabama bakması için gönderdiği memur Alex, nefesi soğuktan kesilmiş ve botları karla kaplanmış bir halde içeri girince bir sonraki sözleri ertelendi. "Ah, arabanıza bakmak için birkaç saatliğine bir köpek gönderemeyecekler," dedi Edden'in bana yönelttiği öfkeyi görünce endişeyle. "Hollows havaalanında büyük bir Brimstone baskını var."

Birden Ivy yanımda belirince sıçradım. "Arabanın nesi var?" diye sordu ve ben de oflayarak havamı boşalttım.

"Tom Bansen onun yanında duruyordu," dedim. "Paranoyaklaşıyorum."

Ivy gülümsedi. "Onun için endişelenme," dedi. "Sen Rynn'in altındasın. Cormel'in koruması. Buna cesaret edemez."

Vampirler ölmemi istemiyorsa tabii, diye düşündüm ve Edden'a döndüm. "Edden..." diye yakındım ama bodur adam omzuma bir el koydu ve beni mutfığa götürdü.

"Alex, Bayan Morgan'ı eve götür," dedi. "Rachel, sana ihtiyacımız olursa seni ararım. Gitmek istemiyorsan mutfakta bekleyebilirsin ama saatler sürecek. Muhtemelen yarına kadar da olmaz. Sen de eve gidebilirsin."

Ivy'ye eve gitmesini söylemiyordu. Biraz daha sızlanmak için nefes aldım ama biri ona seslenmişti ve o da gitmiş, geriye sadece hafif bir kahve kokusu bırakmıştı.

Tanıdık bir kanat şakırtısı dikkatimi bir resim çerçevesinin üstünde oturan Jenks'e çekti ve bana doğru eğildi. "Özür dilerim Rache," dedi ve ben tiksintiyle duvara doğru yığıldım.

"Ben kalıyorum," dedim, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve Alex rahatlayarak nefes verdi, bir kalorifer peteğinin üzerine çıktı. "Ivy nasıl oluyor da yardım edebiliyor?" Jenks'e sordum, cevabı zaten biliyordum ve bir zamanlar bütün bir kat dolusu FIB elemanını dövmüş bir vampir olan Ivy'nin, şehrin baş vampirini kendi arka odalarına getirmelerine yardım etmiş bir cadı olan benden daha iyi uyum sağlamasını kıskanıyordum. Skimmer'ın onu öldürmesi benim suçum değildi.

Kahretsin, diye düşündüm. Belki de olay yeri protokolü üzerine birkaç ders almalıyım. Her şey kenarda durup diğerlerinin oyununu izlemekten daha iyi olurdu. Ben yedek kulübesinde oturacak biri değildim. Hem de hiç.

Jenks bir destek gösterisi olarak omzuma kondu. Yardım etmek istediğini biliyordum ve sadakatini takdir ediyordum. Onun bu hareketi üzerine Edden cep telefonundan başını kaldırdı. "Parmağın iyi mi?" diye sordu aniden ve parmağıma baktım. İyi görünüyordu.

Ona cevap vermeden duvarı ittim ve dışarı çıktım. Jenks ayağa kalkarak boş mutfığa doğru baş hizasında beni takip etti. "Rache..." diye başladı ve yüzümü buruşturdum.

"İstersen Ivy'yle kal," dedim acı acı, paltomun fermuarını çekip atkımı boynuma dolayarak. Eve gitmiyordum. Henüz gitmiyordum. "Ben garajda olacağım."

Minik yüz hatları rahatlamıştı. "Teşekkürler, Rache. Ne bulduğumuzu sana haber veririm," dedi ve çocuk odasına geri dönerken altın tozundan bir iz bıraktı.

Mavi çizmelerimi çıkarırken *bunun haksızlık* olduğunu düşündüm. Yani protokolüm bulaşık suyunu emiyordu. Bir ev dolusu FIB ajanından daha hızlı sonuç alıyordum. Çıkarken kapıyı çarpıp beton merdivenlerden aşağı indim. Evde. Evet. Belki kurabiye yapardım. Küçük FIB rozetleri olan zencefilli kurabiye adamlar. Sonra da kafalarını koparırdım. Ama ayaklarım beton zemine değince yavaşladım. Hâlâ kızgındım ama Edden garaja bakabileceğimi söylemişti. Sadece havanın çok soğuk olduğunu bildiği için teklif ettiğini düşünmüştüm ama neden olmasın?

Ellerimi kalçalarımaya koyarak, en yakın kutunun gayri resmi kapağını açmak için bir bot ucu kullandım. Kutu açıldığında, klasik bahçe satışı sonrası dağınıklığına benzeyen bir yığın eşya ortaya çıktı: kitaplar, biblolar, fotoğraf albümleri ve birkaç fotoğraf makinesi. Pahalı olanlar.

"Fotoğraf albümleri mi?" Sessiz duvarlara bakarak sorguladım. Kim fotoğraf albümlerini garajda saklar ki? Belki de Noel'de bebek oyuncaklarına yer açmak için geçici bir süre içindi.

Bir sonraki kutuya geçtim, ısınmak için eldivenlerimi giydim ve açtığımda yetmişli yıllardan kalma daha fazla kitap ve kıyafet buldum - belki de oturma odalarını açıklıyordu. Onun altında da geçen yılın modellerini içeren başka bir kutu vardı. İlkini elime aldım - annemin dolabında bulabileceğim bir elbise - Bayan Tilson'ın bir zamanlar ağır olduğunu düşündüm. Elbise benden çok daha büyüktü ama hamile kesimi değildi. Matt'in tarifine uymuyordu. Açık dolapta gördüğümle de uyuşmuyordu.

Kaşlarımı çatarak elbiseyi yerine koydum ve en dibe inerek bir yığın yıllık buldum. "Bingo," diye fısıldadım, diz çöküp soğuk çimentonun kot pantolonumun içine girdiğini hissettim. Edden'in ofisinin onların bir fotoğrafını bulmasını beklememe gerek yoktu. Kendim görebilirdim.

Dizlerime kramp giriyordu, bu yüzden çocuk kızağını kenara çektim ve üzerine oturdum, ön kapağında CLAIR SMITH yazan bir yıllığı karıştırırken dizlerim neredeyse kulaklarıma geliyordu. Clair birkaç yüz mil ötedeki bir liseden mezun olmuştu ve çok sayıdaki imza bir şey ifade ediyorsa, görünüşe göre popülerdi. Yazacak bir sürü sözü var. Görünüşe göre üniversiteye gitmeden önce Avrupa'yı gezmiş.

Dört yıllık gazetecilik diplomasını aldığı, fotoğrafçılık üzerine uzmanlaştığı ve imzasının etrafındaki kalpler ve çiçeklere göre Joshua ile tanıştığı yerel bir üniversiteden başka bir yıllık vardı. Bakışlarım albüm kutusuna kaydı. Belki de okul eşyalarıydı. Bu fotoğraf makinelerini de açıklayabilirdi.

Lisedeyken fotoğrafçılık kulübünün bir üyesiydi ve 82'de mezun olmuştu. Etrafı beceriksiz gençlerle çevrili tribünde duran genç kadının resmine baktım, parmağım isminin üzerindeydi. Eğer bir parmak izi yanlışlığı yoksa, Clair Matt'in tarif ettiği gibi hafif, yumuşak bir kadın değil, neşeli bir gülümsemeye sahip, oldukça yuvarlak hatlı genç bir kadındı. Şişman değildi ama benim ölçülerimde de değildi. Eğer 82'de mezun olduysa, bu onu kırk yaşının üzerinde mi yapıyordu?

Yüzümün ifadesini kaybettiğini hissettim ve sanki düşüncelerimle Ivy'yi buraya çekebilecekmişim gibi evin duvarına bakmak için döndüm. Kırkını aşmış, bir çocuklu ve beş tane daha mı istiyorsun? Beşer yıl arayla mı?

Bir Inderlander olmalıydı. Cadılar yüz altmış yıl yaşar ve her iki taraftaki yirmi yıl dışında tüm bu süre boyunca çocuk sahibi olabilirlerdi. Belki de çekişmenin kaynağı buydu? Bay Tilson karısının cadı olduğunu mu öğrendi? Ama burada bir cadı yaşıyormuş gibi kokmuyordu. Ya da bir vampir. Ya da bir Were.

Nefes verdim, kitabı bir kenara bıraktım ve ön kapağında JOSHUA TILSON yazan bir kitap bulana kadar karıştırdım. Okulu gerçek sahte deri ciltler için para harcamıştı. Güzelmiş.

Joshua, Clair ile aynı yıl Kentucky Eyalet Üniversitesi'nden mezun olmuştu. Sayfaları karıştırdım, onu arıyordum. Dudaklarım aralandı ve bir ürperti kaslarımı sıktı. Sayfayı yavaşça burnuma yaklaştırdım, keşke burada ışık daha parlak olsaydı. Joshua, Edden'in bana gösterdiği fotoğrafa hiç benzemiyordu.

Gözlerim çevredeki eşyalara gitti, sonra Edden'in Bay Tilson'ın emekli olmasıyla ilgili yorumlarını hatırladım. Sonra Matt'in aynı adamın kendi çimlerini biçebilmesi gerektiğine dair şikâyetini, Bay Tilson'ın içine düştüğü öfkeyi, ailesinin ne kadar genç olduğunu ve daha bir sürü çocukları olacağını hatırladım.

Garajda evde istemedikleri ama atmayı da göze alamadıkları eşyalar.

Bay ve Bayan Tilson'ın burada yaşayan insanlar olduğunu sanmıyordum. Onlar başka biriydi ve ambulansı arayarak bulunma riskini göze alamazlardı, bu yüzden kaçmışlardı.

Titredim, hareket parmak uçlarıma kadar ulaştı. "I-i-i-ivy-y- y-y-y!" diye bağırdım. "Ivy! Gel de şuna bak!"

Bir an sessizliği dinledim. O gelmiyordu. Sinirlendim ve

Elimde kitap, ayağa kalktım. Dizlerim soğuktan kaskatı kesilmişti ve neredeyse düşüyordum ki Ivy başını dışarı çıkardığında kendimi toparladım.

"Bir şey mi buldun?" dedi, kara gözlerinde eğlence vardı.

"Hâlâ burada mısın?" ya da "Gittiğini sanıyordum" değil, "Bir şey mi buldun?" Ve eğlencesi bana değil, şimdi onun arkasında olan Edden'a yönelikti.

Gülümsedim ve ona gerçekten bir şey bulduğumu söyledim. "Glenn, Bay Tilson tarafından dövülmedi," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

"Rachel..." diye başladı Edden ve ben muzaffer bir edayla yıllığı elime alıp öne çıktım.

"Parmak izlerini geri aldın mı?" Ben sordum. "Hayır.

Neredeyse bir hafta olacak-"

"Bunları bilinen Inderland suçlularıyla karşılaştırdığınızdan emin olun," diyerek kitabı ona doğru ittim ama Ivy kitabı aldı. "Bay Tilson'ın siciliyle eşleşen bir şey bulamazsınız, tabii bir sicili olduğunu varsayarsak. Sanırım Tilsonlar öldü ve burada yaşayan her kimse hayatlarıyla birlikte isimlerini de aldı."

Beş

Teşekkürler, Alex!" Beni kilisemizin önündeki kaldırımında bırakıp karla kaplı, gölgeli sokaktan aşağı inen FIB memuruna el sallayarak bağırdım. Ivy çoktan yolu yarılamıştı bile, kendi sahasında olmak için sabırsızlanıyordu. Yol boyunca çok sessizdi ve bunun bir araca ihtiyacımız olduğundan kaynaklandığını düşünmüyordum çünkü arabamın kapısını açıp patlayıp patlamadığını göremeyecek kadar korkaktım.

Yolun sonundaki dur işaretinden geçerken Alex'in arka lambaları parladı ve ben de arkamı döndüm. Ivy, Jenks ve benim yaşadığımız kilise aydınlık ve sakindi, renkler vitray pencerelerden dışarı ve el değmemiş karın üzerine muhteşem bir girdap halinde akıyordu. Yerleşik gargoye'ımız Bis'i görebilmek için çatı hattını inceledim ama nefesimin beyaz pufı arasında hiçbir şey yoktu. Kilise, canlı çelenkler ve neşeli fiyonklardan oluşan Noel ve gündönümü süslemeleriyle güzeldi ve böyle eşsiz bir yerde yaşadığım için mutlu bir şekilde gülümsedim.

Jenks geçen sonbaharda nihayet çan kulesine tutulan spot ışıkları tamir etmişti ve bu da binanın güzelliğine güzellik katıyordu. Bina yıllardır kilise olarak kullanılmıyordu ama yeniden kutsallaştırılmıştı. Ivy aslında ölümsüz annesini kızdırmak için koşucu şirketimizi işletmek üzere kiliseyi seçmişti ve fırsat çıktığında daha profesyonel bir yere taşınmamıştık. Burada kendimi güvende hissediyordum. Ivy de öyle. Jenks'in de neredeyse dört düzine çocuğunu beslemek için arkadaki bahçeye ihtiyacı vardı.

Jenks şapkamın altından, "Acele et, Rache," diye yakındı. "Buz sarkıtları sarkıyor."

Sırtarak Ivy'yi takip ettim ve yıpranmış ön merdivenlere doğru yürüdüm. Jenks eve gelirken de sessizdi ve ben de neredeyse onu bulmayı istiyordum.

Noel'in dokuzuncu gününde olanları sırf Alex'le konuşmayı tek başıma sürdürmek zorunda kalmamak için anlattım. Oda arkadaşlarımın, özellikle de Ivy'nin düşünüp düşünmediğini ya da sadece kızgın olup olmadığını anlayamıyordum.

Belki de Tilsons'ların sahtekâr olduğunu ondan önce keşfederek ona gününü gösterdiğimi düşündü. Ya da belki de Kisten'in teknesine gitmesini istediğim için üzölmüşü. Onu da sevmişti. Onu benden daha derinden ve daha uzun süre sevmişti. Onun katilini ve beni kanlı bir oyuncağı dönüştürmeye çalışan vampiri bulma şansı için hevesli olacağını düşünmüştüm.

Ivy'nin adımları tuzlu basamaklarda durdu ve ağzından yumuşak bir küfür dökölünce başımı kaldırdım. Durarak, bakışlarımı onunkileri takip etmesi için kapının üzerindeki işyeri tabelamıza gönderdim. "Lanet olsun," diye fısıldadım, sprey boyayla yazılmış *Black Wit* ve yarım yazılmış bir *c* harfinin pirinç levhadan ikiz meşe kapıların üzerine damladığını gördüm.

"Ne oldu?" Jenks tiz bir sesle bağırdı, göremiyordu ve saçımı çekiştiriyordu.

"Birisi tabelayı yeniden dekore etmiş," dedi Ivy kayıtsızca, ama ben onun kızgın. "Bazı ışıkları açık bırakmaya başlamalıyız," diye mırıldandı ve kapıyı çekip açarak içeri girdi.

"Işıklar mı?" Ben haykırdım. "Burası zaten bir... kilise gibi aydınlatılmış!"

Ivy içerideydi ve ben ellerim kalçalarımnda, gittikçe daha da sinirlenerek orada duruyordum. Bu bana yapılan bir saldırıydı ve suç mahallindeki FIB düşmanlığı imasından sonra bunu iliklerime kadar hissettim. *Orospu çocuğı*.

"Bis!" Kafamı kaldırıp küçük adamın nerede olduğunu merak ederken bağırdım. "Burada mısınız?"

"Rache," dedi Jenks saçımı çekiştirirken. "Matalina ve çocuklarımı kontrol etmem gerekiyor."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Paltomu sıkıca üzerime çekerek kiliseye girdim ve kapıyı çekerek kapattım. Teknik olarak gece yarısına kadar açık olmamıza rağmen kızgın bir şekilde kilitleme çubuğunun aşağı inmesine izin verdim. Şapkam hafifçe havaya kalktı ve Jenks kilisenin içine daldı. Şapkamı yavaşça çıkarıp kancaya astım, çocuklarından gelen tiz *merhaba* korosuyla keyfim yerine geldi. Son seferinde pirinçteki boyayı kazımak dört saatimi almıştı. Bis hangi cehennemdeydi? İyi olduğunu umuyordum. "Sanatçıların" işi belli ki yarıda kesilmişti.

Belki de tabelaya büyü yapmalıyım, diye düşündüm ama metali boyadan etkilenmez hale getirecek bir tılsım olduğunu sanmıyordum. Üzerine kara bir büyü yapabilirdim, böylece ona dokunan kişi sivilcelenebilirdi ama bu yasa dışı olurdu. Ve duvar yazısında ne yazarsa yazsın, ben beyaz bir cadıydım, lanet olsun.

Paltomu bir askıya asarken kilisenin sıcaklığı içime işledi. Penceresiz fuayenin karanlık gölgesinin ardında, mabedin arka tarafında, eskiden sunağın olduğu yerde, şu anda bitkilerle kaplı olan ve Jenks ve ailesi için kışlık bir ev olarak hizmet veren meşe rulo masam vardı. Arka bahçedeki kütükte kış uykusuna yatmaktan daha güvenliydi ve masamı hiç *kullanmadığım* için, makyajımla oynayan ya da fırçamdaki saçları hamak yapmak için kullanan peri kızları bulma rezaletine katlanmak sadece bir meseleydi.

Masamın karşısında alçak bir sehpanın etrafında gayri resmi bir mobilya grubu vardı. Bir televizyon ve müzik seti vardı ama burası gerçek bir oturma odasından çok müşterilerle görüşme yapılan bir yerdi. Ölümsüz müşterilerimiz arka tarafa, kilisenin kutsal olmayan kısmına ve daha özel oturma odamıza gelmek zorundaydı. Ivy'nin Noel ağacı da oradaydı ve altında hâlâ bir hediye vardı. Tom'u etiketlemeye çalışırken David'in paltosunu mahvettikten sonra ona yeni bir tane almak zorunda kalmıştım. Şu anda Bahamalar'da, bayanlarla birlikte bir sigorta seminerindeydi.

Kilisenin bir ön köşesinde Ivy'nin bebek kuyruklu piyanosu duruyordu - şimdi durduğum yerden görünmüyordu- ve onun karşısında da Ivy dışarıdayken egzersiz yaptığım bir minder vardı. Ivy formunu korumak için spor salonuna giderdi. En azından endişeli bir şekilde ayrıldığında ve eve dinlenmiş, rahatlamış ve doygun bir şekilde döndüğünde oraya gittiğini söylüyordu. Tüm bunların ortasında Kisten'in kaldırımından kurtardığı ama Kisten'in kendisinin kurtaramadığı hırpalanmış bilardo masası duruyordu.

Botlarımı çıkarıp paltomun altına bırakırken ruh halim yavaş yavaş öfkeden melankoliye dönüştü. Jenks'in çocuklarından oluşan bir grup açık kirişlerde ilahiler söylüyordu ve onların ruhani üç bölümlü armonisi demlenen kahvenin kokusuna karışırken üzgün kalmak zordu.

Kahve, diye düşündüm kanepeye uzanıp kumandayı müzik setine doğrulturken. Crystal Method havayı doldurdu, hızlı ve agresifti, kumandayı masaya fırlattım ve ayaklarımı uzatıp cereyandan kurtuldum. Kahve her şeyi daha iyi yapardı ama muhtemelen bitmesine en az beş dakika vardı. Polis arabasındaki o yakın yolculuktan sonra, Ivy'nin biraz boşluğa ihtiyacı vardı.

Jenks, Ivy'nin babasının bir gece getirdiği özenle hazırlanmış süslemenin üzerine düştü. Her şey parıltılı ve altın rengindeydi ama Jenks, boyalı çubukların üzerinde durarak ona uyum sağladı. Ivy'nin babasının

Küçük peri çocuk kanatlarını tekrar yapıştırmış, gözyaşı izleri acısını ele veriyordu.

Jenks üzerindeki tozu eleyip oğlunun kanatlarının açtığı kıvrıma sıkıştırırken, "Bunun seni etkilemesine izin verme, Rache," dedi. "Yarın boyayı temizlemene yardım edeceğim."

"Yapabilirim," diye mırıldandım, onu oraya her kim koyduysa muhtemelen beni merdivenin üzerinde kırım yırtarken görmek için arabayla geçeceği fikrinden hoşlanmadım. Jenks'in bana yardım etmesi güzel bir düşünceydi ama yeterince sıcak olmasına imkân yoktu.

"Anlamıyorum," diye yakındım, sonra pencereleri süsleyen minik kar tanelerine bir kez daha baktım. *Tutkalın nedeni buydu*. Serçe tırnağım kadardılar ve hayatımda gördüğüm en tatlı şeylerdi. Jenks'in oğlu babasının ilgisi altında kıvrılırken, "Yaptığım iyi şeyler kimsenin umurunda değil," dedim. "Her şey yolunda giderse bir iblis çağırmak zorunda kalsam ne olur? Bana Cincinnati'nin Piscary olmadan daha iyi olmayacağını mı söylüyorsun? Rynn Cormel ondan çok daha iyi bir suç patronu. Ivy de onu seviyor."

"Haklısın," dedi peri oğlunun kanatlarını nazikçe ayırırken. Arkasında, Jenks'in kedisi Rex, karanlık fuayeden içeri baktı, dört inçlik sahibinin sesiyle çan kulesinden çekildi. Jenks daha geçen hafta çan kulesinin merdivenlerine bir kedi kapısı taktırmıştı, kedisi için bizden kapıyı açmamızı istemekten bıkmıştı. Canavar yüksek pencereli çan kulesini çok sevmişti. Bis için de kolay erişim sağlıyordu. Kedi boyundaki gargoyle pek içeri girmezdi.

"Ve Trent," dedim Jenks uçamayan bir çocukla meşgul olduğu için Rex'i izleyerek. "Şehrin sevilen oğlu ve aptal milyarder gider ve sonsuza dek yakalanır. Onu geri almak için kim kırım yırtmak ve iblislerle anlaşma yapmak zorunda?"

"Onu oraya götüren kişi mi?" Jenks söyledi ve gözlerim kısıldı. "Hey, kedicik, kedicik. Nasılmış benim tatlı tüy yumağım?" diye mırıldandı, riskli olduğunu düşünmüştüm ama ne de olsa onun kedisiydi.

"Bu Trent'in fikriydi," dedim ayağımı sallayarak. "Ve şimdi onun kurtarılmasının bedelini ödeyen benim kuyruğum. Bir teşekkür bile alıyor muyum? Hayır, ön kapıma çöp resmi yaptırıyorum."

"Hayatını geri aldın," dedi Jenks, "ve Al'ın seni öldürmeye çalışmasına bir son verdin.

Seninle uğraşan herhangi bir iblisin Al ile uğraştığına dair bir anlayış var. Ne olduğun konusunda Trent'in sessizliği var. Seni orada indirebilirdi. Kapıda grafiti olmazdı ama

ön bahçede yanan bir kazık var, sen de ona bağlısın."

Donup kaldım, şok oldum. *Ben ne miyim?* Trent *ne olduğum* konusunda sessiz *mi* kaldı? Kimseye söylemediği için *minnettar* mı olmalıyım? Eğer birine ne olduğumu söyleseydi, nasıl bu hale geldiğimi açıklamak zorunda kalırdı ki bu da onu benim yanımda kazığa oturturdu.

Ama Jenks her şeyden habersiz oğluna gülümsüyordu. "İşte böyle, Jerrimatt," dedi sevgiyle, delikanlıyı havaya kaldırıp asarken, parlak parıltılar saçarak masanın üzerinde birikti. "Ve eğer yapıştırıcı bir şekilde Jack'in eldivenlerine bulaşırsa, bunu kimin yaptığına dair hiçbir fikrim olmayacak."

Küçük perinin kanatları hareketlendi ve gümüş bir toz bulutu her ikisini de sardı. "Teşekkürler baba," dedi Jerrimatt ve yaşlarla ıslanmış gözleri tanıdık bir şeytani parıltıya büründü.

Jenks oğlunun uçup gidişini sevgi dolu bir bakışla izledi. Rex de kuyruğu seğirerek izledi. Jenks bana döndüğünde suratımın asık olduğunu gördü. *Trent benim ne olduğum konusunda sessiz kaldı, ha?*

"Yani," diye geri adım attı peri, "Trent'in babasının sana yaptıklarını

kastediyorum." Sakinleşerek ayaklarımı masadan kaldırdım ve yere

koydum. "Evet, Her neyse," diye mırıldandım bileğimi ve oradaki iblis işaretini ovarken. Ayağımın altında bir tane daha vardı, çünkü Al henüz onu çağırma ismiyle takas etmemişti, ona iki işaret borçlu olmamın tadını çıkarıyordu. Bir gece birinin iblis çemberine çekileceğim endişesiyle yaşıyordum ama henüz kimse Al'nı çağırıp onun yerine beni almamıştı.

İblis izlerini açıklamak zordu ve sevdiğimden daha fazla insan ne olduklarını biliyordu. Tarih kitaplarını galipler yazardı ve ben kazanmıyordum. Ama en azından bir iblisin şişme bebeğini oynayarak sonsuza kadar yaşamıyordum. Hayır, sadece onun öğrencisini oynuyordum.

Başımı arkaya yaslayıp tavana bakarak bağırdım, "Ivy? Kahve bitti mi?"

Rex sesimi duyunca bilardo masasının altına sıçradı ve Ivy'nin olumlu çağrısı üzerine müziği kapatıp ayağa fırladım. Jenks, Matalina'nın simle ilgili bir kavgayı ayırmasına yardım etmeye gitti ve ben de kilisenin arka tarafını ikiye bölen uzun koridorda volta attım. Ivy'nin gösterişli banyosuna ve benim çamaşır makinesi ve kurutma makinesine sahip daha Spartalı tesislerime dönüştürülmüş olan çift kişilik banyoların yanından geçtim. Sırada ayrı yatak odalarımız vardı, en iyi tahminime göre bunlar başlangıçta papaz ofisleriydi. Karanlık koridora rağmen

kilisenin sonradan eklenen kutsal olmayan arka tarafına girdiğimde havanın hissi değişmedi. Burası mutfak ve özel oturma odasının olduğu yerdi ve eğer kutsallaştırılmış olsaydı burada uyuyacaktım.

Basitçe söylemek gerekirse, mutfağımı seviyordum. Ivy ben taşınmadan önce mutfağı yeniden düzenlemişti ve evdeki en güzel odaydı. Lavabonun üzerindeki mavi perdeli pencere küçük cadı bahçesine bakıyordu. Onun ötesinde de mezarlık vardı. Başta bu beni rahatsız etmişti ama bir yıl boyunca orayı bıçtikten sonra yıpranmış taşlara ve unutulmuş isimlere karşı bir sevgi duymaya başlamıştım.

İçeride pırıl pırıl paslanmaz çelik ve parlak floresan ışığı vardı. Biri gazlı, diğeri elektrikli olmak üzere iki ocak vardı; böylece büyülerimi ve yemek pişirmeyi aynı yüzeyde yapmak zorunda kalmıyordum. Tezgah genişti ve büyü yaparken hepsini kullanıyordum, ki bu sık sık oluyordu, çünkü kullandığım tılsımlar kendim yapmadığım sürece pahalıydı. O zaman da çok ucuzlardı. Tam anlamıyla.

Ortada bir ada tezgâhı vardı ve etrafındaki muşambaya bir daire kazınmıştı. Büyü kitaplarımı altındaki açık rafta saklardım, ta ki Al bir tanesini öfke nöbetinde yakana kadar. Şimdi çan kulesindeydiler. Tezgâh, kutsal olsun ya da olmasın, büyü yapmak için güvenli bir yer sağlıyordu.

İç duvarın karşısında ağır, antika bir çiftlik masası duruyordu. Ivy masanın arka köşesinde, salona açılan kemerin yanında, bilgisayar, yazıcısı ve özenle dosyalanmış kâğıt yığınlarıyla oturuyordu. Buraya taşındığımızda masanın bir ucunu ben kullanıyordum. Şimdi yemek yiyebileceğim bir köşe bulabilirsem şanslıydım. Bu yüzden mutfağın geri kalanını ben devraldım.

Ivy klavyesinden başını kaldırdı ve ben de çantamı dünkü açılmamış postaların üzerine bırakıp sandalyeme çöktüm. "Öğle yemeği ister misin?" Saatin gece yarısına yaklaştığını görünce sordum.

Omuz silkti, faturalara baktı. "Elbette."

Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum, bu yüzden postayı çantamın altında olduğu yerde bıraktım ve aklımda domates çorbası ve peynirli krakerlerle ayağa fırladım. Eğer daha fazlasını isteseydi, söylerdi. Kilerdeki raflardan bir kutu çorba alırken içimi bir endişe kapladı. Glenn domatesi severdi. Tanrım, umarım iyidir. Bilincinin yerinde olmaması beni endişelendiriyordu.

Ben konserve açacağını kullanırken Ivy birkaç web sayfasına tıkladı. Bakır büyü kaplarımı görünce tereddüt ettim, sonra daha sıradan bir tencereye uzandım. Büyü hazırlığı ile yemek hazırlığını karıştırmak iyi bir fikir değildi. "Araştırma mı?" Sordum, sessizliğinden hâlâ üzgün olduğunu anladım.

bir şey.

"Ölüm perilerine bakıyorum," dedi kısaca ve kalemin ucu dişlerinin arasındayken ne kadar nazlı görüldüğünü bilmediğini umuyordum. Köpek dişleri bir kedininki gibi keskindi, ama ölene kadar uzamış olanları almayacaktı. O zamana kadar ışık hassasiyeti ya da hayatta kalmak için fiziksel kan ihtiyacı da olmayacaktı. Yine de Ivy'nin hala kana karşı bir tadı vardı ve bu onu birlikte yaşamayı şeytani bir şekilde zorlaştırsa da onsuz da yapabiliirdi.

Kapak bir tıkırtıyla açıldı ve içimi çektim. "Ivy, özür dilerim."

Ayağı kızgın bir kedinin kuyruğu gibi ileri geri hareket etti. "Ne için?" dedi hafifçe, sonra bunu fark ettiğimi görünce ayağının hareketini durdurdu.

Benim yöntemlerim seninkilerden daha hızlı sonuç veriyor, diye düşündüm ama söyledğim şey, "Seni Kisten'in teknesine gönderdiğim için mi?" oldu.

Sesimdeki sorudan nefret ediyordum ama onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum. Ivy başını kaldırdı ve ben de gözlerinin etrafındaki kahverengi kenarı inceledim. Geniş ve dolgundu, bana duygularını kontrol edebildiğini söylüyordu. "Bununla başa çıkabilirim," dedi ve ben başka bir şey duyarak kaşlarımı çattım.

Ona sırtımı dönerek, katılaşmış çorbayı tencerenin içine sıkıcı bir gümbürtüyle salladım. "Seninle çıkmamın bir sakıncası yok." Evet, ama teklif edecektim.

"Ben hallederim," dedi daha güçlü bir şekilde.

İç çekerek tahta bir kaşık aradım. Ivy rahatsızlığı görmezden gelerek hallediyordu ve hoş bir yaşam alanı sağlamak için sorunlardan kaçınmaktan kaçınmasam da, bundan kurtulabileceğimi düşündüğümde uyuyan vampirlere sopa sokma eğilimindeydim.

Telefon çaldı ve cevap vermek için arkamı döndüğümde Ivy'nin karanlık bakışlarını yakaladım.

"Vampir Büyüsü," dedim kibarca ahizeye. "Nasıl yardımcı olabiliriz?" İlk grafiti olayına kadar ismimle cevap verirdim.

"Rachel, ben Edden," dedi FIB kaptanının tok sesi. "Evde olmana sevindim. Hey, parmak izlerini almakta sorun yaşıyoruz-"

"Re-e-e-e gerçekten mi?" Sözünü kestim, Ivy'ye alaycı bir yüz ifadesi takındım ve olağanüstü vampir kulaklarıyla onu duyabilmesi için ahizeyi çevirdim.

"Düşünsene."

"Sürekli yanlış ofise gidiyorlar," diye devam etti adam, alaycılığını duymayacak kadar niyetliydi. "Ama banshee gözyaşının Mia Harbor'a ait olduğunu biliyoruz. Kadın Cincinnati domuz çiftliği olduğundan beri buralarda ve senden yarın dokuz gibi gelip onunla görüşmemize yardım etmeni istiyorum."

Bir elimi alnıma götürerek tezgâha yaslandım. Benden istediği şey bir doğruluk tılsımı getirmemdi. İnsanlar beden dilini okumakta ustaydı ama bir ölüm perisini yorumlamak şeytani derecede zordu. Ya da ben öyle duymuştum. Bu I.S. asla cadıları ölüm perilerinin peşinden göndermedi.

Ivy kahverengi çerçeveli gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Şaşırmış görünüyordu. Hayır, şok olmuştu. "Dokuz çok erken," dedim ona ne olduğunu merak ederek. "Öğlene ne dersin?"

"Öğlen mi?" diye yineledi. "Bu konuda hızlı hareket etmeliyiz."

Peki ilerleme kaydederken beni neden kovdun? "Doğruluk tılsımı yapmak için sabaha ihtiyacım var. O şeyler pahalı. Tabii bunun için danışmanlık ücretimin üzerine beş yüz dolarlık bir fatura eklemek istemiyorsan?"

Edden sessizdi ama hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Öğlen."

"Öğlen," dedim, biraz puan kazanmış gibi hissederek. Aslında tılsım dolabımda, iki adım ötemde bir doğruluk tılsımı vardı ama çoğu gün on bire kadar kalkmazdım. "İkiye kadar işimiz bittiği sürece sorun yok. Kardeşimi havaalanından almam gerekiyor."

"Sorun değil," dedi. "Bir araba göndereceğim. Burada görüşürüz."

"Hey, arabama bakan oldu mu?" Dedim ama hat kesilmişti. "Yarın," dedim gülümseyerek ve telefonu tekrar yuvasına yerleştirdim. Süt almak için buzdolabına doğru yürüdüm, sonra hâlâ orada oturduğunu fark ettiğimde Ivy'ye baktım. "Sorun nedir?"

Ivy sandalyesine yaslandı, yüz ifadesi endişeliydi. "Mia Harbor'la bir kez tanıştım. I.S.'de seninle çalışmaya başlamadan hemen önce... O... ilginç bir kadın."

"Hoş bayan mı?" Sütü dökerken sordum. Cincy bir domuz kasabası olduğundan beri buralardaysa, o zaman muhtemelen gerçekten *yaşlı* bir hoş kadındı.

Ona baktığımda Ivy'nin kaşları çatılmıştı ve gözlerini ekrana dikmişti. Davranışlarında bir gariplik vardı. "Ne oldu?" Elimden geldiğince tarafsız bir şekilde sordum.

Vurduğu kalem hareketsiz kaldı. "Bir şey yok."

Alaycı bir ses çıkardım. "Seni rahatsız eden bir şey var. Ne oldu?" "Hiçbir şey!" dedi yüksek sesle ve Jenks içeri girdi.

Peri sırtıarak, en iyi Peter Pan pozuyla aramızdaki ada tezgâhına kondu. "Sanırım Ivy kızgın çünkü sen ölüm perisi gözyaşını buldun ama o bulamadı," dedi ve Ivy'nin kalemi tekrar tıklamaya başladı. O kadar hızlıydı ki neredeyse mırıldanıyordu.

Sütü çorbaya karıştırırken, "İyi iş Jenks," diye mırıldandım. Gaz bir vınlamayla yanana kadar ocağın tıkırtısı yüksekti ve ben de kısık ateşe aldım. "Nerede senin şu arkadaşın gargoye? Geceleri nöbet tutması gerekiyordu."

"Bilmiyorum," dedi, hiç endişelenmeden. "Ama bir kaya kadar sert. Onun için endişelenmezdim. Belki ailesini ziyaret ediyordur. Buradaki bazılarımızın aksine onun bir hayatı var."

Ivy sıkıca, "Bence Rachel'ın o yırtığı bulması harikaydı," dedi.

Omzumun üzerinden Jenks'e baktım ve benim teşvikimle onun etrafında rahatsız edici daireler çizmeye başladı. Benim yapamadığım pek çok şeyden kurtulabilirdi ve eğer onu neyin rahatsız ettiğini yakında bulamazsak, bulduğumuzda bunu önlemek için çok geç olabilirdi.

"O zaman kızgınsın çünkü altı aydır Kisten'in cinayeti üzerinde çalışıyorsun ve Rachel yeri koklayarak altı dakikada daha fazla yol aldı," diye tahmin etti.

Ivy sandalyesini iki ayağının üzerine yaslamış, muhtemelen onu yakalamak için nerede olması gerektiğini hesaplayarak uçuşunu ölçerken dengede duruyordu. "Her ikisi de geçerli araştırma yöntemleri," dedi gözbebekleri büyüterek. "Ve sadece üç ay oldu. İlk üç ay bakmadım."

Jenks bir ışıltı sütunu halinde yükselip mutfaktan dışarı fırlarken çorbayı saat yönünde karıştırmaya devam ettim. Sığınaktaki peri gürültüsü tehlikeli boyutlara ulaşmıştı ve Matalina'yı rahatlatmak için bu işi halletmek istediğini biliyordum. Bu kış çok iyi gidiyordu ama hepimiz hâlâ

onun için endişeleniyordu. On dokuz yaş bir peri için büyüktü.

Ivy'nin ilk üç ay boyunca Kisten'in katilini bulmak için hiçbir şey yapmamış olması sürpriz değildi. Acısı o kadar büyüktü ve bunu yapanın kendisi olabileceğini düşünüyordu. "Bu gece seninle çıkmamın bir sakıncası yok," diye tekrar teklif ettim. "Ford merdiveni terk etti."

"Bunu kendim yapacağım."

Başımı çorbanın üzerine eğdim, asidik kokuyu içime çektim ve Jenks burada olmadığı ve her şeyi karıştırmadığı için Ivy'nin acısını hissettim. Ben Kisten'in kız arkadaşıydım ama Ivy onu da sevmiştii-derinden, içten içe, geçmişin gücüyle, benim yeni aşkım gibi değil, bir gelecek fikrine dayanarak. Ve işte buradaydım, onun acıyla başa çıkmasını sağlıyordum. "Sen iyi misin?" Yumuşakça sordum.

"Hayır," dedi tekrar, sesi düzdü.

Omuzlarım çöktü. "Ben de onu özliyorum," diye fısıldadım. Döndüğümde onun mükemmel yüzünün keder içinde donup kaldığını gördüm. Elimde değildi ve yanlış anlaşılma riskini göze alarak odaya geçtim. "Her şey yoluna girecek," dedim ve bir anlığına omzuna dokunup geri çekildim ve kilerden kraker almaya gittim.

Dışarı çıktığımda Ivy'nin başı öne eğikti ve iki kase bulup aralarına kraker koyarak masaya koyarken, çantamı ve mektupları kenara iterken hiçbir şey söylemedim. Sessizlikten rahatsız olarak tereddütle önünde durdum. "Biraz hatırlamaya başlıyorum," dedim ve karanlık gözleri benimkilere kaydı. "Sana Edden'ın önünde söylemek istemedim çünkü Ford öğrendiğinde davayı yeniden açacağını düşünüyor."

Gözlerinin ardında korku titreşiyordu ve nefesim kesildi. *Ivy korkmuş mu?*

"Ne hatırladın?" dedi ve ağzım kurudu. Ivy asla korkmazdı. Gergin, baştan çıkarıcı, soğukkanlı, zaman zaman kontrolden çıkmış ama asla korkmamıştı.

Omuz silktim, geri çekildiğimde soğukkanlı görünmeye çalıştım, kendi korkumun bir parçası derimin altına kayıyordu. "Erkek olduğundan eminim. Bunu bugün anladım. Onu vurmaya çalıştığımda bir sıçrama topunu kırmadan yakaladı. Ve ben dışarı çıkmaya çalıştıktan sonra beni koridorda yüzüstü sürükledi." Parmak uçlarıma baktım, sonra bir elimi ortama koydum. Gözlerim arkasındaki koridorda, "Duvarı tırmalayarak çıkmaya çalıştım" diye fısıldadım.

Ivy'nin sesi ince bir fısıltı gibiydi. "Bir adam. Emin misin?"

Hâlâ onun yaptığını düşünmüyor, değil mi? Başımı salladım ve tüm duruşu çöktü.

"Ivy, sana sen olmadığını söylemiştim," diye ağzımdan kaçırđım. "Tanrım, nasıl koktuğunu biliyorum ve sen orada değildin! Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor!" Ivy'nin nasıl koktuğunu bilmemin gerçekten tuhaf olması umurumda değildi. Bir yıldır birlikte yaşıyorduk. Nasıl koktuğunu biliyordu.

Ivy dirseklerini klavyesinin iki yanına koydu ve alnını parmaklarının beşiğine gömdü. "Skimmer'ın yaptığını sanmıştım," dedi açıkça. "Skimmer'ın yaptığını düşündüm. Hâlâ benimle görüşmüyor ve ben de bu yüzden olduğunu düşündüm."

Her şey anlam kazanmaya başladığında dudaklarım aralandı. Ivy'nin Kisten'in katilini bulmakta kararlı olmamasına şaşmamalı. Skimmer lisedeyken onun hem en iyi arkadaşı hem de kız arkadaşıydı, Ivy Batı Yakası'nda özel bir okuldayken ikisi kanlarını ve bedenlerini paylaşmışlardı. Zeki ve sinsi vampir, Piscary'yi hapisten çıkarmak ve Ivy'yle birlikte olmak için yabancı bir camarilla üyesi olmayı umarak doğuya taşınmıştı ve sınıfının en iyisi olan avukat, ne pahasına olursa olsun Kisten'i ya da beni seve seve öldürebilirdi. Ufak tefek ama ölümcül kadının Piscary'yi öldürmüş olması vampir mantığının saçmalığını daha da artırıyordu. Tanıkların önünde bir şehir efendisini öldürmek suçundan hapisteydi ve muhtemelen ölene ve kendisi de bir ölümsüz olana kadar orada kalacaktı.

"Kisten yaşayan başka bir vampir tarafından alt edilemez," dedim, altı ay boyunca bununla tek başına yaşadığı için Ivy'ye acıyarak.

Derin kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda korkusunu kaybetmişti. "Piscary onu Skimmer'a verirse Skimmer'ın onu öldürmesine izin verir." Ivy gecenin pencereyi dönüştürdüğü aynalı siyah kareye baktı. "Ondan nefret ediyordu. Senden nefret ediyor-" Ivy'nin kelimeleri takıldı ve gergin bir tepkiyle klavyesini kaydıldı. "O olmadığına sevindim."

Fokurdayan çorba taşmakla tehdit ediyordu ve ayağa kalktım, kısmaaya gitmeden önce omzunu sıkarak destek verdim. "Bir adamdı," dedim, üstüne üfledim ve gazı kapattım. "Her şey yoluna girecek. Onu bulacağız ve buna bir son verebileceğiz."

Sırtım ona dönüktü ve boynumda hafif bir karıncalanma başladığında donakaldım, bana verdiği yara izi lanetle yumuşatılmış tenimin altında saklıydı. Kaslarımı hissettim

Yüzümdeki ifade gevşedi ve çorbayı karıştırma hareketim yavaşladı, çünkü bu his derinleşerek varlığımın çukuruna çarpıp geri tepen yumuşak bir beklentiye dönüştü. Ivy'nin göremeyeceğini bildiğim için gözlerimi kapattım. Bu duyguyu biliyordum. İçgüdülerime karşı onu uzaklaştırmak için mücadele etsem bile özlemiştim.

Skimmer'ın Kisten'i öldürmemiş olmasından dolayı rahatlayan Ivy, potansiyel bir kan ve coşku kaynağını yatıştırmak ve rahatlatmak için havayı bilinçsizce feromonlarla doldurmuştu. Kanımın peşinde değildi, ama son altı aydır gergindi, muhtemelen bu yüzden feromonların sadece bu ipucu bile gerçekten iyi hissettiriyordu. Onları içime çektim, içimi sıkı ve düşüncelerimi döndüren arzu patlamasının tadını çıkardım. Bunun üzerine harekete geçmeyecektim. Ivy ve benim güvenli, emniyetli, platonik bir ilişkimiz vardı. Bu şekilde kalmasını istiyordum. Ama bu beni bu küçük şımarıklıktan alıkoymayacaktı.

İç çekerek kendimi yaptığım şeye odaklanmaya zorladım. Duruşumu düzelttim ve arzunun fısıltısını görmezden gelebileceğim derinlere ittim. Bunu yapmazsam, Ivy isteğimi hissedecek ve altı ay önce olduğumuz yere geri dönecektik, emin olamayacaktık, huzursuz olacaktık ve kafamız fazlasıyla karışacaktı.

"Bu yüzyılda bir ara mektuplarını açacak mısın?" Ivy sordu, sesi mesafeliydi. "Üniversiteden bir şey almışsın."

Dikkatimin dağılmasına sevinerek kaşığa vurdum ve onu kaşıklığa yerleştirdim. "Gerçekten mi?" Döndüğümde onu yarı gizli posta yığınının bakarken buldum.

Parmaklarımı kotuma silerek yaklaştım, üzerinde üniversite amblemi olan ince zarfı çantamın altından çıkardım ama onu rahatsız ettiği çok açık olduğu için geri kalanını bıraktım. Kış tatilinden hemen önce birkaç ley hattı dersine kayıt yaptırmıştım ve bu muhtemelen onaydı. Ley hatlarını kullanabiliyordum ama bildiğim her şeyi pantolonumun altından öğrenmişim. Sinapslarımı kızartmadan önce umutsuzca resmi derslere ihtiyacım vardı.

Ben parmağımı mührün altında gezdirirken Ivy bacak bacak üstüne atıp bilgisayarına odaklandı ve zarfı açabilmek için yırtmak zorunda kaldı. Mektubu çıkardım, çek yere düşerken tereddüt ettim. Ivy hemen mektubun üzerine eğildi, kısa saçları sallanıyordu.

"Girişime izin verilmedi," dedim, resmi mektubu tararken şaşkınlıkla. "Çekimde bir sorun olduğunu söylediler." Gözlerim antetli kağıdın altındaki tarihe kaydı. Kahretsin, erken kaydı kaçırmıştım ve şimdi bir ücret daha eklemem gerekecekti. "İmzalamayı falan mı unuttum?"

Ivy omuz silkti ve bana uzattı. "Hayır. Bence bu daha çok profesörün son dersinde ölmesiyle ilgili."

Yüzümü buruşturarak her şeyi zarfa geri tıktırdım. Çekimle ilgili bir sorun mu vardı? Hesabımda para vardı. Bu saçmalıktı. "O ölmedi. Trent'in bodrumunda elf genetik koduyla Bayan Tamirci oynuyor. Kadın cennette."

"Öldü," dedi Ivy, dişlerini göstermek için gülümseyerek.

Dişlerini görünce içim titreyerek başka tarafa baktım. "Bu hiç adil değil."

Peri kanatlarının sert takırtısı bizi bir saniyeliğine uyardı ve Jenks vızıldayarak içeri girerken tiksintiyle mektubu bıraktım. Ivy'nin gözleri soru dolu bakışlarla ona bakarken, dönüp baktığımda Jenks'ten kırmızı parıltılar süzüldüğünü görünce şaşırdım. "Bir sorunumuz var," dedi ve ben de sıçrayıp yere baktım ki zeminin altından hafif bir ses geldi.

Ivy ayağa kalktı ve solmuş muşambaya baktı. "Altında biri var." "Ben de sana bunu söylüyorum!" Jenks neredeyse sümüklü bir sesle elleri kalçalarında aramızda geziniyordu.

Erkeksi, boğuk bir bağırış ve bir dizi gümbürtü duyuldu. "Lanet olsun!" Geriye doğru dans ederek bağırdım. "Bu Marshal'ın sesine benziyordu!"

Ivy bulanık bir şekilde arka kapıya doğru gidiyordu. Peşinden gitmek için sıçradım, oturma odasının arka kapısı görünmeden güm diye açılınca durakladım. Çan kulesini kiralayan Bis, omuz hizasında mutfığa uçtu, teni karla uyumlu bembeyazdı ve gözleri bir iblisinki gibi parlıyordu. Kedi büyüklüğündeki gargoyl kanatlarını yüzüme doğru savurdu ve ben de geri çekildim. "Yolumdan çekil, Bis!" Gözlerimi kısarak hava akımına baktım ve Jenks'in soğuk hassasiyetini düşünerek bağırdım. "Orada neler oluyor?"

Oturma odasında bir kargaşa vardı, ama Bis yolumdan çekilmiyor, yankılanan sesiyle üzgün olduğunu ve temizleyeceğini söylüyordu. Çocukları boyayla takip ettiğini ve bunun dikkat dağıtıcı bir şey olduğunu bilmediğini söyledi. Omzuma indiğinde ona bir tokat atmaya hazırdım.

Ağırlığını zar zor hissediyordum ama başım dönmeye başladı ve düşüncesizlik içinde şok geçirerek tezgâha doğru yığıldım. Bu his beklenmedik değildi, ama Bis'in dokunuşuyla Cincinnati'deki her bir ley hattı zihnimde netleşti ve mevcut hale geldi. Aşırı duyuşal yüklemeydi ve ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, odak bulanıktı. Heyecanlandığında daha da kötü oluyordu ve neredeyse

bayıldı. Jenks'in çocuklarının asılı saksıların arasında dolaşması da işe yaramadı.

"Çekil. Defol," diye zorla nefes aldım ve çirkin yaratık üzgün görünerek kanatlarını üç kez çırpı ve somurtkan bir şekilde buzdolabının üstüne tünedi. Peri çocukları sanki o ölümün ta kendisiymiş gibi çılgık atarak dağıldılar. Bis'in buruşuk yüzü ergen öfkesiyle bana kaşlarını çattı ve çakıllı derisi cihazın paslanmaz çeliğine uyacak şekilde değişti. Kenardan öylece bakan asık suratlı bir gargoyle gibi görünüyordu ama öyleydi işte.

Ivy kar ve kirazla kaplı bir adamı iterek mutfığa soktuğunda başımı kaldırdım. Yüzü bir kapüşonla gizlenmişti ve donmuş kirli kar parçaları yere saçılmış, mutfağın sıcaklığı onları çözdükçe çamur izleri bırakmıştı. Soğuk toprak kokusu yükseldi ve burnumu kırıstırdım, neredeyse Kisten'i öldüren adam gibi koktuğunu düşündüm, ama tam olarak değil.

Ivy onun arkasından içeri girdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıda durdu. Marshal onun arkasındaydı ve hiç tereddüt etmeden Ivy'nin etrafından dolanarak içeri girdi ve örgü şapkasının altında heyecanlı ve parlak gözlerle kulaktan kulağa sıırttı. Ceket ve dizleri de kir içindeydi ama en azından içinde yuvarlanmamıştı.

Parkalı meçhul adam başını kaldırdı ve neredeyse ona doğru uçacaktım. "Tom!" diye bağırdım, sonra kendimi kontrol ettim. Tom'du. Yine Tom'du. Arabama bakmak yerine evimin altında duruyordu. İçimdeki korku yerini öfkeye bıraktı. "Evimin altında ne yapıyorsun!"

Jenks tavanda çocuklarına dışarı çıkmaları için bağıırıyordu ve sonuncusu tahta kılıçları ve plastik kaplı düzleştirilmiş ataşlarıyla kaçtığında Tom kendini dik tuttu ve kapüşonunu geriye itti. Dudakları soğuktan mosmordu ve gözlerinde sinirli bir öfke vardı. Eldivenlerinin bittiği yerde, bileğindeki ley hattı fermuarını o zaman fark ettim. Kısacası sihirli bir şekilde kısırlaştırılmış ve Marshal'ı sadece deneyimli bir ley hattı cadısına karşı ne yapacağını bildiği için değil, aynı zamanda bir fermuar şeridine sahip olduğu için tahminim bir kademe daha yükseldi.

"Arabama bıraktığın kutuyu bırakmaya geliyordum," dedi Marshal, Tom'la benim aramda durmak için kayarak. "İşte o zaman bunu gördüm" -Tom'u itti ve adam kendini ada tezgahına yasladı- "uzak duvardan geliyordu. Ben de park edip izledim. Birkaç çocuğa bir kutu siyah spre y boya ve bir yirmilik verdi ve Bis onları ön kapınızdan kovaladıktan sonra arkadan gizlice dolaştı ve sürünme alanı girişinizin kilidini kırdı."

Ağzım öfkeyle açık, Tom'u kendim itip kakmayı düşündüm. "Tabelamızı mahvetmesi için birine para verdin!" diye bağırdım. "İlk seferinde temizlemem ne kadar sürdü biliyor musun?"

Tom'un dudakları pembeleşmeye başlamıştı ve onları birbirine bastırarak cevap vermeyi reddetti. Arkasından Bis'in mutfaktan gizlice çıktığını gördüm. Küçük gargoye tavana uyum sağlamak için tamamen beyaza bürünmüştü ve sadece kulaklarının kenarları, uzun pençe gibi tırnakları ve kırbaç gibi kuyruğundaki kalın şerit hâlâ griydi. Tavanda bir yarasa gibi sürünüyordu, kanatlarını keskin açılar yapacak şekilde tutuyor ve pençelerini uzatıyordu. Tüylerim diken diken oldu.

"Rachel," dedi Marshal nazikçe, "Bis'ten kurtulmak için yaptı." Marshal şapkasını çıkarıp ceketinin fermuarını açtı ve Tom'u yakalamak için kullandığı büyüünün etkisiyle mutfağa bir kızılağaç dalgası gönderdi. "Önemli olan kilisenizin altında ne yaptığını bulmak."

Hepimiz dönüp Tom'a baktık. "Güzel soru," dedim. "Bir cevabın var mı, cadı?"

Tom sessizdi ve Ivy parmaklarını teker teker kırdı. Yapabildiğini bile bilmiyordum, ama yaptığı şey buydu, pat, pat, pat.

"Ivy," dedim bir şey söylemeyeceği belli olduğunda. "Neden İçişleri'ni aramıyorsun? Bununla ilgilenebilirler."

Tom kıs kıs güldü, kibri açıkça ortadaydı. "Tabii, sen yaparsın," dedi. "Eminim I.S. dışlanmış bir cadının mutfağınızda olduğunu bilmek ister. Senden tılsım aldığımı söylesem kime inanırlar sence?"

Oh, kahretsin. İçim burkuldu ve Marshal'ın gözleri "dışlanmış" kelimesini duyunca açıldığında kaşlarımı çattım. Ivy tek kelime etmeden telefonu yere bıraktı. Gözleri tehlikeli bir siyahtı, yaklaştı. Parmağını çenesinin altına yerleştirip yumuşak bir sesle, "Rachel'la ilgili bir sözleşme var mı?" diye sorarken, arkasında tehditkâr bir pus birkaç saniye sürükleniyor gibiydi.

Korku kafatasımda fokurdadı ve Ivy'de daha kötü bir şeyi tetiklemeden önce onu yakaladım. Daha önce de ölüm tehdidiyle yaşamıştım ve bu çok zordu. Eğer Ivy ve Jenks olmasaydı, ölebilirdim.

Tom bir adım geri çekildi ve bileğini ovuşturdu. "Öyle olsaydı çoktan ölmüş olurdu."

Jenks kükredi, kanatları keskin bir takırtı çıkararak yanıma geldi.

Omuz.

"Ooooooh, korktum," dedim rahatladığımı gizlemek için. "Burada ne işin var o zaman?"

Kızgın cadı gülümsedi. "Size mutlu bir yeni yıl dilemek için."

Gözlerim kısıldı ve yumruğumu kalçama dayayarak botlarının oluşturduğu kirli su birikintilerine baktım. Bakışlarımı yavaşça kaldırarak beyaz naylon pantolonunu ve gri ceketini inceledim. Yüzü sakindi ama içinde nefret vardı ve Ivy ayaklarını kaydırırken gerilerek sarsıldı. "Ben olsam konuşmaya başlardım," diye tehdit etti. "Eğer dışlanırsan, gelecek hafta kiliseye gelmemen kimsenin umurunda olmaz."

Tansiyon yükselmeye başladı ve Bis tekrar içeri girdiğinde bakışlarım Tom'dan ayrıldı.

"Tink'in diyaframı!" Jenks bağırdı. "Ne zaman gitti? Rachel, onun gittiğini gördün mü?"

"Al, Rachel," dedi çirkin adam bir tılsım düşürürken ve elim onu yakalamak için parladı. Metalik halka avucuma serin bir hisle çarptı, kızılağaç ve donmuş toprak gibi kokuyordu. "Onu döşeme tahtalarına yapışmış halde buldum. Bir tek o vardı."

Tom'un çenesi dişlerini sıkarken kaskatı kesildi. Babamla birlikte oturup iş gecesi için büyülerini hazırladığımız günlerden hatırladığım için öfkem arttı. "Bu bir böcek," dedim bakması için Marshal'a uzatırken.

Ivy'nin yüzü daha da asıldı ve ayaklarını açarak altın sarısı kısa saçlarını gözlerinin önünden savurdu. "Neden mutfağımızı rahatsız ediyorsun?"

Tom bir şey söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Onu Tilsons'ların evinin önünde bulmuştum. Bana çalıştığını söylemişti. Muhtemelen durum hakkında içeriden bilgi sahibi olduğumuzu düşünüyordu ve büyülü hiçbir şeye ya da Inderland veri tabanına erişimi olmadığından, bildiklerimizi çalacak ve etiketi altımızdan çekmek için kullanacaktı.

"Konu Tilsons'larla ilgili, değil mi?" dedim ve gözleri çorbaya kayınca haklı olduğumu anladım. "Bana şimdi mi söylemek istiyorsun? Beni Ivy'nin seni dövmesi zahmetinden kurtarmak için mi?"

"Ondan uzak dur," dedi Tom şiddetle. "Onu izliyordum

beş ay boyunca kadın, ve *o benim!* Anladın mı?"

Düşüncelerimi doğrulayınca başımı sallayarak arkama yaslandım. Tom onların Tilsonlar olmadığını biliyordu ve muhtemelen çoktan cinayetler üzerinde çalışmaya başlamıştı. Cinayeti kadının işlediğini düşünüyor gibiydi. "Ben sadece işimi yapıyorum Tom," dedim, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Beni dinlediği doğrudu ama arabam muhtemelen patlamaya hazır değildi; ölü insanlar konuşmaz -genellikle. "Bak ne diyeceğim. Sen benim yoluma çıkma, ben de seninkine çıkmayayım ve en iyi cadı kazansın. Tamam mı?"

"Elbette," dedi adam, içinden aniden güven akmaya başlamıştı. "Sana iyi şanslar. Bu iş bitmeden benimle konuşmak için yalvaracaksın. Bunu garanti ederim."

Jenks'in kanatları boynuma serin bir hava akımı yaptı. "Çıkar şu kurabiyeyi buradan," dedi sertçe ve Marshal onu dışarı çıkarmak için öne çıktı. Ivy ondan önce davranarak Tom'un bileğini kavradı ve onu koridora itmek için kolunu acı verici bir açıyla bükte.

"Tılsımını unutma," diye arkasından seslendim ve Bis, tılsımı Marshal'dan alıp peşlerinden uçmak için aşağıya atladı. Ivy'den mırıltılı bir yorum duydum ve sonra arka kapı kapandı. Bis geri gelmedi. Onunla birlikte gittiğini düşündüm.

"Onunla başa çıkabilir mi?" Marshal sordu, ben de dizlerim aniden titreyerek başımı salladım.

"Oh, evet. O iyi olacak. Ben Tom için endişeleniyorum." Karnım ağrıyordu. Kahretsin, biri evimin güvenliğini ihlal etmeye cüret etmeyeli yıllar olmuştu ve şimdi bittiğine göre, bu hiç hoşuma gitmemişti. Yüzümü buruşturarak çorbayı karıştırdım, gergin enerjim çorbayı devirmeme neden oldu. Jenks deli gibi koşuşturuyordu ve döktüğüm şeyi silerken, "Park et Jenks," diye mırıldandım.

Mutfak, Mareşal'in paltosunu çıkarırken çıkardığı sesler dışında sessizleşti ama dikkatimi tekrar toplayan, iki fincan kahve doldururken çıkardığı gürültüydü. Bana bir tane getirdiğinde ince bir gülümsemeyle geçiştirdim. Jenks onun omzundaydı, bu alışılmadık bir durumdu ama adam bizi büyük bir dertten kurtarmıştı ve Jenks'in bunu takdir etmesi gerekirdi çünkü dışarı çıkamıyordu ve Bis sadece bir gargoyle'du, üstelik genç ve deneyimsiz bir gargoyle.

"Teşekkürler," dedim, çorbadan uzaklaşıp tezgâha yaslanırken kahvemden bir yudum aldım. "Kahve için olduğu kadar Tom için de," diye ekledim.

Memnun ve kendini beğenmiş görünen Marshal bir sandalye çekti ve sırtını duvara dayayıp bacaklarını odanın ortasına uzatarak oturdu. "Sorun değil,

Rachel. Burada olduğuma memnunum."

İnce yeşil bir toz bırakan Jenks uçarak yanıma indi ve pervazda salamura karidesini besliyormuş gibi yaptı. Marshal'ın benim çekebileceğim tehlikeyi abarttığımı düşündüğünü biliyordum ama ben bile onun dışlanmış bir ley hattı cadısını yakalamasının etkileyici olduğunu kabul ediyordum.

Sığınaktan süzülen, Ivy'nin Tom'a ne yaptığını anlatan peri oyununu dinlerken derin bir nefes aldım. Bir cadının karakteristik kokusu olan, erkeksi aromalı kızılâğaç kokusu üzerimde hafifledi. Mutfağında vampir kokusu ve peri kokusu olarak tanımaya başladığım hafif bahçe kokusuyla karışarak onu koklamak güzeldi. Marshal beklenti içinde tavana bakıyordu ve kıkırdayarak yanına oturmaya gittim.

"Pekâlâ," dedim kahvesini çevreleyen eline dokunurken. "İtiraf ediyorum. Beni kurtardın. Beni Tom'un planladığı şeyden kurtardın. Sen benim büyük kahramanımsın, tamam mı?"

Buna güldü ve bu iyi hissettirdi. "Arabamdaki kutuyu mu istiyorsun?" dedi, ayağa kalkmak için kendini toplamaya başlarken.

İçinde ne olduğunu düşündüm ve donakaldım. "Hayır. Benim için dışarı atar mısın?" *Kisten'ı atmıyorum*, diye düşündüm suçlulukla. Ama onun son hediyesini alt çekmecemde saklamak acınası bir durumdu. "Benimle tekneye geldiğin için tekrar teşekkürler."

Marshal sandalyesini kaydırarak bana bakacak şekilde eğdi. "Sorun değil. FIB arkadaşın iyi mi?"

Başımı salladım, düşüncelerim Glenn'e kaydı. "Ford birkaç gün içinde uyanacağını söylüyor."

Jenks hala su damlatan makineden kendine piksel büyüklüğünde bir fincan kahve aldı ve aramıza, kraker kutusunun üzerine yerleşti. Alışılmadık derecede sessizdi ama muhtemelen çocuklarını dinliyordu. Ivy bir şey yaptığında sığınaktan yükselen bir huşu sesi duydum ve irkildim.

Gözlerim zarfın köşesine gitti ve ani bir öfke dalgasıyla zarfı aldım. "Hey, benim için bir şey yapar mısın?" Zarfı Marshal'a uzatırken sordum. "Bazı dersler için ödeme yapmaya çalışıyorum ve bunu dün gibi kayıt bürosuna götürmem gerekiyor."

Jenks, "Kayıtların sona erdiğini sanıyordum," deyince Marshal'ın kaşları çatıldı.

Aldığı gibi yükseldi.

"Öyle oldu," dedi ve ben de omuz silktim.

"Çekimi geri göndermişler," diye yakındım. "Kabul edip etmeyeceklerine bakabilir misin? Sisteme girmesi için bağlantılarını kullanabilir misin? Gecikme ücreti ödemek zorunda kalmak istemiyorum."

Başını sallayarak zarfı katladı ve daha sonra bakmak üzere arka cebine koydu. Kaşlarını çatarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünmeye başladı. "Çorba ister misin?" diye sordum ve Marshal gülümsedi.

"Hayır, teşekkürler," dedi, sonra gözleri parladı. "Hey, yarın izinliyim. Üniversitede öğretmenlerin çalışma günü ama not vermem gereken bir ödevim yok. Bir şeyler yapmak ister misin? Biraz stres atmak? Çekini aldıktan sonra yani? Vine'da yeni bir kayak parkı açtıklarını duydum."

İki ay önce bu teklif tüm uyarı bayraklarımı tetiklemişken, şimdi dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Marshal erkek arkadaşım değildi ama her zaman birlikte bir şeyler yapardık. "Yapabileceğimi sanmıyorum," dedim, evet deyip gidemediğim için sinirlenerek. "Üzerinde çalıştığım bir cinayet var... ve temizlemem gereken bir tabela..."

Jenks'in kanatları takırdadı. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim, Rache," dedi parlak bir sesle ve ben de gülümseyerek elimi ona doladım.

"Hava çok soğuk Jenks," diye itiraz ettim, sonra Marshal'a döndüm. "Sonra saat üçte kardeşimi havaalanından almam, saat altıda Ford'la konuşmam ve sonra anneme dönüp onunla ve Robbie'yle akşam yemeği yiyerek iyi bir kız olmanın gereğini yapmam gerekiyor. Cumartesi günü Al.... ile birlikte sonsuzluktaayım." Sözlerim kesildi. "Gelecek hafta, belki?"

Marshal anlayışla başını salladı ve aniden annemden dayak yememek için altın bir fırsat yakaladığımı düşünerek ağzımdan kaçırdım: "Tabii benimle anneme yemeğe gelmek istemiyorsan? Lazanya yapıyor."

Adam güldü. "Hayatın acınası görünmesin diye erkek arkadaş rolü yapmamı istiyorsun, değil mi?"

"Mareşal!" Omzuna bir şaplak attım ama yüzüm kıpkırmızıydı. Tanrım, beni çok iyi tanıyordu.

"Haksız mıyım?" diye iğneledi, şapkasının altında gözleri parlıyordu.

Saç.

Yüzümü buruşturdum ve "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordum.

"Emin olabilirsin," dedi parlak bir sesle. "Anneni sevdim. Pi-i-i-ie mi

yapıyor?" Kelimeyi sanki onun için dünyalara bedelmiş gibi vurguladı ve

ben de sııttım,

Şimdiden yarın için daha iyi hissediyorum. "Geleceğini bilirse, iki tane yapar."

Marshal kıkırdadı ve ben kahvemi yudumlayıp memnun ve mutlu bir şekilde gülümserken, Jenks sessiz kanatlarla mutfaktan uçtu, yeşil bir toz izi yavaşça kaybolmak üzere ondan döküldü.

Altı

FIB'nin lobisi gürültülü ve soğuktu. Gri sokak çamuru içeri girmiş, halıyı vıcık vıcık yapmış ve ikiz cam kapıların arkasına yerleştirilmiş ön büroya doğru yavaş yavaş azalan siyah bir yol oluşturmuştu. Odanın ortasındaki FIB amblemi yüzlerce ayak izinden dolayı kirli görünüyordu. Bana iblislerin hukuk bürolarının zeminindeki amblemi hatırlattı. Al bunun bir şaka olduğunu söylemişti ama benim şüphelerim vardı. Buradaki iğrenç turuncu sandalyelerde gergin bir şekilde kıpırdandım. Cumartesi günü ve Algaliarept'le olan ders randevum hep çok çabuk geliyordu. Robbie ve anneme neden bütün gün iletişimsiz kalacağımı açıklamaya çalışmak zor olacaktı.

Yaklaşık on dakika önce FIB'ye neşeyle girmiştim -Alex arabamı eve getirdiğinden beri ruh halim mükemmeldi- kim olduğumu bildirmek için resepsiyona giderken şık botlarım amblemlerinde izler bırakmıştı- ancak sanki sokaktan gelen tuhaf biriymişim gibi oturmam istenmişti. İç çekerek dirseklerimi dizlerime dayadım ve rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Beklemem istendiği için mutlu değildim. Ivy burada olsaydı, üzerlerine düşeni yaparlardı ama benim için değil - artık güvenmedikleri, hafızası zayıf bir cadı için.

Ivy şu anda sokaklarda Kisten'in katilinin altı aylık izini bulmaya çalışıyordu. Daha önce bir şey yapmamış olmanın verdiği suçluluk duygusu onu benden çok önce ayağa kaldırmıştı. Jenks bugün eve dönerken bir tılsım dükkânına uğrayabileceğimiz umuduyla benimle gelmişti. Tılsımlarla değil, tılsımların yapımında kullanılan malzemelerle ilgileniyordu - kış uykusunu aldatan bahçe aşığı bir perinin Aralık ayında alamayacağı şeyler. Matalina'nın durumu iyi değildi ve üzgün olduğunu, Ivy ve benden aldığı kira parasının bir kısmını karısı için harcamaya hazır ve istekli olduğunu biliyordum. Burada, FIB'nin lobisinde oturmak ikimizin de günleri için kötü bir kullanımdı. Havanın soğuk olduğundan bahsetmiyorum bile.

Sinirimi atmak için doğrulup çantamı dizlerimin arasında salladım ve atkıma sarıldım, Jenks kıpırdanarak canlandı. "N'aber Rache?" diye sordu, çantamı sallamayayı bırakmamı sağlamak için ellerimin üzerine indi.

"Hiçbir şey," dedim kısaca.

Kaşları kalktı ve bana bir bakış attı. "O zaman neden nabzın hızlandı ve ateşin yükseldi?" Yüzünü buruşturdu. "Parfümün kokuyor. Tanrım, ne yaptın, onunla mı yıkandın?"

Jenks'in sorusundan kaçınarak resepsiyon görevlisine baktım. Karısının kışı atlatamaması konusunda endişelendiğimi ona söyleyemezdim. Dikkatimi çekmek için kanatlarını vızıldattı ve ben de dizimdeki ölüm perisi raporuna dokundum. Raporu bu sabah Edden için yazmıştım ve bu beni daha da kızdırmıştı. Yardım etmek için buradaydım ve beni perişan ebeveynler ve duvarlara kelepçelenmiş haydutlarla mı bekletiyorlardı? Güzel.

"Şuraya bak Rache," dedi Jenks, iki koltuk aşağıya doğru ağır ağır uçup atılmış bir kâğıdın üzerine inerken üzerinden toz zerresi bile düşmüyordu. "Biraz baskı yapmışsın."

"Ne?" En kötüsünü bekleyerek eğildim ve kâğıdı kaptım. Jenks zahmetli bir şekilde geri uçtu ve ben gazeteyi kaldırıp resmi tararken elime yerleşti. İhtiyacım olan tek şey buydu, ama Tilsons'ların evinin önünde bir haber minibüsü ve kalabalıkla çekilmiş bir fotoğraf olduğunu görünce endişem azaldı. Başlıkta YIL SONU BRIMSTONE BUST GONE WRONG yazıyordu ve bunu bilmediğiniz sürece benim olduğumu bile anlayamazdınız.

"Bunu hatıra defterine mi kaydedeceksin?" Ben makaleyi hızla okurken Jenks sordu.

"Hayır." Kâğıdı olduğu yere fırlattım, sonra resmin olduğu tarafı aşağı çevirmek için gerindim. *Uyuşturucu baskını, ha? Aferin onlara. Bu şekilde kalsın.*

Elleri kalçalarında, Jenks görüş alanıma girdi, ama kapılar açılıp iki üniformalı FIB elemanı ince bir Noel Baba'ya kabaca eşlik ettiğinde bana hediye edeceği ukala sözden kurtuldum. Adam ren geyikleri hakkında çılgılık atıyordu. Soğuk hava bizi çarptı ve Jenks atkıma atladı.

"Tink'in memeleri, biraz daha parfüm sürebilir misin Rache?" diye yakındı ve kanatları çıplak tenime değdiğinde ürperdim.

"Ivy'den," dedim. "Oh."

Beklemek için yerleşirken iç çektim. Bu sabah mutfak masasının üzerinde yeni bir narenciye kokusu şişesi bulmuştum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve hemen bir parça sürmüştüm. Anlaşılan dünden sonra Ivy, doğal kokularımızı karıştırmaya çalışma pratiğimizi yeniden başlatmanın akıllıca olacağını düşünmüştü. Bir süredir içgüdülerine karşı kimyasal savaşa başvurmak zorunda kalmamıştık ama aylardır pencereleri kapalı kilisede mahsur kalmıştık.

Noel Baba memurlardan ayrıldı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Sarsılarak doğruldum, sonra iki polis memuru onun üzerine düşerken rahatladım. Üçü de bir gümbürtüyle kapıya doğru kaydı. Adam kelepçelenmişti. Ne kadar uzağa gidebilirdi ki? "Kahretsin," diye usulca küfrettim, yüzümü buruşturarak. "Bu iz bırakacak."

Eski bir kahvenin varlığı burnumu gıdıkladı ve Edden dirseğimde belirlediğinde şaşırmadım. "Altındaki Chad. O yeni. Sanırım seni etkilemeye çalışıyor."

Beklemek zorunda kaldığım için duyduğum öfke geri döndü ve bodur FIB kaptanına baktım. Her zamanki haki pantolonunu ve gömleğini giymişti. Kravatı yoktu ama kahverengi elbise ayakkabıları cilalıydı ve her zamanki dik duruşuyla duruyordu. Gözleri de daha kararlı bakıyordu. Yorgun ama korku gitmişti. Glenn daha iyi olmalı.

"Etkilendim," dedim, Chad Noel Baba'yı arkaya sürüklerken göz ucuyla dramayı yakaladım. "Çılgınları arka kapıdan sokamaz mısınız?"

Edden omuz silkti. "Çok buzlu ve dava ediliriz."

Jenks atkımın üzerinden, "Ve kapıya bu şekilde çarpmak çok daha güvenli," dedi.

"Çok sayıda tanık varken tutuklanmaya direnmek," dedi. "Bunun daha güvenli olduğunu söyleyebilirim." Sonra başını eğdi ve eşarbıma baktı. "Merhaba Jenks. Seni görmedim. Biraz soğuk, değil mi?"

"Hayalarımı dondurmaya yetecek kadar, evet," dedi Jenks, Edden'ın yüksek sesiyle dışarı bakarak. "Daha sıcak bir yerin var mı? Soğuk ve Rachel'ın parfümü arasında, bir perinin sünnet düğününde daha rahat olurdum."

Kısa boylu adam gülümsedi ve boş zamanlarımda onun için yazdığım banshee makalesini almak için elini uzattı. "Geri gel. Sizi burada beklettiğim için üzgünüm. Yeni kurallar."

Ayağa kalkarken *yeni kurallar*, diye düşündüm ekşiyerek. Yeni kurallar mı yoksa yeni güvensizlik mi? Eski güvensizlik, belki de yeni bir hayat. En azından Chad benden hoşlanıyordu. "Sorun değil," dedim ekşiyerek, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesini istemiyordum. Orada olduğunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Neden burnumu sokayım ki? "Glenn nasıl? Bilinci yerine geldi mi?"

Edden'in eli sırtımın küçük bir bölümündeydi ve normalde alınacağım yerde, o bundan kurtulabiliyordu. Edden soğukkanlıydı. "Hayır," dedi, gözleri bir düşünceye dalmıştı. "Ama daha iyi durumda. Daha fazla beyin aktivitesi var."

Soğuk hava akımından uzaklaştıktan sonra Jenks atkımı bıraktı ve ben de akşam yemeğinden sonra Glenn'i görmeye gitmem gerektiğini düşünerek başımı salladım. O zamana kadar sessiz bir arkadaşlığa hazır olurdum. Belki uyanana ya da altına işeyene kadar ayaklarını gıdıkladım. Bu düşünceye gülümsedim, Edden sorgu odalarından beklenmedik bir şekilde ayrıldığında neredeyse kaçırdım.

"Sorgu odalarına gitmiyor muyuz?" Dedim ve Edden beni ofisine götürdü.

"Hayır. Mia Harbor'ı bulamayız."

Adımlarım yavaşlamadı ama lobide topuklarımı soğutmam çok daha mantıklı geliyordu. Çantamdaki doğruluk tilsimi da buraya kadarmış.

Jenks ince bir toz izi bırakmaya başlamıştı, bu da onun sıcak ve formda olduğunu gösteriyordu. "Firar mı etti?" dedi küçük peri, geriye doğru uçarak izleyen memurlar arasında küçük bir kargaşa yarattı.

Edden, Jenks'in hava gösterisinden etkilenmemişti ve ofisinin kapısını açık tutarak içeri girmemi işaret etti. "Evet," dedi ama beni içeri kadar takip etmedi. "Yeni adresini bildirmeden taşınmış. Tutuklama emrimiz var, eğer onu istiyorsan, senindir Rachel."

"Bir banshee mi?" Dedim, gülerek. "Ben mi? Ne kadar paran var Edden? Ben intihar koşusu yapmam."

Edden elimdeki makaleyi masasına fırlattı, şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışır gibi tereddüt etti. "Kahve ister misin?" dedi sonunda. "Peki ya sen, Jenks? Sanırım birisinin bisküvilerinin arasında bir paket bal gördüm."

buzdolabı."

"Kesinlikle evet!" diye bağırdı ben itiraz edemedim ve Edden başını sallayarak kapıyı açık bırakıp aramaya koyuldu.

Jenks yeni bowling kupasını kontrol etmek için Edden'in ofisine uğradığında ona alaycı bir bakış attım. Sandalyeyi döndürerek içine yerleştirdim ve çantamı ayaklarımın dibine koydum. "Bunun için gerçekten ayık olmanı umuyordum," dedim ve Jenks elleri kalçalarında Edden'in dağınık masasına indi.

"Neden?" dedi, alışılmadık bir şekilde kavgacı. "Banshee burada değilse bana ihtiyacın yok. Beni rahat bırak. Sanki beş dakikadan uzun süredir bal gibi sarhoşum."

Onaylamaz bir ifadeyle gözlerimi kaçırdım ve Edden'in kalemlğine doğru sert bir uçuş yaparak somurttu. Dizlerimi çaprazlayarak ayağımı salladım. Yine bekliyordum ama daha sıcaktı, daha sessizdi ve kahve sözü almıştım.

Edden'in ofisi, benim de özdeşleşebileceğim ve geçen yıl ona bu kadar çabuk ısınmamın nedenlerinden biri olan düzenli dağınıklığın hoş bir karışımıydı. Adam eski askerdi ama toz ve dosya yığınlarından bunu asla anlayamazdınız. Yine de istediği her şeye üç saniye içinde ulaşabileceğine bahse girerim. Duvarlardaki resimler azdı ama bir tanesinde I.S.'deki eski patronum Denon'la el sıkışıyordu. Edden'in bir davayı altından çekip almaktan aldığı zevki bir kez bile duymamış olsaydım bu beni endişelendirirdi. Eski kahve kokusu gri fayanslara ve kurumsal sarı duvarlara sinmiş gibiydi. Masasında monitör yerine yeni bir dizüstü bilgisayar açık duruyordu ve bir zamanlar onun arkasında olan saat şimdi benim arkamdaydı. Bunun dışında, burada oturup Edden'in bana kahve getirmesini beklediğim son seferle aynıydı.

Edden'in ayak seslerini duydum, daha sonra ofisi ile diğer ofisler arasında bulunan ve hepsi açık olan panjurların arasından hantal silueti görüldü. Adam elinde beklenen köpük bardaklar yerine iki porselen bardakla içeri girdi. Yine yeni kurallar mı? Birinin kahverengi lekeli kenarından onun olduğu belliydi. Gökkuşağı olan temiz olanı aldım. Ne kadar tatlı.

Edden masasının arkasında otururken Jenks mavi parıltılardan oluşan bir sütun halinde yükseldi, peri neredeyse kendisi kadar büyük olan paketi aldı ve ulaşamayacağım bir köşeye çekildi. "Teşekkürler Edden," dedi, paketi yırtmak için plastikle boğuşurken.

Kapıyı ayağımla kapatmak için eğildim ve Edden bana baktı. "Sende

Özel olarak konuşmak istediğin bir şey var mı Rachel?" diye sordu ve ben başımı salladım. Jenks'ten paketi alıp yırtarak açtım ve geri uzattım.

"Bana güvenin," dedim, telaşlı FIB memurlarının sarhoş bir peri ile uğraşmasının çok fazla şey istemek olduğunu düşünerek. İtibarım zaten yeterince kötüydü.

"Ee," dedim Edden'in dikkatini, mutlu bir şekilde mırıldanan ve bir kanadı diğeri kadar hızlı kanat çırpmadan listeyi sıralamaya başlayan Jenks'ten çekmek için. "Yeni bir adresi kaydettirmemek için ağır bir suçlama biraz ağır değil mi?"

Edden'in bakışları benden Jenks'e ve sonra tekrar Jenks'e kaydı. "Kayıt yaptırmadığı için değil. Şüpheli olduğu için."

Jenks, "İyi tatlım, Eddie," diye araya girdi ve ben de kahve fincanımı kanatlarının uğuldamasına neden olacak kadar yüksek bir sesle yere bıraktım.

"Banshee şüpheli mi?" Ben sorguladım. "Neden? Tek yaptığı bir gözyaşı bırakmaktı."

Edden sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesini yudumladı. "Alex yakın zamanda olay yerine yakın olup olmadığını öğrenmek için fotoğrafını komşulara götürdü. Bebek bakıcısı, kozmetikçi, her neyse. Sorulan her kişi Bayan Harbor'ı Bayan Tilson olarak teşhis etti."

"Ne?" Hızlıca doğruldum.

"Vay anasını," diye küfreden Jenks, bal paketiyle havalanırken neredeyse Edden'in masasındaki dosya yığınının çarpıyordu. "Ölüm perisi bir insanın adını mı almış? Ne halt etmeye?"

İlk şaşkınlığım yerini tedirgin bir cevaba bıraktı ve Edden'in sert yüzüne bakınca onun da aynı fikirde olduğunu anladım. Mia onları öldürmüştü ve bunu örtbas etmeye çalışıyordu. *Aman Tanrım. Tom bir banshee'yi mi yakalamaya çalışıyor? Tek başına mı? Hadi bakalım, tabut yemi.* "Bu Tom Bansen'in dün neden mutfak zeminimizin altında olduğunu açıklayabilir," dedim ve Edden başladı.

"Senin altında-"

"Mutfak katı," diye bitirdim. "Kentsel saldırı görevindeki bir asker gibi giyinmiş. Bis ve arkadaşlarımdan biri onu kiliseye dinleme cihazı yerleştirmeye çalışırken yakaladı."

"Neden beni aramadın?" Edden söyledi ve ben yüzümü buruştururken Jenks

Gargoyle hakkında bir şeyler geveledi.

"Çünkü Tom, ah, dışlandı," dedim kızarak. "I.S. dahil hiçbir Inderlander onu işe almıyor. Bağımsız çalışmaktan başka çaresi yok. Bir ölüm perisi getirmek muhtemelen ona vahşi doğada hayatını sürdürebileceği bir yere yerleşmesine yetecek kadar para kazandıracaktır. Beni dava konusunda uyardı. Şimdi düşünüyorum da, bana özellikle Mia'dan uzak durmamı söyledi. Muhtemelen o da en az bizim kadar biliyordur."

"O zaman neden rahatsız ediyorsun?" diye sordu, ben de omuz silktim.

"Çünkü eğer dışlandıysa, hem FIB'nin hem de I.S.'nin kaynaklarından yoksundur. Sanırım bulduklarımızı dinleyip bizden önce harekete geçeceğini düşündü. Tom muhtemelen kızın nereye gittiğini biliyordur. Belki de onu dinlemeye çalışmalıyım."

Sonunda arkama baktığımda Edden bıyıklarını ovuşturarak suratsız görünüyordu. "Evinde bir araba ister misin?"

Hemen başımı salladım. "Hayır, ama annemde bir tane iyi olabilir." "Bir saat içinde," diye söz verdi, kalemi neredeyse elinden bırakacaktı ki bir not.

Jenks sarhoş bir dağcı gibi Edden'ın masasındaki dosyalara tırmanmaya başlamıştı ve Noel'in onuncu gününde neler olduğunu öğrendiğimde yüzüm kızardı. Gözümün önünden silkinerek Edden'a döndüm. "Eğer Mia Bayan Tilson'sa, onu hemen bulmalıyız. Yanındaki adam tehlikede."

Edden çirkin bir ses çıkardı ve neredeyse kalemi bardağın içine fırlatacaktı. "Umurumda değil."

"Sonunda ölebilir," diye itiraz ettim ve Jenks'in arkasına saklanmadığı kahvemden bir yudum aldım. Gözlerim bir an için mutlulukla kapandı. FIB'ye tek bir şey verebilirim: Kahve yapmayı biliyorlardı. "Bir ölüm perisi asla uzun yaşamaz," dedim. "Ve eğer Mia'nın bir bebeği olursa, duygu ihtiyacı neredeyse üç katına çıkacak." Bir içki daha almak için hareketime ara verdim. Muhtemelen bu yüzden çocuklarının arasına beş yıl koymak zorundaydı.

Edden'ın bıyıkları buruşmuştu ve ifadesi sertti. "Mia'nın suç ortağı için endişelenmiyorum," dedi. "Oğlumu dövecek kadar sağlıklıydı. Bu sabah parmak izlerinden kaydını çıkardık. Adı Remus ve onu asla bu kadar hızlı bulamazdık ama bir

Yumruğumdan daha kalın bir dosya, lisede bir tecavüz girişiminden başlayarak, yaklaşık üç yıl önce hayvana eziyet suçundan psikiyatri hapishanesinde yattığı zamana kadar. Onu bıraktılar ve yeryüzünden silindi. Ne kredi kartı hareketleri, ne kira geçmişi, ne de W-2 formları. Şu ana kadar hiçbir şey yok. Bu yüzden kendi sağlığı için acele edip onu bulmaya çalışmamamı anlayışla karşılayabilirsiniz."

Karnım ağrıyordu. Tanrım, muhtemelen ikisi birlikte Tilsons'ları öldürmüşlerdi. O yıllıktaki mutlu yüzleri öldürmüşler ve isimlerini, hayatlarını, her şeylerini almışlardı. İstemediklerini garajlarındaki kutulara tıkmışlardı.

Jenks boş bal paketini yere düşürdü, sendeleyerek masa lambasının altına girdi ve gözlerini lambaya dikti. Açılması için ona şarkı söylediğini fark edince düğmeye bastım. Jenks altın ışıltılar saçarak patladı ve kıkırdayarak yere yığıldı. Yüz ifadem karardı. Noel'in onuncu gününde takılıp kalmıştı ama sonunda pes etti ve dört mor prezervatif hakkında şarkı söylemeye başladı.

Edden'a baktım ve omuz silktim. "Belki de küçük kız Remus'a aittir," dedim ve Edden en üstteki dosyayı Jenks'in altından çekip çıkardı. Peri yere düşmeden önce üç santim yükseldi, başını katlanmış kollarına yaslayıp ışığın yapay sıcaklığında uykuya dalarken mırıldandı. Edden dosyayı bana uzattı ve ben de açtım. "Nedir bu?"

Ellerini ortasına bağlamak için arkasına yaslandı. "Mia'yla ilgili elimizdeki her şey. Bu bebek onu takip etmeyi çok daha kolay hale getiriyor. O olmasaydı, Remus var olamazdı. Mia'nın sık sık gittiği lisanslı bir kreş daha bulduk, böylece dört oldu ve en az iki tane de gayriresmi kreş var."

Adresleri okumak için küçük paketi karıştırdım ve FIB'in araştırma tekniklerinden bir kez daha etkilendim. Gündüz bakımevleri çoğunlukla Ohio'da, Cincy'nin dış mahallelerindeydi.

"Bu sabah hepsini aradım," dedi Edden. "Mia dün hiçbir yere gitmemiş ve randevu aldığı kişi de endişeliymiş. Görünüşe göre bakım için onlara para ödemek yerine her zaman yardım etmek için kalıyor ve Holly'nin daha fazla sosyalleşme becerisine sahip olmasını istediğini iddia ediyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim. Buna inanabilirdim ama kızını aynı şeyi yapması için beş kreşe daha götürüyorsa inanmazdım.

Jenks parlayan ışığın altından "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı. Gözleri açık değildi ve beni dinleyecek kadar bilincinin yerinde olmasına şaşırmıştım.

Konuşma hakkında yorum yap. "Çocuk sosyalleşmiyor. Çocuk duygularını emiyor..."

Sözleri şaşkınlıkla kesildi ve ben de "Ballı bir peri mi?" diye sordum. Jenks

bir göz kırptı ve bana başparmağıyla onay verdi. "Evet." Gözleri kapandı, ve horlamaya başladı. Nedenini bilmiyordum ama atkımı çözdüm ve üzerini örttüm. Utanç, belki?

Edden sorgulayan bir ifadeyle bizi izliyordu ve bir omzumu kaldırıp düşmesine izin verdim. "Mia muhtemelen kızının zararını etrafa yaymaya çalışıyor."

Edden onaylamayan bir homurtu çıkardı ve ben de bilgileri karıştırmaya devam ettim. "Çimlerini biçen komşu çocuğu, Mia'nın annesine çok çocuk istediğini ama beş yıl arayla yapması gerektiğini söylediğini anlattı," dedim. "Bu Holly'nin ölüm perisi olmasıyla uyumlu. Bu şekilde iki çocuk sahibi olamazsın. Bir ölüm perisi genellikle her yüz yılda bir çocuk sahibi olur, yani Mia beş yıl içinde bir tane daha düşünüyorsa, kızının büyümesini desteklemek için insanları öldürmekten kaçınmanın gerçekten iyi bir yolunu bulmuş olmalı..."

Sözlerim boşa gitti. Ya öyle ya da yanında insanları kayıp olarak bildirilmeyecekleri şekilde nasıl kaçıracağını bilen biri vardı. Seri cinayetler işleyebilecek, cinayete meyilli bir manyak gibi biri. Bir nevi Remus gibi - insanları avlamaktan ve onları karısı ve sevgili bebeği için geri getirmekten zevk alan biri. Remus'un bir FIB memurunu dövecek kadar sağlıklı olmasının ve iki kaplanını Mia'nın küçük ailesine eklemeyi planlayabileceği kadar iyi beslemesinin nedeni bu olabilirdi. Bu *gerçekten* hiç iyi değildi.

Edden sessizce benim bu sonuca varmamı bekliyordu ve ben dosyayı kapattım. Uyuşmuş ve midem bulanmış bir halde önce baygın Jenks'e, sonra da sessizce bekleyen Edden'a baktım. "Bunu yapmayacağım," dedim ve paketi masasına bıraktım. Cereyan Jenks'in saçlarını oynattı ve peri sarhoş sersemliğiyle yüzünü buruşturdu. "Banshee'ler tehlikeli yırtıcılardır. Ben de yardımımı-affedersiniz-istemediğinizi sanıyordum."

Bariz suçlamam karşısında Edden kızardı. "O zaman onu kim getirecek? I.S. mi? Bu sabah onlarla konuştum. Umurlarında değil." Gözleri benimkiler dışında her yere kaydı. "Onu biz getirmezsek kimse getirmeyecek," diye mırıldandı.

Ve oğlunun hastanede olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünerek adaletin yerini bulmasını isteyecektir. Kaşlarını çatarak dosyayı Edden'ın masasına geri koydum ve

kucağıma bıraktı ama açmadım. "Sıradaki soru," dedim, ses tonum işi henüz kabul etmediğimi açıkça belirtiyordu. "İçişleri'nin bunu örtbas etmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bir maaş çeki için İçişleri'nin kötü tarafına geçecek değildim. Bunu daha önce de yapmıştım ve şimdi daha akıllıydım. Evet, I.S.'i ele vermek harika bir duyguydu ama sonra Denon ehliyetimi aldı ve ben yine otobüse binmek zorunda kaldım.

Edden'ın ifadesi gerginleşti. "Ya öyleyse?"

Yüzüm buruştu ve dosyayı parmakladım. Evet, benim de ağzımda kötü bir tat bıraktı.

"I.S.'de konuştuğum kadına göre," dedi Edden, "bu kadınla ilgili Holly'nin hamile kaldığı sırada eşzamanlı birkaç ölümle başlayan ve bugüne kadar devam eden neredeyse on sekiz aylık bir iz olmalı. Muhtemelen Tilsons da o zaman öldürüldü. Bayan Harbor sinsi, zeki ve şehir hakkında muazzam bir bilgiye sahip. Bizim için tek avantajı Cincinnati'den ayrılmaması. Banshee'ler son derece bölgeseldir ve nesillerdir hortumladıkları insanlara bağımlıdırlar."

Ayağımı salladım ve yazdığım makaleye baktım. "Madem biliyordun, neden benden bunu yazmamı istedin?" Duygularım incinmiş bir halde sordum.

"Dün bilmiyordum. Uyuyordun Rachel," dedi Edden kuru bir sesle, sonra hafif suçluluk duygusunu bir yudum kahvenin arkasına sakladı. "Bu sabah Audrey ile kayıtlarda bir şeyler konuştum. Adını söyleyene kadar bana bir yıllık form doldurtacaktı." Endişesinin yerini belli belirsiz bir gülümseme aldı ve ben de rahatladım.

"Onu tanıyorum," dedim. "Söylediklerine güvenebilirsiniz."

Edden gülerek Jenks'in uykusunda mırıldanmasına neden oldu. "Özellikle de ona bakıcılık yapacağına söz verdikten sonra." Gülümsemesini gizlemek için bir elini bıyığının üzerinde gezdirdi. "Biraz huysuzdu. Siz cadılar öğleden önce en iyi halinizde oluyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedim, sonra gülümsemem soldu. Son baktığımda Audrey'nin üç çocuğu vardı. Lanet olsun. Jenks'in bana yardım etmesi gerekecekti; aksi takdirde beni bir dolaba kapatacaklar ya da şeker yemeleri için kandıracaklardı.

"Audrey, Mia'nın insan ağının muhtemelen Cincy'den ayrılmayı göze alamayacağı kadar karmaşık olduğunu söyledi. Eğer bunu yaparsa, bebeği destekleyecek ölümler özenle seçilmiş, gizli olanlar yerine hızlı ve kolay bulunabilir olacaktır." Tereddüt etti ve

Yüzünde oğlu için duyduğu endişenin parıltısı belirdi. "Bu doğru mu? Zaten bir FIB memurunu öldürdüler. O ölümcül hastalık muhtemelen Mia'ydı, değil mi?"

Destek olmak için uzanıp eline dokunamayacağım kadar uzaktaydı ama istedim. Glenn'i ziyaret edip aurasına bakmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Ona yardım edebilecek durumda değildim ama hâlâ baygın olmasının nedeninin bu olup olmadığını bilmek istiyordum. "Edden, üzgünüm," dedim sonunda. "Glenn iyileşecek ve onları bulacağız. Bunu cezasız yapabileceklerini düşünmelerine izin vermeyeceğiz."

Yaşlı adamın çenesi sıkıştı, sonra gevşedi. "Biliyorum. Sadece senden bir şansımız olduğunu ve onların bir uçağa atlayıp Meksika'ya gitmediklerini ve oradaki çocukların kanını emmediklerini duymak istedim."

Eşarbımın altından tiz bir iç çekiş sesi geldi ve Jenks mırıldandı, "Noel'in on birinci gününde sevgilim bana..."

Dosya yığınını dürttüm. "Sus, Jenks," dedim, sonra bakışlarımı yumuşatarak gözlerimi Edden'a çevirdim. "Onları alacağız, Edden. Söz veriyorum."

Jenks'in mırıldanmaları giderek arttı ve Matalina'dan özür dilediğini fark ettiğimde huzursuz oldum. Bu, davulcuların kavalcılarının borularıyla yaptıklarından daha iyi bir şeydi ama onun içten sızlanmaları neredeyse daha kötüydü.

"O zaman bize yardım edecek misin?" Edden oldukça gereksiz bir şekilde sordu.

Çok zordu ama Ivy'nin yardımıyla -ve bolca planlamayla- üçümüz bunu başarabilirdik. Jenks'in, eğer iyileşirse bir daha bala dokunmayacağına dair ettiği yemini bastırmaya çalışarak, "Araştıracam," dedim. Bu iş gittikçe iç karartıcı bir hal alıyordu.

Edden da üst çekmeceyi karıştırırken eşarbıma bakıyordu. Aradığı şeyi buldu ve avuç içi aşağı bakacak şekilde yumruğunu uzattı. "O zaman buna ihtiyacın olabilir," dedi ve ben de her neyse ona uzandım.

Kristalin pürüzsüz hissi avucuma düştü ve geri çekildim. Kalbim küt küt atarken, tenimde hızla ısınan opak damlaya baktım. Elime kramp girmesini ya da taşın bulanıklaşmasını, hareket etmesini ya da başka bir şey olmasını bekledim ama öylece duruyordu, Finley Market'te yeryüzü cadılarının cahil insanlara sattığı ucuz, sisli kristallere benziyordu.

"Bunu nereden buldun?" Gözyaşı hiçbir şey yapmasa da midem bulanarak sordum. "Mia'ninkilerden biri mi?" Elimde kıpırdanıyor gibiydi ve tek yapabildiğim

Ama o zaman ona nedenini söylemem gerekecekti ve o zaman geri alabilirdi. Bu yüzden ona göz kırptım, parmaklarım açık beşikte kaskatı kesildi.

Edden, "Cam bir çiçek vazosunun içinde dekoratif taşlar olarak gizlenmiş bir zula bulduk," dedi. "Bir tanesini yer bulma muskası yapabileceğinizi düşündüm."

Bu harika bir fikirdi ve kristali ceketimin cebine attım, kıvranan şeyi yeterince uzun süre tuttuğumu düşündüm. Tuttuğum nefes elimden kaydı ve sakladığı tereddütlü, neredeyse kavgacı mahcubiyet, gözyaşını kanıttan aldığını fark edene kadar beni duraklattı.

"Bir deneyeceğim," dedim ve yüzünü buruşturdu, gözlerini indirdi. Kardeşimi havaalanından almam gerekiyordu ama ondan önce üniversite kütüphanesine ve Jenks için bir tılsım dükkânına uğrayabilirdim. Yer bulma tılsımı şeytani derecede zordu. Doğrusu bunu başarabilir miyim bilmiyordum. Tarifi bulabileceğim tek yer kütüphane olacaktı. İnternet dışında ama o da bela aramak demekti.

Eşarbım şimdi şiirler okuyor, Matalina'nın cazibesini güzel şiirsel ve düpedüz şehvetli terimlerle sevgiyle anlatıyordu. Kağıt yığınının iterek ışığı kapattım. Jenks uzun bir yakınma sesi çıkardı ve ben de ayağa kalktım.

Jenks'e, "Haydi, Bay Honeypot," dedim. "Gitmemiz gerek."

Eşarbımı üzerinden çektim ve peri top haline gelmek dışında kıpırdamadı. Edden ayağa kalktı ve birlikte ona baktık. Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başlamıştı. Genellikle Jenks bal sarhoşu olduğunda mutlu bir sarhoş olurdu. Bu ise depresif görünüyordu ve Jenks'in Matalina'nın adını tekrar tekrar söylediğini fark ettiğimde yüzümdeki ifadenin kaybolduğunu hissettim.

"Kahretsin," diye fısıldadım, tutamayacağı sözler vermeye ve ondan tutamayacağı bir söz vermesini istemeye başladı. Kendi kalbim kırılırken, onu dikkatlice kucağıma aldım, habersiz periyi ellerimde tuttum, onu yatıştırıcı bir karanlık ve sıcaklıkla sardım. Kahretsin, bu hiç adil değildi. Jenks'in sarhoş olmak için fırsat kollamasına şaşmamalı. Karısı ölüyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"O iyi olacak mı?" Masanın önünde dururken Edden fısıldadı, onunla bu halde eve nasıl döneceğimi bilmiyordum. Onu çantama tikiştirip en iyisini umamazdım.

"Evet," dedim dalgın dalgın, derin düşüncelere dalmış bir halde.

Edden bir ayağından diğerine geçti. "Karısı iyi mi?"

Gözlerimi kaldırdım, Jenks için dökülmemiş gözyaşlarım onları ısıtırken Edden'ın bakışlarında derin bir anlayış buldum, karısını kaybetmiş bir adamın anlayışı. "Hayır," dedim. "Periler sadece yirmi yıl yaşar."

Jenks'in ellerimde hafif ve sıcak olduğunu hissedebiliyordum ve keşke daha büyük olsaydı da onu arabaya bindirip eve götürebilseydim ve kanepede onunla birlikte ağlayabilseydim. Ama tek yapabildiğim onu Edden'ın bana uzattığı erkeksi eldivenin içine dikkatlice sokmaktı. Astarlı deri onu sıcak tutacaktı, oysa benim atkım tutmayacaktı.

Jenks bu hareketi neredeyse hiç fark etmedi ve ben de onu güvenli ve ağırbaşlı bir şekilde arabaya götürebildim. Edden'a teşekkür etmeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onun yerine dosyayı elime aldım. "Adresler için teşekkürler," dedim usulca ve gitmek için döndüm. "Onları Ivy'ye vereceğim. Tozun içindeki fare kuyruklarından bir anlam çıkarabilir."

Edden kapıyı açtı ve açık ofislerin gürültüsü bana bir tokat gibi çarparak beni gerçekliğe geri döndürdü. Gözlerimi sildim ve çantamı omzumda daha yukarı çektim. Edden'ın eldivenini dikkatle tuttum. Ivy ve ben Mia'nın ağının haritasını çıkaracaktık, kreşlerden başlayarak. Sonra da yaşlı bakım merkezlerinde çalışıp çalışmadığına ya da hastanede gönüllü olup olmadığına bakacaktık. Bu iş gerçekten çirkinleşebilirdi.

Harekete geçtiğimde dirseğimde yumuşak bir çekme oldu ve durakladım. Edden gözlerini fayansa dikmişti ve ben de gözlerini benimkilere getirene kadar bekledim.

"Jenks'in konuşacak birine ihtiyacı olduğunda bana söyle," dedi ve boğazım düğümlendi. Ford'un bana Edden'ın karısının bıçaklanarak öldürülmesiyle ilgili anlattıklarını hatırlayarak gülümsedim ve başımı salladım. Başım dik ve gözlerim görmez halde kapıya doğru ilerlerken botlarım fayanslara hızla vuruyordu.

Gelecek yıl Jenks'le aynı çileyi çektiğimizde Edden'ın benimle konuşup konuşmayacağını merak ediyordum.

Yedi

Havaalanı gürültülüydü ve bir destek kirişine yaslanıp beklerken kıpırdanmamaya çalıştım. Jenks ve ben yaklaşık bir saattir buradaydık ama güvenlik beni yazım denetimi kapısında durdurduğunda buraya erken geldiğime sevinmiştim. Ya benim doğruluk tılsımım ya da ölümcül büyü dedektörüm onlarınkiyle karışmıştı, çünkü üzerimdeki tek tılsım onlardı. Üç üniformalı adamın karıştırması için çantamı ortaya dökmek, erkeklerle nasıl tanışılacağı konusunda benim fikrim değildi. Jenks bunun komik olduğunu düşünmüştü. Başka kimse aranmıyordu.

Peri şu anda koridorun sonundaki çiçek arabasındaydı ve daha önce bal sarhoşu olduğuna dair tek bir belirti bile yoktu. Birkaç kişiyi giden sevdikleri için gül almaya ikna edebilirse, sahibiyle biraz eğretili otu tohumu için anlaşma yapmaya çalışıyordu. Nazarlık dükkânının önünden geçerken hâlâ baygındı ve ben ne oraya ne de kütüphaneye uğramıştım. Ama eğretili otu tohumunu alabilirse, mutlu bir peri olacaktı.

Hava cereyanlı terminalin içi serindi ama büyük camlı pencerelerin dışındaki mavi, beyaz ve gri dünyadan çok daha sıcaktı. Küreme araçları pistleri temiz tutuyordu ve dış mahallelerdeki kar tepecikleri üzerinde oynamak için yalvarıyordu.

Etrafımdaki insanlar telaşlı taciz, sıkılmış sinirlilik ve endişeli beklentinin bir karışımıydı. Ben sonuncusuna düştüm ve Robbie'nin uçağının kontrollerden geçip inmesini beklerken bir beklenti ürpertisi hissettim - gerçi bunun bir kısmı ağır büyü dedektöründe durdurulmuş olmanın verdiği endişe olabilirdi.

Cadılar her zaman havacılıkta çalışmışlardı, hem yerde hem de havada, ama Dönüş sırasında bu işi ele geçirmişler ve geri vermemişlerdi, her güvenlik kontrol noktasında en az bir yüksek vasıflı cadının görev yapması gerekene kadar yasaları değiştirmişlerdi. Dönüş'ten önce bile cadılar ağır silahlar kullanıyordu.

sıradan metal dedektörlerinin yanı sıra büyü dedektörleri de vardı. Zararsız görünen bir kadın ya da erkeğin rastgele kontrol edilmesi gibi görünen şey, çoğu zaman gizli bir kaçak büyü aramasıydı. Neden durdurulduğumu bilmiyordum. Canım sıkılmıştı, kaşlarımı düzeltmeye ve rahatlamaya çalıştım. Robbie birinci sınıfta değilse, biraz zaman alacaktı.

Fazla tatlı tarçın kokusu ve zengin kahve aroması, yükselen heyecana bir nebze de olsa huzur veriyordu. Kapı açılıp ilk esneyen kişi içeri girdiğinde konuşmalar daha da gürültülü bir hal aldı, araba kiralama standına ulaşmaya niyetliydi, gözleri buğulu ve hızlı adımlarla ilerliyordu. Benden birkaç adım ötede bir anne, merdiven basamağı gibi üç küçük çocuğuyla muhtemelen babalarını bekliyordu. En büyükleri annesinden sıyrılıp büyük pencerelere doğru koşmaya başladı ve anne, yürümeye başlayan çocuğu olduğu yerde durdurmak için bir çember oluşturduğunda yerimden sıçradım.

Küçük çocuk hayal kırıklığıyla çığlık atıp ince bir maviyle parlayan bariyere vurduğunda yüzümde bir gülümseme belirdi. Küçükken bu konuda hiç endişelenmeme gerek olmamıştı. Annem daire çizme konusunda berbattı. Zaten üç yaşına kadar yürüyememiştim, ondan önce de hayatta kalmaktan fazlasını yapamayacak kadar hastaydım. İkinci doğum günümü atlatmam bir mucizeydi - ağır büyü tespit alanı gibi bir şeyden her geçtiğimde beni endişelendiren yasadışı bir tıbbi mucize. Mitokondrime yapılan müdahaleyi tespit etmenin bir yolu yoktu ama yine de endişeleniyordum.

Endişeyle ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Robbie'yi görmek için sabırsızlanıyordum ama bu akşamki yemek eğlenceli olmayacaktı. En azından Marshal üzerimdeki baskıyı biraz olsun azaltacaktı.

Yeni yürümeye başlayan çocuğun çığlığı hayal kırıklığından tanıma dönüştü ve annesi çemberini bıraktığında döndüm. Üç enerjik çocuğu toplumun normları içinde tutmanın yorgunluğuna rağmen kesinlikle çok güzel görünüyordu. Şık görünümlü takım elbiseli çekici bir genç kadına doğru koşan yürümeye başlayan çocuğu gözlerimle takip ettim. Kadın onu kucağına almak için eğildi ve beşi bir mutluluk dalgası içinde bir araya geldi. Karmakarışık bir şekilde hareket etmeye başladılar ve iki kadın arasında içten bir öpücükten sonra, takım elbiseli olan moda bir çantayı guruldayan bir bebekle değiştirdi. Gürültülü, dağınık ve son derece rahatlatıcı görünüyordu.

Onlar uzaklaşırken gülümsemem yavaşça soldu ve düşüncelerim Ivy'ye gitti. Bir şekilde toplumun parametreleri içinde işleyebilecek normal rollere girdiğimiz, tanınabilir bir ilişkimiz asla olmayacaktı. Ama ben

geleneksel olmayan bir şey arıyordu. Ivy'yle bir ilişkimiz vardı ama bunu onun fikirlerine uydurmaya ya da benim sınırlarımı aşmaya çalışırsak her şey mahvolurdu.

Konuşulan kelimedenden daha eski bir şey içgüdülerimi gıdıkladı ve gözlerimi çiftin kaybolan sırtlarından çektim. Bakışlarım kardeşime takıldı ve gülümsedim. Hâlâ tüneldeydi ve önündeki daha kısa boylu insanlara göre barizdi. Kızıl saçları bir bayrak gibi göze çarpıyordu ve seyrek bir sakalı vardı. Güneş gözlükleri onu neredeyse havalı gösteriyordu ama çilleri bunu mahvetti. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesinin genişlediğini görünce, yığından uzaklaştım ve ayak parmaklarımı karıncalandıran bir beklentiyle beklemeye başladım. Tanrım, onu özlemiştim.

İnsanlar nihayet aramızdan çekildi ve onun dar omuzlu gövdesini görebildim. Üzerinde hafif bir ceket vardı ve parlak deri bir çanta ile gitarını taşıyordu. Tünelin başında durdu ve kısa boylu, garip görünümlü satıcı tipli bir adama teşekkür etti, o da ona bir parça valiz uzattı ve kalabalığın içinde kayboldu, sanırım kontrol etmek zorunda kalmasın diye valizi onun için taşıyordu.

"Robbie!" Kendimi durduramayarak seslendim ve gülümsemesi büyüdü. Uzun bacakları aradaki mesafeyi kapattı ve eşyalarını bırakıp beni sıkarak önüme geçti.

"Merhaba abla," dedi, bırakıp geri çekilmeden önce sarılması şiddetlendi. Kalabalık etrafımızdan akıyordu ama kimse aldırımıyordu. Terminalin her yerinde küçük buluşmalar devam ediyordu. "İyi görünüyorsun," diyerek saçlarımı karıştırdı ve omzuna bir yumruk indirdi. Yumruğumu yakaladı ama ben yumruğumu indirdikten sonra elime baktı ve küçük tahta serçe parmağımdaki halkaya gülümsedi. "Hala çillerinden hoşlanmıyorsun, ha?" dedi ve ben omuz silktim. Sanki ona bir iblis lanetinin yan etkisi olarak çillerim olmadığını mı söyleyecektim?

Bunun yerine ona bir kez daha sarıldım ve benim topuklu ayakkabılarımla, onun da mokesen ayakkabılarıyla neredeyse aynı boyda olduğumuzu fark ettim. Gülerek ona yukarıdan aşağıya baktım. "Dışarıda kışın donacak."

"Evet, ben de seni seviyorum," dedi sırtarak ve güneş gözlüklerini çıkarıp yerine yerleştirdi. "Beni biraz rahat bırak. Yola çıktığımda saat sabahın yedisiydi ve yetmiş iki dereceydi. Uçaktaki dört saat dışında hiç uyumadım ve biraz kahve içmezsem bayılacağım." Gitarını almak için eğildi. "Annem hâlâ yol macunu için o iğrenç bahaneyi mi uyduruyor?"

Sanki hiç durmayacakmışım gibi gülümseyerek büyük çantayı elime aldım.

Son kez bavulunu taşıdığımda. "Şimdi durup biraz alsak iyi olur. Ayrıca Jenks'in bir işi bitirmesini bekliyorum ve seninle annem hakkında konuşmak istiyorum."

Robbie çantasını ve gitarını aynı eliyle tutmaya çalışarak doğruldu, yeşil gözleri endişeli bakıyordu. "O iyi mi?"

Bir an bakakaldım, sonra son sözlerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Annem paralı köprü'nün altındaki bir trollden daha mutlu. Seninle orada ne oldu ki? Bronzlaşmış ve gösteri melodileri mırıldanarak geri geldi. Bu da ne demek oluyor?"

Robbie çantayı benden aldı ve en yakın kahve standına doğru yöneldik. "Ben değildim," dedi. "Onun, ah, seyahat arkadaşıydı."

Kaşlarım çatıldı ve nabzım hızlandı. *Takata*. Ben de öyle düşünmüştüm. Üniversitedeki sevgilisiyle vakit geçirmek için Batı Yakası'na gitmişti ve ben onun hakkında ne düşündüğümünden emin değildim. Yani, kim olduğunu biliyordum ama onu *tanımıyordum*.

Sessizce sıraya girdik ve Robbie ile omuz omuza dururken birden kendimi uzun boylu hissettim. Takata ikimizin de öz babasıydı, annemize insan kocasının -ve bu arada Takata'nın en iyi arkadaşının- veremediği çocukları veren üniversite aşkı, Takata ise kaçıp saçını boyamaya ve adını değiştirmeye kadar hayatını servet ve şöhretle takas etmişti. Onu babam olarak düşünemezdim. Gerçek babam ben on üç yaşındayken ölmüştü ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Ama şimdi Robbie'nin yanında dururken ona yan gözle bakıyor, içindeki yaşlı rockçıyı görüyordum. Aynaya baktığımda içimdeki Takata'yı görebiliyordum. Ayaklarımı, Robbie'nin ellerini, burnumu ve ikimizin de boyunu. Kesinlikle saçlarım. Takata'nınki sarı, benimki kızıl olabilirdi ama aynı şekilde kıvrılıyordu.

Robbie baş üstü menüsünden döndü ve bana yandan sarıldı. "Ona kızma," dedi, içgüdüsel olarak düşüncelerimin nerede olduğunu biliyordu. Çocukken bile bunu yapabiliyordu ve ben bir şeylerden kaçmaya çalışırken bu gerçekten sinir bozucu oluyordu. "Onun için iyi biri," diye ekledi bavulunu daha da ileriye iterek. "Babamın ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu geride bırakıyor. Onlarla biraz zaman geçirdim," dedi, gerginliği sözlerini yumuşatıyordu. "Babam onu seviyor. Onun yanında kendini özel hissediyor."

"Ona kızgın değilim," dedim ve omzuna yeterince sert bir şaplak attım.

fark etmesini sağlamak için. "Sana kızgınlım. Neden bana Takata'nın babamız olduğunu söylemedin?"

Önümüzdeki iş adamı kısa bir süreliğine arkasını döndü ve ben de yüzümü ona çevirdim.

Robbie bir adım daha ilerledi. "Doğru," diye mırıldandı. "Sanki seni arayıp annemizin bir hayran olduğunu söyleyecekmişim gibi."

Alaycı bir ses çıkardım. "Öyle bir şey olmadı."

Bana baktı ve gözlerini kocaman açtı. "Olanlardan daha mantıklı. Tanrı aşkına, sana gerçek babamızın bir rock yıldızı olduğunu söyleseydim kışını yırtarcasına gülerdin. Sonra anneme sorardın ve o da... ağlardı."

Ağladı diye düşündüm. "Çıldırdı" dememesi çok hoştu, çünkü o da öyle yapardı. Gerçek ortaya çıktığında yeterince kötü olmuştu. Bir iç çekiş omuzlarımı oynattı ve önümüzdeki adam uzun lattesini falan sipariş edip uzaklaştığında tezgâha doğru ilerledim.

"Ben bir grande latte alayım, duble espresso, İtalyan karışımı," dedi Robbie, gözleri menüdeydi. "Köpüğü hafif, tarçını ağır olsun. Bunu tam yağlı sütle yapabilir misiniz?"

Barista kâğıt bardağın üzerine bir şeyler yazarken başını salladı. "Bu birlikte mi?" diye sordu kafasını kaldırarak.

"Evet. Bana orta boy bir fincan ev harmanı ver," dedim, aniden rahatsız olmuşum. Emin olamıyordum ama Robbie'nin siparişinin Minias'ın kahve içişine çok benzediğini düşündüm.

"İçine bir şey ister misin?" diye ısrar etti barista ve ben Robbie'den önce kartımı makineden geçirirken başımı salladım.

"Sadece siyah."

Robbie eşyalarını taşımakta zorlanıyordu, ben de iki fincanı da kaptığım gibi onu en kısa süreli kalışlar dışında bir şeyi teşvik edemeyecek kadar küçük ve yapışkan bir masaya kadar takip ettim. "Artık eşyaları taşıyabilirim," dedim onun masanın altında sendeleyişini izlerken.

Bana yandan bir gülümseme verdi. "Ben etraftayken olmaz. Otur."

Ben de oturdum ve o koşuştururken, eşyalarını dñzenlerken ve yaşlı bir çift sandalyelerinden birini alıp alamayacağını sorarken kendimi iyi hissettim. Masanın üzerindeki terk edilmiş kâğıdın, Tilson'ların evinin fotoğrafını göstermek için katlandığını fark ettiğimde bir an paniğē kapıldım. Kağıdı kaptığım gibi çantama tıktırdım, tam o sırada Robbie de bana katıldı.

Sandalyesine ağır ağır çökerek kahvesinin kapağını açtı ve ilk derin kokusunu içine çekti, ardından derin bir nefes çekti. "Bu iyi," dedi iç çekerek ve ben de onu takip ettim. Bir an sessiz kaldı ve sonra kâğıt kenarının üzerinden beklentiyle bana baktı. "Ee, annem nasıl?"

Önümüzde giden işadamı ayağā kalkıp kalkış ekranlarına bakarken burnundan köpükler saçıyordu. "Tamam."

Robbie sessizce parmaklarını çıtlattı. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu kendini beğenmiş bir tavırla, dönüp ona baktım.

Annemin evinin önünde bir polis arabası var ve nedenini bilmek isteyeceksiniz. Bir cinayet soruşturmaı yapıyorum ve bu ev hayatıma da sıçrayabilir. Üniversite derslere girmeme izin vermiyor. Her cumartesi iblis Koca Al ile randevum var. Ve Trent Kalamack'ın babası sayesinde, bir sonraki iblis neslinin kaynağı benim.

"Uh, hayır mı?" Dedim, o da güldü ve gitarını yaklaştırdı.

"I.S.'i yüzüstü bıraktın," dedi, yeşil gözleri eğlendiğini gösteriyordu. "Sana onlara katılmanın kötü bir fikir olduğunu söylemişim, ama hayır-o-o-o-o-o! Küçük kız kardeşim işleri kendi bildiğı gibi yapmalı, sonra da onlardan kurtulmak için iki kat daha fazla çalışmalı. Bunun bir hata olduğunu fark ettiğın için seninle gurur duyuyorum bu arada."

Ah, şu. Rahatlamış bir halde kahvemini kapağını kaldırdım ve zengin siyahlığın üstüne üfleyerek ona yan yan baktım. "Bırakmak" benim kullanacağım kelime olmazdı. "Aptalca bırakmak" daha uygun olabilirdi. Ya da "intihara teşebbüs etti". "Teşekkürler," demeyi başardım ama asıl yapmak istediğim, bunun zaten bir hata olmadığına dair bir nutuk atmaktı. Gördün mü, öğrenebiliyorum.

"Hâlâ senin peşinde değiller, değil mi?" diye sordu, yan tarafa bakıp rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. Başımı salladım ve uzun yüzü rahatladı - kalan bir parça ihtiyat dışında. "Güzel." Derin bir nefes aldı. "Onlar için çalışmak çok tehlikeliydi. Her şey olabilirdi."

Ve genellikle de öyleydi, diye düşündüm kahvenin ilk sıcak yudumu aşağı kayarken ve ben

mutluluk içinde gözlerimi kapadım. "Şu an yaptığım gibi, bu güvenli mi?" Gözlerim açıldığında dedim ki. "Tanrım, Robbie, yirmi altı yaşıdayım. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen gittiğinde olduğum doksan kiloluk cılız şey değilim." Biraz sert bir ifade olabilirdi, ama I.S.'ye girmemi engellemeye çalışmasının kızgınlığı hâlâ içimdeydi.

"Demek istediğim, orayı yöneten insanların yalancı ve yozlaşmış vampirler olduğuydu," diye kandırdı. "Mesele sadece tehlike değildi. Orada asla ciddiye alınmazdın, Rachel. Cadılar asla ciddiye alınmaz. O cam tavana çarptın ve hayatının sonuna kadar orada oturdun."

Kızabilirdim, ama geriye dönüp baktığımda I.S.'de geçirdiğim son yıla bakınca haklı olduğunu anladım. "Babam o kadar da kötü değildi," dedim.

"Çok daha fazlasını yapabilirdi."

Aslında çok daha fazlasını yapmıştı. Robbie bilmiyordu ama babamız büyük ihtimalle I.S.'de bir köstebekti ve Trent'in babasına bilgi ve uyarılar aktarıyordu. *Kahretsin*, diye düşündüm ani bir farkındalıkla. *Tıpkı Francis gibi*. Hayır, Francis gibi değil. Francis bunu para için yapmıştı. Babam bunu daha büyük bir iyilik için yapmış olmalı. Bu da elflerde ne bulduğu sorusunu akla getiriyordu. Hayatını riske atarak onların yok olmaktan kurtulmasına yardım etmişti. Hayatımı kurtaracak yasadışı ilaç karşılığında değildi. Ben doğmadan önce bile arkadaşılar.

"Rachel?"

Kahvemden bir yudum daha aldım ve kalabalık terminalde Jenks'i aradım. İçimde bir huzursuzluk hissi büyüyordu ve koridorun karşısından bize bakan güvenlik görevlisini gördüğümde neredeyse içeceğimi boğazıma tıkıyordum, orada öylece durmuş izliyordu. *Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor*.

"Dünya'dan Rachel'a... Cevap ver Rachel...."

Kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirdim ve bakışlarımı hava polisinden çektim. "Özür dilerim.
Ne?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Birdenbire sessizleştin."

Gözlerimi silahlı muhafızdan ayırmamaya zorladım. Ona bir başkası daha katılmıştı. "Sadece düşünüyordum," diye geçiştirdim.

Robbie kahvesine baktı. "Bu bir anahtar," diye iğneledi. Ama artık üç kiralık polis vardı. İki tanesiyle başa çıkabilirim, ama üçüncüsü şüpheli. *Nerede bu*

Sen, Jenks? Buradan çıkmak istedim ve yanlışlıkla kahvemi devirmiş gibi yaptım.

"Hoppala!" diye bağırdım ve Robbie sırlıklam olmamak için ayağa fırlarken ben de terminal polisine daha iyi bakabilmek için peçetelere doğru koştum. İki Weres ve bir cadı diye düşündüm. Güçlerini birleştirmişler ve yavaş yavaş buraya doğru geliyorlardı. *Kahretsin.*

"Aynı anda hem yürüyüp hem de içebileceğini mi sanıyorsun?" Dönüp ortalığı temizlemeye başladığımda Robbie'ye mırıldandım. "Jenks'i bulmalı ve buradan gitmeliyiz."

"Polisler mi?" dedi ve gözlerim şaşkınlıkla ona kaydı. "Beni harekete geçirmek için güzelim kahveyi böyle ziyan etmene gerek yoktu."

"Biliyor musun?" Dedim ve yüzünü buruşturdu, yeşil gözlerinde kızgınlıktan daha fazlası vardı.

"Havaalanına geldiğimden beri peşimi bırakmıyorlar," dedi, fincanının kapağını kapatıp çantasını kaldırırken dudakları zar zor kıpırdıyordu. "Güvenlikte neredeyse soyularak arandım ve yemin ederim uçakta yanımda hava mareşali oturuyordu. Sen ne yaptın küçük kardeşim?"

"Ben mi?" diye neredeyse tıslayacaktım, ilk düşündüğü şeyin benim peşimde oldukları olmasına sinirlenmiştim. Brimstone'lu batakhanelerde çalan, sezonluk turnelere çıkan ve her gece yeni bir şehre taşınan ben değildim. Hayır, ben sadece küçük Cincinnati'de kaldım ve çoğu insanın bakkalda komşularıyla karşılaştığı gibi şehir liderleriyle karşılaştım.

"Buradan çıkabilir miyiz?" İçeri girerken neden arandığımı açıklayabileceğini düşünerek, "Buradan çıkabilir miyiz?" dedim.

Robbie onaylar gibi bir ses çıkardı ve ben çantalarından birini omuzlayıp enstrümanını alırken o da bana kahvesini uzattı ve gitarını geri aldı. "Bir şeyleri kırıyorsun," dedi açıklama olarak ve kayış elimden kaydı.

Bagaj teslimine doğru ilerlerken polisler arkamızdan salına salına geliyordu ve bu beni ürkütüyordu. Robbie kaldırımlardan birine çıkana kadar sessizdi ve kaldırımın yumuşak uğultusu arasında beni kendine çekti ve fısıldadı: "İstifa ettiğin için hâlâ I.S.'in peşinde olmadığından emin misin?"

"Olumlu," diye ısrar ettim ama merak etmeye başlamıştım. Bir iş üzerinde çalışıyordum.

Bir banshee ve bir insanın karıştığı ikiz cinayeti. Edden, Mia'yı umursamadıklarını söylemişti ama ya bir şeyi örtbas ediyorlarsa? *Yine mi*, diye düşündüm umutsuzca. Ama şimdiye kadar Denon'u beni tehdit etmesi için göndermişlerdi. Belki de onun yerine terfi almıştır. Gulyabaniyi son gördüğümde daha iyi görünüyordu.

Kaldırımın sonuna yaklaşıyorduk ve Robbie çantasını arkamızdaki silahlı adamlara bakabilecek şekilde yukarı kaldırdı. Yirmi adım on beş metre olmuştu ve ben sinirlenmeye başlamıştım. Jenks'in kendine özgü kanat cıvıltısı dikkatimi bir çiçek arabasına çekti ve onun meşgul olduğunu görünce bagaj bölümünü işaret ettim, sonra başımı arkama doğru salladım. Onaylamak için bir ışık patlaması yaptı, bu da yanındaki kadını memnun etti ve yolumuza devam ettik.

"Jenks?" Robbie yumuşak bir sesle söyledi. "Bu senin yedeğin, değil mi?"

"Evet." Robbie'nin çantasını daha rahat bir pozisyona getirirken kaşlarımı çattım. "Onu seveceksin. Karısı için bir şey alıyor. Bu adamların bizi neden takip ettiğini bilmiyorum."

"Bu akşam yemekten kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Robbie yürüyüşten indiğimizde yüksek sesle söyledi ve ben de gülmek zorunda kaldım.

"Belki," dedim, oyuna katılmaya istekliydim. "Yapmam gereken birkaç şey var.

Kütüphaneden iade etmem gereken bir kitap ve bu akşam hastanede ziyaret etmek istediğim hasta bir arkadaşım var."

Güvenlik kapılarının yanındaki küçük koridordan geçmek için yavaşladığımızda Robbie güvenliğin iyiliği için "Sakın buna cüret etme," dedi. "Annemin fotoğraf albümlerini çıkarma ihtimaline karşı sana orada tampon olarak ihtiyacım var."

Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için sııttım. "Mmmm, Cindy'yi de yanında getirmeliydin. Bu gece birini getireceğim."

Havaalanının güvenliksiz bölümüne geçtiğimizde "Bu haksızlık," diye bağırdı ve arkamıza baktığımda eskortumuzun bire düştüğünü gördüm. *Tanrı'ya şükür cadı. Jenks olmadan da bir cadıyla başa çıkabilirim.*

"Evet adil," dedim gitmemiz gereken koridoru işaret ederken. "Adı Marshal ve üniversitede yüzme koçu olarak çalışıyor. Bir keresinde bir koşuda bana yardım etmişti ve birlikte takıldığım, bir şeyler elde etmeye çalışmayan ilk adam o, o yüzden kibar ol."

Yürüyen merdivene bindiğimizde Robbie bana baktı. "O değil..."

Serçe parmağını nazikçe uzatarak hareket eden korkuluğu tuttuğunu görmek için tereddütüne baktım ve ağzımın yarısı ile gülümsedim. "Hayır, o heteroseksüel. Bekâr olan heteroseksüel bir erkekle birlikte olabilirim ama onunla yatmam. Tanrım!"

"Ben hiç görmedim," dedi Robbie ve ben de onu iterek üç güvenlik görevlisinin adrenalini biraz olsun boşalttım. "Hey!" diye bağırdı iyi huylu bir şekilde, yürüyen merdivenin sonunu sorunsuz bir şekilde idare etmek için kendini tam zamanında yakaladı.

Monitörlerde uçuş numarasını ve atlıkarıncasını tararken sessizdik, sonra yavaşça iyi bir yer arayan ve giderek büyüyen insan grubuna katıldık. *Herhangi bir gün, Jenks.*

"Hâlâ o kilisede mi yaşıyorsun?"

Kan basıncım yükseldi ve çantasını bir gümbürtüyle yere bıraktım. "O vampirle, evet." *Düğmelerime nasıl bu kadar hızlı basabiliyor?*

Bakışları teker teker dökülen çantaların üzerinde olan Robbie boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. "Annem ne düşünüyor?"

"Eminim bu gece her şeyi duyacaksın," dedim, şimdiden yorulmuştum. Aslında annem bu konuda oldukça rahattı. Marshal da oradayken konuyu hiç açmayabilirdi.

"İşte burada," diye ağzından kaçırdı Robbie, beni daha fazla konuşmaktan kurtardı ve sonra ifadesi endişeli bir hal aldı. "Sanırım bu benim," diye ekledi ve iki kısa boylu kadının arasına girerek tekerlekli valizi kemerden çekip çıkardığında geri çekildim.

Peri kanatlarının takırtısı ve cıvıldaayan insanların yumuşak sesi bana Jenks'in etrafta olduğunu söyledi ve ona ısınacak bir yer vermek için atkımı boynuma doladım. Çiçek arabasının etrafındaki ışıklar parlaktı ama burası, kapıların olduğu taraf cereyan yapıyordu.

"Merhaba Rache," dedi Jenks ucuz gübre kokusuyla omzuma konarken.

"İstediyini aldın mı?" Robbie tekerlekli bavulunu kemerden çıkarırken sordum.

"Hayır," dedi ve sesindeki sıkıntıyı duyabiliyordum. "Her şeyin üzerinde mumsu bir koruyucu vardı. Tink'in küçük kırmızı ayakkabıları adına, neden üç polis seni takip ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Robbie bavulunu bize doğru sürüklerken başı öne eğik ve sinirli görünüyordu. "Hey, Robbie, seni iş ortağım Jenks'le tanıştırmak istiyorum," dedim kardeşim önümüzde durduğunda, çekme kolunu yukarı çekişinde tiksinti açıkça görülüyordu.

"Biri bavulumun kilidini kırmış," dedi ve Jenks bavula bakmak için aşağıya indiğinde yüzündeki kızgınlığı zorla attı.

"Evet," dedi peri, ellerini kalçalarına koyarak önünde durdu, sonra yukarı fırlayarak Robbie'nin başını geriye atmasını sağladı. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi Jenks.

"Kız kardeşimi beladan uzak tutan sen misin?" Robbie Jenks'e elini uzatırken gülümsemesi içten ve doluydu. "Teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum."

"Naahh." Jenks'in kanatları canlanırken bile kırmızının narin bir tonuna dönüştü. "Onu izlemek o kadar da zor değil. Beni yoran çocuklarım."

Robbie gözlerini önce bana, sonra Jenks'e çevirdi. "Çocukların mı var? Yeterince yaşlı görünmüyorsun."

"Neredeyse dört düzine," dedi, bu kadar çok çocuğu hayatta tutabildiği için haklı bir gurur duyuyordu. "Şuradaki kurabiye osuruğu büyüklük kuruntusuna kapılıp tekrar iç çamaşırını aramaya kalkışmadan önce buradan gidelim."

Dudaklarım aralandı, otuz adım geride duran ve bana gülümseyen güvenlik polisine baktım. Neler oluyordu böyle? "Bir şey gitmiş mi diye bakmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır." Kırılmış kilide kaşlarını çattı. "Jenks haklı. İçeride giysiler ve yarım tomar müzikten başka bir şey yok."

"Biliyorum," dedi Jenks. "Çiçek arabasındaki telsiz konuşmalarını dinliyordum. Senin hakkında konuştuklarını tahmin etmeliydim, Rache."

"Bizi neden izlediklerini duydun mu?" Kalbim küt küt atarak sordum. "I.S. mi?"

Jenks başını salladı. "Söylemediler. Bir kahve daha içmeye gidersen öğrenebilirim."

Robbie'ye soru sorarcasına baktım ama o tedirgin bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyordu. Güvenlik görevlisine baktım, şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, şikâyet etmem için yalvarır gibi duruyordu. Robbie eşyalarını toplamaya başlarken, "Hayır," dedi. "Buna değmez. Nereye park ettiniz?"

"Idaho," diye takıldım ama içten içe sinirlenmeye başlamıştım. *Madem izledikleri kişi bendim, neden kardeşimin çantasını aradılar?* Büyük cam kapılara yaklaştığımızda "Eee... bana Cindy'den bahset," diye sordum. Jenks kapılar açılırken atkıma sarıldı ve aydınlık ama soğuk öğleden sonraya çıktık.

Robbie'nin yüzündeki tedirgin ifade kayboldu, umduğum gibi mutlu bir sohbe başlarken yüzü ışıldıyordu. Doğru zamanlarda doğru sesleri çıkardım, Robbie ve ben arabama giden yolu bulurken kız arkadaşına olan ilgimi neredeyse zorlamak zorunda kaldım.

Otoparka kadar yol boyunca yüzleri taradım, ufku izledim, arkamı kontrol ettim ve her şey normalmiş gibi davranmaya çalışırken ve yeni gruplar ve ne dinlediğim hakkındaki sohbeti sürdürürken Were, vampir veya cadının ayırt edici kokusu için derin nefes aldım. Hâlâ gergin olsam da arabama vardığımızda Denon'un beni beklemediğini görünce daha rahat nefes aldım. Anahtarlığımdaki bad-mojo tılsımının parlak yeşil renkte kalması da buna yardımcı oldu.

Eve gideceği için mutlu olduğu her halinden belli olan Robbie, biz çantaları arkaya yükleyip ön koltuğa geçerken sohbet etmeye devam etti. Jenks için ısıtıcıyı sonuna kadar açtım, o da hemen parfüm hakkında küfür etmeye başladı ve beni Robbie'nin omzuna yerleşmek üzere bıraktı. Sanırım bunun nedeni parfümümden çok, aşırı derecede az giyinen kardeşimin tüm havalandırma deliklerini kendine doğru çevirmiş olmasıydı. Robbie anahtarlarımda asılı duran ölümcül büyü tespit tılsımını fark ettiğinde sohbetin tadı kaçtı. Ne olduğunu biliyordu - babamızı da işe hazırlanırken izlemişti - ve küçük kız kardeşinin araba bombalarına karşı uyarmak için bir tılsımı olması gerektiği için yüzü endişeyle buruşsa da bir şey söylemedi.

Otobana girip eve doğru yola çıkana kadar rahatlamaya başlamamıştım, ama bu arada dikiz aynamı kontrol ediyordum.

I.S. ışıkları ve düşündüm de, acaba yine onların örtbaslarından birine çok mu yaklaştım? Ve eğer öyleyse, geri çekilecek miyim yoksa bir kez daha patlatacak mıyım?

Moralim bozuk olduğu kadar parlak güneş yüzünden de gözlerim kısılmıştı.

Robbie'nin eşyalarının karıştırıldığını gördüğünde yüzünde beliren öfke ifadesini hatırladım ve evet, açıp güneşin içeri girmesine izin vereceğime karar verdim.

Sekiz

Ivy'nin antika masasında oturup babamın eski iblis metinlerinden birinde yer belirleme tılsımı bükmenin tarifini ararken ısıtıcının cereyanı buklelerimin boynumu gıdıklamasına neden oldu. Dürüst olmak gerekirse bir lanet. Jenks omzumun üzerinden, rahatsız edici bir şekilde bir metre yukarıda kitap okuyordu. Güvenli ve sıradan toprak büyüsi kitaplarımda bir yer bulma tılsımı tarifi bulmuş olmama rağmen hâlâ arıyor olmamdan memnun olduğumu sanmıyorum. İster toprak ister ley hattı büyüsi olsun, çoğu tespit tılsımı sempatik büyüdür - ilgilendiğiniz şeyi tespit etmek için sahip olduğunuz bir şeyi kullanmak: araba bombaları, hırsızlar, dinleme cihazları, her neyse. Toprak büyüsi *yer belirleme* tılsımları ise uzun mesafelerdeki auraları bularak çalışırdı. Bu çok sofistike bir sihirdi ve iblislerin daha kolay bir versiyonu olduğunu umuyordum. Olma ihtimali yüksekti.

Yapacak işlerim olduğunu söyleyerek ve gece yarısı döneceğime söz vererek yaklaşık bir saat önce annemden kaçmışım. Robbie anneme havaalanı polisleri hakkında bir şey söylememişti ama ben yine de eşyalarının aranmasına sinirlenmişim. Gerçekten endişeliydim ama öfkemle korkumdan daha iyi başa çıkıyordum.

Güneş batmak üzereydi ve mutfakı koyu bir kasvet kaplamıştı. Mavi perdelerin ardında gökyüzü donuk bir griye bürünmüştü ve Jenks'i omzumdan indirmek isteyerek ayağa kalktım, açık kitap elimde karıncalanarak kemerin yanındaki düğmeye bastım. Jenks'in kanatları mırıldanırken parlak floresan ışığı yanıp söndü ve ben de ortadaki tezgâha doğru yürüdüm. Lanet kitabı yere düştü ve hâlâ sayfalarından başımı kaldırmadan bileklerimi çaprazlayıp kitabın üzerine eğildim ve sayfayı çevirmek için bir kalemin ucunu kullandım. Kitabın ısıtılmayan çan kulesinde kaldığı için soğuk olduğunu söylemek isterdim ama daha iyisini biliyordum.

Jenks vızıldayarak yaklaştı, kanatları onaylamaz bir ses çıkarmayı başarıyordu. Rex eşikten izledi, kulakları dikilmişti ve Jenks'in koyduğu küçük çan

Geçen sonbahar pırıl pırıl parlıyordu. Onu ikna etmeye çalışırdım ama daha iyisini biliyordum. Burada olmasının tek nedeni Jenks'ti. Sarı sayfaların bir santim üzerinde duran Jenks ellerini kalçalarına koyup bana baktı. Elimden bir şey gelmiyordu ama elinden kaçırdığı tozun elle yazılmış sözcükleri parlattığını fark ettim. *İlginç....*

"Ra-a-a-ache," diye uyardı Jenks.

"Sadece bakıyorum," dedim ve başka bir sayfayı çevirmeden önce el sallayarak onu gönderdim. İblis kitaplarının dizini yoktu. Çoğunun başlığı da yoktu. Sadece göz gezdiriyordum. Bu da yavaş ilerlememe neden oluyordu. Özellikle de kötü bir lanetin ne kadar kötü olabileceğini ya da bazılarının ne kadar nötr olduğunu merak ederek oyalanan biri olduğum için. Bazılarını sadece içeriğinden anlamak kolaydı ama diğerleri sadece tüm iblis lanetlerinin içerdiği toprak ve ley hattı büyüünün karışımı nedeniyle lanet gibi görünüyordu. Siyah olmalarının tek nedeni doğanın kitabını dengeden çok uzaklara fırlatmalarıydı. Yer belirleme tılsımının iblis eşdeğerinin bunlardan biri olmasını umuyordum.

Geçen yıl bir iblis lanetini sadece müstehcenlik nedeniyle çarpıtmaktan kaçınmayacağıma karar vermiştim. Bana bir beyin verilmişti ve onu kullanacaktım. Ne yazık ki toplumun geri kalanı benimle aynı fikirde olmayabilirdi. Görünüşe göre Jenks, Jiminy Cricket rolünü oynamak istiyordu ve sayfaları benim kadar dikkatle okuyordu.

"Bu mükemmel bir tane," dedi, süpürge sopası büyüklüğünde bir kızılgağaç çubuğunun nasıl bükülerek uçurulacağını anlatan lanetin tozunu alırken bunu kabul etmeye neredeyse isteksiz görünüyordu. Aynı şeyi yapan bir toprak tılsımı da vardı ama iki kat daha karmaşıktı. Bu küçük cadının uçmasının sadece bir uçağın koltuğunda olacağına karar vererek geçen yıl bunu fiyatlandırmıştım.

"Mmmm," dedim sayfayı çevirirken, "sadece bu çubuğun fiyatına bir yıllık kiramı ödeyebilirim." Bir sonraki sayfada insan etini oduna dönüştüren bir lanet vardı. İğrenç. Jenks ürperdi ve sayfayı çevirdim, mavi parıltıları yere saçıldı. Dediğim gibi, bunlardan bazılarının siyah olduğunu anlamak gerçekten çok kolaydı.

Jenks, "Rachel..." diye ikna etmeye çalıştı, belli

ki canı sıkılmıştı. "Bunu yapmayacağım, o

yüzden rahatla."

Kanatları huzursuzca vızıldadı ve boyu bir santim kısalarak sayfayı kolayca çevirmemi engelledi. Nefes vererek, sadece benim irademle hareket etmesini sağlamak için ona baktım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona baktı. O

Ama iki çocuğu karanlık mutfak penceresinin önünde, yerdeki bir çatlakta buldukları bir tohum için tartışmaya başlayınca, dikkati dağıldı ve ben de sayfayı çevirebildim.

Soluk sarı sayfaların üzerinde duran parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı ve onları yumruk haline getirdim. Ama sayfaların altında bir yer belirleme tılsımı olduğunu fark ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Eğer doğru okuyorsam, iblis laneti normal yer bulma tılsımları gibi auraları değil, tespit büyüsü gibi sempatik büyülerini kullanıyordu. Bir lanet olmasına rağmen, önümdeki büyü, toprak büyüsü kitabındaki aura tabanlı büyüden çok daha kolay görünüyordu. *Seni baştan çıkarmak için daha iyi, canım.*

"Hey, şuna bak," dedim usulca, Jenks yavrularına tartışmalarını yatıştırıcıları için bir uyarı cıvıltısı verirken. Birlikte malzemeleri okuduk. "Uyumlama nesnesinin çalınması mı gerekiyor?" Bundan hoşlanmadığım için sorguladım, bu yüzden ön kapı zili çaldığında sıçramam sürpriz olmadı.

Ellerini kalçalarına dayayan Jenks, sert bakışlarını benimle yüzleri kıpkırmızı, kanatları lavaboya siyah bir pus serpiştiren iki çocuğu arasında dolaştırdı. "Ben bakarım," dedi ben kıpırdayamadan. "Ve siz ikiniz ben dönmeden önce buna karar vermiş olsanız iyi olur, yoksa sizin yerinize ben karar veririm," diye ekledi çocuklarına, dışarı fırlamadan önce.

Sesleri azaldı ve gülümsedim. Saat neredeyse altı olmuştu, bu da insan ya da cadı anlamına geliyordu. Muhtemelen Were ya da yaşayan bir vampir. "Eğer bir müşteriye, onları mabette göreceğim," diye arkasından seslendim, arka oturma odasına giderken mutfığıma göz atarlarsa kitaplarımı saklamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Yakaladım seni," diye bağırdı Jenks belli belirsiz. Rex kuyruğunu kaldırmış, kulaklarını dikmiş ve küçük çanını şingirdatarak onun altından kaçmıştı. Penceredeki iki peri hemen geri dönmüşü, kısık ve yüksek sesleri neredeyse yüksek seslerinden daha kötüydü.

Sayfayı işaretleyip kitabı kapatmadan önce lanete son bir kez baktım. İhtiyacım olan her şeye sahiptim ama tanımlayıcı nesnenin, bu durumda kristal gözyaşının çalınması gerekiyordu. Bu biraz iğrençti ama bunun kara bir lanet olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Toprak büyüsünde bunun gibi birkaç malzeme vardı. Örneğin Rue, en iyi lanetleme sırasında ekildiğinde işe yarardı ve çalmadığınız sürece bir tılsımda işe yaramazdı. Bu yüzden benimki kolay çalınması için kapının yanına yerleştirilmişti. Jenks benimkini benim için çaldı. Nereden çaldığını sormadım. Çalıntı rue'dan yapılan tılsımlar kara sayılmazdı, bu da öyle mi?

Ayağa kalkarak Edden'ın bana verdiği gözyaşını almak için odayı geçip ceketime gittim.

Kanıtlardan çalmıştı. Bunun yeterli olup olmadığını merak ederek yırtığı çıkardım, berraklığını yitirdiğini ve siyaha dönüştüğünü görünce şok oldum. "Oha," diye fısıldadım ve Ford'un sesi koridorda belirginleşince başımı kaldırdım. Hemen saate baktım. Altı mıydı? Kahretsin, bugün geleceğini unutmuştum. Onun saçmalıklarını dinleyecek havada değildim, özellikle de işe yarıyorsa.

Ford yorgun bir gülümsemeye içeri girdi, donuk elbise ayakkabıları son karlarını da kaybettikleri için ıslak lekeler oluşturunuyordu. Rex kedi ilgisiyle arkasından geliyor, tuz ve su karışımını kokluyordu. Jenks'in bir sürü çocuğu da onunla birlikteydi ve hepsi de ipek ve peri tozu girdabında konuşuyordu. Ford'un alnı acıyla kırışmıştı ve belli ki onu aşırı yüklüyorlardı.

"Merhaba Rachel," dedi, paltosunu öyle bir çıkardı ki cinlerin yarısı geri çekildi ama hemen geri geldiler. "Havaalanında takip edilmen de neyin nesi?"

Jenks'e karanlık bir bakış attım, o da omuz silkti. Ford'a oturmasını işaret ederek iblis kitabını çan kulesinden getirdiğim yığının üzerine bıraktım ve ellerimi kotuma sildim. "Sadece beni taciz ediyorlardı," dedim, kardeşimin bu işe nasıl dahil olduğunu bilmiyordum ama peşinde oldukları kişinin o değil ben olduğumdan emindim. "Hey, bu konuda ne düşünüyorsun? Bu sabah Edden bana verdiğinde çok açıktı."

Ford, Ivy'nin yerine oturdu ve elini uzattı, üç peri kızı ona saçını örüp öremeyeceklerini sorduğunda başını salladı. Gözyaşını ona vermek için tezgâhın yanına geldiğimde onları kovdum ve kızlar tohum meselesinde taraf tutmak için pencere kenarına doğru uçtular.

"Tink'in tamponları!" Jenks, Ford'un avucundaki yırtığı görünce irkildi. "Ona ne yaptın, Rache?"

"Bir şey yok." En azından dokunduğumda tüylenmemiş ya da kıpırdamamıştı. Ford onu yapay ışığa tutarken gözlerini kısıtı. Lavabodaki tartışma odanın geri kalanına da sıçramaya başlamıştı ve Jenks'e sert bir bakış attım. Peri ise Ford'un yanındaydı ve gri kristalin içinden geçen siyah girdaplardan büyülenmişti.

"Edden onu bana bir yer belirleme tılsımı yapmam için verdi," dedim. "Ama öyle görünmüyordu. Bizi takip ettikleri sırada havaalanındaki duyguları almış olmalı."

Ford gözyaşlarının üzerinden bana baktı. "Kızdın mı?"

"Şey, birazcık. Her şeyden çok sinirlenmiştim."

Tartışma gözleri acıtacak bir yoğunluğa ulaştığında Jenks pencereye yöneldi. "Sinirlendi, hiçbir şey. Bir peri prensesinin kışındaki sivilce gibiydi, kırmızı ve patlamaya hazır," dedi ve çocuklarıyla takip edemeyeceğim kadar hızlı konuşmaya başladı. Ani bir peri sessizliği oluştu.

"Tanrım, Jenks!" Isınarak haykırdım. "O kadar da üzgün değildim."

Ford gözyaşını parmaklarının arasında ileri geri kaydırdı. "Sadece senin değil, oradaki herkesin duygularını emmiş olmalı." Duraksadı, sonra ekledi: "Gözyaşı... duygularınızı alıp götürdü mü?"

Umudunu görünce başımı salladım. Belki de duygularını bastırmasına yardımcı olacak bir yol olabileceğini düşünüyordu. "Hayır," dedim. "Üzgünüm."

Masanın köşesine doğru eğilen Ford, hayal kırıklığını gizlemek için oldukça iyi bir iş çıkararak gözyaşını geri uzattı. "Pekâlâ," diyerek Ivy'nin sandalyesine yerleşti ve Rex'i kucağına çekti. "Şu anda mesaideyim. En çok nerede rahat edersin?"

"Onun yerine kahve içemez miyiz?" Daha iyi bir yer olmadığı için gözyaşımı ceketimin cebine geri sokarken önerdim. "Kisten'in katilini hatırlamaya çalışacak havada değilim." *Aptal kedi ona dokunmama izin vermiyor, ama mükemmel bir yabancı kafa atıyor ve kedi öpücükleri alıyor.*

Koyu renk gözleri sessiz kahve makinesine kaydı. "Sanki hiç kimse öyle değil mi?" dedi usulca.

"Ford..." diye mızımızlandım ve sonra peri çocuklarından biri çılgık attı. Ford ürperdi ve bir ton daha beyazlaştı. Sinirlenerek Jenks'e baktım. "Jenks, çocuklarını buradan çıkarabilir misin? Başımı ağrıtıyorlar."

"Tohumu Jumoke alacak," dedi Jenks, yükselen itirazları keskin bir kanat cıvıltısıyla keserek. "Hoşuna gitmeyeceğini söylemişim!" diye bağırdı. "Çık dışarı. Jumoke, annene tohumlarını nerede sakladığını sor. Bahara kadar orada güvende olur."

Ayrıca, değerli tohum zulasını nereye sakladığını başka biri öğrenmeden ölmemesini de sağlayacaktı. Pixy'lerin yaşam süreleri *berbattı*.

"Teşekkürler baba!" diye bağırdı coşkulu peri, sonra da ses ve renk cümbüşü içinde diğerlerini takip ederek kaçtı.

Rahatlamış bir şekilde tezgâhın etrafından dolanıp yerime oturdum. Ford şimdiden daha iyi görünüyordu ve Rex perileri takip ederek dışarı çıktığında daha rahat bir pozisyona geçti. Jenks en iyi Peter Pan pozuyla onun önünde yere çöktü, elleri kalçalarında. "Üzgünüm," dedi. "Geri gelmeyecekler."

Ford kahve makinesine tekrar baktı. "Bir tanesi hâlâ burada."

İblis metinlerini, yer açmak için sıradan üniversite ders kitaplarının yanına ittim. "Arsız herif," diye mırıldandım, Ford'a kahve getirmek için ayağa kalkarken.

Jenks'in kaşları çatıldı ve sert bir ıslık çaldı. Sırtarak kulak misafiri olan perinin kim olduğunu görmek için bekledim ama kimse görünmedi. Belki de tüm vaktimizi boşa harcayabilirdim ve hepsi bu kadar olurdu. Jenks hakkında konuşuruz belki.

"Teşekkürler Rachel," dedi Ford nefes vererek. "Biraz kafein alabilirim. Bu gerçek, değil mi?"

Bir fincan doldurup mikrodalgaya attım ve "hızlı pişir" tuşuna bastım. "Kafeinsiz kahve zalimce ve alışılmadık bir cezadır."

Jenks mutfakta cehennemden çıkmış bir ateş böceği gibi vızıldıyor, yapay güneş ışınları oluşturmak için parıltılar saçıyordu. "Kimseyi bulamıyorum," diye homurdandı. "Yaşlanıyor olmalıyım. Emin misin?"

Ford başını eğdi ve dinliyor gibiydi. "Evet. O bir insan." Duyarlı adam perileri de insan olarak tanımlayınca Jenks'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Herkes yapmadı. "Gidip burun sayımı yapacağım. Hemen dönerim."

O hızla çıktı ve ben de nuker'ı açtım. Ford'un fincanı dumanı tütüyordu ve fincanı yanına koyarken ona yaklaşıp fısıldadım, "Dışarı çıkıp benim yerime Jenks hakkında konuşabilir miyiz?"

"Neden?" Ford oyalandığımı anlamış gibi sordu, sonra bir yudum aldı. "Onun duyguları sabit. Fritözdeki tavşanlar gibi zıplayanlar sizinkiler."

Bu çağrışım karşısında kaşlarımı çattım, sonra sandalyeme oturup soğuk kahvemi kendime yaklaştırdım. "Ben Matalina," dedim usulca, kulak misafiri olanın duymamasını umarak, Jenks'in de duymamasını.

Ford kupasını yere bıraktı ama parmakları kupayı bırakmadı, sıcaklığını aradı. "Rachel," dedi daha da yumuşak bir sesle, "klişe gibi görünmek istemem ama ölüm

herkesin başına gelir ve bununla başa çıkmanın bir yolunu bulur. Herkes bulur."

Başım ileri geri gidip geldi ve bir parça korku hissettim. "İşte bu," dedim. "O insan, cadı ya da vampir değil. O bir peri. Kadın öldüğünde, o da onunla birlikte gidebilir. Kendini ölüme terk edebilir." Bu son derece romantik bir düşünceydi ama içimden bir ses bunun standart bir peri yöntemi olduğunu söylüyordu.

"Uğruna yaşayacağı çok şey var." Ford'un yumru parmakları porselenin üzerinde sıkılaştı, sonra serbest kaldı. "Sen, şirket, çocukları." Sonra gözleri odağını kaybetti. "Belki çocuklarından birine sorabilirsin."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

Jenks oturma odasına girerken kanatlarının vızıltısı kemerin yanından geçti ve Ford'un ifadesi nötr bir hal aldı. "Edden, Marshal'ın kilisenizin altında birini yakalamasıyla ilgili ne diyordu?"

Gözlerimi devirdim. "Eskiden I.S. Arcane Bölümü'nde çalışan Tom Bansen kiliseyi dinliyordu. Marshal arabasında unuttuğum kutuyu geri getiriyordu ve onu yakaladı." Marshal'dan atmasını istediğim şeyin acısına rağmen gülümsemeyi başardım. "Marshal bu akşam annem ve kardeşimle yemeğe geliyor."

"Mmmm."

Uzun ve sıkıcıydı ve bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, genellikle soğukkanlı olan FIB psikoloğunun solgun bir gülümseme takındığını gördüm. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor? Mmmm?" Sertçe söyledim.

Ford kupasından bir yudum aldı, koyu kahverengi gözleri sinsice parıltıyordu. "Aileyle tanışması için birini götürüyorsun. İlerlediğini görmek güzel. Seninle gurur duyuyorum."

Ona baktım, sonra güldüm. *Marshal* ve benim... "Marshal ve ben mi?" diye düşündü. Gülerek söyledim. "Asla olmaz. Tampon olarak geliyor ki bu gece annemin gazete dağıtıcısıyla çıkmaz bir randevuya girmeyeyim." Marshal harikaydı, evet, ama aynı zamanda denersem işleri kendi haline bırakabileceğimi bilmek de güzeldi.

"Doğru."

Sesinden inanmazlık damlıyordu ve kupamı yere bıraktım. "Marshal benim erkek arkadaşım değil. Sadece birlikte bir şeyler yapıyoruz, böylece kimse ikimize de asılmıyor. Bu güzel bir şey.

ve rahatım ve bunu psikoloji saçmalıklarıyla başka bir şeye dönüştürmene izin vermeyeceğim."

Ford sakın bir şekilde kaşlarını bana doğru kaldırdı ve Jenks araya girip, "Onu bu kadar kızdırdığına göre hedefi tam on ikiden vurmuş olmalısın şerif," dediğinde kaskatı kesildim.

"O sadece bir arkadaş!" İtiraz ettim.

Rahatlayan Ford gözlerini indirdi ve başını salladı. "İyi ilişkiler böyle başlar Rachel," dedi sevgiyle. "Sen ve Ivy'ye bak."

Yüzümdeki kasların gevşediğini hissettim ve gözlerimi kırptım.

"Affedersiniz?" "Harika bir ilişkiniz var," dedi, elindekiyle meşgul olurken.

Yine kahve. "Gördüğüm pek çok evli çiftten daha iyi. Seks bazı insanlar için her şeyi mahvediyor. Birini seksle kanıtlamak zorunda kalmadan da sevebileceğini öğrenmene sevindim."

"Evet," dedim huzursuzca. "Hey, kahveni doldurmama izin ver."

Ona sırtımı dönüp sürahiyi almaya gittiğimde değiştiğini duyabiliyordum. Ve beni hipnoz mu etmek istiyordu? Hayatta olmaz. Hakkımda zaten çok şey biliyordu.

"Ford," dedi Jenks huysuz bir sesle, "örümcek duyun bozulmuş. Bütün çocuklarımla hesabı tutuldu. Belki de Bis'tir." Köşelere baktı. "Bis, burada mısın?"

Ford'un bardağına yarım fincan doldururken gülümsedim. "Güneş doğarken değil. Bu öğleden sonra gazete almaya çıktığımda onu ön saçakta gördüm."

Kahvesinden bir yudum alan Ford gülümsedi. "Bu odada benimkinden başka üç duygu seti daha var. Birinin burnu iki kez sayılmış. Bak, sorun değil," diye ekledi Jenks yeşil parıltılar damlatmaya başlayınca. "Unut gitsin."

ZZ Top'ın "Sharp Dressed Man" şarkısının yumuşak tınıları boğuk ama sinir bozucu bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Ford'un telefonuydu ve ben de ona ilgiyle baktım, bu tarz bir melodinin bağınaz bir adam için garip olduğunu düşündüm, ama sonra bunun benim çantamdan geldiğini fark edince dudaklarım aralandı. *Benim telefonum mu?* Ama onu "titreşimde" tuttuğumu biliyordum. En azından o şarkıyı çalmıyor olmalıydı. "Lanet olsun, Jenks," dedim çantama doğru koşarak. "Telefonumu rahat bırakır mısın!"

"Telefonuna dokunmadım," dedi kavgacı bir tavrıyla. "Ve bunun için çocuklarımı da suçlama. Geçen sefer kanatlarını büktüm ve hepsi de kendilerinin yapmadığını söyledi."

Ona inanmak isteyerek kaşlarımı çattım. Genel bir sıkıntı olmadığı sürece, Jenks'in çocukları genellikle aynı yaramazlığı iki kez yapmazlardı. Çantamı kucağıma bırakarak telefonumu çıkardım ve aramanın kayıtlı olmayan bir numaradan geldiğini gördüm. "O zaman neden sürekli 'titreşimde' duruyor? Trent'i etiketlediğim gece neredeyse utancımдан ölüyordum." Telefonu açıp nazikçe "Alo?" demeyi başardım.

Jenks gülümseyerek Ford'un omzuna kondu. "White Wedding" çalmaya başladı."

Ford güldü ve telefonu kulağımdan çekti. Orada kimse yoktu. Menüü tıklayarak "titreşime" aldım. "Rahat bırak onu," diye homurdandım ve telefon tekrar çalmaya başladı.

"Jenks!" diye bağırdım ve peri kulaktan kulağa sırtarak tavana doğru uçtu.

"Ben değilim!" diye bağırdı ama ona inanmam için fazla eğleniyordu.

Onu yakalamaya çalışmaya değmezdi, bu yüzden telefonu çantama bıraktım ve çalmasına izin verdim. Ford çok hareketsizdi ve gözlerindeki bakış beni bir endişe dalgasına sürükledi. Neredeyse korkmuştum.

"Bu odada başka biri var," dedi usulca ve Jenks'in kahkahası kesildi. Ford'un tılsımını çıkarışını izledim. Kafa karıştırıcı ve kaotik bir duygu girdabıydı. Bire bir çalışmayı sevmesine şaşmamalı. "İkiniz de buzdolabının yanına gidin," dedi ve sanki vücudumdaki sıcaklık kayboldu. *Kahretsin, neler oluyor?*

"Git," dedi, el salladı ve ben tamamen ürkmüş bir şekilde ayağa kalktım. *Belki de bir iblistir*, diye düşündüm. Aslında burada değil, ama sonsuzluğun diğer tarafında, ikinci görüşüyle bize bakıyor. Güneş henüz batmamıştı ama çok yakındı.

Jenks sessizce omzuma indi ve tılsım hüsrana dolu bir siyaha dönüşene kadar geri çekildik.

"Ve son derece sinirli," dedi Ford hafifçe. "Sanırım o."

Buna inanamadım. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? "Peri olmadığına emin misin?"

Neredeyse sızlanacaktım ve Ford başını sallayınca "İblis mi?" diye sordum.

Ford'un tılsımı şaşkın bir turuncu renkte parladı. "Belki?" Ford teklif etti ve tılsım öfkenin mor rengine döndüğünde başını salladı. "İblis değil. Bence sende bir hayalet var."

"Ne?" Jenks bağırdı, sarı peri tozu patlaması yere çökerek yavaşça kayboldu. "Nasıl oldu da daha önce haberimiz olmadı? Bir yıldır buradayız!"

"Bir mezarlığın yanında yaşıyoruz." Mutfağıma baktım, aniden yabancı olduğumu hissettim. Kahretsin, mezar taşlarını gördüğümde içimden gelen ilk hisle hareket etmeliydim. Bu doğru değildi ve dizlerim o kadar da sağlam hissetmiyordu. "Bir hayalet mi?" Kekeledim. "Mutfağımda mı?" Sonra kalbim yerinden fırladı ve bakışlarım çan kulesinden aşağıya, iblis kütüphaneme kaydı. "Babam mı o?" diye bağırdım.

Ford elini başına götürdü. "Geri çekilin. Geri çekil!" diye bağırdı. "Çok yakınsın."

Kalbim küt küt atarken aramızdaki sekiz metreye baktım ve buzdolabına doğru bastırdım.

Jenks kuru bir sesle, "Sanırım hayaletin geri çekilmesini kastetti," dedi.

Dizlerim titremeye başladı. "Bu beni korkutuyor, Jenks. Bundan

hoşlanmıyorum." "Evet," dedi Jenks. "Sanki ben burada şeftali tüyü ve nektarı gibi miyim?"

Ford'un ifadesi hafifledi ve boynundaki tılsım utancın kırmızısıyla kederli bir kahverengiye büründü. "Özür diliyor," dedi Ford, konsantre olurken bakışları odaklanmamıştı. "Seni korkutmak istememişti." Yüzüne alışılmadık derecede yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Senden hoşlanıyor."

Gözlerimi kırptım ve Jenks sadece bir perinin başarabileceği şekilde tek heceli cümlelerle küfretmeye başladı. "Benden hoşlanıyor mu?" Kekeledim, sonra da tüylerim diken diken oldu. "Aman Tanrım," diye inledim. "Hayaletimin röntgenci Tom'u var. Kim o?"

Tılsım tamamen kırmızıya döndü. Ford sanki onaylanmak istiyormuş gibi muskaya baktı. "Bence röntgencilik yapmıyor. Anladığım kadarıyla sinirli, yardımsever ve burada olduğunu bildiğin için kendini daha iyi hissetmeye başlıyor." Ford'un gözleri çantama kaydı. "Bire on, zil seslerini değiştiren kişi o."

El yordamıyla bir sandalye bulup buzdolabının yanına çektim ve oturdum. "Ama telefonum bunu sonbahardan beri yapıyor," dedim, onay için Jenks'e bakarak. "Aylardır." İçime öfke dolmaya başladı. "O kadar zamandır burada mıydı? Beni mi gözetliyordu?"

Tılsım yine utanç verici bir kırmızıya büründü. Ford, sanki hayaletin bir avukata ihtiyacı varmış gibi nazıkçe, "Dikkatini çekmeye çalışıyor," dedi.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı ellerimin arasına aldım. *Harika.*

Belli ki sinirlenmiş olan Jenks, salamura karides tankının yanındaki pervaza indi. "Kim o?" diye sordu. "Ona adını sor."

"Duygular, Jenks," dedi Ford. "Kelimeler değil."

Sakinleştirici bir nefes alarak başımı kaldırdım. "Eğer bu babam değilse..." Soğudum. "Kisten?" Tüm dünyanın sarsıldığını hissederek mırıldandım. Tanrım, eğer Kisten'se. Araf'ta sıkışıp kalmış ölümlerle konuşmak için bir büyü vardı ama Kisten'in ruhu gitmişti. Yoksa gitmiş miydi?

Ford tereddüt eder gibiydi ve ben nefesimi tuttum. Sonunda "Hayır," dedi ve tılsım siyah ve mor renklere büründü. "Ben, ah, onun Kisten'i sevdiğini sanmıyorum."

Jenks ve ben birlikte nefes verdik ve Ford sandalyesinde doğruldu. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Rahatlama mı? Hayal kırıklığı mı?

"Efendim," dedi Ford mutfağın bir köşesine doğru ve tüylerim diken diken oldu. "Bu uçakla olan bağlantınızı düşünün. Muhtemelen Rachel'dır."

Yine nefesimi tuttum. Jenks altın ışıltılar saçıyordu. Ford'un tılsımında renkler yer değiştiriyordu ama bu kadar karışık olduklarında onları yorumlayacak kadar bilgim yoktu.

"Paylaşılan geçmiş bir tehlikenin heyecanını hissediyorum," dedi Ford yumuşak bir sesle. "Düşkünlük, minnettarlık. Sana karşı ağır bir minnettarlık." Gözleri açıldı ve gözlerindeki yabancı bakış karşısında bir ürperti bastırdım. Gözler ona aitti ama algıladığı kişinin ruhunun gölgesini taşıyorlardı.

"Müşterilerinizden ölen oldu mu?" Ford sordu. "Yardım etmeye çalıştığınız biri?"

"Brett," dedi Jenks.

"Peter?" Ağzımdan kaçırdım.

Ama tılsım negatif griye döndü.

"Nick," dedi Jenks iğrenç bir sesle ve metal diskin rengi şiddetli bir mor tonuna dönüştü.

Ford gözlerini kırpıştırarak kendini nefretten uzaklaştırmaya çalıştı. "Ben hayır derdim," diye fısıldadı.

Bu gerçekten garipti. Her kimse eski erkek arkadaşlarımı tanıyordu. Gözlerim suçluluk duygusuyla kapandı. Artık ölü olan bir sürü insan tanımıştım. Lanet olası bir albatros gibiydim.

"Rachel."

Nazik ve şefkatliydi ve gözlerimi açtığımda Ford'un bana şefkatle baktığını gördüm. "Sevgiyi kabul etmeye layıksın," dedi ve ben kızardım.

"Beni gizlice dinlemeyi bırak," diye mırıldandım ve Jenks'in kanatları tedirgin bir fısıltıyla uğuldadı.

"Hayalet de öyle düşünüyor," diye ekledi Ford.

Bir yumru yuttum. "Babam olmadığına emin misin?"

Ford'un gülümsemesi yardımsever bir hal aldı. "Baban değil ama seni korumak istiyor. Geçtiğimiz aylarda seni izlerken hayal kırıklığına uğradı. Ve yardım edememekten."

Nefesimi bir hışımla dışarı verdim. Jenks'in kanatları daha yüksek bir perdeye çıktı ve havalandı. Harika. Gerçekten başka bir beyaz şövalyeye ihtiyacım vardı. İhtiyacım yoktu. "Kim o?" Jenks neredeyse kızgın bir sesle söyledi. Sonra, ışıklarla yarışan bir parıltı patlamasıyla, "Rache, ruh çağırma tahtan nerede?" diye bağırdı.

Çılgınca koşuşturan periye baktım, sonra ne yapmak istediğini anlayarak Ivy'nin kâğıtlarını karıştırdım ve gözden kaçırmayacağı bir kâğıdın arkasını aradım. "Bende yok," dedim, konservatuarın elle çizilmiş bir haritasını çevirip alfabeyi büyük, kalın harflerle yazarak. "Beni ürkütüyorlar."

Başımın döndüğünü hissederek elle çizilmiş alfabeyi Ford'un önüne ittim ve geri çekildim. Ford bana meraklı bir bakış attı ve ben de dedim ki, "Parmağını harflerin altında gezdir. Olumlu bir duygu hissettiğinde, bu onun ilk harfidir.

isim." Boş görünen mutfaka baktım. "Tamam mı?"

Tılsım onaylarcasına altın rengini aldı ve titreyen dizlerimi saklamak için oturdum. Bu gerçekten çok tuhaftı.

"Onun için sorun olmadığını söyleyebilirim." Ama Ford ilk kez tedirgin görünüyordu.

Tek bir parmağıyla *A'dan* başladı, kasıtlı bir yavaşlıkla üzerlerinden geçti. Birinde duraklayıp sonra geri çekilmesini izledim. "*P*," dedi Ford.

Aklıma Peter geldi, sonra da Piscary. Biri ölmüştü, diğeri gerçekten ölmüştü. İkisi de imkansız. Ama ya Peter'sa? Bir ölümsüz olarak yaşıyordu ama ruhu Araftaysa ve onu bedenine sokabilirsem, bütün olabilir miydi? Ivy'nin cevabı bu muydu?

Dudaklarımı yaladım ve Ford'un alfabenin sonuna ulaşip baştan başlamasını izledim. "*Ben*," dedi, sonra tereddüt etti. "Evet, *ben*."

Nefes verişim uzundu. Peter değil o zaman. Ama Piscary? Ford hayaletin iyi niyetli olduğunu söylemişti ama vampir öyle değildi. Tabii bu bir numara değilse. Ya da Piscary vampir olmadan önce iyi bir adamdı. Ruhları öldüklerinde kendilerini yeniliyorlar mıydı, parçalanmıyorlar mıydı? Her şey ters gitmeden önceki hallerine mi dönüyorlardı?

Ford sonuna ulaştı ve tekrar başladı. "*E*," dedi, sanki daha rahatlamış gibi görünüyordu. O zaman Piscary değildi ve kendimi daha iyi hissettim.

"Turta," dedi Jenks küçümseyerek. "Bilmediğimiz bir fırıncıyı mı öldürdün, Rachel?"

Öne doğru eğildim, nefesim kesilmişti. "Kapa çeneni, Jenks."

Ford'un parmağı neredeyse anında tekrar durdu. "*R*," dedi ve ben önce soğuduğumu, sonra da ısındığımı hissettim. *Hayatta olmaz...*

"Aman Tanrım!" Ayağa fırlayarak bağırdım. Jenks benim patlamamla tavana vurdu ve Ford kulaklarını kapattı, gözleri acıyla kapandı. "Kim olduğunu biliyorum!" Gözlerim kocaman açılmış ve kalbim küt küt atarken haykırdım. Buna inanamıyordum. Buna inanamıyordum. Ama o olmalıydı!

"Rachel!" Jenks yüzümdeydi, altın ışıltılar saçıyordu. "Dur! Ford'u öldürüyorsun! Kes şunu!"

Elini başına götüren Ford gülümsedi. "Sorun değil," dedi sırtarak. "Bu

iyi şeyler. İkinizden de."

İçimi bir şaşkınlık kapladı ve mutfağında etrafıma bakınırken başımı salladım. "İnanılmaz," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle, "Neredesin? Huzur içinde olduğunu sanıyordum." Durdum, ellerim yanıma düştü, bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. "Sarah'yı kurtarmak yetmedi mi?"

Ford sandalyesinde arkasına yaslanmış, sanki bir aile buluşmasına tanıklık ediyormuş gibi sırtıyordu ama Jenks sinirlenmişti. "Sen kiminle konuşuyorsun, Rache? Söyle bana yoksa seni pikselleyeceğim, yardım et bana Tink."

Elimle hiçbir şey işaret etmeden mutfağımın ortasında durdum, hâlâ inanamıyordum. "Pierce," dedim ve Ford'un tılsımı parladı. "Bu Pierce."

Dokuz

Annemin geçen sonbaharda getirdiği tozlu kutu neredeyse bomboştu. Disneyland'den kk bir tişört vardı. Birkaç ıvır zıvır. Babam öldükten bir süre sonra başladığım ve kelimelerin kalıcılığını verdiğinizde acının yeniden yaratılabileceğini fark ettiğim eski gnlğm. Bir zamanlar kutuyu dolduran kitaplar şimdi mutfaktaydı ama Robbie'nin kış gündönümü için bana verdiği sekiz yüz seviyeli ley hattı gizemli ders kitabı aralarında yoktu. Burada olduğunu düşünmemiştim ama anneme gitmeden önce kontrol etmek istemiştim ve tavan arasında onu arayarak onu heyecanlandırmıştım. Bir yerlerde olmalıydı.

Ama kitap dolabımda değildi ve topuklarımla üzerinde geriye doğru oturarak uzun bir bukleyi gözlerimden uzaklaştırdım ve nefes vererek yatak odamın tek camlı, gece karanlığında vitray penceresine baktım. Kitap olmadan, sekiz yıl önce Araftaki bir ruhu yeniden hayata döndürmek için yaptım büyüyü yeniden yaratma umudum yoktu. Geçici gövde. Bulması zor birkaç ley hattı aleti de eksikti. Tılsımın büyük bir ortak enerji desteğine ihtiyaç olduğundan bahsetmiyorum bile.

Gndnmnde Fountain Meydanı'ndaki çemberin kapanışında olmak bunu yapabilirdi. Bunu tecrübelerimden biliyordum ama gündönümü gelip geçmişti. Howlers'ın arenasına girmem yasaklanmıştı, bu yüzden karda maçları olsa bile bu mümkün değildi. Yeni yıl bir sonraki en iyi seeneğimdi. emberi kapatmadılar ama bir parti olacaktı ve insanlar "Auld Lang Syne" şarkısını söylemeye başladığında enerji akacaktı. Her şeyi bulmak için üç günüm vardı. Pek iyi görünmüyordu.

"Tink ördekleri sever," dedim ve parfmlerimin arasında şifonyerimin üzerinde duran Jenks kanatlarını vızıldattı. Peri, bir hayaletimiz olduğunu öğrendiğinden beri yanımdan hiç ayrılmamıştı. Bunun komik olduğunu dşnmştım. Pierce neredeyse bir yıldır buradaydı. Jenks'i neden şimdi rahatsız ediyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Saatimiz gelip geçmiş olmasına rağmen Ford hâlâ mutfaktaydı ve ben dinlerken Pierce'la yavaş yavaş teker teker konuşuyor, bir yandan da toprak büyüğü yer belirleme muskaları hazırlıyordu. İblis laneti daha kolay olabilirdi ama Ford'un önünde iblis büyüğü yapmayacaktım. İlk iksiri bir damla kanımla çağırıp tılsımın üzerine döktüğümde hiçbir şey olmadığından, karmaşık tılsımı yanlış yaptığımı dair kötü bir his vardı içimde. Mia muhtemelen tılsımın işe yaradığı çeyrek millik alanın dışındaydı ama bir koku almış olmalıydım.

"Sence kitap hâlâ annende midir?" Jenks sordu, poposu hâlâ şifonyerimin üzerinde durmasına rağmen kanatları bulanıktı. Rex'le oynayan çocuklarının sesi yüksekti ve kedinin onlardan saklanmadan önce ne kadar dayanacağını merak ediyordum.

"Bu gece öğreneceğim," dedim kararlı bir şekilde kutuyu yeniden katlayıp bot yığınının içine iterken. "Taşındığımda annemlerde bırakmış olmalıyım," dedim sırtımdaki kasılmaları gidermek için gerinirken. "Muhtemelen tavan arasındadır, bunu yapmak için gereken malzemelerle birlikte." *Umarım öyledir.*

Ayağa kalktım ve çalar saatime baktım. Bir saatten az bir süre sonra Marshal'ın dairesinde buluşacaktık ve oradan anneme gidecektik, böylece daha çok bir "randevu" gibi görünecekti. Tavan arasına çıkmak için bir bahane bulmak zor olabilirdi ama Marshal yardım edebilirdi. Anneme kitap hakkında soru sormak istemedim. Onu ilk kez kullandığımda başım büyük belaya girmişti.

Ellerimi kalçalarıma koyarak dolabımın arkasındaki alışılmadık manzaraya baktım. Ayakkabılar ve botlar her yerdeydi ve Newt'in beni ele geçirdiği, onun anısını aramak için dolabımı temizlediği düşüncesi aklıma geldi. Birden gerildim, kutuyu ittim ve botlarımı dikkatlice yerine koymaya başladım.

Jenks havalandı, bacaklarını açarak şifonyerin tepesine ulaştı ve yüzü endişeyle gerildi. "Neden ona bir ceset vermek istiyorsun ki? Neden burada olduğunu bile bilmiyorsun. Ford nasıl olur da bunu ona sormaz? Ne? Bizi gözetliyordu."

Bunun nereden geldiğini merak etmek başımı kaldırmama neden oldu. "Jenks, o öleli yüz yıl oldu. Pierce neden bizi gözetlesin ki?" Son botlarımı da hizaya sokarak homurdandım.

"Eğer bizi gözetlemiyorsa, o zaman neden burada?" Jenks kollarını kavgacı bir tavırla kavuşturarak sordu.

Elimi kalçama koyarak bıkkınlık içinde el kol hareketi yaptım.

"Bilmiyorum! Belki de

Çünkü ona bir kez yardım ettim ve tekrar yardım edebileceğimi düşünüyor. Yaptığımız şey bu, biliyorsun. Senin neyin var, Jenks! Bütün gece şirretlik yaptın."

Peri içini çekti, kanatları ipek gibi görünmeye başladı. "Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Bir yıldır burada bizi izliyor. Telefonunla uğraşıyor."

"Fark edilmeye çalışıyordu." Hava basıncı değişti ve Ivy'nin ayak sesleri mabette yankılandı.

"Ivy?" Jenks yüksek sesle söyledi, sonra da dışarı fırladı.

Ivy'nin adımlarını duyunca ayakkabılarımı dolaba atmaya başladım ve Ivy düzenlememe yardım etmeden önce dolabı kapatmaya çalıştım. Düşüncelerim o gündönümü gecesine geri döndü, tılsımı hatırlamaya çalıştım. Fountain Meydanı'ndan kaçmadan önce Robbie'nin nadir bulunan kırmızı-beyaz sığ kaseyi aldığını gördüm. Ama Pierce ve benim vampirin evine gidip kızı kurtarmamız arasında onunla ne yaptığını bilmiyordum. Tekrar ayakta durabilecek kadar güçlendiğimde mutfak temizlenmişti ve babamın ley hattı eşyalarının tavan arasına geri döndüğünü varsaymıştım. Kitabı bir daha hiç görmedim. Annem Araf'tan bir hayalet çağırmamla ilgili pek bir şey söylememişti ve bunu tekrar yapmamı engellemek için her şeyi saklamak tam ona göre bir davranış olurdu. Özellikle de babamı çağırmaya çalıştığımda, 1800'lerin ortalarında cadılıkla suçlanıp diri diri gömülen genç bir adamı değil.

Ivy'nin gölgesi kapımın önünden geçti, Jenks'in omzunda küçük bir parıltı ve kısık bir panik sesi vardı. "Merhaba Ivy," diye seslendim son ayakkabıyı da tekmeleyip kapıyı zorla kapatırken. Sonra da sürprizlerden hoşlanmadığını bildiğimden, "Ford mutfakta," diye ekledim.

Ivy'nin odasından endişeli bir "Merhaba Rachel." sesi geldi. Sonra sert bir "Çekil yolumdan Jenks," ve ardından yumuşak bir gümbürtü. "Hey. Kılıcım nerede?"

Kaşlarım kalktı. Parmak arası terliklerimi yatağın altına iterek salona gittim. "Geçen sefer yağladıktan sonra çan kulesinin merdivenlerinde bırakmışsın." Jenks'in beni ispiyonladığını duyunca duraksadım. "Ah, ne oldu?"

Ivy mabedin yolunu yarılamıştı. Uzun kışlık paltosu sallanıyor ve botları ahşap zemine kararlılıkla vuruyordu. Jenks onun önünde bir ileri bir geri gidip gelirken altın parıltılar saçıyordu. Bunu bana yapmasından nefret ederdim ve sert kol hareketlerinden Ivy'nin de nefret ettiğini anladım.

"Bu bir hayalet, Ivy!" diye bağırdı. "Rachel onu çocukken çağırdı,

ve geri döndü."

Kollarımı kavuşturarak kapının çerçevesine yaslandım ve "On sekiz yaşıdaydım, çocuk değildim" dedim.

Parıltıları gümüşe dönüştü. "Ve ondan hoşlanıyor," diye ekledi.

Tanrı aşkına, diye düşündüm, Jenks'in ışıltısı dışında karanlık fuayede onları göremiyordum. "Azgın bir hayaletimiz mi var?" Ivy hafifçe eğlenerek sordu ve gözlerim kısıldı.

"Bu hiç komik değil," diye tersledi Jenks.

"O azgın değil!" Yüksek sesle söyledim, her şeyden çok Jenks'ten utanmışım. Pierce muhtemelen her kelimemi duyuyordu. "O iyi bir adam." Ama Pierce'ın gözlerini hatırlayınca bakışlarım uzaklaştı, gözlerinin çakmak çakmak siyahlığını ve verandada beni öptüğünde nasıl ürperdiğimi, kötü vampiri yakalamaya gitmeye hazırlanırken beni geride bırakabileceğini düşündüğünü.

Geçmişteki duygusal tecrübesizliğimi hatırlayarak gülümsedim. On sekiz yaşıdaydım ve yaramaz gözleri olan karizmatik bir cadıdan çok etkilenmişim. Ama bu hayatımın dönüm noktası olmuştu. Pierce'la birlikte küçük bir kıızı pedofil bir vampirin elinden kurtarmıştık - 1800'lerde onu diri diri gömdüren vampirin aynısıydı bu, bence çok güzel bir adaletti. Bu eylemin ruhunu huzura kavuşturmak için yeterli olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle olmamıştı.

O gece kendimi ilk kez canlı hissetmişim; adrenalin ve endorfin, hâlâ hastalıktan kurtulmaya çalışan bedenimi normal hissettirmişti. İşte o zaman her zaman böyle hissetmek için her şeyi göze alabileceğimi fark ettim ve çoğu gün de öyle hissettim.

Ivy'nin kıvrak şekli loş mabette bana doğru hayalet gibi geliyordu, peşinde bir sürü soruyla dönen periler vardı. Elinde kınılı kılıcı vardı ve beni bir endişe sardı. "Kılıcına ne için ihtiyacın var?" diye sordum, sonra donakaldım. Tekneye gitmişti. Bir şey bulmuştu ve gün doğmadan önce onu soğuk çelikle takip edecekti. *Hay aksi*. "Tekneye gitmişsin."

Mükemmel, oval yüzü sakindi ama adımlarındaki niyetli heves içimi sıktı. "Tekneye gittim," dedi Ivy. "Ama orada başka kimlerin olduğunu henüz bilmiyorum, eğer sorduğun buysa. Bu gece Marshal'la randevun yok mu?"

"Bu bir randevu değil," dedim, Jenks'in yakınlarda gezinip sinirli parıltılar saçmasını görmezden gelerek. "Beni aşırı hevesli annemden kurtarıyor. Teknede kimin olduğunu bilmiyorsan kılıç nereden çıktı?"

Jenks, "Kılıcın canı cehenneme, Ivy," diye bağırdı ve çocuklarının şimdi mabedin gölgeli kırışlerinde fısıldaşmalarına şaşırmadım. "Bu ciddi bir şey! Aylardır burada! Zil seslerini değiştiriyor ve kedimi korkutuyor. Bizi gözetliyor!"

"Pierce bizi gözetlemiyor. Tanrım, Jenks, neşelen biraz!" diye bağırdım ve Ivy kılıcı, bir bez parçası ve çeliğinde kullandığı temizleyiciyle odasından çıktı. "Annemdeki akşam yemeğini atlamamın bir sakıncası yok. Kız kıza bir gece geçirmek ister misin?" Kılıcına bakarak sordum.

"Hayır, ama teklifin için teşekkürler." Ivy bıçağı bir santim dışarı çıkardı ve yağlanmış metalin ısırıcı kokusu burnumu gıdıkladı. "Piscary hapisteyken onu ziyaret edenlerin listesine bir göz attım." Gülümsemesi ürpermemi engelledi ve bakışlarımı kaçırdığımda ekledi, "Kılıç bir sohbet başlatıcı. Rynn..." Solgun teninde belli belirsiz bir kızarıklık belirdi ve mutfağa doğru yürümeye başladı. "Ben onun soyundan gelmiyorum ama ona yaslanmama izin veriyor."

Dudaklarım birbirine yapıştı, yardım edemedim ama karşılığında ona ne verdiğini merak ettim, sonra da sustum. Beni ilgilendirmezdi. Ivy mutlu olduğu sürece ben de mutluydum.

"Ford'la yaptığın sohbetten bir şey çıktı mı?" Ivy omzunun üzerinden sordu ve ben de arkasından mutfağa doğru ilerledim.

"Sadece lanet olası bir hayaletimiz var!" Jenks gözbebeklerimi acıtacak kadar yüksek sesle söyledi. Rex, kulakları dikilmiş ve hevesli bir şekilde Ivy'nin peşinden gitti. "Dinlemiyor musun? Sanırım öldürdüğü eski erkek arkadaşlarından biri bizi gözetliyor."

"Jenks. Beni dinle. Pierce eski erkek arkadaşım değil," dedim kızgınlıkla, onları takip ederken. "Onu sadece bir gece tanıdım. Ve onu bulduğumda ölmüştü."

Ivy kıkırdadı. "I.S.'de çalışırken bir öğleden sonra aşık olabilirdin," dedi ve ekledi, "Ama o öldü?"

"Ben de bunu söylüyordum!" Jenks benden ona doğru uçararak bağırdı. "Tink'in küçük yeşil külotu! Kulaklarında peri tozu mu var?"

Mutfağa ışıltılı bir parıltı tabakasının arasından girdim. Oda

Ivy kısa bir süre durup bana bakınca yüzüm kızardı. Yazım dolaplarımın hepsi açıktı, eşyalar tezgâhların üzerine saçılmıştı, yer belirleme muskalarını hazırladığımın kanıtlarıydı bunlar. İblis lanetini kullanıp bu işi bitirmeliydim, çünkü son iki saat büyük bir zaman kaybıydı. Tezgâhın arkasında sıralanmış olan son altı iksiri çağırma zahmetine bile girmemiştim.

Ford, Pierce'la konuşmak için kendini koyduğu uzak köşeden başını kaldırıp baktı. Yanında derme çatma bir ruh çağırma tahtası ve Ford'un dağınık karalamalarının bir sayfasını doldurduğu cep boy bir defter vardı. Bizi gören adam üzerindeki kurabiye kırıntılarını temizledi ve arkasına yaslandı. Pierce'a merhaba desem mi diye düşündüm. O da buralarda bir yerdeydi.

Rex şingirdayarak içeri girip ayaklarına dolandığında Ford usulca, "Ona söyleyeceğim," dedi. Psikiyatrist açıkça bizimle konuşmuyordu ve tılsımı zengin ve derin, minnettar bir maviye dönüştü.

Jenks steroid almış bir sinek kuşu gibi sağa sola koşuşturdu. "Ona ne söyleyeceksin? Hayalet ne dedi?" diye sordu ve ben de ters ters baktım. Paranoyası yaşlanmaya başlamıştı.

Gözleri hâlâ geniş ve sorgulayıcı olan Ivy, kılıcına yer açmak için bir çuval otu nazıkçe tezgâhtan aşağı itti. "Yemek mi yapıyorsun?" diye sordu yumuşakça.

"Mia'yı bulmak için bir yer belirleme tılsımı," dedim, ilk girişimimin işe yaramadığını kabul etmek istemiyordum. Omuzlarımı silkerek eşyalarımı yerleştirmeye başladım.

"Eşyalarını düzenlememe izin verseydin, bu kadar dağınık olmazdın," dedi ve bir kutu mumu tezgahın arkasına ittikten sonra ekmek kızartma makinesini öne doğru kaydırды. "Merhaba Ford," diye ekledi, hızlı adımlarla buzdolabına gitti, sonra da simitlerle geldi. "Rachel sana sorun mu çıkarıyor?"

Ford kıkırdadı. "Öyle olmasaydı Rachel olmazdı."

Şikâyet etmek için bir nefes aldım, Jenks beklenmedik bir şekilde önüme düşüp ellerini kalçalarına koyduğunda nefesi yakaladım. Yeşil gömleğinde bir yırtık vardı, ki bu her zamanki titiz peri için alışılmadık bir durumdu. "Ona ne yapmaya çalıştığını söyle," dedi ve ben fark ettiğimde küçük yırtığı gizlemek için kollarını indirdi. "Söyle ona!"

Gözlerimi devirerek Ivy'ye döndüm. "Eğer onu bulabilirsem, Pierce'a geçici bir beden heceleyeceğim, böylece onunla konuşabileceğim."

Ivy bir elinde dilimlenmiş simit, diğer elinde benim törensel ley hattı bıçağımla durakladı. Süslü sapı parmaklarında tuhaf görünüyordu ve yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Bu hayalet, değil mi?"

Jenks'ten bir ışık patlaması geldi. "Bizi gözetliyormuş!" diye bağırdı ve ben onun neden korktuğunu merak ettim. Ivy ve Ford korkmuyordu. "Tink'in memeleri! Kimse bunda bir sorun görmüyor mu? Bir yıldır burada, her şeyi dinliyor! Son on iki ayda yaşadığımız saçmalıklar hakkında bir fikriniz var mı? Ve siz bu adama bir ses mi vermek istiyorsunuz?"

Jenks'in haklı olduğunu anladığımda kaşlarım çatıldı. Sırlar. Beni hayatta tutan şey onlardı: Trent'in bir elf olması, benim bir proto-iblis olmam, Al ile olan anlaşmam. Kahretsin, Pierce muhtemelen Al'ın çağırma adını biliyordu. Benimkini de. Her şeyi.

"Pierce bir şey söylemez," dedim ama Jenks yumuşak sesimi güvensizlik olarak algıladı ve muzaffer bir edayla Ivy'ye doğru uçtu.

Ivy onu görmezden gelerek ekmeği tost makinesine itti. "Bunu yapabilir misin?" dedi, yüzü hâlâ başka tarafa dönüktü. "Bir hayalete beden vermek...?"

Sesi kesildi ve döndü. Umut kırıntısı ince bir buz gibiydi, gözlerini çevreliyordu, kırılıyordu. Onu orada görmek acı veriyordu. Düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordum. Kisten ölmüştü. Onun da umudunu gören Jenks neşesinin bir kısmını kaybetti.

Başımı salladım ve gözlerinin etrafındaki deri neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerildi. "Bu geçici bir büyü," dedim isteksizce. "Sadece bir kişinin ruhu Araf'ta sıkışıp kaldıysa işe yarar. Ve sadece onu çalıştırmak için büyük miktarda ortak enerjiniz varsa. Denemek için bile Yeni Yıl'a kadar beklemem gerekecek. Üzgünüm ama bu Kisten'i bir geceliğine bile geri getiremez." Dikkatli bir nefes aldım. "Eğer Kisten Araf'ta olsaydı, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurduk."

Umursamıyormuş gibi başını salladı ama tabağa uzandığında yüzü üzgündü. "Ölülerle konuşabildiğini bilmiyordum," dedi Ford'a eşit bir sesle. "Kimseye söyleme, yoksa seni bir Inderlander yaparlar ve I.S. seni işe koyacak."

Ford sandalyesinde huzursuzca kaydı, kadının depresyonu muhtemelen onu da etkiliyordu. "Ölülerle konuşamam," diye itiraf etti. "Ama bu adamla?" Hafifçe gülümseyerek Rex'in şu anda eşikte oturduğu yeri işaret etti, ürpertici küçük bir kedi gibi bana bakıyordu. "Alışılmadık derecede tutarlı. Daha önce hiç bir hayalete rastlamamıştım."

Ölü olduğunu bilen ve iletişime açık olan. Çoğu, kendi kişisel cehennemlerinde kapana kısılmış, zorlayıcı bir davranış kalıbı içinde sıkışıp kalmıştır."

Diz çökerek, hâlâ temiz olan bakır yazım kaplarını tezgâhın altına yığdım ve kiraz kırmızısı dolu sıçrama tabancamı en küçüğünün içine yerleştirdim. İyi bir nedenle emekleme yüksekliğinde tutmuştum. Ama Ivy'nin nefesi kesilince tekrar ayağa kalktım.

"Bu benim!" diye haykırdı, üzerine alfabeyi karaladığım konservatuar haritasını sallayarak. Ford sandalyesine gömülmüştü ve gözleri kararıyordu.

"Özür dilerim," dedi Ford, öyle görünmemeye çalışarak geri çekildi.

Jenks havalandı ve ben de dizlerimdeki tuzu temizledim. "Ben yaptım," dedim. "Önemli olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim. Sileceğim."

Ivy kısa bir süre durdu ve öfkелendi, Jenks koruyucu bir şekilde Ford'un omzuna inerken altın uçlu kısa siyah saçları sallanıyordu. Adam yakın temastan dolayı irkildi ama Ivy kendini tutmuş gibi görünürken kıpırdamadı. "Zahmet etme," dedi sertçe ve simidi tost makinesinde zıplayınca kâğıdı Ford'un önündeki masaya vurarak geri indirdi.

Yüzümü buruşturarak tören bıçağımdaki kırıntıları sildim ve yerine ona bir masa bıçağı uzattım. Simidini kara büyü için tasarlanmış törensel bir aletle dilimlemeyi bir vampire bırakın. Ivy simidin üzerine kalın bir krem peynir tabakası koyarken yavaşça sert duruşunu kaybetti. Bıçağımlı sakladığım çekmeceye baktı ve büyük bir taviz verdiğini düşündüğüm bir şekilde, "Önemli bir şey değil," diyerek sessizliği bozdu.

Ford gitmeye hazırlanıyormuş gibi tılsımını bir kenara koydu. "Dışarı mı çıkıyorsun, Ivy?" diye sordu.

Elinde tabaktaki simitle döndü ve uzaktaki tezgâha yaslandı. "Sadece birkaç kişiyle sohbet ediyordum," dedi ve dikkatli bir ısırik alırken keskin köpek dişlerini gösterdi. "Tekneye gitmiştim," dedi çiğnerken. "Beklediğiniz için teşekkürler. Minnettarım."

Adam başını salladı ve odadaki gerginlik azaldı. "Bir şey buldunuz mu?"

Cevabı zaten biliyordum ve yirmi kiloluk deniz tuzu torbamı arka dolaba itmek için tezgah seviyesinin altına indim. Derin yağ

Fritöz önüne geçti ve kapıyı sert bir gümbürtüyle kapattım, son birkaç saatin gerçekten boşa geçtiğini düşündüm. En son ne zaman bir tılsım üzerinde çalıştığımı ve hiçbir sonuç alamadığımı hatırlayamıyordum. Belki anneme sorabilirdim. Toprak tılsımlarında iyiydi. Tavan arasına çıkmak için de bir bahane olabilirdi.

"Kisten'i ölümsüz bir vampir öldürdü," dedi Ivy, gri ipek sesi o kadar bastırılmış bir öfke barındırıyordu ki içim ürperdi. "Ama bunu zaten biliyorduk. Tanıdık kokuyor," diye ekledi ve ben de elimde bir yığın seramik yazım kaşığıyla döndüm. Gözleri kararıyordu ama bunun yükselen nabzımdan kaynaklandığını düşünmüyordum.

"Bu iyi bir şey," dedi, sesi neredeyse boğuktu. "Muhtemelen bir Cincy vampiri ve Rynn Cormel'in önerdiği gibi hâlâ burada. Onu daha önce kokladığımı biliyorum. Sadece onu tanıyamıyorum. Belki bir keresinde bir kan evinde karşılaşmışsınız. Koku altı aylık olmasaydı daha kolay olurdu."

Bu sonuncusu biraz suçlayıcı olmaktan da öteydi ve sessizce eşyaları yerleştirmeye geri döndüm. Ivy'nin Kisten'i öldüren vampiri tanıdığını keşfetmesini izlemek için orada olmadığımı sevinmişim. Camarilla'nın dışından biri olmalıydı, yoksa Kisten'i bulduğumuz sabah onun kokusunu fark ederdi.

"Biri bana unutmaya büyüsü yapmasaydı bu sorun olmazdı," dedim kuru bir sesle ve Jenks beyaz bir ışık patlamasıyla aydınlandı.

"Bunun için üzgün olduğumu söyledim!" diye bağırdı. Çocukları dağıldı ve Ford başını kaldırdı. "O piçi kazığa oturtmaya çalışacaktın Rachel ve sen kendini öldürmeden önce seni durdurmak zorundaydım. Ivy burada değildi ve ben de çok *küçüğüm*!"

Şok olmuş bir halde, dışarı uçarken arkasından uzandım. "Jenks?" diye seslendim. "Jenks, özür dilerim. Kulağa böyle gelmesini istemezdim."

Depresyondayken Ford ve Ivy'ye döndüm. Duyarsız bir pislik gibi davranıyordum. Jenks'in moralinin bozuk olmasına şaşmamalı. Burada Ivy ve ben Kisten'in katilini bulmaya çalışıyorduk ve Jenks kolay cevabı yok eden kişiydi. "Özür dilerim," dedim ve Ford benim suçlu bakışlarımla karşılaştı. "Düşüncesizce davrandım."

Ford bacaklarını tekrar altına çekti. "Kendini hırpalama. Ani kararlar verip sonra geri dönen tek kişi sen değilsin. Jenks'in çözmesi gereken birkaç suçluluk sorunu var, hepsi bu."

Ivy daha iyi kavrayabilmek için simidini çevirirken homurdandı. "Bu senin

profesyonel görüş?"

Ford kıkırdadı. "Taş atacak son kişi sensin," dedi. "Altı ay boyunca bir ipucunu görmezden geldin çünkü en çok sevdiğin iki insanı kurtarmak için orada olmadığın için kendini suçlu hissettin."

Şaşırmış bir halde Ivy'ye döndüm. İlk şaşkın bakışı tek omuzlu, mahcup bir omuz silkmeye dönüştü. "Ivy," dedim tezgâha yaslanırken, "Kisten'in ölümü senin suçun değil. Sen orada bile değildin."

"Ama öyle olsaydım, bunlar olmayabilirdi," dedi yumuşak bir sesle.

Ford boğazını temizledi ve Jenks asık suratla içeri girerken kemere baktı. Matalina kollarını kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifadeyle lentonun üzerinde duruyordu. Görünüşe göre bilge peri kadın kendi kendine biraz psikanaliz yapıyordu ve Jenks'in masada somurtmasını istemiyordu.

"Üzgünüm Rache," dedi omzuma vururken. "Böyle uçup gitmemeliydim."

"Bunun için endişelenme," diye mırıldandım. "Öyle söyledim çünkü seni suçlamaktan o kadar uzaktım ki sesimin neye benzediği hiç aklıma gelmedi. Sen benim hayatımı kurtardın. Ve hafızamı geri kazanacağız. İyi iş çıkardın. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ford arkasına yaslandı ve kalemini bir kenara koydu. "Bulacaksın. Yüzeye çıkmaya başlıyor."

"Hayalete geri dönebilir miyiz?" Jenks kanatlarının saçlarını uçuşturduğunu söyledi ve solgun görünümlü insan gülümsedi.

Ford not defterine bakarak, "Bu arada teşekkür ediyor," dedi. "Utanç verici bir şekilde dinlenemedi ama Al onu serbest bırakmasaydı bu şekilde yürümesine izin verilmezdi."

"Al!" Jenks'in yarattığı parıltı bulutunun arasından Ford'un gülümsemesini görebilmek için gözlerimi kısarak haykırdım. Ivy bile durakladı, simit ağzının yarısına kadar gelmişti. "Al'ın bununla ne ilgisi var?" Jenks kendini tebrik eden sesler çıkarırken ben kekeledim.

"Biliyordum!" diye bağırdı. "Başından beri biliyordum!"

Ama Ford hala gülümsüyordu, gözlerinin etrafındaki belli belirsiz kırışıklıklar onu

yorgun görünüyorsun. "Kasıtlı bir şey olmadığına eminim. İblisinizin kırdığı mezar taşını hatırlıyor musunuz?"

"Senin iblisin" ifadesini kullanmasına duyduğum öfkeyi bastırarak başımı salladım. Sonra bu hareketi baş sallamaya çevirdim. "Ceri'yi kurtardığım gece mi?" Dedim, sonra göz kırptım. "Aman Tanrım. Pierce burada mı gömülü? Arka bahçemize mi?"

Eğer periler kalp krizi geçirebilseydi, Jenks de geçirirdi. Kekeleyerek havada asılı kaldı, yüzü korkmuştu ve ortadaki tezgâhta biriken siyah parıltılar çoraplı ayaklarımın üzerine dökülüp dalgalanıyordu. "Şu garip melek heykeli olan dükkândan mı bahsediyorsun?" diyebildi ve Ford başıyla onayladı.

Olamaz! Marshal gelmeden önce el fenerimi bulup dışarı çıkıp bakacak kadar zamanım olup olmadığını merak ederek düşündüm.

"İsmin üzeri çizilmiş!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve Rex gerinerek küçük efendisine yaklaşmaya çalışırken ayaklarıma dolandı.

"Tozunu ateşe vermeden önce bir sakinleştirici hap al Jenks," dedim.

"Sen kapa çeneni!" diye bağırdı, sonra Ivy'ye doğru uçtu. "Sana söylemiştim! Sana söylemedim mi? Birinin adını kesip atamazsın..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve kutsal olmayan bir yerde!" diye ciyakladı. "Rachel, o bir bela. Ve o öldü! Ölmüş olması seni rahatsız etmiyor mu? Nasıl olur da ölür!"

Ivy'nin koyu renk gözleri benden Jenks'e, oradan da arkasına yaslanıp olan biteni klinik bir şekilde izleyen Ford'a kaydı.

"Onunla tanıştığımda ölmüştü," dedim kuru bir sesle, "ve o zaman yeterince iyiydi. Ayrıca, Cincy nüfusunun büyük bir kısmı öldü."

"Evet, ama kilisemizde gizlenip bizi gözetlemiyorlar!" diye bağırdı, yüzüme doğru gelerek. "Neden onu gerçek yapmaya çalışıyorsun!"

Yeterince tahammül etmiştim. Bir dolabın kapağını çarparak kapattım ve onu geri itmek için öne çıktım. "Temas kurmaya *çalışıyor*," dedim, gözlerim kısılmış ve ondan birkaç santim uzaktaydım. "Ruh çağırma tahtası olmadan onunla konuşabilmemin tek yolu onu katı hale getirmek. Eğer bilmen gerekiyorsa, 1800'lerde cadı olmakla suçlandığı için toprağa gömülmüş. Muhtemelen araftan kurtulup ölmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordur, o yüzden rahatlayın!"

Ivy boğazını temizledi, simidi parmak uçlarında tünemişti. "Cadı olmakla mı suçlandı?" diye sordu. "Dönüş'ten önce çok dikkatli olduğunuzu sanıyordum."

Jenks'ten uzaklaştım ve temiz bir nefes aldım. "Pedofil olarak etiketlediği vampir onu ispiyonladı," dedim. "Herkese onun bir cadı olduğunu söyledi. Cahil herifler onu canlı canlı toprağa gömdüler. O benden daha fazla siyah bir cadı değil."

Ford'un sandalyesi ayağa kalkarken gıcırdadı. Paltosunu kaptığı gibi sandalyeye doğru ilerledi. "Gitmem gerekiyor," dedi ve omzumu sıktı. "Yarın seni ararım ve hipnoz için bir zaman ayarlarız."

"Elbette," dedim dalgınca, buzdolabının yanında hararetle parlayan Jenks'e

bakarak. "Pierce, Al'in kafasını kırdığından beri burada olduğunu

söylememi istedi.

taş. İstekli bir ruhun kullanabileceği bir yol açtı ve o da düşüncelerini takip ederek sana geri döndü." Ford sanki iyi bir habermiş gibi bana gülümsüyordu ama ben karşılık veremedim. Kahretsin, o kadar iyi bir ruh hali içindeydim ki, şimdi o ruh hali kaybolmuştu. Önce başarısız toprak tılsımı olayı, şimdi de Jenks Pierce'in bir iblis casusu olduğunu düşünüyordu.

Jenks omzuna ışık tutarak, "Bu çok kötü, Ivy," dedi. "Bundan hoşlanmadım."

Öfkem alevlendi. Çenesini kapatmasını istedim. "Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil," diye tersledim. "Pierce yardım ettiğim ilk kişi. Bana ihtiyacı olan ilk kişi. Ve eğer yine yardımına ihtiyacı olursa, yardım edeceğim." Hayal kırıklığına uğramış bir halde bir avuç dolusu ley hattı malzemesini çekmeceye fırlattım ve Rex'in kaçmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapattım.

Ford ayağını bir o yana bir bu yana kaydırdı. "Gitmem gerekiyor."

Şüphesiz, benim küçük öfke gösterimden sonra. Jenks yoluna çıktı ve adam tereddüt etti. "Ford," dedi çaresiz bir sesle. "Rachel'a bunun kötü bir fikir olduğunu söyle. Ölülerini geri getiremezsin. Asla."

Kalbim sıkışacak gibi oldu ama Ford yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Bence bu harika bir fikir. Pierce kötü niyetli biri değil ve bir gecede ona ne zarar verebilir ki?"

Jenks'in kanatları gerçek dışı bir ses tonuna ulaştı ve parıltıları griye dönüştü. "Buradaki durumu kavradığınızı sanmıyorum," dedi. "Bu adamı Tink'ten tanımıyoruz! Rachel onun için üzülür ve bir geceliğine onu geri getirir. O da

diri diri toprağa gömüldü. Onu ölümden geri getirmenin yolunu biz bilmiyoruz ama eminim bir iblis biliyordur. Ve bu adamın bir iblisin kulağına fısıldamasını, sırlarımızı yeni bir hayatla takas etmesini ne engelleyebilir ki!"

"Bu kadar yeter!" Bağırđım. "Jenks, Pierce'tan özür dilemelisin. Hemen şimdi!"

Yolunu şaşırmış bir güneş ışını gibi parıltılardan oluşan bir şerit bırakarak Jenks bana doğru uçtu. "Yapmayacağım!" dedi şiddetle. "Bunu yapma Rachel. Bunu riske atamazsın. Hiçbirimiz yapamayız."

Jenks gergin ve kararlı bir şekilde önümde duruyordu. Arkasından Ivy bana baktı. Birden ne diyeceğimi bilemedim. Pierce'la tanışmıştım, onunla küçük bir kızı kurtarmıştım ama ona kolayca kandırılıp aldatılabilecek masum, on sekiz yaşındaki gözlerle mi bakıyordum?

"Jenks," dedi Ford, ani şüphemden dolayı acı çekmiş görünüyordu.

Küçük peri ayağa fırladı, hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" dedi, adamı pikselleyecek kadar kızgın görünüyordu.

Başını öne eğen Ford, mutfaktan çıkmak için başını salladı. "Büyüyü bulamazsan bana haber ver Rachel, ben de geleyim, Pierce'la biraz daha konuşursun."

"Elbette." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tezgâha yaslandım. "Çok memnun olurum." Çenem sıkılmıştı ve başım ağrımaya başlamıştı. Rex, Jenks ve Ford'u dışarı kadar takip etti ve kedinin onları mı yoksa Pierce'ı mı takip ettiğini merak ettim. Ford'un ayak sesleri azaldı ve sonra sığınaktan yumuşak, tek taraflı bir konuşma başladı. Ivy muhtemelen Ford'un konuştuklarını anlayabilecek kadar net duyabiliyordu ama ben duyamıyordum ve Jenks'in peşinde olduğu tek şey de buydu.

Dişlerimi ayırmaya zorlayarak mutfağın uzun boyu boyunca Ivy'ye baktım. Küçük bir tabak daha çıkarmıştı ve ben ekşi bir şekilde başımı sallayınca yemeğinin diğer yarısını tabağa koyup bana uzattı. Sertçe aldım. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum ve Ivy iç çekerek hiçbir şeye bakmadı.

"Bu bir iblis laneti mi?" diye sordu. "Pierce'a geçici bir beden veren lanetten bahsediyorum."

Başımı ileri geri hareket ettirdim ve simidimden bir ısırık aldım. "Hayır. Bu sadece zor."

Koyu renk gözleri bana odaklandı ve ince bir omzunu kaldırdı. "Güzel," dedi. "Bence bunu yapmalısın. Jenks paranoyak bir ihtiyar."

Rahatlama omuzlarımı aşağı indirdi ve ince bir gülümsemeyi başardım. Simidimi en çok krem peynir olan tarafa doğru çevirerek bir ısırık aldım ve peynirin ekşi tadı dilime çarptı. "Pierce hiçbir şeyin peşinde değil," dedim çiğnerken. "Sadece elimden geldiğince ona yardım etmek istiyorum. Hayatımda ne yapmak istediğimi anlamama yardım etti ve ona borçlu sayılırım." Ona baktım, gözlerinin düşünceli olduğunu gördüm. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hayatını iyi yönde değiştirdiği için birine borçlu olmak?"

Dikkati bana kaydı. "Evet," dedi ve tabağını bırakıp buzdolabına gitti.

"Büyüyü yapabileceğimi biliyorum; tek ihtiyacım olan tarif, ekipman ve gücü çekecek bir cadı topluluğu." Simidime baktım ve iç çektim. Bu çok zor olacaktı.

Ivy bir bardak portakal suyu doldururken sessiz kaldı, sonra usulca, "Özür dilerim. Bu senin için çok şey ifade ediyor. Jenks götlük yapıyor. Onu görmezden gel."

Simidimden bir ısırık daha aldım ve hiçbir şey söylemedim. Pierce beni iblis izlerim, pisliğim ya da başka bir şeyim olmadan önce tanıyan birkaç kişiden biriydi. Yapabilirsem ona yardım etmeliydim.

Ivy tabağındaki kırıntıları temizlemek için lavaboya doğru kaydı ve benim tedirginliğimin onun içgüdülerini zorladığını bilerek birkaç adım uzaklaştım. "Kitabı satın alamaz mısın?" diye sordu, karlı bahçede parlayan sundurma ışığına bakarak. "Eğer iblis büyüsü değilse, dışarıda bir yerde olmalı."

Başımı salladım. Birinin Pierce'in casus olduğunu düşünmemesi güzeldi. "Eminim öyledir ama sekizinci seviye yüz Arcane ley hattı ders kitapları pek yaygın değildir. Biri ders vermediği sürece genellikle ortaya çıkmazlar. Yılbaşından önce bir tane almak sorun olacak. Bu ve pota. Robbie nerede olduğunu bilmiyorsa aylar sürebilir."

Ön kapı gümbürdeyerek kapandı ve Jenks bir kış gecesinde yazlık bir tarlanın buz gibi kokusuyla içeri daldı. Çok daha iyi bir ruh hali içindeydi ve Ford'un ona ne söylediğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Ben gidiyorum," dedim, Jenks bir konuşma başlatmaya çalışmadan önce uzaktaki sandalyeden çantamı aldım. "Muhtemelen saat neredeyse dörde kadar dönmeyeceğim. Kötü olacak," dedim iç çekerek. "Robbie'nin bir kız arkadaşı var ve annem onun için deli oluyor."

Ivy gülümsedi, dudakları kapalı bir gülümseme. "İyi eğlenceler."

Tezgâhın üzerindeki kılıcına baktım ve annemle Robbie'nin kaçınılmaz "ne zaman yuva kuracaksın" konuşması yerine onunla gidip çirkin vampirlerle yüzleşmeyi tercih edeceğimi düşündüm. "Tamam. Ben gidiyorum." Neredeyse düzenli mutfağa bir göz attım ve Pierce'a veda etmemin tuhaf olduğunu düşünüp düşünmeyeceklerini merak ettim. "Burada Pierce'la yalnız başına iyi olacak mısın Jenks?" Yer bulma tılsımını anneme sormak üzere çantama koyarken alay ettim ve Jenks kızgın bir kırmızıyla parladı.

"Evet, iyi olacağım," diye mırıldandı. "Bay Hayalet ve ben güzelce sohbet edeceğiz."

"Biraz tek taraflı, değil mi?" Dedim ve Jenks gülümsedi, hevesi beni endişelendiriyordu.

"Tam istediğim gibi. Çocuklarımın yaptığı gibi bana cevap veremez."

Paltom ve botlarım antredeydi. "Bana ihtiyacın olursa ara," dedim, Ivy de bana el salladı. Jenks çoktan onun omzuna çıkmıştı ve ikisinin konuşacakları şeyler olduğu belliydi. *Bu daha da endişe vericiydi.* Onlara son bir kez bakarak kilisenin önüne yöneldim, anahtarlar ölümcül büyü dedektörümde şingirdiyordu.

Periler köşede dehşete düşmüş bir fareyle meşguldü ve bu dramı görmezden gelerek ayaklarımı botlarımın içine soktum ve onları sıktım. Paltomu silktim ve karanlık odadan dışarı, hâlâ Ivy'nin Noel eşyaları ve benim gündönümü eşyalarımın süslü olan gölgeli mabede baktım. Yumuşak, sıcak bir his beni aldı ve rahatlattı. Kömür tozu ve ayakkabı cilası kokusunu gerçekten alabiliyor muydum, yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü diye merak ettim. Rex'in çanının tıngırtısı perilerin gürültüsüne katıldığında tereddüt ettim ve onun koridorun girişinde oturup bana bakmasını izledim. Belki de Pierce'a bakıyordu?

"Hoşça kal Pierce," diye fısıldadım. "Jenks'e aldırma. O sadece beni güvende tutmak istiyor." Ve küçük bir gülümsemeyle kapıyı iterek açtım ve soğuğa doğru yola çıktım.

On

Bulaşık bezi çoktan nemlenmişti ama işimiz bitmek üzereydi ve kuru bir tane almak için uğraşmaya değmezdi. Robbie yıkıyordu, ben kurutuyordum ve Marshal da annemin yardımıyla kaldırıyordu. Gerçek şu ki, Robbie ve ben meşhur su kavgalarımızdan birine tutuşmayalım diye annem burada gözetmenlik yapıyordu. Gülümsedim ve Marshal'a bir kase uzattım. Kızarmış biftek ve karamela turtasının kokusu havaya yayılmıştı, bu da Robbie'nin bize geldiği Pazar gecelerinin anılarını tetikliyordu. Ben on iki, Robbie yirmi yaşındaydı. Sonra babam öldüğünde her şey durmuştu.

Robbie ruh halimin değiştiğini gördü ve yarısı suyun içinde, yarısı dışında bir yumruk yaptı. Elini sıkarak kısa bir su patlaması yarattı ve lavabonun benim tarafıma sıçramasını sağladı.

"Kes şunu," diye yakındım, sonra beni tekrar fışkırttığında çığlık attım. "Anne!"

"Robbie." Annem kahve tepsisini düzenlemekten başını kaldırıp bakmadı bile.

"Ben bir şey yapmadım," diye itiraz etti ve annem döndüğünde gözleri parladı.

"O zaman hiçbir şeyi biraz daha hızlı yapmayın," diye yakındı. "Doğrusu, mutfağı temizlemenizin neden bu kadar uzun sürdüğünü hiç anlamadım. Biraz acele edin. Burada çalışan tek kişi Marshal." Robbie iyi huylu bir "Yalaka" diye mırıldanınca genç adamın yüzü kızardı.

Robbie ve Marshal çok iyi anlaşmışlardı, ikisi de gecenin büyük bölümünü üniversite sporları ve müzik hakkında konuşarak geçirdiler. Marshal, Robbie'ye daha yakındı.

Robbie benim yaşımdaydı ve ağabeyimin erkek arkadaşlarımdan birini onayladığını görmek güzeldi. Marshal'ın bir erkek arkadaşı olduğundan değil ama onları izlemek beni hüzünlendirdi, sanki sırtımı döndüğüm bir şeyi yeniden görüyormuşum gibi. Normal bir aile böyle olmalıydı; kardeşler aileye yeni insanlar katıyor, daha büyük bir şeyin parçası oluyorlardı... Ait olmak.

Akşam yemeğindeki sohbetin çoğunun Robbie ve Cindy üzerinde yoğunlaşmasının da bir faydası olmadı. Belli ki birbirleri hakkında ciddiydiler ve annemin her an daha da mutlu olduğunu görebiliyordum çünkü Robbie bir aile kurabilir ve kendini "yaşam döngüsünün" bir parçası olarak bulabilirdi. Kisten öldükten sonra beyaz çitlerden vazgeçmiştim -çocuklarımla iblis olacağını öğrenmek tabuta çakılan çiviymiş ama Robbie'nin benim için sosyal olarak sorumlu olmadığını düşündüğüm bir şeyi yaptığı için övüldüğünü görmek sinir bozucuydu. Kardeş rekabeti berbattı.

Marshal buradayken en azından rol yapabilirim. Hem annem hem de Robbie, kendi işini satıp hiç çalışmadan yüksek lisans yapmasına yetecek kadar kâr elde etmesinden etkilenmişlerdi. Yüzme antrenörlüğü işi artık sadece okul harcını düşürmek ve ona çok daha fazla harcanabilir gelir sağlamak içindi. Şimdiye kadar reddedilen çekimle ilgili kayıt kabulden haber almasını umuyordum ama görünüşe göre herkes kış tatilinde çalışmıyordu.

Robbie'ye yalakalık yorumu için elinin tersiyle hafif bir şaplak atan annem, Marshal'a bardakların yerini gösterdikten sonra gün dönümü kurabiyelerinin sonuncusunu bir tabağa yerleştirmekle meşgul oldu. Yuvarlak şekerli kurabiyeler gündönümü yeşili ve altın rengiyle parlıyordu ve üzerlerinde iyi şans rünleri vardı. Annem yaptığı her şeye yüreğini koyardı.

Arkasını döner dönmez, Robbie beni bir kez daha su fıskırtmakla tehdit etti. Gözlerimi kapattım ve onu görmezden geldim. Kitabı sormak için bütün gece onu yalnız yakalamaya çalışmışım ama Marshal ve annem arasında fırsat bulamamıştım. Yardım getirmem gerekecekti. Marshal doğası gereği sinsî biri değildi, ama yavaş hareket eden biri de değildi.

Annem mutlu bir şekilde mırıldanarak bir tabak kurabiyeye dışarı çıktı. Oturma odasındaki müzik seti açıldı ve ben yüzümü buruşturdum. En fazla otuz saniyem vardı.

"Şerif," dedim, ona bir tabak uzatırken gözlerimle yalvararak. "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Sana sonra anlatırım ama annemi on dakika kadar meşgul eder misin?"

Robbie yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. "Ne oldu?"

ateşböceği?"

Annem içeri girdi ve çocukluğumuzdan beri yaptığımız gibi Robbie sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi lavaboya döndü.

"Lütfen..." diye fısıldadım Marshal'a, tabakları kaldırıp geri döndüğünde. "Robbie'yle bir şey konuşmam gerek."

Annem her şeyden habersiz kahve makinesiyle uğraşüyor, Robbie ve beni bir kenara itiyor ve sürahiyi doldururken yanımızda küçük görünüyordu.

"Şerif," dedi Robbie, gözleri annemin arkasından benimkilerle buluştuğunda parılıyordu. "Ölü bir sazan kadar yorgun görünüyorsun. Rachel ve ben burada bitirebiliriz. Neden gidip oturma odasında oturup kahve içmeyi beklemiyorsun? Birkaç fotoğraf albümüne bakarsın."

Annem hemen neşelendi. "Ne harika bir fikir! Marshal, son yaz tatilimizde çektiğimiz fotoğrafları görmelisin. Rachel on iki yaşındaydı ve yeni yeni güçlenmeye başlamıştı," dedi dirseğini tutarak. "Ve Rachel iş bittiğinde kahveyi getirecek." Gülümseyerek bana döndü. "Çok geç kalmayın, ikiniz de," dedi ama sesindeki tizlik beni duraksattı. Sanırım onlardan kurtulacağımı biliyordu. Annem deliydi ama aptal değildi.

Ellerimi ılık suyun içine soktum ve damlayan bir servis tabağını çıkardım. Evin önünden Marshal'ın yankılanan sesi geldi. Anneminkiyle dengelendiğinde kulağa hoş geliyordu. Akşam yemeği güzeldi ama Robbie'nin Cindy hakkında konuşup durmasını dinlemek yine neredeyse acı vericiydi, annem de orada geçirdiği iki haftadan bahsederken onlara katılıyordu. Kıskanıyordum ama bağlandığım herkes ya yaralanıyor ya ölüyor ya da çarpılıyordu. Ivy ve Jenks hariç herkes ve onlarla ilgili çarpık kısımdan emin değildim.

"Peki, ne oldu?" Robbie çatal bıçak takımını yere bırakarak durulama suyunun sıçramasını sağladı.

Sessizce elimin tersini çenemde gezdirdim. *Ve işte buradayım, bir hayaleti diriltmeye çalışıyorum.* Belki bir hayaletle arkadaş olabilirim. Onu öldüremezdim. "Kış gündönümü için bana verdiğin kitabı hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

Gözlerimi kaldırdım ama onlarla buluşmadı. Çenesi sıkılmıştı,

Uzun yüzünü daha uzun gösteriyordu. "Eskiden getirdiğim-" diye başladım.

"Hayır." Zorlayıcıydı ve "bilmiyorum" değil, "söylemiyorum" anlamında hayır demek istediğini anladığımda dudaklarım aralandı.

"Robbie!" Yumuşak bir sesle haykırdım. "Anladın mı?"

Kardeşim kaşlarını ovuşturdu. Bu onun söylemlerinden biriydi. Ya yalan söylüyordu ya da söylemek üzereydi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi az önce koyduğu köpükleri silerken.

"Yalancı," diye suçladım ve çenesi gerildi. "O benim," dedim, sonra Marshal bizi örtbas etmek için sesini yükseltince sesimi yumuşattım. "Onu bana sen verdin. Ona ihtiyacım var. Nerede o?"

"Hayır." Rostonun içinde bulunduğu tavayı karıştırırken bakışları niyetli, sesi kararlıydı. "Onu sana vermek bir hataydı ve olduğu yerde kalacak."

"Hangisi..." diye sordum ama kısa saçları hareket ederken ovalamaya devam etti.

"Onu bana sen verdin!" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ve bana dört saat dilimi uzakta olduğunu söylemeyeceğini umarak haykırdım.

"Babamı tekrar çağırmaya hakkın yok." Bana ancak şimdi bakıyordu ve öfkesi yüzüne vuruyordu. "Annem o küçük numaradan sonra kendini toparlamak için çok uğraştı. İki haftamı ve neredeyse beş yüz dolarlık telefon faturamı aldı."

"Evet, sen *gittiğinde* onu tekrar bir araya getirmek için yedi yıl harcadım. Babam öldükten sonra, sanırım ödeştik."

Robbie'nin omuzları çöktü. "Bu hiç adil değil."

"İkisi de berbat bir kariyer için bizi terk etmiyor," dedim kalbim çarparak. "Tanrım, bu kadar berbat durumda olmasına şaşmamalı. Takata'nın ona yaptığı şeyin aynısını sen de yaptın. İkiniz de tıpatıp aynısınız."

Kardeşimin yüzü kapandı ve arkasını döndü. Doğru olsa bile bunu geri alabilmeyi diledim hemen. "Robbie, özür dilerim," dedim ve bana bir bakış fırlattı. "Bunu söylememeliydim. Sadece... O kitaba gerçekten ihtiyacım var."

"Bu güvenli değil."

"Artık on sekiz yaşında değilim!" Kalçamda bulaşık havlusu,

haykırdım. "Kesinlikle öyle davranıyorsun."

Kuru çatal bıçak takımını çekmeceye bıraktım, kapağını kapattım ve döndüm. Hayal kırıklığını gören Robbie yumuşadı ve ortak bir acıyı taşıyan sesiyle, "Baban dinleniyor, Rachel. Bırak gitsin."

Sinirlenerek başımı salladım. "Babamla konuşmaya çalışmıyorum. Pierce'la konuşmak için ona ihtiyacım var."

Robbie lavaboyu boşaltıp tencereyi musluk suyunun altında durularken ofladı. "O da dinleniyor. Zavallı adamı rahat bırakın."

Pierce'la birlikte Cincinnati'nin karlarında geçirdiğimiz geceyi hatırlayınca içimde belli belirsiz bir heyecan yükseldi. İlk kez gerçekten yaşadığımı hissetmişim. İlk kez birine yardım edebilmişim. "Pierce dinlenmiyor. Neredeyse bir yıldır kilisemde, telefonumun zil sesini değiştiriyor ve Jenks'in kedisinin bana bakmasına neden oluyor."

Robbie şok olmuş bir şekilde döndü ve ben de suyu kapatmak için ona uzandım. "Şaka yapıyorsun."

Kendini beğenmiş görünmemeye çalıştım ama o benim kardeşimdi ve bu benim hakkımdı. "Dinlenmesine yardım etmek istiyorum. Kitap nerede?" Tencereyi alıp içindeki suyu çalkalarken sordum.

Temizleyici için lavabonun altını karıştırırken bir an düşündü, lavabonun biraz tozunu aldıktan sonra neredeyse otuz yıldır durduğu yere koydu. "Tavan arası," dedi fırçalamaya başlarken. "Annemin potası da orada. Gerçekten pahalı olan kırmızı-beyaz olan mı? Ve iksiri tuttuğu şişe. Saatin nerede olduğunu bilmiyorum. Kaybettin mi?"

Sevinçle kızartma makinesini yarı kurumuş halde kaldırdım. "Şifonyerimde," dedim, kuruması için bulaşık havlusunu çubuğun üzerine sıkıştırıp kapıya doğru ilerlerken keskin temizleyici kokusundan hapşırılmamaya çalışarak. Her şeyi tek seferde halledecektim. Ne kadar şanslı olabilirdim ki?

Robbie dirseğini yakaladığında mutfak kapısına doğru yarı yoldaydım. "Ben bakarım," dedi, yanımdan geçip görünmeyen oturma odasına bakarak. "Annemin ne yaptığını bilmesini istemiyorum. Ona şişe kapağı koleksiyonumu aradığımı söyle."

Homurdanarak başımı salladım. Evet, sanki gerçekten de bira şişesi kapağı koleksiyonunu uçakta yanında götürecekmiş gibi. "On dakika," dedim. "Eğer o zamana kadar burada olmazsan, peşinden geleceğim."

"Yeterince adil." Havluyu askıdan alıp ellerini kurularken gülümsedi. "Sen çok tatlı bir kardeşsin. Bu söylentilerin nasıl başladığını gerçekten bilmiyorum."

Bir şeyler bulmaya çalıştım ama havluyu bana doğru savurup sayı yapınca aklım başımdan gitti. "Hey!" diye bağırdım.

"Kardeşini rahat bırak Robbie," dedi annem oturma odasından belli belirsiz, sesi tanıdık bir sertlik taşıyordu ve hem Robbie hem de ben gülümsedik. Çok uzun zaman olmuştu. Masumca açılmış yeşil gözlerine bakarak sııttım, süngeri aldım ve deneysel olarak kaldırdım.

"Rachel!" diye seslendi annem ve Robbie sırtarak bulaşık havlusunu bana fırlattı ve kendinden emin adımlarla mutfaktan çıktı. Hemen ardından çatı katının kapısının çekildiğini ve merdivenin yatak odasının koridorundaki halıya çarpma sesini duydum. İhtiyacım olan her şeyle eve gideceğimden emin bir şekilde lavaboyu sildim ve bulaşık havlusunu astım.

"Kahve," diye fısıldadım, kahve makinesini koklayarak ve bir misafiri olduğu için telveyi hafifletmiş olmasını umarak.

Ayakkabılar muşamba üzerinde yumuşak bir sessizlik yaratırken annem içeri girdi. "Robbie tavan arasında ne yapıyor?"

Hala su damlatan kahve makinesinden geri çekildim. "Şişe kapağı koleksiyonunu arıyorum." Tamam, anneme yalan söyledim. Ama orada yanında götürecek *bir şeyler* bulacağına bahse girmeye hazırdım, yani tamamen yalan sayılmazdı.

Dolaptan dört beyaz fincan çıkarıp tepsiye koyarken küçük bir ses çıkardı. En iyi arkadaşları için kullandığı takımdı ve bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim. "İkinizin de burada olması çok güzel," dedi yumuşak bir sesle ve gerginliğim kayboldu. Robbie'nin burada olması, bir süreliğine hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak güzeldi.

Kahvenin son damlası kahve makinesine damlarken annem tepsiyle uğraşıyordu ve yine ellerinin ne kadar genç olduğunu fark ettim. Cadılar neredeyse iki yüzyıldır yaşıyordu ve neredeyse kız kardeş sayılırdık - özellikle de giyinmeyi bıraktığından beri. "Cindy çok hoş," dedi.

Birdenbire Robbie'nin kız arkadaşından söz edince irkildim ve gerçekliğe geri döndüm. "Seninle dalga geçtiği gibi onunla da dalga geçiyor." Gülümsüyordu ve ben de buzdolabından kremayı almaya gittim. "Onu seversin," diye ekledi, gözleri komşunun güvenlik ışığından aydınlanan arka bahçedeydi. "Bir yandan üniversitede çalışıyor, bir yandan da diplomasını alıyor."

Akıllıca, o zaman, diye düşündüm, şaşırmadım. Yemek sohbetinde bu konu hiç açılmamıştı. Nedenini merak ettim. "Ne alıyor?"

Annemin dudakları düşünceli bir şekilde birbirine yapıştı. "Kriminoloji."

Gerçekten zeki. Çok mu zeki?

"Bir yılı kaldı," dedi annem peçetelerin üzerine bir dizi kaşık yerleştirirken. "Onları birlikte izlemek güzeldi. Robbie'yi dengeliyor. O çok havai, Robbie ise çok alçakgönüllü. Sessiz bir güzelliği var. Onların çocukları inanılmayacak kadar değerli olacak."

Gülümsemesi yumuşamıştı ve ben de Robbie'nin yuva kurarak kendisini yepyeni bir dizi anne arzusuna hazırladığını fark ederek gülümsedim. O benden vazgeçmiş olabilirdi ama şimdi Robbie tüm yükü üzerine alacaktı. *Çok üzücü.*

"Söylesene," dedi aldatıcı bir şekilde yumuşak bir ses tonuyla, "Marshal'la aranız nasıl?"

Gülümsemem soldu. Tamam, belki de benden tamamen vazgeçmemişti. "İyi. Harika gidiyoruz," dedim yeni bir gerginlikle. Bana ribaunt bir ilişkiden fazlası için uygun olmadığımızı söyleyen oydu ama yemekte Marshal'ın Tom'u mutfağının altından nasıl çıkardığını duyduktan sonra düşüncelerini yeniden ayarlamış olabilirdi.

"Robbie onu gerçekten seviyor," diye devam etti. "Sana göz kulak olan birinin olduğunu bilmek benim için çok güzel. Tabiri caizse evinin altına girip senin için yılanları öldürebiliyor."

"Anne..." Birden kendimi kapana kısılmış hissettim. "Kendi yılanlarımı öldürebilirim. Marshal ve ben arkadaşız ve bu yeterli. Neden sadece bir erkek arkadaşım olamıyor? Ne? Ne zaman zorlasam, her şeyi berbat ediyorum. Ayrıca, bana onun uzun vadeli bir çözüm değil, kısa vadeli bir oyalama olduğunu söylemiştin."

Sızlanıyordum ve şekerliği bırakıp bana döndü. "Tatlım," dedi çeneme dokunarak. "Sana o adamla evlenmeni söylemiyorum."

Adamım. Sana iletişim kanallarını açık tutmanı söylüyorum. Neler olduğunu bildiğinden emin ol."

Sos ve etle dolu midem çalkalanmaya başladı. "İyi," dedim şaşırarak. "Çünkü onunla çıkmıyorum ve hiçbir şey olmuyor. Çıktığım herkes ya ölüyor ya da köprüden düşüyor."

Sürahiye alıp kahveyi en iyi gümüş sürahiye dökerken dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Öyle değil," diye azarladı. "Marshal'ı gerçekten seviyorum ve senin için iyi oldu, ama o çok... güvenli, belki, ilgini korumak için ve bu işte olduğundan daha fazlası olduğunu düşünmediğinden emin olmak istiyorum. O bu şekilde yönlendirilemeyecek kadar iyi bir insan ve eğer ona herhangi bir işaret verdiysen-"

"Sadece arkadaş olduğumuzu biliyor," diye araya girdim. Tanrım! Onun nesi vardı böyle? "Arkadaşlar iyidir," dedi kararlı bir şekilde. "Ve

gelebileceğini bilmek güzel bir tutam aracılığıyla. Bansen karakteriyle olan şey mesela. Ben yokken gidebileceğin biri olduğunu bildiğim için daha rahat uyuyacağım. Senin için endişeleniyorum, tatlım."

Çenem sıkıştı ve kan basıncımın yükselmeye başladığını hissedebiliyordum. Konuşmak istediğim konu bu değildi. "Döşeme tahtalarımın altında daha fazla yılan bulursam, kimi arayacağımı bilirim." Sonra tereddüt ettim. *Ya o buralarda değilse?*

"Anne?" O tepsiyle uğraşırken ben de "İyiyim, değil mi?" dedim.

"İyisin, değil mi?" Güldü, sesi omuzlarımı aşağı çekiyordu. "Ben iyiyim!"

İçim tam olarak rahatlamadan gümüş kahve fincanını tepsiye koydum, artık bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Marshal'ı müstakbel damadı olarak değil, sıradan bir arkadaş olarak görüyordu ve bunun en iyisi olduğunu bilsem de bir parçam hayal kırıklığına uğradı. Tavan arasından gelen bir gümbürtü dikkatimi yukarı çekti. Onu bir başkası izledi ve kıpırdanmaya başladım. Tavan kapısının tavana doğru katlanırken çıkardığı belirgin ses içeri süzülürken tepsiyi elime aldım. O aşağıdaydı.

Annem tepsiyi elimden alıp başıyla koridoru işaret ederken, "Ben götürürüm," dedi. "Zavallı Marshal orada tek başına oturmaktan sıkılmış olmalı. Bak bakalım Robbie'nin tavan arasından çıkardıkları için yardıma ihtiyacı var mı? Şişe kapakları! Onları attığımı sanıyordum!"

"Teşekkürler anne." O kitabı elime almak için sabırsızlanarak onu takip

ettim ve Marshal'ın güzel kahve fincanı hakkındaki neşeli yorumuna üzülerək
gölümsedim.

Diğer yöne doğru ilerledim, neredeyse Robbie'ye çarpıyordum. Nefesim kesildi ve iki eliyle beni sabitledi. Gözlerim kısıldı. *İki elinle mi?* "Kitap nerede?" Fısıldadım.

Robbie'nin gözleri salonun loş yeşilliğinde kısılmıştı, tavan arasından gelen soğuktan artık. "Orada değildi."

"Ne?" Bağırdım, sonra sesimi alçalttım ve eğildim. "Ne demek orada değildi?"

"Yani, bıraktığım yerde değil. Kutu gitmiş."

Ona inanıp inanmamam gerektiğini bilmediğimden, kendim bakmak için etraftan dolandım. "Kutu neye benziyor?" Çekme ipine uzanırken sordum. Annem onu bulmuş muydu, yoksa Robbie elimden uzak tutmak için bana gittiğini mi söylüyordu?

Robbie omzumu tuttu ve beni geri çevirdi. "Sakin ol. Yukarıda olmalı," dedi. "Sabah o uyuduktan sonra tekrar kontrol edeceğim."

Gözlerim kısıldı ve tereddüt ettim. Ön odadan annemin soru dolu sesi yükseldi. "Pash kapaklarını buldun mu Robbie? Onları tavan aramdan istiyorum!"

Robbie'nin omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı, sonra gevşedi. "Aldım anne," dedi. "Hemen geliyorum. Sen ve Rachel için bir şeyim var."

"Hediyeler?" Annem aniden koridorda belirdi, kolunu benimkine dolamış, gülümsüyordu. "Bize hediye getirmene gerek olmadığını biliyorsun. Burada olman bile yeterince hediye."

Robbie sırttı, ben dişlerimi sıkarken göz kırptı. Artık bir şeyi "kaçırmadığından" emin olmak için asla oraya çıkamazdım. Kahretsin, bunu bilerek yapmıştı.

Ama annem mutluydu ve Robbie valizini karıştırmaya giderken ben de kahve içmek için onu oturma odasına kadar takip ettim. Marshal ortaya çıkmamla rahatlamış görünüyordu ve kendimi kahverengi goblen kaplı kanepeye attım, ona çarptım ve olduğum yerde kaldım, kalçalarımız birbirine değiyordu.

"Bana borçlusun," diye fısıldadı, dudakları hem eğlence hem de sinsî bir kızgınlıkla bükülmüştü. "Bana büyük borçlusun."

Robbie ve benim çocukluğumuza ait kalın fotoğraf albümüne baktım. "Kolezyumdaki bir sonraki güreş etkinliğine iki bilet," diye fısıldadım. "Ön sıradan."

"Bu her şeyi açıklayabilir," dedi bana gülerek.

Annem neredeyse mırıldanarak oturdu ve benim fark ettiğimi görüp susturana kadar ayağını salladı. "Acaba bize ne aldı?" diye sordu ve son kötü ruh halim de buharlaştı. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. "Oh, işte geliyor!" diye ekledi, Robbie'nin ayak sesleriyle gözleri parladı.

Robbie karşımızda oturdu ve her birinin üzerinde kadınsı bir yazıyla isimlerimizin yazılı olduğu iki zarfı önümüze koydu. Uzun yüzü heyecan doluydu ve zarfları iki parmağıyla bize doğru uzattı; biri bana, diğeri anneme. "Cindy ve ben bunları sizin için aldık," dedi ikimiz de onlara uzanırken. "Ama onları Haziran'a kadar kullanamazsınız."

"Haziran mı?" Düşündüm.

"June?" diye yankılandı annem, sonra beni zıplatan neşeli bir çığlık attı. "Evleniyorsun!" diye çığlık attı ve kendini sehpanın etrafına attı. "Robbie, ah, Robbie!" diye mırıldandı, ağlamaya başlamıştı. "Cindy çok tatlı. Birlikte çok mutlu olacağınızı biliyorum! İkiniz için de çok heyecanlıyım! Henüz bir kilise bulamadınız mı? Davetiyeler nasıl olacak?"

Marshal'dan uzaklaştım ve zarfımdaki iki uçak biletine baktım. Kafamı kaldırdığımda Robbie'nin gözleriyle karşılaştım.

"Lütfen geleceğini söyle," diye rica etti, sevinç gözyaşları döken annemize sarıldı. "Bu ikimizi de çok mutlu eder."

"Bana bak," diye mırıldandı annem, yüzünü silmek için geri çekilirken. "Orospu çocuğu, ağlıyorum."

Robbie onun sert sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı ama ben gülümsedim. Aynı eski annem. "Elbette geleceğim," dedim, ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşarak. "Hayatta kaçırmam." Al ayak parmaklarımı emip ölebilirdi. Bu yüzden beni bilmediğim bir ley hattından almak zorunda kalacaktı. Portland'da da her yerde olduğu gibi ley hatları vardı.

Sarıma bir grup olayına dönüştü ve iyi, güvenli ve acı tatlı hissettirdi. Annemin leylak ve kızılağaç kokusu elektrikli amfilerin aromasına karıştı, ama düşüncelerim sevinirken bile beni başka bir endişe aldı. Belki de sihirden tamamen vazgeçmeliyim. Yani, kendimi asla affetmezdim.

Robbie'ye ya da yeni gelinine ya da çocuklarına bir şey olursa.

İkisini de son bir kez sıktıktan sonra bıraktım ve geri çekildim. Unutulmuş bir halde duran Marshal hızla yaklaşıp Robbie'nin elini sıktı ve gülümseyerek "başsağlığı" diledi. Gözlerim ıslanmıştı ama endişeyle gülümsedim. "Senin adına gerçekten çok sevindim Robbie," dedim, ciddiye. "Randevu ne zaman?"

Robbie, Marshal'ın elini bıraktığında nefes verdi ve gerçekten rahatladı. "Henüz ayarlamadık. Korkarım yemek şirketi tarafından belirlenecek." Utanarak sırtıttı.

Annem mutluluk gözyaşları dökmeye devam etti ve elinden gelen her türlü yardımı yapacağına söz verdi. Robbie benden ona döndü ve ben de Marshal'a garip bir şekilde gülümsedim. Garip bir durumu daha da iyi hale getirmek için kardeşinizin evleneceğini duyurması gibisi yoktur.

Birinin telefonu çalmaya başladı, benimki olduğunu fark edene kadar görmezden geldim. Kendimi kurtarmanın keyfini çıkararak, çantamı bıraktığım ön kapıya doğru kaçtım ve "Break on Through to the Other Side "ın Pierce'ın şaka anlayışı olduğunu düşünerek çantamı aradım. Yetişmesi gereken yüz elli yıllık bir müzik birikimi olduğunu düşünürsek hiç de fena değildi. Edden'in numarasını okuduğumda "Üzgünüm," dedim. "Bunu almalıyım. Polis arkadaşımın babası. Hastanede olan mı?"

Annem telaşlı telaşlı el sallama hareketleri yaptı, ben de biraz mahremiyet için onlara sırtımı döndüm. İçimde bir adrenalin püskürmesi oldu. Bunun Glenn'le ilgili olduğunu düşünmüyordum ama onlara bir ölüm perisi getirmeye çalıştığımı söylemek de istemiyordum. Robbie zaten yeterince sorumsuz olduğumu düşünüyordu.

Kapağı açıp kulağıma götürdüğümde annem ve Robbie'nin heyecanlı konuşmaları arka plandaki gürültüye karıştı. "Selam Edden," dedim selamlarken, hafif konuşmalardan ofiste olduğunu hemen anlamıştım. "Ne var ne yok?"

"Televizyonun açık değil, değil mi?" dedi ve ilkinin üzerine ikinci bir adrenalin dalgası yükseldi.

"Ne oldu?" Botlarımı ararken söyledim. İlk aklıma gelen Glenn oldu ama Edden'in sesi üzgün değil, heyecanlıydı.

"Mia Circle Mall'da," dedi ve gözlerim çantama kayd, tılsımı getirdiğim için mutluydum. İhtiyacım yoktu ama doğru yapıp yapmadığımdan emin olacaktım. "Yemek salonundaydı," diyordu Edden, "bebeğiyle birlikte ortamdaki duyguları iliklerine kadar hissediyordu. Sanırım bu yeterli değildi.

Çünkü bir kavga çıktı ve isyana dönuştü. Başka türlü onu asla bulamazdım."

"Lanet olsun," diye nefes aldım, sonra ağzımı kapattım. Gözlerim anneminkilere gitti ve botlarımı giymek için duvara yaslandığımda iç çekti. "Remus orada mı?"

"Ye-e-ep," dedi Edden kuru bir sesle. "Seyircilerin çoğunu dışarı çıkardık ve alışveriş merkezini kilitledik. Tam bir karmaşa. Şimdi oraya gidiyorum ve onu getirmeye yardım etmeni istiyorum. O bir Inderlander ve hepsi. Maaş bordromda onlardan pek yok."

Yasal nedenlerden dolayı daimi maaş bordrosunda *hiç kimse yoktu*. Paltomun içinde omuz silkerken ellerim titriyordu ama bu heyecandı. "On dakika içinde orada olabilirim. Arabamı park etmem gerekmezse beş."

"Onlara yolda olduğunu söyleyeceğim," dedi ve telefonu kapatmaması için bir ses çıkardım.

"Bekle. Biraz zamanım var. Geri dönüp Jenks'i almam gerek." Eğer bir ölüm perisi getiriyorsam, ona ihtiyacım vardı. Ivy'yi de almak isterdim ama o dışarıdaydı.

"Alex çoktan Jenks'i almaya gitti," dedi Edden ve ben de paltomun fermuarını kapatıp anahtarlarımı çıkardım ve parmak uçlarımla bad-mojo tılsımına vurdum. "Önce kiliseyi aradım ve o da bu işe dahil olmak istedi."

"Teşekkürler Edden," dedim, Jenks için birini göndermesine gerçekten sevinmişim, çünkü artık bunu yapmak zorunda değildim, ama Jenks'i düşünmüştü bile. "Sen bir şeftalisin."

"Evet, evet, evet," dedi ve gülümsediğini duyabiliyordum. "Eminim bunu tüm kaptanlara söylüyorsundur."

"Sadece kış tekmelememe izin verenler," dedim ve sonra bağlantıyı kestim.

Heyecanla oturma odasına döndüm. Annem, Robbie ve Marshal'ın kanepede birlikte oturduklarını ve bana baktıklarını görünce donakaldım. Soğuk için giyinmiş olan kendime baktım ve ısındım. Yer değiştirirken anahtarlarım şıngırdadı ve onlara hastalıklı bir gülümseme verdim. Lanet olsun, kapıdan çıkmaya hazırdım ve onları tamamen unutmuştum. *Hay aksi. Marshal'ın arabasını sürmüştük*.

"Gitmem gerek," dedim anahtarlarımı kaldırırken. "Alışveriş merkezinde bir sorun var. Uh, Marshal?"

Marshal ayağa kalktı ve nasıl karşılayacağımı bilemediğim bir şekilde gülümsedi. "Siz vedalaşırken ben de arabayı ısıtayım."

Robbie'nin yüz ifadesi karanlıktı, sanki işimi yapmak yerine onlarla oturup kahve içmeliymişim gibi, ama kahretsin, kaçışlar kaçışlar olduğunda gerçekleşirdi ve ben onun hayatımın nasıl olması gerektiğine dair fikirlerine uyamazdım. "Rachel-" diye başladı ve annem elini onun dizine koydu.

"Robbie. Kapa çeneni."

Marshal hızla öksürüğe dönüşen bir kahkaha attı ama ben kendimi perişan hissediyordum. "Merak etme," diye mırıldandı uzun boylu adam yanımdan, sonra ayakkabılarını giyerken bilerek bana çarptı. "Sorun değil."

"Anne," diye itiraz etti Robbie.

Kan basıncım yükseldi. Belki de iki araba getirmeliydik, ama o zaman Marshal'ı burada yalnız bırakacaktım ve bu daha iyi değildi.

Annem elini sertçe Robbie'nin omzuna koyarak ayağa kalktı. "Marshal, turtanı senin için paketleyeceğim. Seni tekrar görmek güzeldi. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Marshal botlarını bağlarken başını kaldırdı ve gülümsedi. "Gerçekten büyük bir zevkti Bayan Morgan. Beni ağırladığınız için teşekkürler. Resimler hoşuma gitti."

Biraz tereddüt etti, endişeli olduğu belli oluyordu, sonra başını salladı ve aceleyle mutfığa girdi.

"Özür dilerim," dedim Marshal'a.

Marshal ceketimin üzerinden omzuma dokundu. "Sorun yok. Sadece turtayı yanında getir, tamam mı? Annen harika turta yapar."

"Tamam," diye fısıldadım ve o da dönüp gitti. Kısa bir süre soğuk hava esti. Yine kar yağıyordu. Hâlâ kendimi kötü hissediyordum ve Marshal'ın arkasından kapıyı kapatarak döndüğümde neredeyse Robbie'ye çarpıyordum. Başımı kaldırdım ve endişem hemen öfkeye dönüştü. O bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum, göz göze geldik, ben botlarımın içindeydim, o ise hâlâ çoraplıydı.

"Rachel, bazen tam bir pislik oluyorsun. Buradan çıkıp gittiğine inanamıyorum."

Gözlerim kısıldı. "Bu benim işim, *Bert*," dedim, lakabıma sertçe vurarak. "Annemin bununla bir sorunu yok. Söz sahibi olacak kadar etrafımda değilsin, o yüzden gözümün önünden çekil."

İtiraz etmek için bir nefes aldı, yüzünü buruşturdu ve annem mutfaktan aceleyle içeri girdiğinde geri çekildi, şeffaf ambalajla kaplı bir tabakta iki parça turta vardı. "Al bakalım tatlım," dedi ve Robbie'yi dirsekleyerek yolundan çekip bana sarılıp vedalaştı. "Bittiğinde bizi ara ki sabah uyuyabilelim."

Açıklamak zorunda olmadığım için ya da erken ayrıldığım için beni suçlu hissettirmeye çalışmadığı için içime bir rahatlama yayıldı. "Teşekkürler anne." Beni hızlıca sıkıp geri sallanırken leylak kokusunu içime çektim.

Bana turtayı uzatırken "Seninle gurur duyuyorum" dedi. "Git biraz kötü adamın kışını tekmele."

İstediği gibi bir kız olamayacağımı kabul ettiği ve olduğum kızla gurur duyduğu için gözyaşlarımın diken diken olduğunu hissettim. "Teşekkürler," dedim, boğazımdaki yumruyu atmak için boğazımı temizledim ama işe yaramadı.

Robbie'ye sert bir bakış atarak, "Siz ikiniz barışın. Şimdi." Ve başka bir şey söylemeden kahve tepsisini alıp mutfığa döndü.

Robbie'nin çenesi gerildi, sonuna kadar kavgacıydı ve kendimi rahatlamaya zorladım. Buradan ona kızgın bir şekilde çıkmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Onu bir daha görmem için yedi yıl geçmesi gerekebilirdi.

"Bak," dedim. "Özür dilerim. Ama benim işim bu. Dokuzdan beşe çalışmıyorum ve annem de bunu sorun etmiyor." Açık çantamdaki bad-mojo tılsımına bakıyordu, ben de onu arkama sakladım. "O kitabı bulmaya çalışacaksın, değil mi?" Birden emin olamadım, sonra atkımı sıktım.

Robbie tereddüt etti ve sonra omuzları gevşedi. "Evet, yapacağım," dedi iç çekerek. "Ama yaptığın şeye katılmıyorum."

Kapıyı açarken bir yerlerde bir gülümseme bularak, "Sanki hiç yapmadın," dedim. "Sen ve Cindy adına mutluyum," dedim. "Gerçekten. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerine o da sonunda gülümsedi. "Sana onun telefon numarasını vereceğim," dedi geceyi işaret ederek, "onu arayabilirsin. Seninle tanışmak için can atıyor. O

tezini senin üzerine yapmak istiyor."

Eşikte sarsılarak durdum ve döndüm. "Neden?" diye sordum. Kuşkuyla sordum, bir omzunu kaldırdı ve bıraktı.

"Ona iblis izlerinden bahsettim," dedi. "Yani, o bir cadı ve hepsi bu. Auradaki lekeyi göreceksin ve bunu anlayacaktı."

İçeri girdim ve kapıyı kapattım. "Ona ne söyledin?" Bileğimdeki iblis izini kapatmak için eldivenlerimi giydiğime sevinerek yüksek sesle söyledim. En azından birinden kurtulabilmek için Al'ı adını geri alması için zorlamam gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle, hiç de özür diler gibi görünmüyordu. "Belki de yapmamalıydım, ama seninle tanışmasını ve müstehcenlik hakkında bir açıklama yapmamasını istemedim."

Aramızda bir el salladım. "Yani, neden tezini benim üzerimde yapmak istiyor?"

Robbie gözlerini kırptırdı. "Kriminoloji okuyor. Ona senin birisinin hayatını kurtaran iblisli beyaz bir cadı olduğunu söyledim. Hem iyi olup hem de pisliğe bulanmış olabileceğini." Tereddüt etti. "Sorun değil, değil mi?"

Kendime zihinsel bir sarsıntı vererek başımı salladım. "Evet. Elbette."

"Al," dedi ve içinde biletler olan zarfı bana uzattı. "Bunları unutma."

"Teşekkürler." Biletleri bir kenara ittiğimde gözyaşlarım cebimde sert bir yumruya dönüştü. "Belki daha erken bir uçuş için takas ederim."

"Bu harika olur! Erken gelerseniz çok seviniriz. Bize haber verin, biz de misafir odasını temizleyelim." Bana dişlerini göstererek gülümsedi. "Her zaman gelebileceğini biliyorsun."

Geri çekilip kapıyı açmadan önce ona sarılarak veda ettim. Gecenin kuru bir keskinliği vardı ve kürekli yürüyüş yolundan aşağı inerken bekleyen Marshal'a baktım. Verandanın ışığı yandı ve pencerenin önündeki gölgeye el salladım. Robbie'nin son sözleri düşüncelerimde dönüp durdu ve beni neden rahatsız ettiklerini anlamaya çalışarak onları tekrarlayıp durdum.

"Alışveriş merkezi mi?" İçeri girdiğimde Marshal neşeyle "Alışveriş merkezi" dedi.

onu annemin sık sık yaptığı tek taraflı konuşmanın altından çekip çıkardı. Ona turtayı uzattım ve o da minnettar bir "Mmmm." dedi.

"Evet, alışveriş merkezi," dedim emniyet kemerimi takmadan önce.

Araba sıcaktı ve camların buzu çözölmüştü ama Robbie'nin son sözleri nihayet içime işlediğinde soğuk beni çarptı ve hızlıca göz kırpım. *İstediğin zaman gelebilirsin.* Bu sözleri kabullenme anlamında söylediğini biliyordum ama bunları söyleme ihtiyacı hissetmesi çok daha fazlasını ifade ediyordu. Evleniyordu. Hayatına devam ediyor, onun bir parçası oluyor, kendini kaptırıyor ve çarkta kendine bir yer buluyordu. Evlenerek artık sadece benim kardeşim değil, başka birinin kocası olmuştu. Her ne kadar çok tartışsak da, artık yalnız olmadığı basit gerçeğiyle bir bağ kopuyordu. O daha büyük bir şeyin parçasıydı ve beni davet ederek istemedenden de olsa bana bir yabancı olduğumu söylemişti.

"Annen çok güzel turta yapıyor," dedi Marshal ve ben de uzun koltuğun üzerinden ona gülümsedim. Buza dikkat ederek arabayı vitesine taktı ve yavaşça alışveriş merkezine doğru ilerledi.

"Evet, öyle," dedim, depresyondaydım. Belki de olaya bir erkek kardeş kaybetmiş değil de bir kız kardeş kazanmış gibi bakmalıydım.

Ri-i-i-i-ight.

On bir

Kalabalığın kenarında duraksadım, bakışlarım sarı bandın altından kaldırımında bekleyen I.S. kruvazörlerine götürülen sakın vampire sabitlendi. Kelepçeli adam şaşkın bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Bir Were'in annem hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Beni kızdırdı."

Ölümsüz vampirin tepkisi çoğunlukla duyulmadı ve ikisinin altı I.S. kruvazörünün, iki haber minibüsünün, sekiz FIB aracının ve onlarla birlikte gelen tüm insanların ışıkları ve heyecanı içinde eriyip gitmesini izledim. Herkesin ışıkları yanıyor, mümkünse dönüyordu. Gecenin soğuk havasında bir sarma hissi vardı ve iç çektim. Bir isyana geç kalmaktan nefret ederdim.

Hâlâ arabasını park etmekte olan Marshal'ı beklemeyecektim. Onu içeri almazlardı. Başım belaya girmeden içeri girersem şaşırırdım; davet edilsem de edilmesem de FIB artık bana güvenmiyordu. *Aptal önyargılar*. Kendimi daha kaç kez kanıtlamam gerekiyordu?

Çenemi kaldırıp gözlerimi tarayarak kalabalığın arasından sarı şeridin duvarla buluştuğu yere doğru ilerledim ve çizginin altından geçip en iyisini ummaya karar verdim. Ancak bandın altına dalma hareketim, aynı şeyi yapan tanıdık bir yüzle neredeyse kafa kafaya çarpıştığımda durduruldu.

"Merhaba Tom," dedim sert bir sesle geri çekilirken. "Birbirimize rastlayıp duruyoruz."

Eski I.S. ajanı kaseti bıraktı, şok ifadesi hayal kırıklığına dönüştü. Bir şey söylemek için nefes aldı, sonra çenesini sıktı. Sessizce ellerini ceplerine soktu ve uzaklaştı.

Şaşırmış bir halde, kar ve kalabalık onu alana kadar arkasından bakakaldım.

"Huh," diye mırıldandım, sonra da laf dalaşına girmediği için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sarı bandın altına daldım ve soğuktan kurtulma hevesiyle en yakın kapıyı çekerek açtım. İkiz kapılar arasındaki hava durgundu ve öfke ve hayal kırıklığıyla yükselen seslerin yankılandığını duyabiliyordum. İkinci kapının ardında bir grup FIB üniformalı toplanmıştı ve ben de en iyi seçeneğimin bu olduğuna karar verdim.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi alçak bir ses ve elimi iç kapıdan çektim, kalın parmaklı bir el bana dokunmadan içgüdülerim beni geri çekti.

Ölü bir vampirdi, görünüşüne bakılırsa oldukça genç bir vampirdi, kapı muhafızı olarak ayarlanmıştı. Kalbim küt küt atarken kalçamı eğdim ve ona yukarıdan aşağıya bir bakış attım. "Ben FIB'denim," dedim ve güldü, mavi gözlerinin kenarı bir aura çekmeye başlarken inceldi.

"Cadılar FIB için çalışmaz," dedi. "Sen daha çok bir muhabire benziyorsun. Çizginin arkasına geçin hanımefendi."

"Ben çizgilerin dışında çalışıyorum ve muhabir değilim," dedim temiz tıraşlı yüzüne bakarak. Başka zaman olsa durup manzaranın tadını çıkarırdım ama acelem vardı. "Ve şu aura saçmalığını da kes," dedim, sinirlenerek. "Oda arkadaşım seni kahvaltı niyetine yiyebilir."

Vampirin gözleri tamamen karardı. Öfkeli insanların arka plandaki gürültüsü aniden kayboldu. Yüzümdeki kan çekildi ve sırtımı dış kapılara dayadım. "Kahvaltıda seni yudumlamayı tercih ederim," diye mırıldandı ölümsüz vampir, sesi ruhumda serin bir sis gibi dolaşıyordu. Yara izimden gelen bir nabız, içime bir gerçeklik şoku gönderdi. Kahretsin, vampirlerin beni tanımamasından nefret ediyordum.

Eldivenli elim boynumu kapatmıştı ve onu indirip gözlerimi açmaya zorladım. "Git bir fare bul," dedim, yaramla oynaması gerçekten iyi hissettirse de. Aklım Ivy'ye gitti ve yutkundum. İhtiyacım olan şey bu değildi.

Vampir çocuk alışılmadık direncim karşısında gözlerini kırıştırdı ve bu hafif şaşkınlık gösterisiyle bana olan tutumu kırıldı. Kahretsin, ölümlerle dalga geçmeyi bırakmalıydım.

"Hey, Farcus!" diye bağırdı camın arkasından erkeksi bir ses ve beni görüş alanında tutarken bile döndü. "Cadıyı rahat bırak. O Morgan, FIB'in fahişesi."

Görünüşe göre Farcus geri çekildi, mavi gözlerinin kenarı büyüdü

şşırdı. "Sen Rachel Morgan mısın?" dedi ve sivri köpek dişlerini göstererek gülmeye başladı. Nedense bu beni yara izimle oynamasından daha çok rahatsız etti.

İlerledim. "Ve sen de Farcus'sun, Marcus'la kafiyeli, başka bir ezik vampir. Çekil yolumdan." Ona çarptığımda kahkahası kesildi ve kapıya yaslanıp alışveriş merkezinin sıcaklığına geçtiğimde homurdandı.

Alışveriş merkezlerine göre güzeldi; ön tarafta yemek alanı, geniş koridorlar ve alışveriş yapmak için eğlenceli bir yer oluşturacak iki kat vardı. Açık alanı tararken ceketimi ve atkımı yavaşça gevşettim. Bir şey yapmak için çok geç kalmıştım. Havada kızgın Were'nin boğucu kokusu ve kızgın vampirin baharatlı tadı vardı, hepsi de fazla yağdan mahvolmuş hamburger, patates kızartması ve Asya yemeklerinin aromasıyla karışıyordu. Hepsinin üzerinde seksenlerin pop müziğinin enstrümantal sesi vardı. *Gerçeküstü*.

Her iki katta da çevredeki dükkânların kapıları indirilmişti ve çalışanlar kapıların arkasında kümelenmiş, dedikodu yapıyorlardı. Alt kat darmadağındı, birkaç masanın ayakları kırılmıştı ve her şey yerinden oynamıştı. Yerdeki ve kazıklardaki kırmızı bir leke beni duraksattı, ta ki sıçrama şeklinin kan için doğru olmadığına karar verene kadar. Bu ketçaptı, insanların dondurma tezgahının yanında toplanmasının nedeni de bu olabilirdi. Çoğunlukla çok fazla siyah giyen genç çocuklardı ama geç saatlere kadar alışveriş yapan ve Inderlander alışveriş saatlerine göğüs geren müşteriler de vardı. Korkmuş görünüyorlardı ama sağlık görevlisi yoktu.

Yemek alanının diğer ucunda Inderlandlılar vardı ve davalar da buradan gelecekti. Çoğunun kollarında ya da bacaklarında derme çatma bandajlar vardı. Bir tanesi yerde yatıyordu. Wereler ve vampirler. Cadılar yoktu, onlar da insanlar gibiydi, yırtıcı hayvanlar dövüşürken yoldan çekilmeleri gerektiğini bilirlerdi. Orası sessizdi ve çoğu kızgın değil, şaşkın görünüyordu. Belli ki isyan başladığı gibi çabuk bitmişti. *Peki küçük kışkırtıcı nerede?* Yürüyen yaralıları arasında Mia'nın tarifine uyan kimseyi göremeyince düşündüm.

Açık salonun ortasında durup, belli belirsiz, aptalca bir iyimserlik duygusuyla çantamdan yer belirleme tılsımını çıkardım. Belki de doğru yapmıştım ve bunun farkında değildim? Ama pürüzsüz tahta parçasını ellerimde tuttuğumda, hafif nemli bir tahta parçası olarak kaldı. Parıltı yok, karıncalanma yok. Hiçbir şey yoktu. Ya ben tılsımı bozmuşum ya da o burada değildi.

"Kahretsin," diye fısıldadım, kaşlarım çatılmıştı. Bir tılsımı yanlış yazmayalı uzun zaman olmuştu. Çalışırken insanın yeteneklerinden şüphe etmesi sağlıklı değildi.

yüksek sihirle. Kendinden şüphe etmek hatalara yol açtı. *Çifte lanet*. Ya bir gün gerçekten çuvaldarsam ve kendimi paramparça edersem?

Ivy'nin botlarının tanıtık sesi beni kendime getirdi ve tılsımı çantama geri koydum. Onun burada olmasına gerçekten sevinmişim. Kelepçeli bile olsa bir ölüm perisini getirmek görüldüğü kadar kolay değildi - muhtemelen bu yüzden I.S. onun faaliyetlerini ya görmezden geliyor ya da örtbas ediyordu.

Yaklaşırken "Çalıştığını sanıyordum," diye seslendim ve omuz silkti.

"Erken bitirdim." Daha fazlasını bekledim, başını sallayıp "Hiçbir şey" diye ekleyince hayal kırıklığına uğradım. Hiçbir şey öğrenmedim."

Jenks de yanındaydı ve uzatılan yumruğumu yaktı, yorgun ve soğuk görünüyordu. "Geç kaldın," dedi. "Tüm eğlenceyi kaçırdın."

Elleri kelepçeli bir vampir, boynundaki yeni kabarcıkları kaşımaya çalışarak bize hırladı. "O lanet kanatlarını çıkar da uçabiliyor musun görelim," diye mırıldandı, hamle yaptı ve yanındaki polisin onu geri çekmesini sağladı.

"Kıçına sok ve ondan nane şekeri yap!" Jenks arkasından bağırdı ve ben ne kadar "eğlence" kaçırdığımı ve kefaletle serbest bırakıldıktan sonra yaklaşık kırk sekiz saat içinde kapımıza gelip gelmeyeceğini merak ettim.

"Gördüğüm kadarıyla arkadaş ediniyorsun," dedim, sonrasına bakarak.

Ivy dirseğimi tuttu ve beni Inderlander tarafına götürmeye başladı. I.S. memurları beni izliyordu ve kendimi huzursuz hissediyordum. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. "Edden seni aradığını söyledi."

"Annemdeydim. Gitmesi gerekenden üç kat daha uzun sürüyor." Mia'yı hiçbir yerde göremeyince yüksek sesle nefes verdim. "Bitti mi? Mia nerede? Remus onunla mıydı?"

Jenks dikkatimi çekmek için takırdadı ve yemek alanının insan tarafını işaret etti. Dudaklarım aralandı ve göz kırptım. Hafif, zarif kadının başında korumacı bir şekilde duran adam olmasa bile, telaşlanan çocuk bana ipucu vermeliydi. *Kahretsin, otuzlu yaşların ortalarında görünüyor, üç yüz değil*, diye düşündüm, pembe bir kar tulumuna sarılmış bir bebeği tutan ortalama görünümlü adamın yanındaki hafif, neredeyse kırılğan görünen çerçevesine *bakarken*. Yeni yürümeye başlayan çocuk muhtemelen sadece sıcaktı ve neden kar tulumunu çıkarmadığını merak ettim. Bir parça bile

Yüzü ve yapışkan bir lolipop tutan elleri dışında hiçbir teni görünmüyordu. Tılsımın işe yaramamasının hayal kırıklığı içimi doldurdu, sonra onu bir kenara ittim.

Sürekli hareket eden gözleri dışında, Remus kot pantolonu ve kumaş paltosunun içinde hiç de dikkat çekici görünmüyordu. Çirkin değildi, çekici de değildi, belki biraz uzun ve hantaldı ama aşırı da değildi. Glenn'i dövebileceği şüpheli görünüyordu ama bir insanı nasıl inciteceğini bilmek ve bu bilgiyi kullanma isteği, şaşkınlıkla birleştğinde ölümcül olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, zararsız görünüyordu - ta ki gözlerinin bir FIB subayını takip ettiğini, çenesini sıkma şeklindeki nefreti, bakışlarına yansıyan neredeyse incitme hevesini görene kadar. Sonra dikkati dağıldı ve ayaklarını sürüyerek kendisini aşan bir kadının başında duran bir hademeye dönüştü.

"Neden orada öylece oturuyorlar?" Gözlerimi üzerlerinde hissetmeden önce arkamı dönerek sordum. "Arama emri geçersiz mi oldu?"

Jenks onları daha iyi görebilmek için yavaşça Ivy'nin omzundan kalktı. "Hayır, Edden'in elinde ama şu anda ikisi de sessiz ve buradan daha fazla insan çıkana kadar bir şey yapmak istemiyor. Dinliyordum ve I.S. Mia'nın insanları öldürmesini umursamıyor."

Bir endişe beni gerginlikten kaskatı kıldı. "Örtbas mı ediyorlar?" "Hayır.

Sadece görmezden geliyorlar. Herkes yemek için öldürmek zorunda, değil mi?"

Bunu doğru miktarda alaycılıkla söyledi ve politikalarına katılmadığını biliyordum. Herkes yemek zorundaydı ama insanları yemek kibarlık değildi.

Jenks'in kanatları, sabun kokusunu bana göndermek için kanat çırpı. Her zamanki iş kıyafetleri yerine onu saran bornozunu giymişti, bu da onu egzotik gösteriyordu ve Bis'in kiliseyi tek başına izlerken ne yaptığını merak ettim. "Sanırım o ve Remus insanlarla birlikte sıvışacaklarını düşünüyorlar," dedi omzuma konarken.

Ivy usulca güldü. "Ben büyük olana talibim."

"Bilmiyorum," dedim Mia'nın beden dilini geniş odanın diğer ucundan okumaya çalışarak. "Kim olduklarını bildiğimizi tahmin etmek zorundalar. Yani, onların evine gittik. Bence biz olduğumuz için bekliyorlar."

Ivy, Farcus'un kanımla oynamasından sonra güçlenen dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben hâlâ büyük olana talibim."

"Rache," dedi Jenks, sesi endişeliydi. "Mia'nın aurasına bak. Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Yavaş bir nefes alarak ikinci görüşümü devreye soktum. Tüm cadılar auraları görebilirdi. Vampirler göremezdi. Wereler göremezdi. Bazı insanlar görebiliyordu, bu yeteneği elflerle melezleşerek kazanmışlardı. Pixie'ler isteseler de istemeseler de onları her zaman görürlerdi. Eğer bir ley hattına dokunur ve üzerinde çalışırsam, gerçekliğin üzerine katmanlanmış sonsuz sonrayı görebilirdim. Cincinnati'nin merkezinden bu kadar uzakta, muhtemelen sadece bodur ağaçlar ve donmuş çalılıklar olurdu. Onlu yaşlarımın başındayken, hayvanat bahçesine yaptığım bir gezi beni iyileştirene kadar gerçekliğin üzerine hep sonrasını bindirerek çok zaman geçirmiştım. Kaplanlar ne yaptığını biliyordu ve sanki camdan geçip bana ulaşabileceklermiş gibi bana doğru gelmeye başladılar.

Auralara pek bakmazdım. Çalışanları auralarına göre taramak yasa dışıydı, ancak bazı gıda zincirlerinin bunu yaptığını biliyordum. Randevu servisleri bu konuda yemin ediyordu. Beş dakikalık bir konuşmada insanlar hakkında auralarına bakmaktan daha fazla şey söyleyebileceğinizi düşünüyordum. İster insan ister Inderlander olsun, çoğu psikiyatrist benimle aynı fikirdeydi.

Uzun ve yavaş bir sesle nefesimi vererek insan kümesine geri döndüm. Maviler, yeşiller ve sarılar çoğunlukta, bunlara eşlik eden kırmızı ve siyah parıltılar da insanlık halinin kanıtıydı. Birkaç kişinin dış saçaklarında alışılmadık miktarda turuncu vardı ama herkes üzgündü ve bu beni şaşırtmadı.

Remus'un aurası, özünde mor ve aşkın sarısı olan iğrenç, çirkin bir kırmızıydı. Bu tehlikeli bir kombinasyondur, yani kafasını karıştıran bir dünyada yaşadığı ve tutkuyla hareket ettiği anlamına geliyordu. Eğer böyle şeylere inanan biri varsa. Mia'nın...

Jenks kanatlarını çırpı, neredeyse titriyordu. Mia'nınki orada değildi. Yani, oradaydı ama değildi. Onun ağırlıklı olarak mavi olan aurasına bakmak, mumlar hem burada hem de öbür dünyada varken koruyucu bir çemberin mumlarına bakmak gibiydi. Oradaydı ama bir şekilde yanlara doğru yer değiştirmişti. Ve diğer herkesin aurasını, gelgit havuzunu dolduran gelgitin belli belirsiz inceliğiyle emiyordu. Bebeğinki de tamamen aynıydı.

"Remus'a bak," dedi Jenks, kanatlarını boynumu gıdıklamak için kaydırarak. "Aurasına hiç dokunulmuyor. Bebeğe bile dokunmuyor ve onu kucağında tutuyor."

"Bu neden hâlâ hayatta olduğunu açıklayabilir," dedim, bunu nasıl başardıklarını merak ederek. Bana banshee'lerin kimin, neden hayatta kalacağını kontrol edemediği söylenmişti.

Ortamdaki duygularla birlikte aurayı da emiyorlardı, ama durumun böyle olmadığı açıktı.

Ivy yanımızda durmuş, kalçasını eğmiş, göremediği şeyleri tartıştığımız için sinirli görünüyordu. Alışılmadık bir hevesle doğruldu ve gülümseyerek arkamdaki birine yüksek sesle, "Edden. Bak, sonunda başardı."

İkinci görüşümü de bırakıp döndüm ve bodur, kaslı adamın neredeyse bize doğru geldiğini gördüm. "Merhaba Edden," dedim çantamı daha yukarı kaldırarak ve istemeden de olsa Jenks'in uçuşmasını sağlayarak.

Cincinnati'nin FIB departmanının başkomiseri ayaklarını sürüyerek durdu, hakisi ve kolalı gömleği, kemerine iliştirilmiş rozeti ve grileşen başına geçirdiği mavi FIB şapkası kadar yetkili olduğunu gösteriyordu. Gri artık daha ağır ve birkaç kırıksıklık daha derin görünüyordu.

"Rachel," dedi elini uzatırken ve ben de sıktım. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Annemdeydim," dedim, arkasındaki polislerin hakkımızda dedikodu yapmaya başlamasını izlerken, kaşlarını bilerek kaldırdı.

"Başka bir şey söyleme," dedi, sonra ön kolunda kötü bir yara olan ve topallayarak yürüyen bir Were geçince sustu.

"Onları ayrı tutmalısın," diye mırıldandı Ivy, sonra bize döndü, ifadesi keskindi. "Bu ikisinin insanlarla birlikte olmasının gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Edden omzuma kalın bir el koydu ve bizi geri çevirerek yavaşça çocuk oyuncaklarının yanındaki FIB memurları kümesine doğru ilerledi. "Yanlarında üç sivil polis var. İnsanları teker teker dışarı çıkarıyoruz. Güzel ve kolay."

Polislerin içeride olduğunu görünce başımı salladım. Ivy pek ikna olmamış gibiydi ve onun iç çekmesi üzerine elini kaldırdı. "Çocuğun velayetini almak için sosyal hizmetlerin buraya gelmesini bekliyoruz," diye açıkladı. "Mahkemeye çıkarsa, bir sempati savunması yüzünden suçlamaların düşmesini istemiyorum."

Sesi acımasızdı ve oğlunu hastaneye yatıranların bu insanlar olduğunu hatırladım.

"Bu harika," dedi Ivy, gözlerini gruptan ayırmadan, "ama bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum."

daha fazla bekleme."

Jenks sarı bir toz döktü ve Edden ile ben döndük. Remus, iki kişinin daha "sorgulanmak" üzere götürülüşünü düşük kaşlarının altından izledi. Biz izlerken sesi gürleştirdi, neredeyse yankılanıyordu. Holly ciddi ciddi ağlamaya başladı ve Mia onu kucaklayıp kendine çekti, açıkça kızgındı.

"Edden, bir şeyler yap," dedim, oraya kendim gitmeye hazırdım. Kayıp bebek arabası olsun ya da olmasın, Remus deneyimli bir FIB ajanını hastanelik etmişti. Etrafında habersiz masumların olmasından hoşlanmıyordum. Ve eğer sivil polislerin kim olduğunu anlayabiliyorsam, Remus da anlayabilirdi. O sistemin bir çocuğuydu, büyümüş ve ölümcül olmuştu. İnsanlar arasında bir kurt yetiştirmek gibi, toplum zaten tehlikeli olan bir şeyi iki kat daha büyük bir tehdide dönüştürmüştü.

Edden insanlarla birlikte içeride bulunan üç polise baktı ve kaşlarını çatarak başını anlamlı bir şekilde salladı. Kadın polis hemen Remus ile son birkaç kişinin arasına girdi. Aynı ceketleri giyen iki iri yarı adam Remus'un üzerine yürüdü, biri onu karısı ve çocuğundan uzaklaştırmaya çalışırken diğeri kelepçelerini çekiyordu. Çok erkendi ve Remus kendini kaybetti.

Remus bağırarak bir yumruk savurdu, neredeyse küçük FIB ajanına isabet edecekti ki adam tökezleyerek geri çekildi. Remus onun arkasından hamle yaparak kafasına sert bir dirsek indirdi, ardından sersemlemiş memurun elini yakaladı ve adamı yere yatırmak için bükte. Remus adamın omzuna diz çöktü ve bir kıkırdak kırılmasıyla yere yığılan memur acı içinde haykırdı. İçim sıkıştı. Remus adamın omzunu yerinden çıkarmış gibiydi; Jenks harekete geçti, Ivy onlara doğru atladı ve birdenbire yalnız kaldım.

"Jenks, hayır!" Remus'un elinin küçük periye çarpacağı düşüncesiyle kalbim çarparak haykırdım. Ama temastan iki adım ötede durmuştu. Ivy de kayarak durdu. Tiz seslerden korku sesleri yükseldi ve oradaki her vampir gözleri kararmış bir şekilde döndü.

Remus bir rehine almıştı. Bir eliyle silahı yere düşen memurun kılıfından çıkardı ve ayağa kalktı, bir ayağını omzuna atarak yere düşen memurun bileğini tutmaya devam etti. *Kahretsin. Neden bunu tekrar kabul etmişim?*

Mia ve bebek ikinci subayın pençesindeydi ve yavaşça geri çekiliyorlardı. Onları bir anda öldürebilirdi ama sadece sinirli görünüyordu. Üçüncü subay insanları yakalamıştı ve onları aceleyle dışarı çıkarıyordu. Altı emniyet mekanizmasının tıkırtısı yüksek sesle duyuldu ve ardından Edden bağırdı, "Yapmayın,

Remus! Bırak onu ve yüzünü yere koy!"

"Geri çekilin!" Kalan insanlar ve Inderlander'lar siper almaya çalışırken Remus çılgılık attı. "Bırakın karımı! Bırak yoksa onu öldürürüm! Lanet kolunu kırdım ve eğer geri çekilmezsen onu vuracağım!"

Ivy, Remus'la benim aramdaydı, ayaklarını açmış, ellerini iyi niyet gösterisi için uzatmıştı. Vücudu gergindi ama bir metre kadar gerideydi; onu kolayca yakalayamayacağı kadar uzaktı ama aynı zamanda en isabetli mermi dışında her şeyden kaçabileceği kadar da uzaktaydı. Jenks tavanda bir yerlerde kaybolmuştu; istese yarım saniye içinde birinin gözlerini toz haline getirebileceğine bahse girmeye hazırım. Edden ve diğer FIB memurları, adamı daha fazla harekete geçirmek istemedikleri için donup kalmışlardı ama asıl tehdit Mia'ydı. Sahanın öbür ucundan I.S. yetkilileri endişeyle izliyor, harekete geçmek zorunda kalmak istemiyorlardı. Mia'nın köşelerde ve karanlık sokaklarda insan avlaması daha büyük bir barış için görmezden gelinebilirdi. Alışveriş merkezinde FIB memurlarını öldürmek onları tepki vermeye zorlayacaktı ve iki taraf da savaşa istekli değildi.

Mia'nın dudakları açıktı ve solgun gözleri öfkeyle kısılmıştı. Holly'nin sesi yüksekti, şikâyet ediyordu ve ölüm perisi kendisini tutan FIB memurunun elinden kurtulurken hakarete uğramış gibi görünüyordu. Üst katta, kapıların arkasındaki insanlar güvende olduklarını düşünerek görmeye çalışıyorlardı. Kaçan Inderlandlıların ve insanların yerini serin bir hava akımı aldı.

"Geri çekilin dedim!" Remus ikinci kattan fısıldaşan insanlara bakarak bağırdı. "Bırakın karımı gitsin! Bebeğime zarar veriyorsunuz! Bırakın ikisini de gitsinler!" Gözleri geniş ve vahşi bir şekilde alışveriş merkezinin önüne baktı. "Bir araba istiyorum! Bana bir araba alın!"

Edden başını salladı. "Remus, buradan çıkmaya izin veremeyiz. Silahı yere bırak ve ellerini başının üzerine koyarak uzan. Sana söz veriyorum kimse karına ya da bebeğine zarar vermeyecek."

Remus paniklemiş görünüyordu. Dizinin altına sıkıştırdığı memur terliyor, acı içinde nefes alıyor, yüz ifadesi geriliyor ve muhtemelen Remus'un silahını almasına izin verdiği için kendine kızıyordu. I.S. personeli yaklaştı. Ivy hareket etmedi ama gerildiğini gördüm. Mia da öyle.

"Dur!" diye bağırdı, yürümeye başlayan çocuğun yavaşça yere kaymasına izin verdi, küçük kız annesinin bacağını tutarak durdu, gözleri genişti ve sonunda sustu. "Remus, dur," dedi yumuşak bir sesle, zarif ve tuhaf bir aksanı vardı. "Bu bana yardım etmeyecek. Bu Holly'ye yardım etmeyecek. Beni dinle. Bunu yaparsan Holly'yi inciteceksin. Onun gerçek bir babaya ihtiyacı var Remus.

ölü bir anı. Sana ihtiyacı var!"

Adam dikkatini üst katlardan çekip karısına odakladı. Keder yüz ifadesine damgasını vurmuştu. "Seni benden alacaklar," diye yalvardı. "Mia, bizi uzaklaştırabilirim. Seni güvende tutabilirim."

"Hayır." Mia, Remus'a doğru yürümeye başladı ama Ivy onun önünü kesti ve bir metre gerisinde, gevşek ama kırılmaz bir tutuşla onu kavradı. Holly onun ardından dengesiz bir şekilde yalpaladı ve destek için yine annesinin bacağına tutundu. I.S. personeli gerilmiş bir halde onu izliyordu.

Bir eli kızının sarışın başının üzerinde olan Mia, Ivy'ye alaycı bir bakış attıktan sonra Remus'a odaklandı. "Aşkım," dedi, iyi doğmuş sesi ikna ediciydi. "Her şey yoluna girecek." Ivy'ye baktı ve güçlü bir inanç taşıyan sesiyle, "Bırak gideyim. Onu sakinleştirebilirim. Eğer bırakmazsan, sen kıpırdayamadan o subayı öldürecek ve ben de sevebileceğim tek erkeği kaybedeceğim. Onun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Bırakın gideyim."

Ivy'nin tutuşu sıkılaştı ve Mia kaşlarını çatı. "Ona huzur verebilirim," diye ısrar etti. "Benim işim bu."

"Arkadaşımı incittin," dedi Ivy yumuşak bir sesle ve öfkesi içimi ürpertti.

Mia soğuk bir ifadeyle, "Bir kazaydı," diye cevap verdi. "Onu o şekilde bırakmak kötü bir karardı. Hatamızı kabul edeceğiz ve telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Hayatımı riske atarak ya da içgüdülerimin beni yönetmesine izin vererek bu kadar uzun yaşamadım. Onu sakinleştirebilirim." Sesi değişmiş, yumuşamıştı ama gözleri vampir açlığına benzeyen bir şeyle neredeyse simsiyahtı. "Kimsenin canı yanmayacak," dedi. "Bırakın beni gideyim. Kanun neyin adil olduğuna karar verebilir."

Evet, sanki buna inanıyorum.

Remus'un nefes alış verişi sertti ve altındaki adam acı içinde soluk soluğa kalmıştı, gözleri acıdan kapanırken açık kalmaya çalışıyordu. Mia "güven bana" dememişti ama ben duymuştum. Ivy de duymuş olmalıydı, çünkü ölüm perisini yavaşça serbest bırakmadan önce sadece kısa bir süre tereddüt etti. Kadın serbest kalıp Ivy'nin dokunuşunun hatırasını silkeliyormuş gibi paltosunu silkelerken nabzım hızla atıyordu.

Edden, "Geri çekilin!" diye bağırdı ve herkes geri çekilirken bile gerginliğin daha da arttığını hissettim. Hafif bir altın tozu aşağıya doğru süzülüyordu ve Jenks omzuma düştü.

Mia Holly'yi kucağına aldı ve yürümeye başlayan çocuk kalçasındayken, sanki fıstık ezmesi alıyorlarmış gibi sakince Remus'un yanına gitti. "Memurun gitmesine izin ver," dedi hafifçe elini omzuna koyarak.

"Bizi ayıracaklar," diye yalvardı. Arkasından FIB memurları yaklaşıyordu ama Mia onları görünce Edden eliyle durmalarını işaret etti. "Seni seviyorum Mia," dedi Remus çaresizce. "Holly'yi seviyorum. İkiniz olmadan yaşayamam. Kafamın içindeki o yere geri dönemem."

Mia susturucu bir ses çıkardı ve ona gülümsedi. "Bırak adamı," dedi ve ben de bunun Glenn'i ölüme terk edip kaçmadan önce oturma odalarında yaşanıp yaşanmadığını merak ettim. "Ne olduğunu duyduklarında eski halimize dönebiliriz."

Bundan şüpheliydim ama Remus belirsizlik içinde kıpırdandı. Etrafımdaki memurlar gerildi.

"Seni kelepçelemelerine izin ver," diye fısıldadı, küçük kadın parmak uçlarına basarak kelimeleri neredeyse adamın kulağına fısıldıyordu. "Ben seni koruyacağım. Birbirimizden ayrılmayacağız. Eğer beni seviyorsan, bana güven."

Gözlerim şüpheyle kısıldı. *Bana güveniyor musun?* Jenks'in kanatları takırdadı ve ben de ona baktım.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

Evet. Ben de. Ben de öyleydim. Ben bir cadıydım, lanet olsun. Banshee'ler benim ligimin çok dışındaydı.

Mia küçük elini onun yanağına dayadı ve Holly aralarında mutlu bir şekilde gevezelik ederken Remus nefes verdi, omuzları çöktü ve çenesi göğsüne düştü. "Özür dilerim," dedi ve silahın emniyetini dikkatlice açtıktan sonra herkesten uzakta, yerde dönmesi için fırlattı.

"Teşekkür ederim aşkım," dedi gülümseyerek ve genç görünen ama yaşlı kadının onu mahkemenin insafına mı bırakacağını, Glenn'in yaralarının suçunu Glenn'in üstlenmesine izin verirken kendisi de seyirci olma bahanesinin arkasına mı saklanacağını merak ettim. Bir şeylerin peşindeydi. Bunu hissedebiliyordum.

Remus adamın bileğini bıraktı ve FIB memuru rahatlayarak haykırdı. Edden eliyle işaret etti ve Remus'un arkasındaki adamlar harekete geçerek onu memur arkadaşlarından ayırıp kelepçelediler. Yemek salonunun diğer tarafından, bazıları küfrederek, çoğu gülerek vızıldayan I.S. memurları geliyordu. Ivy kendini çekti

her zamanki zarifliğini bulmaya çalışıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda simsiyahtı. İçimden bir korku dalgası geçti, sonra kayboldu. Uzaklara baktı ve ben de bir süre daha mesafemi korumaya karar verdim. *Parfümümü getirmeliydim...*

"Dikkatli olun!" Memurlar Remus'u kabaca tartaklarken Mia "Dikkatli ol!" diye bağırdı. Bir kadın polis ona ve Holly'ye doğru yaklaşmıştı ve onu gören Remus durdu, kol kasları gerilmişti ve gözlerinde korku dolu bir bakış vardı.

Remus tepki vermeden önce Mia yüksek bir sesle, "Hayır," dedi. "Bizi ayırmayın. Onu sakın tutabilirim. Asla sorun çıkarmak istemedim. Sadece orada oturuyorduk."

Jenks omzumdan kıs kıs güldü. "Sorun çıkarmak istemedim. Gerçekten bu saçmalığa inanacağımızı mı sanıyor?"

"Evet ama şuna baksana," dedim adamı işaret ederek. Ivy'nin dikkatli bakışları altında Mia ona yeniden katılmıştı ve adam yine uysallaşmıştı. Uysal, neredeyse. Ürkütücü, kesinlikle. Bu şekilde daha kolay ve daha az utanç vericiydi, I.S.'in izlediğini görmek. Ön taraftaki haber minibüslerinden bahsetmiyorum bile. Ivy olmasaydı, bu çok daha zor olurdu. Mia sorun çıkarmak istemediği sürece, Ivy onu hizada tutabilirdi ve bununla birlikte Remus da aynısını yapacaktı.

Yanımdaki Edden memnuniyetle ofladı. "Denemeye bile korkarken ikisini de yakaladım," dedi bana, çenesiyle I.S.'yi işaret ederek. Ama bunun bittiğine dair şüphelerim vardı. Mia'nın sözlerinden, tek istediğimizin Remus olduğunu düşündüğünü tahmin ettim. Onun da peşinde olduğumuzu öğrendiğinde işler çirkinleşebilirdi.

Bunun çok kolay olduğunu düşünerek Edden'a "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandım ve o da bana aşağılayıcı bir bakış attı. Tamam, onu kapıya kadar getirmiştik ama bebeğini almamıza uysalca izin vermeyecekti. Bir seri katille birlikte yaşıyordu, Tanrı aşkına! Onu itip kakması Edden için büyük bir uyarı olmalıydı. "Bu iş daha bitmedi," diye fısıldadım.

Edden homurdandı. "Ne yapmamı istiyorsun? Bebeği kelepçelememi mi?" dedi ve ardından "Toparlanın!" diye bağırdı.

İnsanlar hareket etmeye başladı. Remus ön kapıya doğru götürüldü, başı öne eğikti ve elleri önünde kelepçeli olduğu halde dayak yemiş gibi görünüyordu. Ivy ve Mia altı adım gerideydi, Jenks ve ben de onların ardından yerimize oturduk. Bebek hâlâ Mia'nın kalçasındaydı ve küçük kız annesinin yanından beni izliyordu.

Gözleri o kadar solgundu ki albinoya benziyordu. Pembe kar şapkasının altından görünen saçları, bana Trent'inkini hatırlatan bir sarıydı ve annesinin simsiyah ciddiyetine hiç benzemiyordu. Holly'nin başparmağı ağzındaydı ve çocuğun gözlerini kırpmadan bakması beni rahatsız ediyordu. Başımı çevirdiğimde telaşlanmaya başladı ve Mia onu salladı. Gerginlik içimi sıktı. Bu çok kolaydı.

Mia omzunun üzerinden bize bir bakış atarak, "Onu kaybediyorsun, peri," dedi.

Jenks yeşil bir toz patlaması yaptı. "Ne?" dedi ve ben onun paniğini merak ettim.

"Onu çoktan kaybettin," dedi Mia, ölüm perisinin sesi sanki köşelerden geleceği görüyormuş gibi zayıftı. "Bunu onun gözlerinde görüyorsun ve bu seni yavaş yavaş öldürüyor."

Ivy kadına yumuşak bir hareketle arkasını dönmesini sağladı. "Onu rahat bırak," dedikten sonra Jenks'e baktı, gözleri tiksintiyle kırıışmıştı. "Senden beslenmeye çalışıyor," dedi. "Sakin dinleme. O bir yalancı."

Mia kıkırdadı ve Jenks'in kanatları boynuma doğru çırpındı. "Yalan söylemek zorunda değilim ve beni dinleyip dinlememesi önemli değil. O ölecek. Ya sen, aptal vampir?" Ivy'ye soran gözlerle baktı ve Ivy'nin rengi soldu. "Sana zayıf olduğunu söylemişim. Beş yıl içinde ne yaptın? Hiçbir şey. Mutlu olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Her şeye sahip olabilirdin, ama şimdi o yok, hemen yanında olmasına rağmen, çünkü korktun. Bitti artık. Pasif davrandın ve kaybettin. Herkesin olmanı istediği kişi olabilirsin, çünkü kendi istediğin kişi olacak cesareti asla bulamayacaksın."

Kanın yüzümü terk ettiğini hissettim. Ivy'nin çenesi sıkıştı ama aynı sabit hızda ilerlemeye devam etti. Holly mutlu bir şekilde guruladı. Mia'nın arkadaşlarıma zarar vermesine sinirlenerek, "Peki ya ben, Bayan Harbor? O nefret torbasında benim için bir şey var mı?"

Soğuk mavi gözlerini bana çevirdi ve ağzının kenarları kalktı. Kaşları hafifçe kalktı ve yüzünde saf, hoş bir kötülük ifadesi belirdi. Sonra Ivy onu çift kanatlı kapıdan içeri itti ve gittiler.

Hâlâ kar yağıyordu ve soğuk hava kilidinde tereddüt ettim. "Çantama gir Jenks," dedim, FIB personeli yanıımızdan geçerken kapıların arasında duruyordum. Peri şokta gibiydi, hareket edemiyordu ve ben ona doğru uzandım.

"Gidiyorum!" diye hırladı, kanatları takırdayarak bekleme çantamın içine düştü ve ben de fermuarını kapattım. İçine geyik avcılarının kullandığı el ısıtıcısından koymuştum ve iyi olacağını biliyordum.

Alışveriş merkezinden çıkıp karlı yola girdiğimde dizlerimde bir tuhaflık hissettim ve Marshal'ın bir yerlerde olup olmadığını görmek için yavaşladım. Ne Marshal ne de Tom vardı; sadece bir şeye bakmak için eğilmiş yüzler vardı. Nefesim kesildi ve eldivenlerime uzanıyordum ki çocuk koruma minibüsü FIB'in çektiği şeridin altından geçti.

"Mia!" İki adam onu zorla bir arabanın arkasına bindirmeye çalışırken Remus seslendi. Sesi panik içindeydi ve ölüm perisinin Ivy'nin pençesinde kaskatı kesilmesini izledim. Onun da peşinde olduğumuzu ancak şimdi fark etmişti.

"Remus! Kaç!" diye bağırdı.

Bebek ağlamaya başladı ve Remus harekete geçti. Bütün yüzü değişti. Panik gitmiş, yerini lezzetli bir memnuniyet almıştı. Kıpırdandı, onu yakalayanlardan birinin arkasına bir ayağını geçirdi ve bir çekiş yaptı. Adam karda kayarak yere düştü ve Remus da onunla birlikte yumruklarını adamın boğazına indirdi. Oradan da diğer adamı yere sermek için yuvarlandı. O kadar hızlıydı ki, arabanın altında dönerek kalabalığın arasından geçip gitti.

"Yakalayın onu!" Kelepçelerden kurtulup ayağa kalktığını ve beceriksizce

koştüğünü görünce bağırdım. "Koş, Remus!" Mia onu teşvik ederek bağırdı.

Ivy onu en yakındaki FIB memuruna doğru itti, ardından kruvazöre atladı. Kaputun üzerine indi ve atladığında arabanın amortisörleri gıcırdadı. Hızlı adımlarını duydum, sonra hiçbir şey duymadım.

FIB memurları gecikmiş bir telaşla yaya olarak ya da arabalarına atlayarak peşlerine düştüler. Sadece üç saniye olmuştu ama Edden onu kaybetmişti. Haber ekipleri çılgına dönmüştü ve ben saklanacak bir yer aradım. Haber minibüslerinden nefret ederdim.

Yumuşak bir gümbürtü dikkatimi soğuk otoparktan çekti. Biri soluk soluğa eliyle işaret etti ve ben de eldivenli parmağımı karlı kaldırımdaki mavi bir yumruya doğru takip ettim.

"Edden?" Gürültüden duyulmayacak şekilde seslendim. Arayan, Ivy'nin Mia'yı ittiği FIB memuruydu. Banshee gitmişti. Ona yardım etmeye çalışan birkaç kişiyi görünce, Mia'nın uzun mavi paltosunu ve pembe kar kıyafetini bulmak için park yerini taradım. Lanet olsun, bunun çok kolay olduğunu biliyordum.

"Edden!" diye bağırdım, sonra Mia'yı neredeyse otuz adım ötede, başı eğik ve hızlı adımlarla yürürken gördüm. Kutsal inek, bunu nasıl yapmıştı?

Adrenalin içime işledi ve bir an tereddüt ettim. *Bu bir banshee. Bunu yapmamalıydım...* Ama ben yapmazsam kim yapacaktı?

"Bekle Jenks," dedim yüksek sesle, sonra Edden'in gri saçlarını aradım. "Edden!" Tekrar bağırdım ve kafasını kaldırdığında çantamı fırlattım. "Jenks'e iyi bak!" Onu yakaladığında haykırdım ve sonra Mia'nın peşinden koştum. *Bunu neden yapıyorum ki? Bana güvenmiyorlar bile.*

"Hanımefendi, hanımefendi," dedi bir haber muhabiri, yüzüme doğru gelerek ve ben onu dirsekleyerek yolumdan çektim. Arkamdan çığlıklar yükseldi ve gülümsememe engel olamadım.

Üç saniye içinde gözcü çemberini aşmışım. Parıltının yerini karanlık almıştı. Boğucu bir sessizlik gürültüyü bastırdı. Sinir bozucu eylemsizliğin yerini hareket almıştı. Hareket ediyordum, net ve kesin bir hedefim vardı. Mia iyi bir başlangıç yapmıştı ve muhtemelen bir arabası vardı ama aynı zamanda bir bebeği vardı ve Holly mutlu değildi.

Sinirli bir çocuğun sesini takip ederek park etmiş arabaların arasından koştum, gri ve yağın karın bulanıklığı hızla arka planda bir hiç haline geldi. Tepedeki ışık birikintileri kesintiye uğrayan parıltılardı. Koştum, zayıf bir avı kovaladım, hızla ilerledim.

Mia'nın beceriksizce koşan formu bir teslimat girişinin yanındaki çöp konteynerinin arkasında gözden kaybolduğunda Holly'nin sızlanmaları azaldı. Altı saniye içinde oradaydım. Duvarla çevrili otoparkın ağzında, bir şey tarafından ezilmek istemediğim için kayarak durdum. Gözlerim açık bölmeyi taradı ve Mia'yı sırtı asma kilitli bir kapıya dönük, Holly'yi de ona tutunmuş halde buldum. Tepedeki küçük ışık onun gururlu ve korkmuş kararlılığını gösteriyordu ve ben nefes almakta zorlanıyordum. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Ivy Remus'u yakalayacak, ben de Mia'yı geri getirecektim. Bu iş bitmişti.

O kadar kolay değilse Tanrı yardımcım olsun.

Nabzım yavaşladı ve yatıştırıcı bir el kaldırdım. "Mia, bunu bir düşün."

Kadın kızına öyle sıkı sarılmıştı ki bebek ağlamaya başladı. "Onu öldüreceksin," dedi banshee, öfkesi keskin bir hiddete dönüşmüştü. "Ona bakamazsın. Eğer onu benden alırsan, onu bir kedi gibi kuyuya atıp boğmuş kadar kesin bir şekilde öldüreceksin."

"Holly iyi olacak." İleri doğru bir adım attım. Teslimat girişlerini gizleyen yüksek duvarlar beni çevreledi. Rüzgâr olmadan daha sıcak görünüyordu ve kar aramızda huzurlu bir şekilde düşüyordu. "Sosyal hizmetlerdeki insanlar ona iyi bakacaktır. Sokaklarda çocuk yetiştiremezsin. Eğer kaçarsan, sana kalan tek şey bu olur. Evini gördüm Mia ve bu şekilde yaşayamazsın. Holly'yi böyle yaşamaya zorlamak istemezsin. Bebeği bana ver ve geri dönelim. Her şey yoluna girecek. Buna barışçıl bir son verebiliriz."

Ne kadar çaresiz görünse de bir ölüm perisini tek başıma zorla içeri sokamazdım ama bebeğini alırsam bir daha kaçmazdı. Bunca zamandır ilerliyordum ve şimdi aramızda sadece birkaç metre vardı.

"Sen barış hakkında ne bilirsin ki?" Mia acı bir sesle, Holly'nin mızımızlanmasını durdurmak için onu boş yere sallıyordu. "Sen hiç koşmadan yaşamadın. Tek yaptığın bu, koşmak, koşmak, koşmak. Duramayacağını biliyorsun. Eğer yaparsan, bu seni öldürür."

Durdum, şaşırımtım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Çenesi kalktı ve Holly'nin yerini değiştirerek ikisinin de bana bakmasını sağladı. Sonunda küçük kız ağlamayı bıraktı, bakıyordu. "Senin hakkında her şeyi biliyorum," dedi. "İçini görüyorum. Senden akıyor. Kimseyi sevmene izin vermiyorsun. Tıpkı o vampir gibi. Ama sadece korkan Ivy'nin aksine, sen gerçekten kimseyi sevemezsin. Asla mutlu sona ulaşamayacaksın. *Asla*. Ne kadar ararsan ara, ulaşamazsın. Sevdiğin herkesi eninde sonunda öldüreceksin. Şu anda bile yalnızsın, sadece bunun farkında değilsin."

Çenem sıkılmıştı ve ellerim yumruk olmuştu. "İşe yaramayacak Mia," dedim, kendini daha güçlü kılmak için beni üzmeye çalıştığını düşünerek. "Bebeği yere bırak ve ellerini başının arkasına koy. Holly'nin iyi olduğundan emin olacağım." Kahretsin, neden silahımı getirmemiştim ki?

"Bebeğimi mi istiyorsun?" Mia alay etti. "Peki. Al onu."

Holly'yi bana doğru uzatıyordu ve anlamaya başladığını düşünerek ona uzandım. Holly mutlu bir şekilde guruldadı. Kollarımda yepyeni bir insanın alışılmadık ağırlığını hissettim. Mia bir adım geri çekildi, arkamdaki açık otoparka bakarken gözlerinde sert bir parıltı vardı. Bir araba geliyordu ve ışıkları çıkmaz sokağı aydınlatıyordu.

"Teşekkür ederim Mia," dedim ve Holly yüzüme çarpmadan önce elini tutmak için uzandım. "Holly'nin seninle kalması için elimden geleni yapacağım."

Holly'nin soğuk, yapışkan küçük parmakları benimkilerle buluştu ve elim refleks olarak onların etrafında kapandı.

Acı hiçbir yerden gelmedi. Kalbim yerinden fırladı ve nefesim kesildi, haykıramadım. Ateş tenimde parladı ve sesimi buldum.

Gırtlaktan gelen sert bir çığlık buz gibi geceyi yırttı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Tenim yanıyordu ve ruhum yanıyordu. Göğsümden dışarıya doğru yanıyordu.

Yeni bir nefes alamıyordum, canım çok yanıyordu. İnsanlar bağıırıyordu ama çok uzaktaydılar. Nabzım delice atıyordu ve her atış gözeneklerimdeki ateşi artırıyor. İçimden auram sökülüp alınıyordu ve korkum onu besliyordu.

Holly mutlu bir şekilde gurulduyordu ama ben hareket etmeyi düşünemiyordum. Beni öldürüyordu.
Mia, Holly'nin beni öldürmesine izin veriyordu ve ben bunu durduramıyordum!

Sert bir nefes aldım ve sonra, geldiği gibi aniden acı yok oldu. Azalan nabzımla eş zamanlı olarak içimden buz gibi bir siyah aktığını hissettim. Holly mırıldandı ve onun üzerimden kaldırıldığını hissettim. Ağırlığı beni dengesizleştirdi ve yavaşça kaldırıma yığıldım. Ama yine de siyah akıntı içimden akıyordu ve sanki içimdeki korkutucu hiçliğin giderek büyüdüğünü hissediyordum. Onu durduramadım. Nasıl durduracağımı bile düşünemiyordum.

Mia inmemeye yardım etti ve küçük iyilikler için minnettar kalarak zarif botlarına baktım. Tanrım, son üç aylık kiramın toplamından daha pahalı olmalıydılar. Gece havasının korunmasız ruhuma işlediğini hissedebiliyordum. Ve sonunda Holly benden sonuncusunu da aldı, siyah sel yavaşlayarak bir damlaya dönüştü ve sadece soluk, boş bir sıcaklık bırakmak için durdu.

Nefes almaya çalıştım ama yeterli değildi. Kar tenime değdiği yeri acıttı ve inledim.

"Holly'yi almalarına izin vermeyeceğim," dedi Mia başımda dikilirken. "Sizler *pis* hayvanlarsınız ve kazara bile olsa onu öldüreceksiniz. Onun için çok çalıştım. O benim."

Parmaklarım seğirdi, yanlışlıkla gri bir çakıl taşını soğuk tenimle kaldırım arasında yuvarladım. Mia uzaklaştı ve gözden kayboldu, ayak sesleri hızla kayboldu. Bir araba kapısının çarpma sesini ve ardından arabanın rölantide uzaklaştığını duydum. Geriye sadece yağın kar kalmıştı, her bir tanecik kirpiklerime ve yanaklarıma konarken yumuşak bir tıkırtı çıkarıyordu.

Gözlerimi kapatamıyordum ama parmaklarım hareket etmeyi bıraktığında ve ağır siyahlık sonunda beni boğduğunda bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

On iki

Hafif bir portakal antiseptiği kokusu ve uzak, profesyonel bir konuşmanın tek taraflı gelip gitmesi vardı. Daha yakından, televizyonun sesi mırıldanıyordu, sanki kalın duvarların arasından sadece alçak kısımları duyulabiliyordu. Hoş bir boğukluk içinde, rahat ve uyuşuk bir halde uyuyakalmıştım. Üşümüştüm ve acı çekiyordum. şimdi sıcaktım ve kendimi oldukça iyi hissediyordum, rüyasız bir duruma doğru kaymaktan son derece memnundum.

Ama çeneme kadar sokulmuş çarşafların kendine özgü kokusu hafızamı gıdıklıyor, beynimin içinde sinsice dolaşarak bilinçli bir düşünce arıyordu. Sonra bir tane buldu.

"Kahretsin!" diye bağırdım, adrenalin içime hücum etti. Gözlerimi kocaman açtım ve mantıksız bir korkuyla uyuşturucunun etkisinden sıyrılıp ayağa fırladım. Hastanedeydim.

"Rache?"

Panikle, peri kanatlarının sesine doğru döndüm, üzerimde boncuk boncuk ter vardı. Jenks burnumun birkaç santim ötesindeydi. Minik yüz hatları sıkışmış ve korkmuştu, beni korkutuyordu. "Rache, her şey yolunda," dedi turuncu bir pus ondan süzölüp dizlerimi boyarken. "Sen iyisin. Bana bak! İyisin!"

Dudaklarımı ayırdım, ona odaklandım ve nefes alış verişimi yavaşlatmaya zorladım. İyiydim ve bunu fark ettiğim anda başımı salladım. Tel tel, iğrenç bukleler gözlerimi kapatmak için yer değiştirdi ve titrek bir elle onları geri ittim. Sadece bu çaba bile beni yoruyor gibiydi ve kendimi hafifçe yükseltilmiş yatağa bıraktım. "Özür dilerim," dedim usulca ve o da battaniye kaplı dizime kondu. "Hastanede olduğumu sanıyordum."

Jenks'in ifadesi endişeli bir hal aldı ve kanatları durdu. "Ah, öylesin."

"Hayır," dedim kumandaları bulup yatağın başını daha da kaldırırken. "Yani ben-" diye tereddüt ettim. "Boş ver," diye düzelttim, son adrenalinden kurtulmak için nefes verdim. Ona çocuk koğuşunda olduğumu sandığımı söyleyemezdim, orada nefesim kesilmeden televizyonu açmak için odanın karşısına geçememiştim. Bu anı beni şok ederek uyandırdı ve çarşafı, çirkin beyaz-mavi elmaslı elbisenin mümkün olduğunca büyük bir kısmını örtecek şekilde düzenledim. *Tanrım, Robbie sekiz yıl sonra ilk kez ziyarete geliyor ve ben hastaneye mi yatırılıyorrum?*

Jenks yana itilmiş uzun yatak masasına doğru vızıldadı. Kanatları hareketsiz kaldı ve bir kanadının üzerinde dolaşan kırmızı sis, kırmızı bir tıbbi banda dönüştü. Ambulansı hatırlar gibi oldum. Bana bir serum takılmıştı ve sağlık görevlisinin onu taktığını hayal meyal hatırlıyordum. Bana bir şey vermişti ve ondan sonra hiçbir şey vermemişti. Daha önce de serum takılmıştı ama hasta bir cadıysa genellikle bir muska takarlardı. Belki de düşündüğümden daha kötü durumdaydım.

Bakışlarım saate gitti, tam da her zaman koydukları yere. Öğle vakti. Bir geceden daha uzun süre baygın kalmış gibi hissetmiyordum. Soğuk kaldırımdan hastaneye. Oradaydım ve şimdi buradaydım.

Dar tekerlekli masanın üzerinde muhtemelen annemden kalma doldurulmuş bir zürafa vardı. Doldurulmuş hayvanlar ona göreymiş. Yanında taştan yontulmuş minyatür bir gül vardı. Bis'ten belki? Doldurulmuş hayvanı ellerime aldım, parmak uçlarımdaki yumuşaklığı hissederek melankoliye kapıldım. "Mia?" Jenks'e sordum.

Perinin kanatları sarktı ve soluk bir maviye büründü.

"Gitti." Kaşlarını kendi kaşlarımla çattım. "Remus?"

"O da." Hafifçe kayarak yatağın üzerindeki parmaklıklara doğru kısa bir uçuş yaptı. "Ivy'ye bir boruyla yandan çarptı; yoksa onu yakalayacaktık."

Endişeyle kaskatı kesildim ama tepki vermemesi bana kızın iyi olduğunu

gösterdi. "Terk edilmiş bir trollden daha kızgın," dedi alaycı bir ifadeyle,

"ama

O iyi. Kırık yok. Ayağa kalktığı anda adam gitmişti. Onları işlek bir caddeye kadar takip etmiş ve sonra...puf. Bir arabaya düz kontak yapmış ve bir şekilde FIB barikatlarını aşmış. Edden çok kızmış."

Zürafayı yere bırakırken *bebek üç eder* diye düşündüm. Tostun üzerine saçmalık, çoktan gitmiş olabilirler. Umarım Audrey banshee'lerin şehirlerini asla terk etmedikleri konusunda haklıydı, yoksa onları asla bulamazdık.

Jenks kanadındaki kırmızı bant parçasını düzeltmek için arkasına uzandı ve ben onu Edden'a fırlattığımı hatırlayarak kızardım. "Hey, kanadın için özür dilerim," dedim ve bakışlarını benimkilere çevirdi, sarı saçlarının altındaki gözleri yeşildi. "Bunu ben yaptım, değil mi?" Bakışlarımla işaret ederek ekledim. "Özür dilerim."

"Hayır, ben iyiyim," dedi eli öne doğru gelirken. "Matalina'ya çocuklara bağırarak dışında yapacak bir şey verdi. Bu olay Edden'ın arabasında, Remus'u kovalarken oldu."

Ona inandığımdan emin değildim.

"Peki ya sen?" Jenks kedisinden daha büyük bir su bardağının yanında bağdaş kurmuş otururken sordu. "İyi hissediyor musun? Auran... gerçekten çok ince."

Bir elimi yüzümün önünde tuttum ve kendi auramı görebilmeyi diledim. Bileğimdeki iblis işareti çirkin görünüyordu ve elimi bıraktım. "Holly onu benden aldı," dedim. "Yaşam enerjimle birlikte aldı. Bu yüzden bayıldım. Sanırım. Glenn'in aurasına bakan oldu mu? Muhtemelen ona da olan buydu."

Jenks başını salladı. "Sen içeri girip auranın yok olduğunu mırıldanmaya başladıktan hemen sonra. Şu anda uyanık. Onu gördüm. Aurası düzensiz ama kalınlaşacak. O garip küçük bebek daha konuşmıyor bile ama doğuştan katil. Seni öldürmesi gerekirdi. Doktorlar neden yapmadığını bilmiyor. Neden Glenn'den üç gün önce uyandığını da bilmiyorlar. Burada sana bakıp birbirlerine bir sürü soru soruyorlardı, iblis yaralarına bakıyorlardı..." İçimden bir öfke duygusu geçerken dudaklarını sıkıca bastırdı. "Bundan hoşlanmıyorum, Rache."

"Ben de öyle." İhlal edilmiş hissederek battaniyelerimi biraz yukarı çektim. İblis işaretlerim beni kurtarmış mıydı? Auramın tadını kötü mü yapmıştı? Holly her şeyi soyarken içimden siyah bir his geçtiğini hatırladım, sanki bir şişedeki son sütü emiyordu, baloncuklar ve her şey. Şeytani bir şeyin beni kurtarmış olması hoşuma gitmemişti. İblis yaralarımın olması yeterince kötüydü, ama hayatımı kurtardıkları için onlara minnettar olmam... sapkıncaydı.

Jenks'in kanatları hafifçe uğuldadı. Ayağa kalkarak zoraki bir neşeyle, "Misafiriniz var. Onu koridordan duyabiliyorum."

Edden? Çatlak kapının yumuşak bir şekilde çalınması yumuşak bir sürtünmeye dönüştüğünde örtündüğümde emin olurken merak ettim. "Marshman!" Jenks kapıya doğru giderken arkasında bir güneş ışını bırakarak haykırdı. "Nasılsın?" Rachel seni gördüğüne çok sevindi."

Kaşlarımı kaldırıp Jenks'e yan gözle baktım. *Onu gördüğüme sevindim mi?*

Daha dik oturarak, içeri giren uzun boylu adama özensizce el salladım. Ceketinin önü açıktı ve yakasında bir tutam kıvrık siyahın göze çarptığı flanel gömleği görünüyordu. Gömleğin rahat oduncu kesimi geniş yüzücü omuzlarına güzelce oturmuş, ince belini göstermek için kot pantolonunun içine sokulmuştu. Her iki elinde de bir buket çiçek vardı ve önümde dururken garip görünüyordu. "Merhaba Rachel," dedi, sanki burada olması gerektiğinden emin değilmiş gibi kararsızca gülümseyerek. "Alışveriş merkezinde ihtiyacın olanı aldın mı?"

Güldüm ve daha dik durdum. Mavi elmasların içinde nasıl göründüğümü biliyordum ve bu hiç de çekici değildi. "Teşekkürler," dedim ekşiyerek. "Bunun için üzgünüm. Kaçtı. Onu kovaladım." *Aptalca.*

İki buketi yere bırakıp yanımdaki yatağın kenarına oturarak, "Ve sen de ölüm perisi tokadı yedin," dedi. "Sen iyi misin? Seninle hastaneye gelmeme izin vermediler. Sayıklıyordun." Tereddüt etti. "Gerçekten Bay Ray'in dilek balığını çaldın mı?"

Gözlerimi kırdım. "Evet ama ben Howlers'a ait olduğunu sanıyordum." Bakışlarım onun endişeli kahverengi gözlerinden çiçeklere kaydı. Biri yaz papatyalarından oluşan bir aranjman, diğeri ise karanfil ve mum karışımıydı. "Teşekkür ederim," dedim onlara dokunmak için uzanırken. "Bana çiçek getirmene gerek yoktu. Çok güzeller. Aşağıda 'bir alana bir bedava' kampanyası mı vardı?"

Sesim hafifti ve Marshal gülümsedi. "Sana çiçek getirdim diye bir şey düşünme. Eğer getirmeseydim, annem diri diri derimi yüzerdi. Ayrıca, sadece bir tanesi benden. Papatyalar aşağıda duruyordu ve üzerlerinde senin adın yazıyordu, ben de onları yukarı getirdim."

Gözlerim bir zarfın içindeki çiçekçi kartına gitti ve başımı salladım. Robbie, belki? "Papatya yetiştirmek" gibi mi? "Teşekkürler," dedim ve sanki bir şey hatırlamış gibi küçük bir sıçrama yaptı.

"Sana bunu da getirdim," dedi ve ceketinin cebine uzanıp kıştan kalma solgun bir domates çıkardı. Bu bir Inderland geleneğiydi ve sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Sağlık için," dedi ve kapalı kapıya baktı. "Sen, uh, bir

insan zemini, o yüzden nereye koyduğunuza dikkat edin."

Meyve parmaklarımda soğuktu ve gülümsemem soldu. *Neden bir insan katındayım?*

Jenks'in kanatlarının sesi yükseldi ve uçmaya başladı. "Ah, Ivy'ye uyandığında ona söyleyeceğime söz verdim," dedi ayağa kalkarken. "Gitmem gerek."

"Jenks, o iyi mi?" diye sordum ama o gitmişti. Gözlerimi devirerek domatesi masaya koymak için eğildim ve dizlerim Marshal'a çarptı. Gözlerim çiçeklere gitti ve tüm uyarı bayraklarım havaya kalktı. Biraz yakın oturuyordu. "Gelip beni görmen çok hoştu," dedim gergin bir sesle. "Burada fazla kalmayacağım. Tam da kalkıp hemşireleri taciz etmeye hazırdım."

Sessizliği gevezeliğimle doldurduğumun farkındaydım ve bir hareketle yorganı geriye attım ve ayaklarımı onun yanından geçirip yere basmak için dizlerimi yukarı çektim. Verdikleri o aptal pembe çorap terliklere bakarak donakaldım. Kahretsin, kateterim vardı. Daha da kötüsü, bu kadarcık efor bile başımı döndürüyordu.

"Sakin ol Rachel," dedi Marshal, çoktan ayağa kalkmış ve ellerini ağır ağır omuzlarıma koymuştu. "Henüz hareket etmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Auran gerçekten yırtılmış durumda."

Kızılçamın baş döndürücü kokusu üzerime çöktü, hastanenin steril kokuları için daha da güçlü görünüyordu. "Ben iyiyim. Komiserim, ben iyiyim," diye yakındım baş dönmesi geçerken. Hareket ettiğimde sanki bir parçamı geride bırakıyordum ve o beni yakalayana kadar çıplaktım.

Yorgunluktan ayaklarımı aşağı sarkıtarak oturdum ve bayılmamak için başımı göğsüne yasladım. Elleri üzerimdeyken kendimi iyi hissediyordum. Cinsel açıdan hoş değil -Tanrım, yastık saçlı ve mavi elmas desenli bir hastane yatağındaydım- sanki onun basit ilgisinden güç kazanıyordum.

Israrcı ve gergin ellerinin altında geriye yaslandım ve battaniyeyi yukarı çekip üzerime örttüm. Orada uzandım ve yapmasına izin verdim, muhtemelen onun beyaz şövalye kompleksini besliyordum, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Eğer auram soyulduysa, muhtemelen ondan bir şeyler kazanıyordum. Gerçek şefkat gözyaşlarını onarmaya yardımcı oluyordu, tıpkı benden hoşlanmayan birinin negatif enerjisinin de aynı miktarda zarar verebileceği gibi.

"Gerçekten mi?" dedim, sanki her şeyi daha iyi yapacakmış gibi bana büyük boy bir bardak buzlu su uzatırken. "Ben iyiyim. Sadece daha yavaş hareket etmem gerekiyor." Ama ellerim titriyordu ve midem bulanıyordu. Su işe yaramış gibiydi ve büyük bir yudum aldım, sonuna kadar hissettim.

"Yere düşmene izin verirsem Ivy parmaklarımı kırar," diye homurdandı ve ben suyu uzatırken geri aldı. "Önümüzdeki yirmi dakika boyunca uslu dur ve başımı belaya sokma, tamam mı?"

Gülümsemeye çalıştım ama içim titriyordu. Yorgunluk içimi kemiriyor, hastanelerde geçirdiğim ilk yılların anıları gözümün önüne geliyordu. "Ne olduğunu bile bilmiyorum," diye yakındım. "Yani bayılana kadar olan kısmı hatırlıyorum ama sonrasını? *Pfft.*"

Marshal sanki kalkmaya çalışacakmışım gibi tekrar yatağın kenarına oturdu. "Hiç şüphe yok. Bir banshee mi, Rachel? Aklından ne geçiyordu? Hayatta olduğun için şanslısın."

Sağ omzum kalktı ve düştü. Onu yakalamak için başka kimin şansı vardı? Edden muhtemelen beni kontrol etmişti. Belki de bu yüzden bir insan katındaydım. Çok daha az paraya evde yatabilirdim. Sigortam yükseldiğinde David çok kızacaktı.

Marshal'ı hatırlayarak iç çektim. "Evet. Bir banshee. Ve onun çocuğu. Ve katil kocası. Hem de alışveriş merkezinde."

Gülümsemi, neredeyse gururlu bir gülümsemedir bu. "O muhabiri devirerek haberlere çıktın."

Gözlerim onunkilere kaydı ve irkildim. "Kasete mi almışlar?"

Öne doğru eğilerek saçlarımdan birini kulağımın arkasına sıkıştırdı ve aklım Kisten'in teknesine gittiğinde ürpermeme neden oldu. "Onu can evinden vurdum," dedi umursamaz bir tavırla. "Seni böyle iş başında görmek güzeldi. Yine."

Gülümsemesi soldu ve beni haberlerde ikinci kez gördüğünü fark ettim; ilkinde kelepçelenmişim. "Beni görmeye geldiğin için teşekkürler," dedim, sanki anlaştığımız sınırları aşmış gibi giderek artan bir gariplik hissediyordum.

Gülümsemesi gitti, arkasına yaslandı. Benden başka her yere baktı. "Pudingi denedin mi?"

"Hayır, ama en son buraya geldiğimden beri değiştiğini sanmıyorum."

Kıkırdadı ve ben de kateteri tek başıma çıkarma riskini alıp almayacağıma karar vermeye çalıştım. Bir kez yaptığımda, kendime inanılmayacak kadar çok zarar vermiştim. Burada kalmak istemiyordum ve hayati değerlerim normalse beni basit bir yorgunluk için tutmazlardı.

Jenks'in dönüş sesi Marshal ve benim aramdaki rahatsız edici sessizliğe karıştı ve birbirimize bilerek gülümsedik. Jenks, onu görmeden çok önce sesini duyabileceğiniz küçük bir çocuk gibiydi. Sesi donuk bir mırıltı olan biriyle konuşurken sesi yüksekti ve yavaş hareket ediyorlardı. Ivy olabilir mi?

Nabzım hızlandı ve büyük boy kalın kapı gıcırdayarak açıldığında Marshal ayağa kalktı. Gergin görünüyordu ve nedenini merak etmedim. Ivy ondan hoşlanmıyordu ve bunu saklamak için çok az çaba sarf ediyordu.

"Hey!" Jenks odanın etrafında üç kez dönerken yüksek sesle bağırdı. "Bakın kimi buldum!"

Kendimi gülümserken buldum; sadece Ivy değil, Glenn de Ivy ile serum standı arasında yavaşça ve destek alarak ilerliyordu. Siyah adam berbat görünüyordu ve bu sadece hastane önlüğünden kaynaklanmıyordu. Yine de, yerden başını kaldırdığında sırtarak onu karşıladım, bu düşük seviyede bile işlevini yerine getirebildiği için memnun olduğu belliydi. Yüzü yer yer çirkin bir mora bürünmüştü ve Ivy'nin kolunu kavrayan eli şişmiş, kesikler bembeyaz bandajlarla kaplanmıştı. "Merhaba Rachel," diye nefes aldı, sonra fayansa odaklanıp ilerlemeye başladı.

Marshal, Ivy'ye başıyla selam verdi ve Glenn fark etmeden önce çiçeklerin arkasındaki domatesi dürttüktan sonra, hasta FIB ajanının daha yakın bir sandalyeye oturabilmesi için pencerenin altındaki duvara gömülü olan uzaktaki kanepeye geçti.

İşin tuhafı, Ivy ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu, onu ustalıkla hareket ettiriyor ve serumunun karışmamasını sağlıyordu. Sandalyeye oturmak için eğilirken önlüğünü kapalı tutmayı bile biliyordu.

Kol kaslarını zorlayarak yavaşça içine girdi ve ağırlığı ayaklarını terk ettiğinde uzun ve yüksek sesle nefes verdi. "Rachel," dedi nefesini tamamen geri almadan önce. "Ivy bana burada olduğunu söyledi, ben de kendi gözlerimle görmeliydim. Sen de benim hissettiğim kadar kötü görünüyorsun kızım."

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Bana birkaç saat verin, 'hemşire masasının etrafında' oyununda sizi yere silerim." Bildiğim kadarıyla benden çok daha kötü durumdaydı, ama benim o zamanki halimden çok daha iyi görünüyordu.

Onu son gördüğümde baygındı ve etrafı beyaz çarşafarla çevriliydi. Henüz ayağa kalkamamış olmam bir şey ifade etmiyordu. Emeklemek zorunda kalsam bile gün batımından önce yürüyecektim.

Ivy yaklaştı ve içimden bir sızı geçti. Glenn'in şu anda oturduğu sandalye ben uyandığımda yatağın yanına çekilmişti. Bütün gece orada oturduğuna bahse girmeye hazırdım. Yorgun görünüyordu ve bu sabah hiç uyuyup uyumadığını merak ettim. "Merhaba Ivy," dedim ona uzanırken - uzanmayacağını bile bile. "Jenks, Remus'un sana vurduğunu söyledi. İyi misin?"

Jenks kanatlarını çiçeklerin arkasında takırdattı ve Ivy'nin sakın yüzü buruştu. "Ben iyiyim, her şeyden çok kendime kızgıyım." Parmakları benimkilere dokundu ve söylemeyeceği her şeyi duydum. "Uyandığına sevindim," dedi yumuşak bir sesle. "Bizi endişelendirdin."

"Gururum darbe aldı," dedim. "Ayakta durabilirsem iyi olacağım." Jenks elleri polen dolu halde plastik bir vazunun etrafından sorgulayan bir ifadeyle baktı ve Marshal parmak eklemlerini patlattı. Adamların rahatsız olduğunu fark edince yüzüm kızardı. Parmaklarımız ayrıldı.

"Marshal, Glenn'le tanıştın, değil mi?" Aniden söyledim. "O FIB'in Inderland uzmanı. Glenn, Marshal üniversitede yüzme koçu."

Marshal öne çıktı. Yatağın köşesine doğru eğilerek Glenn'in sargılı elini dikkatle sıktı. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi ve bir FIB memuruyla tanışmaktan duyduğu endişe ya da isteksizlikten eser kalmadığını fark ettim. Nick'le olduğu gibi değil. Ve gülümsedim.

"Benim için bir zevk," diye cevap verdi Glenn. "Sen ve Rachel birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorunuz?"

"Hayır," dedi çabucak ama bundan daha fazlasını hak ettiğini hissettim.

"Sayılır." Çiçeklerin üzerinde yükselen Jenks konuşmadan ben konuştum. "Marshal, Jenks ve bana Michigan'daki o koşuda yardım etti. Cadılar Bayramı'ndan beri Cincinnati'de, mutfağımın altından yılan çıkarıyor ve bana kaya tırmanışını öğretiyor."

Ivy Tom'dan bahsedince kıs kıs güldü ve Glenn'in başı yavaşça aşağı yukarı hareket etti, bakışları daha kabullenici bir hal aldı. Nick'in hâlâ hayatta olduğuna inandığını biliyordum, ki öyleydi, piçin tekiydi ve eski erkek arkadaşımın ve usta hırsızın sicilinin telefonda daha kalın olduğunu görünce

FIB dedektifi daha sonra Nick hakkında bildiklerinden dolayı Marshal'ı sorguya çekerse hiç şaşırmam.

Ivy ikinci parti çiçeklerin kartını açtığında küçük bir ilgi sesi çıkardı. Ona bacağı hakkında soru sormak istiyordum, ama pek hoşuna gitmiyordu ve diğer insanların önünde bu konuyu açmamdan hoşlanmayacağını biliyordum.

Glenn'e "Tembel," dedim ve bana yorgun, orantısız bir gülümseme verdiğinde, "Auran nasıl?" diye ekledim.

"Zayıf. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum ama kendimi tuhaf hissediyorum. Sen geldikten sonra üç cadı bana baktı. Her biri hayatta olduğum için şanslı olduğumu söyledi."

Jenks homurdandı. "Geldiler ve Rachel'ı da dürttüler," dedi. "Homurdanarak ayrıldılar."

Yavaşça nefes verdim, ikinci görüşümü çizgiye dokunmadan açtım, böylece sonsuz sonrayı görme riskini göze almadım. Altı kat yukarıdaki bir hastanede olmaz. Glenn'in aurası düzensizdi, kırık kenarlardan kırmızı sızıyordu ve sürekli bir tabaka yerine dalgalanan bir aurora borealis gibi görünüyordu. Boşluklar sağlıklı değildi ve iyileşene kadar her türlü metafiziksel şeye karşı savunmasız olacaktı. Benim de aynı durumda olmam midemi bulandırıyor. *Ve yarın gün doğumunda Al ile bir randevum vardı.* Bundan kurtulmalıyım. Eminim Al bunun için bana hastalık izni verirdi. İş için mazeret istemeliydim.

"Sen iyi misin?" Glenn'e gerçekten endişeli bir şekilde sordum. Karakterinin çok dışında görünüyordu. Kendini daha dik oturmaya zorladığında içindeki eski asker ortaya çıktı, yüzü yeni tıraş edilmişti, şampuan kokusu belli belirsiz burnuma geliyordu.

"Olacağım," dedi ağır bir nefesle. "Onların peşinden mi gittin?" "Bunu biliyorsun."

"Bebeğe dokundun mu?" diye sordu ve ben homurdandım. "Bebeğe dokunma," diye mırıldandı ve ağzımın kenarları kalktı.

"Bebeğe dokunma," diye yineledim, muhtemelen onu düşüren şeyin bu olduğunu fark ettim.

Glenn, "Cadı doktorlarının kafasını bu kadar karıştıran bebek," dedi, neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ki, üzerinde bir cüppe olduğunu hatırladı. "Bana bir banshee çocuğun beş yaşına kadar kontrolünün olmadığını söylediler. Ama ben onunla konuştuğumda o adam onu tutuyordu."

Jenks'in kanatları dikkat çekmek için şakırdadı. "Onu Holly'yi tutarken de gördük. Aurası iyiydi. Ben gördüm. Rachel da gördü."

Başımı salladım, ama hiçbir anlam çıkaramadım. "Belki de sadece aç değildi." "Belki," dedi Glenn, "ama beni yeterince hızlı tüketti. Seni de."

Ivy pencerenin altındaki uzun banka oturmaya gitti. "Peki o evde ne oldu?" dedi dışarı bakarken ve yemin ederim konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Dudakları aralanmıştı ve nefes alış veriş biraz fazla hızlıydı. Gözlerinde de suçluluk duygusu vardı.

Glenn çirkin bir yüz ifadesi takındı. "Arkadaşımın ölümü hakkında şüpheliyle konuşmaya gittim."

Şüpheli, diye düşündüm, kelimenin çirkinliğini duyunca. O "Bayan" değildi. "Liman," ya da "bayan," hatta "kadın," ama "şüpheli." Yine de Mia muhtemelen arkadaşını öldürmüş, Glenn'i hastanelik etmiş ve kızının neredeyse beni öldürmesine izin vermişti. "Özür dilerim," dedim ve yüzünü buruşturdu, sempati duymak istemiyordu.

"Kocasını bazı sorularımdan hoşlanmadı. Remus, değil mi?" Glenn sordu ve Ivy başını sallayınca devam etti. "Remus beni kapıdan kovmaya çalıştı. Bana yumruk attı ve evi birbirine kattık. Aslında onu kelepçeledim ve sonra-"

Jenks çiçeklerin arasından bir yerden, "Bebeğe dokundun," dedi.

Glenn mavi elmas deseniyle kaplı dizlerine baktı. "Bebeğe dokundum."

"Bebeğe dokunma," dedim gerginliği azaltmaya çalışarak. Mia'nın Holly'ye kimsenin dokunmasına izin vermemesine şaşmamalı. Holly büyüyüp biraz kontrol sahibi olana kadar başka çocuk istememesinden bahsetmiyorum bile. Şu anda yürüyen bir veba gibiydi. Ama Remus onu tutabiliyordu. Onu özel yapan neydi?

Glenn ayaklarını size verdikleri terlik çoraplarıyla kaydırdı. Onunkiler maviydi. "Beni bebek bayılttı, Remus değil," dedi. "Bir kez düştüm mü, düşmeye devam ettim."

Sanırım beni yavaşça dövdü, böylece her şeyi emebildiler. Eğer rozet olmasaydı, sanırım beni öldürüp cesedimi saklamaya çalışırlardı." Gözlerimdeki dehşeti görünce gülümsemeye çalıştı. "Ama harika görünüyorsun," dedi eliyle işaret ederek. "Belki de cadıların auraları daha kalındır."

"Belki," dedim, kimseye bakamıyordum. Elbette daha iyi görünüyordum. Bir psikopat, ailesinin beslenme zevki için beni parçalamamıştı.

Yatağın ayak ucunda beceriksizce duran Marshal kendini toplar gibi oldu. "Rachel, gitmem gerek," dedi beklenmedik bir şekilde. "Öğleden sonra yapmam gereken bazı işler var ve iyi olduğundan emin olmak için uğradım." Ayaklarını sürüyerek, "Sonra görüşürüz," diye ekledi.

Glenn arkasına yaslandı ve hastane önlüğünü hatırlayınca bacak bacak üstüne atma hareketini yarıda kesti. "Benim yüzümden gitme," dedi, beden dili sözleriyle uyuşmuyordu. "Özlenmeden önce odama geri dönmeliyim. Biz kaba saba adamların hemşire masasının önünden geçip kadınlar bölümüne girmemizden hoşlanmıyorlar."

Marshal bir ileri bir geri gidip geldi; sonra, sanki bir karar vermiş gibi, bana doğru eğildi ve garip bir şekilde sarıldı. Tedirgin bir şekilde, sırf ben savunmasız olduğum ve o da Tom konusunda bana yardım ettiği için ilişkimizi değiştirmeye çalışmadığını umarak karşılık verdim. Tom, mutfağıma girebilecek şeylerin yanında küçük bir patatesti. Ama kızılağaç kokusu rahatlatıcıydı, köklerime geri dönme ihtiyacını uyandırıyor ve onu derin derin içime çekti.

"Sonra görüşürüz," dedi ciddiyetle. "Hâlâ derslerini kontrol ediyorum ama yapabileceğim bir şey olursa, alışveriş, ayak işleri, beni araman yeterli."

Endişesinden etkilenerек gülümsedim. Annemin onun iyi bir karar değil, iyi bir oyalama olduğu yönündeki uyarısı içimde yankılandı, ama o, kardeşim ve Marshal'la geçirdiğim rahat akşam da öyle. Marshal iyi bir adamdı ve benim iyi adamlarla bir şeyler yapma şansım pek olmuyordu. Yakın ilişki kurarak onu tehlikeye atmak istemedim ama ağzımdan çıkan şey "Yapacağım. Güle güle, Marshal. Çiçekler için teşekkürler."

Başını salladı, başını eğerek gitmeden önce el salladı ve kapıyı bir aralık açık bıraktı.

Glenn, Ivy ve Jenks'in beni onaylamıyormuş gibi baktıklarını gördü. Boğazını temizleyerek, "Derslere mi giriyorsun? Bu harika bir şey. Olay yeri adabı, belki?"

Kaşımı ovuşturdum, başımın ağrımaya başladığını hissettim. "Ley hatları," dedim. "Kayıt bürosunda bir karışıklık olmuş. Marshal bunu çözmeye çalışıyor."

"Çözmeye çalıştığı tek şey bu değil," diye mırıldandı Jenks ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Bir yaz çayırının kokusu ağırlaştı ve polenler yeşil gömleğini çizdi. "Bir şeyleri değiştirmek isteyecek," dedi peri ve Glenn dinlemek için ağzını kapatarak arkasına yaslandı. "Senin hastanede olman onu kurtarma moduna sokacak. Tıpkı o gemide olduğu gibi. Tom'u mutfağımızın altından çekip çıkardıktan hemen sonra onda bunu gördüm. Ben bir periyim, Rachel. Sert falan görünebilirim ama kanatlarım var ve aşkı gördüğümde anlarım."

İçimi çektim, beni Marshal'a karşı uyarmasına şaşırmadım. *Peki kanatların bununla ne ilgisi vardı?* "O çaresiz değil," dedim savunmacı bir tavırla. "Bir ley hattı cadısını etiketlemek zordur."

Jenks kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. Ivy zürafayı yere bıraktı ve bana da baktı.

"Evet, evet, evet," diye mırıldandım ama düşüncelerim Mia'nın karanlıkta, ağlayan çocuğunu kucağına almış, bana kimseyi öldürmeden sevmeyeceğimi söylerken durduğu yere gitti. "Benden daha iyi birini hak ediyor. Ne yapacağımı biliyorum."

Ivy huzursuzca kıpırdandı ve ben de içimdeki mutsuzluğu bir kenara iterek Glenn'e döndüm. Dedektif insanları okumakta çok ustaydı ve bu utanç vericiydi. "Ee, puding nasıl?" Elimi uzatıp domatesi ona fırlatarak sordum.

İnsanlar normalde domatesten nefret eder, çünkü kırk yıl kadar önce nüfuslarının önemli bir bölümünü öldüren domates olmuştu. Ancak Glenn'e kırmızı meyvenin zevkleri dişlerinin ucunda gösterilmişti ve artık müptelası olmuştu. Domatesin yere düşmesini engellemek için panikle yaptığı ilk hokkabazlıktan sonra, meyveyi bir bebek gibi kolunun kıvrımında kucakladı.

"Puding iğrenç," dedi, sohbetin yön değiştirmesine sevinerek. "Şekersiz. Ve teşekkür ederim. Bunlardan pek almıyorum."

"İnderland geleneği," dedim, kahvaltıyı kaçırıp kaçırmadığımı ve altı saat daha beklemek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ederek. Henüz bir menü görmemiştim ama yine de beni doyuracaklardı.

Ivy yatağın ayak ucuna oturdu, artık burada bir kişi daha az olduğu için daha rahattı. "Trent'ten çiçek mi?" dedi, kartı bana uzatırken kaşları havadaydı.

Şaşırmış bir halde, elime aldığım papatyalara baktım. "Bunları Ceri gönderdi," dedim onun küçücük el yazısını gördüğümde. "Trent muhtemelen karta adını yazdığını bile bilmiyordur."

Jenks dizimin üzerine çöktü. "Eminim öyledir," dedi gülerek ve sonra hepimiz başımızı kaldırıp kapının akıllıca çalınmasına ve içeri giren sokak kıyafetli kadına baktık. Elinde bir stetoskop vardı ve daha ağzını açmadan doktorum olduğunu anlamıştım.

İnsanların sayısı karşısında şaşırmış gibi kısa bir süre durdu, sonra toparlandı. "Bayan Morgan," dedi hızlı adımlarla öne çıkarken. "Ben Dr. Mape. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Hep aynı soruydu ve ben tarafsızca gülümsedim. En sıkı antiseptiklerin bile kapatamadığı kızılağaç kokusunun yokluğundan onun bir cadı olmadığını anlayabiliyordum. Bir insanın bir cadıyı insan tıbbıyla tedavi etmesine izin vermeleri alışılmadık bir durumdu ama Glenn'le aynı hastalığa yakalanmış olsaydım muhtemelen onun doktoruna sahip olurum. Glenn suçlu bir ifadeyle sandalyesinde geriye doğru büzüldüğünde bu düşünce doğru gibi görünüyordu. Domates de bir yerlerde saklanıyordu. Nerede olduğunu bilmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedim mülayim bir şekilde. "Beni bayıltmak için ne kullandılar?"

Dr. Mape tansiyon aletini duvardan çekti ve ben de itaatkâr bir şekilde kolumu uzattım. Kolumu hava basıncıyla ezerken dalgın bir sesle, "Aklımda tam olarak ne var bilmiyorum," dedi. "Çizelgene bakabilirim."

Saate baktım ve nabzımı yavaş tutmaya çalıştım. "Zahmet etmeyin." Muska biliyordum, uyuşturucu değil. "Hey, bir iş mazereti alabilir miyim?"

Cevap vermedi ve Glenn kelepçeyi benden çekip aldığı anda sıçradı. "Bay Glenn," dedi dikkatle ve yemin ederim nefesini tuttu. "Henüz bu kadar uzağa yürümemelisiniz."

"Evet, hanımefendi," dedi huysuzca ve ben de sırttım.

"Sana bir kısıtlama getirmem gerekiyor mu?" diye sordu ve başını salladı.

"Hayır, hanımefendi."

"Beni dışarıda bekle," dedi kadın sertçe. "Seni geri götüreceğim." Ivy

köşesinden kıpırdandı. Tanrım, onun oraya gittiğini bile görmemiştim. "Odasına gitmesine yardım edeyim," diye teklif etti ve kadının hızlı reddi, gelenin kim olduğunu görünce son buldu.

"Siz Ivy Tamwood musunuz?" diye sordu, sonra da tansiyonumu kağıdına yazdı. "Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Aurası karışacak kadar kalın değil."

Jenks çiçeklerin arasından yükseldi, bu kez polenlerle kaplıydı. "Ah, hepimiz onun arkadaşınız," dedi peri, havada sallanarak bir toz bulutu yarattı.

Dr. Mape başladı. "Kış uykusundan çıkıp ne yapıyorsun?" diye sordu şok olmuş bir halde.

Boğazımı kuru bir şekilde temizledim. "Masamda yaşıyor," dedim ve Dr. Mapes masama bir termometre sokunca çenemi kapattım.

"Eminim eğlencelidir," diye mırıldandı kadın alet çalışırken.

Sondayı ağzımın diğer tarafına kaydırdım. "Beni deli eden onun çocukları," diye mırıldandım ve termometre bip sesi çıkardı.

Dr. Mape yine dosyama bir not düştü ve yatağın altına bakmak için eğildi. "Böbreklerin iyi görünüyor," dedi. "Serumu içeride bırakacağım ama kateteri şimdi çıkaracağım."

Glenn kaskatı kesildi. "Ah, Rachel," dedi adam rahatsız bir sesle. "Sonra görüşürüz, tamam mı? Koridorlarda yarışa başlamadan önce bana bir gün ver."

Ivy onun arkasına geçti ve serumuna uzanıp kendini yukarı çekmek için kullanırken önlüğünü tuttu. "Jenks?" dedi, ayaklarını sürüyerek hareket ettiklerinde. "Peri kışını koridora çıkar."

Bana orantısız bir sırtış attı, sonra Ivy ve Glenn'in etrafında daireler çizerek vızıldayarak çıktı. Kapı hafifçe kapandı ve sesi azaldı.

Bu işi olabildiğince kolaylaştırmak için yüzümü buruşturmaya başladım ama Dr. Mape Glenn'in sandalyesini geri çekip oturarak sessizce beni süzünce durdum.

Birden kendimi iğneye takılmış bir böcek gibi hissettim. Hiçbir şey söylemiyordu ve sonunda ben

tereddütlü bir "Onu çıkaracaksın, değil mi?" teklifinde bulundu.

Kadın içini çekti ve daha rahat bir pozisyona geçti. "Seninle konuşmak istiyordum ve bu onların gitmesini sağlamanın en kolay yoluydu."

Bu ses hoşuma gitmedi ve içimde bir korku şeridi çekildi, huzursuzluk dikenleri bıraktı. "Hayatımın ilk on beş yılını hastanelerde geçirdim, Dr. Mape," dedim cesurca ayağa kalkarken. "Bana botlarımdan daha çok öleceğim söylendi ve benim bir sürü botum var. Söyleyebileceğin hiçbir şey beni yıldırılmaz." Bu bir yalandı ama kulağa hoş geliyordu.

"Rosewood sendromundan kurtulmuşsun," dedi, çizelgemi ters çevirerek. Bileğime uzanıp çevirdiğinde ve iblis izine baktığında kaskatı kesildim. "Belki de ölüm perisi çocuk seni bu yüzden öldürmemiştir."

Kan hastalığımdan mı yoksa iblis damgamdan mı bahsediyor? Tedirgin bir şekilde kolumu tuttuğu yerden çektim. Her iki durumda da farklıydım ve iyi anlamda değil. "Sence auramın tadı kötü mü?"

Dr. Mape ellerime bakıyordu ve ben onları saklamak istiyordum. "Bilemem," dedi. "Bana söylendiğine göre, auraların bir tadı yok. Bildiğim kadarıyla bir ölüm perisi çocuk doyduktan sonra çok uzun zaman geçebilir ve bu da bir insanı öldürmek için yeter de artar bile. Siz ve Bay Glenn hayatta olduğunuz için çok şanslısınız. Bayan Harbor çocuğunu iyi besliyor."

Kıçım iyi beslenmiş. Neredeyse beni öldürüyordu.

Dr. Mape arkasına yaslanarak pencereyden dışarı ve diğer kanada baktı. "Bir kaza olduğunda bir hayvan gibi avlanmak yerine, bir çocuğu akıl yaşına kadar yetiştirdiği için takdir edilmeli. Bir banshee'nin beş yaşına gelene kadar annesi dışında ona dokunan herkesin besin kaynağı olarak görüldüğünü biliyor muydunuz? Kendi insan babası bile."

"Öyle mi?" dedim, etrafındaki herkes yavaş yavaş hortumlanırken Remus'un onu aurasından bir şey eksilmeden tuttuğunu düşünerek. "Onun içinde bulunduğu durumdan dolayı çiçeklere ve kalplere boğulmadığım için beni bağışlayın. O kadın beni öldüreceğini bile bile Holly'yi bana verdi. O çocuk neredeyse Glenn'i öldürüyordu. Mia'nın kendisi de insanları öldürdü, sadece henüz onunla ilişkilendirmediler. Hayatta kalmak için her şeyi yaparım ama bunun için insanları öldürmem."

Dr. Mape bana kayıtsızca baktı. "Elbette size ve Bay Glenn'e sempati duyuyorum ama çoğu durumda ölüm perileri sadece toplumun tortularını alır.

Çok daha kötü insan insana yırtıcılık gördüm ve Mia'nın yaptığı şey hayatta kalmak içindi."

"Kimin yargısına göre?" Huysuzca söyledim, sonra kendimi rahatlamaya zorladım. Bu kadın bana iş mazeretimi verecek olan kadındı.

Dr. Mape'e yine dokunulmamıştı ve beni inceleyebilmek için eğilip dirseğini dizine koydu. "Benim sorum neden Bay Glenn'den daha az hasar aldığınız. İnsanlar ve cadılar aynı aura gücüne sahiptir."

"Hakkımızda her şeyi biliyorsun, ha?" Dedim, sonra dilimi ısırdım. *O düşman değil.*
O düşman değil.

"Aslında biliyorum. Bu yüzden sizi hasta olarak kabul ettim." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Üzgünüm Bayan Morgan. İblis yaralarınız yüzünden artık cadılar katına çıkmanıza izin vermiyorlar. Sahip olduğunuz tek şey benim."

Ona baktım. *Pardon?* İblis yaralarım yüzünden mi beni tedavi etmediler? Yara izlerimin bununla ne ilgisi var? Kara bir cadı değildim ki. "Ama beni tedavi edeceksiniz?" Acı bir şekilde söyledim.

"Hayatı korumak için yemin ettim. O ölüm perisi anneye şefkatle bakmama neden olan aynı inançla sizi tedavi etmeyi kabul ettim. Bir insanı seçtiği şeylerin soğuk gerçeklerinden ziyade *neden* seçim yaptığına bakarak yargılamayı tercih ederim."

Geriye yaslandım, bunun bir bilgelik mi yoksa bir kaçış mı olduğunu merak ediyordum. Dr. Mape ayağa kalktı ve bakışlarım onu takip etti. "Yüzbaşı Edden'ı karısının saldırıya uğradığı zamandan tanıyorum," dedi. "Bana iblis izlerini nasıl aldığını anlattı. Aurandan geriye kalanları gördüm. Ve şimdi de arkadaşlarını gördüm. Pixie'ler sadakatlerini kolay kolay göstermezler."

Gitmek için döndüğünde kaşlarımı çattım. Geri dönerek, "Neden senin yarı baygın geldiğini ve Bay Glenn'in üç gün boyunca bilincinin kapalı kaldığını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Gerçekten de iblis işaretlerinden kaynaklandığını düşünmüyordum. Eğer öyle olsaydı, kara cadılara ölüm perileri zarar veremezdi ve ben bunun doğru olmadığını biliyordum. Bunun nedeni benim bir proto-iblis olmam olmalıydı ama bunu ona söylemeyecektim.

"Rosewood sendromundan kurtulmanız mı?" diye sordu. "Bu ne

meslektaşlarım destekliyor."

Şüphelendiğim şeye çok yakındı ve kendimi ona bakmaya ve omuz silkmeye zorladım.

Başka bir şey söylemeyeceğimden emin olmak için tereddüt etti, sonra gitmek için döndü.

"Hey, kateterim ne olacak?" Peşinden koştum, kendimin küçük bir parçasını geri istiyordum.

"Bir hemşire çağıracağım," dedi. "Birkaç gün bizimle kalacaksınız Bayan Morgan. Umarım yakında benimle konuşacak kadar rahat hissedersiniz."

Kapıyı sert bir gümbürtüyle kapatırken çenem düştü. Demek oyunu buydu. Merakını tatmin edene kadar beni bırakmayacaktı. Canı cehenneme. Yapacak işlerim vardı.

Yusufçuk kanatlarının belli belirsiz, tanıdık takırtısı dikkatimi uzun gardırobun tepesine çekti. "Jenks!" Isınarak söyledim. "Gittiğini sanıyordum."

Dizime konmadan önce bir ileri bir geri uçarak aşağı indi. "Daha önce hiç sonda çıkarıldığını görmedim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ve asla yapamayacaksın. Tanrım! Hemşire gelmeden çık dışarı." Ama o sadece çiçeklere doğru ilerledi ve ölü parçaları koparmaya başladı.

"Konuşana kadar burada sıkışıp kaldın, ha?" dedi. "Matalina ve ben mücevher kutunuzu ödünç alabilir miyiz? Bir süreliğine çocuklardan uzaklaşmamız gerekiyor."

"Euwie, Jenks!" Bilmek istemiyordum. "Ayağa kalkar kalkmaz buradan gideceğim," dedim Matalina'nın ayaklarını küpelerimin arasına soktuğu düşüncesini kafamdan atmaya çalışırken. "En geç saat altıda."

Deneyisel olarak gerindim, yüzümü buruşturdum. Öyle ya da böyle gidiyordum. Al dersim için beni bekliyordu ve eğer ley hattında görünmezsem beni takip edecekti. Hastanedeki bir iblis itibarım için harikalar yaratırdı. Tabii bu da buradan çıkmanın bir yoluydu.

Jenks döndü, zeki elleri bir avuç poleni tutmak için bir papatya yaprağını katlıyordu. "Öyle mi? Buradan öylece çıkıp gitmene izin vereceklerini mi sanıyorsun? Dr. Jenks. Frankenstein seni bilim deneyi için istiyor."

Gölümsedim, nabzımın hızlanmaya başladığını ve beklentinin kanımı ayak parmaklarıma kadar ısıttığını hissettim. "Buradan yürüyerek çıkmak tam olarak yapacağım şey. İlk yıllarımı hastanede geçirip de nasıl sıvışılacağı hakkında hiçbir şey öğrenmedim."

Jenks sadece gülümsedi.

On üç

Buklelerim neredeyse kurumuştı ve rahatsız edici bir şekilde yavaş hareket ederek hastane bakım kitindeki tarağı kullanarak karışıklıkları düzeltmeye çalıştım. Şampuan ve krem durulama da kitten çıkmıştı ve başparmak büyüklüğündeki şişeleri kırmanın bana ne kadar mal olacağını öğrenmeye hevesli değildim. Şişesinin beş dolar olduğuna bahse girmiştim. Beş yıldızlı bir otelin buzdolabından bile daha kötüydü. Ama Ivy'den eve koşup eşyalarımı almasını istemek olmazdı. Buradan ne kadar az şey taşırsam, birilerinin benim kaçan bir hasta olduğumu fark etme olasılığı o kadar azalırdı.

Turn'den önce AMA ya da Against Medical Advice (Tıbbi Tavsiyeye Karşı) taburcu talebinde bulunup işinizi halledebilirdiniz. Ancak hızla yayılan pandemi nüfusu perişan ettikten sonra, yasalar pek çok hastanın hakkını sevinçle elinden aldı. Evrak işlerini önceden yapmadığınız sürece, AMA almak sonsuza kadar sürüyordu. Ayrılmak istersem, gizlice kaçmak zorundaydım. Hastane kendini bir davadan korumaya çalışırken muhtemelen peşimde polisler olurdu, ancak AMA devreye girdiğinde giderlerdi.

Bu akşamki duşum trajik bir şekilde başkasının sıcak suyunda kırk dakika sürmesi beklenen bir keyiften beş dakikalık bir koşuşturmaya dönüşmüştü; içime çarpan suyun gücü başımı döndürmüştü, sabunla auramı yıkadığım hissine kapılmama neden olmuştu. Ama şimdi gece karanlığındaki pencerenin önündeki sert kanepede oldukça rahat bir şekilde oturuyor, Ivy'nin getirdiği kıyafetleri giyiyordum: kot pantolon ve ilk giydiğimde bana iltifat ettiği siyah bir kazak.

Sıcak bir duşun iyi geleceğini düşünmüştüm ama bu aktivite ne kadar hızlı hareket edebileceğimi öğrenme egzersizine dönüştü. Ya da hareket edemediğimi. Auram rahatsız edici derecede incedi ve her hızlı yer değiştirdiğimde dengemi kaybediyor gibiydim. Ben de üşüdüm. Garip bir şekilde. Neredeyse bir ağrı. Garipti,

Glenn söylemişti. Bu onun için bir kelimeydi.

Vazgeçerek tarağı çöpe attım ve kimsenin Pierce'a ne olduğunu ve iyi olduğumu söyleme zahmetine girip girmediğini merak ettim. Muhtemelen söylememişlerdir. Pencerenin önü cereyan yapıyordu ve perdenin arkasından baktığımda, kırmızı ve beyaz araba farlarının kara karşı parıltısı havayı daha da soğuk gösteriyordu.

Ceketimi giymek için uzandım ve sağ kolumda yeni bir sıyrık buldum. *Lanet olsun.* Kaşlarımı çatarak omuz silktim, botlarımı dikkatlice kanepeye koydum ve kollarımı dizlerime dolayarak oturdum. Gülümseyen zürafam karşımda oturuyordu ve anılarım geri geldi, bu şekilde oturup babamın iyileşmesini ya da ölmesini beklediğim anılar, annemin gelip beni almasını ve eve götürmesini beklediğim daha eski anılar. İç çekerek çenemi dizlerimin üzerine düşürdüm.

Annem ve Robbie daha önce ziyaret etmişlerdi. Anneme bunun bir ölüm perisi saldırısı olduğunu söylediğimde şok olmuştu ve Robbie tahmin edilebileceği gibi çılgına dönmüştü. Tam olarak söyledikleri cehennem ve buz fırtınasını içeriyordu ama kariyer seçimimi hiçbir zaman onaylamamıştı, bu yüzden neye önem verdiği önemli değildi. Onu seviyordum ama iş beni kendi fikirlerine uydurmaya geldiğinde tam bir hıyardı. Ben on üç yaşındayken gitmişti ve ben onun zihninde hep on üç yaşında *kalacaktım*.

En azından Marshal bu gece gizlice dışarı çıkacağımı öğrendiğinde yardım edip edemeyeceğini sormuştu. Tom'u alt ettiğini gördükten sonra teklifini kabul etmek istiyordum ama AMA polisi peşime düştüğünde yeni bir ev bulmak için "güvenli evimden" kaçmak zorunda kalırsam diye onu yedekte tutuyordum.

Büyük boy kapının neredeyse hiç duyulmayan gıcırtısı loş odada dikkatimi çekti ve başımı kaldırdım. Karşımda Ivy ve Jenks vardı ve gülümseyerek ayaklarımı yere koydum. Önce Jenks bana ulaştı, üzerindeki hafif toz karanlık odada belli belirsiz bir iz bırakıyordu.

"Hazır mısın?" dedi, omzumdan kaçmadan önce nemli saçlarımın etrafında vızıldadı. Üzerinde Matalina'nın en son denediği pixy kış kıyafeti vardı ve zavallı adam o kadar çok mavi kumaşa sarılmıştı ki kollarını güçlkle indirebiliyordu.

"Sadece botlarımı bağlamam gerekiyor," dedim zürafayı çantama, Bis'in oyma gülünün yanına koyarken; ne de olsa onu alacaktım. "Keasley ile anlaştık mı?"

Parmaklarımı bağcıklarımın arasına gönderirken Ivy başıyla onayladı. Polisler kiliseyi kontrol edecekti. Annemin evi de dışarıdaydı.

Robbie'nin sivri dikenleri vardı ama Keasley bizi birkaç günlüğüne misafir edebilirdi. Ceri zamanının çoğunu Kalamack yerleşkesinde geçiriyordu ve ona bırakacağımız kiler kadar arkadaşlığın da hoşuna gideceğini biliyordum.

Ivy bir kot pantolon ve kahverengi bir kazak üzerine uzun deri montunu giymişti. Ortama uyum sağlamaya çalıştığını biliyordum ama indirimli bir kıyafet giyip yine de dikkatleri üzerine çekebilirdi. Biraz makyaj yapmıştı ve saçları arkaya toplanmıştı. Görünüşe bakılırsa saçlarını yeniden uzatıyordu ve altın rengi röfleler boyanmıştı. Yaklaşırken koyu renk gözlerinde endişe titreyordu, gözbebekleri düşük ışıktan dolayı büyümüştü, açlıktan değil. Stres yüzünden vampirleştikten endişelenirdim ama vampirler hasta ve yaralılara ürkütücü bir nezaketle davranırlardı. Sanırım bu, seçtikleri aşıklarını kazara öldürmelerini engellemek için evrimleşmiş bir içgüdüydü. Bir vampirin kendini doyuracağı son yer hastanedir.

Önümde durmuş, ben botlarımı şişirirken eli kalçasında yorgunluğumu değerlendiriyordu. "Brimstone istemediğine emin misin?" diye sordu ve ben başımı salladım. Brimstone metabolizmamı hızlandırırdı ama kendimi olduğumdan daha iyi hissettiğimde muhtemelen kendime zarar verirdim. Sorun metabolizmam değildi. Sorun hasarlı auramdı ve bunun yerini zamandan başka hiçbir şey dolduramazdı.

Kaşlarını çattığında "Hayır," diye vurguladım. "Bana hiç vermedin, değil mi?"

"Hayır. Tanrım, Rachel, sana saygı duyuyorum."

Ters ters bakıyordu, bu yüzden bana doğruyu söylediğini anladım. Ivy'nin ince hareketlerinde incinmiş bir katman vardı ve Jenks bana kanatlarını çırtığında ekledim, "Belki sonra. Buradan çıktıktan sonra. Teşekkürler."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu ve ayağa kalktım, ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve beklenmedik bir şekilde Robbie'nin uçak biletlerini buldum. Öğleden sonra seçtiğim meslekle ilgili olarak beni aşağılamasından sonra kendimi kötü hissederek zarfı çantama koymak için çıkardım. Zarfın içinde bulunan ölüm perisi gözyaşı da havaya fırlayarak dışarı çıktı.

"Buldum," diye seslendi Jenks, sonra ne olduğunu anlayınca irkilerek geri çekildi, böylece gözyaşı yere düşüp yatağın altına sıçradı. "Bu Edden'ın sana verdiği ölüm perisi gözyaşı mı?" diye ciyakladı, alışılmadık bir şekilde sarsılmıştı ve ben de başımı salladım. Ivy benden önce davrandı ve Jenks'e kuru bir bakış attıktan sonra yatağın altına bakıp gözyaşını aldı.

"Yine temiz," dedi, gözlerini kocaman açarak ayağa kalktı ve avucuma bıraktı.

"Bu çok ürkütücü." Rahatsız bir şekilde onu gelen sokak lambasının altında tuttum.

Küçük peri parmaklarımın üzerinde süzüldü, kanatları sert bir bulanıklıktı. "İşte bu, Rache," dedi, gözümün içine bakmak için süzülerek. "Hayatta kalmanızın nedeni gözyaşı, iblis izleriniz değil. Bebek gözyaşını buldu-"

"Ve benim yerime onun şişesini aldı," dedim, beni kurtaranın iblis işaretlerim olmadığına dair rahatlamıştım. "İçimden siyah bir şey çekiliyormuş gibi hissettim. Auramdaki is yüzünden olduğunu düşündüm." Ürpererek gözyaşını çantama attım ve eve gittiğimizde onu çıkarmaya yemin ettim. "Belki de Remus bu sayede hayatta kalıyordur," diye mırıldandım.

Ivy'nin yüzü neredeyse dehşet verici bir şekilde karardı. Soru sorarcasına ona baktım ve üşümüş hissederek, "Jenks, Glenn hazır mı bir bak," dedim.

"Tamamdır," dedi her şeyden habersiz peri ve kapı ile zemin arasındaki bir inçlik boşluğun altına daldı.

Yatağa oturmak için geriye yaslandım, kollarımı kavuşturarak karanlık pencerenin önünde bir gölge gibi duran Ivy'ye baktım. "Benimle bir şey paylaşmak ister misin?" diye sordum.

Ivy yavaşça nefes aldı. Nefesini verdikten sonra uzun koltuğun köşesine oturdu ve tavana, hiçbir şeye bakmadı. "Bu benim hatam," dedi, gözleri bana döndüğünde simsiyahtı. "Mia'nın bir çocuk doğurmak için ölüm saçması, yani."

"Sen," dedim. "Nasıl?"

Saçları yüzünü gizlemek için öne doğru savruldu. "Ona dileğimi verdim. Bana verdiğin dileği."

Kollarımı kavuşturdum ve diğer tarafa doğru yeniden kavuşturdum. "I.S.'den çıkmak için bıraktığım cüce cinden mi bahsediyorsun?" Başını eğerek başını salladı ve ben anlamadığım için gözlerimi kıstım. "Dileğini bir *ölüm perisine* mi verdin? Neden? Her şeyi dileyebilirdin!"

Ivy omuzlarını oynattı. Pek sık görmediğim gergin bir tepkiydi bu. "Bu bir tür teşekkürdü. Ona çok şey borçluydum. Seninle tanışmadan önce Mia ile tanışmıştım. Benim

Patron Art, benimle dalga geçiyordu. Hızlı bir şekilde ilerliyordum ama beni terfi ettirmeyecekti..." Tereddüt etti ve sessizliğinde, söylemediği sözleri duydum. Patronu onun yükselmesine izin vermeden önce tadına bakmak istiyordu. Kendimi sıcak hissettim ve odanın karanlık olmasına sevindim.

"Ofis politikaları," dedi Ivy, omuzları yuvarlanarak. "Onlarla oynamak istemedim. Oynamak zorunda kalmayacak kadar iyi olduğumu düşündüm ve Art'ı banka hesabını artırmak için bir banshee cinayetini örtbas etmeye çalışırken yakaladığımda, neler olup bittiğini öğrenmek için Mia'yı çağırdım. O noktada, I.S. ile birlikte kendi türünün polisliğini yapıyordu. Uzun lafın kısıası, ondan kurtulmak için Art'ı hapse attım. En azından ilerlemek için amirime iftira atmak zorunda kalmadım."

"Ve bana bebek bakıcılığı yapmaktan tutuklandım," dedim utanarak ve Ivy başını sallayarak bir ışık huzmesine doğru eğildi. Gözyaşı yoktu ama mutsuz görünüyordu.

"Hayır. Yani evet, ama Rachel, kadın bana kendimle ilgili itiraf etmekten korktuğum bazı şeyler söyledi. Ölüm perilerinin nasıl olduğunu bilirsin. Sırf seni kızdırıp duygularını yiyebilmek için sana acı gerçekleri söylerler ve o da bana olmak istediğim kişi olmaktan, bir başkasını sevebilecek biri olmaktan korktuğumu söyleyerek beni kızdırdı. Beni utandırarak kandan uzaklaşmamı sağladı."

"Tanrım, Ivy," dedim, hâlâ dileğini bir ölüm perisine verdiğine inanamıyordum! "Kandan kurtulmanın iyi bir şey olduğunu mu sanıyordun? Neredeyse seni delirtiyordu."

Gözleri gece yarısının azalan ışığında simsiyahtı ve ben bir ürpertiye bastırdım. "Beni delirten kan eksikliği değildi," dedi. "Ve bu iyi bir şeydi. Ondan kazandığım güç ve güven, Piscary ile savaşmak için sahip olduğum tek şeydi. Bana her gün kullandığım iradeyi verdi. Mia dedi ki-" Ivy duraksadı, sonra daha yumuşak bir sesle, eski bir öfkeyle, "Mia bana korkak dedi, kimseyi öldürmeden sevmeyeceğini ve benim de birini sevmе şansım olduğu halde bunu yapacak cesaretim olmadığı için mızızızlanan bir çocuk olduğumu söyledi. Peki ya seninle tanıştığımda?" Ivy omuz silkti. "Senin de beni sevebileceğini fark ettiğimde... belki? Hayatımı bir şekilde temizleyebileceğini?" Utanarak şakaklarını ovuşturdu. "Ona dileğimi verdim, böylece o da birini sevmе şansına sahip olabilirdi. Dışarıda insanları öldürmesi benim suçum."

"Ivy," dedim usulca, oturduğum yerde donup kalmıştım. "Özür dilerim.

Seni gerçekten seviyorum." "Dur," dedi, sözlerimi durdurmak istercesine

ince elini uzatarak. "Biliyorum. yaparsın." Bana baktı, çenesi sıkılmıştı ve bakışlarında

beni hareket etmekten alıkoydu. "Piscary haklıydı." Acı acı güldü ve üşüdüğümü hissettim. "O piç başından beri haklıydı. Ama ben de haklıydım. Mia beni utandırmasaydı, Art'a kazık atacak ve seni sevmeme izin verecek cesareti kendimde bulamazdım."

"Ivy." Tanrım, Ivy asla kendi isteğiyle böyle açılmazdı. Dün gece benim için çok korkmuş olmalı.

"Sen usta bir vampir gibisin, bunu biliyor muydun?" Ivy kendini kanepenin köşesine itti ve neredeyse kızgın bir şekilde bana baktı. "Kendimi senin ruhuna sarıp güvende olmak isterken bile ödümü koparıyorsun. Beni korkutan şeyi istediğim için hastayım."

"Seni incitmek istemiyorum," diye teklif ettim, bu konuşmanın nereye gittiğini bilmeden.

"Beni incittin," dedi, kollarını dizlerine dolamış ve çenesini yukarı kaldırmıştı. "Yine inciteceksin. Umurumda değil. İşin hastalıklı kısmı da bu. Bu yüzden artık sana dokunmuyorum. Senin küçük beyaz yalanlarına bağımlıyım. Sevgi istiyorum, ama beni tekrar incitmene neden olursam kendimle yaşayamam. Acının aşk gibi hissettirmesini istemiyorum. Öyle olmaması gerekiyor."

Farcus'un yara izimle oynamasının anısı içimden geçti. Çok yakındı. Çok yakındı. Kendi libidosunu ateşlemek için beni bir kibrit gibi kullandı. Acı zevke dönüştü -eğer gerçekten iyi hissettiriyorsa bu gerçekten sapkınlık mıydı? "Üzgünüm, Ivy. Daha fazla veremem," diye fısıldadım.

Ivy pencereye döndü ve perdeyi kaydırarak dışarıya baktı. "Senden bunu istemiyorum, korkak kedi," dedi yumuşak bir sesle ve duygularını tekrar bastırdığının işaretlerini gördüm. "Merak etme. Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum. Bunu seni suçlamak için söylemedim; sadece Mia Harbor'ın neden bir ölüm perisinin saldırısına karşı bağıışıklığı olan bir kocası olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Ona dileğimi verdim çünkü ona borçluydum. O bana istediğim şey için savaşıma cesareti verdi. İsteddiğimi elde edip edemememin bir önemi yok. Ona teşekkür edebilmemin tek yolu ona sevme şansı vermektir. Ve sanırım onu seviyor. Bir ölüm perisinin sevebileceği kadar."

Ellerim kollarıma kramp girecek kadar güçlü bir şekilde kenetlenmişti ve bıraktım. "Lanet olası bir seri katili seviyor," dedim, konuşmanın bizden uzaklaşmasına sevinerek.

Ivy sokak lambasının altında solgun bir şekilde gülümsedi. Elini perdeden çekti ve gölge yine yüzünü gizledi. "Bu durumu daha az kötü yapmaz. Holly

Özel. Remus öyle. Özür dilerim. Bunu ona vermemeliydim. İnsanları öldürmek için kullanacağını bilmiyordum. Tüm gücüne rağmen, o bir canavar. Ona borçluyum ama yine de onu buraya getireceğim."

Ayağa kalkarak onu ayağa kaldırmak için uzandım, o korkunç sertliğini kaybetmesi için ona sarılmak istiyordum. "Bunun için endişelenme. Onun ne yapacağını bilmiyordun. İyi bir şey yapmadı."

"Yine de benim hatam."

Elim omzuna dokundu ve Jenks kapının altından gümüş parıltılar saçarak fırlayıp boyumuza kadar yükseldiğinde arkasından sürekli bir akış bıraktığında geri çekildim. "Glenn koridorda," dedi, loş odada alışılmadık derecede parlak gözlerle.

"Güzel," dedim belli belirsiz, çantamı almak için döndüm. Yüzüm sıcacık ve elimi yüzüme götürdüm.

"Uh," dedi peri, karanlıkta belirsiz bir şekilde gezinerek. "Bir şey mi kaçırdım?"

Ivy çantamı elimden aldı, sarsarak kurtarmak zorunda kaldı. "Hayır," dedi, sonra bana döndü. "Burada kal, sana bir sandalye getireyim."

"Hayır, yapmayacaksın." Kafamı karıştırmıştı ve şu anda beni itip kakmasına nasıl engel olacağımı bilmiyordum. "Planda sandalye yoktu," diye ekledim. "Yürüyebilirim."

"Ayaklarının üzerinde sallanıyorsun," dedi Ivy ve ben başımı salladım. Bu kararına sadık kalacaktım.

"Tekerlekli sandalyeyle gizlice dışarı çıkamam," dedim, eğilmediğinden emin olana kadar gözlerim yerdeydi. "Yürümek zorundayım. Çok ama çok yavaş."

Jenks önümüzde durmuş, Arabistanlı Lawrence'ın kanatlı haline benziyordu. "Olamaz, Rache," diye başladı, gözleri endişeyle kırışmıştı. "Bir perinin ereksiyonu kadar güçlüsün."

"Yapabilirim," diye nefes aldım, tereddüt ettim ve sonra başımı salladım. *Aferin Jenks.* Kapıya doğru ilerlerken başım eğikti ve aklım çamaşır listemdeydi: Al'la izin için pazarlık yapmak; Pierce'a geçici bir madde vermek için cazibeyi yeniden yapılandırmak; Marshal'a ilişkimizi sırf bir, ben incindim, iki, o incindi diye ilerletmeyeceğimizi hatırlatmak.

ve üç, ailemle güzel bir akşam yemeği yedik. Ayrıca yer bulma tilsimini tekrar yapmayı denemeliydim, Kisten'in katili hakkında bir ipucu bulmaktan bahsetmiyorum bile, Piscary'nin hapishanede geçirdiği süre boyunca kanını akıttığı ya da yattığı herkesin izini sürmek için kayıtlara bakmalıyım. Yapabilirdim. Hepsini yapabilirim. *Bunu nasıl yapacağım?*

Ben koltuktan yatağa, oradan gardıroba geçerken Jenks önümde geriye doğru uçuyor, şüphesiz auramı ölçüyordu. En hafif tabiriyle sinir bozucuydu. "Glenn'e yolda olduğumuzu söyler misin?" Bana yardım etmekle tehdit eden Ivy'ye tokat atarak sordum.

"Çoktan yaptım." Jenks omzuma indi, giysilerinin sürekli ağırlığından şişiyordu. "Ona çok şey borçlusun Rachel. Yarın serbest bırakılması planlanıyordu."

Çantamı kavradım ve suçluluk duygumu bastırarak Ivy'ye baktım. "O zaman gidelim."

Ivy başıyla onayladı. Omzuma bir kez dokunarak dışarı çıktı. Jenks, "Asansörde görüşürüz, Rache," dedi ve büyük kapı arkasından kapanmadan önce dışarı fırladı.

Yalnız başıma, bitkin bir halde kendimi duvara yasladım. Ağır nefes alıyordum ve yavaş hareket ediyordum. Bu bir sorun değildi. Bunu yapabilirdim. Aslında bunu birçok kez yapmışım, eve gitmek istediğimde ve AMA henüz gelmediğinde annemle birlikte.

Ivy'nin danışmadaki hemşireyle konuşmasını dinlerken, *hastaneden gizlice kaçmanın bisiklete binmek gibi bir şey olduğunu* düşündüm. Sonra benim de bisiklete binmeyi hiç öğrenmediğimi hatırladım.

"Asansör," diye fısıldadım ve bunu hedefim olarak belirledim. Orada dinlenebilirdim. Yürüyüp gitmek isteyene kadar inip çıkabilirdim. Neredeyse kapalı kapının yanında bekledim, kulak kabarttım. Saat gece yarısına geliyordu ve insan katında olduğum için sessizdi. Mükemmeldi.

"Hemşire çağırın!" diye bağırdı biri ve duvara çarpan bir şeyin çıkardığı çınlamayı duydum. Jenks çığlık atmaya başladı ve ben de kapıdaki aralıktan bakmak için öne doğru eğildim. Uzaktan erkeksi bir inilti duyuldu ve ağır bir hasta bakıcı koşarak geçti, saçları sallanıyordu.

Kapıyı ağırlığımla hafifçe araladım, vernikli ahşap sanki montumun içinden ısıyı benden çalıyormuş gibi hissettiğimde titredim. Sağ tarafa baktım, kargaşanın sesini takip ederek Glenn'e gülümsedim.

koridorun sonundaki katta. Ivy, Jenks, iki hasta bakıcı ve bir hemşireyle birlikte oradaydı. Yemek getiren adam da oradaydı.

Ben izlerken Glenn ikna edici bir şekilde inledi ve beni görmek için gözünü kırptı. Ona tavşan kulaklı bir öpücük verdim ve o da beni tersleyerek gülümsemesini acı dolu bir inlemeye dönüştürdü. Jenks haklıydı; ona çok şey borçluydum.

Nabzım hızla atarken, köşedeki asansöre doğru topallayarak ilerledim. Hemşire masasının önünden geçmeme bile gerek kalmadı. Derin karda yürümenin verdiği yorgunluk ve hafiflik hissiyle savaşıırken ve uyuşturulmuş değil de sakinleşmiş gibi görünmeye çalışırken adımlarım yavaş yavaş daha emin ve duruşum daha dik hale geldi.

Köşeyi döndüm ve arkamdaki gürültü giderek azaldı. Koridor boştu ama bel hizasındaki tırabzanı kullanmaya cesaret edemedim. Ayrıca asansör hemen ilerideydi. Düğmeye bastım, sonra ışık yanana kadar tekrar bastım.

Neredeyse hemen kapılar açıldı ve bir çift dışarı çıkınca kalbim yerinden fırladı. Bana üstünkörü bir bakış attılar, sonra Glenn'in çıkardığı gürültüyle canlandılar. Asansörün arkasına doğru sendeleyerek ilerlediğimde ve kendimi bir köşeye atıp çantamı elime aldığım anda merakım galip gelmişti. Ne kadar hızlı hareket edersem o kadar kötü hissediyordum. Kapıya doğru kaplumbağa adımlarıyla koştuğum için bu gerçekten berbatı.

Sığ nefesler aldım ve kapılar kapanırken çiftin sırtına baktım. *Jenks. Neredesin? Burada olacağını söylemiştin.*

Peri son anda içeri daldı ve neredeyse asansörün arkasına çarpıyordu.

"Rachel!" dedi heyecanla ve ellerimi kulaklarıma götürdüğümde başım döndü.

"O kadar yüksek sesle değil!" diye bağırdım ve göz hizasında durmak için

alçaldı. "Özür dilerim," dedi, hiç de öyle görünmüyordu. Yorgun

bakışlarımı takip ederek karanlık panel, sonra ona doğru uçtu, bir sonraki seviye için düğmeye bastı. Elektronik aksamın vınlamasını duydum ve alçalmaya başladık.

Omzuma konmak için geri döndüğünde, "Glenn iyi," dedi. "Biri onu odasına götürene kadar senin gittiğini anlayacaklarını sanmıyorum."

"Mükemmel." Baş dönmesine karşı gözlerimi kapattım. Başımın dönmesinden korkuyordum.

Asansör midemi bulandıracak kadar hızlı hareket edebilirdi ama inerken auras arkamdan sürüklense bile merdivenleri *çıkamazdım*.

"İyi misin?" diye sordu, ses tonunda yoğun bir endişe vardı.

"Evet," dedim köşeye yaslanarak. "Sadece yorgunluk." Gözlerimi kısarak ona odaklanmaya çalıştım ve sonra asansörün sesi duyulup aurasın geri kalanı bana yettiğinde dünya yeniden kendime geldi. Bir nefes aldım ve yavaşça içimden kaymasına izin verdim. "Bugün yapmam gereken işler var ve bunları aşağı yukarı hareket eden bir yatakta tembellik ederek yapamam."

Güldü ve kapılar açıldığında duvardan ittim. Her şey yolunda giderse, Ivy olacaktı ve onun benim pısrık olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Ivy kapıların hemen önünde duruyordu ve bana bir bakış attıktan sonra içeri dalıp kapıları kapatmak için düğmeye bastı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Peachy."

Ivy, Jenks'le bakıştı ve neredeyse birbirinden ayırt edilemeyecek kadar hızlı bir dizi dokunuşla "lobi" düğmesine bastı. *Biraz gerginiz, değil mi?*

Bu kez iniş daha kötüydü ve asansör hızlanıp binanın neredeyse tamamını geçerken gözlerimi kapatıp köşede arkama yaslandım.

"Rache, iyi misin?" Jenks sordu, parmaklarımı oynattım, başımı sallarsam olacaklardan çok korkuyordum. Karnım ağrıyordu.

"Çok hızlı," diye nefes aldım, eve dönüş için endişeleniyordum. Saatte yirmi milden daha hızlı gitmek zorunda kalırsak parçalara ayrılacaktım.

Titremeye başladım ve çantamı kendime doğru çektim, asansör durmak üzere hareket ettiğinde tüm kaslarımın sıkıldığını hissettim. Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Rahatlamış bir şekilde gözlerimi açtığımda Jenks'in kapıların kapanmasını engellemek için sensörün başında beklediğini gördüm. Neredeyse boş olan lobinin yumuşak sesleri içeri süzüldü ve Ivy koluma girdi. İtiraz ederdim ama buna gerçekten ihtiyacım vardı. Birlikte asansörden çıkmaya başladık. Tanrım, kendimi yüz altmış yaşında hissediyordum, kalbim çarpıyor ve dizlerimin bağı çözülüyordu.

Ama yavaş hareket etmek iyi hissettirmeye başladı ve ilerledikçe

Yapılacak doğru şeyin bu olduğundan daha da emin oldum. Jenks'in deyimiyle rahat rahat etrafıma bakındım, öyle görünmemeye çalışıyordum. Lobiden gece yarısı bile birkaç kişi geçiyordu ve girişte parlayan ışıklar karla kaplı bitki örtüsünü aydınlatarak ayırt edilemeyen lekeler haline getiriyordu. Çekici kamyonun yanıp sönen kehribar rengi ışıklarıyla birlikte hoş bir görüntü oluşturunuyordu.

Çekici mi?

"Hey! Bu benim arabam!" Arabayı kaldırımın kenarına, arabayı alma ve bırakma yerine park etmiş halde görünce haykırdım. Ama görünüşe bakılırsa orada uzun süre kalmayacaktı.

Sesimi duyan iki kişi büyük camlı pencerelerden döndü. Adamın çalışmasını izliyorlardı ve onların Dr. Mape ve görevli polis olduğunu anladığımda gözlerim kısıldı. I.S.'den büyük bir vampir. Harika. Tek kelimeyle harika.

Jenks, "B planı, Ivy," dedi ve asansöre atladı.

"O benim arabam!" Tekrar bağırdım, sonra Ivy beni döndürüp asansöre geri çektiğinde nefesim kesildi. Sırtım duvara çarptı ve bir elimi karnıma götürdüm. "Arabamı kullanabileceğini kim söyledi?" -aniden başım dönünce nefes nefese kaldım- "Benim arabamı kullanabileceğini kim söyledi?"

Kapılar şak diye kapandı ve doktorun protestosu kesildi. Asansör yukarı çıkmaya başladığında duvarlara tutundum, sonra kendimi bırakmaya zorladım. *Lanet olsun, hastalanmayacağım.* "Arabamı kullanabileceğini kim söyledi?" Sanki sesimle baş dönmesini engelleyebileceğim gibi daha yüksek sesle tekrar söyledim.

Jenks'in kanatları gergin bir şekilde uğuldadı ve Ivy kızardı. "Seni neyle almam gerekiyordu? Bisikletimle mi?" diye mırıldandı. "Yasal bir noktadayım. Otuz dakikam kalmıştı."

"Arabamı çekiyorlar!" Tekrar bağırdım, işaret ettim ve o omuz silkti. "Ben onu çekiciden alırım."

"Şimdi eve nasıl gideceğiz!" Çaresizlik hissinden hoşlanmayarak bağırdım ve Ivy kemerindeki ince kılıftan cep telefonunu çıkardı. Tanrım, bu şey bir kredi kartı büyüklüğündeydi. "Kist'i arayacağım-" Sesi kesildi ve ben onun birdenbire kırılan yüz hatlarına baktım. "Yani Erica'yı," diye düzeltti usulca. "O bizi almaya gelir. Buraya yakın bir yerde çalışıyor."

Cehenneme çevir. Hasta ve kalp hastası bir halde asansörün köşesine sıkıştım ve dengemi bulmaya çalıştım.

Jenks omzuma indi. "Sakin ol Rache," dedi, gözleri acı içinde kamburlaşan Ivy'ye kaydı, parmakları sıradan bir klavyenin başındaymış gibi hızlı hızlı bir mesaj yazıyordu. "O cadaloz doktoru gördün. Bu Ivy'nin suçu değil. Senin kaçmaya çalıştığını biliyorlardı."

Ellerimi açarak kendimi etrafımı saran iki duvara yasladım. Sanki binlerce buz iğnesinin arasından yükseliyormuşuz gibi hissediyordum, çünkü dünya auram olmadan korumasız bir şekilde bana çarpıyordu. Bir şey yapabilecek durumda değildim. Ve Dr. Mape bunu beklemediği için aptal olurdu. Kayıtlarımda birden fazla kaçış vardı. Annem beni her zaman gizlice dışarı çıkarırdı. "Nereye gidiyoruz?" Nefes aldım, sanki çok uzun süredir atlıkarıncadaymışım gibi kendi kendilerine yer değiştirmelerine rağmen gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım.

"Çatı."

Ivy'ye baktım, sonra dikkatlice eğilip üçüncü katın düğmesine bastım. "Üçüncü katta çocuk kanadına giden bir geçit var. Oradan çıkabiliriz," diye mırıldandım ve gözlerim kapandı. Sadece bir anlığına. Ivy ve Jenks'in sessizliği onları tekrar açtı. "Ne?" dedim. "Ne?" dedim. "Tekerlekli sandalyeyle çıkabilecekken neden çamaşır kanalından bodrum katına ineyim ki?"

Ivy ayaklarını kaydırdı. "Oturacak mısın?" diye sordu.

Düşmeden önce mi? Pek olası değil. "Evet," dedim ve asansör durup dünya sihirli bir şekilde normale döndüğünde Ivy'nin kolunu kabul ettim.

Asansörün kapıları bir çınlamayla açıldı ve Jenks dışarı fırlayıp biz daha üç adım atmadan geri döndü. "Şurada bir sandalye var," dedi ve Ivy bir eliyle beni dik tutarken, diğer eliyle de sandalyeyi neredeyse fırlatıp açacakken, ben de sahte saksı bitkisinin yanındaki duvara yaslandım.

"Otur," dedi ve minnetle oturdum. Eve gitmem gerekiyordu. Eve gidebilirim her şey daha iyi olacaktı.

Ivy beni harekete geçirdi ve koridorun boş olmasından yararlanarak yürüyüş yoluna doğru koşmaya başladı. Baş dönmesi her yerden kükrüyor, duvarlarla zeminin birleştiği köşelerden kayıyor, Ivy koşarken beni kovalıyordu. "Yavaşla," dedim.

fısıldadı, ama sanırım onu durduran benim sallanan kafamdı. Ya o ya da Jenks'in ona bağırması.

"Ne halt ediyorsun sen!" Jenks bağıırıyordu ve ben de kustumamak için dişlerimi sıkıyordum.

"Onu buradan çıkarıyorum," diye hırladı arkamda, uzaklarda bir yerden.

"Onu o kadar hızlı hareket ettiremezsin!" diye bağırdı, sanki bana sahte bir aura verebilirmiş gibi tozumu aldı. "Yaralı olduğu için yavaş hareket etmiyor, aurasını yanında tutmak için yavaş hareket ediyor. Onu asansörde bıraktın!"

Ivy'nin sesi sadece "Aman Tanrım" fısıltısıydı. Üzerimde sıcak bir el hissettim. "Rachel, özür dilerim. İyi misin?"

Şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde iyileşiyordu ve dünya dönmeyi bıraktı. Kafamı kaldırıp, gözlerim kısık bir şekilde ona baktım. "Evet." Dikkatli bir şekilde derin bir nefes aldım. "Sadece o kadar hızlı gitme." Kahretsin. Arabayı nasıl idare edecektim?

Ivy'nin yüzü korkmuştu ve hâlâ omzumda olan eline dokunmak için uzandım. "Ben iyiyim," dedim, derin bir nefes daha alma riskini göze alarak. "Neredeyiz biz?"

Bizi tekrar harekete geçirdi, neredeyse sürünerek. Yakın kanatta uçan Jenks başıyla onayladı. "Çocuk kanadı," diye fısıldadı.

On dört

Ivy beni koridorun sonuna doğru götürürken endişeyle dizlerimi birbirine bastırdım. Servis yolunun üzerindeki uzun yürüyüş yolunu geçmiştik ve gerçekten de çocuk kanadındaydık. İçime korkunç bir korku ve aşinalık hissi yerleşti ve bağırsaklarım sıkıştı.

Koku farklıydı, bebek pudrası ve boya kalemlerinin kokusunu taşıyordu. Duvarlar şimdi daha sıcak bir sarıydı ve korkuluklar... Yanlarından geçerken onlara baktım. İkinci, daha alçak bir set vardı ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Duvarlarda yavru köpek ve kedi resimleri vardı. Ve gökkuşakları. Çocuklar hasta olmamalı. Ama öyleydiler. Burada ölüyorlardı ve bu adil değildi.

Gözyaşlarımın diken diken olduğunu hissettim ve Jenks omzuma indi. "İyi misin?"

Bu adil değil, lanet olsun. "Hayır," dedim, Ivy'den durmasını istemesin diye kendimi gülümsemeye zorlayarak. Çocukların seslerini duyurmak için çok kısa bir zamanları olduğunu bildiklerinde kullandıkları yoğunlukta yüksek sesle konuştuklarını duyabiliyordum.

Oyun odasının önünden geçiyorduk, uzun pencerelerin panjurları karı gösterecek şekilde açıktı ve tavan ışıkları neredeyse öğle vakti kadar aydınlık olacak şekilde açılmıştı. Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve sadece Inderlander çocukları ayaktaydı, çoğu odalarında bir ya da iki ebeveynle birlikte akşam yemeği yiyordu. Mümkünse, çoğu ebeveyn yemek sırasında ziyarete gelir ve çocuklarının hastane odasını onlarla birlikte yemek yiyerek tanıdık bir yer haline getirmeye çalışırdı ve çocuklar - istisnasız - bunun sadece evi daha da uzakta gösterdiğini söyleyecek kadar naziktiler.

Gece karanlığında pencereleri olan aydınlık odanın yanından yavaşça geçtik. Boş olduğunu gördüğümde şaşırmadım ama ebeveynleri

Yemek için uğrayamayacak kadar uzaktaydılar ya da başka sorumlulukları vardı. Bağımsız bir gruptular ve çok konuşuyorlardı. Bizi gördüklerinde gülümsedim ama içlerinden biri "Ivy!" diye bağırdığında içimi bir şok kapladı.

Uzak köşedeki masa hemen boşaldı ve etrafımız birdenbire parlak renkli pijamalar giymiş çocuklarla çevrilince hayretler içinde oturdum. Biri serum sehpasını hevesle arkasından sürüklüyordu ve üçünün saçları, daha etkili biyomedikallerin olmadığı dönemde hala yasal olan kemoterapi yüzünden dökülmüştü. Üçünün en büyüğü, çenesini sıkmış sıska bir kız, yorgun bir kararlılıkla geride kalmıştı. Pijamasına uygun parlak kırmızı bir bandana takıyordu ve bu ona sevimli bir kötü kız görünümü veriyordu.

"Ivy, Ivy, Ivy!" diye bağırdı yine altı yaşlarında kırmızı yanaklı bir çocuk ve coşkulu bir kucaklamayla Ivy'nin dizlerine atıldığında beni şoke etti. Ivy kıpkırmızı kesildi ve Jenks kahkahalar atarak tozu dumana kattı.

"Bizimle yemek yemeye ve papağana bezelye atmaya mı geldin?" diye sordu serum takan kız ve Ivy'yi daha iyi görebilmek için sandalyemde döndüm.

"Peri, peri, peri!" diye bağırdı bacaklarındaki çocuk ve Jenks onun ulaşamayacağı bir yere uçtu.

"Hemşire kontrolü yapacağım," dedi sinirli bir şekilde, sonra da tavan yüksekliğinde havalandı. Bir hayal kırıklığı korosu duyuldu ve Ivy hepimizi aynı seviyeye getirmek için diz çökerek kendini ayırdı. "Hayır, Daryl," dedi, "arkadaşımı dondurma yemeye götürüyorum, o yüzden onlar seni kontrol etmeden önce sesini alçalt."

Bağırışlar hemen kıkırdayan fısıltılara dönüştü. Kel çocuklardan biri, pijamasında kovboylar olan bir oğlan, koridorun sonuna doğru koştu ve köşeden baktı. Bize uzaktan bir başparmak işareti yaptı ve herkes iç çekti. Sadece beş kişilerdi ama belli ki hepsi Ivy'yi tanıyordu ve çocuk gibi etrafımızda kümelandiler.

Hâlâ Ivy'nin bacağına yapışmış olan kırmızı yanaklı çocuk, ses tonunu emperyalist bir şekilde ayarlayarak, "O bir cadı," dedi. Elleri kalçasındaydı ve belli ki kadın kendini kral ilan eden kişisiydi. "O senin arkadaşın olamaz. Vampirler ve cadılar arkadaş olmaz."

Serum takan kız geri çekilerek, "Siyah bir aurası var," dedi. Gözleri kocaman açılmıştı ama dolgun ve sağlıklı vücudundan hayatta kalacağını anlayabiliyordum. Gelen, kalan, sonra da bir daha dönmek üzere giden çocuklardan biriydi.

Geri dön. İşlerinin hiç de kolay olmayacağı belli olan bir çocuk grubuna kabul edildiğine göre özel biri olmalıydı.

"Sen kara cadı mısın?" diye sordu geride kalan kız. İlaçlardan harap olmuş yüzünde kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. İçinde hiç korku yoktu, cahil olduğu için değil, öleceğini ve ölümüne benim sebep olmayacağımı bildiği için. Kalbim onun için çarpıyordu. Köşeleri görüyordu ama henüz gitmeye hazır değildi. Muhtemelen görmesi ve yapması gereken bir şey daha vardı.

Ivy onun sorusu karşısında rahatsızca kıpırdandı. "Rachel benim arkadaşım," dedi basitçe. "Siyah bir cadıyla arkadaş olur muyum?"

"Olabilir," dedi Daryl kibirle ve biri ayağına basarak onun inlemesine neden oldu. "Ama onun aurası siyah!" diye itiraz etti kral. "Ve bir iblis işareti var. Gördünüz mü?"

Kırmızı pijamalı uzun boylu kız dışında herkes korkuyla geri çekildi. Sadece önümde durdu ve bileğime baktı ve çoğu zaman biri işaret ettiğinde saklamaya çalıştığımın aksine, hepsinin görmesi için elimi kaldırdım.

"Bir iblis beni öldürmeye çalıştığında anladım," dedim, çoğunun sadece birkaç yıl içinde bir ömür boyu bilgelik kazanmak zorunda olduğunu ve rol yapmak için zamanları olmadığını biliyordum, yine de sahip oldukları tek şey rol yapmaktı. "Hayatta kalmak için çok kötü bir şeyi kabul etmek zorunda kaldım."

Küçük kafalar sallandı ve gözler büyüdü, ama kral çenesini kaldırdı ve son derece büyüleyici bir duruş sergiledi - elleri kalçalarında yuvarlak, tombul Jenks. "Bu kötülük," dedi inancından emin bir şekilde. "Asla kötü bir şey yapmamalısın. Eğer yaparsan, kötü olursun ve cehenneme gidersin. Annem öyle diyor."

Serum takılan en küçük kız daha da geriye çekilip arkadaşını kendisiyle birlikte gitmesi için çekiştirdiğinde kendimi kötü hissettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ivy ayağa kalkıp tekerlekli sandalyenin kollarını tutarken. "Buraya geleceklerini düşünmemiştim. Anlamıyorlar."

Ama mesele şuydu ki, onlar anlıyorlardı. Gözlerinde dünyanın bilgeliği vardı. Çok iyi anlıyorlardı ve korkularını görünce kalbimin grileştiğini hissettim.

Ivy eliyle kışkırtıcı hareketler yaptı ve çemberlerini bozdular. Hepsi

Parlak kırmızı pijamalı sıska kız hariç. Acı çektiğimi görünce küçük, pürüzsüz, çocuk elleriyle uzandı ve serçe parmağını uzatarak bileğimi nazikçe tuttu. Avuç içimi yukarı çevirerek bir parmağıyla yavaşça daire ve çizgi çizdi. "Ivy'nin arkadaşı ona zarar veren şeyden kurtulmak için bir şeyler yaptığı için kötü değil," dedi, sesi yumuşak ama kesindi. "Sen de içindeki kötü hücreleri öldürmek için zehir alıyorsun Daryl, tıpkı benim gibi. Canını yakıyor, seni yoruyor, hasta ediyor ama bunu yapmasaydın ölürdün. Ivy'nin arkadaşı hayatını kurtarmak için bir iblis işareti aldı. Bu da aynı şey."

Ivy'nin sandalyeyi itme hareketi durdu. Çocuklar sessizliğe büründü, her biri kendilerine söylenenleri yaşadıkları acı gerçeğe birlikte değerlendirerek düşünüyordu. Daryl'ın kendinden emin bakışı değişti ve korkak ya da daha kötüsü zalim gibi görünmek istemediği için ileri atıldı. Tekerlekli sandalyenin kolunun üzerinden yara izime, sonra da yüzüme baktı. Küçük yuvarlak yüzünde kabullenmiş bir gülümseme belirdi. Ben de onlardan biriydim ve o da bunu biliyordu. Çenem açıldı ve ben de gülümsedim.

"Özür dilerim," dedi Daryl ve kucağıma oturmak için ayağa fırladı. "Bir şeyin yok."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi ama ellerim düşmemesi için doğal olarak onun etrafına dolandı. Daryl bir sıçrayış yaptı ve yerleşti, başını çenemin altına soktu ve çizgilerini ezberlemek istercesine iblisin yara izini takip etti. Sabun gibi kokuyordu ve onun altında da uzaklardaki yeşil bir çayır. Gözyaşlarımın taşmasını engellemek için hızla gözlerimi kırpıttım ve Ivy omzuma bir el koydu.

Kırmızı pijamalı kız Ceri gibi gülümsedi, bilge ve kırılgan. Bileğimi okşayarak, "İçiniz kötü değil," dedi. "Sadece incinmişsin." Elini Daryl'ın omzuna koydu ve uzaklara dalan bakışlarıyla mırıldandı: "Her şey yoluna girecek. Her zaman bir şans vardır."

Hissettiklerim, büyürken hissettiklerime o kadar yakındı ki öne doğru eğildim ve Daryl aramızda olduğu halde ona sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, onu kendime doğru çekerken gözlerim kapalıydı. "Bunu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Çok bilgesin."

Daryl kayarak aşağı indi ve aramızdan çıkmak için kıvranarak yakınımızda durdu, rahatsız ama dahil olduğu için memnun görünüyordu.

"Annem de öyle diyor," dedi kız, gözleri kocaman ve ciddiye. "Meleklerin beni geri istediğini, böylece onlara sevgiyi öğretebileceğimi söylüyor."

Gözlerimi kapattım ama bir işe yaramadı ve sıcak bir gözyaşı süzüldü.

"Özür dilerim," dedim silerken. Az önce gizli kurallardan birini çiğnemiştim. "Çok uzun zamandır uzaktaydım."

"Sorun değil," dedi. "Etrafta hiç ebeveyn yoksa izin verilir."

Boğazım düğümlendi ve onun elini tuttum. Tek yapabildiğim buydu. Jenks'in kanatları bir uyarı sesi çıkardı ve havaya kaldırdığım elimin üzerine konduğunda tüm çocuklar iç çekip geri çekildi.

"Nerede olduğunuzu biliyorlar," dedi.

Neredeyse unutulmuş olan Ivy sandalyenin yerini değiştirdi ve arkamıza bakmak için dönerken sandalyeyi geriye doğru yuvarladı. "Gitmeliyiz," dedi çocuklara.

Beklenen şikâyetler yerine, hepsi de uzaktaki topuk seslerine bakarak itaatkâr bir şekilde geri çekildiler. Kral doğruldu ve "Onları yavaşlatmamızı mı istiyorsunuz?" dedi.

Yüzündeki sırtış değişmiş olan Ivy'ye baktım. "Eğer kaçabilirsek, bir dahaki sefere sana iki hikâye anlatacağım," dedi ve sevinci tüm genç yüzlere yansıdı.

"Git," dedi kırmızı pijamalı kız, asla olamayacağı annesinin nazik elleriyle kralı yolundan çekerek.

"Hadi cadı prensesi kurtaralım!" diye bağırdı çocuk ve koridorda koşmaya başladı. Diğerleri de ellerinden geldiğince yerlerini aldılar; bazıları hızlı, bazıları yavaş hareket ediyordu, çocukluğun parlak renkleri kel kafalar ve heveslerine göre çok yavaş yürüyüşlerle yara bere içindeydi.

Jenks, Ivy'ye doğru uçarken burnunu çekerek, "Ağlayacağım," dedi. "Ağlayacağım."

Onları izleyen Ivy'nin yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duygu derinliğı vardı; sonra yüzünü çevirerek duygularından uzaklaştı. Dudakları birbirine kenetlendi ve harekete geçti. Yüzümü gideceğimiz yere döndüm ve hızlı adımları onları kurtarmak için yapabileceğı hiçbir şey olmadığı çaresizliğini taşıyor gibiydi.

Jenks asansörü almak için önden uçtu ve sensörün üzerinde durarak onu tuttu. Ivy beni tekerlekli sandalyeye bindirdi. Kapılar kapandı ve çocuk kanadının trajik bilgeliğı yok oldu. Bir nefes aldım ve boğazım sıkıştı.

"Onları anlayacağını düşünmemiştim," dedi Ivy usulca. "Senden gerçekten hoşlanıyorlar."

"Anladın mı?" Boğazımda hâlâ bir yumru varken hırıltılı bir sesle söyledim. "Ben onların." Tereddüt ettim, sonra "Buraya çok geliyor musun?" diye sordum.

Asansör açıldığında Noel ağacı ve gündönümü süslemelerinin bulunduğu daha küçük, daha samimi bir lobi ve ötesinde karlı kaldırımda benzin yakan büyük siyah bir Hummer görünüyordu. "Yaklaşık haftada bir," dedi beni ileri iterek.

Jenks mutlu bir şekilde isimsiz bir at hakkında mırıldanıyordu. Resepsiyondaki kadın telefonda bizi süzüyordu ama el sallayıp konuştuğu kişiye lobinin boş olduğunu söyleyince endişem kayboldu. Sadece o ve Dan.

Dan hademe önlüğü giymiş genç bir adamdı ve sırtarak bize kapıyı açtı. Jenks ceketimin içine dalarken ve ben de fermuarını çekerken, "Acele et," dedi. "Hemen arkanızdalar."

Ivy gülümsedi. "Teşekkürler Dan. Sana biraz dondurma getireyim." Dan sırttı. "Sen öyle yap. Ben de onlara bana vurduğunu söylerim."

Güldü ve kulaklarımda o hoş sesle hastaneden ayrıldık.

Hava çok soğuktu ama Hummer'ın kapıları açıldı ve iki canlı vampir dışarı fırladı. "Ivy, bu Erica değil," dedim bize doğru geldiklerinde. Üzerlerinde siyah kot pantolonlar ve birbiriyle uyumlu siyah tişörtler vardı.

Erica arka koltuktan kayarak indiğinde Ivy, "Erica'nın adamları var," dedi. Ivy'nin kız kardeşi, Ivy'nin duygusal yükleri olmayan daha genç bir versiyonuna benziyordu: parlak, mutlu ve aktif. Piscary, Ivy'nin kasıtlı olarak dikkatini dağıtması nedeniyle ona hiç bakmamıştı ve yaşayan genç vampir, Ivy'nin bıkkın olduğu yerde masum, Ivy'nin çekingen olduğu yerde gürültülüydü ve Ivy bunun böyle kalması için her şeyi yapardı, hatta kendini bile feda edebilirdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı genç kadın. "Gerçekten hastaneden mi kaçırıyorsun? Ivy aradı ve ben de, aman Tanrım! Tabii ki seni alacağım. Sonra Rynn arabayı sürmeyi teklif etti ve hiç düşünmeden kabul ettim. Yani, kim annesinin steysin arabasıyla alınmak ister ki?"

"Rynn Cormel burada mı?" Mırıldandım, aniden gerginleştim, sonra başladım

Siyah kot pantolonlu ve aynı tişörtten giymiş iki iri yarı canlı vampir kollarını bana doladı ve havalandım. Soğuk onları etkilememiş gibiydi, ki bu haksızlık gibi görünüyordu. Eski yara izleri bir adamın boynunda çirkin bir kütle oluşturunuyordu ama diğerinde sadece bir tane vardı ve o da nispeten eskiydi.

"Annenin sedanına ne oldu?" Ivy'ye sordum ve Erica paltosunun yakasıyla oynadı, dar uçlu botları karda iz bırakıyordu.

"Bir ağaç çarptı," dedi Erica. "Tamamen hurdaya döndü. Benim hatam değildi. Sincap karmasıydı."

Sincap karması mı?

"Sana sonra anlatırım," dedi Ivy yakınımı eğilirken. Vampir tütsüsü ve erkek sıcaklığının sarhoş edici karışımı etrafımı sarmıştı ve iki adam beni arkaya doğru itip bıraktığında neredeyse bir hayal kırıklığı oldu. Onları tanıyamadım; Piscary'nin eski ekibi değillerdi.

"Sen iyi misin?" Narenciye kokusuyla yanıma kayan Erica'ya sordum.

"Elbette, ama annem neredeyse iki kez ölüyordu."

Ivy ön koltuğa oturmuştu ve son derece rahatlamış görünerek arkaya doğru eğildi. "Neredeyse iki kez ölecek olan tek kişi sendin," dedi kız kardeşine ve Erica kulaklarından sarkan ince siyah deri şeritlerle oynadı. Boynundaki dantel ve kolyesindeki kurukafa ve çapraz kemiklerin arasından sarkan küçük domateslerle hâlâ Goth olmaya devam ediyordu. Rynn Cormel'le ne işi olduğunu merak ettim, çünkü o çok sofistike biriydi, ama Ivy endişeli görünmüyordu ve Erica her zamanki gibi parlaktı.

Koltuğun üzerinde katlanmış bir gazete vardı, ancak alışveriş merkezinin resmiyle iç çekişim, WITCH FLEES CIRCLE MALL, CAUSE OF RIOT? *Ne kadar hoş değil mi?*

Solumdan paslı bir New York aksanıyla "Hepimiz içeride miyiz?" diye seslenince köşedeki Rynn Cormel'i fark etmediğim için yerimden sıçradım. Vay canına, çekici bir şekilde yaşlanmış, eski siyasi lider hemen yanımdaydı ve Tanrım, çok güzel kokuyordu. Güç rengindeki kravatı gevşemişti ve saçları sanki Erica girmiş gibi dağılmıştı. Dünyaca ünlü, dünyayı değiştiren gülümsemesiyle, dişlerini göstererek gazeteyi katladı ve bir kenara koydu. Gözlerini dikiz aynasından sürücüye çevirerek sessizce

ona gitmesini söyledi.

Sağımdaki kapı çarparak kapandı ve ölümsüz vampire yaklaştırdım, bu da nabzımın hızlanmasına neden oldu. Ivy ön koltuğun ortasına doğru itti ve diğer vampir de onun yanına bindi. Kapanan kapının gümbürtüsü beni alarma geçirdi. Bir ölü vampir ve beş canlı vampirin olduğu bir arabadaydım. Burası *gerçekten* güzel kokmaya başlamıştı. Ve eğer ben kokuyu beğeniyorsam, onlar da kokuyu beğeniyorlardı ve ah... bu ben oluyordum.

Harekete geçtiğimizde "Ah," diye kekeledim ve Rynn Cormel diplomasi sanatını uygulayarak güldü.

"Benden korkması gereken son kişi sizsiniz, Bayan. Morgan," dedi, gözleri sokak lambalarının altında güvenli bir kahverengiydi. "Senin için başka planlarım var."

Kulağa bir tehdit gibi gelebilirdi ama planlarının ne olduğunu biliyordum ve dişlerini boynuma geçirmesini içermiyordu. Aslında tam tersi. "Evet, ama yine de," diye itiraz ettim Erica beni daha da fazla ittirdiğinde, kıkırdama ve zıplama miktarıyla bunun çok eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Siyah tayt ve mini etek giymişti ve üşüdüğüne dair en ufak bir belirti bile göstermiyordu.

"Yavaş sür," dedi Ivy. "Çok hızlı gidersen başı dönüyor."

Dikkatim dağıldı ve aniden fark ettim ki içimde sadece hafif bir baş dönmesi vardı ve bir asansörden çok daha hızlı gidiyorduk. "Ben iyiyim," dedim usulca ve bir sokak lambasının altında sakın sakın ilerlerken Ivy şaşkınlıkla dönüp bana baktı. Başımı salladım ve o da arkasını döndü.

"Teşekkürler, Ivy. Teşekkürler Jenks," dedim yavaşladıktan sonra yola çıkarken.

Jenks'in boğuk yanıtı "Biz de bunun için buradayız," oldu. "Şimdi biraz hava almaya ne dersin?" ve o yeter diye bağırana kadar ceketimin fermuarını açtım.

Çocukları hatırlayarak arkamızdaki yüksek binaya bakmak için eğildim, tam olarak nereye bakacağımı biliyordum. Üç kat yukarıdaki geniş camlı pencerelerde kümelenmiş, cama yaslanmış beş yüz vardı. El salladım, biri de bana el salladı. Mutlu bir şekilde Rynn Cormel'in arabasının koltuğuna yerleştim ve kendime geri dönüp onlara eski çay setimi getireceğime söz verdim. Ya da belki pelüş hayvanlarımı. Ve dondurma.

"Bizi aldığınız için teşekkürler Bay Cormel," dedim ve vampir derin bir nefes aldı. Neredeyse duyulmayan bu ses orta yerime dalıyor ve uzun sessiz bir akordu koparıyor gibiydi. İçime bir sıcaklık doldu ve kendimi hiçbir şeye bakmazken buldum, tamamen rahatlamıştım, sadece onun yaydığı vaat ipucunda var oluyordum. Bu, alışveriş merkezindeki genç ölümsüz vampirin ellemesine hiç benzemiyordu ve Ivy'nin boynu sertleşti.

Rynn Cormel omzuna dokunmak için eğildi. "Benim için zevkti," dedi ama parmakları Ivy'nin üzerindeydi. "Aslında ben de seni ziyarete geliyordum. Elimde bazı bilgiler var."

Bizi görmek için döndüğünde Ivy'nin gözleri simsiyahtı. "Kisten'i kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Nefesimi tuttum ama adam başını salladı. "Kimin yapmadığını biliyorum."

On beş

Erica işe bırakıldıktan sonra Hummer'daki atmosfer dramatik bir şekilde değişti. Rahatlamış bir halde, mutlu vampirin el sallayarak vedalaşmasını, sonra da bilgisayar güvenlik şirketine dalmasını, silahlı kapıcının onun için kapıyı tutmasını ve bize kısa bir selam vermesini izledim. Havai biri gibi davranıyor, havai biri gibi konuşuyor, zengin bir havai gibi giyiniyordu ama özenle hazırlanmış Goth kostümünün ve parlak bakış açısının ardında bir beyin vardı. Ve Ivy'nin aksine, Erica'nın dış görünüşü daha derin bir depresyonun maskesi değildi.

Tekrar yola koyulduğumuzda Cormel'in güvenlik görevlilerinden biri "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu kız hiç susmuyor."

Normalde kadınların erkeklerin bu alandaki yetersizliklerini telafi etmeleri gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledim ama o haklıydı. Erica uyanıksa, dudağını çırpıyordu.

Omuzlarımı gevşeterek Erica'nın bıraktığı boşluğun tadını çıkarmak için derinin içine girdim. Hava sıcaktı ve vampir feromonları yayılıyordu. Bu kadarına maruz kalmayalı uzun zaman olmuştu. Kisten öldükten sonra vampirlerle olan ilişkim büyük ölçüde azalmıştı.

Hafif bir alarm kök saldı ve gözlerim açıldı. Tekrar vampirlere yakalanmak istemiyordum, her ne kadar hoş olsa da -bu da öyleydi. Bu pasifliğe doğru yavaş bir düşüştü. Beni yavaş yavaş öldürecek ya da patlayıcı bir tepki vermeye zorlayacaktı. Bunu biliyordum. Ivy de biliyordu. Belki de Kisten'in ölümü bir lütuftu, her ne kadar zor olsa da. Benim için kötü olduğunu söyleyemezdim; zayıf olduğumu bilmediğim noktalarda beni güçlendirmiş, insanın yaşayarak öğrenmesi gereken bir kültürü öğretmişti. Ölümü kalbimi, cehaletimi kırdı ve beni kendimden kurtardı... ve bana öğrettiklerini görmezden gelerek bunun anlamsız hale gelmesini istemedim.

Acı tatlı anılar içimde dönüp duruyordu ve çantamı sıkıca kucağıma koymak için doğruldum. Yanımda, zarif Rynn Cormel elinin tersiyle ağzına dokundu. Sanırım gülümsüyordu. Beni tetikte gördüğünü tahmin ederek ısındım.

Rynn Cormel klişeleşmiş usta vampirlerden değildi. Henüz kırk yıl bariyerini geçecek kadar uzun süre ölmemişti ve öldüğü yaşı gizlemeye çalışmadı, atletik kırklı yaşlarında bir görünümü korudu, simsiyah saçları hafifçe gümüşleşti ve yüzünde erkeklerin daha yüksek maaşlı işler almasına yardımcı olan ve kadınların gizlemeye çalıştığı ilk hafif kırışıklıklar vardı. Şüphelendiğimi biliyordu ama fark etmemiş gibi davranmadı. "Bunun bir işe yaramayacağına" dair şifreli ifadeler kullanmadı, bunu kısmen tehdit, kısmen söz haline getirdi. O kadar normaldi ki. Politik.

Yeni düzeltilmiş saçlarından siyah kaşmir paltosuna ve parlak siyah ayakkabılarına kadar onu baştan aşağı süzdüm. Ayakkabılar havaya uygun değildi ama üşüyecek gibi de değildi. Hepsi gösteriş içindi.

Dikkatimi çeken Cormel gülümsedi. Adam uzun boylu, iyi giyimli ve iyi bir vücuda sahipti. Gülüşü hoş, tavırları rahattı ama güzel ya da dikkat çekici değildi, çekici olmak için fazla solgun ve zayıftı - ta ki gülümseyene kadar, o zaman nefes kesici oluyordu. Onun gülümsemesi dünyayı kurtaran, Dönüş'ten sonra her şey patlayıp yepyeni bir şekilde birleşirken kelimenin tam anlamıyla dünyayı bir arada tutan gülümseme idi. Nazik bir dürüstlük, güvenlik, koruma, özgürlük ve refah vaadiydi. Gülümsemenin bana yöneldiğini görünce gözlerimi kaçırdım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ivy kaskatı kesilmiş, arka koltukta neler olup bittiğini bilinçsizce verdiğim sinyallerden okumuştı. Kahretsin, tüm araba anlayabilirdi. Bizi görmek için döndüğünde kaşları endişeyle çatılmıştı. "Biz AMA için gerekli belgeleri alana kadar hastane polisleri onu aratacak," dedi. "Bayılırsa dava açılmasını istemiyorlar."

Paltomdan Jenks güldü ve orada olduğunu unuttuğum için sıçradım. "Bunun olmama ihtimali nedir ki?" diye takıldı ve Erica gittiğine göre atkımın sıcaklığında omzuma oturmak için kendini dışarı attı.

"Jenks'in telefonlara bakabilmesi için kiliseden çok uzakta olmayan bir arkadaşımızda kalacak şekilde ayarlamalar yaptık," dedi Ivy, bakışları endişeyle Cormel'den bana doğru kayarak. İçinde çaresiz bir korku vardı, Piscary'nin bana baktığında onda uyandırdığı çığ korku değil, Cormel'in bana ilgi duyabileceği korkusu. Kıskançlık değildi, terk edilme korkusuydu. "Eğer

Siz kiliseye doğru gidin, yaklaştığımızda sizi yönlendirebilirim" diyerek sözlerini tamamladı.

Jenks kıs kıs güldü. "Bu yıl kaç kez bayıldın, Rache?"

Sinirlenerek onu görmeye çalıştım ama çok yakındı. "Şimdi bayılmak ister misin, Jenks?"

"Benimle kalırsan çok sevinirim," dedi Cormel, eldivenli ellerini sessizce kucağında kavuşturarak. "Üst katları tekrar bir apartman dairesine dönüştürdüğüm için çok fazla odam var. Yukarıda sadece bir yatak var ama biriniz kanepede uyuyabilir."

Kanepe mi? Kuru kuru düşündüm. Ivy'yle kiradan fazlasını paylaştığımızı görmek istiyordu ama ses tonunda en ufak bir ima bile bulamadım. Ayrıca, geceyi orada geçiremezdim. Al'ı aramak ve yarın izin almak için büyü aynamı ele geçirmeliydim, hem de gün doğmadan önce. Yılın bu zamanında saat sekiz civarıydı ve ben endişelenmeye başlamıştım.

"Chickering geçen hafta teslim edildi," dedi Rynn Cormel, tüm dikkati benim üzerimde olacak şekilde kayarak. "Ivy'nin piyano çalışını dinledin mi Rachel? Çok hassas bir dokunuşu var. Profesyonel olması için teşvik edilmeliydi." Sonra gülümsedi. "Yine de eğer isterse bu yolu takip etmek için yüzyılları olacak."

"Evet," dedim, Ivy'yi tuşların başında kaybederken yakaladığım birkaç zamanı hatırlayarak. Her seferinde bırakmıştı; piyano onu görmemi istediğinden daha açık ve çiğ bırakmıştı.

"Harika." Cormel şoföre dokunmak için eğildi. "İsterseniz ısıtıcıyı açtırmak için önceden arayın."

Yanlış anlaşılma karşısında gözlerim kısa süreliğine kapandı ve başımı salladım. "Hayır, yani onu çalarken dinledim ama burada kalamayız."

"Yine de teşekkürler Rynn," dedi Ivy usulca, sanki önce benim hayır dememi bekliyormuş gibi. "Jenks'in şirketle ilgilenmek için eve gitmesi gerekiyor. Kimse bir periyi tutuklamaz, ama muhtemelen bir sorun çıkacak ve kapımıza dayandığında Hollows'un yarısında olmak istemiyorum."

Cormel koyu renk kaşlarını kaldırdı, solgun teni loş ışıktaki kaşlarının sert görünmesine neden oluyordu. "En azından benimle akşam yemeği yer misin? Ofisten ayrıldığımdan beri alıştığım kadar sık ağırlama şansım olmadı.

için. Şaşırtıcı bir Şekilde zlediğimi fark ettim." Hafifçe gülümsedi, kaşmirin kayma sesiyle kendini sakinleştirdi. "İnsanın bir kadeh iyi şarap içerek ne kadar çok politik anlayışa ulaşabileceği etkileyici. Tasha dışarıda ve bir akşam daha güvenlik prosedrlerimizi ve bunları nasıl geliştirebileceğimizi dinlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Şoför kıkırdadı ama ben nazikçe reddetmek için nefes aldığımda Cormel başını eğerek beni durdurdu. "AMA'nızı göndermek için birkaç saate ihtiyacım var. Bu sabah kendi kilisende uyuyabilirsin. Bunu senin için yapmama izin ver. Öğrendiklerim hakkında Ivy ile de konuşmam gerekiyor."

Ivy'nin gözleri benimkilere kaydı, evet dememi istiyordu. Belli ki adamdan hoşlanmıştı ve Piscary'nin ona nasıl davrandığını bildiğim için hayır demekte zorlandım.

Ayrıca, Kisten'i kimin öldürdüğünü de bilmek istiyordum. Kararsız olduğumu düşünen Jenks, "Neden olmasın?" diye fısıldadı.

Akşam yemeği AMA'm ve Kisten hakkındaki bilgilerim için ödenecek küçük bir bedeldi ve başımı salladım, beklentim zayıf ihtiyatımın yerini almıştı. Ivy gülümsedi ve şoför Hollows sahiline gitmek için yavaş bir U dönüşü yaptı.

"Başkent," dedi Cormel hepimize kapalı ama içten bir gülümsemeyle. "Jeff, yemek hazırlanırken bir şeyler atıştırabileceğimizden emin olmak için önceden arar mısın? İki kişilik yerimiz daha olsun lütfen ve Jenks için de bir şeyler."

Ivy'nin yanındaki canlı vampir cep telefonunu çıkardı ve tek bir numarayı tuşladı. Görünürde tek bir yara izi olan Jeff'ti ama tişörtünün altında daha fazlası olduğuna bahse girmeye hazırdım. Alçak sesi hoştu ve Jenks ya da muhtemelen benim için yüksek tutulan ısıtıcının üflemesinden neredeyse hiç duyulmuyordu. Cormel ve Ivy benim iim daralırken hiçbir şey konuşmadılar, ta ki Cormel yaydığım gerginlikten kurtulmak için camı kırana kadar. Beklentimin Cormel'in Kisten'in ölümü hakkında ne öğrendiğini öğrenmekten kaynaklandığını sanıyordum ama rıhtıma döndüğümüzde adrenalinin gerçekte nereden geldiğini anladım.

Tekerlekler daha az kullanılan caddeye döner dönmez, eski bir korku içime damladı ve anıları ateşledi. Piscary'ye gidiyorduk.

Ellerimin kenetlenmiş olduğunu görmek için aşağıya baktım ve yavaşlayarak sürünmeye başladığımızda onları ayırmaya zorladım. Yer hemen hemen aynı görünüyordu, iki katlı taverna altı inçlik bozulmamış karın altında huzurluydu. st katın ışıkları yanıyordu ve biri perdeleri kapatıyordu. Park alanının bir bölümü yıkılmıştı ve bir zamanlar paslı iki kapının olduğu yerde şimdi genç ağaçlar duruyordu.

park edilmiş. Bir bahçeyi çitle çevirmek için bir duvarın başlangıcı yapılmıştı, belki de yapılmamıştı ve bu yüzden bahara ve daha sıcak havalara bırakılmıştı. İskelede hiç tekne yoktu.

"İyi misin, Rache?" Jenks sordu ve ben ellerimi tekrar çözmeye zorlayarak nefes verdim.

"Evet," dedim usulca. "Kisten öldüğünden beri buraya gelmedim."

"Ben de öyle" dedi ama zaten buraya hiç gelmemişti. Benim burada başımı belaya soktuğum zamanlar hariç.

Bir zamanlar kamyonların dünyanın dört bir yanından gelen ürünleri taşıdığı yan girişe doğru ilerlerken Ivy'ye bir bakış attım. İyi görünüyordu ama buraya o kadar sık gelmişti ki acısı hafiflemişti. Yükleme iskelesine açılan kapalı kapının önünde durduğumuzda herkes sessizdi. Bir vampir kapıyı açmak için dışarı çıktı ve Jenks soğuğa karşı içeri sokulurken kanatları boynuma değdi.

"Rachel," diye sordu Cormel, açılır kapanır kapı gürültüsüyle kalkarken. "Bir restoranı mı tercih edersin? Evimin senin için kötü anıları olduğunu düşünmemiştim. Değişiklikler yaptım," diye ikna etti. "Artık aynı değil."

Ivy bana pısırmışım gibi bakıyordu, ben de loş ışıkta neredeyse simsiyah olan gözlerine baktım. "Sadece anılar," dedim.

Soğuk, kuru ve karanlık yükleme rıhtımına girerken "İyiler kötülerle karışmıştır umarım?" dedi. Karanlık bizi ele geçirirken yarımda hafif bir sızlama hissettim. Küstahça, karıncalanma geçene kadar ona baktım. Benim için bir oyun mu oynuyordu? Beni bağlarsa, benim fikrim olduğunu düşünerek istediği her şeyi yapardım. Ve vampir, farlar dışında karanlığı mutlak hale getirmek için açılır kapıyı kapattığında, ne kadar savunmasız olduğumu fark ettim. *Kahretsin.*

Cormel hoş bir şekilde, "Hadi içeri girelim de evi ne hale getirdiğimi gör," dedi ve nabzım hızlanırken Hummer'ın kapıları açılmaya başladı.

Elimde çantamla uzun koltuğun üzerinden kapıya doğru kaydım ve herkes beton basamaklardan yavaşça arka kapıya doğru ilerlerken, dışarı çıkmadan önce ceketimi düzeltiyormuş gibi yaptım. Bu, eve gidene kadar Jenks'le son kez özel olarak konuşabileceğim an olabilirdi. "Auram neye benziyor Jenks?" diye sordum ve karşılığında piksel boyutunda bir iç çekiş aldım.

"İnce ama delik yok. Bence çocukların sende uyandırdığı duygu

artırmaya yardımcı oldu."

"Duygulardan mı geliyor?" Mırıldandım, son anda çantamı Hummer'da bırakmaya karar vererek kapıyı tutan vampirin elini tuttum ve dikkatlice beton zemine doğru kaydım.

"Nereden geldiğini sandın?" dedi gülerek, eşarbımdan. "Peri osuruğu mu?"

İçimi çektim ve Ivy'nin sorgulayan bakışları karşısında başımı salladım. Auram bu kadar zayıfken dışarıda olmak hoşuma gitmiyordu ama daha iyi olduğunu söylemişti ve kimsenin beni ısırmayacağına güveniyordum. Belli ki hastaydım ve bu vampir dünyasında hem yaşayanlara hem de ölmeyenlere neredeyse aşırı, cömert bir şefkat duygusu aşılayan bir durumdu. Belki de gördüğüm şey buydu.

Güvenlik vampirleri teker teker önümüze ve arkamıza geçene kadar pozisyon almak için itişip kakıştılar. İtaatkar bir şekilde merdivenlere yöneldim ve Ivy'nin bisikletinin lastiklerinin bir muşambanın altından dışarı baktığını gördüm. Ben garajımıza girmeye çalışırken neredeyse ona çarptıktan sonra kış için buraya park etmişti. Kar küreme araçları önümü kapatmıştı ve ben de insan eliyle yapılmış kalın kayalıklardan geçebilmek için onu itmek zorunda kalmıştım.

Yorgunluktan nabzım hızlandı ve Cormel'i mutfağa kadar takip ettim. En azından kendime, bunun beklentiden değil de efordan kaynaklandığını söylüyordum. Kisten'i her yerde görmeyi dört gözle beklemiyordum.

Mutfağın sıcaklığı beni şaşırttı ve içeri girdiğimizde başımı kaldırıp beyaz fayanslara baktım. Fırınlara çoğu ve tezgahın büyük bir kısmı dışarı çıkarılmıştı. Yeraltındaki dairelere giden merdivenin yanındaki köşeyi büyük ve rahat bir masa kaplıyordu. Üzerinde asılı duran yeni kehribar rengi ışık ve altındaki pamuklu kilim, burayı dinlenmek ve arkadaşlarla birlikte yemek yemek için hoş bir yer haline getirmişti.

Birçok baharat ve yabancı vampirlerin kalıcı kokuları ile artık bir restoran gibi kokmadığını bulmak için derin nefes aldım. Sadece Rynn Cormel'in giderek tanıdıklaşan kokusu ve aralarında Ivy'ninkinin de bulunduğu yarım düzine kadar yaşayan vampirin kalıcı aroması vardı.

Sadece botlarımın ses çıkardığını fark ettim ve Jenks havalanana kadar gergin bir şekilde yakamı düzelttim.

"Burada yiyebiliriz, ama sanırım burada daha rahat edeceğiz."

Şömine," dedi Cormel, kibar ama temkinli bir ifadeyle periyi izleyerek. "Jeff, Mai'nin mezelere neden başlamadığını öğrenir misin lütfen?"

Ivy ceketini çıkarıp masanın üzerine bırakarak doğruca eski çift kapıdan içeri girdiğinde endişem azaldı. Jenks de onunla gitti ve ben de merakla onu takip ettim. Bir zamanlar Cincy'nin en iyi particilerini gurme pizzalar ve karışık içkilerle ağırlamış olan geniş odayı görünce tüm tereddütlerim yok oldu.

Parlak bar bir duvar boyunca uzanıyor, alçak tavan koyu meşeyi daha da karanlık gösteriyordu. Barın üzerindeki tüm aydınlatıcı ışıklar kapalıydı ve yanan şömine göze çarpıyordu. Küçük yüksek masaların yerini rahat mobilyalar, sehpa ve mezeler, çiçek aranjmanları ya da olası atılmış şarap kadehleri için ara sıra kullanılan büfe almıştı.

Cormel ceketini bir sandalyeye atarak bana babamın eve gelişini ve yerleşmesini hatırlattı. Şöminenin yanındaki kendi halinde sandalyelerden birine çöktü ve ona katılmamızı işaret etti. Soluk teni ve koyu, gümüşü saçları ona işten eve dönmüş rahat bir iş adamı görüntüsü veriyordu. *Evet, doğru.*

Atkımı çıkardım ve paltomun fermuarını açtım ama kışın soğuğu hâlâ içimdeydi ve paltomu çıkarmadım. Ivy'yi ocağa kadar takip ederken gözlerim her yere gitti. Şöminenin sağında, bir zamanlar özel bir yemek odası olan yerin kapılarından biri açıktı ve bir zamanlar büyük bir masanın oturduğu yerde bir kilim ve bir yatağın parçasını görebiliyordum. Güvenlik vampirlerinden biri geçerken kapıyı gelişigüzel kapattı ve buranın artık bir misafir odası olduğunu tahmin ettim. Zemin eski yoğun trafik alanlarında çizilmişti ve aydınlatma armatürleri hala bir masa uzunluğundaydı, ama bir oturma odasına benziyordu - yuvarlak ahşap keresteleri ve koyu renkli panelleriyle kuzeyden bir parça gibi görünmek için yapılmış çok büyük, alçak tavanlı bir oturma odası.

Cormel bir sandalye seçmiş, Ivy de ateşin önündeki kanepeye oturmuştu. Oturduğum yer hakkında yargıda bulunacaklarını düşünerek, Ivy aramızda olacak şekilde kendimi dikkatlice kanepeye bıraktım, ona çok yakın değildim ama köşeye sıkışmış gibi de görünmüyordum.

Ölümsüz vampir ağzının yarısıyla gülümsedi. Öne doğru eğilerek ellerini birbirine sürttü ve sanki üşüyormuş gibi ateşe doğru tuttu. Kahretsin, çok iyiydi.

Paltomun içinde kendimi aptal gibi hissediyordum, bu yüzden onu çıkardım ve hoş bir şekilde sıcak buldum. Rynn çalışanlarından birini yanına çağırmıştı ve Ivy adama AMA'ya başvurabilmesi için kişisel bilgilerimi veriyordu. Daha yeni ısınmaya başlamıştım.

Jenks merdivenden uçarak indiğinde, üzerinden altın tozları saçılıyordu.

"Bir süre AMA polisinden uzak durabilirsin," dedi kışlık giysisini açıp altındaki daracık siyah kıyafeti gösterirken. "Güvenlikte beş vampiri var: bizimle gelen üç kişi ve burada olan iki kişi. Mutfaktaki kadının da güvenlik görevlisi olması beni şaşırtmaz, bıçakları sağa sola savuruşuna bakılırsa."

"Teşekkürler Jenks," dedim, bunu bana FIB ya da I.S. hakkında endişelendiğim için değil, ev sahibimize burada olduğumuz için aptal olmadığımızı söylemek için söylediğini biliyordum.

"Cormel'in büyük bir güvenliği var," diye devam etti koltuğun kolundaki yığına daha fazla mavi kumaş katılırken. "Profesyonel. Her şey yeni ve gördüğünüz gülümsemeleri stresli bir durumda hoşgörüyle karşıladığınızı sanmayın."

"Anladım," dedim, sonra Cormel'in yardımcısı başını sallayıp gidince başımı kaldırdım. "Bürokrasiye bayılırım," dedi Cormel, memnun bir ifadeyle arkasına yaslanarak, "Gordion düğümüyle bağlanmış." Ona baktım ve ekledi: "Yeterince büyük bir kılıçla her düğüm kesilebilir. On dakika içinde ihtiyaın olanı alacaksın."

Jenks bir santim yükseldi, sonra bizi buraya getiren boynu yaralı adam elinde açık bir şişe beyaz şarapla içeri girdiğinde düştü. İmeyeceğime yemin ederek kadehimi aldım ama Cormel ayağa kalkıp şarabın rengine bakınca kadeh kaldıraını anladım.

"lmszlğe," dedi, sesi neredeyse kederli geliyordu. "Bazıları için bir yük; bazıları içinse bir neşe. Uzun yaşamlara ve uzun aşklara."

İçmeye başladık ve Jenks mırıldandı, "Ve daha uzun kadın katilleri." Ben tıkandım ve Jenks parıltılı bir kahkaha sütunu üzerinde yükseldi.

Ivy onu duymuştu ve yüzünde ekşi bir ifadeyle arkasına yaslandı, ama Cormel ayağa kalkmıştı ve ben kesik kesik öksürürken ellerinden biri omzuma dokunup diğeri kadehimi aldığında sıçradım. "Daha hafif bir şarap ister misiniz?" dedi kadehi bırakırken özenle. "Bağışlayın beni. Hâlâ iyileşme srecindesin. Jeff, daha tatlı bir beyaz getir," dedi ve ben itirazımı salladım.

"Sorun yok," diye idare ettim. "Yanlış boruya girdim hepsi bu."

Ivy dizlerinin bağını çözdü ve bir yudum daha aldı. "Arabada beklemen gerekiyor mu Jenks?"

Peri sırtıttı. Sulanan gözlerimden görebiliyordum. Muhtemelen ona vurmak istediğim yastık kadar kızarmıştım. Sıcak şömineye doğru yaptığı hareketi izleyerek ve ulaşamayacağım bir yerde, boğazımı temizlemek için bir yudum daha aldım.

Şarap mükemmeldi ve bundan kaçınacağıma dair ettiğim yemin, muhtemelen böyle bir şişeyi asla karşılayamayacağımı bilmemle yumuşadı. Ah, yavaşça yudumlanan bir kadeh zarar vermez....

Ivy kendini topladı ve ateşi yakmaya gitti, beni ve Rynn Cormel'i aramızda geniş bir boşlukla bıraktı. "Sabaha kadar kalmayacağına emin misin?" dedi boş kanepenin üzerinden. "Arkadaştan başka her şeyim var."

"Akşam yemeği, Rynn," dedi Ivy. Şekli ateşe karşı keskin bir siluetti ve eli Jenks'e çok yaklaştığında, küfürler mırıldanarak havaya uçtu. "Kisten'i kimin öldürdüğünü bildiğini söylemiştin. Özlenecek biri mi?" diye sordu.

Sorduğu şey, karşılığında bir hayat talep edip edemeyeceğiydi ve acısının derinliği karşısında bir ürpertiye bastırdım.

Cormel'den bir iç çekiş geldi, ancak konuşmak için nefes almasına gerek yoktu. "Onu kimin öldürdüğünü bildiğimden değil ama kimin öldürmediğini biliyorum." Ivy itiraz edecek oldu ama adam elini kaldırarak beklemesini işaret etti. "Piscary'nin iyilik borçlu olduğu kimse yoktu," dedi Cormel. "Şehir dışında hiçbir vampirle teması olmamış, yani Cincy'nin yerlisi ve muhtemelen hâlâ burada."

Onun babacan endişesini görünce içimden bir şeyler koptu. "İşte sen," dedim açıkça ve Ivy sertleşti. "Belki de sen yaptın."

Jenks'in kanatları sinirli bir uyarıyı takırdattı ama ölümsüz vampir gülümsedi, sadece gözlerindeki seğirmenin en ufak bir ipucu sıkıntısını ele veriyordu. "Anladığım kadarıyla bazı şeyleri hatırlamaya başlıyorsun," dedi ve cesaretim yok oldu. "Sana tanıdık geliyor muyum? Seni duvara ivilesem bile beni unutmazsın." Gözleri gerildi. "Bunu biliyorum."

Ivy'ye döndüğünde yeniden nefes almaya başlamıştım, insanlığının kabuğu yerine oturmuştu. "Tekneye gitmişsin Ivy," dedi yumuşak bir sesle. "Hiç orada bulundum mu?"

Ivy gergindi ama başını salladı.

Bunu başkasına yaptırabileceğini söyledim ama vampirler böyle çalışmazdı. Eğer Kisten Cormel'e bir hediye olsaydı, Cormel onu hiç düşünmeden alır ve bunu rahatça itiraf ederdi. Lanet olası bir hayvanla yemek yiyordum ve sahte bir pişmanlıkla başımı eğip mırıldandım, "Özür dilerim. Sormak zorundaydım."

"Elbette yaptın. Hakaret etmedim."

Kendimi hasta hissettim. Hepimiz rol yapıyorduk. En azından Cormel ve ben öyleydik. Ivy hâlâ yalanı yaşıyor olabilirdi. Ona gülümsedim ve Cormel de bana gülümsedi, şarabımı doldurmak için eğildiğinde zarafet ve anlayışın resmiydi, ben de kabul etmek için öne doğru eğildim.

"Benim dışımda," dedi o geri çekilirken ve Ivy rahatlarken, "şehre giren yeni bir büyük siyasi güç olmadı ve usta bir vampir son ölümünü gerçekleştirdiğinde beklenebilecekler dışında yukarı doğru hareketlilik arayan da olmadı. Kimse olması gerekenden daha fazla güce sahip değil, ki Piscary birine iltimas geçseydi durum böyle olmazdı." Bir yudum aldı, tadını ya da bir sonraki sözlerini düşündü. "Pek çok kişi Piscary'ye borçluydu ama o kimseye borçlu değildi."

Sırtı ateşe dönük olan Ivy sessizdi. Hiçbir şey öğrenmemiştik ve Kisten'in ölümünün *de Ivy'nin hayat derslerinden* biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Sadece Jenks'in ya da benim fark edebileceğim kadar ince hareketlerle kıpırdanışını görünce, öyle olmadığını umdum. Eğer öyle olsaydı, Piscary piçini tekrar kazıp çıkarabilir ve sırf bu yüzden ona tekrar kazık saplayabilirdim. Dişlerinden bir kolye ve kurumuş taşaklarından küvet ördekleri yapabiliirdim...

"Onunla tanıştım," dedi Ivy, peşinden gidecek bir umut kırıntısı ararken. "Sadece onu tanıyamıyorum."

"Bir adın var mı?" Cormel sordu.

Mutfakta belli belirsiz bir hareketlilik duyabiliyordum ve Jenks araştırmak

için uçtu. "Hayır. Koku çok eski ve aynı değil. Sanki hayattaymış gibi. onu tanıdığım zaman, ve şimdi öldü, ya da belki de büyük bir statü değişimi diyetini ve dolayısıyla kokusunu değiştirdi." Başını kaldırdı ve gözlerinin kırmızı olduğunu gösterdi. "Belki de tanıyamayayım diye kokusunu gizlemeye çalışmıştır."

Cormel elini sallayarak onu başından savdı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "O zaman elinde gerçekten hiçbir şey yok," dedi ve onu tekrar oturmaya ikna etmek için elini uzattı. "Cevabın burada olduğuna eminim ama elimdeki ipuçlarını tükettim. Ben

Doğru kişiye sormak. Yine de sorabilirsin."

Ivy sakinleşmeye çalışmak için nefes verdi. "Peki doğru kişi kim?" diye sordu Ivy onun elinden tutup otururken.

"Skimmer," dedi Cormel ve başım sertçe yukarı kalktı. "Piscary'nin tüm politik sırlarını biliyor. Avukatlar..." Vampir anlamlı bir şekilde iç çekti.

"Skimmer hapiste," dedi Jenks ateşe doğru geri dönerken. "Ivy'yi göremeyecek."

Ivy başını eğdi, kaşları çatıldı. Skimmer'ın reddi onu çok üzüyordu.

Rynn Cormel, "Rachel seninle gelirse seni görebilir," diye önerdi ve bir olasılık umudu Ivy'nin yüz ifadesini yumuşattı. Yine de ağzım kurudu.

"Bunun bir fark yaratacağını düşünüyor musun?" Ben sordum.

Şarabını yudumlarken omuz silkti. "Ivy'nin onu başarısızlık içinde görmesini istemiyor. Ama sanırım sana söyleyecek birkaç sözü var."

Jenks'in nefesi tısladı ama Rynn haklıydı. Ivy'nin yüzünde Skimmer'ın onunla konuşacağı umudu vardı ve minyon, tehlikeli vampire olan hoşnutsuzluğumu bir kenara bıraktım. Ivy için. Ivy için onunla konuşurdum. *Ve Kisten'i kimin öldürdüğünü bulmak için.* "Denemeye değer," dedim, oraya ince bir aurayla gitmenin dünyadaki en iyi fikir olmadığını düşünerek.

Cormel huzursuzca ayaklarını kaydırды. Belli belirsizdi ve muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi ama ben gördüm, Jenks de gördü. "Güzel," dedi, sanki her şeye karar verilmiş gibi. "Sanırım bize doğru gelen bir suşi var."

Sözleri açıkça bir işaretti, çünkü mutfağın kapıları hemen açıldı ve Jeff ile önlüklü başka bir vampir ellerinde tepsilerle dışarı çıktılar. Jenks'in kanatları, koltuğun kolundan kalkmamış olmasına rağmen hareket ediyordu. "Suşi sevdiğini bilmiyordum," dedim.

"Bilmiyorum ama dip soslardan birinde bal var."

Cormel ve Ivy ateşin önündeki sehpaıa yerleşirken, "Jenks," diye uyardım.

"Ne oluyor?" diye yakındı, kanatları neredeyse kırmızı bant parçasını görebileceğim kadar yavaşlamıştı. "Hiç yemeyecektim. Matalina için eve götürecektim. Daha iyi uyumasına yardımcı oluyor." Gözlerindeki endişe ışıltısını görünce ona inandım.

Tepsiler muhteşem görünüyordu ve artık yemeğe evet dediğim için mutluydum, yemek çubuklarımı aldım, onları kullanmak için parçalamak zorunda olmadığım için mutluydum. Pahalı görünüyordlardı. Evde sadece paket servislerden biriktirdiklerimiz vardı.

Ivy'nin çubuklarını ana dilindeki akıcılıkla kullanmasını, parmaklarının uzantılarının üç farklı sashimi ve krem peynirli ve ton balığına benzeyen birkaç rulo almasını izledim. Oda arkadaşı olarak ilk felaket akşam yemeğimizi hatırlayarak gözlerimi yere indirdim ve tabağıma birkaç ısırık koyduktan sonra bolca zencefil ekledim. Jenks kehribar rengi bir sosun üzerinde geziniyordu, ben de tabağıma biraz koydum ve çubuklarla işaret ederek onun için olduğunu anlamasını sağladım - gerçi bunu eve nasıl götüreceği beni aşıyordu.

Ivy ve ben dolu tabaklarla geri döndüğümüzde Cormel hâlâ soslarla uğraşıyordu. "Kalmanıza çok sevindim," dedi o ürkütücü vampir hızıyla hareket edip tabağına sadece üç lokma koyarken. "Tek başına suşi aynı şey değil. Asla çeşitlilik bulamıyorsun."

Ivy gülümsüyordu ama vampirik hız gösterisi beni germişti. Benden daha güçlü olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. Yemek yemesine de gerek yoktu. Neden böyle davrandığı beni rahatsız ediyordu.

"Suşi severim," dedim, beni sinirlendirdiğini tahmin etmesini istemeyerek. "Çocukluğumdan beri."

"Gerçekten mi?" Cormel ağzına bir lokma attı ve çiğnedi. "Şaşırdım."

"Sekiz yaşındaydım," dedim, bir dilim zencefil alıp tatlı zing'in tadını çıkarırken.

"Öleceğimi sanıyordum. Ölüyordum ama iyileşeceğimi bilmiyordum. Kardeşim her şeyi yapmam için büyük bir çaba gösterdi. Bir yaz bunu hedef haline getirdi."

Hastanedeki kızı ve gözlerindeki bakışı düşündüğümde bir rulo bulma çabam yavaşladı. Geri dönmeli ve ona bu şansın gerçek olduğunu söylemeliydim. Eğer ben hayatta kalırsam, onun da bir şansı olacaktı. Onun adını bile bilmiyordum.

"Hâlâ öylesin, biliyorsun," dedi Cormel, beni şaşırtarak.

"Ölmek mi?" Ağzımdan kaçırdım ve o da güldü. Ivy ince bir şekilde gülümsedi.

Şaka.

"Sanırım," dedi, gözleri ikinci rulosundaydı. "Burada o numarayı artık yapmayan bir tek ben varım ama demek istediğim, hâlâ yeni şeyler denemek için zorluyorsun."

Gözlerim Ivy'ye kaydı. "Hayır, değilim."

Ivy rahatsız bir şekilde aramızda gidip geldi. Geri adım atmamaya kararlı bir şekilde, kızarmış karidesin daha sıradan çıtır parçalarından birini aldım ve büyük bir gürültüyle yedim.

Cormel gülümsedi ve sadece bir ekmek yediği tabağını kenara koydu. "Zor bir durumdasın Rachel ve bu durumdan kurtulmak için ne planladığını merak ediyorum."

Jenks kanatlarını şaklatarak beni uyardı ve tansiyon yükseldi. "Bana yardım etsen de etmesen de AMA'yı alacağım-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Sana formunu vaat ettim ve ona sahip olacaksın," dedi, sesi hakarete uğramış gibiydi. "Bu kısa vadeli hayatta kalma ve ben ilerlemeden bahsediyorum. İlerlemekten. Kendinizi güvenli, uzun vadeli bir duruma yerleştirmek." Bardağını aldı ve yudumladı. "İblislerle arkadaşlık ederken *görölmüşsünüz*. İblis yaralarınız yüzünden cadı katlarında geleneksel tedaviyi reddettiniz. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bu onların aptal olduğu anlamına gelir." Çenem yükseldi ve suşi tabağını yere bıraktım. "İnsan tıbbı işe yaradı."

"İnsanlar iblisleri diğerlerinden daha fazla sevmez," dedi. "Daha az. Onlarla açıkça uğraşmaya devam edersen, susturulacaksın. Muhtemelen cadılar tarafından."

Buna güldüm. "Dur, dur, dur," dedim sopalarımı sallayarak. "Bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum ama cadılar birbirlerine bunu yapmazlar. Hiç yapmadılar."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?" diye sordu. "Öyle bile olsa, karakterinin dışında davranıyorsun ve bu onları da aynısını yapmaya zorlayacak."

Alaycı bir ses çıkardım ve yemeğe geri döndüm. *Bu ruloları neden bu kadar büyük yapıyorlar? Lanet bir sincaba benziyorum.*

"Dikkatli ol Rachel," dedi Cormel ve ben onu duymazdan gelerek, ağzıma sığmayacak kadar büyük bir pirinç ve deniz yosunu tomarını çiğnemeye devam ettim. "İnsanlar köşeye sıkıştıklarında acımasız olurlar. Bu yüzden onlar hayatta kalıyor ve biz kalamıyoruz. Önce onlar geldi ve muhtemelen biz gittikten sonra da var olmaya devam edecekler. Sıçanlar, hamamböcekleri ve insanlar."

Ivy gözlerini devirdi ve yeşil şeyden bir topak yedi. Onun inanmadığını gören Cormel gülümsedi. "Ivy aynı fikirde değil," dedi, "ama senin için birden fazla kez olumlu konuşmak zorunda kaldım."

Son salatalık ekmeğimi batırmak için yaptığım hareket duraksadı. "Senden bunu yapmanı hiç istemedim."

"Bana izin vermek sana düşmezdi," dedi. "Bunu sana bana borçlu olduğumu hissetmen için değil, durumunu bilmen için söylüyorum. Eğer cadılar iblislerle açıkça ticaret yapmana tepki göstermezlerse, o zaman vampirler başka bir nedenden dolayı buna zorlanacaklardır."

Sopalarımı yere bıraktım, kendimi kötü hissediyordum. Al'ın öğrencisi olma sözüyle Trent'in özgürlüğünü onlardan satın aldığım için iblislerle trafik yapmaktan başka seçeneğim yoktu. "Eğer iblisler için üzülüyorsan, seni rahatsız eden ne?" Kendimi kapana kısılmış ve kızgın hissederek sordum.

"Elflere yardım etmek için ne yapıyorsunuz, tabii ki."

Ivy nefesini verdi ve ben birden anladım. "Ah." Sakin bir nefes aldım ve tabağımı ittim. Artık aç değildim. Piscary babamı ve Trent'in babasını sadece elflere yardım etmeye çalıştıkları için öldürmüştü. Ben denemenin ötesine geçmiş ve onları gerçekten kurtarmıştım. Trent'in bunu yapmak için kullandığı örneği almıştım.

"Son üç ayda üç elf hamile kaldı," dedi Cormel ve aklım Ceri'ye gitti. "Anladığım kadarıyla hepsi de sağlıklı. Nüfusları yavaş yavaş artacak. Weresler de doğru koşullar altında patlamaya hazır. Vampirlerin neden biraz endişeli olduğunu anlayabilirsiniz."

"David bir paket istemiyor," dedim, çenem sıkışmaya başlamıştı.

Cormel dizlerini çaprazladı ve yüzünü buruşturdu. "İnsanlar cehennemden gelen alevli tavşanlar gibi ürüyorlar ama yüzyıllardır bununla uğraşıyoruz. Ancak siz elflerden ve Weres'lerden sorumlusunuz. Nüfus açısından," diye düzeltti ben itiraz edemedim. "Anladığım kadarıyla, elfler

Henüz anlayamadığım bir nedenden ötürü senin öldüğünü görür görmez, geriye seni desteklemeleri için Werelar kalıyor ve eğer bunu yaparlarsa, bu odaklanmanın gücüyle olacaktır." Durakladı. "Bu da sayılarını artıracaktır," diye bitirdi.

Koltuğa yığıldım ve iç çektim. *İyi bir şey yapmamıştım...*

Rynn Cormel benim pozisyonumu taklit etti ama bunu kederli bir anilik yerine yavaş bir zarafetle yaptı. "Bizim için ne yapabilirsin Rachel?" dedi sessiz Ivy'ye bakarak. "Senin hakkında daha iyi düşünebilmemiz için bir şeye ihtiyacımız var."

Ne istediğini biliyordum. Vampirlerin öldükten sonra ruhlarını korumaları için bir yol bulmamı istiyordu ve bunu Ivy'yi kurtarmak için yapacağını düşünüyordu. "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım, kollarımı göğsümde kavuşturmuş ateşe bakıyordum.

"Herhangi bir ilerleme göremiyorum."

Kaşlarım çatıldı ve ona bir bakış attım. "Ivy-"

"Ivy her şeyi olduğu gibi seviyor," diye araya girdi, sanki Ivy aramızda oturmuyormuş gibi. "Daha agresif olmalısın."

"Hey!" diye bağırdım. "Bu seni ilgilendirmez."

Jenks havalandı ve ondan bir metre kadar uzakta durdu. "Çubuğunu kendi çiçeklerinin arasında tutmalısın," dedi elleri kalçalarında.

"Rynn," diye yalvardı Ivy. "Lütfen."

Ama adam kim olduğunu -ne olduğunu- gözleri simsiyah parlayıp aurası bana çarptığında kanıtladı. "Bana bundan hoşlanmadığını söyle..." diye fısıldadı.

Gözleri iblis yarama dokunduğunda nefes nefese kaldım ve ondan uzaklaştım.

Kanepenin arkasına ve koluna yaslanmıştım ve daha ileri gidemiyordum. Kıyafetlerimin bana dokunduğu yerlerin derinliklerine inen hisler tenimi ürpertirken nefes verişim bir iniltiye dönüştü. Düşünemiyordum -hiç bu kadar şok edici derecede yakın bir şey olmamıştı- ve kanım çarpıyor, bana boyun eğmemi, teslim olmamı, sunduğu şeyi almamı ve bundan zevk almamı söylüyordu.

"Dur!" Jenks bağırdı. "Hemen dur, yoksa bu sopayı burnuna öyle bir sokarım ki, onunla hesap bile yapabilirsin!"

"Lütfen," diye nefes aldım, dizlerim çenemde, kanepede neredeyse kıvranıyordum, deri bana deri gibi geliyordu. Bu his hiçbir yerden gelmemişti... ve Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Bunu nasıl görmezden gelebilirdim? Bunu yüzüme vurmuş, Ivy ve benim kaçındığımız şeyi bana göstermişti.

"Rynn, lütfen," diye fısıldadı Ivy ve his bir tokatın aniliğiyle kesildi.

Nefesim kesildi ve gözyaşlarımın ıslaklığını hissettim. Yüzümün kanepeye dönük olduğunu fark ettim ve kıvrılmışım, tutkudan, coşkudan saklanıyordum. Nefes nefese kollarımı ve bacaklarımı yavaşça açtım. İyi odaklanamıyordum ama onu kolayca buldum, sandalyesinde rahatça oturuyordu. Jenks elinde bir yemek çubuğuyla aramızda geziniyordu. Tanrım, vampir taş gibi sakın ve bir o kadar da şefkatli görünüyordu. Mükemmel bir maske takıyordu ama o bir hayvandı.

"Eğer yarama bir daha dokunursan..." diye tehdit ettim ama ne yapabilirdim ki? O Ivy'yi koruyordu, beni koruyordu. Nabzım yavaş yavaş azaldı ama bacaklarımın titremesi geçmedi. Tehditlerimin önemsiz olduğunu biliyordu ve beni görmezden geldi.

Bakışlarını Ivy'ye doğru takip ettim ve yüzümdeki kanın çekildiğini

hissettim. "Ivy," diye fısıldadım yürek acısıyla. Gözleri siyah ve çaresizdi.

O

tüm içgüdüleriyle savaşıyordu. Efendisi onun önünde bana doğru ilerlemiş, sonra geri çekilerek adeta "Sen bitir" demişti. Bununla mücadele ettik ve onun uğruna çalıştığımız her şeyi duygusuzca bozması beni kızdırdı. "Buna hakkın yok," dedim sesim titreyerek.

"Senden hoşlanıyorum Rachel," dedi beni şaşırtarak. "Ivy'nin seninle ilgili ateşli tanımını ilk duyduğumdan ve sonra doğru olduğunu anladığımdan beri hoşlanıyorum. Yaratıcı, zeki ve tehlikelisin. Eylemlerinin gelecek haftadan daha uzaklara ulaştığı gerçeğini görmezden gelmeye devam edersen seni hayatta tutamam."

"Bunu bana ve Ivy'ye bir daha yapma," diye öfkelen dim. "Beni duyuyor

musun?" "Neden?" dedi ve şaşkınlığı sahte olamayacak kadar gerçekti. "Ben

hiçbir şey yapmadım.

hoşuna gitmedi. Ivy senin için iyi. Sen de Ivy için iyisin. İkinizin de bu mükemmel uyumu neden görmezden geldiğinizi anlamıyorum."

Ivy'den uzaklaşamadım. O dengeliydi. Onu görmezden gelmek ona verebileceğim tek zırttı. "Ivy baskınlık verilmeden kan paylaşamayacağını biliyor. Ben yapmayacağım, o da yapamaz."

Bunu düşünüyor gibiydi. "O zaman birinizin eğilmeyi öğrenmesi gerekiyor."

Sanki her şey bundan ibaretmiş gibi. "İkinci olmak için."

O burada olmadan bunu yapmak daha kolay olduğu için gönderilmiş olan filizini düşündüm. "İkimiz de yapmayacağız," dedim. "Bu yüzden birlikte yaşayabiliriz. Git. Ivy. Yalnız."

Ondan küçük bir ses geldi. "Ben Ivy'nin bükülmesinden bahsediyordum, senden değil."

Başımı iğrenerek salladım. "Onun bu yönünü seviyorum," dedim. "Eğer o eğilirse, ben de çekip giderim. Ben eğilirsem, kabuktan başka bir şey alamaz."

Düşündükçe kaşları çatıldı ve ateş söndü. "Emin misin?" diye sordu ve başımı salladım, bunun bizi kurtaracağından mı yoksa lanetleyeceğinden mi emin değildim. "O zaman belki de bu işe yaramayacak," dedi uzaktan.

O ana kadar sessiz kalan Jenks yemek çubuğunu düşürdü. "Olacak!" diye itiraz etti çubuk şangırdarken. "Yani, Rachel şimdiden çok şey öğrendi. Bilge bir iblisle çalışıyor. Ivy'nin ruhunu kaybetmemesi için bir yol bulacaktır!"

"Jenks, yapma," dedim ama Cormel düşünüyordu, türünü ilerletecek bilgeliğin iblislerden gelmesinden duyduğu rahatsızlığı görebiliyordum.

Jenks, köşeli yüz hatları benim için korkuyla buruşmuş bir halde, "Al, ruhların ölümden sonra korunmasının bir yolunu biliyor olabilir," diye yalvardı.

"Kapa çeneni!" Bağırdım.

Ivy daha rahat nefes alıyordu ve ben de ona bakma riskini göze aldım. Elleri çözülmüştü ama hâlâ yere bakıyor ve sığ nefes alıyordu.

Jeff elinde bir faksla temkinli bir şekilde içeri girerken Cormel, "İblisinize sorun," dedi. Adam telaşla Ivy'ye baktı, sonra da Cormel'e uzattı. Ölümsüz vampir ona bakmadan soğukkanlılıkla Ivy'nin yanından geçip bana uzattı. "AMA'nız."

Cebime soktum. "Teşekkür ederim."

"Ne iyi zamanlama," dedi Cormel hafifçe, ama artık her şeyi görebiliyordum. Tüm o güzel konuşmalar ve zekice gülümsemeler beni bir daha tuzağa düşüremeyecekti. "Artık rahat bir mideyle yemek yiyebiliriz."

Evet. Doğru.

Ivy'ye döndüm ve göz bebeklerinin etrafında büyüyen kahverengi bir bantla gözlerimi karşıladığında ayağa kalktım. "Teşekkür ederim Rynn, ama biz gidiyoruz."

Jenks sandalyenin koluna çöktü ve aceleyle kumaşı kendi etrafına sardı, çalışırken kanatları bir inip bir kalkıyordu.

"Ivy..." dedi Rynn Cormel, sanki kafası karışmış gibi ve ondan uzaklaşıp bana yaklaştı.

"Mutluyum," dedi yumuşak bir sesle ceketimi uzatırken. "Lütfen beni yalnız bırakın."

Mutfığa doğru yola koyulduk, Jenks öncü olarak arkamızda ağır ağır uçuyor, parıltılar yerine son sargısını da yanımızda taşıyordu. Cormel yüksek sesle, "Burada iki insanın mutluluğundan daha fazla düşünecek şey var," deyince Ivy durdu ve elini sallanan kapılara dayadı.

"Rachel zorlanmayacak," dedi.

"O zaman başkası yapmadan önce onu çek."

Hep birlikte döndük ve çıktık. Arkamızda yemek çubuklarının ve taş şömineye çarpan küçük seramik tabakların keskin takırtısı vardı. Mutfak boştu ve herkesin Cormel'in öfkeli yolundan başka bir yere gittiğini hayal ettim. Jenks boynuma sardığım atkıma atladı ve kapalı bir boynun bir vampir için ne kadar erotik olduğunu hatırlayarak iç çektim. Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Ivy yükleme iskelesinin kapısında duraksadı. "Hemen döneceğim," dedi, gözlerinde tehlikeli bir çekiklik vardı.

"Emin misiniz?" diye sordum ve o da hızla uzaklaştı. Rahatsız bir şekilde aceleyle soğuk garaja girdim. Eve Hummer'la gidemeyecektik, bu yüzden çantamı arka koltuktan çıkardım ve homurdanarak kapıyı ittim, sessiz gece beni karşılarken nefes nefese kaldım. Ivy'nin bisikletini alacaktık ve bu çok yavaş, çok soğuk bir yolculuk olacaktı.

Ama eve gitmem gerekiyordu. Gitmek zorundaydık. İkimizin de kiliseye ve bizi ayrı ve birlikte tutan davranış kalıplarına geri dönmemiz gerekiyordu - aklı başında. Güneş doğmadan Al'ı arayıp izin için yalvarmalıydım. Ve şimdi ona bir vampirin ruhunu kurtarmanın bir yolunu bilip bilmediğini sormalıydım, çünkü bunu yapmazsam kendimi ölü bulabilirdim.

Ivy'nin botlarının sesi dikkatimi çekti ve kollarını kavuşturarak merdivenlerden aşağı indi. "İyi misin?" Ivy'nin bisikletinden muşambayı çekerken sordum, o da başıyla onayladı.

Eşarbımdan Jenks'in sümüklü "Ben iyiyim, sen iyisin, Ivy acayip iyi. Hepimiz iyiyiz. Buradan çıkabilir miyiz?"

Ivy çantamı bıraktı, bisiklete bindi ve dönüp bana bakarak bekledi. "Beni çekecek misin?" Ayaklarım botlarımın içinde üşürken sert beton üzerinde dururken kalbim çarparak sordum.

Gözleri loş ışıktaki sıvı kahverengi gibiydi ve acısını görebiliyordum. "Hayır."

Ona güvenmek zorundaydım. Bacağımı savurarak arkasından motora bindim ve Ivy motoru korunaklı sıcaklıktan çıkarıp yılın son soğuk karına doğru rölantide sürerken ona sıkıca tutundum.

On altı

Mutfak sıcacıktı, esmer şeker, çikolata parçaları ve tereyağı kokuyordu. Al'ı yumuşatacağı bahanesiyle kurabiye yapıyordum ama gerçekte Jenks'in aşırı derecede ısınmasını istiyordum. Eve dönüş yolculuğu çok soğuk geçmişti ve bunu asla kabul etmese de, Ivy bisikletini bahçe kulübesine park ettiğinde ve ben de onunla birlikte kiliseye girdiğimde Jenks neredeyse hüzünlüydü. Çocukları fırının rüzgarında oynamaktan çoktan yorulmuşlardı ama o hala içerideydi, kanatları yavaşça ileri geri hareket ediyordu.

Beklendiği gibi, bisikletle içeri girdiğimizde taş suratlı bir I.S. ajanı bizi bekliyordu, sessizce AMA'nın kopyasını aldı ve uzaklaştı. Eğer o aptal kâğıt parçası olmasaydı, hastaneye geri dönmüş ve gözetim altında tutuluyor olacaktım ama şu anda son kurabiye tepsisini de çıkarmıştım ve kendimi daha iyi hissediyordum. Yorgun ama daha iyi.

Al bakalım, Dr. Mape.

Saat neredeyse sabahın dördüydü, genellikle yatağa girdiğim saatlerde. Ivy bilgisayarının başındaydı, Al'ı arayıp izin istememi sabırla beklerken her tuşa bir öncekinden daha sert basıyordu ama iblislerle konuşmak zordu. Bunu yapmadan önce Jenks'in sıcak ve hareketli olmasını istiyordum. Ve biraz rahatlatıcı yemeğin kimseye zararı olmazdı.

"Geç oluyor," diye mırıldandı Ivy, monitöründe bir şeyi takip ederken gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar daralıyordu. "Bunu yakın zamanda yapacak mısın?"

"Saatlerim var," dedim son kurabiyei soğutma rafına kaydırırken. Tepsiyi cızırdaması için lavaboya koyarken eğilip üstümdeki saate baktım. "Rahatla."

"Dört saat on altı dakikan var." Gözleri bana kaydı ve kalemlik olarak kullandığı bardağın içine renkli kalemelerini yerleştirdi. "Az önce almanağı açtım."

Beş kurabiyeyi bir tabağa koyup klavyesinin yanına bıraktım ve en üsttekini kendime aldım. "Kurabiye yapmak istedim. Herkes kurabiye sever," dedim ve o da sırtıarak uzun, ince parmaklarıyla bir kurabiye aldı.

Jenks fırından kalktı, sonunda ısınmıştı. "Oh evet. Kurabiyeler bunu yapmalı." Güldü ve üzerinden bir toz parçası düştü. "En son bir gece izin istediğinde Al küplere bindi. O da hayır dedi."

"Bu yüzden kurabiyeler. Duh. Ben de bir ölüm perisi saldırısından sonra iyileşmiyordum. Bu gece farklı olacak." *Umarım.*

Ellerini kalçalarına koyan Jenks'in yüzünde alışılmadık derecede sert bir ifade vardı ve orta adadaki tezgâhta duran kehanet aynamın yanına geldi. "Belki de ona başka bir şeyden bir ısırık teklif etmelisin? Eminim sana bir yıl izin verirdi."

"Jenks!" Ivy tersledi ve peri karanlık pencereden dışarı bakmak için bize sırtını döndü.

"Sorun nedir, Jenks?" Sertçe söyledim. "*Bilge iblisle* konuşmamı istemiyor musun? Rynn Cormel'e onun *bilge* bir *iblis* olduğunu söylediğini duymadım mı?" Tamam, belki bu biraz edepsizceydi ama bütün gece benimle uğraşıp durmuştu ve ben de nedenini bilmek istiyordum.

Olduğu yerde kaldı, kanatları düzensiz bir şekilde hareket ediyordu ve bundan bıkmış bir şekilde masadaki yerime oturdum ve Ivy'ye doğru eğildim. "Onun nesi var?" Onun duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. Ivy omuz silkti ve ben de parmaklarımdaki kurabiye kırıntılarını sildim. Rex eşikten bana bakıyordu, ben de fırsattan istifade elimi davet edercesine indirdim.

"Aman Tanrım!" Kedi ayağa kalktığı anda ve kuyruğu mutlu bir şekilde kıvrılıp yanıma geldiğinde fısıldadım. "Bak!" Turuncu canavar sanki çok iyi arkadaşmışız gibi başını avucumun altına çarparken "Bak!" dedim. Ivy görmek için eğildi ve kendimi cesur hissederek elimi kedinin ortasının altına gönderdim. Nefes almadan kaldırdım ve kedi hiç kıpırdamadan kucağıma oturdu.

"Aman Tanrım!" Tekrar fısıldadım. Mırıldanıyordu. Lanet kedi mırıldanıyordu.

Jenks, "Lanet olası kıyamet," diye mırıldandı ve ben de genç kedinin kulaklarını okşadım. Rex patilerini altına sıkıştırarak yerleştğinde şaşkınlığım yerini memnuniyete bıraktı. Ivy başını salladı ve işine geri döndü. Al'ı arayarak *bunu* mahvetmeme imkân yoktu. Al bekleyebilirdi. Pierce'ın mutfakta olduğunu ve mutlu olduğunu tahmin ediyordum.

Rex hâlâ kucağımdaydı, Pierce'ın düşünceleri içimde dolaşırken bir kurabiye daha yedim. Sekiz yıl geçmişti ve ben değişmiş olsam da -taşınmış, okula gitmiş, işe alınmış, kovulmuş, hayatım için kaçmış, bir hayat kurtarmış, erkek arkadaşımı dinlendirmiş ve yeniden yaşamayı öğrenmiş olsam da- o muhtemelen hiç değişmemişti. Onu son gördüğümde, güç ve çaresizliğin çekici bir karışımıydı ve şu an olduğumdan daha yaşlı değildi.

I.S. binasının kapılarını fırlattığı bir büyüyle kıldığını, güvenliklerini devre dışı bıraktığını ve ardından onları bir koğuyla içeriye kapattığını hatırladığımda gülümsediğimi hissettim. Tüm bunlar benim küçük çocuk-kayıp düğmeye basan garip bir beceriksizlikle olmuştu. Benden aldığı güçle ölümsüz bir vampiri o kadar ince bir şekilde alt etmişti ki, bunu yaptığını bilsem bile hissetmemiştim.

Rex mırıldandı ve ben de onu yanımda tutmak için parmaklarımı hareket ettirmeye devam ettim. Aptal değildim. Pierce'ın bir hayalet olarak bile Rachel'ı mıknaş gibi çeken bir güç ve kırılabilirlik karışımına sahip olduğunu biliyordum. Ve içimde bir çekim hissettiğimi itiraf etmeyecek kadar da kör değildim. Ama beklenmedik bir huzur duygusu bundan daha ağır basıyordu. Mümkün olsa bile, ister istemez bir ilişkiye koşmayacaktım. Kisten bana kalbimin beni yönetmesine izin vermenin tehlikelerini öğretmişti. İster utangaçlık deyin, ister büyümek, ama ben olduğum gibi mutluydum. Acelem yoktu. Ve bu iyi hissettiriyordu.

Ivy başını kaldırıp bana baktı, havada bir şeylerin değiştiğini fark edince daktilosunun sesi kesildi. Sakin bir yüz ifadesiyle Jenks'e baktı. Peri'nin kanatları telaşla kıpkırmızı oldu ve uçarak kurabiye tabağının üzerine kondu ve benden dikkatimi istedi. "Marshal aradı," dedi, sanki bu dünyadaki en önemli şeymiş gibi. "Kutunun içindeymişsin. Koca Al'la olan ilişkini kesersen yarın kahvaltı için çörek getireceğini söyledi."

"Tamam," dedim Rex'in çenesini kaşırken, Pierce'ın benim ilk öpücüğüm olmadığını hatırladım. Yine de o benim ilk doğru öpücüğümü ve gülümsedim.

"Trent de onunla geliyor," dedi Jenks, elleri kalçalarında, "ve Jonathan."

"Bu çok güzel." Rex'i okşadım, sonra koklayabilmek için burnuma

götürdüm.

tatlı kedicik kürkü. "Ne kadar iyi bir kedicik," diye mırıldandım. "Ne kadar *akıllı* bir kedicik

"Kilisede bir hayalet olduğunu biliyorum."

Jenks kanatlarını bir santim bile kıpırdamadan bulanıklaştırdı. "Gördün mü?" dedi Ivy'ye, dehşete düşmüş bir halde. "Ondan hoşlanıyor. Rachel, bizi gözetliyormuş! Kafanla düşünmeye başla, ha?"

İçimden bir sıkıntı titreşimi geçti ama neredeyse sıkılmış bir tonda, "Jenks, bırak şunu," diyen Ivy oldu. "Bizi gözetlemiyor."

"Ama ondan hoşlanıyor!" Jenks kanatlarını o kadar hızlı çırpı ki bürokratik bant parçası sonunda uçup gitti.

Ivy içini çekerek önce Jenks'e, sonra da bana baktı. "Rachel'dan bahsediyoruz," dedi gülümseyerek. "Ben olsam en fazla üç ay verirdim."

Jenks, "Evet ama bunu öldüremez," diye homurdandı.

Bu son derece kötü bir davranıştı ama onu görmezden geldim, kedinin sonunda benden hoşlanmasına sevindim. "Sen onları dinleme Remy," diye mırıldandım ve kedi burnumu kokladı. "Rachel akıllı bir kız. Ne kadar seksi olursa olsun bir hayaletle çıkmaz. O daha iyi bilir. Jenkskie wenskie sadece eğilebilir." Jenks'e gülümsedim ve o da çirkin bir surat ifadesi takındı.

"Rache, kedimin beyniyle oynamadan önce onu yere bırak."

Gülümseyerek Rex'in kollarımdan yere dökülmesine izin verdim. Bana sürdü, sonra sakın bir şekilde dışarı çıktı. Sığınaktaki perilerden bir tezahürat geldi ve gölgesi kapının önünden geçerek arka oturma odasındaki kanepenin altına saklandı.

Jenks ne kadar telaşlanırsa ben o kadar memnun oluyordum. Gülümseyerek ellerimi yıkadım ve Al için bir düzine kurabiyeyi bir torbaya koyup mavi bir kravatla bağladıktan sonra onları kehanet aynasının yanına bıraktım. Hazırlanmışımı gören Ivy bilgisayarını kapattı. "Ben paltolarımızı getireyim," dedi ve Jenks geride kalacağı için kızgın bir şekilde kanatlarını çırpı.

"Bunu tek başıma yapıyorum," dedim aniden. "Yine de teşekkürler."

"Auran çok ince. Bizi bir daire içine al ve bunu burada yap," dedi Ivy ayağa kalkarken.

Onları bir çember içine almak onları daha güvenli yapmıyordu. Al'in tek yapması gereken beni içine itmekti ve düşecekti. Aynı şey onunla bir çemberin içinde durmak için de geçerliydi. Ve Al'ı tek başına bir çemberin içine koymak da olmayacaktı.

Artık onunla görüşmeyeceğimi söyledikten sonra bana bir insan gibi davranmaya başlamıştı. İkinci sınıf bir insan, ama yine de bir insan.

"Neden riske atalım ki?" Jenks'in çocuklarını düşünerek söyledim. Bildiğim kadarıyla iblis onları patlamış mısıra dönüştürebilirdi. "Pencereden izleyebilirsin." *Fuayedeki palto*. "Önemli bir şey değil!" Ön kapıya yönelirken omzumun üzerinden bağırdım. Botlarım da oradaydı. Sabahın dördüydü, günün en soğuk saatiydi ve ben gidip bir mezarlıkta oturup Al'la konuşacaktım. *Ah-h-h, hayatımı seviyorum*.

Ceketimi omuzlarımdan silkerken Ivy bana yetişti. Botlarımı kaptığım gibi bir adım attım ve neredeyse ona çarpacakken geri çekildim. "Ben de seninle geliyorum," dedi, gözleri kararmıştı.

Jenks'in kanat seslerini dinledim ve hiçbir şey duyamayınca fısıldadım: "Jenks'i burada tek başına oturtmaya cüret etme." Çenesini sıktı, gözlerinin kahverengi kenarı daha da küçüldü. Yanından geçip mutfağa yöneldim. "Sadece bir gece izin istiyorum. Büyütülecek bir şey değil!"

"O zaman neden burada yapmıyorsun?" diye bağırdı ve ben de koridorun başında durdum.

Ivy piyanosunun başında duruyordu. Masamın üzerindeki yumuşak parıltılı ışıklar, her köşeden görünen perilerle canlı bir yeşil nokta oluşturuyordu. "Çünkü ikinizin öldüğünü düşündüğüm son seferde kendimi kaybettim ve mecbur kalmadıkça sizi riske atmayacağım." Ivy derin bir nefes aldı ve ben de arkamı döndüm. "Hemen döneceğim," diye ekledim mutfağa doğru ilerlerken.

Jenks hâlâ Ivy'nin monitörünün tepesindeydi, kanatları bulanıktı ve artan kan dolaşımı onları parlak bir kırmızıya dönüştürüyordu. "Jenks, bana öyle bakma," diye mırıldandım, botlarımı giymek için yere bıraktığımda topuklarım botlarıma çarptığında bana sırtını döndü. "Jenks..." diye yalvardım, kanatları vızıldadığında durdum. "İyi olacağım," dedim ve fermuarımın yukarı kalkarken çıkardığı sert sesle başını çevirdi.

"Bu peri saçmalığı!" diye bağırdı, ayağa kalkıp etrafında dönerek. "Yeşil peri saçmalığı!"

Ceplerime sıkıştırdığım eldivenlerimi bulmaya çalışırken, "Üstüne serpiştirilmiş," diye bitirdim. "Bunu her hafta yapıyoruz. Ya ben gün doğarken ortaya çıkarım ya da o gelip beni alır. Kutsal topraklarda saklanmak onu sadece kızdırır ve sonra annemi ziyaret eder. Eğer şanslıysam, o gece izin alırım. Şanslı değilsem, Bis'i eşyalarım için geri gönderirim. Tamam mı?"

Jenks ellerini kalçalarına dayamış önümde duruyordu. Onu görmezden gelerek kehanet aynasını ve kurabiyelerimi aldım. Soğukta kapana kısılmaktan nefret ettiğini biliyordum ama ailesini riske atmayacaktım. Diğer her şeyde çok iyiydi, bunun onu neden rahatsız ettiğini anlayamıyordum.

"Bis benimle olacak," diye teklif ettim ve kollarını kavuşturup bana sırtını döndüğünde, "Bir şey olmaz!" diye bağırdım ve hışımla arka kapıya yöneldim. *Onun sorunu ne!*

Verandanın ışığını yaktım ve arkamdan kilitlenmesi için kapıyı sıkıca çektim. Sahanlıkta duraksayarak kendimi sakinleştirmek için bir an durdum, eldivenlerimi giyerken buranın ne kadar sessiz olduğunu düşündüm. Ay ufuk çizgisinin üzerinde, kâğıdı kesebilecek kadar keskin bir kenarla yükseliyordu. Nefesim buharlaştı ve ikinci ciğer dolumunda soğuğu iliklerime kadar hissettim. Nehrin karşısında ve uzaktaki Cincinnati bile donmuş gibiydi. Eğer ölümün bir hissi varsa, o da buydu.

Hâlâ sinirli bir şekilde, tuzlanmış arka merdivenlerden inip bahçeye girdim ve geçen hafta buraya geldiğim yolu takip ettim. Al'ın bunu kabul etmeme ihtimali yüksekti ve kendimi Bis'i gece çantam için geri gönderirken bulacaktım, bu da Al'a bir kahkaha, bana da yarın gün doğmadan önce hecelemem gereken on tılsım daha kazandıracaktı.

Arkama baktığımda mutfak penceresinin perilerle dolu olduğunu gördüm ama Jenks aralarında değildi. Onun takip edemeyeceği bir yere gittiğim için suçluluk duydum ama tehlikeli bir duruma girmiyordum ki. Bu, aceminize bugün koşuyu atlayıp dinlenip dinlenemeyeceğinizi sormak gibi bir şeydi. Bunun için tokat yiyebilirdim ama ölmeyecektim.

"Bu hiç işe yaramayacak," diye mırıldandıktan sonra cadı bahçesini mezarlıktan ayıran alçak duvara doğru adım attım. Soğuk göğsümde bıçağa dönüşüyor gibiydi ve çok hızlı nefes almaktan burnum donmadan önce yavaşladım. Yorgunluk yeni bir şey değildi ve onu savuşturacak tüm numaralara sahiptim. Düşüncelerimde ley hattının parıldadığını hissedebiliyordum ama onun yerine Pierce'ın heykeline doğru yöneldim. Al'la konuşmak için sıraya girmeme gerek yoktu ve Tanrı'nın lütfuyla çevrili kutsal olmayan toprak parçası, Al'ın gelmeye karar verirse dolaşmasını engelleyecekti.

Pierce'ın diz çökmüş, savaş yorgunu melek monoliti ürkütücüydü, kolları çok uzundu ve yüz hatları kirlilikten ve taşın kalitesizliğinden akmaya başlamıştı. Bu kırmızı renkli çimento parçasını iblisleri çağırmak için üç kez kullanmıştım ve bunu neredeyse rutin olarak görmem endişe vericiydi.

"Hey, Bis?" Seslendim, sonra Bis kaya tozu gibi kokan bir hava dalgasının içinde aniden meleğin omzuna inince sıçradım.

"Vay anasını!" diye bağırdım ve şaşkınlığımı fark eden olup olmadığını görmek için kiliseye dönüp baktım. "Biraz uyarıya ne dersin, dostum?"

"Özür dilerim," dedi geç ergenlik çağındaki, bir metre boyundaki çirkin yaratık, kırmızı gözleri eğlenerek o kadar hızlı dönüyordu ki hiç de üzgün olmadığını anladım. Çakıllı derisi gecenin ısını emebilmek için simsiyahtı ama güneş doğarken uyuşuk bir hale düştüğünde bile bunu değiştirebiliyordu. Büyüdüğünde uykusu üzerinde daha fazla kontrol sahibi olacaktı ama şu anda, çoğu genç gibi, güneş doğduğunda bir kaya gibiydi. Jenks'e kirasını, perilerin geleneksel olarak uyuduğu gece yarısı civarındaki dört saat boyunca araziye göz kulak olarak ödüyordu. Sıcaklıklar peri toleransının altına düştüğünden beri bundan daha fazlasını yapıyordu. Bis insanlara tükürdüğü için bazilikadan kovulduğu için Jenks'le çok iyi anlaşıyorlardı ve Jenks de bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Kanatlarını kapatırken "Jenks sana neden kızgın?" diye sordu ve ben ırkıldım.

"Çünkü beni korumak zorunda olduğunu düşünüyor ve ben onun gidemeyeceği yerlere gidiyorum," dedim. "Bizi buradan duyabiliyor musun?"

Gargoyle omuz silkti ve kiliseye baktı. "Sadece sen bağırdığında."

Sadece bağırdığımızda. Melek heykelinin dibindeki karı fırçalayarak kurabiyeleri yere bıraktım ve aynayı çıkardım.

"Oh, bu harika!" Şarap ve kristal rengindeki scrying aynası ay ışığını geri yansıtırken Bis, "Bu mükemmel!" dedi. Eldivenlerimin arasından soğuğu hissederek ona baktım. İblisleri çağıran bir şeyin çirkin olması gerektiğini düşünsem de onunla aynı fikirdeydim. Bu benim ikinci aynamdı; bir çubuk porsuk ağacı, biraz tuz, şarap, biraz büyü ve Ceri'nin yardımlarıyla yapmıştım. İlkini iblis beni ürküttüğünde Minias'ın kafasında kırmıştım. Ceri onu yapmama da yardım etmişti. Bu bir temas glifiydi, bir çağırma büyüsü değil ve sembolleriyle birlikte çift çemberli pentagram, sonsuza kadar ve konuşmak istediğim herhangi bir iblise giden bir yol açabilirdi. Çağırma isimlerini bilmeme gerek yoktu, sadece ortak isimlerini bilmem yeterliydi. Bu ve iblisin ortak büyüsüne girmemi sağlayan kelime. Bazı günler gerçekten sihirli kelimeyi bilmemeyi diliyordum.

Gergin bir şekilde kamburlaşarak monolitin kenarına oturdum.

kurabiyeler koydum ve aynayı dizlerimin üzerinde dengeledim. Sağ eldivenimi çıkardım ve avucumu büyük pentagramın mağarasına yerleştirdim. Kırmızı renkli cam çıplak parmaklarıma buz gibi soğuk geliyordu, çünkü yazıyla yazılmış cam gecenin soğuğunu içime aktarıyordu. Üstümde gizlenen Bis'e bakarak, "Eğer Al ortaya çıkarsa, kutsal yere git, tamam mı?" dedim.

Kedi büyüklüğündeki gargoye endişeyle kanatlarını hışırdattı. "'Kay."

Tatmin olmuş bir şekilde daha sıkı bastırdım ve yakındaki ley hattına

dokunmak için uzandım. Gecenin soğuğunu almış gibi görünen güç içeri

aktı,

alışılmadık bir baş dönmesiyle içimde bir denge buldum. Şaşkınlıkla, omuzlarım denge için heykele çarpana kadar geriye yaslandım. *Bu da ne böyle?* Enerji akışı düzensizdi ve beni neredeyse deniz tutmuş gibi hissettiriyordu. Bu tuhaf his ince auramdan kaynaklanıyor olmalıydı. Belki de auralar filtre gibi işliyor, iniş çıkışları sabit bir akışa dönüştürüyordu. Çizgiyi ne kadar uzun tutarsam, o kadar kötüleşiyordu.

Bis endişeyle dizimin dibinde belirsiz bir şekilde durdu, pençeli ayakları kara vurdukça büyüyor gibiydi. "İyi misiniz Bayan Morgan?" diye sordu, ben de yavaşça başımı salladım.

"Başım dönüyor." Ayna dizlerimin üzerinde dengede dururken, uçuşan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Bis, "Auran hâlâ zayıf," dedi. "Bunu yapman gerektiğine emin misin?"

Son baş dönmesinden kurtulmak için ona gözlerimi kırptım. "Auraları görebiliyor musun?" diye sordum, sonra gözlerimi devirdim. Bis, Cincinnati'deki her ley hattını zihninde görebiliyordu, tıpkı benim gündüz gökyüzündeki izleri görebildiğim gibi. Bana dokunduğunda ben de onları görebiliyordum. *Tabii ki* auraları görebiliyordu.

Dışarısı buz gibiydi ve zaten bir hatta bağlı olduğum için geriye sadece Al'ı aramak kalıyordu. Ellerim sersemlikten hafifçe titriyordu, elimi sıkıca bastırdım ve bir bağlantı açmak için *mater tintinnabulum* düşündüm. Ley hattının gücü içimde kabardı ve nefes alırken dudaklarım aralandı. Tanrım, bu ince aura berbattı -yine hastaymışım gibi hissediyordum- ve normale dönmeme ne kadar kaldığını merak ediyordum.

Gözlerimi kapatmak daha kötüydü ve onları zorla açtım. Sanki çok büyük bir alandaydım, ama daha önce fısıldayan yüzlerce ses varmış gibi görünürken, şimdi sadece birkaç tane vardı. *Al, diye* tekrar düşündüm, hedefimi belirginleştirdim ve bir parçamın bilinmeyen bir yöne doğru kanatlandığını hissettim, zayıf bir

titreşim zihnimde yankılanıyor gibi görünüyor.

İblisle temas kuruyordum, ki bu çağırmaktan farklıydı. Al'ı bir çemberin içine çağırırsam, güneş doğana kadar kaprislerime maruz kalır ve tutsak olurdu ya da hile yaparak veya çağırıcısıyla etkileşime girmeyerek kaçmayı başarabilirdi. Ayrıca, sınırları aşmanın bedelini de üstleneceği için sinirlenecekti. Hayır, onu ben arıyordum, ki bu daha ucuzdu, müstehcenlik açısından. Beni görmezden gelebilirdi ama dudaklarını büküp hava atma fırsatını asla geri çevirmezdi. Ayrıca bağlantıyı bizim gerçekliğimize sıçramak için de kullanabilirdi, bu yüzden bunu burada yapıyordum. Aramızda bir anlaşma olsun ya da olmasın, Algaliarept bir iblisti ve beni kızgın ve güçsüz görmenin hazzı için Ivy ya da Jenks'e seve seve zarar verebilirdi.

Beklendiği gibi, iblis hemen toparlandı ve genişleyen deneyimim tünel görüşü benzeri tek bir ifadeye daralırken, ince auramdan kaynaklanan olağandışı baş dönmesi kayboldu.

Kaşınan cadı mı? Onun keskin düşüncesi benimkinde yankılandı. Şaşkın ve şaşkındı ve kullandığı zarif ve kesin İngiliz TV aksanını neredeyse duyabiliyordum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Daha erken*, diye düşündü, bana düşüncelerini düzenlemek için çabaladığı izlenimini verdi.

Erken, değil mi?

Bir tereddüt oldu, sonra *da*, "*Saat sabahın dördü!*" dedi. *Eğer mesele benim çağırma ismimi Newt'in eski işaretleriyle değiştirmekse, cevabım hayır. Bana iki işaret borçlu olman hoşuma gidiyor ve aptal insanların aptalca sorularını yanıtlamak için sınırların ötesine çekilmemek hoşuma gidiyor. Sen de dahilsin.*

Anlaşmamızı asla yerine getiremeyeceği endişesi içimi kapladı, ama geçimini sağlamak için ismine ihtiyacı vardı ve eninde sonunda onu geri isteyecekti. Gırtlığına kadar borç içindeydi ve büyülerini ve lanetlerini karıştıracak bir tanıdığının olmaması da ayrı bir utanç kaynağıydı. Daha da iyisi, sürekli yakındığı yeraltındaki on odalı malikâne yerine şimdi iki çukurlu bir cehennem çukurunda yaşıyordu. Mutfağı ve ön odası dışındaki her şey, şartlı tahliyeyle çıkmasına izin vermeleri için iblis pisliklerine rüşvet vermek amacıyla satılmıştı.

Sayısız ve yüksek sesli şikâyetlerine rağmen, çok mutsuz değildi, çünkü çocukları teknik olarak iblis olabilecek yaşayan tek cadı bendim... ve ben ona aittim. Sayılır. Ben onun öğrencisiydim, aşinası değil ve haftada sadece bir gece bana sahipti. Şansıma o gece cumartesiydi. Çıktığımdan falan değil ama bir kız her ihtimale karşı hafta sonlarını boş tutmayı severdi.

Onun çağırma adının hala bende olması, bu işi sürdüremeyeceği anlamına geliyordu.

Aptal insanları iblislerin hizmetine sokmak ve sonra da onları en yüksek teklifi verene satmak gibi serbest bir iş. Onun adıyla çağrılabilirim düşüncesi beni düşündüğüm kadar rahatsız etmedi. Onları o kadar iyi korkuturdum ki Al'ı tekrar çağırmayı düşünmeye cesaret edemezlerdi ve güvende olurlardı. Al bunu anladığı anda geri dönecekti. Öyle umuyordum.

Sessiz kaldığımda merakı daha da arttı ve sonunda ekledi: *Ne istiyorsun? Bugün erken başladığın için yarın erken gitmene izin vermeyeceğim.*

Gözlerim Bis'inkilerle buluştu. Gargoyle endişeli görünüyordu, pençeli ayaklarını kaydırıyor ve bir kanadının ucuyla sırtının ortasını kaşıyordu. "Uh," dedim yüksek sesle, böylece çocuk konuşmanın en azından yarısını duyabilirdi. "Bu gece izin alabilir miyim? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

İçinde hafif bir kafa karışıklığı vardı ama Al yalnızdı, yoksa yanında kim varsa onun hakkında düşündüğünü anlayabilirdim. Kendini *iyi* hissetmiyor *musun?* diye düşündü, sonra görünüşünden memnun olmadığı izlenimini edindiğim için duraksadı. Zihninde küçük bir güç dalgalanması oldu, ardından bir memnuniyet dalgası geldi ve ekledi: Kendini *iyi* hissetmediğin için *mi* izin istiyorsun? *Hayır, hayır.*

Bağlantıyı koparmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum ve "Ama sana kurabiye yaptım" diye ağzımdan kaçırdım. İnledim, cahil numarası yaparsam pes edebileceğini biliyordum. Cahil olmadığımı biliyordu ama sanki onu manipüle edebilmişim gibi davranmam hoşuna gidiyordu. Ki bunu yapabiliyordum, sonuçta kim daha akıllıydı?

Ondan gelen düşünce karıncalanmaları, ezilmiş yeşil kadife ceket kuyruklarına ve dantellere dokundu ve hazırlandığını tahmin ettim. *Bundan bana ne ki?* diye düşündü, ama gizli bir ilgi parıltısı vardı ve Bis'in endişeli ifadesine gülümsedim.

Al'ın rahatladığımı anlamış olmasını umursamadan nefes verdim, çünkü telefonu yüzüme kapatmamıştı. "Bak, dün bir ölüm perisi tarafından saldırıya uğradım ve auramın çoğunu emdi. Kendimi iyi hissetmiyorum ve bir çizgiye dokunmak başımı döndürüyor, bu yüzden herhangi bir işe yarayabileceğimi sanmıyorum."

Yapacak bir sürü şey bulabilirim, diye düşündü. *Ve hiçbiri ayağa kalkmayı içermiyor.*

"Çok komik. Ben ciddiym," dedim, neyi böldüğümü merak ederek. Düşünceleri ortalığı toparlamaya mı odaklanmıştı? *Tanrım, benim için ortalığı mı topluyor?* "İş için bir mazeret alacaktım ama hastaneden kaçmak zorunda kaldım.

buraya gelip seninle konuşmak için."

Bir kızgınlık dalgası hissettim ve sonra beklenmedik bir şekilde kayboldu. Bakışlarım Bis'e kaydı. Kahretsin, Al buraya mı geliyordu? "Bis, kalk!" Telaşla "Bis, çekil!" dedim, sonra bir baş dönmesi dalgası tepeme çarpınca nefesim kesildi.

"Bayan Morgan!" Bis bağırdı.

Kusmamak için mücadele ederken aynayı kucağımdan ittim. Mide bulantısını acı takip etti. Cildim yanıyormuş gibi hissediyordum, auram dalgalanmaları dengelemeden titreşen enerji bana sertçe çarpıyordu. Bacaklarım çalışmıyordu ve ayağa kalkmaya çalıştığımda düştüm. Karla kaplı kaldırıma yan tarafımdan çarptım, burnumu kırmamak için kollarımı dışarı çıkarmayı başardım.

"Bayan Morgan?" Bis tekrar denedi ve bana dokunduğunda acı içinde kıvrandım ve patlayacakmış gibi hissettim. Lanet olsun, Al daha ucuza geçmek için bana dokunana kadar iyiydim. Altımdaki çimento levha sertti ve yanağım karda yanıyordu.

Yanık kehribar kokusu aldım ve aniden acıdan kısılmış gözlerimin önünde bir çift parlak, tokalı ayakkabı belirdi. "Koş, Bis," diye nefes aldım, sonra acı kutsanmış bir anilikle kesildiğinde havayı içime çektim. Hattın gücü gitmişti ve sadece karda yatan bendim.

Al'ın zarif İngiliz aksanı, "Karda ne işim var benim?" diye sordu. "Morgan, ayağa kalk. Aşağıda bulaşıkçı kıza benziyorsun."

Beyaz eldivenli eli omzumu kavrayıp beni yukarı çekerken "Ah," dedim. Tökezledim, ayaklarım ilk bir iki saniye yeri tam olarak bulamadı.

"Bayan Morgan'ı bırakın," diye derin ve tok bir ses geldi arkamdan ve ben hâlâ Al'ın ellerinde etrafıma bakmaya çalıştım.

"Bis?" Kekeledim ve Al beni yere düşürdü. Yalpalayarak dengemi buldum ve bir elimi Al'ın göğsüne koyarak şok oldum. Bis vücudunun sıcaklığını bir parça karı eritmek için serbest bırakmış, suyu içine alarak boyutunu büyütmüştü. Artık benim boyumdaydı, grimsi bir siyahtı ve kanatları kendini daha büyük göstermek için açılmıştı. Su dolu kasları, sivri ayaklarından huysuz ellerine kadar kıvrılıp bükülüyordu. Muhtemelen uçamayacak kadar ağırdı ve Al bir adım geri çekildiğinde çirkin yaratık tıslayarak uzun, çatalı dilini gösterdi. Kahretsin, üzerinden buhar çıkıyordu.

Al'ın mezarlığın içinden geçen küçük çizgiye dokunduğunu hissettim ve sıçradım. "Al, hayır!" diye bağırdım, kırmızı gözlü bir iblisle kırmızı gözlü, boynuzlu bir gargoyle arasında dururken kendimi çaresiz hissediyordum, ellerimi ikisine de uzatmıştım. *Bis ne zaman boynuzlu oldu?*

"O sadece bir çocuk!" Al'a bağırdım. "Al, ona zarar verme! *O sadece bir çocuk!*"

Al tereddüt etti, ben de arkamdan Bis'e baktım, değişim karşısında şaşırmıştım. Köprü trolleri de suyla boyutlarını değiştirebiliyordu. "Bis, sorun yok. Bana zarar vermez. Sorun olmasaydı Ivy buraya tek başıma gelmeme izin vermezdi. Sadece... rahatla."

Bis tıslamayı kesince gerginlik azaldı. Yavaşça çömelme pozisyonunu kaybetti, kanatlarını kapatırken sadece hafifçe küçüldü. Al'ın elleri parlamayı kesti ve iblis bir tomar gücü çizgiye geri iterken içimde tuhaf bir his oluştu.

Al yüksek sesle burnunu çekti, ceketini çekiştirdi ve dantelini düzeltti. "Gargoyle'unu ne zaman aldın?" dedi alaycı bir tavırla. "Benden bir şeyler saklıyormuşsun, kaşınıtlı cadı. Bu gece onu da getir, benimkiyle birlikte havan keki ve çay içsin. Zavallı küçük Treble'ın yıllardır oynayacak kimsesi olmadı."

"Bir gargoyle'unuz mu var?" Bis bu kadar büyük bir kütleye alışık olmadığı için beceriksizce yer değiştirirken, "Bir gargoyle'un var mı?" diye sordum.

İblis zoraki bir hoşnutlukla, "Yoksa yerin bu kadar altına nasıl hat çekebilirdim ki?" dedi. "Ve zaten bir tanesine sahip olman ne kadar akıllıca." Bu sonuncusu ekşi bir şekilde söylendi ve bana söylemediği başka hangi kötü sürprizlerden bahsettiğini merak ettim.

"Bis benim tanıdığım değil," dedim, adrenalın çöktüğünde yorgunluğum beni yeniden vururken dik durmaya çalışarak. "Al, bu gece gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var."

Bunun üzerine iblis, gezinen dikkatini soğuk geceden geri çeker gibi oldu. "Ayağa kalk," diyerek beni dikleştirdi. "Üzerindeki karı temizle," diye ekledi, kabuklu şeylerin düşmesi için paltoma vurarak. "Senin derdin ne böyle, küçük *sevimli* bir mutfağın varken beni karda dışarı çağırıyorsun?"

"Arkadaşlarım konusunda sana güvenmiyorum," dedim. "Bu haftayı atlayabilir miyiz?" Ben ne diyeceğimi bilemeden eldivenli eli çenemi kavradı.

Hareket et. Bir nefesi bastırdım ve Bis gürledi. "Auran neredeyse yırtılacak kadar ince..." dedi iblis usulca, keçi yarığı gözleri dış hatlarımın üç santim dışına bakarken yüzümü ileri geri çevirerek. "Çizgiler üzerinde hareket etmek şöyle dursun, onları işlemek için bile çok ince," dedi tiksintiyle ve çenemi indirdi. "Kaldırıma göbek üstü düşmene şaşmamalı. Acıdı, ha?"

Geri çekildim ve sanki onu hâlâ hissedebiliyormuşum gibi hissettiğim yerleri ovuşturdum. "Yani bu gece izinli miyim?"

Güldü. "Tanrı'nın küçük yeşil elmaları, hayır. Eve gidip kaşınan cadı al-l-l-l-l'imı iyileştirecek küçük bir şey getireceğim."

Bu kulağa pek hoş gelmedi. Kitaplarıma çoktan bakmıştım ve bir kişinin aurasını değiştirmeye yardımcı olacak beyaz bir tılsım olmadığını görmüştüm. Siyah olanları da bilmiyordum. Varsa bile vampirler biliyor olmalıydı, çünkü ölümsüzler kurbanlarından kanla birlikte bunu da çekiyorlardı.

"Lanet mi?" Bis'i arkamda hissedene kadar geri geri giderek sordum.

"Öyle olmasaydı işe yaramazdı." Al fûme gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve bloklu dişlerini göstermek için gülümsedi. "Çok fazla şeyim olmayabilir ama auralarım var, hepsi güzel kavanozlara dizilmiş, bazı insanların şarap koleksiyonu gibi. On sekizinci yüzyıl konusunda uzmanım. Ruhlar için iyi bir yüzyıldı."

Kendi kendime bunun soğuktan olduğunu söyleyerek bir titremeyi bastırdım. "Benimki kendini yenileyene kadar beklemeyi tercih ederim, teşekkürler."

"Sanki neyi tercih ettiğin umurumda?" Kuyruğunu kabartmak için dönen Al, mezarlığın karşısındaki sıraya baktı. "Beş dakika içinde döneceğim," dedi buğulanmaya başlarken. "Ceri'nin küçük şeyleri nereye sakladığını hatırladığım anda. Beni orada bekle," dedi ve sanki bir köpekmişim gibi yakındaki ley hattını işaret etti. "Geri döndüğümde bayılmanı istemiyorum. Çantanı da yanına al. Bugün erken başlarsan bunun bedelini ödersin. Marş marş!"

"Al...", diye yakındım, ucuzluğunu benim iyiliğimle sözde ilgilenerek gizlemeye çalışmasına sinirlenmişim. Bayılıp bayılmamam onun umurunda bile değildi.

Ama eğer sıraya girseydi, sonsuza kadar geçmenin maliyeti o kadar fazla olmayacaktı ve kabul etmese de, Al kredi deresinden o kadar uzaktaydı ki, bu küçük fark bile önemliydi.

"İşte," dedi Al, yeri işaret ederek. Üzerine bir parıltı yayıldı,

ve o gitmişti. Geriye sadece kardaki ayak izleri ve yanık kehribarın kalıcı kokusu kalmıştı.

Sıkıntıyla nefes verdim ve araziye çevreleyen yüksek duvara baktım. Ivy ve benim Skimmer'la konuşabilmemiz için tam yirmi dört saat daha geçmesi gerekecekti. I.S.'in bu süre zarfında Mia'yı bulup birini öldürtebileceğinden bahsetmiyorum bile. Akan suyun sesiyle endişelenerek Bis'e döndüm ve onun mezarlık boyunca tükürerek mezar taşlarını tek tek buzla kapladığını görünce şaşırdım. Her geçen saniye daha da küçülüyor, bırakmadan önce suyun sıcaklığını emerek ısınırken beyaza dönüşüyordu. Gariplikten bahsetmişken.

"Kimsenin aurasını almamın imkânı yok," diye mırıldandım ve Al'ın üzerime oturup ağzımı açmam için burnumu tuttuğunu hayal ettim. Gerçek şu ki, onun dairesine o kadar çok gitmişim ki, muhtemelen bana büyü yapmak için bir tutam saçı vardı. Tek yapması gereken laneti çevirmektir ve ben başka birinin aurasını taşıyor olacaktım. Güzel.

Bis dengesini mükemmelleştirmek için küçük küçük buz küpleri tükürdü, sonra uçarak meleğin omzuna kondu. Biraz hasta görünüyordu. "Seninle gelmemi mi istiyorsun? Sonsuzluğa mı?"

Çocuk ölümüne korkmuş görünüyordu ve kalbim onun için çarptı. "Hayır. Kesinlikle olmaz," dedim kararlı bir şekilde, atılmış aynamı ve unutulmuş kurabiye çantamı ararken. "Al sadece seninle dalga geçiyordu. İstesene bile seni götürmezdim. Orası çok kötü." Kanatları rahatlayarak düştü ve ben de ekledim, "Bak, kiliseye gitmek istemiyorum. Al'ın ortaya çıkıp sorun çıkarması gibi olur. Ivy'ye işe yaramadığını söyleyip çantamı buraya getirir misin? Dolabımda, çoktan paketlenmişti. Pazartesi için bir şeyler ayarlamak üzere ıslah evini aramasını da sağla."

Kiliseye geri dönmek için güvenlik iyi bir nedendi ama işin aslı Jenks'le uğraşmak istemiyordum. Kahretsin, Al'ı kol mesafesinde tutarak ve partilere giderek bir günümü boşa harcayacak vaktim yoktu. Tek yaptığımız bu gibi görünüyordu. Al buna ağ kurmak diyordu. İblisin beş parasız olmasına şaşmamalı.

"Elbette, Bayan Morgan," dedi gargoyle, sanki neden kendim gitmek yerine onu gönderdiğimi biliyormuş gibi gözleri kısılmıştı. Bis kanatlarını gerdi, kiliseye doğru kısa bir uçuş yaparken vücut ısınısını korumak için tüm sıcaklığını çekirdeğine çekerken karardı. Derimsi kanatları bir kez çırpıldı ve havalandı, kiliseye doğru uçarken korkutucu görünüyordu.

Yalnız başıma, kehanet aynasını ve kurabiye çantamı kaptım. Başka birinin aurasını taşımaya can atmıyordum. Sadece acı çekmeyi tercih ederdim. Başımı eğerek karda ilerledim ve çizginin buz gibi sıcaklığını hissettiğimde irkildim. Genellikle onları bu şekilde hissetmek zordu ama auram inceydi ve bu benim çizgimdi, oldukça küçük olduğu ve ölümlerle çevrili olduğu için başkaları tarafından kullanılmıyordu. İnsanların batıl inançları vardı.

Geçen haftaki ayak izlerimi bularak birkaç adım öteye gittim ve kurabiyelerle aynayı yakındaki bir mezar taşının üzerine koydum. "Teşekkürler Beatrice," diye fısıldadım taştaki yazıyı okurken. Kollarımı kendime sararak geceye baktım ve sıcak kalmaya çalıştım. Otobüs durağında beklemek gibi bir şeydi ve kendimi boş bakış moduna girerken buldum. Alaycı bir gülümsemeyle, dikkatimi dikkatlice -yavaşça, acıtmayacağını bilene kadar- ikinci görüşümü ortaya çıkarmak için odakladım, Al'ı beni korkutmak için ortaya çıkmadan önce fark etmeyi umuyordum.

Kırmızı güç şeridi aniden etrafımı sarmıştı, bir aurora borealis'e benziyordu, kabarıp alçalıyordu, hep oradaydı, hep dalgalanıyordu, kim bilir nereye doğru akıp gidiyordu. Etrafında bodur çalılar ve soğuk kayalardan oluşan kırık bir manzara vardı. Ay ve mezar taşları dışında her şey kırmızı bir parlaklığa sahipti ve ay şimdi normal gümüş renginde görünse de, öbür dünyaya geçtiğimde çirkin bir kırmızı tonu olacaktı. Yüzeyde uzun süre kalacağımızdan değil.

Titredim, saçlarımın rüzgârda hareket etmeye başlamasından hiç hoşlanmamıştım. Kar yoktu ama oranın daha soğuk olduğuna bahse girmeye hazırdım. "Ne zaman istersen, Al," diye seslendim, sonra Beatrice'in mezar taşına yaslandım. Beni bekletecekti. Piç kurusu.

"Ah, cadı hanım," diye iç geçirdi belli belirsiz tanıdık bir ses. "Çelik bir tuzak kadar zekisin ama bedenini ve ruhunu daha fazla bir arada tutamayacağını düşünüyorum. Eğer rotanda devam edersen bunu nasıl düzeltebilirim ki?"

Arkamda Al'i gördüğümde içim ısınarak döndüm, bir mezar taşına rahatça yaslanmıştı ve bir ayağı parmak ucunda duruyordu. Kendini Pierce'a benzetmişti ve yüzüm kızarmıştı, dişlerimi sıktım. Ama sonra Al'ın Pierce'ı bilmediğini, düşüncelerimde onu aramayı bilmeyeceğini ve adamın bana ne dediğini ya da kaba sokak konuşması ile Dönüş öncesi İngilizcesinin karışımı olan tuhaf aksanını bilmeyeceğini fark ettim.

Şok içinde, eski tarz üç parçalı bir takım elbise giymiş ve bir zamanlar kardeşime ait olan uzun paltoyu hatırlayan hayalete baktım. Bu kez sinekkaydı tıraş olmuştu ve kafasında komik görünümlü bir şapka vardı. Fark ettim ki

ona bakıyordu, kendini ayağa kaldırdı, gözleri ay ışığında irileşmişti. "Pierce?" Dedim, emin değildim. "Sen misin o?"

Küçük adamın çenesi düştü ve taştan adımını atarken şapkasını çıkardı. Arkasında hiç ayak izi yoktu. "Bu çizgi olmalı," diye fısıldadı merakla. "İkimiz de çizginin içindeyiz ve sen onunla iletişim kuruyorsun... ikinci görüşünü kullanıyorsun, değil mi?" Arka verandadan gelen ışıktaki tüm yüzü aydınlandı. "Bunu çok sık yapmazsın, sırada beklersin."

Buna inanmadığım için kıpırdıyamadım. "Babam yapmamamı söyledi çünkü ne göreceğini asla bilemezsin," dedim hafifçe. Kendimi gerçek dışı hissediyordum, başım dönüyordu.

Omuz silkti ve hızlı bir nefes alışla içimi sevinç kapladı. Aramızdaki boşluğu geçtim, ancak durmak için sarsıldım, gülümseme soluyor. Bu bir şaka olmalıydı. Al'ın sapkın şakalarından biri olmalıydı. "Babamın madalyonunu açmak için gereken kelime nedir?" Temkinli bir şekilde sordum.

Pierce öne doğru eğildi ve nefesi Al'inki gibi sıcak değil de soğuk olunca bir umut dalgası hissettim. "Lily white," diye fısıldadı burnuna dokunarak ve sevinçle eldivenli parmağımı uzatıp omzuna sapladım. Çarptı ve geriye doğru sallandı.

"Pierce!" "Pierce!" diye haykırdım ve şaşkınlıkla homurdanmasına neden olan sert bir sarılışla ona sarıldım. "Tanrım, sana dokunabiliyorum." Sonra omzuna bir şaplak atmak için gitmesine izin verdim. "Bunu neden daha önce yapmadın? Sıraya girmek yani! Her hafta buradayım. O büyüyü tekrar karıştırmaya çalışacaktım ama artık buna gerek yok! Kahretsin, seni görmek çok güzel!"

Ufak tefek adam yüzüme baktı, kömür tozu, ayakkabı boyası ve kızılağaç kokusu içime sızarken sırtıttı. "Sen sıradayken ben de sıradaydım," dedi. "İblisle yaptığın anlaşmayı yerine getirmek için gittiğin çoğu zaman burada kalıyorum ve döndüğünde de burada kalıyorum."

"Beni mi gözetliyordun?" Beş dakika önce mutfakta Pierce'a seksi dediğimi hatırlayınca yüzüm kızararak sordum. Jenks'in sırlarımızı satacağı iddiası saçmaydı ama kilisede annemin bilmesini istemeyeceğim pek çok şey oluyordu, hele ki on dokuzuncu yüzyıldan gelen neredeyse bir yabancının.

"Casusluk mu?" Pierce şapkasını tekrar takarken küskün görünüyordu.

"Hayır.

Çoğu zaman çan kulesindeydim. Televizyonun hecelendiği zaman hariç. Bu çok güçlü bir sihir." Gözlerini saçlarımdan saçlarıma doğru gezdirirken yüz ifadesi memnun bir takdire dönüştü.

ayaklar. "Çok iyi bir genç kadın olmuşsunuz, cadı hanım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Elimi onun elinden çekerken kaşlarım kalktı, ben buraya gelmeden önce mutfakta olduğundan emindim. Zihnimde söylediklerimi gözden geçirdim, duymasını istemeyeceğim hiçbir şey olmadığına ve muhtemelen bilmesi gereken çok şey olduğuna karar verdim - belki Jenks'e eğilmesini söylemem dışında. Sinsice gülümseyerek topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve dengemi bilerek birkaç santim geride tuttum, artık o on sekiz yaşındaki kız olmadığımı ince bir şekilde hatırlattım. Sorun şu ki, sanırım o da bundan memnundu.

Elbette, kendimden uzaklaştığımı fark ettiğinde kendi gülümsemesi de derinleşti. Bakışları niyetliydi, başını eğdi. Verandanın ışığı gözlerini yakaladı ve gözleri parlayarak yüzümde kaldı, çenemde çikolata parçacıklı kurabiye hamuru olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Tanrı aşkına, nasıl bu kadar çabuk bu kadar derine inebildin?" dedi ve başını dehşetle sallayıp konuyu değiştirirken kaşları çatıldı. "Bir iblisin eline mi düştün? Seni bıraktığımda çok masumdun."

Serin parmakları bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve elini buklelerimden çekip parmaklarımı kavradığında içimi bir ürperti kapladı. "Um...", diye mırıldandım, sonra ne söyleyeceğimi hatırladım. "Trent'i kurtarmak zorundaydım. Onu sağ salim eve götüreceğime söz verdim. Ruhum hâlâ bende. Al bana sahip değil."

Arka kapının çarpma sesi beni sarsmıştı ama bu sadece Bis'ti. Korkutucu, yarasaya benzeyen silueti, taşıdığı çantadan ağır bir şekilde hareket ederek yaklaştı. Ivy'yi çağırmak için bir nefes aldım ve Pierce çeneme dokunarak beni kendisine çevirdi.

"Al yakında seni almaya gelecek," dedi, yüz ifadesi ani bir aciliyet kazandı. "Dersiniz bittiğinde beni bulmanız için size yalvarıyorum. Şimdi konuşmamıza izin vereceğim ve bu kadar yeter. Bana bir geceliğine bir beden verecek güç için bir cadılar meclisine başvurmak, yeniden bütün olmanın bir yolunu bulana kadar çekeceğim ıstıraba değmez. Sadece iblisinize benden bahsetmeyeceğinize söz verin. Ondan yardım isteme. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Bis ağır bir şekilde kanvas çantamın üzerine indi, teni siyah ve soğuktu, Pierce'ı görünce gözleri büyüdü. *Al'a onu sormamı istemiyor mu? Düşündüm. Onu hayata döndürebilecek bir tılsım ya da büyü varken mi?* Jenks'in sırlar için casusluk yaptığını söylemesi zihnimde canlandı ve gülümsemem soldu. İnsanlar bir sebepleri olmadığı sürece sizden bir şey yapmanızı istemezler.

Tereddüt ettiğimi gören Pierce kaşlarını çatarak benimle ürkmüş çirkin yaratığın arasına baktı. "Bu küçük bir şey Rachel. Sana nedenini söyleyebilirim ama doğrudan değil."

"Bana şimdi söyleyebilirsin," dedim, ısınmaya başlamıştım.

Kulaklarım patladı ve Al aniden Pierce'ın arkasında, gözleri parlayan ve beyaz eldivenli eli uzanan bir halde belirince nefesim kesildi. Pierce çizginin en ucuna doğru atladı ama artık çok geçti.

"Rachel, dikkat et!" Bis bağırdı ve ben geriye doğru tökezleyerek çantamın üzerine düştüm, dirseğim kurabiyelere çarptı. Bis havalandığında havada bir vınlama oldu ve ben de Al'le benim aramda duran çirkin yaratığın tıslamasına baktım. Al'ın zarifçe kaplanmış kolu Pierce'ın boynuna dolanmış, ayakları sallanana kadar sıkıyordu. Çırpınırken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Bis, Al ve benim aramıza kondu, karları eritemeyecek kadar üşüdüğü için kanatlarını daha büyük görünecek şekilde açmıştı. "Al!" Bis bana tıslayana kadar ilerleyerek bağırdım. "Ne yapıyorsun sen?"

Al fûme gözlüklerinin üzerinden bize baktı, kırmızı, keçi gözleri keyifliydi. "Daha iyi bir daire alıyorum," dedi ve Bis'i uyarırcasına burnunu çekti.

Lanet olsun. "Al, bunu yapmayı bırakmalısın," dedim, nabzım hızla atarken kiliseye bir bakış attım ama pencerelerde kimse yoktu. "Benimle konuşan insanları kaçırmak hiç adil değil!"

Al kalın, bloklu dişlerini göstermek için gülümsedi. "Eee?"

Pierce çırpınırken şapkası elinden düştü ve kara çarpmadan önce kayboldu. "Buna aldırmayın cadı hanım," diye soluk soluğa bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı ve ayakları yeri bulmaya çalışıyordu. "Bu yediye dokuz iblisin hiçbir önemi yok. Ben-"

Al kolunu sallayarak Pierce'ın sözlerini kesti ve ben irkildim. "Meşgulüm," dedi iblis. "Meşgul olacaksın." Gözlerini bana diken Al, elini imalı bir şekilde Pierce'ın ceketinin altında gezdirdi ve küçük adam sarsıldı.

"Hey!" diye bağırdım ama Bis yaklaşmama izin vermedi, karda bir çizgi halinde volta atıyordu, kanatları açıktı ve ayaklarını garip bir sertlikle yerleştiriyordu. "Bırak onu. Bu hiç adil değil. Senin gelip insanları yakalamanla ilgili bazı kurallar koymalıyız. Ciddiyim!"

"Ciddi misin?" Al güldü ve Pierce homurdanıp hareketsiz kalana kadar onu kavrayışını değiştirdi. "Görünüşe göre ünlüleri bulmak için ismime ihtiyacım yok," diye mırıldandı.

Pierce'ın iblis müzayedesine çıkacağı düşüncesi sırtımdan aşağı buz gibi iniyordu ama Al'ın canı istediğinde gelip yanımdaki kişiyi kapabileceği düşüncesi kesinlikle dehşet vericiydi. "Hayatta olmaz," dedim sinirlenmeye başlayarak. "Ben senin yemin olmayacağım. Bırak onu gitsin. Eğer onu istiyorsan, eski yöntemlerle yakalarsın ama beni bu şekilde kullanamazsın. Anladın mı, keçi gözlü?"

O kadar sinirlenmiştim ki çılgılık atabilirdim. Pierce sözlerime acı çekmiş gibi baktı ama Al yine güldü. "Seni yem olarak kullanmak mı? Harika bir fikir!" diye mırıldandı iblis, sonra Bis'e yüzünü buruşturarak baktı, hâlâ aramızda gidip geliyordu. "Bu hiç aklıma gelmedi. Sadece istediğim bir şeyi gördüm ve onu aldım." Gözleri kısıldı. "Benim işim bu."

"O değersiz biri!" Neredeyse ayağımı yere vurarak ve ona inanmayarak haykırdım. "Pierce bir hayalet. Bir çizgiye bile dokunamaz. Bunu beni kızdırmak için yapıyorsun. Bırak gitsin!"

Al'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve Pierce'ın kulağındaki saçları okşayarak onun sertleşmesini sağladı. "Bunun kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedi Al, içimi bir şüphe ürpertisiyle doldurarak; fazlasıyla tatmin olmuştu. "Tüm ruhun ve bedeninin olmadığı o küçük sorunu iyileştirebilecek lanetler var ve bu cadı saçmalığı..." Al, Pierce'a elini salladı. "Buradaki mi? Mutfakta biraz daha fazla zaman geçirmeye değer. Sadece doğru laneti bulma meselesi. O altın çocuk, kaçan çocuk ve önümüzdeki otuz yıl boyunca faturalarımı ödeyecek."

Eldivenlerinin içinde üşüyen ellerimi sıktım. *Pierce'ın iblislerle bir geçmişi mi vardı? Lanet olsun!* "Onu tanıyor musun?" Dedim, kelimelerim beyaz bir buğuya dönüştü. Bu, Pierce'ın ley hatları konusunda neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyordu. Ama o çok iyiydi. O çok... normaldi!

"Ben demonoloji yapmıyorum!" Pierce haykırdı. "Doğrudan gitmeme izin ver, seni kurtlanmış koyun ciğeri parçası, yoksa güçlü bir yenilgiye uğrayacaksın. Senin bir durumun yok. İkinci sınıf-"

Al kolunu esnetti ve Pierce'ın boğazı düğümlendi. "Bunu daha önce bulmayı hiç başaramamıştım," dedi Al, Pierce parmaklarını boğazına geçirmesine rağmen her zamanki kibirli havasını geri kazanarak. "Ama adını duymuştum, kaşıntılı cadı.

Gordian Nathaniel Pierce'ı herkes duymuştur. Neredeyse Newt'i öldürüyordu, bu yüzden onun üzerinden yeterince para kazanacağım.

önümüzdeki on yıl için çağıran isim. Birileri onun için büyük para ödeyecek." Sesi alçaldı. "Onu dürtmekten başka bir şey yapmasalar bile."

Bir iblis uygulayıcısı değil ama bir iblis katili, diye düşündüm garip bir rahatlama hissiyle. Bis bile rahatlamış görünüyordu. Kiliseye baktım ama hâlâ bir hareket yoktu. "Al, insanların benimle konuşmasını kaldıramazsın," dedim ve Al gülünce, "O zaman onu satın *alacağım!*" diye patladım.

Bis iri gözlerle bana döndü ve Pierce bile itiraz etmek için ağzını açtı, Al onu sarsınca homurdandı. "Ruhun üzerine değil," diye mırıldandı iblis, adamın dudakları meydan okurcasına birbirine yapışana ve gözleri nefretle parlayana kadar Pierce'ı kendine çekti. "Şey, belki..." diye düşündü Al, sonra başını salladı. "Hayır, senin ruhun için bile," diye onayladı. "Onu sana satmayacağım. O cadı sınıfı tavanına rağmen, şu anda senden daha tehlikeli. Zirve noktasında. Ayrıca, familiar'larınız için kaç tane küçük kötü adama ihtiyacınız var?" dedi hafifçe, Bis'e bakarak. "O iblisleri öldürmeye çalışmayı seven kötü bir adam."

"Ben iblis değilim," dedim, sesim titriyordu ve Al'ın gözleri kısıldı.

"Öyleyim," diye mırıldandı. "Bu geceyi onu ayarttığın için bir teşekkür

olarak kabul et.

bana, kaşıntılı cadı. *Dersleriniz* bir sonraki duyuruya kadar iptal edilmiştir. Bir süre meşgul olacağım."

"Al!" Buğulanmaya başladıklarında bağırdım. "Sakın beni bırakıp gitme!"

Gözlüklerinin üzerinden bana gülümseyen Al başını salladı. "Kontrol sende değil, Rachel. Kontrol bende. Her şeyin."

Öfkeyle bağırdım, "Beni kontrol etme hakkını kötüye kullanıyorsun ve bunu biliyorsun! Onu geri ver ve birlikte olduğum insanları kaçırmayı bırak, yoksa bana yardım et, ben...ben..."

Al tereddüt etti ve ben titremeye başladım. "Ne yapacağım?" diye sordu ve Pierce acıyla gözlerini kapattı. "Auran iyileşene kadar çizgi çizemezsin ve ben bunu senin için düzeltmeyeceğim." Bis'e bakarak, çirkin yaratık tıslayana kadar ilerledi. "Çaresizsin, Rachel Mariana Morgan."

Geri çekildim, afalladım. Kahretsin, üç ismimi de kullanması bir uyarıydı, muhtemelen alabileceğim tek uyarıydı. Eğer onu çağırırsam istediğimi elde edebilirdim ama bana gösterdiği azıcık saygıyı da kaybeder ve bir iblis çağırıcı gibi muamele görmeye geri dönerdim. Ve ben onun bana gösterdiği saygıyı seviyordum.

az da olsa. Hava basıncı her değiştiğinde korkmak zorunda olmamak hoşuma gidiyordu. Ever-after'daki partiler tam bir baş belası olsa da Al'ın mutfağı huzurluydu. Bunun bitmesini istemedim. Ama insanları kaçırmaması duracaktı.

"Bu iş bitmedi," diye yemin ettim, hayal kırıklığından titriyordum. "Bu işi çözeceğiz ve sen de onu bırakacaksın!"

"Nasıl, kaşınan cadı mı?" diye alay etti.

Olmayan bir cevabı ararken yüz ifadem çarpıldı.

Beni konuşmadan gören Al, Pierce'ı neredeyse ayakları yerden kesilecek şekilde ayağa kaldırdı. "Beni arama. Ben seni ararım," dedi ve Pierce ile birlikte ortadan kayboldu.

Kalbim küt küt atarken, onun olduğu yere baktım. "Lanet olsun Dönüş'e!" diye bağırdım. Hayal kırıklığıyla kiliseye doğru döndüm ama orada bana yardım edecek hiçbir şey yoktu. Işıklar parlaktı ve sessiz karın üzerine yayılıyordu. Çantamı ve kehanet aynamı kaptığım gibi arka kapıya yöneldim ve son anda kurabiyeleri kaptım. Al bir süre Pierce'la meşgul olacaktı ama ben bu işi halledene kadar yanımdaki herkes potansiyel hedefti.

İhtiyacım olan şey bu değildi.

On yedi

Beni görmezden geliyorsun, ha?" Korku yerine öfke duymaya çalışarak mırıldandım, aynamı ve kurabiyelerimi tezgâha bıraktım, sonra da gece çantamı masanın altına atıp yoldan çektim. Kanvas çuval ince bir tuz tabakasını sıyrarak çamurlu bir kar lekesi bıraktı ve ben de dolaplara döndüm. Tuz. Bir çizgiyi nasıl atlayacağımı bilmiyordum ama Al'a bağlanmak için büyü aynamı kullanacaktım ve onun önce bana atlaması ihtimaline karşı bir daire içinde olmak istiyordum. Öyle ya da böyle, bir araya gelecektik.

Bis buzdolabının tepesinden kanatlarını gergin bir şekilde oynattı. Benimle içeri girdiğini bile görmemiştim. Hassas çocuk korktuğumu biliyordu ama Al bana gelmezse ben ona giderdim. Tecrübesizliğimle alay ederek, bana çaresiz olduğumu söyleyerek elindeki kozu ortaya atmıştı. Üç aydır ona güveniyordum, rehavete kapılmışım. Artık hatlarda nasıl seyahat edeceğime dair iyi bir fikrim vardı. Bunu yanına bırakamazdım, yoksa hayatımın geri kalanında beni ezip geçerci. Çizgiyi aşmıştı ve onu geri döndürmek bana kalmıştı.

Bir varlık fısıltısı farkındalığıma dokundu ve sarsıldım, Ivy'yi görmek için döndüm, eli kemerin üzerindeydi ve gözlerinde merak vardı. "Gittiğini sanıyordum. Hâlâ burada mısın?"

"Pierce'ı aldı," dedim acı bir şekilde ve dudakları aralandı. "Onu çizgiden çekip aldı. Kahretsin, bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

Gözleri ezilmiş kurabiyelere kaydı ve geri döndü. "Pierce ley hattında mıydı?" diye sordu, buzdolabına gidip portakal suyuyla çıkarken. "Onu gördün mü? Hayalet olarak mı?"

Başımı salladım, tebeşirim için mutfağı taradım. "Sağlamdı. Al onu aldı.

Çok kızgınım."

Yusufçuk kanatlarının takırtısı belirginleşti ve Jenks içeri daldı, üç çocuğunu neşeli bir kovalamacayla takip etti. Beni gördü ve çocuklar kıkırdarak buzdolabının üstündeki Bis'in arkasına saklanırken sarsılarak durdu. "Rache!" diye bağırdı, açıkça şaşırmıştı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ben hiç gitmedim," dedim ekşiyerek. "Manyetik tebeşirim nerede?" Bir çekmeceyi açtım ve karıştırdım. Bir tuz çemberi dışarıdaydı. Yerde erimiş kar vardı. Tuz, iyi. Tuzlu su, kötü. "Gidip Al'la konuşmalıyım," diye bitirdim.

Perinin bakışları kehanet aynasına kaydı. "Gitmek mi? Nereye?"

Çekmeceyi kapattım ve Bis sıçradı. "Sonsuza kadar."

Gözlerini kocaman açan Ivy meyve suyunu dökmekten vazgeçti. Jenks'in kanatları takırdadı ve ozon kokusunu üzerime gönderecek kadar yakınımdan uçtu. "Dur, dur, dur!" diye bağırdı. "Tink'in küçük kırmızı ayakkabıları adına, sen neden bahsediyorsun? Çizgileri nasıl atlayacağını bilmiyorsun."

Sinirlenerek ceketimi çıkardım ve sandalyemin üzerine attım. "Al Pierce'ı aldı. Onunla konuşuyordum ve onu aldı. Al beni dinlemiyor, ben de gidip onunla konuşacağım. Hikayenin sonu."

"Hikayenin sonu doğru! Peri osuruğu mu kokluyordunuz?" Matalina uçarak içeri girip gözleri fal taşı gibi açılmış çocukları ve Bis'i toplayıp ipek ve kösele kanatların girdabında dışarı çıkarırken Jenks bağırdı. "Bu adam için *hayatını* riske mi atacaksın? Bırak onu, Rache! Herkesi kurtaramazsın! Ivy, söyle ona kendini öldürtecek!"

Bir çekmeceyi daha kapattım ve diğerini açtım. "Bunu Pierce'ı kurtarmak için yapmıyorum," dedim gümüş takımlarımı ve kutsanmış mumları karıştırırken. "Bunu yapıyorum çünkü Al bir pislik. Birini kaçırmak için beni kaldırma bahanesini kullandı. Eğer ona haddini bildirmezsem, beni ezip geçecek. *Manyetik tebeşirim* de nerede kaldı!"

Şoka giren Jenks birkaç metre geriye doğru uçtu. Ivy kendini harekete geçirdi ve ıvır zıvır çekmecesini açtıktan sonra elime bir çubuk manyetik tebeşir tutuşturup geri çekildi. Portakal suyunu kavrayan parmakları baskıdan bembeyaz olmuştu.

Mutfaktaki köşesine dönmesini izlerken öfkem aniden söndü. Temposu yavaş ve boğucuydu ve gözleri neredeyse tamamen siyahtı. I

üzgün olmamın içgüdülerini zorladığını biliyordum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes verdim. Onu burada istiyordum. Al'la bahçede tek başıma güvenle konuşabilirdim ama bunun tehlikeli olma potansiyeli vardı ve bunu onlar etraftayken yapacaktım.

"Neden Dali'yi arayıp şikâyet etmiyorsun?" Jenks sordu.

Bir anlık endişe parladı ve kayboldu. "Yapabilirdim," dedim, mutfak zeminindeki kazınmış çizginin hemen içinde kalın bir tabaka parlak tebeşir çizmek için iki kat eğilirken. "Ama o zaman sorunumu çözmesi için başka birine sızlanırdım. Al beni yine de ciddiye almaz ve Dali'ye bir iyilik borçlu olurum. Eğer Al'ı bana saygılı davranmaya zorlamazsam, bunu asla elde edemeyeceğim. Haftalardır beni oradan oraya taşıyor. Bunu halledebilirim." Tebeşiri kehanet aynasının yanındaki tezgâha koyarken ellerim titriyordu. *Bunu nasıl yapacağım?*

Jenks'in kanatları bulanıklaştı ama tezgâhtan ayrılmadı. Endişeyle lavaboya yaslandım ve botlarımı çıkardım. Önce birini, sonra diğerini tekmeleyip masanın altından geçirerek çantamın yanında durmasını sağladığımda kimse bir şey söylemedi. Çoraplarımın arasından tuzlu kumlar belli oluyordu ve muşambayı hissedince ürperdim. Eğer bunu çözebilirim, özgür olacaktım. Ve Al'in mutfağına gittiğimde, benimle uğraşmak zorunda kalacaktı. Bana bunu yaptırdığı için ona teşekkür etmeliydim.

Eğer bunu yapabilirsem. Nefes alarak çemberin içine adım attım.

Jenks ayağa kalktı, kırmızı ışıltılar ondan uzaklaşıyordu. "Ivy, ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyle."

Yanındaki portakal suyuna dokunmayan Ivy başını salladı. "Eğer bunu yapabilseydi, daha güvende olurdu. Bize o kadar güvenmek zorunda kalmazdı Jenks. Bence bırak denesin."

Peri bir gürültü patlaması yaptı ve kapıda kümelenmiş olan çocukları ortadan kaybıldı.

İçimden bir ürperti geçti ve endişeyle kehanet aynamı yakınımaya çektim ve elimi pentagramın mağarasına koydum. Parmaklarım anında soğudu, kırmızı renkli camdan yükselen buz gibi soğuk parmaklarıma neredeyse kramp girecekti. "Bunu yapabilirim," dedim kendimi inandırarak. "Çizgilerin zaman içinde yer değiştirdiğini söylemiştin. Al'ın bunu yüzlerce kez yaptığını gördüm. QED." *Mutlu şeyler düşün. Al'ın mutfağı. Ozon kokusunu. Huzuru. Bay Balık.*

Jenks yer değiştirerek çağrı çemberime kırmızı bir toz serpti. Olduğu yerde kalsaydı, benimle birlikte çemberin içinde olacaktı. "Jenks, git Ivy'nin yanına otur."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Hayır. Auran yeterince kalın değil. Kendini öldürebilirsin. Auran daha iyi olana kadar bekle."

Bardağın tozunu üfledim ve elimi bardağa daha sıkı bastırdım. "Zamanım yok. Bunu şimdi halletmeliyim yoksa hayatımın geri kalanında beni ezip geçecek. Geri çekil." Dizlerim titriyordu ve tezgâhın Ivy ile benim aramda olmasına sevinmiştim.

"Hayır. Bunu yapmana izin vermiyorum. Ivy, ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyle!"

"Çemberden çık Jenks," dedim sertçe. "Ya Al bir peri istediğine karar verirse, ha? Ya da tanıdığı biri vampirlerden hoşlanmaya başlarsa? Akşam yemeği sırasında gelip seni ya da çocuklarından birini almasına ne engel olabilir ki! Bu konuda biraz vicdanlı olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Ve Tanrı şahidim olsun ki bana biraz saygılı davranmasını sağlayacağım. Al'ın bunu daha önce yapmamasının tek nedeni, benimle birlikte olmaya değer birini görmemiş olması.

Ama şimdi beş parasız! Kapkaça başlayacak. Çemberimden çık!"

Jenks hüsrân dolu bir ses çıkardı ve mutfağı aydınlatan bir toz patlamasıyla oradan ayrıldı. Mabetten kısa süreli bir peri bağırışması sesi geldi, sonra hiçbir şey olmadı.

Kan basıncım düştü ve ben ona bakarken Ivy gözlerini açtı. Korkudan simsiyah olmuşlardı. "Keasley'nin seni geri çağırmasını sağlamadan önce ne kadar beklememi istiyorsun?"

Önce pencereye, sonra saate baktım. "Güneş doğmadan hemen önce." Başım ağrıyordu ve çenemi açmaya zorladım. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacaktı. Ve bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyordum. Lavabonun üstündeki saate baktım ve yavaşça nefes vererek arka taraftaki hatta dokundum.

Sinirlerim boyunca ileri geri sıyrılan pürüzlü metalin o yeni, çığ soğukluğuyla içime akarken ürperdim. Bu his öncekinden daha kötü görünüyordu, mide bulandırıcı düzensizlik beni hasta ediyordu.

Jenks'in kanatları geri dönerken uğuldadı, siyah parıltılar saçarak Ivy'nin yanında süzüldü. Çemberim henüz kurulmamıştı ama o Ivy'nin yanında kaldı. Gözlerimi kırıştırdım ve titreyerek dengemin geri gelmesini bekledim. "Başım dönüyor," dedim o hissi hatırlayarak. "Ama iyiyim." *Bunu yapabilirim. Ne kadar zor olabilir ki? Tom bunu yapabilir.*

"Bu senin ince auran," dedi peri. "Rache. Lütfen."

Çenem sıkıştı ve başım dönmeye başladı, başımı salladım ve daha da sersemledim.

Kendimi daha dik durmaya zorladım ve Ivy bana başını salladığında çorabımı beceriksizce sağ ayağımdan çıkardım ve başparmağımı manyetik tebeşirin pürüzsüz dişine koydum.

Eşkenar dörtgen, diye düşündüm kararlılıkla. Tetikleyici kelime bir göz kırpışında daireyi heceleyecekti.

Acı içime işledi. Elimi aynadan çektim, hattan gelen enerji filtrelenmeden ve auramın yastığı olmadan kükrerken iki büklüm oldum. "Tanrım..." diye inledim, sonra yeni bir dalga bana çarptığında soğuk muşambaya düştüm. Acıdı. Çemberi tutmak acıtıyordu, hem de çok acıtıyordu; baş döndürücü, keskin darbeler bir Mack kamyonunun gücüyle bana çarpıyordu. Bir Mack kamyonu tarafından çarpılmaktan kurtulabilirsin. Aslında ben kurtuldum. Ama bir hava yastığı ve atalet tılsımı olmadan değil. Auram o yastık olmuştu. Şimdi işe yaramayacak kadar inceydi.

"Ivy!" Yanağım tuzlu muşambaya gömülürken Jenks bağıırıyordu ki bir spazm daha geçirdim. "Bir şeyler yap! Ona ulaşamıyorum!"

Hattı bırakmadım, onu içimden dışarı ittim. Chi'mden sessiz bir güç dalgası patladı ve acı yok olurken rahatlayarak nefes aldım. Elektrikler kesildi ve beklenmedik bir güç patlaması kilisede yankılandı.

"Yere yat!" Jenks bağırdı ve keskin bir patlama sesi kulaklarımı acıttı.

"Kahretsin," diye tısladı Ivy ve arkamdaki kilere doğru hızlı adımlarla ilerleyişini göz ucuyla izlerken yanağım tuzlu zemine sürtündü. Yine de dikkatim buzdolabından hiç ayrılmadı. Yanıyordu, büyümün korkunç altın ve siyah ışıltısı güçsüz mutfak aydınlatırken kapı tek sürgüden sallanarak açıldı. *Buzdolabımızı kırdım!*

"Jenks?" Fısıldadım, içimden ittiğim çizginin gücünü hatırlıyordum. *Sanırım kilisedeki bütün sigortaları attırmıştım.*

Ivy yangın söndürücüyle sihirli bir şekilde çıkan yangını söndürürken üzerimde peri kanatlarının vızıltısını duydum. Arkamda peri seslerini duyabiliyordum ama ışıklar tekrar yanarken cenin pozisyonunda yere uzanmakla yetinerek gözlerimi kapattım. Söndürücünün boğucu tıslaması kesildi ve geriye sadece benim düzensiz nefes alışım kaldı. Kimse kımıldamadı.

"Lanet olsun, Ivy, bir şeyler yap," dedi Jenks, kanatlarından gelen cereyan acıtıyordu.

Tenimi. "Kaldır onu. Ona yardım edemem. Çok küçüğüm."

Farkındalığının sınırında, Ivy'nin botları tedirginlikle tuzu eziyordu. "Yapamam," diye fısıldadı. "Bana bak Jenks. Ona dokunamam."

Acının geçtiğine şükrederek bir nefes daha aldım. Doğrulup kollarımı kaval kemiklerime doladım ve başımı dizlerimin üzerine düşürdüm, acının ve şokun kalıcı hatırası yüzünden titriyordum. *Kahretsin, buzdolabımızı kırmıştım.*

Al'ın kendinden bu kadar emin olmasına şaşmamalı. Çaresiz olduğumu söylemişti ve haklıydı. Ve orada oturup dayak yerken, yüzümden ilk hayal kırıklığı gözyaşının süzüldüğünü hissettim. Eğer Al'ın bana daha saygılı davranmasını sağlayamazsam, yalnız kalacaktım. Marshal ile daha derin bir ilişki kuramazdım çünkü onu hedef haline getirirdim. Pierce hayatta bile değildi ve şimdi sonsuza dek benim arka bahçemden koparılmış olarak yaşayacaktı. Sonunda Al, Ivy ve Jenks'e dönecekti. Onu genel ahlaka uymaya zorlamadığım sürece, etrafımdaki herkes bir iblisin kaprisiyle yaşıyordu.

Bir türlü fırsat bulamadım.

Depresyondaydım, mutfağımda yere oturdum ve titrememek için kendimi zor tuttum. Bana sarılacak birine ihtiyacım vardı, beni bir battaniyeye saracak ve ben her şeyi çözerken benimle ilgilenecek birine. Kimsem olmadığı için kendimi tuttum ve bir damla gözyaşı daha akmasın diye nefesimi tuttum. Hem bedenim hem de kalbim incinmiş ve acı içindeydim. İstesem ağlayabilirdim, lanet olsun.

"Ivy," dedi Jenks, küçük sesinde panik vardı. "Kaldır onu. Ben çok küçüğüm. Ona yardım edemem. Dokunulmaya ihtiyacı var yoksa yalnız olduğunu düşünecek."

Ben yalnızım.

"Yapamam!" Ivy bağırdı ve beni zıplattı. "Bana bak! Eğer ona dokunursam..."

Gözlerim ıslak, yukarı baktım. Onu kırık buzdolabının önünde, raflardan damlayan kullanılmış CO₂ ile gördüğümde içimden bir ürperti geçti. Gözleri doluydu, vampir siyahıydı. Elleri bastırılmış bir ihtiyaçla kenetlenmişti. İçgüdü Rynn Cormel tarafından bu gece erken saatlerde tetiklenen rahatlatma arzusuyla savaştı

Ben. İçgüdülerim kazanıyordu. Eğer bana yardım etmek için bir hamle yaparsa, boğazıma yapışacaktı.

"Sana dokunamam," dedi, gözlerinden süzülen yaşlar onu çok güzel gösteriyordu. "Çok üzgünüm Rachel. Yapamam..."

Kadın harekete geçtiğinde Jenks tavana doğru sıçradı. Kaçıyordu ve bir göz açıp kapayıncaya kadar mutfak boşalmıştı. Yalpalayarak ayağa kalktım. Kaçmıştı ama kiliseden ayrılmayacağını biliyordum. Sadece kendini yeniden bulmak için zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı.

Ayağa fırlarken Jenks'e bakmadan, "Sorun yok," diye fısıldadım. "Bu onun hatası değil. Jenks, ben duş alacağım. Sıcak bir duştan sonra daha iyi olacağım. Güneş doğana kadar çocuklarını yanıma yaklaştıрма, tamam mı? Al onları kaçırırsa kendimle yaşayamam."

Ben önce tezgâhı, sonra da duvarı denge unsuru olarak kullanıp başım eğik, gözlerim görmez halde sendeleyerek banyoya giderken Jenks olduğu yerde kalakaldı. Arkamda mutfağın enkazını bıraktım. Duş almak işe yaramayacaktı ama odadan çıkmam gerekiyordu.

Bana sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Ama yalnızdım. Jenks bana yardım edemezdi. Ivy bana dokunamazdı. Bis bile bana dokunamazdı. Yakınlaştığım diğer herkes ölmüştü ya da hayatımın saçmalıklarından kurtulacak kadar güçlü değildi.

Mia'nın söylediği gibi yalnızdım ve hep öyle kalacaktım.

On sekiz

Bu sabah Ivy'nin koşuşturması, saat on gibi gelip duş alması ve bir saat sonra gitmesi yüzünden uykuya dalmak zor olmuştu. Jenks'in çocukları da yardımcı olmamıştı, Rex'le kovalamaca oynayarak koridorda bir aşağı bir yukarı uğuyorlardı. Yine de başımı yastığıma gömdüm ve yedi kiloluk kedi tüyleri duvarlara ęarpıp sehpayı devirirken yataktan ęıkmadım. Yorgundum, aura hastasıydım ve depresyondaydım ve yatacaktım.

Birkaç saat sonra, Jenks çocuklarını öğle uykusuna yatırmak için Rex'i odama kilitlediğinde, ön kapının açıldığını ve yumuşak adımların kapımın önünden geğtiğini zar zor duydum. Ivy, diye düşündüm ve iç ęekerek yorganımın altına daha da sokuldum, bir paręa nezaket bulduğu ve uyumama izin vereceği için mutluydum. Ama hayır. Hiç bu kadar şanslı olmamıştım.

"Rachel?" diye tiz bir fısıltı geldi ve yusuşçuk kanatlarının sesi, kehribar rengi tahıl tarlaları rüyama girdi. Pierce tarlada uzanmış, dişlerinin arasında bir buğday sapı, kırmızı bulutlara bakıyordu. "Beni öldüremezsın cadı hanım," dedi gülümseyerek, bilinçli düşünceyle birlikte gözden kaybolmadan ve ben tamamen uyanmadan önce.

"Git başımdan Jenks," diye mırıldandım ve battaniyeyi başımın üzerine ęektim. "Rache, uyan." Perdelerimin açılma sesi duyuldu ve Jenks'in kanatlarının sert takırtısı. "Marshal burada."

"Neden?" Başımı kaldırıp saçlarıımın arasından ani ışığa baktım.

Koridordaki adımların anısı yeniden canlandı ve saatimi görmek için

döndüm.

Biri on geçiyor. *Pek uyuyamadım.* Güneş vitray penceremden parlıyordu ve hava soğuktu. Rex ayaklarıımın dibinde sıcak bir su birikintisi vardı.

İzledi, gerindi ve şimdi şifonyerimdeki doldurulmuş zürafanın yanında duran Jenks'e soran bir trille bitirdi.

"Mareşal burada," diye tekrarladı, köşeli yüzü endişeli görünüyordu. "Kahvaltı getirdi. Bilirsin işte, çörek?"

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. "Ah, evet. Ivy nerede?"

"Yeni buzdolaplarını fiyatlandırmak için." Kanatları bulanıklaşarak hareketlendi ve ayağa kalktı, aynadaki yansıması iki kat parlıyordu. "Sabahı Cormel'de geçirdi ama dışarı çıkmadan önce duş almak için geri geldi. Benden sana, bugün sen olmadığın için saat altıda Skimmer'la görüşmek için randevu aldığını söylememi istedi."

Altı mı? Gün batımından sonra. Güzel. Bugün annem ve Robbie ile öğle yemeği yemek istiyordum ama bunu biraz erteleyebilirdim. "Geldiğini duydum." Doğruldum ve gözlerim kararmış bir şekilde saate tekrar baktım. Ivy'nin güzel canavar Rynn Cormel'le birlikte olması hoşuma gitmemiştii ama ne diyebilirdim ki? *Ve neden ağzımın tadı elma gibi?* Eğilerek, Rex'i sarılıp merhaba demek için yorganın üzerinden kendime doğru çektim. Artık ona dokunmama izin verdiği için ondan çok daha fazla hoşlanıyordum.

"Kalkacak mısın?" Jenks kanatlarını kara tahtaya çakılmış çivilere benzer bir ses tonuyla çırparak ekledi. "Marshal mutfakta."

Çörekler. Kahve kokusu da alabiliyordum. Rex'i bırakıp ayaklarımı soğuk zemine doğru sallarken, "Giyinik bile değilim," diye yakındım. "Berbat haldeyim." *Tanrı'ya şükür gün ışıyor, yoksa Al gelip onu da götürmeye karar verebilirdi.*

Peri kollarını göğsünde kavuşturdu ve zürafamın yanında dururken bana üstün bir bakış attı. "Senin daha kötü görüldüğünü de gördü. Kar motosikletini köknar ağaçlarının arasına yuvarladığın zamanki gibi. Ya da seni buzda balık tutmaya götürdüğünde saçına minnow bağırsakları bulaştığında?"

"Kapa çenenini!" Ayağa kalkarken haykırdım. Rex yere atladı ve kapı kolunun altında durup beklemeye başladı. "Beni ona ayarlamaya çalışmaktan da vazgeç," dedim, tamamen uyanmış ve sinirlenmiş bir halde. "Gelmesini senin istediğini biliyorum."

Tek omzunu silkti, utanmış görünüyordu. "Mutlu olmanı istiyorum. Ama değilsin. Sen ve Marshal birlikte bir şeyler yaptığınızda iyi vakit geçiriyorsunuz ve Pierce tehlikeli."

"Pierce'la ilgilenmiyorum," dedim ve kollarımı mavi havlu kumaştan bornozumun kollarına sokup bağlarken Jenks'e ters ters baktım.

"O zaman neden onu kurtarmak için peri tozu kadar heveslisin?" diye sordu ama takınmaya çalıştığı sert tavır, yanındaki gülümseyen pelüş hayvan tarafından bozuldu. "Eğer o olmasaydı, dün gece kendine zarar vermezdin."

"Dün gece Al'ın başka insanları kaçırmak için beni kontrol etme hakkını kötüye kullanmasını engellemeye çalışıyordum," dedim öfkeyle. "Pierce'ı geri getirebilecek olması küçümsenecek bir şey değil ama gerçekten sadece yatmak istediğim insanları kurtaracağımı mı sanıyorsun? Pierce'la yatmak istediğimden değil," diye düzelttim Jenks işaret parmağını kaldırırken. "Trent'i ben kurtardım, değil mi?"

"Evet, yaptın." Jenks elini bıraktı. "Bunu ben de hiç anlamadım."

Rex arka ayakları üzerinde gerinerek kapı kolunu okşadı ve ben de iç çamaşırı almak için şifonyerime gittim. "Dayan Rex," diye mırıldandım. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Benim de gitmem gerekiyordu.

"Rache, ona yardım etsen bile, adama güvenmiyorum. Yani, o bir hayalet!"

Kaşlarım kalktı. *İşte bu yüzden Marshal'a birdenbire saldırmaya başladı,* diye düşündüm. Jenks onun ikisi arasında daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Sinirlenerek çekmeceyi kapattım ve o da bir ışık patlamasıyla ayağa kalktı. "Şunu bırakır mısın!" diye bağırdım. "Pierce'tan etkilenmiyorum." *En azından bu konuda bir şey yapacak kadar değil.* "Eğer Al'ın bana saygılı davranmasını sağlamazsam, etrafımdaki herkes tehlikeye girer. Tamam mı? Bunu bu yüzden yapıyorum, bir randevuya ihtiyacım olduğu için değil."

Jenks'in kanatları uğuldadı. "Seni tanıyorum," dedi sert bir sesle. "Buradan mutlu sona ulaşamazsın. Sahip olamayacağın bir şeyin peşinden koşarak kendi kendini sabote ediyorsun."

Kendini sabote mi ediyor? Beni hiç mi dinlemiyor? Elimde siyah çoraplar, ona baktım ve göz göze geldiğimizi fark ettim. "Çok fazla gündüz talk show'u izliyorsun," dedim ve çekmeceyi kapattım. Sert.

Jenks hiçbir şey söylemedi ama askıdan bir kot pantolon çekerken sözleri içimi sızlatmaya devam etti. Mia kaçtığımı, birinin benimle birlikte hayatta kalabileceğine inanmaktan korktuğumu, korkudan yalnız kalacağımı söylemişti. Ivy ve Jenks'le birlikte yaşamama rağmen hâlâ yalnız olduğumu söyledi. Üzgün bir şekilde

kazaklar, Ivy'nin bana aldığı düzenleyicide üst üste yığılmıştı, onları gerçekten görmüyordum. "Yalnız kalmak istemiyorum," diye nefes aldım ve Jenks aniden omzuma çıktı.

"Değilsin," dedi, sesi endişeyle ağırlaşmıştı. "Ama ben ve Ivy dışında birine ihtiyacın var. Marshal'a bir şans ver."

"Bu Marshal ve Pierce arasında değil," dedim siyah bir kazak çıkarırken. Ama düşüncelerim Jenks'in Ivy'ye beni kucağına alması için bağırmasına dönüp duruyordu çünkü bunu yapmak için çok küçüktü. Ivy o lanet olası kan arzusu devreye girmeden bana dokunamaz ya da beni sevdiğini gösteremezdi. Benim için hayatlarını tehlikeye atabilecek iyi arkadaşlarım vardı ama ben hâlâ yalnızdım. Kisten öldüğünden beri yalnızdım, Marshal'la birlikte bir şeyler yaptığımızda bile. Her zaman yalnız, her zaman ayrı. Bundan bıkmıştım. Biriyle birlikte olmayı, iki insanın paylaşabileceği yakınlığı seviyordum ve bunu istediğim için kendimi zayıf hissetmemeliydim. Mia'nın söylediklerinin gerçek olmasına izin veremezdim.

Giysilerimi kolumun altına sıkıştırarak Jenks'e ince bir gülümsemeyle baktım. "Ne dediğini anlıyorum."

Jenks ayağa kalktı ve beni takip etti. "Yani Marshal'a bir şans verecek misin?"

Bana yardım edemeyecek kadar küçük olmasının onu parçaladığını biliyordum. "Jenks," dedim ve kanatları hareketsiz kaldı. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama ben iyiyim. Yirmi altı yıldır kendimi yerden kaldırıyorum. Bu konuda iyiyim. Marshal ve ben bir şeyleri değiştirecek olsaydık, bunun gerçek bir nedeni olmasını isterdim, ikimiz de yalnız olduğumuz için değil."

Jenks'in kanatları sarktı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, Rache."

Kapı kolunun altında kendi etrafında dönüp duran Rex'e baktım. "Öyleyim," dedim ve sonra ekledim, "Kedinin dışarı çıkması gerekiyor."

"Onu getireceğim," diye mırıldandı ve kapıyı açtığımda hem o hem de kedi dışarı fırladı.

"Marshal?" Kapının çerçevesinden bakınca Jenks ve Rex'in çoktan arka salona ulaşmış olduklarını ve salonun boş olduğunu gördüm. "Hemen geliyorum."

Mutfaktan kayan bir sandalyenin sesi geldi, ardından Marshal'ın tanıdık, yankılanan sesi, "Acele etme Rachel. Kahvem var, bu yüzden mutluyum." Bir tereddüt oldu ve ben ne yapacağını görmek için beklerken

salona baktı ve dalgın bir sesle ekledi, "İksirlerin içinde ne var? Karbonik balmumu gibi kokuyor."

"Uh," diye kekeledim, ona işe yaramadıklarını söylemek istemiyordum. "FIB için yer belirleyici tılsımlar. Onları çağırmam ve disklerle koymam gerekiyor," diye ekledim, böylece onları rahat bırakacaktı.

"Harika," dedi usulca. Jenks'in pixy/kitty kapısını açarken çıkardığı gıcırta belliydi ve Marshal'ın koridora bakmayacağından emin olarak banyoya doğru koştum, Jenks ve Marshal'ın konuşmaya başladığını duyduğumda kapıyı hafifçe kapattım.

Yansımamı gördüğümde "Oh, bu çok hoş," diye fısıldadım. Siyah halkalar gözlerimin altında belirgin bir şekilde görünüyordu ve Jenks'in kıcı kadar solgundum. Yatmadan önce ısınmak için duş almıştım ve nemli saçlarla uyduğum için saçlarım yılan girmiş gibi görünüyordu. Tanrıya şükür Marshal mutfaktan çıkmamıştı. Ten tılsımım halkaların icabına bakacaktı ve suyu açıp ısınmasını beklerken yavaşça soyundum.

Dikkatlice, başımı ne kadar döndüreceğini bilene kadar, farkındalığımı arkadaki ley hattıma gönderdim. Vertigo hafıfledi ve hemen hattı bıraktım. Bugün hiçbir zaman bir çember kuramayacaktım ama dün gecedен daha iyiydi ve bir çember kuramadan etrafta dolaşarak kendimi tehlikeye atmadığımı umuyordum.

"Hayatının ilk yirmi altı yılından farklı bir şey yok," diye fısıldadım ama o zamanlar da peşimde vampirler, iblisler ve çıldırmış elfler yoktu.

Marshal'ın beklediğini düşündüğüm için, her zamanki yirmi dakikalık düşkünlüğüm aceleyle beş dakikalık bir sıçrama ve kaçışa dönüştü. Düşüncelerim mutfağımdaki Marshal ile sonsuzluktaki Pierce arasında gidip geliyordu. Dali'ye şikâyet etmek iyi bir seçenek değildi. Acı çekmeden bir tanesini tutana kadar ip atlamaya çalışmak da öyle. Al adil davranmıyordu ve onu yola getirmek bana düşüyordu. Bana saygı duymasını sağlamanın Dali'ye başvurmaktan başka bir yolu olmalıydı.

Ama zihnim şampuan, durulama ve tekrarlama boyunca mutlu bir şekilde boş kaldı.

Sonunda saçlarımı havluyla silerken Marshal'ın kısık sesiyle mutfağımda oturmuş kahve içerken daha acil bir sorunum olduğunu hatırladım. Saçlarımı savurdum ve aynayı sildim,

Bu konuda ne yapacağımı merak ediyordum. Jenks muhtemelen kafasını saçmalıklarla doldurmuştu. Marshal'ın kız arkadaşı olamazdım. O çok iyi bir adamdı ve bir kriz anında tepki verebiliyor olsa da, Marshal'ın muhtemelen onu öldürmeye çalışan insanları hiç olmamıştı.

Çabucak giyindim, sonra nemli saçlarımı fırçaladım ve kurumaya bıraktım. Kapıyı açıp çoraplı ayaklarla mutfığa doğru ilerlerken Jenks'in sesi netti. Güneşten sıırıslam olmuş mutfığa girdiğimde buzdolabının bantla kapatılmış olduğunu ama bunun dışında normal göründüğünü gördüm. Jenks, Marshal'la birlikte masadaydı ve uzun boylu adam, peri ve Jenks'in öğlen uykusuyla savaşıyor çocuklarından biriyle oturarak aıtmiş gibi görünüyordu.

Marshal gözlerimle buluştu ve gülümsemem soldu. "Merhaba, Marshal," dedim, gerçekten ihtiyacımız olduğunda Mackinaw'da Jenks ve bana nasıl yardım ettiğini hatırlayarak. Bunun için her zaman minnettar olacaktım.

"Günaydın Rachel," dedi cadı ayağa kalkarken. "Yeni diyet planın var mı?"

Buzdolabını patlattığımı söylemek istemediğim için gözlerini buzdolabına kadar takip ettim. "Evet." Tereddüt ettim, sonra beni hastanede ziyaret ettiğini hatırlayarak ona dokunmadan hızlıca sarıldım. Jenks çocuğuyla birlikte kalkıp lavaboya ve bir dilim güneşe doğru ilerledi. "Derslerimden haber var mı?"

Marshal'ın geniş omuzları bir kalktı bir indi. "Bugün e-postalarımı kontrol etmedim ama daha sonra gireceğim. Eminim sadece bir aksaklıktır."

Umarım haklıdır. Bir üniversitenin para vermeyi reddettiğini hiç duymamıştım. Tezgâhın üzerindeki açık çörek kutusuna bakarken, "Kahvaltı için teşekkürler," dedim. "Bu gerçekten çok hoş."

Marshal bir elini kısa siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Sadece seni kontrol ediyordum. Daha önce hastaneden gizlice kaçan birini hiç tanımamıştım. Jenks dün gece Al ile karşılaştığınızı söyledi."

"Kahve mi yaptın?" Al hakkında konuşmak istemediğimi söyledim. "Sağ ol. Güzel kokuyor." Lavabonun yanındaki sürahiye yöneldim.

Marshal ellerini önünde kavuşturdu ve sonra sanki bunun onu ne kadar savunmasız gösterdiğini fark etmiş gibi bıraktı. "Kahveyi Ivy yaptı."

Jenks, kucığında uyuyan bir çocukla musluğun üzerine oturarak, "O gitmeden önce," diye teklif etti.

Lavaboya yaslanıp kahvemi yudumlarken mutfağın iki ucundaki iki adama baktım. Annemin çöpçatanlık yapmasından hoşlanmıyordum. Jenks bunu denediğinde daha da az hoşuma gitmişti.

Marshal tekrar oturdu. Rahatsız görünüyordu. "Demek auranız daha iyi görünüyor."

Bir iç geçirdim ve rahatladım. Beni hastanede ziyaret etmesi büyük incelikti. "Gittikçe kötüleşiyor," dedim ekşiyerek. "Al'dan bugün izin istememin nedeni de buydu aslında. Görünüşe göre auram hatları güvenli bir şekilde kat edemeyecek kadar ince. Daire bile çizemiyorum. Başım dönüyor." *Nefes alamayacak kadar acı çekiyorum ama neden bu konuyu açayım ki?*

"Özür dilerim." Marshal bir çörek aldı ve kutuyu bana uzattı. "Her şey yoluna girecek."

"Bana öyle söylediler." Öne çıkıp ortadaki tezgâhın üzerine eğilerek bir sır aldım. "Sanırım önümüzdeki hafta her şey normale dönecek."

Marshal Jenks'e bir göz attıktan sonra yumuşak bir sesle, "Pierce'ı kastetmiştim. Jenks bana onu kuyrukta gördüğünü söyledi, sonra da Al onu kaçırmış. Tanrım, Rachel. Çok üzüldüm. Gerçekten üzgün olmalısın."

Başımdaki kanın çekildiğini hissettim. Jenks rahatsız olmuş gibi görünme nezaketini gösterdi ve ben de çöreği peçetenin üzerine koydum. "Bu yetersiz bir ifade. Kapatmam gereken özel bir delik olduğunu bilmiyordum. Bayan için bir şey daha.

Rachel'ı düzeltmek için." *Kisten'in katilini bulmakla birlikte. Ben lanet bir albatrosum.*

Cadı bir elini sadece iki aylık kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Anlıyorum. Değer verdiğiniz biri tehlikede olduğunda, onun için dünyayı yerinden oynatırsınız."

Tansiyonum yükseldi ve Jenks'e kaşlarımı çatarak bir elimi kalçama koydum. "Jenks, kedin kapıda."

Peri ağzını açtı, yüzümü buruşturmama baktı ve sonra ipucunu aldı. Marshal ile anlam veremediğim bir erkek bakışı alışverişinde bulundu ve kalçasında uyuyan çocukla dışarı uçtu. Uyuyan bir çocukla oldukça hoş görünüyordu ve Matalina'nın nasıl olduğunu merak ettim. Jenks son zamanlarda onun hakkında çok ketum davranıyordu.

Kanatlarının uğultusu bile kesilene kadar bekledim, sonra karşısına oturdum.

Marshal'dan. "Pierce'ı sadece bir gün tanıdım," dedim, ona bir açıklama borçluymuşum gibi hissederek. "On sekiz yaşındaydım. Jenks gerçek bir ilişki yaşayamayacağım erkekler aradığımı düşünüyor, böylece hayatımda bir ilişki olmadığı için kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmıyorum, ama gerçekten Pierce ile aramda hiçbir şey yok. O sadece yardıma ihtiyacı olan iyi bir adam." *Çünkü beni tanıma talihsizliğine sahip.*

"Erkek arkadaşın olmaya çalışmıyorum," dedi Marshal yere doğru. "Sadece arkadaşın olmaya çalışıyorum."

Bu, sahip olduğum her bir suçluluk düğmesine çarptı ve buna ne diyebileceğimi bulmak için gözlerimi kapattım. Marshal arkadaş olarak mı? Güzel bir düşünce, ama daha önce hiç yatmadığım bir erkek arkadaşım olmamıştı. Hatta Ivy ile ilgili düşüncelerim bile vardı. Marshal, bir erkeği fiziksel ilişkiye dökülmesine izin vermeden ciddi olarak tanıdığım en uzun süreydi. Ama gerçekten çıkmıyorduk. *Çıkıyor muyduk?*

Kafam karışmıştı, yavaşça nefes verdim. Bununla nasıl başa çıkacağımı merak ederek eline baktım. Güzel bir eldi, güçlü ve bronzdu. "Marshal," diye başladım.

Oturma odasındaki telefon çaldı ve mutfaktaki dahili telefon dün gecedan beri sessizde olduğu için yanıp söndü. Jenks bakacağını bağırdı ve ben de sandalyeme geri çöktüm.

"Marshal," diye tekrarladım Rex içeri girdiğinde, çünkü efendisi artık koridorda bizi dinlemiyordu. "Yapmaya çalıştığın şeyi seviyorum ve seni çekici bulmadığımdan değil," dedim kızarak ve gevezelik etmeye başlayarak. "Ama iblislerle çalışıyorum, her tarafım onların pisliğiyle dolu ve auram o kadar ince ki bir çizgiye dokunup hiçbir şey yapamıyorum! Benim saçmalıklarımın daha iyisini hak ediyorsun. Gerçekten hak ediyorsun. Ben buna değmem. Hiçbir şey değmez."

Marshal eğilip elimi tuttuğunda bakışlarım yukarı kaydı.

"Seninle birlikte olmanın zor olmadığını hiç söylemedim," dedi yumuşak bir sesle, kahverengi gözleri ciddiyetle bana bakıyordu. "Dükkânıma bir metre boyunda bir peri ile girip Vampir Charms kredi kartıyla bir dalış satın aldığın anda bunu anlamıştım. Ama sen buna değersin. Sen iyi bir insansın. Ve senden hoşlanıyorum. Yapabildiğim zaman sana yardım etmek istiyorum ve yapamadığım zaman da kendimi suçlu hissetmeme konusunda giderek daha iyi oluyorum."

Elimdeki eli sıcaktı ve ona baktım. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı," diye fısıldadım sesim bozulmasın diye. "Teşekkür ederim. Ama ben uğruna ölmeye degecek biri değilim ve bu çok büyük bir olasılık."

Peri kanatlarının takırtısı araya girdi ve Jenks uçararak içeri girdiğinde Marshal geri çekildi. Isınmak için ellerimi masanın altına sakladım.

"Ah, Rache," dedi Jenks aramıza bakarak. "Ben Edden."

Tereddüt ettim, ilk dürtüm beni geri aramasını sağlamaktı. Belki Mia'yla ilgili bir şey biliyordu.

"Bir ölüm perisi hakkında," diye devam etti Jenks. "Eğer telefonu açmazsan bir araba göndereceğini söylüyor."

Ayağa kalktım ve Marshal gülümseyerek bir çörek aldı. "Mia hakkında mı?" Uzatma kablosuna uzanırken sordum. Gözlerim tezgâhın üzerine dizilmiş işe yaramaz yer bulucu iksirlere kaydı ve gözlerimi kıptım. Hepsı gitmişti.

"Nerede benim-" diye başladım ve Marshal dikkatimi çekmek için elini salladı. "Dolabında asılı. Onları senin için çağırdım." Gözleri genişledi Aniden endişelenen yüz ifademi. "Özür dilerim. Sormam gerekirdi ama işlerinin bittiğini söylemiştin. Yardım edebileceğimi düşündüm, bilirsin..."

"Hayır, sorun değil," dedim, Edden'ın hatta benimle konuştuğunu uzaktan duyarak. "Teşekkürler," dedim yüzüm kızarak. Harika, şimdi onları berbat ettiğimi biliyordu. Kendi tılsımlarını yapıyordu ve kızılağaç kokusunun eksikliğinden bunların fiyasko olduğunu anlayabilirdi.

Utanarak telefona döndüm. "Edden?" Dedim, utanarak. "Onu buldun mu?"

"Hayır, ama bu öğleden sonra şu ölüm perisi kadınlardan biriyle ilgili olarak yardımınızı istiyorum," dedi Edden söze girmeden, çakıllı sesi minnettarlıkla karıştı ve oturma odasındaki orijinal hat hâlâ açıkken kulağa tuhaf geliyordu. "Bunun adı Bayan Walker. Kayınvalidemden bu yana konuştuğum en ürkütücü kadın ve bu sadece telefon konuşmamızdan ibaretti."

Marshal'a baktım, sonra ona sırtımı döndüm. Jenks onun omzunda oturuyordu, çocuğu da muhtemelen ait olduğu yerde, masadaydı.

"Bu sabah departmanı aradı," diyordu Edden, dikkatimi geri çekerek. "Bayan Harbor'ı bulmama yardım etmek için bu öğleden sonra San Diego'dan buraya uçacak. Onunla konuşurken burada olabilir misin? Banshee'ler de vampirler gibi kendi kendilerini polise teslim ediyorlar ve o da yardım etmek istiyor."

hiçbir şey yapmayacak."

Sonuncusu oldukça ekşi bir şekilde söylendi ve o göremese de başımı salladım. Bu mantıklı geliyordu ama kendi türünden bir *bebek* beni neredeyse öldürüyorsa bu kadınla tanışmak istediğimden emin değildim. "Ah," dedim tedirgin bir şekilde, "gerçekten yardım etmek isterdim ama auram hâlâ zayıf. Başka bir ölüm perisiyle konuşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." *Ayrıca, Al'ın bugün uslu durmasını sağlayacak bir yol bulmalıyım.*

Jenks onaylamak için kanatlarını vızıldattı ama Edden mutlu değildi.

"Seninle tanışmak istiyor," dedi. "Seni istedi. Rachel, benimle konuşmak için orada olmanı şart koştu. Sana ihtiyacım var."

Edden'ın istediği sona ulaşmak için gerçeği esnetip esnetmediğini merak ederek iç çektim. Elimi başıma götürerek bir süre düşündüm. "Jenks?" "Beni emmeye başlarsa anlayabilir misin?" diye sordum, bu konuda emin değildim.

Perinin kanatları parladı. "Emin olabilirsin, Rache," dedi, yardım edebildiği için çok mutluydu.

Alt dudağımı ısırdım ve riskleri tartarken açık hattın yankısını dinledim. Mia'nın, çocuğunun beni öldürmeye çalışmasına izin verdiği için kendi cezasını çektiğini görmek isterdim ve Bayan Walker da yardımcı olabilirdi. "Tamam," dedim yavaşça ve Edden memnun bir ses çıkardı. "Nerede ve ne zaman?"

Edden kendinden emin bir şekilde, "Uçağı üçte iniyor ama Batı Yakası saatiyle çalışıyor, o yüzden geç bir öğle yemeğine ne dersiniz?" dedi. "FIB'de."

"Benim öğle yemeğimi mi yoksa senin öğle yemeğini mi

kastediyorsun?" Gözlerimi devirerek sordum. "Carew Tower'da

dört diyelim mi?"

Carew Kulesi mi? Bu bir kadın olmalı.

"Seni alması için birini göndereceğim," diyordu Edden. "AMA konusunda da iyi iş çıkardın. Nasıl bu kadar çabuk aldın?"

Marshal'ın omzunda oturan Jenks'e baktım. "Rynn Cormel," dedim, Marshal'ın benim etrafımda olmanın ne kadar riskli olduğunu anlamaya başladığını umarak.

"Lanet olsun!" Edden haykırdı. "Çekiciliğin var. Öğleden sonra görüşürüz."

"Hey, Glenn nasıl?" diye sordum ama telefon kapandı. *Carew Tower'da dört*, diye düşündüm, telefonu kapatırken giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı karıştırıyordum. *Bunu yapabilirim. Bunu nasıl yapacağım?* Çok yorgundum ve daha yeni kalkmışım.

Bakışlarım bir zamanlar büyü kitaplarımı sakladığım ada tezgâhına kaydı. Ben hastanedeyken Ivy hepsini çan kulesine geri taşımıştı ve hepsini tekrar aşağı indirme düşüncesi iç çekmeme neden oldu. Al, bir insanın aurasını tamamlayacak bir büyü olmadığını söylemişti ama belki de bir insanı ölüm perisinden koruyacak bir şey vardı.

Kontrol etmek için ayağa kalktım ve oturma odasından açık hattın bip sesi geldi. Jenks ilgilenmek için dışarı çıktı ve ben misafirim olduğunu hatırlayarak donakaldım. "Ah, özür dilerim," dedim, sandalyesinde rahatça oturup çörek yiyen Marshal'ın eğlenen yüz ifadesine bakarak. "Tavan arasına çıkıp birkaç kitap almam gerekiyor. Bir büyü aramak için."

"Onları aşağı indirmek için yardım ister misin?" diye sordu, çoktan ayağa kalkmıştı.

Diğerleriyle birlikte iblis metinlerini düşünerek, "Sadece birkaç kitap," diye çekindim.

"Sorun değil." Rahat ve kendinden emin adımlarla mabede yöneldi, ben de peşinden gitmek için çabaladım. *Kahretsin, neden iblis mesajları aldığımı nasıl açıklayacağım?*

İbadethane sessizdi, periler için çalıştırılan ısıtıcıdan dolayı sıcaktı. Jenks telefonu kapatmıştı ve en büyük iki çocuğuyla birlikte çatı katında oturmuş nöbet tutuyordu. Marshal'a yetiştiğimde "Bunu tek başıma yapabilirim," dedim ve o da bana yan yan baktı.

"Sadece birkaç kitap," dedi ve yanında getirdiği çörekten bir ısırık aldı. "Onları aşağıya getireceğim ve sonra gitmemi istersen giderim," diye ekledi dolu ağzının etrafında. "Yapacak işlerin olduğunu biliyorum. Sadece seni kontrol etmek istedim, hepsi bu."

Ses tonunda bir miktar incinmişlik vardı ve onu soğuk fuayeden geçip çan kulesine çıkan ısıtmasız dairesel merdivenlere kadar takip ederken kendimi kötü hissettim. Daha önce bir kez, geçen Cadılar Bayramı'nda iblislerden saklanırken orada büyü yapmışım. Marshal şehre yeni gelmişti ve bir daire arıyordu. Tanrım, bir şeyler yapalı iki ay mı olmuştu? Daha uzun gibiydi.

"Mareşal," dedim tepeyi bulduğumuzda ve ısıtılmayan çan kulesinin soğuşunda kollarımı kendime sardım. Lanet olsun, burası soğuktu ve nefesim buharlaşıyordu. Alanın üzerinde sahte bir çatı oluşturan devasa çanın üzerindeki açık kirişleri aradım ama Bis başka bir yerdeydi. Muhtemelen dün gece kendini saçaklara, bütün gün güneşin vuracağı yere koymuştu. Ergen gargoylle sert havalar dışında içeri girmezdi ve büyüdüğünde muhtemelen o zaman bile girmezdi.

"Hey, bu çok güzel!" Marshal dedi ve altıgen odaya bakarken memnuniyetle geri çekildim. Pürüzlü zemin toz rengindeydi ve duvarlar hiç bitirilmemişti, hala ikişer dörder ve dış cephe kaplamasının arkası görünüyordu. Dışarıyla aynı sıcaklıktaydı, yaklaşık elli derece, alt kattaki buharlı sıcaklıktan sonra ferahlatıcıydı.

Çıtalı pencereler ışığı ve sesi içeri alıyor, burayı oturup günü izleyebileceğiniz hoş bir saklanma yeri haline getiriyordu. Marshal dışarı bakmak için ortalardan birini eğdiğinde şaşırmadım. Yanında, kaçmak zorunda kaldığım zamanlar için buraya bıraktığım katlanır sandalye vardı. Ona onluk alanın ortasında yeşil mermer tablalı antika bir şifonyer ve yaşlılık lekeli bir ayna vardı. Kitaplığım pencerelerin arasındaki boşluklardan birine yerleştirilmiş maun rafın üzerindeydi. Onun yanında, kapının yanında solmuş bir kanepe vardı. Bunun dışında, belli belirsiz yankılanan çanın neredeyse bilinçaltı uğultusu dışında her şey boştu.

Yorgun bir halde kanepeye oturup kitaplardan birini kucağıma aldım ve Marshal merakını giderirken oturmaktan memnun oldum. Düşüncelerim tekrar aşağıya, dolabımdaki işe yaramaz tılsımlara kaydı. "Hımm, Marshal, şu yer belirleme tılsımları hakkında," dedim usulca.

Marshal gülümseyerek döndü. "Dudaklarım mühürlü," dedi odayı geçerken. "FIB için yaptığın işlerin gizli olduğunu biliyorum. Bu konuda endişelenme."

Tamam, bu garip, diye düşündüm Marshal yanıma oturup kitabı elimden alıp açtığında. Tılsımların kötü olduğunu nasıl bilmez?

"Ne arıyoruz?" diye neşeyle sordu, sonra muhtemelen karıncalanmaya başlayan eline baktı. İblis kitapları böyleydi.

"Auramı korumak için bir büyü," diye önerdim. "Elinde bir iblis metni var."

Marshal gözlerini kırptırdı, neyi açtığını fark edince kaskatı kesildi. "Demek bu yüzden onları burada tutuyorsun," dedi, ona bakarak ve ben de başımı salladım.

Şaşırtıcı bir şekilde kitabı geri vermedi ama merakına yenik düşerek sayfayı çevirdi. "Aurana yardım edecek bir tılsım ihtiyacın yok," dedi. "Yapman gereken şey bir masaj yaptırmak."

Omuzlarım gevşedi ve öğleden sonra çığlık çığlığa koşmadığına sevinerek, "Masaj mı?" diye mırıldandım.

"Tüm vücut, tepeden tırnağa," dedi, sayfayı çevirip tek bir müzik notasıyla bir orduyu yok edecek bir lanet bulduğunda başladı. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Eğer doğru yaparsan, tabii." Uzanarak bir üniversite ders kitabını aldım ve dizine döndüm. Parmaklarım soğuktu ve onlara üfledim. "Bir masaj her şeyi daha iyi yapar, ha?"

Marshal kıkırdadı ve sararmış bir sayfayı çevirdi. "Eğer doğru yaparsan, elbette," dedi beni taklit ederek ve başımı kaldırdığımda onu gülümserken buldum. "Scout'un onuru. Masaj sindirim ve uyku ritimlerini tetikler. Auranız o zaman kendini yeniler. Masaj yaptırırsanız auranız daha iyi olacaktır."

Ona baktım, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Gerçekten mi?" "Evet." Kendine olan güveni bir sonraki laneti

gördüğünde sarsıldı.

Binaları devirecek kadar güçlü bir rüzgar estirdi. Önce bana, sonra lanete baktı. "Rachel?" diye kekeledi.

"Ne?" Uyarı bayraklarım yükselmeye başladığında söyledim. Ben siyah bir cadı değildim, lanet olsun.

"Bu çok ürkütücü bir şey," dedi, kaşları çatılmıştı ve ben de güldüm, iblis kitabını tekrar kucağıma, üniversite metnini de yere bıraktım.

"İşte bu yüzden yapmıyorum," dedim, sırf kara vebaya neden olacak bir laneti nasıl çarpıtacağımı anlatan bir kitaba sahip olduğum için kötü olduğumu düşünmediği için minnettarım.

Küçük bir ses çıkardı ve omzumun üzerinden okumak için eğildi. "Peki, bir yara açma riskini göze alarak, Robbie hastanede olman hakkında ne düşünüyor?"

Bir sayfayı çevirdim ve yüzüm kızardı. İNSANLARDA KURT HAMİLELİĞİ NASIL YARATILIR.

Kahretsin, kütüphanemde böyle bir kitap olduğunu bilmiyordum. "Uh," diye kekeledim, hızlıca

Sayfayı çeviriyorum. "Robbie bunun olağan bir durum olduğunu söyledi ve annemi üzebileceğim için tehlikeli şeyler yapmayı bırakmamı söyledi. Ama asıl üzülen o. Annem değil."

"Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm." Marshal boşluğuma doğru eğildi ve sayfayı benim için çevirdi. Derin bir nefes aldım, hem soğuk çan kulesindeki ekstra vücut ısısının hem de zengin kızılâğaç kokusunun tadını çıkardım. Son zamanlarda hecelemeye başlamıştı ve titremesini engelleyen değiştirilmiş bir sıcaklık tılsımı olup olmadığını merak ettim.

"Kardeşini seviyorum," dedi, onu içime çektiğimin farkında olmadan. "Yine de sana, o gittiğinde olduğun çocukmuşsun gibi davranması beni rahatsız ediyor. Benim ağabeyim de bana böyle yapıyor. Onu dövesim geliyor."

"Mmmm." Bedenlerimizin ağırlığının bizi birbirimize biraz daha yaklaştırmasına izin verdim ve doğru şeyleri söylemesinin şüpheli olduğunu düşündüm. "Robbie ben on üç yaşındayken taşındı. Beni bir yetişkin olarak görme şansı olmadı." Sayfayı çevirirken kollarımız birbirine değdi ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Sonra da onun ziyarete geldiği hafta gidip kendimi hastaneye yatırıyorum. Gerçekten iyi, değil mi?"

Mareşal güldü, sonra baloncukların gün doğumuna kadar nasıl kalıcı hale getirileceğini anlatan metne daha yakından baktı ve tüm lanetlerin kötü olmadığını görünce kendimi daha iyi hissettim. Sanırım baloncukları birinin ciğerlerinde oluşturup onu boğabilirdiniz ama çocukları da eğlendirebilirdiniz.

"Benimle anneme geldiğin için teşekkür ederim," dedim usulca, karıştırdığı küfürleri değil, onu izleyerek. "Bütün gece orada oturup Cindy şöyle, Cindy böyle, ardından da kaçınılmaz olan 'Peki ne zaman düzenli bir erkek arkadaş bulacaksın Rachel?' laflarını dinlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Anneler böyledir," dedi kaygılı bir ses tonuyla. "O sadece senin mutlu olmanı istiyor."

"Mutluyum," dedim ekşiyerek ve Marshal kıkırdadı, muhtemelen suyu şaraba dönüştürme lanetini ezberlemeye çalışıyordu. Partiler için iyi bir şeydi ama kanında doğru enzimler olmadığı için bunu uygulayamazdı. Ama ben yapabilirdim.

İç çekerek kitabı tamamen onun kucağına ittim ve yeni bir kitabı benimkine sürükledim. Burası soğuktu ama aşağı inip dört düzine periyi uyandırma riskini almak istemedim. *Robbie her şeye sahipmiş gibi görüldüğü için onu kıskanıyor muyum? Bu kadar kolay mı?*

"Biliyorsun," dedi Marshal, elindeki kitaptan başını kaldırmadan.

"Her şeyi olduğu gibi tutmak zorunda değiliz... yani aramızda."

Sertleştım. Omuzlarımız birbirine değdiğine göre Marshal bunu hissetmiş olmalıydı. Bir şey söylemedim ve olumsuz bir yanıt vermememden cesaret alarak ekledi, "Yani, geçen Ekim ayında hayatıma yeni birinin girmesine hazır değildim, ama şimdi-"

Nefesim kesildi ve Marshal düşüncesini kısa kesti. "Tamam," dedi, aramıza mesafe koymak için kayarak. "Özür dilerim. Bir şey söylediğimi unut. Beden dili konusunda berbatım. Benim hatam."

Benim kötülüğüm mü? Artık ne zaman biri benim hatam dedi ki? Ama bunu hiçbir şey söylemeden geçiştirmek, söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de haftalardır aptal Rachel anlarında aynı şeyi düşünüp dururken. Bu yüzden dudaklarımı yalayarak kucağımdaki kitaba dikkatlice, "Son birkaç aydır seninle çok eğlendim," dedim.

"Sorun değil, Rachel," diye araya girdi, uzun bayılma koltuğunda biraz daha ilerleyerek. "Bir şey söylediğimi unut. Hey, ben gidiyorum, tamam mı?"

Nabzım hızlandı. "Senden gitmeni istemiyorum. Seninle eğlendiğimi söylüyorum. O zaman canım yanıyordu. Hâlâ da öyleyim ama çok güldüm ve senden hoşlanıyorum." Başını kaldırdı, yüzü hafifçe kızarmıştı ve kahverengi gözlerinde yeni bir kırılganlık vardı. Aklıma beni kaldıracak kimse olmadan mutfakta yerde otururkenki halim geldi. Derin bir nefes aldım, korkmuştum. "Ben de düşünüyordum."

Marshal sanki içinde bir düğüm çözülmüş gibi nefes verdi. "Sen hastanedeyken," dedi hızla, "Tanrı yardımcım olsun, ama birdenbire son birkaç aydır ne yaptığımızı gördüm ve bir şey canımı yaktı."

"Orada olmak o kadar da iyi hissettirmede," diye takıldım.

"Sonra Jenks bana mutfağınızda bayıldığınızı söyledi," diye ekledi endişeli bir içtenlikle. "Kendi başının çaresine bakabileceğini, Ivy ve Jenks'in yanında olduğunu biliyorum-"

"Çizgi auramı yırttı," diye açıkladım. "Acıttı." Aklıma bütün gece Marshal'ın yanında oturup Robbie'nin Cindy hakkında anlattıklarını dinlediğim ve neredeyse parladığım zamanki kıskançlığım geldi. Neden ben de böyle bir istikrara sahip olamıyordum?

Marshal elimi tutmak için yana kaydı, aramızdaki boşluk daha büyük görünüyordu.

o. "Senden hoşlanıyorum Rachel. Yani, senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi, neredeyse beni korkutarak. "Seksi bacakların olduğu ve nasıl gülüneceğini bildiğin için ya da kovalamaca sahnelerinde heyecanlandığın ve bir köpek yavrusunu ağaçtan indirmek için zaman ayırdığın için değil."

"Bu gerçekten garipti, değil mi?"

Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve bakışlarımı aşağıya çekti. "Jenks yalnız olduğunu ve o hayaleti kurtarmaya çalışırken aptalca bir şey yapabileceğini düşündüğünü söyledi."

Bunun üzerine tüm ciddiyetsizlik iddialarından vazgeçtim. "Yalnız değilim." Belki Mia haklıydı ama öyle olmasını istemiyordum. Öyle olsam bile, yine de tek başıma ayakta durabilirdim. Bunu hayatım boyunca yapmıştım ve iyi de yapabilirdim. Ama bunu istemiyordum. Soğuktan ya da konuşmadan dolayı titredim ve Marshal kaşlarını çatı.

"Sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum," dedi Marshal, sesi bir kış öğleden sonrasının mutlak durgunluğunda yumuşaktı. Yavaşça yaklaştı ve ben de kucağımdaki kitabı yere bırakıp onun yanına yaslandım, kaskatı ve kararsız olsam da hissi test ediyordum, üzerimde deniyordum. Tam oturduğunu hissettim, bu da beni endişelendirdi. "Belki de arkadaşlar yeterlidir," diye ekledi, sanki gerçekten düşünüyormuş gibi. "Hiçbir kadınla seninle yaşadığım kadar iyi bir ilişkim olmadı ve bunu olduğu gibi bırakacak kadar zeki, yaşlı ve yorgunum."

"Ben de," dedim, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım. Ona yaslanmamalı, onu yönlendirmemeliydim. Sevdiğim herkes için tehlikeliydim ama Wereler ve vampirler geri çekilmişti. Al'ın mantıklı düşünmesini sağlayacaktım. Jenks'in, yalnız kalmak için bir bahane olarak ulaşılmaz olanın peşinden koştuğum konusunda haklı çıkmasını istemiyordum. Şu anda Marshal ile harika bir ilişkim vardı. Fiziksel olmaması onu daha az gerçek yapmıyordu. *Yoksa yapar mıydı?* Birini önemsemek istiyordum. Birini sevmek istiyordum ve bundan korkmak istemiyordum. Mia'nın kazanmasına izin vermek istemedim.

"Marshal, hâlâ bir erkek arkadaş için hazır olup olmadığımı bilmiyorum." Uzanıp kulağının arkasındaki kısa saçla dokundum, kalbim küt küt atıyordu. Kendimi onun sınırların dışında olduğuna ikna etmek için o kadar çok çaba harcamıştım ki, sadece bu küçük hareket bile erotik gelmişti. Kıpırdamadı ve elim parmaklarım yakasına değene kadar aşağı kayd, tenine dokunmaktan bir fısıltı çıktı. Küçük bir duygu noktası büyüdü ve bakışlarımı tekrar onunkine çevirdim. "Ama öyle olup olmadığımı görmek isterim. Eğer öyleysen..."

Elini kaldırıp benimkini omzuna yasladı, bağlayıcı değildi ama daha fazlasını vaat ediyordu. Serbest eli aşağıya indi, savunmamın görünmez sınırını imalı bir şekilde geçti ve bana cevabını vermek için geri çekildi. Bu

Son iki ayımızı mesafemizi koruyarak geçirmiş olmamız, bu basit hareketi şaşırtıcı derecede yoğun hale getirdi.

Marshal başımı kendisine doğru eğmek için uzandı ve ben de başımın onun ellerinde kolayca hareket etmesine izin vererek ona doğru döndüm. Bakışlarımı süzerken parmakları çene çizgimde sıcaktı, sözlerimi kendi endişeleriyle tartıyordu. Soğukta titredim. "Emin misin?" dedi. "Yani, geri dönemeyiz."

Hayatımın en boktan anlarını çoktan görmüştü ve gitmemiştii. Şu anda bana huzur veriyorsa bunun sonsuza kadar sürmemesi önemli miydi? "Hayır, emin değilim," diye fısıldadım, "ama emin olana kadar beklersek, ikimiz de kimseyi bulamayız."

Bu ona bir ölçüde güven veriyor gibiydi ve yüzümü nazikçe kendisine çevirip beni şeker ve çörek tadında öptüğünde gözlerimi kapattım. Asla peşinden koşmayacağımı söylediğim bir şeyi istemenin verdiği sıcaklıkla içim kıpır kıpır oldu. Eli beni daha da yaklaştırdı ve dilinin kayması orta yerime bir arzu okunu gönderdi. Tanrım, çok iyi hissettirdi ve zihnim de kalbim kadar hızlı atmaya başladı.

Bunun bir hata olmasını istemedim. Onunla iki aydır birlikteydim ve ikimizin de fiziksel şeyler için burada olmadığını kanıtlamıştım. Neden işe yarayıp yaramadığını görmeyelim?

Gerginlik içime işledi, düşüncelerimi keskinleştirdi ve neredeyse unutulmuş bir olasılığı önüme serdi. Platonik ilişkimize rağmen -ya da belki de bu yüzden- onunla yatmaya hazır değildim. Bu çok tuhaf olurdu ve Jenks bana bir şeyleri aşırı telafii ettiğimi söylerdi. Ama o bir ley hattı cadısıydı - ben de beceriksiz değildim - ve bir cadıdan diğerine enerji çekmenin asırlık tekniğinin kökeni muhtemelen atalarımızın geçmişinde güçlü cadıların güçlü cadılarla üreyerek türün gücünü artırmasını sağlamak olsa da, bugünlerde geriye kalan tek şey delicesine iyi bir ön sevişmeydi. Yalnızca bir sorun vardı.

"Bekle," dedim, öpüşmemiz sona erdiğinde nefesim kesildi ve mantığım tekrar devreye girdi

Ben.

Marshal'ın parmakları yavaşladı ve düştü. "Haklısın. Gitmeliyim. Aptal bir fikir. İstersen seni ararım. Yaklaşık bir yıl içinde, belki."

Sesi utanmış gibiydi, ben de elimi koluna koydum. "Marshal." Yukarı bakarak, kalçalarımız birbirine değene kadar ona yaklaştım. "Gitme." Sertçe yutkundum. "Uzun zamandır bir cadıyla birlikte olmamıştım," dedim kısık bir sesle, başımı kaldıramıyordum. "Bir ipi çekebilecek biri yani. Bunu yapmak isterdim."

biliyorsun. Ama nasıl olduğunu hatırlıyor muyum bilmiyorum."

Anladığında gözleri büyüdü ve benim sözde reddedişimden duyduğu üzüntü daha derin, daha eski bir şey tarafından bastırıldı: DNA'mızın cevaplanması için yalvaran bir soru yazmıştı. Kim daha yetenekli bir cadıydı ve bunu öğrenirken ne kadar eğlenebilirdik?

"Rachel!" dedi, yumuşak kahkahası içimi ısıttı. "Böyle şeyleri unutmazsın."

Mahcubiyetim arttı ama bakışları anlayışlıydı ve bu bana güç verdi. "O zamanlar ley hatları üzerinde fazla çalışmamıştım. Şimdi..." Omuz silktim, utandım. "Sınırlarımı bilmiyorum. Ve auram zarar görmüşken..." Sözlerimin boşa gitmesine izin verdim.

Marshal alnını benimkine dayadı, ellerini omuzlarıma koydu. "Dikkatli olacağım," diye fısıldadı. "İtmek yerine çekmeyi mi tercih edersin?" dedi usulca, tereddütle.

Kızardım ama başımı salladım, hâlâ ona bakmıyordum. Çekmek daha samimiydi, daha ruh çalıcıydı, daha şefkatliydi, aşkla karıştırmak açısından daha tehlikeliydi, ama iki kişi birbirinin ley hattı sınırlarını bilmediğinde daha güvenliydi.

Meraklı bir öpücük için yavaşça eğildi. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda gözlerim kapandı ve omuzlarını sıkıca kavrayarak nefesimi verdim. Onunla yüzleşmek için yer değiştirdim. Marshal karşılık verdi, eli başımın arkasına gitti, sahiplenici ama tereddütlüydü. Kızılağaç kokusu içimde bir duygu yükselişi yarattı, saf ve Kisten'le birlikte her zaman gizlenen korkuyla lekelenmemişti. Öpücükte korkunun adrenalini yoktu ama aynı derinlikte, başlangıcımızda doğan duygulara çarpıyordu. Bu pek de masum olmayan öpücükte tehlike vardı. Coşku ya da eşit miktarda acı potansiyeli vardı ve güven aramızda sadece bir söz olduğu için dans çok dikkatli olacaktı.

Bu işi sonuna kadar götürme şansı nabzımı hızlandırdı. Bir güç çekiminin seks içermesi gerekmiyordu ama muhtemelen dişi cadıların her zaman daha iyi donanımlı insan erkeklerle oynadıktan sonra geri dönmelerinin nedeni buydu. İnsanlar hatları çalıştırabilseler bile, güç çekimi yapamazlardı. Utançtan başka tek endişem tehlikeye giren auramdı... Onun yerine acıtabilirdi. Temelde Al'ın cezalandırmak için kullandığı şeyle aynıydı, acı vermek için içime bir çizgi sokmak, ama bu sevgi dolu bir öpücüğü tecavüzle karşılaştırmak gibiydi.

İçimde bir beklenti titreşimi yandı ve kayboldu. *Aman Tanrım. Umarım*

bunu nasıl yapacağımı hatırlamak istiyorum, çünkü gerçekten istiyorum.

Öpüşmemizi keserken bile onu kendime çektim. Nefesim hızla geldi ve gözlerim hâlâ kapalıydı, başımı omzuna yasladım, kokusunu içime çekerken dudaklarım açıktı. Ellerinden biri belimi tutarken diğeri saçlarımda kaybolmuştu. Parmaklarını hissettiğimde gerildim. Onu ve ilerleyişini püskürtmek için bir ley hattı gücü patlamasıyla ona vurmayacağımı biliyordu ama binlerce yıllık içgüdüyü sadece bir ömürlük deneyimle yenmek zordu ve yavaş ilerleyecektik.

Yer değiştirdim, bacaklarının üzerine oturdum ve onu kanepenin arkasına sabitledim. Bir beklenti dalgası derinlere daldı. Onu endişe takip etti. Ya bunu yapmak için yeterince gevşeyemezsem? Nefesim hızlıydı ve ellerim başının arkasında kenetlenmişken gözlerimi açıp onunkileri buldum. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle eşleşen bir arzuyla doluydu. Onu altımda hissederek yer değiştirdim. "Bunu daha önce hiç bir arkadaşınla yaptın mı?" diye sordum.

"Hayır, ama her şeyin bir ilki vardır," dedi ve sesindeki gülümsemeyi gördüğüm kadar duyabiliyordum da. "Sessiz olman gerekiyor."

"Ben..." Elleri gömleğimin altına girmeden ve beni tekrar öpmeden önce ağızımdan çıkarmayı başardım. Nabzım hızlanmıştı ve ellerinin pürüzlü yumuşaklığı göbeğimi keşfedip daha da yükseldikçe, ağzı benimkinin üzerinde yoğunlaştı. Onun saldırganlığına kendi saldırganlığımla karşılık verdim, ellerimi beline gönderdim, bir gün daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamak için kotunun altına bir parmağımı daldırdım.

Artık düşünmemeye, sadece olmaya karar vererek onun sıcaklığına bastırdım.

Chi'm tamamen boştu, bu yüzden bakire bir öpücüğün yumuşak tereddütüyle farkındalığımı uzattım ve chi'sinin barındırdığı kaynayan enerjiyi buldum. Marshal bunu hissetti. Üzerimdeki elleri sıkılaştı ve gevşedi, bana ondan çekmemi, zorla aldığımda tüm vücudunu adrenalin ve endorfin coşkusuyla tutuşturmamı söylüyordu.

Nefes verdim, gelmesini diledim.

Üzerimdeki ellerinin sıcaklığı karıncalanmaya dönüştü. Bizi şok eden ani bir telaşla dengeler eşitlendi. Adrenalin kontrolden çıktı. Marshal inledi ve ben korkuyla farkındalığımı sıkılaştırdım. Bariyerler kenetlendi ve utanç içinde ısındım. Ama enerji pürüzsüz ve saf bir şekilde gelmişti, bir ley hattının beni içinde bıraktığı mide bulantısından yoksundu. Bir insandan geliyordu, sivri uçlarını kaybetmişti.

"Marshal," diye bağırdım, tamamen perişan bir halde. "Özür dilerim. Bu işte iyi değilim."

Marshal őrperdi ve bana odaklanmak için tek gözünü açtı. Altımda tamamen uysallaşmıştı, korkutucu bir şekilde. "Kim demiş?" diye fısıldadı, beni daha da kucağına çekmek için doğrulup oturdu.

Kendimi pencereden dışarı atmaya hazırdım. Ondan gelen enerjiyi chi'mde hissedebiliyordum, düşüncelerimde parıldıyor ve erkeklik tadı veriyordu. Ona geri dönmek istiyordum ama korkuyordum. Kendimi ona kapatmışım ve şimdi bu daha zor olacaktı.

"Rachel," diye yatıştırdı Marshal, elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Sakin ol. Sana saldırırlarsa insanlara zarar verme niyetiyle yanında ever-after parçaları taşıyorsun ve bu yüzden çok sağlam bir duvar ördün."

"Evet, ama-"

"Kapa çeneni," dedi, dikkatimi dağıtan ve içimde arzu karıncalanmalarına yol açan küçük öpücükler verdi. "Sorun yok."

"Marshal-" *Onu öpmek çok tuhaftı ve bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırdım.*

"Dudaklarını konuşmaktan başka bir şey için kullan, olur mu? Eğer bu çalışmazsa, çalışmaz. Önemli değil."

"Mmmph," diye mırıldandım, kollarını etrafıma sarıp beni daha da üzerine çekerek itirazlarımı ağzıyla susturduğunda şaşırdım. Pes ederek onu öptüm, aynı anda hem gevşediğimi hem de gerildiğimi hissettim.

Marshal'ın elleri keşfetmeye başladığında nefesim daha hızlı geldi, kotumun üzerinden geçerek beni içine bastırdığını hissedebileceğim yere kadar sürükledi. Ağzını kendi ağzımla kavradım, bir öpücük buldum, kızılâğaç kokusu içimi doldururken yavaşça tadına baktım. Dili ağzımın içine kaydı ve ben geri ittim. Bu benim felaketimdi.

Nefesim kesildi, ellerim omuzlarına doğru uçtu ve chi'mi çektiğinde onu ittim. Nefis bir adrenalin patlamasıyla, beni daha sıkı kavrayıp kalmaya zorlarken bile onunla savaştım. Şok baş döndürücüydü ve çaresizlik dolu bir sesle öpüşmemizi kestim. Nefes nefese ona baktım, soğuk kış öğleden sonrasında nefesim kesilmişti. *Kahretsin, bu çok iyi hissettirmişti.*

"Özür dilerim, özür dilerim," diye nefes nefese kaldım, içimde

cinsel bir heyecan vardı. "Ne için?" Marshal bakışlarında

sıcaklıkla sordu.

"Geri çekildim," dedim ve o da gülümsedi.

"Geri al," diye fısıldadı, benimle alay ederek. Parmakları her yerime dokunuyor, çıtaların arasından gelen loş ışıktaki beni ürpertmek için üzerimde yumuşakça geziniyordu. Burada, orada, hiçbir yerde uzun süre kalmıyor, beni neredeyse delirtiyordu. *Tanrım, onu bunun için yalvartacağım.*

Beklenti ve arzudan titreyerek eğildim. Marshal'ın kokusu her yerdeydi. Onu içime çektim ve düşüncelerimi kapattım. Elleri belimdeydi ve yeni yakınlığımızla rahatladığımda, göğüslerimi bulduğunda yumuşak bir zevk sesiyle nefes verdim, birini gömleğimin içinden soktu, sonra diğerini, daha fazla dayanamayana kadar beni beklentiyle sertleştirdi. Beklemek, sözleriyle olmasa da bedeniyse bunu istemesini sağlamak istedim ama bunun yerine nefesimi verdim ve chi'sindeki tüm gücü ondan çektim.

İçimdeki nefis tatmin duygusu, hükmetme ve sahip olma duygusuyla karıştığında Marshal inledi. Gözlerini açtı; gözlerinde beliren sıcak ihtiyaç kalbimin çarpmasına neden oldu. Ben ondan almıştım ve şimdi o da benden alacaktı.

O beklemedi. Bir eli boynumda, beni öpmek için aşağı çekti. Bunun olacağını biliyordum ama farkındalığıyla çi'ne dokunup benden her şeyi çekip alırken, bedenimden onunkine akıtırken, sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi içimde kayıp ve sıcaklığın ısıltılı izlerini bırakırken fısıltıyla ağlamama engel olamadım.

Ona karşı koymadım. Bunu paylaşabiliyordum ve öpüşmemiz devam ederken, onu geri almak için kendimi dengeledim. Dizlerim onun kalçalarına bastırdı, onu talep ediyor, alıyor, benim yapıyordu.

Güç bir kırbaç darbesiyle onu hızla içine çekti ve nefesi kesildi, kolları beni hapsedmek için yukarı fırladı. Onu içime çektim, her yerimde onu hissettim. Onu zihnimde, ruhumda tadabiliyordum. Muhteşemdi. Buna zor dayanıyordum.

"Al," diye fısıldadım, onun da aynısını yapmasını istiyordum ama hayır diye homurdandı. İnlemem bir istek soluğuna dönüştü ve beni daha yoğun bir şekilde kavradı, ta ki tekrar chi'ne dokunana kadar, zihnimde sadece bir parıltı izi ve ağrıyan bir boşluk bırakmak için her şeyi bir parıltı yıkamasında aldı.

Onu geri çalma sırası bendeydi ama o her şeyin kontrolünü ele geçirdi. Bir dakika içinde

Aklımı başımdan alan bir güç darbesiyle enerjiyi içime itti. Şok olmuş bir şaşkınlıkla havayı içime çektim ve ona tutundum. "Tanrım, durma," diye nefes nefese kaldım. Sanki onu içimde, dışımda, her yanımda hissedebiliyordum. Sonra onu tekrar geri çekti ve beni neredeyse ağlar halde bıraktı. "Marshal," diye nefes nefese kaldım. "Marshal, lütfen."

"Henüz değil," diye inledi.

Omuzlarını kavradım, her şeyi istiyordum. Hepsini istiyordum. Şimdi istiyordum.

"Şimdi," diye talep ettim, kendi kendimi zorladığım yoksunluktan aklımı kaçırmıştım. Hat enerjim ondaydı, tatminim ondaydı. Ağzı benimkini buldu ve ben yalvardım. Sözlerimle değil, bedenimle. Bunun için kıvrandım, bunun için ona bastırdım, almak dışında her şeyi yaptım, içimde çınlayan, beni ateşli bir perdeye sürükleyen, yerine getirilmemiş ihtiyacın enfes ağrısını buldum.

Ve sonra inledi, artık inkar edemiyordu. İkimiz de doruğa ulaştığımızda onun chi'sinden gelen enerji benimkini doldururken serbest bırakılarak inledim. Endorfin dalgası içimize doldu ve beni sırt üstü, soluk soluğa durma noktasına getirdi. Marshal'ın beni kavrayışı sarsıldı ve dalga dalga beni boğarak hiçbir şeyin gerçek olmadığı hiper-uyanık bir duruma çekerken titredim.

Nefes nefese bir inilti duydum, sonra utanarak bunun ben olduğumu fark ettim.

Ona doğru yığıldığımda duyularımın geri geldiğini hissettim. Marshal zor nefes alıyordu, göğsü altımda yükselip alçalırken eli sırtımda duruyordu. Nefesimi verdim, aramızdaki enerji akışının hiçbir engele takılmadan ileri geri süzülüğünü, güçler mükemmel bir şekilde dengelendiğinde yok olan küçük karıncalanmalar bıraktığını hissettim.

Başımı omzuna koyarak ona yaslandım, kalp atışlarını dinledim ve muhtemelen hayatınızı mahvetmenin bundan daha keyifli bir yolu olmadığına karar verdim. Üstelik tamamen giyiniktim. Öğleden sonranın buz gibi soğukunu üzerimde hissederek kıpırdandım. "İyi misin?" diye sordum. Başını salladığını hissedince gülümseyerek sordum.

"Ya sen?" diye sordu, sesi gerçek bir sestten çok bir gümbürtü gibiydi.

Bir süre dinledim, hiçbir şey duymadım. Ne peri kanatları, ne de alt katta tepinen oda arkadaşı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim, uzun zamandır olmadığım kadar huzurlu hissederek. Marshal'ın göğsü zıplamaya başladı ve güldüğünü fark ettiğimde kendimi yukarı ittim. "Ne?" dedim. Kendimi şaka konusu olmuş gibi hissederek "Ne?" dedim.

"Şerif, nasıl olduğunu hatırlıyor muyum bilmiyorum," dedi falsetto bir sesle. "Çok uzun zaman oldu."

Rahatlamış bir şekilde doğruldum ve omzuna sahte bir yumruk attım. "Kapa çeneni," dedim, bana gülmesine aldırmadan. "Ben yapmadım."

Marshal beni kucağından indirdi ve ben de ona sokuldum, ikimiz de başlarımızı kanepenin arkasına yasladık ve ayaklarımız yerde iç içe geçti.

"Auranın iyi olduğuna emin misin?" Marshal neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle sordu. Gözlerimin içine bakmak için döndü ve ben de gülümsedim.

"Evet. Bu...Evet." Ayağa kalkmak için hamle yaptığımda Marshal'ın kolları beni sardı ve kıkırdayarak ona geri döndüm.

"Güzel," diye fısıldadı kulağıma, beni daha da yakın tutarak.

Bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmeyecektim. Gerçekten değmezdi.

o.

On dokuz

Hızlıca bir şeyler atıştırmak ve Edden ile röportaj yapmak için Carew Tower'a doğru yola çıktığımda güneş ufka doğru yaylanıyor, Cincinnati'nin sahilindeki binaları kırmızı ve altın rengine boyuyordu. Eğer normal bir Pazar günü olsaydı, Al'in ve benim haftalık itiş-kakış yarışmamızdan sonra eve dönmeye hazırdım ve bu yarışmadan kurtulduğum için mutlu olsam da Pierce için endişeleniyordum. Pierce, Al, Ivy, Skimmer, Kisten'in katili ve Mia. Hepsi kafamın arkasında dönüp duruyordu, çözülmeyi bekleyen sorunlar. Çoğu gün, bu aşırı yüklenme beni gergin ve hırçın yapardı, ama şimdi? Gülümseyerek binalara yansıyan güneşe baktım ve önümdeki adamı köprüden geçerken takip ederken telsizle oynadım. Sakinliğimin Mareşal'den mi yoksa Mareşal'in masaj terapistinden mi kaynaklandığını merak ederek, her şey sırayla, diye düşündüm.

Edden'in toplantısı yaklaşık yarım saat sonra başlayacaktı, ardından saat altıda I.S. nezairehanesi, ardından saat onda Robbie ve annemle erken bir akşam yemeği - öğle yemeğini kaçırmak zorunda kalacağımı söylemek için aradığımda Robbie'nin arka planda şikâyet ettiğini duymuştum ve o sadece bulaşık suyunu emebilirdi. Eninde sonunda Mia ortaya çıkacaktı ve ben de onun kışını tekmeleyecektim ama o zamana kadar Carew Tower'da bir şeyler atıştırabilirdim. Daha önce yaptırdığım masaj harikaydı ve bütün öğleden sonra aurama iyi gelebileceği bahanesiyle zevk aldığım için suçluluk duydum. Rahatlama hissi hâlâ benimleydi ve Marshal'a haklı olduğunu söylemeyi kolaylaştırıyordu, falan, falan, falan... Daha sonra arayacaktı. İyi hissettiriyordu ve bunun hakkında daha fazla düşünmeyecektim.

Bayan Walker için giydiğim ipek astarlı pantolon ve parlak bluzun içinde kendimi şık hissediyordum. Annemin geçen kış bana verdiği uzun keçe paltoyu daha önce giyme fırsatım olmamıştı ve köprüden Cincinnati'ye doğru giderken, Carew Kulesi'ni ve şehrin tepesindeki bir iş toplantısını hedeflerken kendimi şık hissediyordum. Jenks de şık giyinmiş, siyah bir üst ve dökümlü bir pantolon giymişti,

altındaki yalıtkan kumaş katmanlarını gizliyordu. Matalina, içinde uçabileceği kışlık giysiler yapma konusunda kendini geliştiriyordu ve peri dikiz aynasının üzerine rahatça tünemiş, paltomun iç astarından bir parça keçeyle yaptığı siyah balıkçı şapkasıyla uğraşıyordu. Sarı saçları oldukça çekici bir şekilde ortaya çıkıyordu ve neden her zaman şapka takmadığını merak ettim.

"Rache," dedi, aniden gergin görünüyordu.

"Ne?" Köprüden çıkarken telsizle tekrar oynadım, saatte kırk beş mil hızla çıkış rampasına girmek için bir tırın önünü kestim. Peşimde siyah bir Firebird'le bir adam vardı ve tamponuma binerek takip etti. *Karda gerçekten güvendeyim, dostum.*

"Rache," diye tekrarladı, kanatlarını çırparak.

"Onu görüyorum." İkimiz de çıkış rampasına doğru gidiyorduk ve adam bana tek parmakla selam vererek hızlandı, şerit kaybolmadan önce önüme geçmeye çalışıyordu.

"Rachel, onu içeri al."

Ama beni kızdırdı, ben de hızımı korudum. Rampa yaklaşırken arkamızdaki tır korna çaldı. Adam başaramayacaktı ve sosisli beni kaldırıma itti.

Çakıl ve kaya tuzu arabamın alt takımına çarptı. Duvar kayarak yaklaştı ve şerit teke düşerken nefesimi tuttum, ellerimi sıktım. Frene bastım ve son anda arkasına geçmek için direksiyonu kırdım. Adam kükreterek ilerledi ve çıkış rampasının sonundaki sarı ışıktaki geçti. Yüzüm alev alev yanarken, her şeyi güvenli sayılabilecek bir mesafeden gören arkamdaki öfkeli tır şoförüne el salladım. Jenks, dikiz aynasının üzerinde durup sanki hayatıymış gibi sapı tutarken hastalıklı sarı bir toz döküyordu. Kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdum ve bir blok önümde, bir sonraki ışıktaki duran Firebird'e baktım. *Göt.*

"İyi misin, Rache?" Jenks sordu ve ben de ısıtıcıyı kapattım.

"İyiyim. Neden?"

"Çünkü altmıştan fazla gitmediğin sürece genellikle başka arabalara çarpmazsın," dedi ve koluma inip beni koklamak için koluma doğru yürüdü. "İnsan ilacı mı kullanıyorsun? Masaj terapisti sana bir ilaç mı verdi?"

aspirin ya da başka bir şey?"

Düşündüğüm kadar üzgün değildim, ona baktım ve sonra tekrar sokağa döndüm. "Hayır." Marshal haklıydı. Daha sık masaj yaptırmalıyım. Gerçekten rahatlatıcıydı.

Jenks yüzünü buruşturdu ve dirseğimin kıvrımına oturdu, dengesini korumak için kanatlarını çırpı. Masaj harikaydı ve stresim geçene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Tanrım, kendimi iyi hissediyordum.

"Yeşil ışık, Rache."

Gaza bastım ve Firebird'ün hâlâ kırmızı ışıkta olduğunu fark ettim. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Hızımı, tabelayı ve caddeyi kontrol ettim. Yasaldım.

Bir sonraki ışıklara doğru hızla ilerlerken Jenks, "Kırmızı," dedi.

"Anladım." Arkama bakarak şerit değiştirdim, böylece Bay Eşek yanımdaki şeride park etmişti. Önümde kimse yoktu ve hızımı korudum.

"Bu kırmızı!" Yavaşlamadığım için Jenks haykırdı.

Parmaklarım direksiyonu rahatça kavradı ve karşıdan karşıya geçen ışığın yanıp sönmeye başlamasını izledim. "Oraya vardığımda yeşil yanacak."

"Rachel!" Jenks bağırdı ve beyaz krema kadar yumuşak bir şekilde Mr. Işık değiştikten iki saniye sonra Firebird saatte 40 mil hızla gidiyordu. O motorunu çalıştırıp yetişmeye çalışırken ben bir sonraki ışığa yetiştim. Erken sarı ışıkta sakın bir sol yaparak şehir merkezine gitmek için döndüm. Mr. Firebird durmak zorunda kaldı ve ben de memnuniyet duyguma engel olamadım. *Salak herif.*

"Lanet olsun Rachel," diye mırıldandı Jenks. "Neyin var senin?" "Hiçbir

şey," dedim radyoyu açarken. Kendimi çok iyi hissediyordum. Her şey Tamamdı.

Jenks, "Belki Ivy bizi restorandan alabilir," diye mırıldandı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi yoldan ayırdım.

"Neden?"

Jenks bana deliymişim gibi baktı. "Boş ver."

Bir otobüsün etrafından dolandım ve yolun yarısında şerit değiştirdim. "Hey, auram nasıl görünüyor?" Yakındaki üniversite hattına dokunurken yavaşlayarak sordum. Rahatsız edici bir sıkışma ile içeri aktı, ama en azından enerjinin gelgitlerinden başım dönmüyordu. Önümde bir araba vardı ve şerit değiştirip sarı ışıktaki geçmeden önce her iki yönü de kontrol ettim. Bolca zamanım vardı.

"Çizgiyle oynamayı bırak ve sür!" Jenks haykırdı. "Auranız eskisinden çok daha düzgün ve kalın, ama bunun tek nedeni derinizin bir santim altına kadar sıkıştırılmış olması."

"Huh. Yine de iyi mi?"

Başını salladı, küçük yüz hatları öfkeli görünüyordu. "Kimse daha fazla almazsa yeterince iyi. Az önce otoparka giden sapağı kaçırdınız."

"Öyle mi yaptım?" Bir blok arkamda kükreyerek ilerleyen siyah bir Firebird görünce düşündüm. "Bak, hemen ön tarafta boş bir yer var," dedim, caddenin diğer tarafındaki boş bir yere bakarak.

"Evet, ama siz etrafından dolandığınızda o gitmiş olacak."

Arkama baktım, sonra gülümsedim. "Etrafından dolanırsam," dedim ve keskin bir U dönüşü yaptım. Yol kaygandı ve araba tam düşündüğüm gibi döndü, tekerlekler kaldırımla buluştuğunda yumuşak bir sallantıyla noktaya sürüklenirken ters yöne bakacak şekilde döndü. *Mükemmeldi*.

"Aman Tanrım, Rachel!" Jenks bağırdı. "Senin neyin var böyle? Bunu yaptığına inanamıyorum! Kim olduğunu sanıyorsun sen? Lucas Black mi?"

Çantamı kapattığım gibi motoru kapattım ve atkımı düzelttim. Bu özgüvenin nereden geldiğini bilmiyordum ama kendimi çok iyi hissetmişim. "Geliyor musun?" Tatlı tatlı söyledim.

Bana baktı, sonra parmaklarını dikiz aynasından kaldırdı. "Elbette." Jenks

boynumla atkımın arasına sokulurken kanatları soğuktu, ve son bir kez baktıktan sonra dışarı çıktım. Islak kaldırım ve egzoz kokan soğuk hava ciğerlerimin dibine vururken derin bir nefes aldım, yaklaşan gecenin kokusunu aldım ve iyi olduğunu söyledim. Dışarısı buz gibiydi ve en iyi montum ve botlarımla kendime güvenerek Carew Kulesi'ne gitmeden önce Bay Firebird'e el salladım.

Botlarım eriyen çamurda ezilirken, güneş gözlüklerimi ayarlarken gözlerimi kısarak ışığa baktım. Bağımsız bir takı dükkânının parlak vitrini

Gözüme çarptı ve ne kadar erken geldiğimizi merak ettim. "Jenks?" Adımlarım yavaşlarken sordum. "Saat kaç?"

"Üç buçuk," dedi saklandığı yünden boğuk bir sesle. "Erken gelmişsin."

Jenks bir saatten daha iyiydi ve düşüncelerim banshee ile yaklaşan buluşmaya kaydı. Marshal ve ben kendimizi toparlayıp gerçekten baktıktan sonra kitaplarımda auramı destekleyecek bir şey bulamamıştık. Ama belki de bir büyü dükkânının sahibinde "sindirimi ve uyku ritmini" artıracak bir şeyler vardı. Bir de kontrol etmek istediğim şu başarısız yer bulma muskası vardı. Belki de yanlış türde karbonik balmumu kullanmıştım.

"Büyü dükkânına uğramak ister misin?" Jenks'e sordum. "Eğretili otu tohumu var mı diye bakmak için?"

"Oh, kesinlikle evet!" Jenks o kadar hevesle söyledi ki içimde bir suçluluk hissettim. O kadar başına buyruktu ki onu alışverişe götürmemizi istemek muhtemelen hiç aklına gelmemiştir. Kanatları boynuma değerken, "Eğretili otu tohumu yoksa, solucan otu alacağım," diye ekledi. "Matalina solucan otu çayını sever. Kanatlarının iyi hareket etmesini sağlıyor."

Küçük ön kapıya doğru eğildim, hasta karısının anısı içimde yükseldi. Adam acı çekiyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Elini bile tutamazdım. Yapabileceğim en iyi şey onu bir takı dükkânına götürmek miydi? Bu yeterli değildi. Hem de hiç. "Neredeyse geldik," dedim ve endişelendiğim için bana küfrettiğinde, tek camlı kapıyı çekip açtım ve içeri girdim.

Zilin tıngırtısı ve tarçınlı kahvenin kokusuyla hemen rahatladım. Tılsım tespit büyüsünün yumuşak vızıltısı, kötü muskama tepki veren hafif bir alarmdı. Şapkamı çıkardım ve Jenks atkımdan uçarak yakındaki bir rafa kondu ve kanatlarını açtı.

"Burası çok güzel," dedi ve kurumuş gül yapraklarının üzerinde durup "güzel" kelimesini kullanarak sert adam imajını mahvederken gülümsedim.

Eşarbımı çıkardım ve gözlüklerimi çıkarıp rafları taradım. Topraktan yapılmış mağazaları severdim ve burası da Cincy'nin tam ortasında, şehir merkezindeki en iyilerden biriydi. Buraya birkaç kez gelmişim ve tezgâhtarın yardımsever, seçkinin de yeterli olduğunu düşünmüştüm; birkaç sürpriz ve bahçemde olmayan pahalı ürünler de vardı. Posta siparişi kullanmaktansa yerelden almayı tercih ederim. Şansım yaver giderse kırmızı-beyaz taş pota da bulabilirim.

Pierce'ın Al ile birlikte olduğunu düşününce endişeden kaşlarım çatıldı.

büyüyü yapabileceğini söyledi.

Ya da yapabilir miydim? Birden düşündüm, parmaklarım ekim tohumlarının üzerinde gezinirken kıpırdamadan duruyordu. Al'ın Pierce'a henüz bir beden vermediğine bahse girmeye hazırdım, bu da onun bir çizgiye dokunmasını ve olduğundan daha tehlikeli hale gelmesini engelliyordu. Eğer hâlâ bir hayaletse, belki de tılsım onu ahiretten olduğu gibi sonsuzluktan da geri çekebilirdi. Sonsuza kadar, bundan sonra. Ne fark eder ki? Ve eğer bunu yaparsam, Al bana gelir.

Beni bir gülümseme kapladı ve heyecan ayak parmaklarıma kadar indi. Al'ın bana biraz saygı göstermesini *bu* şekilde sağlayacaktım. Pierce'ı ondan alırsam, Al bana gelecekti. Gerçek ya da sahte, güçlü bir pozisyonda olacaktım. Yılbaşı gecesi yarın akşamdı. Doğru yaptığımdan emin olmak için tek ihtiyacım olan tarifti! Lanet bir çizgiye dokunmama bile gerek yoktu!

Heyecanla kapıya yöneldim. O kitaba ihtiyacım vardı. *Robbie'ye*. Birdenbire başka bir yerde olmak isteyerek ayaklarımın üzerinde sallandım ve endişeli bir sıkıntıya geri döndüm. Bu gece Robbie'yi görecektim ve o kitabı ve onunla birlikte gelen her şeyi almadan buradan ayrılmayacaktım.

Jenks bir vitrinin etrafından hızla geçerken neredeyse bana çarpıyordu. Parlak bir bakır ışıltısı saçıyordu ve bir şey bulduğunu anladım. Arkasında, kasanın yanındaki kadın gazetesinden başını kaldırdı ve Jenks'in parıltılarına bakarken düz mor boyalı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi ve saçlarının gerçekten kıskanılacak kadar düz mü yoksa bir tılsım mı olduğunu merak ettim.

"Teşekkürler, yapacağım," dedim ve Jenks'in üzerine konması için elimi uzattım. Heyecanlı bir çocuk gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Matalina'ya yardımcı olacağını düşündüğü bir şey bulmuş olmalıydı.

"Bu tarafa," dedi ve geldiği yoldan hızla uzaklaştı.

Tezgâhın arkasındaki kadına gülümseyerek Jenks'in yavaşça elediği altın parıltılarının izini takip ettim. Bitki raflarının yanından geçerken botlarım koyu renkli parkede takırdadı ve Jenks'i köşede asılı duran iğrenç görünümlü bir otun yanında buldum.

"Bu," dedi, seyrek yapraklı, uyuz görünümlü gri dalın üzerinde gezinerek.

Önce ona, sonra solucan otuna baktım. Hemen yanında çok daha güzel bir demet vardı. "Neden

Bunu istemiyor musun?" Ona dokunarak sordum.

Jenks sert bir şekilde vızıldadı. "Bu serada yetiştirilmiş. Yabani olan daha güçlüdür." "Yakaladım." Bir şey kırmamaya dikkat ederek, yavaşça bir tanesinin içine koydum.

bir uç kapağa yığılmış dokuma sepetler. Tatmin olan Jenks sonunda omzuma park etti. Yavaşça ön tarafa yöneldim, bir kese karahindiba tohumunun üzerinde oyalandım ve gülümsedim. Daha biraz zamanımız vardı. Ona karbonik balmumu hakkında sorular sormalıydim.

Telefondaki görevlinin kısık sesi dikkatimi çekti. Biriyle tartışıyordu ve Jenks kanatlarını gergin bir şekilde vızılatıyordu.

"Neler oluyor?" Nadir toprak çamurlarının sergilendiği bir vitrine bakıyormuş gibi yaparken usulca sordum. Vay anasını, pahalıydılar ama sertifikaları falan vardı.

"Emin değilim," dedi. "Birdenbire bir şeyler doğru gelmemeye başladı."

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, aynı fikirdeydim. Ama yer belirleme tılsımında ne hata yaptığım sorusu hâlâ aklımdaydı ve kasaya yöneldim.

"Merhaba," dedim neşeyle. "Bir yer bulma iksirinin işe yaraması konusunda bazı sorunlar yaşıyorum. Karbonik balmumunun ne kadar taze olması gerektiğini biliyor musun? Bende biraz var ama üç yıllık falan. Tuza batırmanın onu mahvedeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Farlara yakalanmış bir geyik gibi bana baktı ve ben de ekledim: "Koşuya çıkıyorum. Koşucu ehliyetimi görmek ister misin?"

"Sen Rachel Morgan'sın, değil mi?" dedi. "Başka kimsenin yanında bir peri yok."

Söyleyiş tarzından dolayı içimi hafif bir endişe kapladı ama yine de gülümsedim. "Evet. Bu Jenks." Jenks temkinli bir selam verdi ama o hiçbir şey söylemedi. Rahatsız olarak ekledim, "Gerçekten harika bir mağazanız var."

Solucan otunu tezgâhın üzerine koydum ve neredeyse utanmış görünerek geri çekildi. "Özür dilerim," diye kekeledi. "Lütfen gider misiniz?"

Kaşlarım kalktı ve ateş bastı. "Affedersiniz?" "Ne oluyor

be?" Jenks fısıldadı.

En fazla on sekiz yaşında olan genç kadın, elinde telefon, el yordamıyla telefonu arıyordu.

Bir tehdit gibi. "Senden gitmeni istiyorum," dedi, sesi sertti. "Gitmezsen İşleri'ni arayacağım."

Parıltılar saçan Jenks aramıza girdi. "Ne için? Biz bir şey yapmadık!"

"Bakın," dedim, olay çıksın istemediğimden, "önce bunun parasını ödeyebilir miyiz?" Sepeti ittim ve o da aldı. Kan basıncım düştü. Bu sadece üç saniye sürdü - ta ki sepeti ulaşamayacağım bir yere, arkasına koyana kadar.

"Size bir şey satmıyorum," dedi, gözleri rahatsız olduğunu anlatmak için fırıl fırıl dönüyordu. "Herhangi birine hizmet vermeyi reddetme hakkına sahibim ve gitmeniz gerekiyor."

Anlamadan ona baktım. Jenks ne yapacağını şaşırmıştı. Ama sonra gözlerim dünkü alışveriş merkezindeki isyan haberinin yer aldığı gazeteye takıldı. Yeni bir manşet vardı. CIRCLE MALL'DA KARA BÜYÜ. ÜÇÜ HASTANEDE. Ve Birden anladım.

Denge için bir elimi tezgâha koydum. Üniversite çekimi iade etti. Hastanenin beni cadı katında tedavi etmeyi reddetmesi. Cormel'in benim adıma konuşması gerektiğini söylemesi. Tom konuşmak istersem yanımda olacağını söylüyordu. İsyan için beni suçluyorlardı. Alenen beni suçluyorlardı ve buna kara büyü diyorlardı!

"Benden kaçıyor musun?" diye bağırdım ve kadın kıpkırmızı oldu. Gözlerim gazeteye kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Kim? Neden?" Ama nedeni çok açıktı.

Çenesini kaldırdı, şimdi anladığıma göre utancı gitmişti. "Herkes."

"Herkes mi?" Ben bağırdım.

"Herkes," diye yineledi. "Buradan hiçbir şey satın alamazsınız. Gitseniz iyi olur."

Tezgâhtan çekildim, kollarım yanımda gevşek duruyordu. *Dışlanmış mıydım?* Biri beni Al'la bahçede görmüş, Pierce'ı kaçırdığını görmüş olmalıydı. Tom muydu? Lanet olası piç! Mia'yı daha iyi elde edebilmek için beni dışlatmış mıydı?

"Rache," dedi Jenks, kulağıma yakın ama sesi uzak ve mesafeli geliyordu.

"Ne demek istiyor? Gitmek mi? Neden gitmek zorundayız?"

Şok olmuş bir halde dudaklarımı yaladım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Dışlandım," dedim, sonra solucan otuna baktım. Ay'da da olabilirdi. Onu ya da dükkândaki başka bir şeyi almayacaktım. Ya da bir sonrakini. Ya da bir sonrakini. Midem bulandı.

İnançsızlıkla başımı salladım. "Bu doğru değil," dedim tezgâhtara. "Ben hiç kimseyi incitmedim. Sadece insanlara yardım ettim. İncinen tek kişi benim." *Aman Tanrım, Marshal'a ne diyeceğim? Benimle bir daha konuşursa, o da dışlanabilir. İşini kaybedebilir.*

Şeytan izim ayağımda ve bileğimde ağırlaşmış gibiydi ve kollarımı aşağıya doğru çektim. Yüzü kıpkırmızı olan tezgâhtar, dokunduğum için solucan otunu çöpe attı. "Çık dışarı," dedi.

Yeterince hava bulamadım. Jenks de pek iyi değildi ama en azından sesini bulmuştu. "Bak, seni serseri," dedi, onu işaret ederek ve tezgâhın üzerinde biriken kırmızı parıltıları damlatarak. "Rachel kara bir cadı değil. Gazete çöp basıyor. İsyanı başlatan banshee'ydi ve Rachel'in FIB'in onu yakalamasına yardım etmek için bu şeylere ihtiyacı var!"

Kadın hiçbir şey söylemedi. Elimi karnıma götürdüm. Aman Tanrım. Buraya kusmak istemedim. Dışlanmıştım. Bu, iki yüz yıl önce olduğu gibi bir ölüm cezası değildi ama yaptığım şeyin onaylanmadığının bir ifadesiydi. İhtiyacım olduğunda kimse bana yardım etmeyecekti. Kötü bir insan olduğumu.

Uyuşmuş bir halde tezgâhı sıkıca kavradım. "Gidelim," diye fısıldadım, kapıya doğru dönerek.

Jenks'in kanatları sert bir takırtı çıkarıyordu. "Bu şeylere ihtiyacın var, Rachel!"

Başımı salladım. "Satın almamıza izin vermiyor." Yutkundum. "Kimse almayacak." "Peki ya Matalina?" dedi, sesi panikle buz tutmuştu.

Nefesim kesildi ve tezgâha geri döndüm. "Lütfen," dedim, Jenks'in kanatları saçlarımı gıcıklıyordu. "Karısı hasta. Solucan otu yardımcı olacaktır. Sadece bu şeyi almamıza izin verin, bir daha asla geri dönmeyeceğim. Bu benim için değil."

Başını hayır anlamında salladı. Tüm korkusu gitmiş, ona sorun çıkarmayacağımı anladığında bulduğu güvenle yıkanıp gitmişti.

"Senin gibi cadılar için yerler var," dedi alaycı bir tavırla. "Sana onları bulmanı öneririm."

Karaborsayı kastediyordu. Güvenilmezdi ve ben de onu aramayacaktım. Kahretsin, dışlanmıştım! Hiçbir cadı bana satış yapmazdı. Hiçbir cadı benimle ticaret yapmazdı. Yalnızdım. Kesinlikle yalnızdım. Uzaklaştırma, hacıların günlerinden öncesine dayanan bir gelenektir ve yüzde 100 etkiliydi; bir cadı her şeyi yetiştiremez, bulamaz ya da yapamazdı. Ve bir kez uzak durulduğunda, nadiren geri alınırdı.

Çenesi kalktı. "Defol yoksa tacizden dolayı İçişleri'ni arayacağım."

Ona baktım, bunu yapacağına inanıyordum. Denon buna bayılırdı. Yavaşça elimi tezgahından çektim.

"Haydi Rachel," dedi Jenks. "Muhtemelen karın altında bir yerlerde biraz solucan otu vardır. Sakıncası yoksa benim için alabilirsin."

"Islak," dedim şaşkınlıkla. "Küflenmiş olabilir."

"Burada sattıkları boktan şeylerden daha iyi olacak," diye karşılık verdi ve geri geri kapıya doğru uçarken kadını tersledi.

Gerçek dışı hissederek onu takip ettim. Kütüphaneden de hiçbir şey alamayacaktım. Bu hiç adil değildi!

Jenks'in atkısıyla boynum arasına sokulduğunu hissetmedim. Kapıyı açtığımı ya da zillerin neşeli karıncalanmasını hatırlamıyordum. Arabama doğru yürüdüğümü hatırlamıyordum. Sokağa girmeden önce trafiği beklediğimi de hatırlamıyordum. Yine de aniden, elimde anahtarlarımla arabamın kapısında duruyordum, parlak güneş kırmızı boya üzerinde parıldıyor ve gözlerimi kışmama neden oluyordu.

Gözlerimi kırptırdım, hareketsiz kaldım. Hareketlerim yavaş ve kasıtlıydı, anahtarı kilide soktum ve açtım. Bir an kolumu kumaş tavana dayayıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Güneş aynı parlaklıkta, rüzgâr aynı keskinlikteydi ama her şey farklıydı. İçeride bir şeyler bozulmuştu. Cadı dostlarıma olan güvenim belki de? Ruhumda siyahlık olsa bile iyi bir insan olduğuma olan inancım mı?

Yirmi dakika sonra bir randevum vardı ama biraz oturmam gerekiyordu ve kafenin birinci katındaki kafenin bana hizmet verip vermeyeceğini bilmiyordum. Dışlanma haberi hızlı yayılmıştı. Yavaşça içeri girdim ve kapıyı kapattım. Dışarıda bir kamyon

birkaç dakika önce bulunduğum yerden gümbür gümbür geçti.

Dışlanmıştım. Siyah bir cadı değildim ama öyle de olabilirdim.

Yirmi

Carew Tower'ın çift camlı kapısının önünde yeni bir savunmasızlık hissiyle durup şapkamı karanlık yansımada düzelttim ve kapıcı öne doğru eğilip kapıyı benim için açtığı anda sıçradım. Ilık bir hava saçlarımı geriye savurdu ve küçük adımlarla içeri girdiğimde şapkasını selamlamak için eğerek gülümsedi ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Bana neşeyle cevap verdi ve ben de kendimi dik durmaya zorladım. Yani dışlanmıştım. Edden bilmiyordu. Ben söylemedikçe Bayan Walker da bilmeyecekti. Eğer oraya av gibi görünerek gidersem, beni çiğneyip tükürürdü.

Çenem sıkıştı. "Aptal Ahlaki ve Etik Standartlar Dairesi'nin akıllı bir karış havada," diye mırıldandım, bununla Yüksek Mahkeme'ye kadar mücadele etmeye kararlıydım ama gerçek şu ki, kimsenin umurunda olmayacaktı.

Kulenin tepesindeki restoranın kendine özel bir asansörü vardı ve kendimi kendinden emin bir duruş bulmaya zorlayarak asansöre doğru tıkr tıkr ilerlerken kapıcının gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Asansörün de bir çeşit kapıcısı vardı ve ona kim olduğumu söyleyip Edden'ın adını verdim, o da bilgisayarında rezervasyon olup olmadığını kontrol etti.

Çantamı omzumda daha yukarı kaldırdım ve beklerken restoranın etkinlik tabelasını okudum. Görünüşe göre birileri yarınki parti için tüm restoranı rezerve etmişti.

Pierce'ı hatırladığımda sarsılan güvenim bir darbe daha aldı. Dışlanmıştım, eski erkek arkadaşımın katili serbestçe dolaşıyordu, yer belirleme tılsımı gibi karmaşık bir şeyi karıştırma yeteneğimden şüphe ediyordum, Al ilişkimizi kötüye kullanıyordu... Bir şeyleri düzeltmeye başlamalıydım.

Jenks kıpırdandı ve omzuma oturarak beni ürküttü. "Nabzın düştü," dedi ihtiyatla. "Kan şekerin mi düşük?"

Başımı salladım, telefonu kapattığımda ve asansörü açmak için düğmeye bastığımda kapıcıya ince bir gülümsemeyle baktım. "Bugün yapacak çok işim var," dedim küçük, gösterişli asansöre binerken.

Jenks şapkasını çıkarıp parlak duvarların yansımada saçlarını düzeltmeye çalışırken, "Ve geç kaldık," diye homurdandı. Asansörün iç tarafını çevreleyen geniş tırabzana doğru uçmuştu ve ikiz periler kanatlı vücutlarını etkileyici bir şekilde sergilemişlerdi.

Ten tılsımımın yerinde olup olmadığını kontrol ederken kendimi doğrulamaya zorladım. *Benden uzak dur, olur mu?* "Buna modaaya uygun bir şekilde geç gelmek deniyor Jenks," diye mırıldandım kendi şapkamı çıkarıp bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Geç kalmaktan nefret ediyorum," diye yakındı ve basınç değıştikçe kulaklarını patlatmak için yüzünü buruşturdu.

"Burası beş yıldızlı bir restoran," diye cevap verdim. "Beklemekte sorun yaşamazlar."

Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. Jenks bir hışımla omzuma doğru ilerledi ve birlikte döner restorana baktık.

Duruşum zevkle gevşedi ve endişelerim solmuş gibi görünürken gülümseyerek dışarı çıktım. Altımda nehir, Cincinnati'nin beyaz tepeleri arasından çamur grisi bir şerit halinde akıyordu. Hollows ötelerde, yaklaşan alacakaranlıkta huzur içinde uzanıyordu. Güneş ufka yaklaşıyor, her şeyi kırmızı ve altın rengi bir parlaklığa boyuyor ve bulutlar bunu yansıtıyordu. Çok güzeldi.

"Hanımefendi?" diye sordu erkeksi bir ses ve bakışlarımı içeri çevirdim. Siyah takım elbisesi ve mavi gözleriyle alt kattaki adamın ikizine benziyordu. "Beni takip eder misiniz?"

Buraya daha önce sadece bir kez, Kisten'le birlikte kahvaltı için gelmişim ve sessizce ev sahibinin arkasından yürüyüp zengin kumaşları, Tiffany ışıkları ve oyma ayaklı, dönüş öncesi maun masaları tekrar inceledim. Her masanın üzerinde biberiye ve pembe gül goncaları vardı. Kisten'le Fransız tostı yerken sabah sohbetini paylaştığımız kabinin görüntüsü içimde şaşırtıcı derecede yumuşak bir sızı yarattı, acıdan çok sevgi dolu bir hatıra ve onu kalp ağrısı olmadan düşünebildiğim için mutlu olarak gülümseyebildiğimi fark ettim.

Bu gece için hazırlık yapan personel dışında mekân boştu ve küçük bir sahne ile dans pistini geçtikten sonra Edden'ı pencere kenarındaki bir masada çekici ve yaşlı bir kadınla gördüm. Ceri'nin boyundaydı, elfin açık renk olduğu yerde esmerdi, çok gür siyah saçları sırtına dökülüyordu. Burnu küçüktü, kalın dudakları ve tatlı kirpikleri vardı. Genç bir yüz değildi ama birkaç kırışıklığı onu bilge ve saygıdeğer gösteriyordu. Konuşurken zarif, yaşlı elleri hareket ediyordu ve yüzük takmıyordu. Edden'in karşısında oturuyordu, bembeyaz, tam boy elbisesinin içinde ince ve dikti, sandalyesinin arkasına yaslanmıyordu. Bayan Walker hem manzarayı görüyordu, hem de otoritenin kendisinde olduğunu gösteren dengeli bir duruşu vardı.

Jenks'in kanatları boynuma değdi ve "Piscary'ye benziyor" dedi. "Onun

Mısırlı olduğunu mu düşünüyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde fısıldadım.

Jenks homurdandı. "Ben nereden bileyim? Kontrolün onda olduğunu kastetmiştim.

Ona bir bak."

Başımı salladım, ölüm perisinden şimdiden hoşlanmamıştım. Edden bizi fark etmemişti, onun söylediklerine odaklanmıştı. Takım elbisesinin içinde iyi görünüyordu, otuzlu yaşlarının sonundan ellili yaşlarının ortalarına kadar formunu korumak için çok çalışmıştı.

Aslında... kadının büyüüne kapılmış gibiydi ve bir uyarı bayrağı yükseldi. Onun kadar kendine hakim ve güzel biri tehlikeliydi.

Sanki dile getirmediğim düşüncelerimi duymuş gibi kadın döndü. Ağır dudakları kapandı ve bana baktı. *Beni değerlendiriyorsun, öyle mi?* Kaşlarını meydan okurcasına yukarı kaldırarak düşündüm.

Edden onun bakışlarını takip etti ve tavrı aydınlandı. Ayağa kalkarak, "İşte geldi," dediğini duydum ve beni karşılamaya geldi.

"Üzgünüm geciktim," dedim dirseğimden tutup beni masaya doğru iterken. "Marshal aurama yardımcı olması için bana masaj yaptırdı." *Evet. Suçu Marshal'a at, dışlandığımı öğrendikten sonra kendimi toparlama ihtiyacı duyan bana değil.*

"Gerçekten mi?" dedi çömelmiş adam. "Yardıma oluyor mu? Nasıl

hissediyorsun?" Oğlunu düşündüğünü biliyordum ve elimi

onunkinin üzerine koydum.

"Harika. Jenks auramın çok daha iyi görüldüğünü ve kendimi harika hissettiğimi söyledi. Sana kadının telefon numarasını vermeden gitmeme izin verme. Hastane aramaları yapıyor. Sordum. FIB için ekstra ücret yok."

Jenks alaycı bir ses çıkardı. "Harika hissettiğini mi söylüyor?" dedi. "Daha

fazla

kokuşmuş sarhoş gibi. Lanet kadın neredeyse arabasını park yerine sürterek parçalıyordu."

"Glenn nasıl?" Edden ceketimi çıkarmama yardım ederken Jenks'i görmezden gelerek sordum.

"Eve gitmeye hazırım." Edden bana bir aşağı bir yukarı baktı. "İyi görünüyorsun Rachel. AMA yaptırman gerektiğini asla tahmin edemezdim."

Jenks gözlerini devirirken ben de gülümsedim. "Teşekkürler."

Paltomu almak için elini uzatan garson Jenks'e bakıyordu. Edden onun bakışlarını gördü ve çenesini oynatarak bıyıklarını kabarttı. Jenks'i rahatlatmaya çalışarak, "Bir bal küpü alabilir miyiz?" diye sordu.

"Teklifin için minnettarım Edden," dedi Jenks. "Ama çalışıyorum. Yine de fıstık ezmesi iyi olur." Bakışları beyaz ve altın sarısı mükemmelliğiyle masaya kaydı ve sanki soğuk yüzünden ihtiyaç duyduğu yüksek protein kaynağı yerine irmik ve domuz ayağı istemiş gibi yüz ifadesi paniğe kapıldı.

Garson tabii ki onun tedirginliğini hemen anladı. "Pe-e-e-eanut butter- r-r-r-r?" dedi patronluk taslayan bir ses tonuyla ve Jenks bir tutam kırmızı tozun kayıp gitmesine izin verdi.

Adam bu iki kelimeyle Jenks'in bir hödük olduğunu ya da daha kötüsü insan bile olmadığını ima ederken gözlerim kısıldı. "Fıstık ezmesi yiyorsun, değil mi?" En iyi Al taklidimi yaparak konuştum. "Taze çekilmiş, kavanozdan çıkmış hiçbir şey işe yaramaz! Az tuzlu. Ben bir ahududu suyu alayım." Fransız tostumu damak tadıma uygun bulmadıktan sonra Kisten'in ahududu suyunu denemiştim. Üzerinde süslü bir sır vardı. Tamam, belki hödüğün tekiydim ama Jenks'e öyle hissettirmek kabalıktı.

Adamın yüzü karardı. "Evet, hanımefendi." Suyumu ve Jenks'in fıstık ezmesini getirmesi için ikinci bir garsonu işaret etti, sandalyemi çekmeme yardım etti ve sonra da bana verdiği için görmezden geldiğim bir menü verdi. Benim de manzaram vardı.

Jenks sanki bu kadar güzel bir şeyin üzerine oturmaya isteksizmiş gibi servis tabağımın yanında gezindi. Dökümlü siyah kıyafeti porselen ve kristallerin arasında harika görünüyordu ve boş bir su bardağını onun için ters çevirdikten sonra minnetle yüksek ayağa oturdu. Edden sağımda, banshee solumdaydı ve şu anda sırtım kapıya dönüktü. Ama saat ilerledikçe ve restoran döndükçe bu durum değişecekti.

"Bayan Walker, bu Rachel Morgan," dedi Edden koltuğuna yerleşirken.

sandalye. "Rachel, Bayan Walker seninle tanışmak için çok ısrar etti. Kendisi Mississippi'nin batısındaki banshee iç işlerinin idari koordinatörüdür."

Edden alışılmadık derecede telaşlı görünüyordu ve bir bayrak daha havaya kalktı. Jenks de genelde soğukkanlı olan bu adamın neredeyse heyecanlı görünmesinden pek hoşlanmamış gibiydi. Ama o bir ölüm perisiydi, sofistike ve egzotik güzelliği içinde güzel ve çekiciydi.

Giderek artan hoşnutsuzluğumu bir kenara iterek elimi masanın köşesine doğru uzattım. "Benim için bir zevk Bayan Walker. Eminim alabileceğimiz her türlü yardımı kullanabileceğimizi biliyorsunuzdur. Mia Harbor'ın haydutluğa başlaması bizi zor durumda bıraktı." Jenks sırttı ve benim yüzüm kızardı. Nazik olmaya çalışıyordum. O yüzden beni dava et. Doğru olmayan hiçbir şey söylememiştim. Direnirse Mia'yı ikna edemeyeceğim çok açıktı.

Yaşlı kadın elimi tutunca gerildim ve auramı ya da duygularımı hortumladığına dair herhangi bir his olup olmadığını araştırdım. Gözleri zengin bir kahverengiydi ve bir süper modelin kemik yapısı ve kırışık ama berrak teniyle klasik olarak çekiciydi.

"Bana Cleo diyebilirsin," dedi ve ürpermeden önce elimi çektim. Sesi de en az geri kalanı kadar egzotikti, yaramaz ama güzel bir vaadi ima eden alçak bir sıcaklık bulamacıydı. Tanrım, kadın bir vampir gibiydi. Belki de beni geren şey buydu.

Geri çekildiğim Edden ya da Bayan Walker'ın gözünden kaçmamıştı ve belli belirsiz, bilmiş bir gülümseme ağzının kenarlarını yukarı doğru kıvrırdı. "Sizinle tanışmak güzel," dedi öne doğru eğilerek. "Küçük Mia'yı bulmanıza yardım edeceğim ama buraya sizin için geldim. Ününüz araştırılmaya değer."

Sahte gülümsemem soldu ve Edden kamburunu çıkarmış, suçlu bir halde içki bardağıyla oynamaya başladı. Yavaşça ona döndüm ve ölüm perisi fark etmeden önce öfkemi yatıştırdım. Ama yine de fark etti.

Soğukkanlı kadın dirseklerini çekici bir şekilde masaya dayadı ve neredeyse nazlı nazlı ona baktı. "Onu buraya getirmek için yalan mı söyledin?"

Edden önce bana, sonra da nehre baktı. "Hiç de değil," diye homurdandı, boynu kızarmıştı. "Bazı şeyleri vurguladım, hepsi bu."

Bazı şeyleri vurguluyormuş, hadi oradan. Ama kadına gülümsedim, ellerimi sanki dokunuşuyla kirletmiş gibi masanın altında tuttum. "Holly'nin saldırısından kurtulduğum için mi bu?" diye sordum.

"Büyük ölçüde evet," dedi, parmaklarını birleştirip çenesini onlara dayayarak. "Auranızı hissetmemin bir sakıncası var mı?"

Sertleştım. "Hayır, yani evet, umursarım," diye düzelttim. "Sana güvenmiyorum."

Edden yüzünü buruşturdu ama Bayan Walker güldü. Bu rahat ses, kulağımın dibindeki garsonların başını kaldırıp bakmasına neden oldu ve karnım sıkıştı. Çok mükemmeldi, kendinden çok emindi. Ve gözleri bir vampirinki gibi büyüyordu.

"Peri'ni bu yüzden mi getirdin?" dedi, Jenks'e yüzünü buruştururken burnunu kırıştıran ilk hoşnutsuzluk belirtisi. "Auranızdan örnek almayacağım Bayan Morgan. Sadece parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum. Bir çocuk ölüm perisinin saldırısından neden kurtulduğunuzu öğrenmek istiyorum. Çoğu kurtulamaz."

"Çoğunun cebinde siyah bir ölüm perisi yırtığı yoktur," dedim sertçe ve kadın küçük bir ilgi sesi çıkardı.

"İşte bu yüzden..." dedi ve sanki o ana kadar gizli kalmış bir gerginlik içinden kayıp gitmişti. "Seni öldürdüğünde duyguları bozuldu ve tatlı bir kaynak buldu, tanıdık biri-"

"Onun yerine Holly aldı," diye tamamladım. Jenks'in topukları bir tehlike sinyali veriyordu ve bunu onaylamak için parmaklarımı oynattım. Kadının gerginliğini kaybettiğini o da görmüştü. Benden korkuyordu ama artık korkmuyordu. Güzel. İş o noktaya gelirse bu onu alt etmeyi kolaylaştıracaktı. *Kes şunu Rachel. Bir banshee'yi etiketleyemezsin.*

Kadın sandalyesinde dik oturdu ve bin yıllık bir zarafetle çayını yudumladı. O ve Ceri çok iyi anlaşırlardı. "Yine de auranız son derece sıkı," dedi çayını bırakırken. "Bir saldırıdan kurtulmaya çalıştığınızı bilmesem, deli olduğunuzu düşünürdüm."

Bu çok kabaydı ve Jenks rahatsız bir şekilde kıpırdandığında Bayan Walker'ın gözleri ondan bana kaydı, parlak ışıkta hafifçe kısıldı. "Peri sana sıkı bir auranın dengesizlik belirtisi olduğunu söylemedi mi?"

Beni kışkırttığını bildiğim için gülümsemeden önce öfkem dağılsın diye bekledim. "O benim iş ortağım, perim değil," dedim ve biz kibar, sofistike kedi dövüşümüzü yaparken Edden sefil bir şekilde sandalyesine büzüldü.

Jenks yine de kendini tutamadı ve ellerini kalçalarına götürerek ayağa kalktı. "Neden Rachel'a sıkı bir auranın ne anlama geldiğini söyleyeyim ki? O deli değil.

Bugün bir masaj yaptırdı ve bu onu yoğunlaştırdı. Rahatla, seni çamaşırcı cadı."

"Jenks!" diye bağırdım ama Bayan Walker bunu anlayışla karşıladı. *Onun nesi var böyle?*

Parmaklarının uyarı niteliğindeki seğirmesi dışında Jenks'i görmezden gelerek bana odaklandı ve kahverengi gözleri karardı. Ani korkumu bastırmaya çalıştım. Bu kadın muhtemelen beni oturduğumuz yerde öldürebilirdi ve Edden iki adım ötemde oturmasına rağmen bundan kurtulabilirdi. "Senin için ne dedikleri umurumda değil," dedi, alçak sesi küçümseme dışında hiçbir şey içermiyordu. "Biz senden daha güçlüyüz. Hayatta kalmanız bir şanstı."

Edden'in itirazları arasında ayağa kalktı ama ben korkudan donmuş bir halde oturuyordum. *Ben kimim?* O biliyordu. Benim bir proto-iblis olduğumu biliyordu.

Üzerimde duran Bayan Walker gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak korkumu bir uyuşturucu gibi içine çekti. Jenks kanatlarını şakırdatarak yükseldi.

Aramızda gezinirken, "Dur," diye mırıldandı ve kadının gözleri parlayarak açıldı. "Rachel'in aurasını rahat bırak yoksa seni öldürürüm."

Bayan Walker'ın gözleri daha da karardı ve korkum daha da derinleşti. Ivy'nin gözlerine sahipti, doymak bilmeyen bir açlıkla doluydu. Kendi iradesiyle zincirlenmiş bir yırtıcıydı ve arada bir tasmaından kurtulmaktan çekinmiyordu. Ama beni değil. Bana sahip olamazdı. Ben av değildim. Ben bir avcıydım.

Edden yüzünü buruştururken, kadın küçük el çantasını topladı. Bugünün gazetesi yanında katlanmıştı ve içim sıkıştı. *Harika, o da benim dışlandığımı biliyordu.* Jenks'e baktığında tiksintisi ortaya çıktı. "Böcek," dedi gözlerini koyu renk bir gözlüğün arkasına saklayarak. "Yerdeki bir delikte uyuman gerekmiyor mu senin?"

"Senin de diğer dinozorlar gibi soyunun tükenmiş olması gerekmiyor mu?" diye hırladı. "Oraya gitmek için yardım ister misin?" diye ekledi ve ben onun ırkçı hakaretine sinirlenirken bile boğazımı temizledim.

"Bayan Walker," diyordu Edden, ayağa kalkmış ve masanın onun tarafına geçmişti. "Lütfen. FIB gerçekten yardımınıza ihtiyaç duyabilir ve size minnettar oluruz. Bayan Morgan ve ortağının görüşleri bir yana, içinizden biri cinayetle suçlanıyor."

Zarif kadın döner kapının kenarından iki adım ötede durdu.

yüzük, gözleri gizli. "Görmeye geldiğim şeyi gördüm ama bu gece küçük Mia'yı arayacağım. Şehrinden ayrılmış olması pek olası değil ve onunla ilgilendiğimde size haber vereceğim."

Onunla uğraşmak mı? Bu hiç hoşuma gitmedi. İfadesine bakılırsa Jenks'in de hoşuna gitmedi.

"Karşılığında, evlat edinme sürecini kolaylaştırmak için bana verebileceğiniz her türlü yardıma minnettar kalacağım," diyerek sözlerini bitirdi ve binanın hareketsiz çekirdeğine doğru adım atmak için yakındaki bir garsonun elini tuttu.

Evlat edinme mi? Telaşla ayağa kalktım. "Dur, bekle," dedim alaycı bir şekilde ve kadın öfkeyle kızarmış yanaklarıyla geri döndü. "Evlat edinme mi? Holly'yi mi kastediyorsunuz? Holly'nin bir annesi var."

Edden'in elleri yanlarında gevşedi, duruşu açık bir hareket yapmadan tehditkâr bir hal aldı. "Bayan Walker, çocuğu almanız konusunda hiç konuşmadık."

Kadın iç çekerek tekrar bizim seviyemize indi ve keskin, hassas hareketlerle hareket etti. "Çocuk kontrolünü kazanana kadar başka bir ölüm perisinden başkası tarafından tutulamaz," dedi elini sallayarak, sanki biz aptalmışız gibi. "Neredeyse beş yıl. Ne yapacaksın, onu bir balonun içine mi koyacaksın?"

"Çocuğun kontrolünü hafife alıyorsunuz," dedi Edden. "Babası onu elinde tutuyor."

İlgi kaşlarını kaldırdı ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Gerçekten öyle mi?"

Harika. Şimdi Holly'yi gerçekten istiyordu. İnsanlık kanunlarına göre çocuk doğurmak neredeyse imkânsızdı ve şimdi Bayan Walker Holly'nin özel olduğunu düşünüyordu. Mia bu haftayı çıkaramayacaktı ve eğer onları önce biz bulmazsak Remus muhtemelen onları savunurken ölecekti.

"Holly değil," dedim hemen. "Babası. İşin içinde bir dilek var."

Edden yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle bana döndü, ben de omuz silktim. "Dün öğrendim. Sana söyleyecektim."

Bayan Walker'ın gözleri parlayan ışıktaki kısıldı ve köşelerinde kırışıklıklar oluştu,

Jenks hınzırca gülümsedi, çünkü ölüm perisinin yüzünde bir endişe parıltısı belirmiş, ama o bunu saklamıştı. "Kendi oğlunuz hastaneye kaldırıldı, Kaptan Edden," dedi, sanki çocuğu ona vermek istememize neden olabilirmiş gibi. "Siz kendiniz, Ms.

Morgan, saldırıya uğradı ve neredeyse öldürölüyordu. Bunu kabul etmeden önce kaç hayatı feda edeceksin? Onu kontrol edebilirim. Sen edemezsin. Karşılığında çocuğa bir yuva vereceğim."

"Geçici olarak," dedim ve Bayan Walker'ın gülümsemesi

seğirdi. "Eğer Mia işbirliği yaparsa."

Bunun olacağına inandığım gibi mi?

"Bayan Walker," dedi Edden, az önceki telaşı geçmiş, yerini her zamanki sert haline bırakmıştı. "Hepimiz Holly için en iyisini istiyoruz ama ne Mia ne de Remus henüz gerekli süreci yaşamadı."

Kadın homurdandı, belli ki Mia'yı yalnız bulursa yasal sürecin devreye girmeyeceğini düşünüyordu. "Elbette," dedi, sesi ve duruşu eski zarafetini ve kendine güvenini yeniden kazanmıştı. "İyi günler Bayan Morgan, Kaptan Edden. Mia'yı yakaladığımda haber göndereceğim." Buz gibi bir gülümsemeyle arkasını döndü ve iki garson arkasından gelirken ağır ağır asansöre doğru yürüdü.

Jenks nefes verirken kanatlarını şakırdattı ve masaya geri uçtu. İndiği yerden biz tartışırken sihirli bir şekilde ortaya çıkan küçük bir tabak fıstık ezmesine doğru tepinirken kırmızı parıltılar saçtı. Tabağın kenarına bağdaş kurarak oturdu, uzandı ve üzerinde bir yerlerde taşıdığı peri büyüklüğündeki yemek çubuklarıyla kendine yardım etti. "Lanet olası ölüm perileri," diye mırıldandı. "Dış evinizdeki perilerden daha beterler."

Edden bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni sandalyeme geri yönlendirdi. "Neden Mia'yı Bayan Walker'dan önce bulmamız gerektiğini hissediyorum?" dedi endişeyle.

Birisi tabağımın yanına bir bardak gül rengi su koymuştu ve ben de oturdum. Kambur durarak bir yudum aldım, buz yerinden oynayınca neredeyse bir kucak su alacaktım. "Çünkü ölüm perisi bebekleri nadir ve değerlidir," dedim, sonra pipet istersem bana gülüp gülmeyeceklerini merak ettim. "Holly'yi o kadına vermek hata olur, ölüm perisi olsun ya da olmasın. Ona güvenmiyorum."

Edden homurdandı. "Sanırım hislerimiz karşılıklıydı."

"Evet, ama ona göre benim bir önemim yok." Belki de bir banshee için önemli olmamak daha iyiydi. "Mia'yı o kadından önce bulmalıyız. Holly'yi elde etmek için onu öldürecek."

Edden bana sertçe baktı. "Bu çok ağır bir suçlama."

En Önemli Misafirimiz gitmiş olsa bile hâlâ yemek yiyebileceğimizi umarak ekmek sepetine uzandım. "Mia ölene kadar bekleyebilirsin ya da bana şimdi inanabilirsin. Ama kendine Holly'nin kiminle büyümesini tercih edeceğini sor." Serçe parmağımla onu işaret ettim ve kaşlarını çatı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Somundan bir parça ekmek kopardım ve çok kuru olduğunu düşünerek yedim. "Öyle olduğunu biliyorum."

Edden'ın gözleri asansöre kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bir yer belirleme tılsımımız olsaydı daha kolay olurdu. Onlarla ilgili bir gelişme var mı?"

Neredeyse tıkanıyordum ve ben kelimeleri bulmaya çalışırken Jenks neşeli bir "Evet-" ile karşılık verdi.

Dizim masanın alt tarafına çarptı ve kanatları harekete geçti. "Sadece onları bitirmem gerekiyor," dedim. Edden sıcak yanaklarımdan şimdi sessizce bana bakan periye baktı. Adam homurdanarak masadan uzaklaştı, kalın parmakları beyaz çarşafın üzerinde eğreti duruyordu.

"Onları yaptırır yaptırmaz almaları için bir araba göndereceğim," dedi ayağa kalkarken. "Onları satmak için lisansınız olmadığını biliyorum, ama size ne kadara mal olduğunu bana bildirin, ben de çekinize ekleyeyim. Onu bulmakta çok zorlanıyoruz. Bizi atlatıp duruyorlar." Geriye doğru sallanarak tekrar asansöre baktı. "Hemen döneceğim."

"Tamam," dedim, bir yudum ahududu suyuyla kuru ekmeğin yenmesine yardım ettim, ama çömelmiş adam Bayan Walker'a yetişmeye çalışırken düşüncelerim başka yerdeydi.

Jenks kıs kıs güldü, yerine yerleşti ve daha rahat görünüyordu. "Ona ne söylediğini sana anlatmamı ister misin?" diye sordu ve ben başımı salladım. "O zaman bana neden Mia'yı bulmasını istemediğini söylemek ister misin?" diye ekledi.

Bakışlarımı asansörden geri çektim. "Affedersiniz?"

"Muskalar mı?" Jenks parmaklarını yalayarak fıstık ezmesinden arındırdı.
"Duh?
Marshal onları çağırđı."

Yüzümü buruşturarak, bir yığın haline getirdiğim kırıntıları fırçalamaya başladım. "Bunlar fiyasko. Her şeyi berbat ettim. Çalışmıyorlar."

Jenks'in gözleri büyüdü ve topukları ileri geri sallanmaya başladı. "Evet, öyle."

Peçetemdeki kırıntıları temizlerken başımı kaldırıp bakmadım. "Hayır, öyle değil," diye taklit ettim onu. "Alışveriş merkezinde bir tane denedim ve sadece bir tahta parçasıydı."

Ama Jenks başını sallıyor, yemek çubuklarıyla bir parça daha fıstık ezmesi alıyordu. "Marshal onları çağırđığında ben de oradaydım. Bana iyi kokuyorlardı."

Nefes vererek sandalyemde arkama yaslandım ve masanın altındaki peçetemi silkeledim. Ya Edden'in bana verdiği gözyaşı başka bir ölüm perisine aitti ya da iksiri içine koyduğum tılsım kötüydü. "Kızılağaç gibi mi kokuyordu?"

"Kesinlikle. Tılsımlar bir anlığma yeşile bile döndü."

Asansörün sesi duyuldu ve kendimi masaya yaklaştırdım. Edden Bayan Walker'a veda ederken ve Jenks memnun bir şekilde başını sallarken, "Belki de çağırđığım tılsım kötü bir tılsımdı," dedim usulca.

Ama Edden'in bize katılmasını beklerken içimdeki belli belirsiz huzursuzluk duygusu bir türlü geçmiyordu. Düşünmek bile istemediğim üçüncü bir olasılık daha vardı. Kanım *tamamen* cadı kanı değil, proto-iblis kanıydı. Çağıramayacağım bazı toprak tılsımları olması mümkündü. Ve eğer bu doğruysa, o zaman bu benim bir cadı değil, bir iblis olduğumu gösteren bir işaret daha olurdu.

Daha iyi ve daha iyi.

Yirmi bir

Arabamı ıslah evinin arka tarafındaki açık alanlardan birine, bir ışığın hemen altına çektim ve son birkaç santimlik karı sürmedikleri için hatların nerede olduğuna dair en iyi tahminimi yaptım. Ivy hava almak için camı açtığından kalorifer sonuna kadar yanıyordu, kaloriferi ve arabanın ışıklarını kapatarak motoru dururdum ve anahtarları çantama attım. Skimmer'la yüzleşmeye hazırdım, iç çektim, ellerim kucağımdaydı ve önümüzdeki alçak binaya bakarken hareket etmiyordum.

Ivy kıpırdamadan oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordu. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedi, loş ışıktaki gözleri kararmıştı.

Omuz silktim ve arabamın kapısını açtım. "Kisten'i kimin öldürdüğünü ben de bilmek istiyorum," dedim, bu konuda konuşmak istemiyordum. "Pek yardımcı olamadım ama bunu yapabilirim."

O da benim gibi dışarı çıktı ve kapılarımızın gümbürtüsü, yoğun nüfuslu otoparktaki güvenlik ışıklarının birikintileri altında dünyayı siyah ve beyaza çeviren kar tepecikleri tarafından boğuldu - muhtemelen çalışanlar, gerçi ziyaretçi de olabilirlerdi; burası düşük güvenli bir tesisti. Elbette Skimmer birini öldürmüştü ama bu bir tutku cinayeti idi. Bu ve avukat olması onu Cincinnati'nin dışındaki yüksek güvenli hapisane yerine buraya getirmişti.

Yaklaşık çeyrek mil geride, hastane alacakaranlık ve yağan karla puslanmıştı. Huzurlu binaları görünce aklıma birden eski pelüş hayvanlarımı çocuklara götürme fikri geldi. Ne kadar değerli olduklarını bilirler ve onlara iyi bakarlardı. Oyuncakları bu gece büyü kitabını ararken alabilirdim. Bu benim için de oraya çıkmak için iyi bir bahane olurdu.

Ivy hâlâ kapalı kapısının yanında duruyor, sanki kurtuluşunu ya da lanetini barındırıyormuş gibi binaya bakıyordu. İş derileri içinde şık ve sırk gibi görünüyordu, tamamı siyahtı ve biraz renk katmak için motorcu şapkası takmıştı. Sorgulayan bakışlarımı üzerinde hissedince harekete geçti ve üstü açık arabamın önünde buluştuk. Birlikte park etmiş arabaların arasından kürekli kaldırıma doğru ilerledik. "Sana bunu yaptırdığım için üzgünüm," dedi soğuktan kamburu çıkmış bir halde. "Skimmer... çok çirkin olacak."

Kahkahalarımı bastırdım. Çirkin mi? Kesinlikle zehirli olacaktı. "Onunla konuşmak istiyorsun," dedim sertçe, korkumu görünmemesini umduğum bir yere iterek.

Bu gece Skimmer'ı ziyaret etmek için yapacak çok işim vardı, ondan alabileceğimiz bilgiler olmasa bile, ama en azından yer belirleme tılsımlarını yeniden takmak zorunda kalmayacaktım. Sorunun yeteneklerimden değil de muhtemelen kanımdan kaynaklanıyor olmasının verdiği rahatlatma, sorunun *neden* kanımdan kaynaklandığı endişesinden daha ağır basmaya başlamıştı. Çağırdığım tılsımın başarısız olduğunu bilen tek kişi Jenks'ti ve bunun serseri bir tılsım olduğunu düşünüyordu. Şimdiye kadar, Marshal'ın çağırdığı yer belirleme tılsımları şehirde dolaşan altı FIB adamının elindeydi. Tılsımı devreye sokmak için gereken yüz metreye yaklaşacaklarından şüpheliydim ama bu onların gözündeki itibarımı ölçülemeyecek kadar artırmıştı.

Bu akşam annem ve Robbie'yle yiyeceğim yemek umarım bana kitap ve ekipman sağlayacaktı ve ben de *bu* yangını söndürmek için harekete geçebilecektim. Hava tekrar karardığı için Al'ın ortaya çıkıp yanımdaki kişiyi yakalamasından endişe ediyordum ama Pierce'ı bulmadan önce bunu yapmamıştı ve şimdi de yapması pek olası değildi.

Burada kızgın bir vampirle konuşmak yerine annemin evinde o kitabı arıyor olmayı *çok* istiyordum ama kararlı bir şekilde Ivy'nin yanında düşük güvenli Inderland ıslah evine doğru yürüdüm. Tüm güvenlik önlemleri içeride olmalı, çünkü dışarısı bir araştırma binasına benziyordu, sıva duvarları ve alçak, karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçların üzerinde parlayan vurgu ışıkları. Muhtemelen komşuluk ilişkilerini daha iyi hale getiriyordu ama çitleri görememek beni ürkütüyordu.

Kırılmış buz ve tuza basan botlarımız dışında sessizlik içinde yürüdük. Kaldırım yerini gri kaldırıma, ardından da ziyaret saatlerinin ve binaya nelerin sokulabileceğine dair kuralların yazılı olduğu çift camlı kapılara bıraktı. Ölümcül muska dedektörüm sorun çıkaracaktı.

Biz içeri girerken masanın arkasındaki kadın telefon konuşmasından başını kaldırdı. Tılsımlarıma tepki veren hafif alarmlar çoktan çalmaya başlamıştı ve ben

durumu yatıştırılmaya çalışmak için gülümsedi. Kızılağaç ve hafif bir mutsuz vampir kokusu bana doğru sürüklendi. Ivy yüzünü buruşturdu, ben de imza atarken çantamı masanın üzerine bırakmak için salladım. Köşede bir televizyon açıktı, hava durumu haritasına ayarlanmıştı ve kendi kendine konuşuyordu. Bu gece daha çok kar yağacak.

"Rachel Morgan ve Ivy Tamwood, Dorothy Claymor'u ziyaret edecekler," dedim ve arkasındaki tabelayı fark ettiğimde ona kimliğimi uzattım. Sarışın vampirin herkesin ona Skimmer demesini istemesine şaşmamalı. "Bir randevumuz var."

Ivy kalemi bana uzattı ve ben de onun altına imzamı attım. Aklıma en son bir kayıt defterine adımı yazdığım zaman geldi ve imzamın arkasına bir nokta koyarak benimle olan psişik bağlantısını sembolik olarak sona erdirdim. Üstünü çizmek daha iyi olurdu ama burada bunu yapmam mümkün olmazdı.

Kadın, kimliklerimizi tarayıcıdan geçirip geri verirken "Şuradan geçin," dedi. "Kimliğinizi dışarıda tutun," diye ekledi, bir çift kalın plastik kapıyı işaret ederek, telefon konuşmasına geri dönmek için açıkça endişeliydi.

Yerlerin halıyla kaplı olduğu ve sahte saksı bitkilerinin bulunduğu sağ tarafa gitmeyi tercih ederdim, ama ne yapacağını çok iyi bilen Ivy çoktan beyaz fayansları ve sütlü plastik kapılarıyla sol taraftaki steril, çirkin koridora yönelmişti. Kapılar manyetik olarak kapatılmıştı ve Ivy'ye yettiğinde kadın bizi içeri aldı.

Kapılar açılıp mutsuz vampir ve kızgın Were'nin kokusu daha da kötüleştiğinde çenem sıkıştı. Eşiği geçerken ürperdim ve hapishanenin güvenlik önlemleri devreye girmeye başladı. Manyetik kapı arkamızdan kapandı ve hava basıncı değişti. Muhtemelen artık hapishane havasındaydık. Harika. İçinde havadaki iksirlere kadar her şey olabilirdi.

Odanın sonunda şu kapılardan bir tane daha vardı ve masanın arkasında bir adam oturuyordu. Yanındaki yaşlı kadın bize doğru ilerlemeye başladı, belli ki önümüzde duran standart görünümlü yazım denetleyicisinden sorumluydu - ki muhtemelen standarttan başka bir şey değildi. Kadının gerçekten kıızılağaç koktuğunu fark etmeden edemedim ve bu, eğer belindeki silah yeterli değilse, p'lerime ve q'larıma dikkat etmemi sağlayacaktı. Yaşlı bir kadın gibi görünebilirdi ama bahse girerim Al'a taş çıkartırdı.

"Beyan edeceğiniz bir şey var mı?" diye sordu kadın kimliklerimizi inceledikten sonra geri verirken.

"Hayır." Ceketini ve çantasını ona uzatırken Ivy'nin ruh hali gergindi, küçük talep kontrolünü görmezden geldi ve tereddütsüz bir şekilde yazım denetleyicisinden geçerek odanın sonundaki masaya doğru yürüdü. Bir pano alıp bir form doldurmaya başladığını gördüğümde *daha fazla evrak işi* diye düşündüm.

"Açıklayacağınız bir şey var mı?" diye sordu gardiyan ve ben de dikkatimi geri çektim. Tanrım, kadın yüz altmış yaşında görünüyordu, çok dar üniformasının rengine uyan iğrenç siyah saçları vardı. Cildi soluk beyazdı ve neden ucuz bir cilt büyüüne yatırım yapmadığını merak ederdim, ancak iş başındayken herhangi bir şeye izin verdiklerini sanmıyordum.

"Sadece bir ölümcül muska dedektörü," dedim, çantamı ona uzattım ve küçük kâğıdı alıp kot pantolonumun cebine sıkıştırdım.

"Bahse girerim," dedi nefesinin altında ve ben tereddüt ederek ona baktım. Eşyalarımın onun gözetiminde olmasından hoşlanmıyordum. Muhtemelen ben gözden kaybolur kaybolmaz onları karıştıracaktı. İçimi çektim, sinirlenmemeye çalıştım. Eğer düşük güvenli bir mahkûmu görmek için bu saçmalığa katlanmak gerekiyorsa, yüksek güvenli bir hapisanedeki birini görmek için neler gerektiğini bilmek istemiyordum.

Gülümseyerek ve kendini neredeyse çirkin göstererek yazım denetleyicisine başıyla işaret etti ve ben de isteksizce ona yaklaştım. Kameraları göremiyordum ama burada olduklarını biliyordum ve eşyalarımı poşetleyip bir çöp kutusuna atarken kullandığı rahat dikkatsizlikten hoşlanmamıştım.

Yazım denetleyicisinden üzerime yayılan sentetik aura dalgası beni irkiltti ve sıçradım. Belki de şu anda pek bir auram olmadığı içindi ama ürpermemi engelleyememiştim ve masadaki adam sırtı.

Ivy sabırsızlıkla bekliyordu ve ben de adamın masanın üzerinden bana doğru ittiği formu aldım. Ivy'ye ziyaretçi kartını uzatırken, "Bugün kimi ziyaret ediyoruz?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Dikkatim salıverilme formuna kaydı. Burada hapiste olan ben değildim. Sonra nereye baktığını gördüm ve donakaldım. Görünür yara izlerim bir yıldan daha az bir süredir vardı, yeterince açıldı ve beni uyuşturucu almaya giden bir vampir bağımlısı sandığına karar verdiğimde kaskatı kesildim. "Dorothy Claymor, aynı onun gibi," dedim sanki bilmiyormuş gibi, kâğıdı sert parmaklarımla imzalayarak.

Genç adamın sırtışı çirkinleşti. "Aynı zamanda değilsin." Ivy bir duruş aldı ve ben de panoyu bir dokunuşla yere bıraktım. Sinirlenmişim.

ona baktı. *Bu iş neden bu kadar zorlaşıyor?* "Bak," dedim, bir parmağımla formu ona doğru kaydırarak. "Ben sadece bir arkadaşına yardım etmeye çalışıyorum ve Dorothy'nin onu görmesinin tek yolu bu, tamam mı?"

"Üçlüyü seviyor, ha?" dedi adam ve parmaklarımı çapraz koluma vurduğumu görünce daha işveli bir sesle ekledi, "Bir mahkûmu aynı anda iki kişinin ziyaret etmesine izin veremeyiz. Kazalar olabilir."

Şaşırtıcı bir şekilde, imdadıma yetişen kadın oldu, sanki bir kediyi kurtarmaya çalışıyormuş gibi boğazını temizledi. "İçeri girebilirler, Miltast."

Memur Miltast, görünüşe göre, döndü. "Onun yüzünden işimi kaybetmeyeceğim."

Kadın sırtıttı ve evraklarına dokundu. "Bir telefon aldık. Gidebilir içeri."

Ne haltlar dönüyor burada? Endişem içimde daha da arttı. benden karalamalarım baktı ve tekrar geri döndü. Yüzünü buruşturarak Ivy'ye döndü ve masa üstü makinenin çıkardığı ziyaretçi kartını bana uzattı.

"Size ziyaretçi odalarına kadar eşlik edeceğim," dedi ayağa kalkıp anahtar kartı için gömleğinin önünü yoklarken. "Tamam mı?" diye sordu kadına ve kadın güldü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım rozetimin arkasını sıyrıp omzumun üst kısmına yapıştırırken. Belki de bağımsız bir koşucu olmam beni içeri sokmuştu ama bundan şüpheliydim. Adamım Miltast kapıyı açtı ve kemerini yukarı kaldırarak geçmemizi bekledi. Tanrım, daha otuz küsur yaşındaydı ama elli yaşındaymış gibi kasıla kasıla yürüyordu.

Yine vampir tütsüsü, bir miktar mutsuz Were ve çürümüş sekoya ile beni vurdu. İyi bir karışım değildi. Öfke, çaresizlik ve açlık vardı. Herkes o kadar yoğun bir zihinsel stres altındaydı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Ivy ve benim birlikte içeri girmemiz birden iyi bir fikir gibi görünmemeye başladı. Vampir feromonları muhtemelen onu çok etkiliyordu.

Kapı arkamdan kapandı ve ben bir ürperti bastırdım. Koridorda ilerlerken Ivy sessiz ve soğukkanlıydı, kendine güvenen görüntüsünün altında gergin bir hali vardı. Siyah kot pantolonu beyaz koridorda eğreti duruyordu ve koyu renk saçları ışığı yakalayarak neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Benim duymadığım neyi duyduğunu merak ediyordum.

Başka bir pleksiglas kapıdan geçtik ve koridor iki kat daha genişledi.

genişti. Mavi çizgiler zemini bölümlere ayırıyordu ve geçtiğimiz açık kapıların hücrelere açıldığını fark ettim. Kimseyi göremiyordum ama her şey temiz ve steril görünüyordu, tıpkı bir hastane gibi. Ve buralarda bir yerde Skimmer vardı.

"Sert kapılar feromonları azaltıyor," dedi Ivy, onlara baktığımı fark ederek.

"Oh." Jenks'i özlemiştim ve keşke burada arkamı kolluyor olsaydı. Köşelerde kameralar vardı ve bahse girerim sahte değillerdi. "Peki nasıl oluyor da cadıları gardiyan olarak çalıştırıyorlar?" Şimdiye kadar hücre dışında gördüğüm tek vampirin Ivy olduğunu fark ederek sordum.

"Bir vampir kan için aptalca bir şey yapmaya meyilli olabilir," dedi Ivy, bakışları mesafeliydi ve bana pek dikkat etmiyordu. "Bir Were aşırı güçlü olabilir."

"Bir cadı da yapabilir," dedim, refakatçimizin konuşmamızla ilgilenmesini izlerken.

Ivy yan gözle bana baktı. "Bir çizgiye dokunurlarsa olmaz."

"Evet," diye itiraz ettim, şu anda yapamayacağımdan hoşlanmamıştım, "ama I.S. bile bir ölümsüzün peşine bir cadı göndermez. Piscary'yi yenmemin yanına bile yaklaşmamın imkânı yok."

Arkamızda yürüyen adam küçük bir ses çıkardı. "Burası yer üstünde, düşük güvenli bir tesis. Burada ölü vampirleri barındırmıyoruz. Sadece cadılar, Wereler ve yaşayan vampirler."

"Ve gardiyanlar senden daha tecrübeli, Rachel," dedi Ivy, bakışları hücre numaralarına takılmış, muhtemelen onları sayıyordu. "Memur Milktoast'un muhtemelen sokakta yasal olmayan tıslmaları kullanma yetkisi vardır." Ona gülümseyerek beni ürpertti. "Öyle değil mi?"

"Bu Miltast," dedi sertçe. "Ve eğer ısırılırsan," diye ekledi boynuma bakarak, "işini kaybedersin."

Eşarbımı yukarı çekmek istedim ama ölü ya da diri, aç bir vampir için bunun gecelik giymek gibi bir şey olduğunu biliyordum. "Bu hiç adil değil," dedim. "İnsanların hayatını kurtarıırken müstehcen bir aura yarattığım için kara cadı damgası yiyorum ama sen cezasız bir şekilde kara tıslım kullanabiliyorsun, öyle mi?"

Bunun üzerine Miltast gülümsedi. "Evet. Ve bunun için para alıyorum."

Söyledikleri hoşuma gitmiyordu ama en azından benimle konuşuyordu. Belki onun da müstehcen bir aurası vardı ve benim yağlı kaplamam onu korkutmuyordu. Benimle konuşuyor olması bile tuhaftı. Dışlandığımı biliyor olmalıydı. Muhtemelen bu yüzden beni Ivy ile içeri aldılar. Bana ne olduğu umurlarında değildi. *Tanrı yardımcım olsun. Anneme ne diyeceğim?*

Bir dizi kapıdan daha geçtik ve klostrofobik hissim iki katına çıktı. Ivy de zorlandığını belli etmeye başlamıştı ve terlemeye başlamıştı. "İyi misin?" diye sordum. Harika koktuğunu düşünerek sordum. Evrim. Bunu sevmelisin.

"Peki," dedi ama gergin gülümsemesi farklı bir şey söylüyordu. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"İkimiz de tek parça halinde arabaya dönene kadar bana teşekkür etmeyi bekle, tamam mı?"

Eskortumuz kapıların dışına boyanmış numaraları kontrol etmek için yavaşladı ve yana doğru eğilerek bir şeyi kontrol etmek için iki yönlü bir telsiz kullandı. Memnun kalınca camdan baktı, parmağıyla birini işaret ederek uyardı, sonra da kapıyı açmak için kartını okuttu.

Yumuşak bir basınç tıslaması oldu ve Ivy hemen içeri girdi. Ivy'yi takip etmek için hamle yaptım ve Miltast beni durdurdu. "Affedersiniz?" Hırıltılı bir sesle kolumu öylece tutmasına izin verdim çünkü büyüyle silahlanmış tek kişi oydu.

"Seni izliyorum," diye tehdit etti ve ben de başladım. Beni mi? Beni mi izliyordu? Neden?

"Güzel," dedim, dışlandığımı bildiğini onaylayarak. Belki de birbirimizi öldüreceğimizi umarak bizi birlikte içeri aldılar. "Onlara beyaz bir cadı olduğumu ve davamdan çekilmelerini söyle."

Miltast ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ve son bir baskıyla içeri girmeme izin verdi. Dizlerim titreyerek eşikten geçtim. Kapı tıslayarak kapandı ve yemin ederim bir vakumla kapandığını duydum. Feromonları tutmak için daha iyi sanırım.

Beyaz oda, görüşme odası ve eş ziyareti karavanının bir karışımıydı. İkincisinin neye benzediğini bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Arkada gözetleme deliği olan ikinci bir sağlam kapı vardı. Beyaz bir kanepe yan duvarı kaplıyor, iki sandalye ve aralarında bir masa karşı duvarı dolduruyordu. Dokunmak için çok yer vardı. Hata yapmak için çok yer var. Ben özellikle

Geldiğimiz şeffaf kapı ya da tavandaki kamera. Yanık kâğıt gibi kokuyordu ve bunun feromonları maskeleyemeye yardımcı olup olmadığını merak ettim.

Skimmer köşedeki beyaz sandalyede nazlı nazlı oturuyordu. Beyaz tulumu ona çok yakışıyor, onu hem küçük hem de şeytani gösteriyordu. Odanın ortasında duran Ivy ise onun zıt kutbuydu. Ivy'nin kendinden emin olmadığı yerde Skimmer kendinden emindi. Ivy'nin anlayış için yalvardığı yerde sarışın vampir nazlanıyordu. Skimmer yüzümü parçalamak istiyordu, Ivy ise onu kurtarmak.

Kimse bir şey söylemedi ve sirkülasyon fanlarını duyabildiğimi fark ettim. Skimmer sessiz kaldı, mahkeme salonundaki geçmişinden ilk konuşanın muhtemelen en muhtaç kişi olduğunu biliyordu.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedi Ivy ve ben iç çektim. *İşte başlıyoruz.*

Skimmer bacak bacak üstüne atarak diğer tarafa geçti. Sarı saçları yüzüne dökülüyordu ve teninde lekeler vardı. Buraya girmelerine pek izin vermiyorlardı. "Seni görmek istemiyordum," dedi. Hınzırca gülümseyerek, biraz kilo verdiğini göstermek için ayağa kalktı. Hiçbir zaman ağır olmayan kadın şimdi bir deri bir kemikti. "Onu görmek istedim," diye bitirdi sözlerini.

Dudaklarımı yaladım ve kapalı kapıdan uzaklaştım. "Selam Skimmer." Nabzım hızlanıyordu ve gerginliğin tetikleyici olduğunu bildiğimden nefesimi yavaşlatmaya zorladım.

"Merhaba Rachel," diye alay etti küçük vampir, hızla yaklaşırken.

Ivy kolunu kaldırdı ve ben şok içinde geriye düştüm. Skimmer'ın bulanıklaşan kolu bana saldırdı. Uzun tırnaklı ince parmaklar yüzümün olduğu yerden birkaç santim öteye savruldu ve duvara yaslandım. Kahretsin, buradan bir çizik ya da ısırıkla çıkmak istemiyordum. Annem ve Robbie'yle akşam yemeği yiyecektim ve o bunu yaşamama asla izin vermeyecekti.

"Yapma," dedi Ivy ve kendimi duvardan uzaklaştırdım. Bu kötü olacaktı. Skimmer'ın gözleri karardı ve içimden bir uyarı ipi geçti, Ivy'nin gözlerinin de onunkilere uyacak şekilde açıldığını fark ettiğimde kaslarım gerildi. *Lanet olsun.*

Ivy Skimmer'ın kolunu bıraktı ve beyaz giysili vampir geri çekildi, bileğindeki Ivy'nin kokusunu aldı ve gülümsedi. *Çifte lanet.*

"Ee, Ivy," dedi Skimmer, dar tulumunun içinde vücudunu kaydırarak

boğucu. "Seni hala oyuncak gibi oynatıyor mu bebeğim?"

Bir adım daha yaklaştığımda Ivy sarsıldı. "Bir kez olsun terbiyeli olabilir misin?" dedi oda arkadaşım. "Piscary'yi ziyaret eden ama resmi listede olmayan kim? Birinden kan almış."

"Senden başka mı?" Skimmer alay etti ve nabzım tekrar sarsıldı. "Acıtıyor, değil mi?" dedi sandalyesine yerleşip onu bir güç tahtı haline getirirken. "İstediğin şeyi görmek ve seni hiç umursamadıklarını bilmek."

Derin bir nefes aldım, buna izin veremezdim.

"Önemsiyorum." "Onunla tartışma," dedi Ivy. "Onun istediği de bu."

Skimmer dişlerini göstermek için gülümsedi ve bu, karanlık gözleriyle birleşince içimi bir ürperti kapladı. Henüz ölmemişti, bu yüzden tam bir vampir aurasına sahip değildi, ama yakındı.

"Ama işte buradasın," diye mırıldandı küçük kadın neredeyse, "ne bildiğimi soruyorsun. Bunu ne kadar çok istiyorsun, Ivy kız?"

"Bana öyle deme." Ivy'nin beti benzi atmıştı. Bu Piscary'nin ona taktığı isimdi ve o bundan nefret ederdi. Yara izim karıncalanmaya başladı ve ben de çenemi sıkarak hislerin içimde daha da derinlere kaymasına izin vermedim. Skimmer yüzümdeki panik ifadesini fark etmiş olmalıydı.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" dedi cilveli bir şekilde. "Bir sevgilinin uzun süre yokmuşçasına dokunuşu gibi. Bu küçük, kilitli odada Ivy'ye nasıl vurduğunu bilsen ödün kopardı."

Bir öfke dalgasıyla vampir ayağa kalktı. Kendimi durduramadan istemsizce bir adım geri attım. Bu hiç iyi değildi. Sanırım kuralları çiğnemişler ve öldürüleceğimi umarak beni buraya almışlardı, böylece Rachel Morgan'a ne yapılacağı sorunu da sona erecekti.

Ivy'nin duruşu sertleşti. "Piscary'yi kimin ziyaret ettiğini bana söyleyeceğini söylemiştin." "Ama söz vermedim..."

Ivy'nin yüzü kapandı. "Gidelim," dedi, kapıya doğru dönerken sesi netti.

Skimmer huysuzca, "Bekle," deyince Ivy durdu. İçinde panik vardı

Skimmer'ın sesi beni daha iyi hissettirmek yerine gerginliğimi daha da artırdı. Bu hiç güvenli değildi.

Skimmer öne çıkıp odanın ortasına yerleşti ve Ivy elleri kalçalarında neredeyse karşımda durdu. "Sana hiçbir şey veremem Skimmer," dedi oda arkadaşım. "Piscary'yi öldürdün. Bu bir hataydı."

"Sana bok gibi davrandı!" Skimmer haykırdı.

Ivy sakın ve durgundu. "O benim için hâlâ önemliydi. Onu seviyordum."

"Ondan nefret ediyordun!"

"Ben de onu seviyordum." Ivy başını salladı ve saçlarının uçlarının oynamasına neden oldu. "Onu listelerden kimin ziyaret ettiğini bana söylemeyeceksen, o zaman işimiz bitti."

Ivy yine Skimmer'a sırtını döndü. Koluma girdi ve beni kapıya doğru götürdü. *Gidiyor muyuz?*

"Ivy yeni oyuncasını sevdi," dedi Skimmer acıyla. "Artık eski bebekleriyle oynamak istemiyor."

Skimmer'dan bir şey öğrenemeyeceğimizi düşünüyordum ama Ivy durdu. Düşüncelerini toplarken başı öne eğikti ve yavaşça kızgın, hüsrana uğramış vampire doğru döndü. "Sen asla bir oyuncak olmadın," diye fısıldadı, anlayış göstermesi için yalvararak.

"Hayır, ama sen öyleydin." Skimmer'ın kendine güveni geri geldi ve karşımda dimdik ve gururlu bir şekilde durdu. "Bir kere. İlk tanıştığımızda. Seni tekrar bir insana dönüştürmüştüm."

Gözleri yine siyahtı ve mükemmel tenimin altında hem görünen hem de saklı olan yaralarım karıncalanıyordu. Geri çekilerek duvarı buldum. Kendimi daha güvende hissettim, sahte bir güvenlik.

Ben geri çekilirken Skimmer ilerledi ve kadın tam Ivy'nin önünde durdu. "Canının yanmasını istiyorum, Ivy," diye nefes aldı. "Bana yaptıklarının bedelini ödemek istiyorum."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Skimmer, Kisten'in aksanını mükemmel bir şekilde kullanarak, "Mesele de bu zaten, aşkım," dedi. Ivy bir nefes alıp tuttu ve Skimmer onun etrafında dönmeye başladığında donup kaldı. "Sen

Hayatında tek bir iyi şey bile olmayacak," dedi küçük vampir ve benden bahsettiğini anladım. "Bir tane bile. Ve ben onu senden alacağım. Nasıl biliyor musun?"

"Eğer ona dokunursan," diye tehdit etti Ivy ve Skimmer güldü.

"Hayır, aptal Ivy kızı. Ben bundan daha iyiyim. Bunu benim için yapacaksın."

Anlamadım. Skimmer beni Ivy'den uzak tutmaya çalışmıştı ve işe yaramamıştı. Yapabileceği bir şey yoktu ama sinsi kadın kendini Ivy'nin etrafına daha sıkı sararken, zeki vampirin ne düşündüğünü merak ettim.

İçinden gelen tatmin edici ses, yaralarımın hafızamda ısınmasına neden oldu. Hareketleri boğucu ve yavaş olan Skimmer durdu, bana dönüktü, Ivy aramızdaydı, kollarını Ivy'nin boynuna doladı. Ivy kıpırdamadı, donup kalmıştı ve içim daraldı. "Piscary'yi kimin ziyaret ettiğini bilmek ister misin?" Skimmer gözlerini Ivy'nin omzunun üzerinden bana çevirerek sordu. "Isır beni."

Yüzüm buz kesti. Bunu olumsuz anlamda söylediğini düşünmemiştim.

"Hemen şimdi," dedi küçük kadın, "yeni kız arkadaşının önünde. Ona kanını, vahşetini, gerçekte nasıl bir canavar olduğunu göster."

Bir nefes aldım ve tuttum. Ivy'nin ne kadar çirkin olabileceğini biliyordum. Onu tekrar görmek istemedim.

"Sana söyledim," diye fısıldadı Ivy. "Artık pratik yapmayacağım."

İçimde bir panik dalgası yükseldi ve duvara yaslandım. "Ne zamandan beri?" diye haykırdım, neredeyse görmezden gelinmişim. "Pratik yapmanı istiyorum. Tanrım, Ivy, sen busun."

Skimmer bir dişini göstererek gülümsedi. "Ama olmak istediği kişi bu değil." Beni izleyerek, Ivy'nin kulaklarının arkasındaki saçlarla kanım öfkeyle çarpana kadar oynadı. Ivy ile oynuyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Ivy hareket edemiyor, kendini geri çekemiyordu. Kontrol tamamen Skimmer'daydı.

"Beni ısırmanı istiyorum," dedi Skimmer, "yoksa hiçbir şey alamazsın."

Ivy'nin iki yanında yumruk yaptığı elleri titriyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Gözlerini bana diken Skimmer, Ivy'ye daha da sıkı sarıldı ve boynunu öptü. "Lütfen?" diye fısıldadı yumuşak ve huysuz bir sesle. "Uzun zaman oldu, Ivy. Ve sen en iyisisin. Senin için adam öldürürüm."

Kaçmak için duvara doğru bastırdım. Skimmer ağzını Ivy'nin kulağının altındaki eski bir yara izinin üzerine koydu ve Ivy'nin acı dolu nefes alışıyla içimde hatırladığım bir coşku yükseldi.

"Yapma bunu," diye fısıldadı Ivy, elleri Skimmer'ın dirseklerini tutmak için kalktı ama onu itemedi. Bu çok fazlaydı. Çok iyi hissettirdiğini biliyordum ve feromonlar kendi yaralarımın geçip kasıklarına doğru ilerlerken başka tarafa bakamayarak duvara yaslandım.

"Seni hiçbir şey yapmaya *zorlamıyorum*," dedi Skimmer. "Bunu yapmak istiyorsun. O piç Kisten'i kimin öldürdüğünü bilmeyi ne kadar çok istiyorsun? Onu ne kadar seviyordun? Gerçek miydi? Yoksa o da oyuncaklarından biri miydi?"

Çenemi daha da sıktım. Boynum alev alev yanıyor, uzun kaslarımdan aşağıya vaat edilmiş bir coşku dalgası gönderiyor ve onları titretiyordu. "Bu hiç adil değil," demeyi başardım. "Kes şunu."

Skimmer Ivy'nin kulak memesine doğru ilerledi. "Hayat nadiren öyledir," dedi ve Ivy'nin kulak memesini hafifçe ısırmasını, beyaz dişlerini Ivy'nin teninde gezdirmesini sabitlenmiş bir şekilde izledim. "Beni uzaklaştır," diye fısıldadı Skimmer kulağına. "Bunu yapamazsın. Sen bir canavarsın tatlım ve seni sadece ben seveceğim. Eğer koyunlar onun içini görebilirse, Küçük Bo Peep koyunlarını kaybeder. Yapayalnız kalacaksın, Ivy. Ve seni seven tek kişi benim."

Nefesimi verdim ama ardından çektiğim vampir kokusu işleri daha da kötüleştirdi. Gözlerim kapandı ve kendimi tuttum, burada olmak istememenin acısıyla neredeyse sallanıyordum. Skimmer'ın planını çok geç fark ettim. Ivy'nin onu ısırmasını sağlayacaktı, eğer Ivy'nin Skimmer'ın boğazını kan şehvetiyle parçaladığını görürsem onu terk edeceğimi düşünüyordu. Ya da iş sekse dönüşürse, sonuç yine aynı olacaktı. Bu çok çirkindi. Bu aşk değildi, manipölasyondur, Ivy'nin içgüdülerini onun iradesine karşı kullanmaktır. Ve Ivy bunu durduramazdı.

Skimmer'ın Ivy'yi ikna ederken çıkardığı yumuşak sesler midemin sıkışmasına neden olurken, geçmişlerinden özel anlar önüme serildi. Kendimi ondan ayırmaya çalışırken odağım bulanıklaştı, ancak korkum ve vampir feromonlarının birleşimi zihnimin oluşturduğu bariyerleri parçaladı ve bir tokat gibi ani bir şekilde Kisten'in anısı su yüzüne çıktı.

Yüzümün karardığını hissettiğimde nefesimi tutarak soluklandım. Yavaşça aşağı kaydım

bir köşe bulana kadar duvara baktım. Kisten'in değil, katilinin bir anısıydı bu, Skimmer'ın Ivy'ye yaptığına o kadar yakın bir anıydı ki kendi mücadelemın bir anısını tetiklemişti.

Tanrım, diye düşündüm gözlerimi sıkarken, anının kendi kendine büyümesini engellemeye çalışıyordum ama durduramıyordum ve dizlerimi çeneme dayayıp otururken hatırladım.

Kisten'in katili bana tecavüz etmeye çalıştı, tıpkı Skimmer'ın Ivy'ye yapmaya çalıştığı gibi. Nefesimi tuttum, elimi boynuma götürdüm ve onun yara izimle oynadığı anı bilinçli zihnime sızdı. Beni duvara yasladığını, bana yalvardığını hatırladım. Sadece en hafif dokunuşlarıyla içime gönderdiği tutku dalgalarını hatırladım; nefret, tiksinti ve arzuyla karışık bir tutku. Parmakları sert ve saldırgandı ve benim kafam karışmıştı. Ivy'nin hayır demek için çırpınırken çıkardığı nefes nefese kalma sesi, benim de aynı şeyi yaptığım anıyı ateşledi. Çok tanıdıklardı, çok korkunç derecede tanıdık.

"Hayır," diye fısıldadı Ivy ve kendi dudaklarımın bu kelimeyi oluşturduğunu hissettim. Ben de hayır demiştim ve sonra beni ısırması için yalvarmış, bunun için kıvranırken kendimden nefret etmişim. Sırtım duvara dönük, ellerim şu anda dizlerimde olduğu gibi onun üzerinde kenetlenmiş halde durduğumu hatırlarken teknenin sallandığını neredeyse hissedebiliyordum. Gözyaşları başladı. Bunun için yalvarmışım, tıpkı Ivy'nin yapmak üzere olduğu gibi.

Ve Kisten, hatırladım, *bana izin vermemiştir.* Düşüncelerimde, Kisten'in kafası karışmış ve kendinde değilken, irademi yeniden kazanabilmem için bizi ayırdığını gördüm. Diğer vampirin hayatına ikinci kez son vereceğini bile bile yapmıştı bunu, ama beni o kadar derinden sevmişti ki, sadece gölge anısı bile ilk ölümünü geride bırakmış ve bu fedakârlığı yapmıştı.

Öfke sefaletimi yakıp kavuruyor, Skimmer ve Ivy'nin neden olduğu, nabzımı hızlandıran coşkuyu derinlere, ötesini görebileceğim bir yere sürüklüyordu. Başımı kaldırıp gözyaşlarımı sildim, keşke aynı şeyi parçalanmış hafızam için de yapabilseydim ama artık oradaydı ve asla unutmayacaktım. Skimmer ve Ivy'ye odaklandım, Ivy'nin sadece kim olduğu için acı çekmek zorunda kalmasına kalbim kırıldı, zayıflıkları güçlü yanlarına sıkı sıkıya bağlıydı. Kisten beni kurtarmıştı. Ivy için de daha azını yapamazdım.

Ivy titriyordu, dudakları ayrılmıştı ve reddedemeyeceği tatlılığın tadına bakarken nasıl hayır diyeceğini unuttuğu için gözleri kapalıydı. Ivy'nin boynuna sokulurken zafer Skimmer'ın yüzündeydi ve gözleri Ivy üzerinde sahip olduğu güçle kararmıştı, Ivy'yi kendi içkisine sürükleyerek kendini daha yükseğe çıkarıyordu.

Dişlerim sıkıldı ve hatırladığım nemli çimento kokusu hafızama yayıldı. Sendeleyerek ayağa kalktım ve sanki dilimde soğuk, kuru demirin tadını alabiliyordum. Ellerimi Kisten'in katilinin kısa siyah saçlarında gezdirme anısı içimi doldururken ellerimi yumruk haline getirerek ilerledim.

Skimmer nefesini tuttu ve Ivy'ye doğru eğilerek onu cesaretlendirdi, ona doğru geldiğimi görmüyordu.

Neredeyse çok geçti. Ivy'nin dişleri ıslaktı, parlıyordu ve içime temiz bir şekilde kaydıklarını hatırlayınca içimde hatırladığım bir sıcaklık parladı, gerçek dışı bir adrenalin ve endorfin dalgalanmasında zevk ve acıyı karıştırdı. Titreyerek nefes aldım.

"Özür dilerim Ivy," diye fısıldadım, sonra da karnına bir yumruk attım.

Ivy'nin nefesi kesildi. Ellerini ortasına koyarak tökezledi ve nefes almak için mücadele etti.

"Seni kaltak!" Skimmer çığlık attı, ısırığın verdiği heyecanla hareket edemeyecek kadar şok olmuştu. Ona vurmuş olsaydım, içgüdüsel olarak tepki verirdi ve muhtemelen ölmüş olurdu. Ölürken bile Kisten bana bir ders daha vermişti. Katilinin peşinden gitmişti ve bu onun ölümsüz varlığına mal olmuştu. Benim için ölmüştü. *Benim için ölmüştü.*

Ivy çirkin bir nefes aldı. Ona bir bakış attım, sonra ikisinin arasında savunma pozisyonuna geçtim. "Ivy'yi rahat bırak."

Skimmer hayal kırıklığıyla çığlık attı, gözleri kararmıştı ve elleri pençelere dönüşmüştü ama onu daha önce bir kez kışının üstüne devirmiştim ve onu alt edebileceğimi biliyordu.

"Ivy?" Seslendim, hava almak için çırpınırken bile hâlâ kan arzusunun sancıları içinde kaybolduğunu görmek için risk alarak arkama baktım. Bektan bir durum. Aynı anda ikisiyle birden uğraşmak zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim. "Ivy!" Onu arkamdan çekmeye çalışırken bir yandan da gözümü Skimmer'dan ayırmadan bağırdım. "Bana bak. Bana bak! Yarın kim olmak istiyorsun?"

Elleri hâlâ ortasında olan Ivy, saçlarının perdesinin arkasından bana baktı. Temiz bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Sağ tarafımda Skimmer hayal kırıklığı içinde titremeye başladı. Ivy ona baktı, yüzü dehşete kapılmıştı.

"Yarın kim olmak istiyorsun?" Tekrar sordum, onun farkındalığını görerek

Geri dön. "Hiçbir şey kaybetmedin, Ivy. Sorun yok. Kaybetmedin. Sen hâlâ aynısın."

Gözlerini kırıştırdı ve gözbebeklerinin etrafında kahverengi bir kenar belirdi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Ivy, sonra doğruldu. "Seni zavallı küçük... vampir!" diye bağırdı. "Bunu bana nasıl yaparsın!"

Ivy üç adım attı, ben de aralarına girdim. Arkamda Skimmer korku içinde bir köşeye sıkışmıştı. "Ivy, yapma!" Yapma dedim.

Gözleri hâlâ siyahtı, neredeyse kendini kaybedecek, içgüdüleri tarafından yönetilecek olmanın korkusu ağır basıyordu ve içimi bir ürperti kapladı. "Bırak gitsin," dedim ve çenesi açıldı. Nefesim rahatlayarak içimden kaydı ve içime çektim. Kızginken çok güzel kokuyordu.

Skimmer, Ivy'nin iradesini yeniden kazandığını gördü ve bunu ona benim verdiğimi bildiğinden, içinde bir şeyler kırıldı. "O benim!" diye bağırdı vampir ve dişlerini gösterip hırlayarak sıçradı.

Eğildim ve yumuşak bir "Ooff" sesi duydum. Skimmer buruşuk bir yığın halinde yanımda yere düştü. Çömeldiğim yerden Ivy'ye baktım. Acı ve ihanet, açlığının ve daha da derinde minnettarlığının yerini almıştı.

"Onu alamazsın!" Skimmer ağlıyor, katlanmış bir sefalet toponun içine doğru itiliyordu. "O benim. O benim! Seni öldüreceğim. Tıpkı Piscary'yi öldürdüğüm gibi seni de öldüreceğim!"

Ivy kalkmama yardım etmek için titreyen elini uzattı. "İyi misin?"

Ona baktım, benimle kıskanç bir ölüm arasında duruyordu. Gözleri çoğunlukla kahverengiydi, olanlardan duyduğu acı bakışlarına yansımıştı, tanıdık. Skimmer'a döndüm, hıçkırarak ağlıyor ve korkuyordum. Derin olmayan bir nefes alarak elimi Ivy'ninkine koydum ve kalkmama yardım etmesine izin verdim. Dengemi bulana kadar tökezlerken, "Evet," diye fısıldadım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Ivy Skimmer'a bakmadı. "Bence gitmeliyiz."

Kapıya doğru ilerledi ve ben Skimmer'a baktım. "Almak için geldiğimiz şeyi alamadık."

"Umurumda değil."

Ivy kapıya vurdu ve bu Miltast'ı getirdiğinde, çığlıklara rağmen

Skimmer toparlandı. "Orospu!" diye bağırarak tekrar üzerime atıldı. Ivy hazırды ve Skimmer, Ivy'nin sert kollu avucuna doğru koştu. Nabzım ne kadar hızlı attığını anlamaya çalışıyordu.

Nefes nefese kalan Skimmer geriye düştü. Elleriyle yüzünü kapattı ama burnundan kan sızıyordu. Şimdi ciddi ciddi ağlayan küçük vampir kanepeye yığıldı. Sırtı bize dönüktü ve ben neredeyse açık kapıdan içeri koşacakken Ivy duraksadı. Koridordan Skimmer'ın omzuna sevgi dolu bir el koymasını izledim.

"Özür dilerim," diye fısıldadığını duydum. "Seni sevdim ama artık bunu yapamam."

Skimmer daha da kamburlaştı. "Onu öldüreceğim," diye hıçkırdı. "Eğer onunla kalırsan, onu öldürürüm."

İçimden bir ürperti geçti. Sözlerinden değil, Ivy'nin Skimmer'a sarılan kollarındaki sevgiden. "Hayır, yapmayacaksın. Sevmeyi hak ettiğimi bana gösteren Rachel değildi. Sen gösterdin. Bana Piscary'yi kimin ziyarete geldiğini söyle."

"Çık dışarı," diye hıçkırdı Skimmer, Ivy'yi güçsüzce iterek. Beyaz tulumunda kan lekesi vardı ve Miltast bunu görünce kaskatı kesildi.

"Piscary'yi listelerden kim ziyaret etti?" Ivy ısrar etti.

Vazgeçerken Skimmer'ın titremesi durdu. "Kisten'den başka kimse gelmedi," dedi, yüksek sesi yumuşaktı. "Haftada bir kez, senden üç gün sonra. Başka kimse gelmedi."

Nefes verdim ve içimi üzgün bir depresyon kapladı. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey elde edememiştik.

"Seni sevdim, Ivy," diye fısıldadı Skimmer ölü bir sesle. "Defol. Bir daha geri gelme."

Ivy ayağa kalktı, başı öne eğikti. Kendini dengeleyerek döndü ve kapıya doğru yürüdü, ekşi, mutsuz vampir tütşüleri içinde yanımdan geçti. Sert zeminde takırdayan botlarıyla koridorda tek başına ilerlemeye devam etti.

Takip etmek için atladım. Miltast'ın kapıyı kilitlediğini duydum, sonra da çizmeli adımlarını. Miltast'ı beklediğimiz kilitli kapıda Ivy'ye yetiştim. "Sen iyi misin?" Ne hissettiğini bilmediğim için sordum.

"O iyi olacak," dedi Ivy, çenesi gergindi ve bana bakmıyordu.

Miltast el yordamıyla kapının kilidini açmaya çalıştı, kartını okuttu ve Ivy onun önünde kapıyı itince geri çekildi. "Isırılmadığına inanamıyorum," dedi hayretle.

Gözlerim kısıldı ve oraya girmeme izin verirken yaralı ya da ölü çıkmamı beklediklerine karar verdim. O, kara büyü yapmak için hükümetin onayını almış beyaz bir cadıydı. Ve eğer yanlış bir hareket yaparsam, tepki verirdi. Tiksinerek topuklarımın üzerinde döndüm ve Ivy'yi takip ettim.

Adımlarının arkamda yavaşladığını duyabiliyordum ve tüylerim diken diken oldu. Sonunda ilk kapıda ona yetiştim. Ayağa kalkıp çıkış formlarını hazırlayan yaşlı kadın bizi gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Ivy," dedim Miltast'ın yetişmesini beklerken, başı eğik ve sessizdi. "Özür dilerim."

Sonunda soğukkanlı ifadesi kırıldı ve bana baktı, dökülmemiş gözyaşları parlıyordu. "Bunu yapacağını bilmiyordum," dedi. "Bana vurduğun için teşekkür ederim. Hayır diyemedim. Kahretsin, yapamadım. Düşündüm ki-"

Miltast cam kapıyı yana kaydırınca düşüncelerini kısa kesti. Hava pek taze değildi ama orta yere geçerken derin derin içime çektim, birikmiş vampir feromonlarından kurtulmaya çalıştım. İç çekerek bir elimi boynuma götürdüm ve bıraktım. Miltast'a rozetimi uzatırken "Kan orucuna girme konusunda ciddi değil misin?" diye sordum.

Ivy yaka kartını çıkarıp memura uzatırken parmakları titriyordu. "Ben de bunu düşünüyordum," dedi sakın bir sesle.

Miltast bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ve formlarımızı tekrar imzalayıp son kapıya doğru ilerlerken bana baktı. Eğer kan orucu tutuyorsa, onunla yaşamak çok daha zor olacaktı.

Yazım denetleyicisinden geçip kadın bize eşyalarımızı verirken Ivy usulca, "Ne zaman kaybı," dedi; ama öyle olmamıştı ve nabzım hızlandı. Hatırlamıştım. Çok şey hatırlamıştım. Titreyen dizlerime aldırmadan atkımı boynuma doladım ve çantamı kolumun altına alarak çift camlı kapılara ve gecenin acımasız ama dürüst soğuşuna doğru yöneldim. Milktoast ve arkadaşı zaten dramımızın çoğunu öğrenmişlerdi.

"Aslında," dedim eldivenlerimi giyerken, Ivy kapıyı benim için açık tutarken, "boşa gitmedi. Seni ve Skimmer'ı görünce... Bir şey hatırladım."

Ivy olduğu yerde durdu ve beni dışarıdaki ışık birikintisinin içine çekerek durdurdu. İçeride geçirdiğimiz bir saat içinde hava daha da soğumuş gibiydi ve gece havası ciğerlerimi bıçak gibi keserek cam duvarların ardındaki hararetli karmaşadan sonra düşüncelerimi berraklaştırdı. Kar ve egzoz kokan kuru havayı derin derin içime çektim, tadını çıkardım ve geçmiş anları daha net bir gözle gördüm.

"Kisten-" dedim, ısındım, sonra kızardım. Tanrım, bu çok zordu ve dolmalarını engellemek için gözlerimi kapattım. Belki onu göremezsem söyleyebilirdim. "Kisten'in katilinin elleri kuruydu," dedim. "Sert. Nemli çimento gibi kokuyordu ve parmak uçları soğuk demir tadındaydı." Bunu biliyordum çünkü onları ağızıma almıştım. *Tanrı yardımcım olsun, beni ısırması için ona yalvarmıştım.*

Çenem sıkıştı ve gözlerimi açarken gevşemesi için zorladım. "Kisten ölmüştü," dedim Ivy'nin siyah giysili omzunda kar görünmeye başladığında. "Sanırım bir kazaydı. Katili henüz kanına dokunmamıştı ve buna çok kızmıştı.... Bu yüzden onun yerine beni gölgesi yapacaktı. Beni bunun için yalvartıyordu." Titrek bir nefes aldım. Eğer ona şimdi söylemezsem, hiçbir zaman söyleyemeyebilirdim. "Beni ısırması için yalvarmamı sağlamak için yara izimle oynuyordu. Kisten onu durdurdu. Sonunda iki kez ölebileceğini biliyordu ama yine de yaptı."

Ivy'nin başı öne eğildi ve alnını ovuşturdu.

"Özür dilerim," dedim, nedenini bilmeden. "Beni sevdiği için tekrar öldürülmesine izin verdi."

Başını kaldırdığında Ivy'nin yaşlarla ıslanmış gözlerinde ışık parlıyordu. "Ama seni neden sevdiğini hatırlayamıyordu, değil mi?"

Hatırladığım bir zihinsel acı hissi yükseldiğinde başımı salladım. "Hayır, yapamazdı."

Ivy bunu sessizce kabul etti. Gölge gözlerinin derinliklerinde, onu bu kaderden kurtarmanın bir yolunu bulabilmeyi dilediğini görebiliyordum. "Neden sevdiğimi hatırlamadan yaşamak istemiyorum," dedi sonunda, kendi ruhunun ölümüne bakarken yüzü solgunlaşmıştı.

"Özür dilerim, Ivy," diye fısıldadım fısıldayarak.

Aracım için.

"Biz buyuz," dedi metanetle. Ama olmak
istediği kişi bu değildi.

Yirmi iki

Otoparka doğru yürürken **Ivy**'nin başı eğikti, uzaktaki bir güvenlik ışığının altında üstü açık kırmızı arabamı hedefliyordu. Kar, sıcak arabalar dışında her yeri kaplamıştı ve dünya beyaz ve siyahtı. "Özür dilerim," dedi bana bakmadan. "Seni orada öldürebilirdim."

Kafamı toparlamak için bir ciğer dolusu soğuk hava daha çektim. "Ben iyiyim. Sen yapmadın."

"Yapabilirdim." İki arabanın arasından geçmeme izin vermek için yavaşladı ve aldatıcı bir şekilde sakın olan yüzüyle bana baktı. "Auran bozuldu ve bir daire çizemiyorsun. Özür dilerim. İyi değilken senden bunu yapmanı istemek bir hataydı. Orada ölmeni ya da daha kötüsünü bekliyorlardı."

Kolumu onunkine bağlayarak onu peşimden çektim ve arabama giden en kısa yolu bulmaya çalıştım. Arabayı görebiliyordum, parlak kırmızı boyası sokak lambasında gri görünüyordu ve kar sadece daha soğuk olan tavana yapışmıştı. "Sanırım onları kandırdık, ha?"

Ivy kaskatı kesildi ama dar geçitte elimden kurtulmasına izin veremezdim. Eğer ona dokunmazsam, ikimizin de hayatına getirdiği duygusal yüke değdiğine inanmayacaktı. "Ben iyiyim," dedim ciddileşerek. "Kisten'i kimin öldürdüğünü ben de bilmek istiyordum. Artık daha fazlasını biliyoruz." *Tam olarak böyle olmasını tercih etmezdim ama olsun.* "Bunun için endişelenme."

İki arabanın arasından çıktığımız anda Ivy tahmin edilebileceği gibi elimden kurtuldu ve omzunun üzerinden karların arasından sessiz binaya doğru baktı. "Artık o kişi olmayacağım," dedi ve eldivenli elinin tersiyle gözlerini silerek güvenlik ışığında nem parıltısını gösterdiğinde gözlerim büyüdü. "Bunu yapamam," diye fısıldadı, belli ki derinden sarsılmıştı. "Rachel, özür dilerim. Isıramayacağımı anlıyorum."

Tekrar. Denediğim için özür dilerim. Sen bundan daha iyisin ve ben seni aşağı çekiyorum."

"Sen tanıdığım en güçlü insansın!" İtiraz ettim ama başını salladı ve tekrar gözlerini sildi. Kendisinin çıplak kemiklerine kadar düşmüştü. Skimmer onu derinden sarsmıştı.

"Bir zamanlar dostum dediğim hiç kimse senin orada yaptıklarını yapamazdı," dedi çenesi titreyerek. "Ya da bizi ayırsalardı, Skimmer'ın yerini almak için ayırırlardı. Ben o kişi olmak istemiyorum ve olmayacağım da. Kanı bıraktım. Tamamen."

Gözlerim büyüdü ve bir korku hissettim. Bunu hisseden Ivy'nin çenesi sıkıştı ve hızla uzaklaştı. "Bekle, Ivy. Bu pek de iyi bir fikir değil," diye arkasından seslendim.

Omzunun üzerinden, "Piscary öldü, istediğim kişi olabilirim," dedi.

"Ama sen bir vampirsin," diye itiraz ettim, endişeyle onu takip ederken. "Sen busun!"

Durdu, bana bakmak için döndü ve ben de durdum, aramızda bir araba vardı.

"Bak, beni ısırmanı istediğimi söylemiyorum," dedim elimle işaret ederek.

"Ama ben
Kan orucundayken seninle yaşadım ve sen olmadığın şey olmaya çalıştıkça kafan daha da karışıyor ve seninle yaşamak daha da zorlaşıyor."

Ivy'nin ağzı açıldı. Gözlerinde ihanet parlıyordu. "Elimdeki tek şey perhiz, Rachel." Dönerek arabaya doğru yürüdü, yağın gri ve beyazı arasında siyah bir gölgeydi.

"Aferin Rache," diye mırıldandım, bunu söylemenin daha iyi bir yolu olmalıydı. Ellerimi ceplerime sokarak kendimi yavaşça harekete geçirdim. Eve dönüş yolculuğu harika olmalıydı. Küçük yeşil bir karton ağacın yapabileceği çok şey vardı. Ivy'nin kan orucunda olması eğlenceli değildi ama bana kızmakta haklıydı. Olmak istediği kişi olma arzusunu nasıl desteklemeyebilirdim? Onu destekledim ama kan orucuna girmek çözüm değildi. Bu döngüyü kırması gerekiyordu. Bağımlılığa tamamen son vermeliydi. Al'ın kitaplarında bunun için bir şey olmalı. *Ya da belki Trent.*

Çantam yanından geçtiğim arabanın arka lambasına çarptı ve Ivy'nin ayak izlerini koridorun donmuş çamuruna kadar takip ettim. Bir minibüsün açılan kapısının kayma sesi başımı kaldırmama neden oldu. Arabamdan on adım ötede bir adam

Ivy'nin yanında beyaz bir minibüs. Dikkatini vermiyordu, başı eğikti ve savunmasız görünüyordu. *Kahretsin.*

"Ivy!" Elindeki tabancanın parıltısından dehşete kapılarak bağırdım ama artık çok geçti. Adam onu itti ve yarım araba ötede park halinde duran yakındaki bir cipin yan tarafına doğru itildi. "Hey!" diye bağırdım ama sonra yanımda sıkıştırılan karın yumuşak sesiyle döndüm. İçgüdüsel olarak çömelmem beni Mia ile göz göze getirdi.

"Cadı," dedi, dudakları soğuktan mosmor olmuştu ve sonra elini uzattı.

Adrenalinim tavan yaptı ve kendimi geriye doğru attım, az önce geçtiğim arabanın tamponuna çarptığımda sağ ayağım altımdan kaydı. Yere düştüm, kollarım çırpınıyor ve çantam üzerimden düşüyordu. Ölüm perisi bileğimi yakaladı, eldivenimle paltomun ayrıldığı yerden ve donup kaldım, önünde diz çöktüm. Bebeği neredeyse beni öldürüyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

Mia'nın kapüşonu geriye düşmüştü ve gözleri spot ışıklarının altında maviye çalıyordu. Soğuk parmaklarıyla bileğimi kavrayarak daha yakına eğildi. "Bugün kiminle konuştun?" diye sordu, sesi kesin ve öfkeliydi.

Kalbim küt küt atarken onun arkasından baktım. Ivy yüzünü cipin camına dayamıştı, kolu bükülmüştü ve kafasına bir silah dayanmıştı. Açık minibüste bir bebek araba koltuğu vardı ve bir bebeğin mutlu mırıltısı dışarı süzülüyordu. *Neden silahımı yanıma almamıştım ki?* "Sorgulanmak üzere aranıyorsun," dedim, hızlı bir tekmeye benden kurtulacağını düşünerek. "İçeri girersen iyi görünür."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda aptalca gelmişti ve Mia gözlerini kısarak gözlerinin etrafındaki derinin gerilmesine neden oldu. "Umursadığımı mı sanıyorsun?" dedi sertçe. "Kiminle konuştun?"

Ona vurmak için gerildim ve Mia'nın loş ışıktaki neredeyse beyaz olan gözleri büyüyerek gözbebeği siyahına dönüştü. Nefesim kesildi ve neredeyse yere yığılacaktım. İçimi titreten bir sel koluma doğru yükseldi. Arkasından soğuk geldi ve içimden çekilip çıkarılma hissi midemi bulandırdı. İpleri kesilmiş bir kukla gibi sarktım, kolum Mia'nın kavradığı bileğimle birlikte uzandı.

"Dur," diye kekeledim, sadece nefes almak için mücadele ederken başımı eğdim. *Kahretsin, ne yapıyordum ben?* Bu davayı asla almamalıydım. O lanet olası bir yırtıcıydı. Timsah gibi üst düzey, eski bir yırtıcı. Orada diz çökmüş, soğuk ve kalınlaşıırken, kendimi aşama aşama ölürken, izlerken ve durduramazken hissedebiliyordum.

Çekme hissi sona erdiğinde nefesim kesildi. Sıcaklık tekrar azaldı ama daha azdı, ruhumun üzerine şırıltılı bir küvet gibi yerleşti. Bitkin bir halde başımı kaldırdığımda Mia'nın mavi gözlerinin beni beklediğini gördüm. Soğuk ve umursamazdılar. Sürüngen gözleri.

Arkasında Ivy onu izliyordu. Yanağı uzun araca yaslanmıştı ve çenesi sıkılıydı, bu da onu çaresiz, sinirli ve gerçekten kızgın gösteriyordu. Lanet olası bir hapisanenin önündeydik - kadının dünyayı yönetecek kadar cesareti vardı.

Belki de zaten bildiğini sanıyordu.

"Biri beni takip ediyor," diye sordu Mia soğuk bir sesle. "Kiminle konuştun?"

Dizim ıslanmıştı ve kolum ağrıyordu. Bir ağrı oradan sırtıma doğru yayılıyordu. Mia bir adım geri çekilerek beni çamurla kaplı koridora çekti ve ben de çekiştirilen bir oyuncak gibi ayağa kalktım. Diğer eli boğazıma dolandı, alyansı ışığı yakaladı. "Bekle," diye geveledim panik içinde, auramın beni terk edeceğine dair ilk tehdit tekrar içimden yükseldiğinde.

Anladığımı gören Mia gülümsedi. Yağan karın içinde çok güzeldi, benden daha küçüktü ama soğuktu, çok soğuk ve umursamazdı. "Bu senin canını alan *benim*, cadı," dedi, karlar ters dönmüş yüzünde erirken. "Sen mücadele ettikçe ben daha da güçleniyorum. Kiminle konuştun? Biri beni takip ediyor. Söyle yoksa burada ölürsün."

Soğuk terler dökmeye başladım. Kadın terlik gibiydi. Yırtıcı bir kuşun pençelerindeki bir tavşandım.

"Rachel, söyle ona!" Ivy bağırdı, sonra Remus onu çenesini kapalı tutması için cesaretlendirince homurdandı.

"Ona zarar vermeyin!" Gözlerimi Ivy'ye dikmiş, SUV'a karşı çaresiz bir halde seslendim. Remus'un Glenn'e ne yaptığını hatırlayınca korkum daha da arttı. *Orospu çocuğu. Neden Mia'ya söylemeyecektim ki?* Dudaklarımı yaladım ve Mia tutuşunu sıkılaştırdı. İçimden yumuşak bir sızı geçti ve "Bayan Banshee adında bir ölüm perisi.

Walker. Batıdan gelen başka bir ölüm perisiydi."

Mia'nın gözleri büyüdü ve tutuşu neredeyse kopacaktı. "Benim şehrimde mi?

O... şey benim şehrimde mi?" dedi, yüksek sesi şok edici bir nefret taşıyordu. Gözleri vampir siyahına dönüşmüştü - otoparkın ışıkları altında berraklaşmıştı - ve iki türün akraba olup olmadığını merak ettim.

"Sanırım Holly için seni öldürecek," dedim, dikkati dağılmışken çenesine hızlı bir avuç içi darbesinin beni özgür bırakıp bırakamayacağını merak ediyordum ama denemekten çok korkuyordum. Auramı almak için bana dokunmasına gerek yoktu. "Sen ve Remus ikiniz de. Onu elinizde tutmak için

tek şansınız şimdi gelmek. FIB

onu geçici olarak al, ama onu geri alacaksın. Bırak gideyim." *Lütfen, bırak gideyim.*

Odağı bana döndü, nefreti onu haksızlığa uğramış bir kraliçe gibi gösteriyordu. "Walker'ı buraya sen getirdin," diye suçladı zayıf kadın ve ben kendimi güçsüz hissettim, görüş alanımın kenarlarında parıltılar belirdi. "Onunla çalışıyorsun!"

"Onu buraya ben getirmedim!" diye bağırdım ve Ivy'nin acı içinde homurdandığını duydum. "Sen getirdin," diye nefes nefese kaldım. *Lanet olsun, bu durumlara nasıl düşüyorsunuz? Park yerlerini kontrol etmiyorlar mı?* "Bir ölüm perisi saldırısından kurtulduğumu duymuş ve bunun Holly'nin kontrolü ele geçirmesinden kaynaklandığını düşünmüş. Bayan Walker'a Holly'nin değil, cebimdeki karanlık ölüm perisinin gözyaşı olduğunu söyledim ama o hâlâ Holly'yi istiyor. Mia, gitmeme izin verirsen sana yardım edebilirim." *Gerçi bunu neden yaptığımı sadece Tanrı bilir. Hayatta kalmak için mi?*

Mia'nın nefesi sözlerimi ölçerken buğulandı. Hızlı bir hareketle boğazımı bıraktı ve iki adım uzaklaştı. Nefesim kesildi ve sandığa yaslandım. Bir dirseğimden destek alarak bir elimi boğazıma götürdüm ve ne kadar auram kaldığına karar vermeye çalışarak küçük kadına baktım. Çok fazla hissetmiyordum ama başım dönmeden ayağa kalkıp hareket edebiliyordum. Beni öldürmek için bana dokunmasına gerek yoktu ama en azından şimdi biraz yerim vardı.

Arkasından Remus silahı Ivy'nin kafasından aldı ve onun ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekildi. Yine de silahı hâlâ ona doğrultulmuştu. Ivy'nin aralarındaki mesafeyi görsel olarak ölçmesini izledim ve silahın onu yeneceğini bildiğinden gergin bir poza girdi. Remus'un arkasında Holly, kendisine ulaşan duygulardan heyecanlanarak homurdandı.

Mia yağın karın içinde durdu, iğrendiği yüzünden okunuyordu. "Walker'ın Holly'yi öğreneceğini bilseydim öldüğünden emin olmak için burada kalırdım."

"Hepimiz hata yaparız," dedim dizlerimin bağı çözülerek. "Bayan Walker'ı

mı kastediyorsunuz?" "Walker," diye düzeltti beni. Büyük harfleri neredeyse

duyabiliyordum, ve Mia'nın tiksintisi arttı. "O, düşen bir kütüğün zarafetiyle öldüren bir suikastçı. Mississippi'nin doğusunda, benim şehrimdeyse, Holly'yi istediği yönündeki değerlendirmen doğru." Narin çenesi sıkıştı. "Onu alamayacak. Holly özel biri. Bize gücümüzü geri verecek ve o kaltağın bu övgüyü almasına izin vermeyeceğim."

Yorgun bir Chevy'nin karda çalıştırmaya çalışırken çıkardığı vınlama sesi sessizliği bozdu. Arazinin uzak ucunda bir çift far yandı ve büyük bir

Motor kükreyerek çalıştı. Remus aniden gerilerek, "Mia?" diye seslendi.

Başımı salladım, titriyordum. Ayaklarımın etrafında dolaşan soğuk, Mia'nın hâlâ auramı emdiğini söylüyordu ama en azından aktif olarak almıyordu. Holly açık minibüste yaygara koparmaya başladığında, "Üzgünüm Mia," diye fısıldadım. "Özel olanın Holly değil Remus olduğunu biliyoruz. Onu tutmasına izin verenin bir dilek olduğunu biliyoruz. Bayan Walker'ın umurunda değil. Kızınızı istiyor ve onu almak için sizi öldürecek."

Ivy muhtemelen kendini suçlayarak bir ayağından diğerine geçti. Araba iki koridor ötedeki çıkışa doğru ilerlerken kimse kıpırdamadı. İçimden boş bir düşünce geçti. Neden kimsenin binadan çıktığını görmemiştim? Remus da bundan hoşlanmıyordu. "Mia..." diye sordu, güvenlik ışığı endişeli yüz hatlarını gösteriyordu.

Mia arabanın arka lambalarının caddede duraklamasını izledi, sonra yavaşça uzaklaştı. Ölüm perisi dikkatini tekrar bana verdi, yüz ifadesi içten gelen bir heyecanı gösterecek şekilde değişti. "Holly özel biri," diye ısrar etti. "Ve sen de kızım Rachel Morgan'ın bende kalmasını sağlayacaksın."

"Neden sana yardım edeyim ki?" Kuru bir sesle söyledim. "Sen lanet

olası bir parazitsin." "Yırtıcı, parazit değil ve bana ihtiyacın var," dedi

uzanarak. "Hayır!" Arabayı tekrar arkamda bulana kadar geri geri

giderek haykırdım.

Karda boğuk bir şekilde duyulan silah sesiyle panik arttı. "Ivy!" diye bağırdım, sonra Mia tekrar boğazımı bulduğunda sarsıldım. "Ne yaptın sen?" Fısıldadım, onu birkaç santim ötede görüyordum.

"Kıpırdama," diye bağırdı, gözleri vahşiydi. "Yoksa Remus onu öldürür."

Yaşıyor mu? Kıpırdandım ve enerjim beni terk etti. Umurumda değildi. "Ivy," diye nefes nefese kaldım. "Onu göremiyorum. Bırak onu göreyim, seni soğuk kaltak!"

Mia'nın yüzü çirkinleşti ama arkasından Ivy'nin "Ben iyiyim!" dediğini duydum, ardından yumuşak bir "Ah" ve ardından agresif bir "Ona zarar verirken kendini ölümden beter bulursun, insan!" dedi.

Mia'nın soğuk parmakları boğazımdan hiç ayrılmadı ve bakışlarını Holly'nin ağladığı minibüse çevirdi. Dikkati bana döndüğünde kalbim küt küt atmaya başladı. Eli hâlâ boynumdaydı, uzandı ve avucu alnıma geldi. "Yapma," diye yalvardım, beni öldüreceğini düşünüyordum. "Lütfen, yapma!"

Hıncırca gülümseyen Mia, soğuk elini neredeyse sevgi dolu bir jestle yanağıma koydu. "İşte bu yüzden bana yardım edeceksin, cadı. Sana verebileceğim şey bu."

Yanağımda küçük iğneler patladı ve arkamdaki arabaya uzanırken nefesim kesildi, kaskatı kesildim. İçime tanıdık ve yatıştırıcı bir sıcaklık yayılıyordu. Auram geri dönüyor, çatlakları dolduruyor ve beni bir bütün haline getiriyordu. İyileşen bir yara kabuğunun acısıyla yayılıyordu ve Mia'nın berrak mavi gözlerine bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hıçkırık gibi geldiğini düşünerek nefes verdim ve gelen enerjinin tadını daha iyi alabilmek için bir sonraki nefesimi tuttum. Enerjiyi geri veriyordu. Enerji bir ley hattından gelmiyordu, doğrudan ruhumdan geliyordu. Bana hayat enerjimi geri veriyordu. *Neden?*

Karıncalemalar şaşırtıcı bir anilikle kesildi ve soğuk bir otoparkta bir arabaya doğru bastırıldığımı, küçük bir kadının ruhumun gücüyle beni rehin tuttuğunu fark ettim.

Mia elini yumruk yapıp geri çekildi, kamburu çıkmış ve yorgun görünüyordu. "Bunu bana Holly öğretti," dedi gururla. "Babasına bir ölüm perisi zarar veremeyeceği için, Holly enerjiyi sadece almak yerine bir insana nasıl iteceğini bilerek doğdu. Ben de örnek alarak öğrendim."

"Yani?" Dedim, hâlâ anlamamıştım. Tanrım, iyi hissettirdi ve aniden bir çizgiye dokunabileceğimi fark ettim. Bunu yaparken içime bir rahatlama yayıldı, büyük miktarda ley hattı gücü aldım ve kafamın içinde döndürdüm. Otoparkın sonunda, yağan karda ışıkları sönük bir araba durdu. Yavaşça hareket ederek koridorlarda ilerledi ve bir yer aradı.

"Mia?" Remus seslendi, gergin olduğu belliydi.

"Sakin ol," dedi kadın. "Cadıya FIB'i geri çekilmeye ikna etmesinin nedenini anlatıyorum." Bana döndüğünde yüzünde bir gülümseme vardı ama bu, sizi kontrol ettiğini düşünen birinin gülümsemesiydi ve ruh halim sertleşti. "Son birkaç aydır son derece iyi beslendim," dedi Mia pişmanlık duymayan bir memnuniyetle. "İnsanlar aptal, güvenen hayvanlar ve biraz verirsiniz onları sevdiğinizi düşünüyorlar, sonra da size verdiklerini almak çok basit bir mesele oluyor. Doğal nedenler," dedi nazikçe, "kalp krizi, beyin anevrizması, basit yorgunluk. Dönüş'ten bu yana kırk yıldır oruç tutuyoruz, ama Holly bize gücümüzü geri verecek, yasanın bize izin verdiği bu ince iz yerine istediğimizi cezasızlıkla alma kurnazlığını. İtiraz edenler susturulacak. I.S. bunu biliyor. Sizden FIB'ye düşüncelerinin yanlışlığını anlatmanızı istiyorum."

Arkasında Ivy öfkeyle titriyordu, Remus onu sıkı sıkı tutuyordu. "Seni canavar," diye haykırdı. "Onları sevdiğini düşünmelerini sağlayıp sonra da öldürüyorsun, öyle mi? Sana dileği bu yüzden vermedim!"

"Kapa çeneni," dedi Remus ve Ivy acı içinde homurdandı. Yüzüm soldu ve soğuk gece daha karanlık göründü. Kendisini ve çocuğunu bu şekilde besliyordu. Lanet olsun, banshee kaynaklı ölümleri doğal olanlardan nasıl ayırt edecektik? "Sana yardım edeceğimi mi sanıyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde söyledim. "Delirdin mi sen?"

Araba, az önce giden arabanın izini takip ederek, iz üstüne iz bırakarak yavaşça geçti ve benim karıncalanmaya başladı. Çok yavaş gidiyordu. Ve tanıdık geliyordu, hayır, tanıdık *geliyordu*. Eski model, pas damlıyordu. Otoparkın sonunda döndü ve ışıklar Ivy ve Remus'u gösterdi. Minibüste Holly ağlıyordu, elleri birine uzanıyordu.

"Mia!" Remus bağırdı. "Gitmemiz gerek!"

"Bana yardım etmek tam olarak yapacağın şey," dedi Mia ve yaklaşırken ikinci bir sıcaklık dalgası içimi doldurdu. "FIB'e gittiğimi söyle. Onlara uzaylıların gelip beni kaçırdığını söyle. Umurumda değil, ama beni rahat bırakmazlarsa seni öldürürüm, gerekirse burada, sonra o adamın oğlundan başlarım ve oradan devam ederim."

"Glenn'e dokunursan kendini ölmüş bulursun!" Ivy hırladı ve Mia ona tiksintiyle baktı.

"Beni tehdit etmeye cüret etme," dedi küçümseyerek. "Senin Piscary'nin şehrimde ayak basışını ve gömülüştüğünü izledim. Bunu aklınızda tutun."

Başımı salladım. "Sana yardım etmeyeceğim Mia. Eğer içeri girmezsen, sen ve kızın sonsuza dek toplumun dışında ve kaçak olarak yaşayacaksınız."

Mia'nın soluk kaşları kalktı. "Cadı, bu toplumu ben yarattım. Eğer bana dokunurlarsa, bunun dışında yaşamayacağım. Onu yıkacağım."

Çizginin gücünü içimde hissettim ve bu beni cesaretlendirdi. "O zaman cehenneme gidebilirsin."

Mia'nın içinden bir iç çekiş yükseldi. Kıpırdanıp duran ve gitmek isteyen Remus'a döndü. "Bir domuzu suya götürebilirsin," dedi ve sonra bana döndü. "O zaman vampire sözlerimi iletmesini söyleyeceğim."

Beni öldüreceğini anladığımda nefesim kesildi. "Bekle!"

Panikle arabaların arasına daldım ama o beni takip etti. Hâlâ bana dokunmadan elini uzattı ve gözleri kendinden geçmişçesine parlayarak auramı söküp aldı. Bana verdiği her şeyi geri aldı.

Ağzım açık, içimdeki ley hattı bir ateş şeridine dönüştüğünde dizlerimin üzerine çöktüm ve çığlık atarak, daha fazla tutamayarak ona doğru ittim. Mia nazikçe küfretti ve bir anlığına soluklandım ama sonra arkasından soğuk çığ gibi büyüdü ve kollarımla bacaklarım uyuştı. Çizginin gücü onu hiç yavaşlatmamıştı. Auramı yavaşça, özenle alıyordu, bana acı çektiriyordu, böylece ziyafet çekecek daha çok şey olacaktı.

Ivy bağıırıyordu, Holly'nin delici çığlıklarına karşı vahşi bir ses. Arkasında bir arabanın gürültüsü vardı. Mia beni çırılçıplak soyarken karların üzerinde diz çökmüş, düşünemiyordum. Parlak beyaz bir ışık büyürken yukarı baktım. *Ölüyorum*, diye düşündüm ve ışık değişti ve bunu yapan araba minibüsün ön köşesine çarptı.

Metal inledi ve plastik paramparça oldu. Mia'nın dikkati başka yöne çekildi ve auramın benden koparılmasının acısı yok oldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, ruhumu kaplayacakmış gibi havayı içime çekerek yukarı baktım. "Dikkat et!" Minibüs buzda Ivy'ye doğru kayarken uyarıda bulundum. Kahretsin, onu minibüsle cipin arasına sıkıştıracaktı.

Ivy doğruca zıplayarak cipin kaputunun üzerine indi. Remus da altına yuvarlanmak için düştü. Minibüs sarsılarak durduğunda Holly uludu. Koridorda, çirkin yeşil, paslı bir Chevy buhar çıkarıyordu. Radyatör sıvısı dışarı akıyordu ama motor hâlâ çalışıyordu. Bu şey muhtemelen minibüs ve cipin toplamından daha ağırdı ve öldürmek için atom bombası gerekirdi.

"Holly!" Mia çığlık atarak kızına doğru koştu.

Arabaya yaslanmak için kendimi yukarı çekerken, Tom Chevy'den çıkarken ona baktım. *Orospu çocuğu!* Mia'nın kendisini takip ettiğini hissettiği kişi Bayan Walker değildi, Tom'du.

Ivy çirkin bir hırıltıyla kendini cipin tepesinden fırlatarak Mia'nın üzerine düştü.

"Tanrım, hayır," diye fısıldadım. Titriyordum, güçlkle yürüyebiliyordum ve sendeleyerek ilerledim. Mia, Ivy'nin boğazını kavramıştı, onu öldürmeye başlarken yüzü vahşiydi. Bir farın ışığı her şeyi keskin bir aydınlığa boğdu. Ivy

mücadele ederken dişleri parlıyordu.

Holly'nin sert çığlık sesi devam etti ve gözlerim Remus ve Tom'a kaydı. Ley hattı cadısının yumruğu mor bir sisin içinde boğulmuştu ama öfkeli adam onu yakalamış ve Tom acı içinde çığlık atana kadar sıkılmıştı.

Ayrılırken ona sağlam bir tekme atan Remus, Tom'u kırık elinin üzerinde diz çökmüş halde bıraktı. Kımıldadım ve Remus'un kafası bana doğru döndü. Siyah gözleri beni olduğum yerde sabitledi ve hareket etmemem için uyardı. Bir kurdun gözleriydi ve donup kaldım. Arkasını döndü. Hapishaneden yüksek sesli bir klakson çalmaya başladı ve arsa aniden mavi kripton ampullerin sert parıltısıyla yıkandı. *Hangi cehennemdeydiler?*

Sakin ve yatıştırıcı olan katil, çığlık atan çocuğunu soğukkanlılıkla harabeye dönmüş minibüsten aldı. Bir ninni söyleyerek karısına baktı.

"Ivy," diye nefes aldım, onu yerde ve hareketsiz görünce. Mia onun yanında diz çökmüş, sırtı bana dönüktü, mavi paltosu avını örten bir kuşun kanatlarını andırıyordu. Sendeleyerek onlara doğru ilerledim ve "Ondan uzak durun!" diye bağırdım.

Remus oraya ilk varan oldu ve tek eliyle Mia'yı yukarı çekti.

"Bırakın beni!" diye bağırdı kadın, ama Remus onu Tom'un çalışan arabasına sürükledi, yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve neredeyse onu içeri atıyordu. Holly'nin ağlama sesleri hapishanenin alarm sistemiyle yarıştıyordu ama Remus onu Mia'ya verip kapıyı çarpınca ağlama sesleri kesildi. Bana ekşi bir bakış atarak diğer tarafa doğru ilerledi ve arabaya bindi. Motor kükredi. Remus gaza basıp yola doğru ilerlerken Tom yoldan çekildi. Donmuş çamur üzerimize yağdı ve gittiler.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissederek Ivy'nin yanına gittim ve bastıran karın üzerine diz çöktüm. "Aman Tanrım, Ivy. Ivy!" diye haykırdım, onu ters çevirdim ve kendime doğru çektim. Başı öne eğikti ve gözleri kapalıydı. Teni solgundu ve saçları yüzüne dökülmüştü. "Beni bırakma, Ivy! Senin ölümünle yaşayamam!" diye bağırdım. "Ivy, beni duyuyor musun?"

Oh Tanrım. Lütfen hayır. Neden böyle yaşamak zorundayım?

Gözlerimden yaşlar dökülüyordu ve gözleri açıldığında bir hıçkırığı bastırdım. Kahverengiydiler ve sevindim. Ölmemişti, ölümsüz değildi ya da her neyse. Beyaz ve solgundu, bana baktı, gözleri cam gibiydi ve görmüyordu. Elinde, üzerinde bozuk para olan soluk mor bir kurdele vardı. Parmakları onu sanki hayatın ta kendisiymiş gibi kavradı, eli kolu bağlı bir güçle tutundu. "Ben aldım

Geri dön," diye homurdandı, boş bakışlarında zafer vardı. "O aşkı hak etmiyor."

Arkamızdaki bina hâlâ o korkunç gürültüyü çıkarıyordu ve bu tarafa doğru gelen adamları duyabiliyordum. Ivy bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Rachel'a... ihtiyacım var?" diye fısıldadı ve sonra bana olan odağı netleştirdi. "Kahretsin," diye nefes aldı ve ben onu daha sıkı tuttum, salladım ve hâlâ hayatta olduğunu anladım. Ölmemişti ve ben de elimde bir ölümsüz tutmuyordum.

"İyi olacaksın," dedim, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. Çok solgun görünüyordu.

"Almayacağım. Onu almak zorundayım," dedi Ivy ve ben de ona baktım, gözyaşlarının yüzünde izler bıraktığını ve dişlerinin tükürükle ıslandığını gördüm. Ne hakkında konuştuğu çok açıktı. Kan. Kana ihtiyacı vardı. Vampirler banshee'lerin en yakın akrabalarıydı ve auralarını yenilemek için bir yolları vardı. Beslenirken onları içlerine alırlardı. Ivy'nin kana ihtiyacı vardı.

Korkmadan onu kaldırımdan biraz daha yukarı çektim ve istediği kişi olamayacağını bilerek ve bir hayalin kaybının yasını tutarak ciddi ciddi ağlamaya başladı. "Temiz olmak istedim ama olamıyorum," dedi ben onu sallarken. "Ne zaman başka biri olmaya çalışsam başarısız oluyorum. Buna ihtiyacım var," dedi gözleri simsiyah parlayarak. "Ama sen değil. Sen değil," diye yalvardı, gözleri büyümeye başlamış ve açlığı onu ele geçirmişken bile. "Bana kanını vermedense ölmeyi tercih ederim. Seni seviyorum Rachel. Bana kanını verme. Bana söz ver, bana kanını vermeyeceksin."

"İyileşeceksin," dedim telaşla. Bozuk Chevy'den gelen antifriz kokusunu alabiliyordum ve sıcak motorun hafif kokusu kayboluyordu.

"Bana söz ver," dedi yüzüme dokunmaya çalışarak. "Bana kanını vermeni istemiyorum. Söz ver bana, lanet olsun!"

Kahretsin. Başımı kaldırıp baktım, sadece fenerleri ve arkalarındaki adamları görebiliyordum. İçinde anahtarlarımın olduğu çantam koridorun karşısındaydı. "Söz veriyorum."

Botların buz üzerinde çıkardığı çıtırtılar duyuldu ve arkamdan otoriter bir ses geldi: "Hanımefendi, kadından uzaklaşın. Yere yatın ve yüzünüzü kaldırıma koyun! Parmaklarınızı görebileceğim şekilde açık tutun!"

Gözyaşlarıyla ıslanan yüzümle başımı kaldırıp parlak güvenlik ışıklarına baktım ve arkamda büyük bir gölge gördüm. "Devam et ve vur beni!" Çığlık attım. "Onu bırakmayacağım!"

"Hanımefendi," dedi ses ve ışık Ivy'ye, sonra tekrar bana düştü.

"Yaralandı!" Haykırdım. "Az önce ofisinizdeydim, sizi aptallar. Güvenlik kasetlerinizi kontrol edin. Kim olduğumu biliyorsun. Her şeyi izledin. O boktan arabayı kendi üzerime sürdüğümü sanıyorsun!"

"Hanımefendi-" diye tekrar denedi.

Ivy'yi de yanımda sürükleyerek ayağa kalkmaya başladım. "Bana bir kez daha öyle dersin," diye homurdandım, onu dik tutup cipe yaslayana kadar zorlandım.

"Yere yat! Yere yat!" diye bağırdı biri.

Bir gümbürtü havayı değiştirdi ve Ivy'yi daha da yaklaştırarak ikimizi de ayakta tutmayı başardım. Elinde ışık olan adam ışığı patlama sesine doğru çevirdi. Erkekler ve kadınlar bağıırıyordu ve ışıklı adam olaya dahil olmadığı için sinirli görünüyordu. Tom'un aurasından yayılan morumsu yeşil bir pus yakındaki süslü bir ağacı kapladı ve ağaç buharlaşıp çözölmeye başladığında midem bulandı. Tatil ışıkları titredi ve söndü. *Vay anasını!*
Al ona ne öğreymişti?

Anahtarlarım çantamdaydı, üç araba ötedeydi. Ivy'ye "Burada kal," dedim ve onun kendi gücüyle dik durduğunu gördükten sonra anahtarlarıma doğru ilerledim. "Bu Tom Bansen," dedim adamla eriyen ağacın görüntüsü arasında yürürken. "Bunu o yaptı. Cevap istiyorsan git onunla konuş. Şehrin otoparkındayım. Yetkiniz yok ve ben gidiyorum." Çantamı aldım ve anahtarlarımı çıkardım. Ölömcöl muska dedektörü parlak, parlak kırmızıydı. *Şaka yapmıyorum.* "Kimliğimi mi istiyorsun?" Ivy'ye dönerken söyledim. "Dosyanda var. İyi günler ve mutlu yıllar!"

Omzumu Ivy'nin kolunun altına kaydırarak arabama doğru yola çıktık. Ayakları antifriz birikintisinde sürükleniyordu ve nefes nefese kalmaya başlamıştı. Onu arabamın kaputuna yaslanmış halde bırakarak kapıyı açtım. Çantası için mırıldandı ve içeri girmesine yardım ettikten sonra çantasını almak için geri döndüm. Emniyet sesini duyunca kafamı kaldırdım ama öylece yürüyüp gidersem beni vuramazlardı.

"Hanımefendi!" diye tekrar denedi adam ve kan basıncım yükseldi. Ama ikinci bir ses araya girdi.

"Bırak gitsin. O dışlandı."

İçimi acı bir his kapladı ama kimse beni durdurmadı. "Dayan, Ivy,"

Arabama binip kapısını kapatmak için uzandığımda fısıldadı. "Hastane hemen yan tarafta."

"Rynn Cormel," dedi, gözyaşları yüzünden aşağı akarken gözleri kapalıydı. "Beni Rynn'e götür. O umurumda değil. O sadece bir vampir."

Sadece bir vampir mi? Tereddüt ettim, sonra anahtarı kontağa sokmadan önce iki kez elimde oynattım ve araba canlandı. Etrafımızdaki güvenlik görevlileri kriz geçiriyordu. Görünüşe göre Tom kaçmıştı ve beni alıkoymaya yetkileri yoktu.

"Rynn," dedi Ivy, başını kapıya dayamış bana bakarak. Gözleri cam gibiydi ve açlık içime bir ürperti gönderdi. Onu ele geçirmeye başlamıştı. Zayıflamış hali olmasaydı, çok daha zor zamanlar geçiriyor olacaktı.

"Tamam," dedim gözyaşlarımı içime çekerek. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Böyle biri olmak istemiyordu ama hayatta kalmak için böyle olmak zorundaydı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Lütfen acele et," dedi, gözlerini kapatırken gözleri aç, vampir siyahına dönmüştü. Uzun piyanist eli kapının koluna sıkıca yapıştı ve kendini benden olabildiğince uzağa itti.

Işıkları yaktım, arabayı kenara çektim ve çıkışa yöneldim. Hız göstergesi yukarı doğru süzüldü ve başımın dönmesini bekledim ama hiç gelmedi. Görünüşe göre Mia benden dengemi etkileyecek kadar çok şey almamıştı ama bir ley hattına hızlıca dokunmam hâlâ tehlikede olduğumu gösterdi ve acıdan kusmadan önce onu bıraktım.

"Ara onu." Ivy'nin sesi içimi ürpertti. Alçak ve boğucuydu, zayıflamış haliyle büyük bir tezat oluşturuyordu. "Benim telefonumu kullan."

Biraz trafik görmeye başlamıştım ve kırmızı ışıktaki çantasını kendime doğru çektim, ince telefonunu buldum ve açtım. Beş çubuk. *Nasıl olur da benim telefonumda hiç beş bar olmaz?* Hem parlak ekrana hem de trafik ışıklarına bakarak numaralar arasında gezindim, sonra "RC "ye bastım.

Kalbim küt küt atarken telefon çaldı, ışıklar değişti ve karla çevrili bir sokağa girdim. On beş adımdan fazla gidemeden hat açıldı ve kültürlü, ilgili bir ses, "Evet, Ivy?" dedi.

Kahretsin. Telefonu yaklaştırdım, bir sonraki sarı ışığa yetişmek için motoru çalıştırdım. "Ivy yaralandı," dedim sertçe. "Kana ihtiyacı var."

Rynn Cormel garip bir ses çıkardı. "O zaman ona ver, Rachel."

Piç kurusu. "Kanımı istemiyor!" Ona bakıp acı çektiğini görerek söyledim. "O seni istiyor. Onu sana getiriyorum ama başarabilir mi bilmiyorum." Sokak lambaları bulanıklaştığında gözlerimi sildim. "O lanet ölüm perisi onu yakaladı. Onu hayatta tutacaksın, yoksa yardım et de seni öldüreyim Rynn Mathew Cormel. Bu konuda bana bulaşma. Ciddiyim! Henüz onun ruhunu kurtaramam. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Üç ismini de bu şekilde kullandığım için kulağa iblis gibi gelsem de umurumda değildi. Buzlu yolları yönetirken, ölümsüz vampirin ihtiyacı olmayan yavaş bir nefes aldığını duydum. "I-75 köprüsünü kullan. Seni bulacağız."

Telefon kapandı ve ben de onu Ivy'nin çantasına doğru fırlattım. Gözlerimi öfkeyle kırıştıtarak ellerimi direksiyona kenetledim ve gaza bastım. Kasabanın içinden geçerken kornalar çaldı ama FIB adamları beni durdurmadı ve I.S. de artık umursamıyordu.

"Dayan," dedim dişlerimi sıkarak, çok hızlı bir dönüş yaptım ve bana düşmesini engellemek için omzunu itmek zorunda kaldım.

Elim ona dokunduğunda Ivy'nin gözleri açıldı ve içimi bir korku kapladı. "Çabuk ol," diye nefes nefese kaldı. "Rachel, şimdi seni ısırımtansa ölmeyi tercih ederim. Lütfen acele et. Kendimi daha ne kadar durdurabilirim bilmiyorum. Canım acıyor. Tanrım... Her şeyi aldı."

Köprü trafiği için bir işaret gördüğümde "Her şey yoluna girecek," dedim. "Geliyor. Neredeyse geldik."

Sessizdi ve sonra içinden düzensiz bir "İyi misin?" sesi çıktı.

Şaşkınlıkla arabanın diğer tarafına baktım. Benim için endişeleniyor muydu? "Ben iyiyim," dedim, adamın birinin önüme kırmasını engellemek için kornaya bastım. Adam sarsılarak durdu ve ben de etrafından dolandıktan sonra ona baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Ivy, bunu neden yaptın? Onu bırakmalıydın. O lanet olası bir ölüm perisi!"

"Bu benim hatamdı," diye soludu, gözleri hâlâ yumruğunda sıkılı duran madeni paraya kaydı. "Mia, Remus, her şey. Mia'nın cezasız bir şekilde insanları öldürmeyi öğrenmesi benim hatamdı. Ve sana zarar verdi. Bunun icabına bakacağım. Artık kendini riske atamazsın."

"Ona tek başına mı bakacaksın?" Uzak ve gerçek dışı hissederek söyledim

İçeride. "Bu senin olduğu kadar benim de hatam. En başta dileği sana ben verdim. Onu alacağız Ivy, ama ayrı ayrı değil. Bunu birlikte yapmalıyız." *Kimi kandırıyorum ben? Bir banshee'yi alt etmek için bir iblis gerekir. Ama sonra tekrar.*

Hiçbir şey söylemedi ama açlığın ardındaki ifadesi kararlıydı. Isıtıcıyı çalıştırdım ve dışarıya sıcak bir hava yayıldı. Uzakta, karşıdan gelen bir arabanın ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm. O kadar güçlü bir rahatlama hissettim ki içim acıdı. Işıkların aralıklarından bir Hummer olduğunu anlayabiliyordum. Onlardı. Onlar olmalıydı. "Onları görüyorum!" diye bağırdım ve Ivy gülümsemeye çalıştı. Dişlerini sıkımtı ve gözleri vahşiydi; çırpınırken kırmızı çerçevesi, acı dolu gözlerini görmek yüreğimi burktu.

Beceriksizce kendi flaşörlerimi taktım ve bir fast-food restoranına girdim. Arkamda iki araba durdu, sokak lambasının altında simsiyahtılar. Durdum, frene basmadım ama çok yaklaştım. Arabayı park edmeden iki adam Ivy'nin kapısına dayandı. Kırılan metalin sesi duyuldu ve kapı açıldı, kilidi kırılmıştı.

Vampir tütsüsü arabanın içine yuvarlandı ve Ivy vahşi bir sesle onu almak için eğilen adama doğru hamle yaptı. Gözyaşları içinde arkamı döndüm. Bir inilti duydum ve arkama dönüp baktığımda, yanlarındaki ikinci adam, Ivy'yi siyah Hummer'a geri taşıırken birincisine destek oluyordu. Kız adamın boynundaydı, dudaklarından kan süzölüyordu. İkinci adam onlar için kapıyı açtı ve Ivy ile ona sarılan adam içeride kayboldular. Dönüp bana baktı, ifadesi okunamıyordu, sonra onları takip edip kapıyı kapattı.

Aramıza kar düştü ve ben orada oturdum, yolcu tarafındaki kapım açıldı, ön camdan dışarı bakıyordum, ellerim direksiyonda ve ağlıyordum. Ivy iyi olmalıydı. İyi olmalıydı. *Bu çok berbat bir durum.*

Pencereme hafifçe vurulunca dikkatim dağıldı ve kapalı kapımın önünde duran Rynn Cormel'e baktım. Kaşmir paltosunun yakası kara karşı kalkıktı ve başındaki şapka ilk birkaç taneyi gösteriyordu. Orada dururken iyi görünüyordu, ama bana -aslında bana ve Ivy'ye- yaptığı duygusuz muamelenin anısı benim için çok yeniydi.

O bir hayvandı ve şimdi Ivy'nin "O sadece bir vampir" derken ne demek istediğini anlıyordum.

Zengin, güçlü ve çekici olmasına rağmen o bir hiçti, kimsenin sevgisine ya da ilgisine değmezdi. Ivy'nin böyle olmasına izin veremezdim.

Burnumu silerek camımı indirdim. İçim uyuşmuştu.

Rynn Cormel yüzlerimiz daha yakın olsun diye eğildi. Beni bu halde görünce iç cebinden bir mendil çıkardı ve bana uzattı. "Tüm bu drama yerine neden seni ısırmasına izin vermedin?" dedi, bakışları hareketsiz duran Hummer'a kaydı. "Tek ihtiyacı olan kan."

Hayvan ya da değil, yine de ona saygılı davranmam gerekiyordu. "Bunu istemiyor," dedim mendilini kullanıp uzaklaştırırken. Yıkadıktan sonra geri alabilirdi. Belki de. "Ruhunu kaybetmek istemiyor ve beni ısırarak onu buna daha da yaklaştırıyor."

Kaşlarını çattı ve beni görebilmek için birkaç adım geri çekilerek ayağa kalktı. "O böyle biri."

"Biliyorum." Ellerimi direksiyondan çekip sessizce kucağıma koydum. "O da biliyor."

Kaşlarını kaldıran Rynn Cormel yumuşak bir ses çıkardı. Ayaklarının üzerinde sallanarak gitmek için hareketler yaptı. "Rynn," dedim ve durdu. "Olduğu şeyi kabul ediyor ve Tanrı adına, olmak istediği kişi olmasına yardım etmenin bir yolunu bulacağım."

Kalbim güm güm atıyordu ama endişeli ifadesi yerini o meşhur gülümsemesine bıraktı ve acaba ruhunu saklaması için bir yol bulacağıma dair verdiğim sözle kendi hayatımı mı kurtardım diye düşündüm. Eğer öldükten sonra ruhunu saklamanın bir yolunu bulmayı kastettiğimi düşündüyse, bu onun ayrıcalığıydı. Ben biraz daha acil bir şey düşünüyordum. İkimizin de faydalanabileceği bir şey.

"Güzel," dedi, elleri cebinde, zararsız görünüyordu. "Ailenle geçirdiğin akşamın tadını çıkar Rachel. Ivy iyi olacak."

Daha dik oturdum, umut gözlerimi büyütüyordu. "Emin misin?"

Bakışları Hummer'dan hiç ayrılmadı. "Kendini doyurdukça aurası yenilenecek ve zamanla gücü geri gelecek. Benim endişelendiğim onunla birlikte olan insanlarım."

Gülümsememe engel olamadım ama çabucak kayboldu. O arabada kontrolden çıkmıştı ve eve döndüğünde kendinden nefret edecekti. Şu anda akıl sağlığını güvence altına aldığı şey, açlığının onu yönetmesine ve beni vahşileştirerek tatmin etmesine izin vermemiş olmasıydı. Kandan uzak durma yemini otuz saniye sürmüştü.

"Rynn, onu zorlama," dedim. "Lütfen mi? Sadece onu iyileştir ve bana geri gönder. Onun ruhuyla birlikte ölmesi için bir yol bulacağım. Mümkünse, bulacağım"

bir şekilde. Söz veriyorum." *Kahretsin, Trent'le konuşmam gerekecek.* Vampir virüsünü etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmuştu ama oradan da onu yok etmenin bir yolunu bulabilirdi. Ivy'nin kan arzusundan kurtulmak için insan olmayı kabul edip etmeyeceğinden emin değildim ama bu geceden sonra... kabul edebilir.

Uzun boylu adam başını eğerek sözlerimi onayladı. Gülümseyerek ikinci arabasına döndü. Şoför ona kapısını açmak için ortaya çıktı ve bir anda iki araç da gözden kayboldu.

Saate baktım, sonra Ivy'nin çantasının hâlâ yanımda olduğunu fark ettim. Çantayı yerden alıp onun oturduğu koltuğun üzerine koydum, sonra uzanıp kırık kapımı kapattım. Ivy'nin kokusu burnumda tütüyordu ve nasıl olduğunu merak ederek kokusunu içime çektim. Ellerim kalan adrenalinle titremeye başladı. Zaten ertelenmiş olan öğle yemeğime geç kalmıştım. Robbie'ye gün doğacaktı.

Açıkçası henüz yola çıkma riskini almaya hazır değildim. Ivy için ölümüne endişeliydim ama bu muhtemelen adil bir davranıştı. Ben hastanedeyken Ivy de benim için endişelenmişti. Rynn Cormel onun iyi olacağını söylemişti ve ben de buna inanmak zorundaydım. Bir vampir, bir banshee'nin güç açısından en yakın rakibiydi, bir saldırıdan sonra toparlanmanın hızlı bir yoluna sahipti - aurasını yenilemek için kan ve gücünü yeniden canlandırmak için Brimstone.

Arabayı yavaşça vitese taktım ve çıkışa doğru ilerledim, flaşörümü yaktım ve orada oturup trafiğin durmasını bekledim. Orada otururken, bunun muhtemelen ilişkimizin dönüm noktası olduğunu fark ettim. Ivy daha fazlası olmak isteyen bir vampirdi. Ya da belki daha az. Ama virüsü ondan çıkarmanın bir yolunu bulamazsam asla istediği kişi olamayacaktı. Sihirle ya da ilaçla, bunu yapmak zorundaydım. Olmak istediğim kişi olamayabilirdim ama bir iblis olmam gerekiyorsa, Tanrı şahidim olsun ki Ivy'nin olmak istediği kişi olmasını sağlayacaktım.

Böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmak berbat bir şeydi.

Yirmi üç

Annemin mutfağından etli yahni kokusu geliyordu ama o bile, kapıdan girdiğimde annemin fırından çıkardığı ev yapımı bisküvilerle birleştğinde, Ivy için duyduğum endişeyi azaltmamıştı. Akşam yemeği güzel geçmiş olabilir; hatırlamıyorum. Bir saatten fazladır oradaydım ve hâlâ kimse Ivy için aramadı. Bir auranın yenilenmesi ne kadar sürerdi?

Kardeşimin benden sakladığı sekiz yüz seviyeli bir arcane ders kitabının bu evde bir yerlerde olduğu gerçeği de durumumu daha da kötüleştiriyordu. Hayatım darmadağın oluyordu ve onu almadan gidemezdim. Anneme söylemeli ve Robbie'nin onu bana vermesini sağlamalıydım ama onu en son kullandığımda başım büyük belaya girmişti. Bu gece daha fazla belaya ihtiyacım yoktu. Maksimuma ulaşmıştım. O kadar gergindim ki, bir tırnağım bile beni uçuruma sürükleyebilirdi.

Robbie'ye son bardakları uzattım ve bulaşık suyunun içinde kaseleri aradım. Lavabonun üstündeki kayan gözlü cadı tıkırdıyordu ve evin arka tarafından annemin bir şeyler bulmaya çalıştığını duydum. Büyürken yaptığım gibi burada durmak tuhaftı. Ben yıkadım; Robbie kuruladı. Elbette artık bir taburenin üzerinde durmama gerek yoktu ve Robbie de grunge giymiyordu. Bazı değişiklikler iyiydi.

Topuklar fayansları tıkırdatırken annem mutlu ve memnun görünerek içeri girdi. Neyin peşinde olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum - kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu- gerçi Robbie'yle benim eski günlerdeki gibi lavabonun başında olmamız bunu açıklayabilirdi.

"Yemek için teşekkürler anne," dedim tabağı Robbie almadan önce durulama suyunun içine atarken. "Bu kadar geciktirdiğim için özür dilerim. Gerçekten buraya daha erken geleceğimi düşünmüştüm."

Robbie kaba bir ses çıkardı ama annem elinde soğuk kahvesiyle otururken gülümsedi. "Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum," dedi. "Her şeyi yavaş pişiricinin içine attım, ne zaman gelersen o zaman yeriz diye düşündüm."

Duvara takılı eski kahverengi tencereye baktım, onu en son ne zaman gördüğümü ve içinde yiyecek mi yoksa büyü mü olduğunu hatırlamaya çalıştım. Tanrım, umarım yemektir. "İşler sürekli yoluma çıkıyordu. İnan bana, daha önce burada olmayı çok istiyordum." Ben de daha önce burada olmak istiyordum. Onlara neden geciktiğimi söylememiştim. Robbie işimle ilgili beni iğnelemek için bir neden ararken olmazdı. Bu geceki ruh hali kendini beğenmişlik sınırındaydı ve beni daha da endişelendiriyordu.

Robbie dolabın kapısını çok sert kapattı. "Bir şeyler hep senin başına geliyor, küçük kardeşim. Hayatında bazı değişiklikler yapmalısın."

Pardon? Gözlerim kısıldı. "Ne gibi?"

"Sorun değildi Robbie," diye araya girdi annem. "Muhtemelen geç kalacağınızı biliyordum. Bu yüzden böyle yaptım."

Robbie yine o sesi çıkardı ve kan basıncımın yükseldiğini hissettim.

Annem ayağa kalktı ve beni yandan sıktı. "Dönüşten önce on şey yapmaya çalışmadığınızı bilseydim, sinirlenirdim. Kahve ister misin?"

"Evet. Teşekkürler." Annem oldukça iyiydi. Robbie ve benim aramda taraf tuttuğu pek görülmezdi ama bütün gece benimle uğraşmıştı.

Ona bir tabak uzattım, bana bakana kadar bırakmadım ve susması için ona ters bir bakış attım. Bana kitabın bıraktığı yerde olmadığını söylediğinde gerçekten yalan söylediğini, ikna etmek yerine bana zorla bir şeyler yaptırmaya çalıştığını düşündüm - çünkü ikna işe yaramayacaktı. Annemin haberi olmadan tavan arasına çıkmalıydım. Onu endişelendirmek istemedim. Bir iblisin sizinle konuşmasını sağlamak için bir hayaleti kaçırmak bana bile güvenli gelmedi.

Bu yüzden son tabağı kardeşime uzattığımda, mükemmel bahanemi kullandım ve lavabo boşalırken gülümsedim. "Anne," dedim ellerimi kurularken, "doldurulmuş hayvanlarım hâlâ tavan arasında mı? Onları vermek istediğim biri var."

Robbie sarsıldı ve annemin yüzü güldü. "Sanırım öyle," dedi. "Kim? Ceri'nin küçük kızı mı?"

Robbie'ye üstün bir bakış atmama izin verdim, sonra annemin karşısına oturmaya gittim. Ceri'nin geçen haftadan beri bir kızı olacağını biliyorduk ve annem

sanki kendisinden biriymiş gibi sevindi. "Hayır," dedim kupamla oynarken. "Onları hastanenin çocuk bölümündeki bazı çocuklara vermek istiyorum. Dün velet sürüsüyle tanıştım. Orada evlerinden daha fazla zaman geçirenler mi? Doğru gibi görünüyor. Babamın bir şey diyeceğini sanmıyorsun, değil mi?"

Annemin gülümsemesi güzelleşti. "Sanırım bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söylerdi."

Ayağa kalktım, huzursuz ve canlanmıştım. Sonunda bir şeyler yapıyordum. "Onları şimdi almamın sakıncası var mı?"

"Devam edin. Yukarıda istediğiniz başka bir şey bulursanız, aşağı getirin."

Bingo! Karıştırmak için tam yetkiye sahipken, arkamdan seslenmeden salondaydım, "Evi satışa çıkarıyorum ve temiz bir tavan arası, dolu olandan daha çok satar."

Ha?

Çatı katının merdivenlerini indirecek ip yumruğumun arasından kaydı ve tavan kapısı çarparak kapandı. Onu doğru duyduğuma inanmayarak mutfığa geri döndüm. Robbie sırtıyordu, ayak bileklerini çaprazlamış, elinde bir fincan kahveyle lavaboya yaslanmıştı. Birden annemin bu akşamki yapmacık konuşmasını yepyeni bir şekilde gördüm. Kötü haberleri saklayan tek kişi ben değildim. *Kahretsin.*

"Evi mi satıyorsun?" Kekeleyerek sordum, çökmüş bakışlarında gerçeği görüyordum. "Neden?"

Kararlı bir nefes alarak başını kaldırdı. "Bir süreliğine Batı Yakası'na taşıyorum. Büyütülecek bir şey değil," dedi ben itiraz etmeye başlayınca. "Değişiklik zamanı geldi, hepsi bu."

Gözlerimi kısarak Robbie'ye döndüm. Tanrım! Tezgâha öylece yaslanmış, yaşamaktan çok memnun görünüyordu. "Seni... bencil velet," dedim öfkeyle. Yıllardır onun oraya taşınmasını sağlamaya çalışıyordu ve sonunda istediğini elde etmişti.

Annem rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve ben de öfkemi dizginledim, onunla yalnız kaldığımızda ortaya çıkarmak üzere bastırdım. Burası büyüdüğümüz yerdi. Burası babamla olan anılarımın olduğu, onun külleriyle diktığım ağaçtı. Ve şimdi bir yabancı onu alacak mıydı? "Affedersiniz," dedim sertçe.

"Eşyalarımı tavan arasından çıkaracağım."

Sinirlenerek koridora doğru yürüdüm. Robbie'nin "Onunla ben konuşurum," dediğini duydum ve alaycı bir puf yaptım. Konuşmayı *ben* yapacaktım ve *o da* dinleyecekti.

Bu kez merdivenleri sonuna kadar sarsarak indim ve ışığı açtım. Birdenbire Pierce'in anısı aklıma geldi. Babamın ley hattı eşyalarını ararken hem bir kızı hem de ruhunu kurtarmasına yardım etmek için tavan arasını bana açmıştı. En azından kızı kurtarmıştı.

Robbie koridora girdiğinde, merdiveni tepinerek çıktım ve onun ulaşamayacağı bir yere gittim. Soğuk sessizlik beni sardı, öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Alan tek bir ampulle aydınlatılıyor, üst üste yığılmış kutulara ve açılı destek kirişleriyle karanlık köşelere gölgeler yapıyordu. Yakın zamanda buraya birinin geldiğine karar verdiğimde kaşlarım çatıldı. Hatırladığımdan daha az kutu vardı. Babamın eşyaları kayıptı ve Robbie'nin onları kullanmamı engellemek için hepsini atıp atmadığını merak ettim.

"Bencil velet," diye mırıldandım ve doldurulmuş hayvanlarımın bulunduğu en üstteki kutuya uzandım. Oyuncakları hastanede ya da evde hasta yatağında geçirdiğim süreler boyunca teker teker toplamıştım. Birçoğunun üzerinde, rüzgârı yüzlerinde hissetmek için son bir kez daha dışarı çıkamayan arkadaşlarımın isimleri ve sahte kişilikleri vardı. Taşındığımda onları yanıma almamıştım, ki iyi de etmişim. 2006'daki büyük tuz batışından sağ çıkamazlardı.

Kutuyu yerdeki deliğe götürürken nabzım hızlı atıyordu. "Yakala," dedim ve Robbie kafasını kaldırdığında kutuyu yere bıraktım.

Elinden kaçırıldı ve kutu gürültüyle duvara çarptı. Bana ters ters baktığını görmek için beklemedim. Dönerek bir sonrakine yöneldim. Ben arkamı döndüğümde Robbie tavan arasına ulaşmıştı. "Çekil yolumdan," dedim, alçak tavanda kamburlaşan uzun boyuna kaşlarımı çatarak.

"Rachel."

Hareket etmiyordu ve tavana çarparak doğrudan koridora çıkmak istemediğim sürece burada sıkışıp kalmıştım. "Hıyarın teki olduğunu her zaman biliyordum," dedim yılların verdiği hüsrarla. "Ama bu çok acınası. Buraya geri dönüp onu heyecanlandırdın ve seninle ve yeni karınla birlikte oraya taşınmaya ikna ettin. Babam öldüğünde onu bir arada tutan *bendim*, sen değil. Sen kaçıp gittin ve beni onunla baş etmek zorunda bıraktın. On üç yaşındaydım, Robbie!" Tısladım, sesimi alçak tutmaya çalıştım ama başaramadım.

"Tam da kendini toparlamışken buraya gelip onu benden almaya *nasıl cüret* edersin?"

Robbie'nin yüzü kızarmıştı ve ince omuzlarını oynattı. "Kapa çeneni."

"Hayır, sen kapa çeneni," diye tersledim. "O burada mutlu. Arkadaşları var,
ve tüm anıları burada. Bizi yalnız bırakamaz mısın? Eskiden yaptığın gibi?"

Robbie kutuyu benden aldı ve yanına koydu. "Kapa çeneni dedim. Az önce bahsettiğin her nedenden dolayı buradan gitmesi gerekiyor. Ve sonunda bunu yapacak cesareti bulduğunda onu burada tutacak kadar bencil olma. Onu böyle görmek hoşuna mı gidiyor?" dedi, görünmeyen mutfağı işaret ederek. "Yaşlı bir kadın gibi giyinmesi? Hayatı bitmiş gibi konuşması? O böyle biri değil. Onu babam ölmeden önceki haliyle hatırlıyorum ve o yaşlı kadın o değil. Babamın gitmesine izin vermeye hazır. Bırak gitsin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup nefes verdim.

"Onu senden almayacağım," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Babam öldüğünde onu sen bir arada tuttun. Ben bir korkaktım. Aptaldım. Ama şimdi gitmesine izin vermezsen, o zaman korkak olan sensin."

Duyduklarım hoşuma gitmemişti ama haklı olduğunu düşünerek ona baktım. Yüzüm çarpık ve çirkindi ama hissettiğim de buydu.

"Takata'ya daha yakın olmak istiyor," dedi ve ben tiksintiyle pufladım. Tabii, onu da işin içine kat. "Takata'ya daha yakın olmak istiyor ve Takata Cincinnati'de yaşayamaz," dedi ikna edici bir şekilde. "Burada hiç arkadaşı yok. Gerçekten yok. Ve senin sayende cazibesini satamıyor - artık sen de dışlandığına göre."

Şok içime işledi ve yüz ifadem donuklaştı. "Bunu biliyor muydun?"

Gözleri benimkilerden ayrıldı, sonra geri döndü. "Öğrendiğimizde onunla birlikteydin. Artık ona satmıyorlar, satın almıyorlar. Kendisi de dışlanmış olabilir."

"Bu hiç adil değil." Karnım ağrıyordu ve onu tuttum.

Robbie yan dönerek bir elini kalçasına, diğerini alnına koydu. "Tanrı aşkına Rachel. Dışlandın mı?"

Utanarak geri çekildim. "Ben-ben onların..." diye kekeledim, sonra onun beni ters köşeye yatırdığını fark ederek çenemi kaldırdım. "Evet. Çünkü ben iblislerle konuşurum."

Robbie dişlerini emdi ve iblisin yaraladığı bileğime baktı.

"Tamam," diye itiraf ettim. "Ve belki zorlandığımda onlarla anlaşma yaparım. Ve sonsuzlukta biraz zaman geçirdim. Çoğu kişiden daha fazla."

"Uh-huh."

"Ve bir iblis hapisanesi," diye ekledim, içimde bir suçluluk duygusuyla. "Ama bu Trent Kalamack için bir koşuydu. O da oradaydı. Kimse ona kızmadı."

"Başka bir şey var mı?" diye alay etti.

Yüzümü buruşturarak, "Haberleri gördün, ha?" dedim. Yenilgimin, ya da benim durumumda, bir iblis tarafından kırımın üzerinde caddede sürüklenmemin acısı açılış jeneriğine işlenmişti.

Robbie'nin öfkesi eğlenceli bir homurtuyla yok oldu. "Bu acıtmış olmalı."

Gülümsedim ama çabucak soldu. "Bana yaptığın şey kadar kötü değil."

İçini çekti ve kutuyu yerdeki deliğe yaklaştırdı. "Burada onun için hiçbir şey yok, Rachel."

Öfkem geri geldi. "İşte ben."

"Evet, ama senin hataların yüzünden artık hayatını kazanamıyor." "Kahretsin

Robbie," diye yemin ettim. "Bunun olmasını ben istemedim! Eğer o giderse, ben kimsem yok."

Merdivenlere doğru ilerledi. "Arkadaşların var," dedi, başını eğdi ve kutuyu ayağıyla kontrplak zeminden kapıya doğru itti.

"Onaylamadığınızı açıkça belirttiğiniz arkadaşlar." "O zaman yeni arkadaşlar edin."

Öyleyse yenilerini yap, diye dalga geçtim düşüncelerimde. Canım sıkın bir şekilde, ölmüş ya da ölmekte olan arkadaşlarımda isimlerini verdiğim doldurulmuş hayvanların son kutusunu almaya gittim. Onlardan çok fazla vardı. Düşüncelerim önce Marshal'a, sonra Pierce'a gitti. Nasıl olacaktı da

Marshal'a dışlandığımı söylemek için mi? Arkadaşlık buraya kadarmış. Onunla asla güç gösterisi yapmamalıydım.

Robbie ikinci kutuyu kaldırdı. "Bir şeyi değiştirmen gerekiyor."

İtiraz etmek için nefes aldığım da yoğun bir toz kokusu vardı. "Ne gibi? Denerim.

Çok çabalıyorum ama benim hayatımın dönüşebileceği saçmalıklardan kurtulabilecek düzgün kimse yok."

Robbie'nin uzun yüzü yine sertleşti ve merdivenlerden inmeye başladı. "Bu bir bahane. Dışlandın ve annemi incitiyorsun. Bu, arkadaşlarının kim olduğundan daha derinlere gidiyor. Bir daha düşündüm de, belki de bütün mesele budur."

"Ivy ve Jenks'i bu işin dışında bırak," diye çıktım, Ivy için duyduğum endişe sıcak bir öfke olarak ortaya çıkmıştı. "Onlar bir günde senin tüm hayatın boyunca sahip olacağından daha fazla cesarete sahip oldular!"

Robbie'nin dikkati dağıldı ve kafasını yerden kaldırarak bana kaşlarını çatı. "Büyü artık," dedi. "İblis kitaplarını yak ve gerçek bir iş bul. Eğer kutunun içinde düşünmeye başlamazsan, kendini kutunun içinde bulacaksın."

Öfkeyle oyuncakları kalçama doğru kaydardım. "Sen tam bir baş belasısın. Bunu biliyor musun? Hiçbir şey bilmiyorsun. Ne yaptığım ya da neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ve bunun bir bedeli var. Hiçbir şey bedava değildir. Bak sana ne diyeceğim. Annemi al ve güvenli kız arkadaşına, güvenli evine, güvenli mahallene geri dön ve güvenli, tahmin edilebilir hayatını yaşa, güvenli, tahmin edilebilir çocukların olsun ve güvenli hayatında hiçbir şey yapmadan güvenli, değersiz bir şekilde öl. Ben burada kalacağım ve iyi bir şeyler yapacağım, çünkü insanlar hayattayken bunu yaparlar ve sadece işlerine bakmazlar. Kendimi ölüm döşeginde, güvenli oynamasaydım ne olurdu diye düşünürken bulmayacağım."

Kardeşimin yüzü karardı. Bir şey söylemek için bir nefes aldı, sonra fikrini değiştirdi. Bekleyen kutuyu kollarının arasına alarak merdivenlerden indi.

"Çok teşekkürler Robbie," diye mırıldandım. "Bana baksana. Titriyorum. Buraya ögle yemeği için geldim ve şimdi titriyorum."

Ölü arkadaşlarımın son kutusuyla birlikte merdivenlere yöneldim. Robbie ve annemin konuşmalarını duyabiliyordum ama sözlerini değil. Merdivenin yarısında durdum. Başım yere değdiğinde son bir kez daha baktım. Kitap

İstediğim şey burada değildi. Robbie'de vardı ve lanet olsun, bana vermeyecekti. Belki internetten bir şeyler bulabilirdim. Yapılacak en güvenli şey değildi ama onu görmek hafızamı yeniden oluşturabileceğim kadar tetikleyebilirdi.

Dizlerim sulanarak merdivenden geri geri yeşil koridora indim, neredeyse anneme çarpıyordum.

"Oh kahretsin!" Kekeledim, yüzündeki mutsuz ifadeden her şeyi duyduğunu anlamıştım. "Özür dilerim anne. Beni dinleme. Sadece ona kızgıyım. Öyle demek istemedim. Portland'a gitmelisin. Takata'yla birlikte ol, Donald."

Annemin mutsuzluğu, pop yıldızının gerçek adını duyunca gözleri yaşarmış bir şaşkınlığa dönüştü. "Sana adını mı söyledi?"

Gerçekten üzgün olmama rağmen ben de gülümsedim. "Evet. Ona yumruk attıktan sonra."

Arka kapının kapanma sesi beni zıplattı. Robbie serinlemek için dışarı çıkıyordu. Her neyse. "Özür dilerim," diye mırıldandım onun yanından geçip mutfağa doğru ilerlerken. "Özür dileyeceğim. Kıtanın öbür ucunda yaşamasına şaşmamalı."

Annem tavan arasının kapısını büyük bir gürültüyle kapattı. Ters yöne, eski odama doğru giderken omzunun üzerinden, "Konuşmamız gerek Rachel," dedi.

İç çekerek yeşil halının üzerinde durdum, o odamda kaybolurken moralim bozulmuştu. Başım ağrımaya başlamıştı ama kutuyu kalçama koyup kararlılıkla onu takip ettim, gelecek derse hazırdım. Robbie ile kavga etmek istememiştim. Ama beni kızdırmıştı ve bazı şeylerin söylenmesi gerekiyordu. "Kitabım hangi cehennemde?" gibi şeyler.

Ama eski odama girdiğimde babamın eşyalarının yatağımın üzerine yığılmış olduğunu görünce donup kaldım.

"Bunlar senin için," dedi tozlu kutuları göstererek. "Eğer istersen. Robbie-" Yavaş bir nefes aldı ve elini kısa bir süre alnına götürdü. "Robbie atmam gerektiğini düşünüyor ama atamam. İçlerinde babandan çok fazla şey var."

Kendimi suçlu hissederek doldurulmuş hayvan kutusunu yere bıraktım. "Teşekkür ederim. Evet, çok isterim." Sertçe yutkundum ve onun sıkıntısını görünce ağızımdan kaçırıldım: "Anne, dışlandığım için üzgünüm. Bu hiç adil değil! Aptalca davranıyorlar ama belki de her şeyi bırakıp gitmeliyim."

Bana bakmadan yatağın üzerine oturdu. "Hayır. Yapmamalısın. Ama dışlanmanı kaldırmanın bir yolunu bulmalısın. Tüm asi eğilimlerine rağmen, toplum dışında yaşamaya uygun değilsin. İnsanları çok seviyorsun. Robbie'ye ne söylediğini duydum. Senin kendi inançlarına göre yaşadığını görünce korkak biri olduğunu düşünüp sana daha güvenli olman için bağırıyor."

Yanına yaklaştım ve yanına oturabilmek için bir kutu ittim. "Bunu söylememeliydim," diye itiraf ettim. "Ve bence gerçekten de... Portland'a gitmelisin." Bunu söylerken ağzım çok kötü oldu ve depresyona girdim. "Belki..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Belki de her şeyi bir kenara bırakmalıyım. Her şeyi bırakıp gidersem beni dışlamaktan vazgeçebilirler."

Ama Ivy ve Jenks'i bırakmam gerekecek ve bunu yapamam.

Elimi tuttuğunda annemin gözleri parlıyordu. "Ben gidiyorum. Sen de kalıyorsun. Ama seni burada yalnız bırakmayacağım."

Çöpçatanlık girişimlerini düşününce yüzümü buruşturdum ve itiraz etmek için bir nefes aldığımda bana pürüzsüz, parlak bir ders kitabı uzattı. "Aradığın kitap bu mu?" dedi usulca.

Ağzım açık kaldı ve öylece bakakaldım. *Gizli Kehanet ve Teğetler Arası Bilim*, dokuzuncu cilt. İşte buydu! İhtiyacım olan buydu!

"Bu Robbie'nin sana on sekiz yaşındayken gündönümünde verdiği kitap, değil mi?" diyordu. "Robbie'nin bana vermesini istedim ama doğru kitap olup olmadığını bilmiyordum. Sanırım buna da ihtiyacın olacak."

Gözlerimi kocaman açarak, içinde küçük bir çukur bulunan kırmızı-beyaz taşı titreyen ellerimle aldım. Pierce'ı kurtarmamı mı istiyordu? "Neden?" Başardım ve annem dizimi okşadı.

"Pierce senin için iyi oldu," dedi açıklama yapmak yerine. "Birlikte geçirdiğimiz o tek gecede, önceki on sekiz yılın tamamından daha fazla güç ve kişisel kararlılık bulduğunu gördüm. Belki de her zaman oradaydı ve o sadece onu ortaya çıkardı. Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Harika şeyler yapmanı istiyorum. Ama bunları paylaşacağın biri olmadıkça, hiçbir şey ifade etmezler. Bu konuda bana güven."

Hiçbir şey söyleyemedim ve sadece kitaba ve potaya baktım. *Pierce'ın iyi bir erkek arkadaş olacağını mı düşünüyor?* "Anne, bunu sadece Al'a insanları sonsuza kadar kandıramayacağını kanıtlamak için istiyorum," dedim ve o da gülümsedi.

Bana bakmadan yatağın üzerine oturdu. "Hayır. Yapmamalısın. Ama dışlanmanı kaldırmanın bir yolunu bulmalısın. Tüm asi eğilimlerine rağmen, toplum dışında yaşamaya uygun değilsin. İnsanları çok seviyorsun. Robbie'ye ne söylediğini duydum. Senin kendi inançlarına göre yaşadığını görünce korkak olduğunu düşünüp sana daha güvenli olman için bağılıyor."

Yanına yaklaştım ve yanına oturabilmek için bir kutu ittim. "Bunu söylememeliydim," diye itiraf ettim. "Ve bence gerçekten de... Portland'a gitmelisin." Bunu söylerken ağzım çok kötü oldu ve depresyona girdim. "Belki..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Belki de her şeyi bir kenara bırakmalıyım. Her şeyi bırakıp gidersem beni dışlamaktan vazgeçebilirler."

Ama Ivy ve Jenks'i bırakmam gerekecek ve bunu yapamam.

Elimi tuttuğunda annemin gözleri parlıyordu. "Ben gidiyorum. Sen de kalıyorsun. Ama seni burada yalnız bırakmayacağım."

Çöpçatanlık girişimlerini düşündükçe irkildim ve itiraz etmek için bir nefes aldığım da bana pürüzsüz, parlak bir ders kitabı uzattı. "Aradığın kitap bu mu?" dedi usulca.

Ağzım açık kaldı ve öylece bakakaldım. *Gizli Kehanet ve Teğetler Arası Bilim*, dokuzuncu cilt. İşte buydu! İhtiyacım olan buydu!

"Bu Robbie'nin sana on sekiz yaşındayken gündönümünde verdiği kitap, değil mi?" diyordu. "Robbie'nin bana vermesini istedim ama doğru kitap olup olmadığını bilmiyordum. Sanırım buna da ihtiyacın olacak."

Gözlerimi kocaman açarak, içinde küçük bir çukur bulunan kırmızı-beyaz taşı titreyen ellerimle aldım. Pierce'ı kurtarmamı mı istiyordu? "Neden?" Başardım ve annem dizimi okşadı.

"Pierce senin için iyi oldu," dedi açıklama yapmak yerine. "Birlikte geçirdiğimiz o tek gecede, önceki on sekiz yılın tamamından daha fazla güç ve kişisel kararlılık bulduğunu gördüm. Belki de her zaman oradaydı ve o sadece onu ortaya çıkardı. Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Harika şeyler yapmanı istiyorum. Ama bunları paylaşacağın biri olmadıkça, hiçbir şey ifade etmezler. Bu konuda bana güven."

Hiçbir şey söyleyemedim ve sadece kitaba ve potaya baktım. *Pierce'ın iyi bir erkek arkadaş olacağını mı düşünüyor?* "Anne, bunu sadece Al'a insanları sonsuza kadar kandıramayacağını kanıtlamak için istiyorum," dedim ve o da gülümsedi.

"Bu iyi bir başlangıç," dedi ayağa kalkarken, beni de peşinden sürükleyerek. "Onu kurtar, işe yararsa yarar. Yaramazsa da bir şey olmaz. Önemli olan denemiş olman." Annem öne doğru eğildi ve bana sarıldı, beni baş döndürücü bir kızılçam kokusuna boğdu.

Pierce'ı bir erkek arkadaş olarak denemekten bahsettiğinden oldukça emindim, onu çağırmaya çalışmaktan değil ve dalgınca ona sarıldım.

Sırtımı sıvazlarken kulağıma "Biraz kirli birine ihtiyacın var tatlım, altın kalpli birine," diye fısıldadı. "Bu yüzyılda bunu bulabileceğini sanmıyorum. Artık inançlarında bu kadar güçlü olan dürüst adamlar üretmiyoruz. Toplum onları kötü yola sürüklüyor gibi görünüyor."

Bıraktı ve geri çekildi. "Anne," demeyi başardım ama beni başından savdı.

"Git. Git hadi. Saat hâlâ sende, değil mi?"

Başımı salladım, bunun büyüünün bir parçası olduğunu bilmesine şaşırmadım. Babamın saatiydi ama ondan önce Pierce'ın saatiydi.

"Aynen eskisi gibi yap. Aynen. Eğer yanlışlıkla bir şey eklediyseniz, tekrar yapın. Parmağınızla karıştırdıysanız, tekrar yapın. Eğer içine saçınızı soktuysanız, bir tutam ekleyin. Her şey tam olmalı."

Yine başımı salladım. İkimizin de gözlerinde yaşlar vardı ve kolunu omuzlarıma atarak beni koridora kadar geçirdi. "Geri kalanı için endişelenme. Yarın her şeyi Buick'le getireceğim. Senin küçük arabanın üç sefer yapması gerekecek."

Gözlerimi kırıştırarak anneme gülümsedim ve kitabı ve taşı kendime doğru çektim. "Teşekkürler anne," diye fısıldadım. Ve dünyanın geri kalanı inanmasa bile annemin bana inandığını bilerek kapıya yöneldim.

Yirmi dört

Lavabodaki üç siyah iksir saklama şişesinin şangırtısıyla irkildim. Gecenin kararttığı pencereye bakarak ergen peri kanatlarının vınlamasını dinledim. Saat gece yarısını geçiyordu; Jenks'in çocukları uyuyordu ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Hiçbir şey duymayınca kollarımı daha yukarı ittim ve ellerimi ılık köpüklere daldırdım. Pierce'ın tılsımını yarın akşama kadar kullanamayacaktım ama Ivy'yle ilgili endişelerimden uzaklaşmak için bir şeyler yapmalıydım ve tılsımları hazırlamak işe yarayacaktı. Cormel'den hâlâ haber alamamıştım ve yakında kimse beni aramazsa ben onları arayacaktım.

Ivy'nin kâğıtlarının üzerinde tek parçası gitmiş bir kutu soğuk pizza açık duruyordu ve iki litrelik bir gazoz şişesi neredeyse hiç dokunulmamış halde duruyordu. Buzdolabı gitmiş, boş bir alan kalmıştı; yiyeceklerimiz dışarıdaki piknik masasındaydı. Arkamda, ortadaki tezgâhta büyümün kısmen hazırlanmış parçaları, açık üniversite ders kitabının etrafında geniş bir yarım daire oluşturuyordu. Üç madde tılsımı yapmaya yetecek kadar malzeme vardı ve hepsini kullanacaktım.

Yılbaşı gecesi, büyüü yapmak için yeterli ortam enerjisini bulmak için en iyi şansımdı ve her şeyi tek seferde ortaya koymayacaktım. Yer bulma tılsımları işe yaramadıktan sonra olmazdı. Evet, Marshal'inkinin işe yarayıp benimkinin yaramadığına bakılırsa sorun muhtemelen benim kanımdı ama büyüü yanlış yapabileceğimi düşünmek bile küçük bir sigorta için zaman harcamama yetti.

Aman Tanrım, Marshal, diye düşündüm, dışlandığımı hatırladığımda neredeyse kaygan saklama şişesini düşürecektim. Ona ne söyleyecektim? Ya da daha iyisi, ona nasıl anlatacaktım? Hey, merhaba, kıyafetlerimiz üzerimizdeyken seks yaptığımızı biliyorum ama bilin bakalım ne öğrendim! Uzaklaşma bulaşıcıydı. Benim yüzümden işini kaybetmesini istemedim. Aslında, benim yüzümden tekrar işini kaybetmesini istemiyordum. Ben lanet olası bir kara vebaydım.

Zihinsel olarak yorgun bir halde şişeleri tuzlu suyla çalkaladım ve bulaşık bezine uzandım. İşler de çok iyi gidiyordu - son dağınıklığım dışında yani. Odak noktamı onlara çevirerek sonunda Wereları davamdan kurtarmıştım. Trent'i kurtarmam sayesinde, elfler potansiyel iblis sorumluluklarına rağmen beni rahatsız etmiyorlardı. Vampirler sinirliydi ama sanırım onun da icabına bakmıştım. Ivy iyi olacaktı ve ilişkimiz çok daha az kaotik hale gelecekti. Tam her şey kontrol altındayken ve normal şeyler yapan normal bir adamla normal bir şeyler yaşayabilecekken, kendi halkım üzerime gelmişti.

"Tom olmalı," diye mırıldandım, kollarımı yukarı ittim ve tahliye tapasını çıkardım.

Genç, çekici, iyi bir işi olan ve haftada bir gecesini bir kızla geçirmekten çekinmeyen erkekleri bulmak zordu. Marshal ve ben birlikte bir hayat planlamıyorduk ama lanet olsun, bu şekilde gitme şansı vardı. Sonunda. Artık değil. Neyim vardı benim?

Siyah pencerenin önünde dururken gözlerimi kapattım ve iç çektim. Yine de o güç çekimi harikaydı. *Ona ne söyleyeceğim?*

Yüzümü buruşturarak ortadaki tezgâha ve yarın için bir araya getirilmeyi, şişelenmeyi ve tıpalanmayı bekleyen büyülere döndüm. Onları Fountain Meydanı'na götürecek, bir ara sokak bulacak ve kalabalık "Auld Lang Syne" şarkısını söylemeye başladığında, gerekirse hepsini çağıracaktım. Sonra Al ve ben konuşurduk. Birkaç şeyi hallederdik.

Ama bunu dört gözle beklerken bile, Al ile karda çıplak bir hayalet ve bir meydan dolusu tanıkla tartışmak düşüncesi içimi ürperti. Belki bir minibüs kiralayıp bunu kapalı otoparkta yapabilirdim. Al bana başka seçenek bırakmıyordu. Onu daha önce de aramaya çalışmıştım ama tek alabildiğim, geçmeyen bir baş ağrısı ve "git başımdan" mesajı olmuştu. İyi o zaman. Bunu zor yoldan yapabilirdik. Onu çağırılmayı kabul etmişim ama son et parçasını altından çalmakla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Peri kanatlarının yumuşak vızıltısı dikkatimi çekti ve Jenks uçarak içeri girdiğinde ona kapalı bir gülümseme verdim. "Merhaba Jenks," dedim siyah şişeyi sallayarak suyunu çıkarıp dışını kuruturken, tezgâhımdaki eğlenceli şeylere geçmek için sabırsızlanıyordum. "Çocuklarını uyandırmadım, değil mi?"

Jenks heceleme malzemelerime bir göz attı ve masanın üzerinde gezinirken üzerinden bir gümüş tozu süzüldü. "Hayır. Cormel'den haber aldın mı?"

henüz?"

"Hayır." Kelime düzdü, tüm endişemi taşıyordu. "Ama iyi olacak." *Ve eğer iyileşmezse, yeni mesleğim olan usta vampir katilliğine başlayacağım.*

Açık pizza kutusunun üzerine kondu ve kullanılmamış sarımsaklı sosla yüzünü buruşturdu. "Güzel. Evet. Bir banshee'nin peşinden gitmek iyidir. İkiniz de hayatta olduğunuz için şanslısınız."

Şişeyi soğuk fırına baş aşağı koydum ve düşük ısıda çalıştırarak kapağın sert bir gümbürtüyle kapanmasını sağladım. Şişe devrilirken bir takırtı duyuldu. "Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsun?" Sinirlenerek söyledim. "Mia peşimizden geldi, biz onun peşinden gitmedik. Ne yapmamızı isterdiniz? Yuvarlanıp ölü taklidi mi yapsaydık?"

"Sarmaşık olsaydı iyi olabilirdi," diye mırıldandı, tam duyabileceğim bir sesle ve bir sonraki şişedeki son su damlalarını silkeledikten sonra havluyla üstünkörü bir silkeleme yaptım. İlk şişenin yanına koydum, bu kez duvara dayadım ve son siyah şişeye uzandım.

"Ivy, Mia'nın iz bırakmadan öldürmeyi öğrenmesinin kendi hatası olduğunu düşünüyor," dedim. "Onu içeri almaya çalıştı. Denedi, başarısız oldu ve bundan ders çıkardı. Bir dahaki sefere bunu birlikte yapacağız." Sarkık kanatlarına baktım ve ekledim, "Hepimiz. Bu hepimizi alacak. Bu çok kötü bir kaltak."

Kanatları bulanıklaştı ve kendimi daha iyi hissederek son şişeyi de diğerleriyle birlikte fırına koydum ve kapağını dikkatlice kapattım. Ben hazır olana kadar kurumuş olacaktı.

İster periler uyuduğu için, ister Ivy gittiği için -ya da belki Pierce sonsuzlukta olduğu için- kilise boş gibiydi. Ortadaki tezgâha dönerek ellerimi kot pantolonuma sildim ve saate baktım. Gecenin arka tarafında heceleme pek iyi bir zaman değildi ama idare ederdi. "Şarap," dedim ucuz şişeye uzanıp kapağını açarken. Mutfağımızı süsleyen en iyi şaraplardan biri değildi ama yereldi, üzümleri Pierce'ın yaşadığı ve öldüğü topraklarda yetişmişti.

Gözlerimi kısarak, dereceli silindirle gözlerimi aynı seviyeye getirmek için eğildim ve menisküs tam olması gereken yere yerleşene kadar doldurdum ve Jenks izlerken biraz daha damlattım.

"Fazla doldurmuşsun," dedi kuru bir sesle, kanatlarını takırdatarak tarife baktı.

"Biliyorum." Açıklama zahmetine girmeden tüpü aldım ve dudaklarıma götürüp "Sarhoş Şef" taklidi yaparak büyük bir hayır işledim. Seviyeyi olması gereken yere doğru yudumlarken boğazımdan aşağı bir sıcaklık süzüldü. Annem büyüyü aynen yapmamı söylemişti ve on sekiz yaşında bir aptal olarak ben de öyle yapmışım. Kim bilir? Belki de bu yüzden işe yaramıştı. Arcane toprak büyülerinin yeniden üretilmesinin zor olduğu bilinir. İlk seferinde bunu mümkün kılan o belirsiz şey olabilirdi.

Porsuk ve limon karışımından üç ayrı parti zaten bekliyordu ve onları oturdukları yerde bırakarak şarabı, daha önce Ivy'nin Noel süsünden aldığım çobanpüskülü yaprağı parçalarını tutan havana boşalttım. Jenks'e açık şişenin tepesinden el sallayarak, "Tozunu buna bulaştırma," dedim ve peri onun yerine baş üstü yazım gereçleri rafına konmak üzere yer değiştirdi. Ivy, birbirine tutturulmuş rafı sağlam bir kızılağaç ağıyla değiştirmişti ve heceleme malzemelerim dolaplara tıklamak yerine yine olmaları gereken yerdeydi.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı ve ben de onun kızgınlığından çok büyüyle ilgilenerek başımı salladım.

"Sarmaşık kökleri," diye mırıldandım, Jenks'in kutsal alandaki bitkilerinden birinin küçük rizomlarıyla dolu küçük ölçü kabına uzanırken. Bunlar yeraltından değil, havadan gelen kökler olmalıydı ve Jenks'in çocukları onları benim için toplamaktan büyük mutluluk duymuşlardı. Yumru kökler içeri girdi ve birkaç çevirmeyle klorofil kokusu ucuz şarapla karıştı.

Bu sefer her şeyi ezip geçmek çok daha kolaydı, on sekiz yaşındaki gibi hasta değildim. Kayaların yumuşak sesleri mutfağı doldururken düşüncelerim Pierce'a geri döndü ve içimden yarının çok geç olabileceğine dair bir endişe fısıltısı yükseldi. Al'ın bir alıcı bulana kadar Pierce'a bir beden vereceğini sanmıyordum, böylece pahalı lanetin maliyetini de anlamaya dahil edebilecekti. Pierce'ın içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında bir çizgiye dokunamayacağından bahsetmiyorum bile. Al mecbur değilse neden onu güçlendirsin ki? Al'ın ilk alıcıya satmayacağını, fiyatı olabildiğince yükseltmek istediğini biliyordum. En azından birkaç gün sürerdi.

Karışımla aramda bir bukle sürüklendi ve bir şey hatırlayarak tek bir saç telini dikkatlice havana çektim ve havanı iki kez çevirerek saç telini çekmeden önce öğüttüm. Bu tılsımı ilk yaptığımda saçlarım belime kadar gelmişti ve takılmıştı. Önemli olabilirdi. Öyle olduğuna bahse girmiştim. Bununla ve tükürüğümle, kendimin bir parçasını

büyüde. Bunu çalıştırmak yeterince zor olacaktı.

Sırtımı kırmak için doğruldum. "Kutsal toz," diye mırıldandım, dağınıklığın arasında onu arıyordum. Jenks'in kanatları uğuldadı ve yatağımın altındaki çıtalardan topladığım zarfın üzerine düştü, perilerin temizlemediği tek yerdı. Kutsal topraklar üzerindeydi, bu yüzden yeterince kutsal olduğunu düşündüm. Ve Tanrı biliyordu ki yatağım son zamanlarda hiç hareket görmemişti.

Açmak için kapağı çekerken dalgınca "Teşekkürler," dedim. Terazimin kefelelerini bir kâğıt mendille sildikten sonra kaşlarımı çattım. Parlak tepe ışıklarında ince bir losyon lekesi görünüyordu. Sadece sarısabır eklemekle kalmayacak, aynı zamanda toz ona yapışacak ve karışımdan yeterince alamayacaktım.

İç çekerek tavaları hızlıca yıkamak için lavaboya götürdüm. Jenks baş üstü rafına geri döndü ve pencerenin dönüştüğü siyah aynada ondan dökülen tozları görebiliyordum. Endişeliydi.

"Ivy iyi olacak," dedim akan suyun sesini bastırarak. "Yatmadan önce nasıl olduğunu öğrenmek için arayacağım, tamam mı?"

"Ivy için endişelenmiyorum, senin için endişeleniyorum."

Metal tavalar bulaşık havlusuna sarılmıştı, döndüm. "Ben mi? Neden?" Bıkın bir ifadeyle yazım kurallarımı kapsayan bir hareket yaptı, ben de ofladım. "Al'ın beni kontrol etme bahanesiyle her an gelmesini ve sonra da istediği kişiyi kapmasını mı istiyorsun? Küçük ayakkabıcıya kaybolmasını söylerken Al gelip mesela Trent'i alırsa başımın ne kadar belaya gireceğini düşünebiliyor musun?"

Jenks'in küçük, köşeli yüz hatları yüzünü buruşturdu. "Al, örümcek torbasında meşe palamudu bulan bir periden daha çok kızacak."

Bu yeni bir şeydi ve tavaları değiştirip tozu tartarken kaşlarımı çattım, hassas denge değişmeye başlayana kadar zarfa dikkatlice vurdum. "Bir boşluk bıraktı ve ben bunu kullanacağım," dedim alet düzleşirken. "Al telefonlarıma çıkmıyor ve dikkatini çekmek için aklıma gelen tek yol bu. Bunun Pierce'ı da kurtaracağından bahsetmiyorum bile. Bir taşla iki kuş. Muhtemelen onu alt ettiğim için bana yemek ısmarlayacaktır." *Beni tokatladıktan sonra*. Kafamı kaldırdım ve onun küçük yüz hatlarında emin olmayan bir ifade gördüm. "Bana en kötü ne yapabilir ki? Ceza mı verecek? Haftalık seanslarımızı iptal mi edecek?" Yüzümde özel bir gülümseme belirdi ve tavadaki tozu şarap ortamına döktüm. "Onun için zorba."

"Rachel, o bir iblis. Seni sonsuzluğun içine çekebilir ve geri dönmene izin vermeyebilir."

Jenks'in sesindeki korku soğukkanlılığımlı kırdı ve ona döndüm. "Bu yüzden sana ve Ivy'ye çağırma ismimi söyledim," dedim, bunun onu bu kadar rahatsız etmesine şaşırarak. "Beni tılsımlı gümüşle bile tutamaz ve bunu biliyor. Jenks, sorun nedir? Bu işte olduğundan daha fazlası varmış gibi davranıyorsun."

"Hiçbir şey."

Ama yalan söylüyordu ve ben bunu biliyordum.

Toz şaraba çarptığında siyaha döndü ve battı. Jenks pervaza uçtu ve arka sundurmanın ışığıyla sadece küçük bir kısmı aydınlanan karlı bahçeye baktı. Tılsımı çağırmanın dışında geriye kalan tek şey tanımlayıcı maddeyi eklemektir - bu durumda babamın saatinin arkasındaki metal talaşı.

Kotumun arka cebinden eski cep saatini çıkardım, ağırlığını kaldırdım ve metalin içinde bedenimin sıcaklığını hissettim. Babama aitti ama ondan önce Pierce'ındı, dolayısıyla babamla iletişim kurmaya çalıştığım gece Araf'tan çekilmişti. Saati çevirdiğimde sekiz yıl önce yaptığım çiziklerin artık kararmış olduğunu gördüm. En son büyü kabına küçük parçaları kazımak için ne kullandığımı hatırlamaya çalıştım, annemin makası olduğunu tahmin ettim.

"Önemli olan düşüncedir," dedim Ivy'nin kalem bardağına uzanıp eski gümüşe yeni bir üç işaret kazırken. Neredeyse görünmeyen talaşlar demliğin şarap yarısında çukurlar oluşturdu ve onlar yerleşene kadar karıştırdım. Neredeyse bitmişti, fırından sıcak ve artık kuru bir şişe çıkardım ve hem limon-porsuk karışımını hem de şarabı, tozu, kökleri ve çobanpüskülünü içine attım.

Jenks yüzünde boş bir ifadeyle üzerine eğildi. "İşe yaramadı," dedi ve ben de tozu içine girmeden önce ona el salladım.

"Henüz bitmedi. Onu çağırmak için kanımı eklemem gerekiyor ve bunu yarın geceye kadar yapamam," dedim cam tıpayı içine sokup bir kenara koyarken. Neyse ki bu bir toprak tılsımıydı ve bir çizgiye dokunmadan yapabiliyordum. Kaşlarını çatmıştı ve onun bu ruh halinden sıkılarak, "Derdin ne Jenks?" diye sordum.

Yüzü gerildi ve uçarak kitabın üzerine kondu. Bana doğru yan durarak kollarını kavuşturdu ve hiddetlendi, kanatları sarktı. Sessizce bekledim. Jenks sonunda, "Bu işe yaramayacak," dedi.

Nefesim kesildi ve kaşlarım çatılmış bir halde arkamı döndüm. "Teşekkürler, Jenks."

"Pierce'ı kastetmiştim."

Onu şimdi anladığımdan, ikinci bir porsiyon şarabı dikkatlice dereceli silindire döktükten sonra doğruldum. "Mutfağında bir erkek arkadaş pişirdiğimi mi sanıyorsun? Büyü artık."

"Sen büyü artık!" Jenks dedi ki. "Onun biraz yardıma ihtiyacı olan iyi bir hayalet olduğunu ve bir iblis için bizi gözetlemediğini söyleyelim. Seni tanıyorum, Rache. O bir hayalet. Sen de bir cadısın. Yardıma ihtiyacı var ve bahse girerim onunla ilk karşılaştığında güçlü bir şey yapmıştır. Şimdi de yardıma ihtiyacı var ve bu da onu Rachel'in şekerine dönüştürüyor."

Yüzümün kızarmasına engel olamadım. Tamam, belki bir kez, ama artık daha akıllıydım. Ama bunu gören Jenks bir santim yükseldi.

"O Rachel'in şekeri. Ve ona sahip olamayacağını anladığında incindiğini görmek istemiyorum."

"Bunu ondan hoşlandığım için mi yaptığımı düşünüyorsun?" Zihinsel olarak geri adım atarak söyledim. "Bu her zaman seksle ilgili değildir!"

"O zaman Marshal'la yatmamış olman iyi bir şey, değil mi?" Sessizce

kızardım, gözlerim şarap seviyesine sabitlendi. *Lanet olsun!*

"Tink'in memeleri, Rache!" diye bağırdı. "Adamla yattın mı? Ne zaman?"

"Onunla yatmadım," diye itiraz ettim ama şarabı doğru miktarda yudumlarken ona bakamadım. "Sadece gerçekten ilgili bir öpücüktü." *Geniş bir şekilde.* Kahretsin, Ford Pierce'ın çan kulesinde çok zaman geçirdiğini söylemişti. Umarım Marshal ve ben oraya çıktığımızda o da orada değildir - Hayır, Al onu daha önce kaçırmıştı.

Jenks az önce kapağını kapattığım şişenin üzerine çöktü ve ellerini kalçalarına koyarak onaylamaz bir tavırla bana baktı. "Arkadaş olarak bırakacaksın sanıyordum," dedi ve sonra yere yığıldı. "Kahretsin, Rache, sadece bir erkekle

arkadaş mı?"

"Bir erkek arkadaşım vardı," diye tersledim, sarmaşık köklerini ve çobanpüskülü yaprağını havana atıp öğütmeye başlarken saçlarım sallanıyordu. "Hayatımın çok tehlikeli olduğunu düşündüğüm için iki ayımı arkadaşça şeyler yaparak geçirdim ve evet, arkadaşça kalabileceğimi öğrendim, ama aynı zamanda onun gerçekten iyi bir insan olduğunu da öğrendim. Belki hayatımı birlikte geçirmek isteyebileceğim biri. Belki de değil. Dışlanacağımı bilmiyordum. Sonunda hayatımı sen ve Ivy'den başka biriyle paylaşabilecek kadar toparlayabileceğimi düşündüğüm için özür dilerim!"

Jenks'in kanatları vızıldadı, sonra suçluluk duygusuyla sustu. Ona bağırdığım için kendimi kötü hissederek havanı yere bıraktım ve aynı seviyeye gelmek için çömeldim. "Hayatımı düzene soktuğumu sanıyordum," diye fısıldadım. "Ondan gerçekten hoşlanıyordum Jenks."

"Ben de." Yumuşak bir mırıltıyla elimin yanına indi. "Onu geçmiş zamana koyma."

Ona odaklandım ve ayağa kalktım. "Öyle," diye fısıldadım. "Dışlandığımdan beri." Depresyona girmiş bir halde doğruldum ve kutsal toza baktım. Küller ve tozlar. Uydu sayılır.

Jenks, zarfı tartı kefesinin üzerinde sallayışımı ve ardından kehribar rengi parıltılardan oluşan bir sütunun üzerinde yükselişimi izledi. "Telefon çalacak. Çocuklarımı uyandırmadan almak ister misin?"

Başımı kaldırdım, ona inandığımdan emin değildim. Telefonun sesi sessizliği bozdu ve ahizeye uzandım, içimde adrenalin zıplıyordu. *Cormel mi?* "Tanrım, bunu yapmandan nefret ediyorum," dedim hattı açmak için düğmeye basarken.

"Alo, evet?" Jenks çocuklarını kontrol etmek için mutfaktan çıkarken ağzımdan kaçırđım. Sonra bir iş yaptığımızı hatırlayarak boğazımı temizledim. "Vampir Büyüsü," dedim kibarca. "Bu Rachel. Ölü ya da diri yardımcı olabiliriz."

"Canlı olsa daha iyi olurdu," diye seslendi Edden ve arayanın Cormel olmamasından duyduğum hayal kırıklığı omuzlarımı çökertti. Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak terazi setime geri döndüm.

"Selam, Edden. Glenn nasıl?" Biraz daha toz çıkarırken terazide nefes almamaya çalışarak sordum.

"Harika. Bu öğleden sonra onu serbest bıraktılar. Masaj işe yaradı, gerçi

birkaç kaş kaldırdı. Aura travması için SOP'ye girecek."

"Bu harika!" Ayağa kalkıp tozu şarap karışımının içine dökerken "Harika!" dedim. Şarap hayat vermek için, toz madde vermek için, sarmaşık bağlamak için ve çobanpüskülü ölülerin ruhlarına kötü bir şey gelmediğinden emin olmak için. "Beni aradığın için teşekkürler." Saate baktım, hattı açık tutmak istiyordum ama belli ki Edden ipucunu anlamamıştı.

"Onu dışarı çıkarmaya yardım ettiğin için bu doğrudu." Tereddüt etti ve ben bir şey söylemeyince ekledi, "Ivy için üzgünüm. O iyi mi?"

Metal talaşlarını kazıyarak karışıma karıştırmak için yaptığım hareketler amaçladığımdan daha sertti ve Jenks içeri girerken bakışlarım ona kayarak ısındım. *Oh, evet. Bunu duymuş olmalıydı.* "Ah, o iyi." Yüzümü buruşturdum, telefonu ayarladım ve saçımın bir tutamını her şeyle birlikte öğütmeyi hatırladım. "Bunun için başım ne kadar belada?"

Güldü. "Yarın gel ve bir ifade doldur. Onlara benim için çalıştığını söyledim ve seni çok rahat bıraktılar."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkürler Edden. Sana borçluyum."

"Evet, biliyorsun..." dedi ve onun sinsi ses tonuyla gerginliğim yeniden arttı.

"Ne," dedim düz bir sesle. Gözlerim odanın diğer ucundan tüm konuşmayı dinleyen Jenks'e kaydı ve peri omuz silkti.

"Mia'yı getirmek için atılacak bir sonraki adım konusunda yardımınızı istiyorum," dedi. "Yarın üzerinden geçebiliriz. Saat sekizde ofisimde görüşürüz."

"Dur, dur, dur, Edden," dedim telefonu kulağıma dayayarak. "Bir *sonraki* adım yok. Tüm ekibim çalışana kadar hiçbirimiz onun peşinden gitmeyeceğiz."

Edden sanki beni duymamış gibi, "En iyi üç profilmiz Bayan Harbor'ın yarın bir partide olacağını söylüyor," dedi. "Seni orada istiyorum."

Telefonu sallayarak fırından bir şişe çıkardım ve kapattım. Jenks'in kanatlarının tonu yükselmişti ve ona gözlerimle bunun olmayacağını anlatmaya çalıştım. "Yeni yıl arifesinde mi?" Şakayla karışık söyledim. "Bu adamlara ne kadar ödüyorsun? Cincinnati'nin yarısı partide olacak."

"Benimle özellikle birine gelmeni istiyorum," diye devam etti, sesi yorgun çıkıyordu.

"Tanrım, Edden. Ben birlikte çalıştığım insanlarla çıkmam."

Sıkıntıyla nefesini dışarı üflediğini duyabiliyordum. "Morgan, benimle uğraşmayı bırak. Mia'nın buraya gelme ihtimali yüzde seksen üç."

Şişeyi doldururken ellerim sıcacıktı ve karışımı iyice çalkaladıktan sonra keskin bir dokunuşla ilk şişenin yanına koydum. "Yarın heceleme yapmam gerekiyor. Kişisel heceleme."

"Sana bir buçuk saat vereceğim," diye ikna etti.

Bir kolumu göbeğimin üzerinde çaprazladım. Anlamıyordu. "O kadının bebeği neredeyse beni öldürüyordu," dedim doğrudan yaklaşmayı deneyerek. "Dün gece lanet olası bir hapishanenin önünde işi bitirmeye çalıştım, yeni aurama zarar verdi ve Ivy'ninkini neredeyse sıfıra indirdi. Eğer Ivy ölmüş olsaydı onunla yaşamamanın ne kadar zor olacağını biliyor musun? Onu ve psikopat erkek arkadaşını etiketlemek için bizi riske atmayacağım. İyi bir auram yoksa kasılmadan bir hatta dokunamayacağımı biliyor muydun? Çaresizim, Edden. Böyle bir şey olmayacak."

"Biraz tılsım yap. Ücretini iki katına çıkarırım," dedi ve ofisine biri girdiğinde boğuk bir ses duydum.

Biraz tılsım yap. Aptal insan. "Hayır," dedim iksirlerime bakarak. "Belki havalar ısındığında ve üçümüz de çalışabildiğimizde."

"Rachel... İnsanlar ölüyor. Oda arkadaşına yaptıklarından dolayı bu pislikle ödeşmek istemiyor musun?"

Buna çok kızdım. "Beni suçlama Edden," dedim Jenks'in kanatlarının takırdadığını duyarak. "İç İşleri'nin onu görmezden gelmesinin bir nedeni var. O lanet olası bir apeks yırtıcı ve biz onun için sulama deliğindeki zebralarız. İntikam bayrağını sallayarak beni kışkırtmaya çalışmak alçaklıktır. Suçluluk duygunu ve manipülasyonunu alıp bir tarafına sokabilirsin!"

Jenks acı içinde görünüyordu ve ben de çocuklarını uyandırmamak için sesimi alçalttım. Telefondan Edden'ın yalvaran sesi geldi: "Tamam, tamam, bu haksızlıktı. Özür dilerim. Gelip seninle bu konuyu konuşabilir miyim? Sana çiçek getireyim mi? Şeker? Rüşvet sende işe yarar mı?"

"Hayır. Sen de gelemezsin. Pijamalarımı giydim," diye yalan söyledim. Tanrım, bana istediğini yaptırmak için intikam almaya çalıştığına inanamıyordum. Geçen yıl işe yaramış olabilirdi.

"Sen değilsin. Saat daha gece yarısı."

Saate bakmak için eğildim. *Vay canına, haklıydı.* "Banyo yaptım," diye yine yalan söyledim. Yorgun bir halde dönüp siyah penceredeki yansımama baktım. "Remus psikopat bir katil ama Mia da güce aç psikopat bir katil ve aynı zamanda bir Inderlander. Bu şehrin sahibi olduğunu, hatta onu inşa ettiğini düşünüyor ve çoğu ölümsüz vampirden daha uzun süredir hayatta. Edden, eğer geri çekilmezsen, sürüyü seyreltmek yerine siyasi gündemine göre hedef seçmeye başlayacağını söyledi. Yavaşlamalı ve düşünmelisin. İnsanların öldüğünü biliyorum ama onu yakalamak için çok fazla ustalık ve şans gerekecek ve bende ikisi de kalmadı."

Yavaş bir nefes dışında, diğer uçta sessizlik vardı. "FIB'yi tehdit etmesi beni şaşırtmadı. Profillelerin raporuyla uyumlu."

Gözlerimi devirmiştım. *Lanet olası profil raporu.* Sinirlenerek sırtımı pencereye dayadım ve lavaboya yaslandım. *Bunu yapmayacağım. Bu çok riskli.* "Mia sıradan bir psikopat katil değil. Partiye gitmesine gerek yok," dedim yorgun bir sesle. "Eğer dışarı çıkarsa, kurbanı zaten tanıdığı özel bir partiye gider ve zavallı adam muhtemelen kalp krizinden ölür ya da zeytin yerken boğulur."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de ağzımdan kaçırdım, "Bakın, kabul ediyorum, onu yakalamalıyız ama partileri gözetleyerek bunu yapamazsınız! Onu yakalayamazsınız! İstihbarat onu yakalayamaz. Şehri senden daha iyi bildiği için sürekli hatlarını kaydırıyor ve bir metre bile yaklaşamayacağın zehirli bir yılan gibi. Gönüllü olarak gelmesini sağlamalısın." Hayal kırıklığına uğramış bir halde Ivy'nin harita ve çizelgelerinin yanındaki iblis kitaplarına baktım. "Araştırma yaptım ve auralarınızı ondan korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden onu vurmak dışında bir şansınız yok."

"O zaman sürtüğü bir hayvan yatıştırıcısıyla uyuştururuz," dedi acımasızca. "Siz bunu Kurtadamlara yapmıyor musunuz?"

"Hayır, yapmayacağız," dedim sertçe, bunu önermenin bile barbarlık olduğunu düşünerek. "Beni dinle. Bu kadını yabancılaştırma riskini göze alamazsın. Onu bir uyku iksiriyle vurup senin için uyutsam bile, yaklaşık on sekiz yıl içinde sokakta bu kadınlardan bir tane daha olacak ve sen

ölümünü doğal nedenlerden ayırt edebilecek. Remus'u gördün. Aptalca bir dilek yüzünden hayatta ve Mia, Holly'nin onunla etkileşimini izleyerek enerjiyi sadece almayı değil, insanlara nasıl iteceğini de öğrendi."

"Yani," diye sordu FIB memuru. "Bu bana iyi geliyor."

"Hayatımızı daha iyi hale getirmek için aklımıza gelen her iyi şey gibi, bu da bir silaha dönüştürülebilir. Mia içeri giriyor, zavallı bir ahmağı ona aşık olduğuna inandırıyor ve Mia ona duygular beslediği için adam da buna inanıyor. Gardını düşürür ve bir sızlanma ya da duygusal bir leke olmadan ölür. Doğal sebeplerden."

"Glenn'in arkadaşı gibi," dedi ve şarap şişesini elime alıp ona baktım. *Hayır, Rachel. Sabaha migrenin tutacak.*

"Aynen öyle," dedim ve dereceli silindiri tam tepesine kadar doldurdum. Jenks'e bakmadan yarısını içtim, sonra da doğru işarete ulaşmak için tamamladım. Tek bir kötü dilekten bu kadar bela çıkacağı kimin aklına gelirdi? Ivy'nin kendini sorumlu hissetmesine şaşmamalı.

Edden sustu ve ben harca bir çobanpüskülü yaprağı ve birkaç sarmaşık kökü daha atıp üzerlerinde çalışmaya başlarken onun düşünmesine izin verdim. "Bu kadını almalıyım," dedi sonunda. "Benimle partiye gelir misin?"

Sinirle telefonu diğer kulağıma çevirdim. Anlamıyordu. "Mia senden korkmuyor," dedim. "Pazarlık yapman gereken tek şey Holly ve o da oldukça zayıf. Kadın Walker'ın ona sahip olmasını istemiyor. Eğer bana mahkemede vesayet altına alınmayacağına, geçici velayet verilmeyeceğine ve Holly'nin sürekli Mia'yla kalacağına söz verersen, sırf senin ne kadar alçak ve pislik biri olduğunu göstermek için bile gelebilir."

"O kadına *hiçbir şey* için söz vermeyeceğim," dedi Edden, öfkesi o kadar derindi ki Jenks endişeyle kanatlarını çırpı. "Oğlumu ölüme terk etti. Onun çocuğu sosyal hizmetlerin sorunu, benim değil."

Öfkeyle, "Doğru. Holly kendi başına kaldığında sen emekli olmuş olacaksın." *Ben ise muhtemelen yeni yeni kendime gelmeye başlamış olacağım - tabii hâlâ hayattaysam.* "Hadi ama," diye ikna ettim o sustuğunda. "Büyük resme bak. Bana Mia'nın kızının onunla kalabileceğini söyle, belki ben de iyi niyet göstergesi olarak Mia'nın gelmesini sağlayabilirim. Herkes kazanır ve siz de hapisteki çaresiz bir kadının bebeğini doğurmasına izin veren yardımsever bir insan gibi görünürsünüz. Glenn'i dövdüğü için cezasını çekecek ve sonra barışçıl bir şekilde topluma yeniden katılacak.

İyi. Onunla ve daha da iyisi Holly ile başa çıkabileceksin."

"Peki ya Tilsons'lar?" diye sordu ve ben de onun göremediği bir yüz ifadesi takındım.

Oh, evet. Onları unutmuşum.

Omuzlarım acımaya başladığı için öğütmeye devam ettim. "Muhtemelen suçu Remus'a atacak ve Tanrı biliyor ya, başına gelecekleri hak ediyor. Onu parmaklıklar ardına götürdüğünde kontrol sende olacak. Her seferinde bir adım."

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Kulağa ekşi gelen bir itiraftı bu ve devre tıklayarak kapandı. "Edden!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Mia'ya "Ne yapabileceğime bakacağım," diyerek gidemezdım ve üzgün bir şekilde telefonu beşiğine yerleştirip tavana sinirli bir ses çıkardım. "CYA saçmalığı," diye mırıldandım.

Jenks ada tezgâhına doğru uçu ve ben son toz parçasını tartmayı bitirdiğimde kanatlarını sabitledi. "Neden ona yardım ediyorsun Rachel?"

Gözlerimi tartıya diktım, üzerindeki tozu biraz üfledim ve tartı bana bir değer verene kadar nefesimi tuttum. "Ben değilim." Miktardan memnun olduğumu söyledim. "Ölümcul bir Inderlander türünün yeniden ortaya çıkmasından dolayı suçlanmamaya çalışıyorum. Eğer onu hapiste yeterince uzun tutabilirsek, çıktığında Remus ölmüş olacak ve kolay kolay başka bir çocuk sahibi olamayacak."

Tozu şarap karışımının içine attım, siyahlaşmasını ve topakların dibe çökmesini izledim. Jenks tekrar yükselerek bana saçımdan bir tutam getirdi. Dikkatlice karışımın içine koydum ve havan tokmağıyla birkaç kez çevirdim.

Sırada saatin talaşları vardı ve bitirdikten sonra son şişe için fırını açtım. Jenks sıcaktan yükselen rüzgâra binmek için yaklaştı ve ben her şeyi içine boşaltıp tıpasını kapatırken farkındalığımda bir sızı hissettim. Bu, arkamdaki ley hattına dokunan biri değildi, daha ziyade neredeyse hiç denemeden hissedebildiğim bir histi. Gözlerim tavana gitti ve Bis'in sürünerek içeri girdiğini görünce şaşırmadım, normalde koyu olan teni, sarıldığı şeyin rengine uyacak şekilde soluk beyazdı. Kırmızı gözleri benimkilerle buluştuğunda ve kocaman, beyaz püsküllü kulaklarının neredeyse kafasına paralel, endişeli bir eğimde olduğunu fark ettiğimde hoş geldiniz gülümsemem soldu.

Onu fark ettiğimi gören genç gargoyle tezgâha doğru eğildi. "Tink'in

kutsal tatlı annesi!" Jenks bir çığlık atarak tezgâhın yarısına mutfak ve ahtapot mürekkebi gibi bir toz lekesi bırakıyor. "Bis! Bu da ne?

senin sorunun ne?"

Şişeyi ilk ikisinin yanına koydum, çözünme kazanımın yanına dizildim ve ellerimi kotuma sildim. "Merhaba Bis," dedim. "Isınmak için mi geldin?"

Bis kanatlarını düz bir şekilde salladı ve aslana benzeyen kuyruğunu gerginmiş gibi sırtındaki bir çıkıntıya doladı. "Ön tarafta iki araba var. Sanırım bu Rynn Cormel."

Nefesim tısladı ve adrenalin yükselip başımı ağrıttı. "Ivy onlarla mı?" diye sordum, çoktan harekete geçmiştim.

"Bilmiyorum."

Jenks benden çok öndeydi ve kilisenin önüne kadar neredeyse koşarak gittim, giderken ışıklara çarptım. Kapı zili olarak kullandığımız çiftlik çanının gongu bir kez tıngırdadı, çok yüksek değildi ve gömleğimdeki büyü parçalarını fırçaladım.

İbadethane ıslıl ıslıl yanmasına rağmen giriş karanlıktı. Bis'in tabeladaki grafitiyi temizlemiş olmasının verdiği rahatlama içimi kapladı. Bunu, bir gözetleme deliğine gerçekten yatırım yapmam gerektiği düşüncesi izledi. Ya da biraz aydınlatma. Nabzım hızla atarak kapı koluna uzandım, Bis kapının yanına inip kocaman bir yarasa gibi duvara yapıştığında eğildim. Kulakları başına yapışık ve baş hizasında asılı durmak için yukarı doğru kaydılar. Jenks omzumdaydı ve perilerin uykuda kalmasını umarak kapıyı açtım.

Rynn Cormel ön verendamdaydı, kapının üzerindeki tabelada parlayan sarımsı ışıktaki biraz yan duruyordu. Birkaç saat önceki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu: uzun paltosu, yuvarlak şapkası, parlak ayakkabılarının tozunu alan kar, elleri ceplerinde. Arkasında karanlık sokakta iki uzun araba vardı. Limuzin değillerdi ama yakındılar.

Bize hoş bir gülümseme vererek başını Jenks ve bana doğru eğdi, gözleri kısa bir süre Bis'in içeride gizlendiği yere kaydılar, sanki boya ve kiremitlerin arkasını görebiliyordu.

"O iyi mi?" Soluk soluğa söyledim.

New York aksanı her halinden belli olan sert sesiyle "Daha da fazlası," dedi. "O bir başyapıt." Cebinden eldivenli bir el çıkararak ikinci arabayı işaret etti.

Jenks'in kanatları takırdayarak boynumun yanına düştü.

sıcaktı ve gözlerim kısıldı. İnsanlar ikinci arabadan iniyorlardı ama Ivy'den eser yoktu ve ben onun yorumunu takdir etmemiştim.

Rynn Cormel bariz kızgınlığıma gülümseyerek beni daha da sinirlendirdi. "Ondan faydalanmadım Rachel," dedi kuru bir sesle. "Piscary bir sanatçı ve ben bir sanat eserini, parmaklarımı ona bulaştırıp bozmadan da takdir edebilirim."

"O da bir insan," diye tersledim, kollarımı soğuğa karşı kavuşturdum ve sahanlığa çıkmadım.

"Hem de muhteşem bir tane. Zeki bir gözünüz var."

Tanrım! Bu iğrenç bir şeydi. Jenks'in kanatları bana doğru hareket etti ve Rynn'in yanından sokağa baktım, loş ışıktaki Ivy'nin iri yarı bir adamın kollarında yığıldığını gördüm. Adamın üzerinde siyah bir tişört vardı, Ivy'yi sanki hiçbir şey değilmiş gibi taşıırken kolları şişiyordu. Arkasında ikinci bir adam Ivy'nin botlarını ve montunu taşıyordu.

"İyi olduğunu söylemiştin!" Bilincinin yerinde olmadığını fark ederek suçladım.

Basamakları çıktıklarında usta vampir kenara çekildi ve ben de onlar içeri girerken yollarından çekildim, arkalarından ağır vampir kokusu geliyordu. "Öyle," dedi yanımdan geçerlerken. "Uyuyor. Muhtemelen güneş doğana kadar da öyle kalacak. Son sözleri eve dönmek istediğini açıkça ortaya koyuyordu." Gülümsedi, mükemmel derecede normal, mükemmel derecede canlı görünmek için başını eğdi. Mükemmel derecede ölümcül. "Hiç şüphe bırakmayan kelimeler kullandı. Bunda bir sakınca görmedim."

Hayal edebiliyordum. "Odası solda," diye arkalarından seslendim, peşlerinden gidip eski bir ABD başkanını verandamda bırakmak istemiyordum. Jenks omzumdan kalktı ve kararsızlıktan ağır ağır toz alarak sonunda onların peşinden gitti.

"Sana göstereyim," dedi. "Bu taraftan."

Cormel'e döndüm, kollarım hâlâ göğsümün üzerindeydi. Savunmacı görünüp görünmediğim umurumda değildi. "Teşekkür ederim," dedim sertçe, ne kadar berbat durumda olduğunu öğrendiğimde ona daha samimi bir şeyler vereceğimi düşünüyordum.

Uzun boylu adam yine başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemedi ve sessizlik rahatsız edici bir hal aldı. Bis kulağını kıpırdattı ve Cormel'in gözleri kaydı. İçeriden yumuşak bir gümbürtü geldi.

kilise, sonra hiçbir şey.

"Öldükten sonra ruhunu koruyabilmesi için bir yol bulmaya çalışacağım," dedim.

"Öyle olduğunu biliyorum." Dünyayı kurtaran gülümsemesini takındı ama ben onun ardındaki canavarı gördüm. Ivy'nin bu hale gelmesini engellemeliydim. İğrençti.

Ayak sesleri ve peri kanatlarının sesi arkamda büyürken Cormel'den başka bir yere bakmadım. Eşiğimin ortasında ayaklarımı açmış ve kollarımı kavuşturmuş bir şekilde dururken, adamlar yanımdan geçip beton basamaklardan aşağıya ve karanlığa inerken hareket etmeyi reddettim. Rynn Cormel başını son bir kez eğerek yavaşça topuklarının üzerinde döndü ve onu takip etti, adamlarından biri kapıyı açtığı anda ilk arabaya bindi. İki kapı daha gümbürdeyerek kapandı ve yavaşça caddede hızlandılar.

Ben uzun ve yüksek sesle nefes verirken Jenks omzuma kondu. "İçeri mi, dışarı mı Bis?" diye sordum ve gargoyle kendini kilisenin derinliklerine fırlattı. Açık destek kirişlerinden keyifli bir kahkaha yükseldi ve ben de kapıyı kapatarak geceyi dışarıda bıraktım. Jenks'in kanatları soğuktu ve kiliseyi ısıtmak için kurabiye ya da başka bir şey pişirmeye karar verdim.

Yavaş adımlarla mabede girdim. Bis destek kirişlerinden birinin üzerindeydi, Jenks'in üç büyük çocuğu da yanındaydı. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken kulakları düzleşmişti ve zararsız görünmeye çalışması, parlak bir beyaza dönüşmesi ve kanatlarını sıkı tutması tatlı görünüyordu. Bis pek sık gelmiyordu ama tüm kilisede bir yaklaşma, yaralıların etrafında dönme ve savaşa hazırlanma hissi vardı.

"O iyi mi?" Koridora girerken Jenks'e sordum.

"Vampir gibi kokuyor" diye düşündü. "Ama aurası gerçekten kalın görünüyor."

Gerçekten kalın. Normalden daha mı kalın? Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmeden düşündüm ve Ivy'nin kapalı kapısına dokunurken iç geçirdim. Onu evde görmekten memnundum. Kilise neredeyse doğru hissettiriyordu.

Sadece birkaç gün daha, diye düşündüm mutfağa ulaşip fırını önceden ısıtmak için açarken. Sadece birkaç gün daha ve her şey normale dönecek.

Ama sıraya dizilmiş ve kullanıma hazır tıpalı şişelere bakarken merak ettim.

Yirmi beş

Aman Tanrım. Sanırım hasta olacağım," diye fısıldadım, başımı kucağıma eğmiştim, saçlarım fal aynasının üzerine dökülüyordu. Sabah soğuğu mide bulantıyla karışarak beni hasta hissettirdi ve elimi fal aynasına kazınmış pentagramın mağarasına bastırduğımda titredi. İçime doğru akan ley hattı hâlâ düzensiz yalpalama ve sıçramalardan oluşuyordu. Belli ki auram henüz normale dönmemişti.

Rachel, Al'i arıyor, cevap ver Al, diye alaycı bir şekilde düşündüm, iblise ulaşmak için son bir çabayla, ama daha önce olduğu gibi, cevap vermeyi reddetti ve beni bu baş döndürücü, rahatsız edici varoluş bataklığında bıraktı. Aniden kamburlaştım, sanki dünya aniden altımdan kayıp gitmiş gibi hissettim. Midemde bir kabarma oldu ve mutfak zeminine kusmadan önce bağlantıyı kopardım.

"Lanet olsun!" diye haykırdım, ancak fısıltının üzerinde bir sesle. Titreyerek aynayı mutfığa fırlatma isteğimi bastırdım ve bunun yerine ada tezgahının altındaki açık raflara kabaca itmek için eğildim. Sandalyemde geriye doğru çökerek sessiz odaya baktım. Saat öğleden sonra üç civarıydı. Ivy henüz kalkmamıştı ama periler onu uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyorlardı. Dün gecedan kalma açık soğuk pizza kutusuna baktım ve mide bulantımın geldiği gibi hızla gittiğini hissederek bir parça kopardım ve noktayı yedim. "Kahretsin, bu berbat," diye mırıldandım ve kutuya geri attım. Bunun için çok yaşıyordım.

Gerçekten sessizdi. Ve soğuktu. Tabii bornozumun içinde olmamın da bir faydası olmadı. Rex kapıda belirdi, eşiğe oturdu ve kuyruğunu ayaklarının etrafına doladı. Terk edilmiş dilimimden bir sucuk çıkarıp ona uzattım ve kedi içeri girip titiz bir hassasiyetle aldı. "Aferin kedicik," diye fısıldadım, lokmayı yedikten sonra kulaklarını biraz okşadım.

Bugün bornozumla oturup kediye soğuk pizza yediremeyecek kadar çok işim vardı ve bardağımı alıp yeniden doldurdum, lavabonun başında durup pırıl pırıl yağan kara baktım. Piknik masasının üzerine yığılmış olan bozulabilir yiyeceklerimiz komik görünüyordu ve iç çektim.

Bu gece yeni yıldız ve ben dışlandım. Yıla başlamak için ne güzel bir yol. Halka açık bir yerde bir iblisi bana gelmeye zorlamak için bir büyü yapmayı düşünüyorsam buna şaşmamalıyım. Belki de meydana bakan boş bir ofise girmeliydim. *Belki de ben siyah bir cadıyım.*

Ruh halim bozulunca kahvemden bir yudum aldım, gözlerim kapanırken son bulantımı da hafifletti. Döndüm, neredeyse kahvemi dökecektim ki Ivy'nin siyah ipek bornozuyla kapının girişinde durduğunu, kollarını kavuşturmuş beni izlediğini gördüm.

"Vay anasını!" Telaşla haykırdım. "Ne zamandır oradasın?"

Ivy dudaklarını kapatarak gülümsedi, muhtemelen yaydığım adrenalinin etkisiyle gözleri hafifçe büyüdü. "Fazla uzun sürmez," dedi ve Rex'i kucağına alıp ona sarıldı.

"Ödümü kopardın," diye yakındım. *Peki neden orada durmuş beni izliyordun?*

"Özür dilerim." Rex'i bırakarak mutfığa girdi, lavaboya gitti ve kahve fincanını musluktan akan sıcak suyla ısıttı.

Ondan kaçırıyordum gibi görünmemeye çalışarak sandalyeme geri döndüm ve oturdum. Üzgün görünmüyordu. Muhteşem görünüyordu, kaymaktaşı beyazı teninde bir miktar gül vardı. Siyah cübbesinin içinde rahattı ama hareketlerinde alışılmadık bir keskinlik vardı. Keskin. Belli ki Cormel'de geçirdiği gece hayatını kurtarmaktan fazlasını yapmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Tereddütle sordum, pizzaya baktım ve midemin kaldırmayacağına karar verdim. "Cormel seni gece yarısı eve getirdi. Harika görünüyorsun."

Fincanına dolan kahvenin gürültüsü yüksekti ve dönmeden, "Kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum. Her bir kaşıntı kaşındı, her bir baloncuk patladı." Sesi gergin ve depresifti ve sürahiyi dikkatlice yerine koydu. "Kendimden nefret ediyorum. Ama yarın daha iyi olacak. Ölmek için birinden kan aldım. Tek tesellim siz olmamanızdı." Şimdi döndü ve fincanını selamlarcasına havaya kaldırarak ekledi: "Küçük

zaferler."

Onu lavabonun başında, aramızda ada tezgâhı varken görünce ne yapacağımı bilemedim. "Özür dilerim," dedim usulca. "Ne yaptığın umurumda değil. Sadece iyi olmana sevindim." Ama kendimi odanın karşısına geçip ona sarılmaya ikna edemedim. Henüz değil.

Gözleri elindeki kupaya kaydı. "Teşekkür ederim. İkimiz de canavarın orada olduğunu biliyoruz. Ona bakmaya gerek yok, değil mi?"

Sesi teslim olmuş gibiydi ve ben de "Ivy, sen bir canavar değilsin" diye itiraz ettim.

Bakışları benimkilere kaydı ve gözlerini kaçırdı. "O zaman neden şu anda kendimi bu kadar iyi hissediyorum? Dün gece yaptığım şeyden sonra?"

Cevabı bilmiyordum. Aklıma kara büyüü kemoterapi tedavisiyle kıyaslayan velet sürüsü geldi. "Tek bildiğim hayatını kurtardığı ve iyi olmana sevindiğim."

Kahvesini bilgisayarına götürdü. Dudaklarını sıkıca bastırarak iki kitabı sandalyesinden kaldırdı ve boş bir ekranın önüne oturdu. Daha fazla şey söylenmesi gerekiyordu ama bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyordum. Kanat seslerini duymak için kulak kabarttım ama Jenks ya çocuklarıyla birlikte sığınaktaydı ya da kulak misafiri olmak için özellikle sessiz davranıyordu. "Ivy, sana sormam gereken bir şey var."

Saçlarını gözlerinden savurarak fareyi salladı ve bilgisayarını uyandırdı. "Evet?"

Evet mi? Kulağa yeterince masum geliyordu ama nabzım hızla atıyordu ve onun bunu bildiğini ve ilgisizmiş gibi davrandığını biliyordum. Ellerimi sıcak kupamın etrafına koyarak yavaşça nefes aldım. "Eğer yapabilseydin, insan olmak için her şeyi bırakır mıydın?"

Fare kıpırdamadan, boş gözlerle bana baktı. "Bilmiyorum."

Kuru bir peri kanadı takırtısı araya girdi ve Jenks gümüş parıltılar saçarak içeri daldı. "Ne!" diye bağırdı, Peter Pan pozuyla aramızda havada asılı durarak. "Rachel kan şehvetini yok edebileceğini söylüyor ve sen bilmediğini mi söylüyorsun? Neyin var senin!"

"Jenks!" Beni dinlemesine şaşırmamış bir halde haykırdım. "Onu insan yapabileceğimi söylemedim. Eğer yapabilirse, bunu yapıp yapmayacağını sordum. Ve bizi gizlice dinlemeyi bırak, tamam mı?"

Ivy başını salladı. "Yani ben insanım ve kana susamışlığım geçti. Bu beni neyle baş başa bırakıyor? Beni çarpıtan kan arzusu değil, Piscary'ydi. Hâlâ vahşilikle sevgi duygularını karıştırıyor olurdum. Ama şimdi, birine tutkuyla zarar verirsem, bu canımı yakar. En azından şu anki haliyle, iyi hissettirir."

Jenks'in kanatlarının ses tonu düştü ve bir toz parçası bir anlığına yeşile döndü. "Oh."

"Zayıf ve besin zincirinde daha aşağıda olacağımdan bahsetmiyorum bile," diye ekledi, tenini renklendiren yumuşak bir kızarıklık, dikkati ekrana gidiyor, bizden kaçınıyor. "Bir geçmişim olduğu için herkes benden faydalanabilir ve muhtemelen de faydalanacaktır. Şu anki durumda kimse buna cesaret edemez."

Üşüyünce bornozumu çekiştirerek kapattım. "Vampir virüsü olmadan da kendini güçlü hissedebilirsin."

"Evet, doğru," dedi ve yüz ifadem onun öfke parıltısı karşısında dondu. "Vampir olmayı seviyorum. Beni korkutan ruhumu kaybetmek. Öldüğümde onu kaybetmeyeceğimi bilseydim, uyum sağlamak için daha çok çabalayabilirdim." Gözleri benimkilerle buluştu, sihir kitaplarım aramızda yığılmıştı, hepsi de bu sabah çan kulesinden indirilmişti. "Beni gerçekten insan yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Jenks'in çocukları bir gürültü ve ipek patlamasıyla içeri girdiler ve onları toparlayıp, onları neyin telaşlandırdığına bakmaya giderken önünden iterken omuz silktim. "Bilmiyorum," dedim aniden sessizleşen mutfakta. "Trent'in bir tedavisi var. Sadece yüzde on bir başarı oranı var ve sadece virüsü ve nörotoksinleri uyutuyor. Eğer ilacı aldıktan sonra hayatta kalırsan, yine de bir ölümsüz olursun ve öldüğünde ruhunu kaybedersin. Rynn Cormel bunun bir başarısızlık olduğunu söylerdi." Ivy kadar saygı duyulan bir vampir olmanın bile berbat olduğunu düşünerek ince bir şekilde gülümsedim. "Hayatını kolaylaştırabilir. Ya da seni öldürebilir." Yüzde on bir başarı şansını riske atmayacaktım. Ivy varken olmaz.

"Aslında," dedim, konuyu açmakta tereddüt ederek, "sizi insana dönüştürebilecek bir lanet düşünüyordum."

"Yoksa cadı mı?" Ivy beni şaşırtarak söyledi. İçinde yumuşak bir kırılma vardı ve ben gözümü kırpıttım.

"Cadı olmak istemiyorsun," dedim hemen. "Neden

olmasın? Zaten öylesin."

Jenks çocuklarından biriyle geri geldi, kanatları bir şeye dolanmıştı.

Muhtemelen örümcek ağı. "Bence sen bir peri olmalısın," dedi, parmakları Jrixibell'in kanadını temizlemek için nazikçe gezinirken tozları eliyordu. "Küçük kanatların ve kılıcınla çok sevimli görünürdün. Bahçemde dövüşmene her zaman izin verirdim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Bir cadı dönüştürülemez," dedi kısaca.

"Bir Were de yapamaz," dedi Jenks, çocuğunu havaya kaldırırken gülümseyerek ve küçük kız onu beklemem için bağırarak kulaklarımı acıtarak dışarı fırladı.

Ivy düşüncelere dalmıştı ve ben David'i düşünürken gülümsememe engel olamadım. Sanırım o da bilgisayarına dönüp kızardığında gülümsüyordu. Ivy'yi ebedi ruha sahip bir vampirden başka bir şeye dönüştürürsem Cormel beni öldürürdü. Ama istediğim gibi olamayacağıma göre, neden sorumluluğumu Ivy'ye istediği gibi olma şansı vermek için kullanmayayım?

Yerleşmemiş olsa da bir şeyler yerleşmiş gibi hissederek kendimi ayağa kaldırdım ve kilere gittim. Buzdolabımızda olan her şey dışarıdaydı. "Krep ister misin? Canım yemek yapmak istiyor."

"Elbette." Parmakları tuşlara basıyordu ama gözleri duvardaki üç iksir şişesinde, tuzlu su dolu hayal kırıklığı kabının yanında. "Kitabı aldın mı?" diye sordu.

Elimde bir kutu karışımla kilerden çıktım. "Dün gece. Bu akşam Fountain Square'de deneyeceğim. Gelmek ister misin?"

"Haber minibüsleri ve çığlıklar olacak mı?"

"Muhtemelen," dedim ekşiyerek.

"Ben de varım," dedi ve Jenks deniz maymunlarını beslediği pervazdan homurdandı. Bay Balık'ı kanaryam olarak ever-after'a taşıdığımdan beri, ever-after'ın beni zehirleyip zehirlemediğini anlamak için küçük tuzlu su tankı pencerenin onurlu yerini almıştı.

Tezgâha yaslanıp kutunun arkasını okudum. Yumurtalarımız varsa bile donmuşlardı. "Aslında bir minibüs kiralayıp garaja park edeceğim. İnsanları uzak tutmaya yardım eder misin?"

"Eğer minibüs sallanıyorsa, sakın kapıyı çalma!" Jenks yanımda dönerek söyledi.

"Tanrım, Jenks," dedim. "Kilisede çocuklarımız var." "Buraya nasıl geldiklerini sanıyorsun bebeğim?" dedi gülerek.

Kutuyu sertçe yere bıraktım ve karışım onun içine doğru kabardı. "Hey!" diye bağırdı, kanatlarını titretirken ağır ağır toz aldı ve karışım bir bulut oluşturdu.

Ivy dudaklarını kapatmış gülümsüyordu. Bu çok güzeldi. Bir yıl içinde çok yol kat etmiştik, hepimiz. "O iblisin kışını tekmeledikten sonra seni ve Pierce'ı pizza yemeye götüreceğim," diye teklif etti.

"Anlaştık." Eğilerek tezgahın altından kızartma tavaasını çıkardım ve ocağın üzerine koydum. Düşüncelerim, Al'ın hatasını benden çıkaracak kadar sinirlenmemesini sağlamak için bugün hangi büyüler yapabileceğime gitti. Toprak tılsımları olacaktı, bu yüzden bir çizgiye dokunmak zorunda kalmayacaktım, ama bu benim mükemmel olduğum yerdı. Kesinlikle uyku zamanı tılsımları.

Ivy hızlı bir hareketle ayağa kalkınca Jenks ve ben sıçradık. Ya vampir hızını saklamıyordu ya da kontrol etmekte zorlanıyordu. Jenks'in ve benim telaşımızı görünce yüzü eğlenerek buruştu. "Glenn'in arabası sokağın sonunda," dedi ve Jenks yüzünde inanamama ifadesiyle daha da yükseldi. "Ben giyiniyorum." Elinde kahve, dışarı çıktı.

Jenks onu takip ederek, "Tink'in küçük kırmızı tangası," diye geveledi. "Bunu buradan duyabiliyor musun?"

"Bugün yapabilirim," dedi, odasına girerken sözleri soluklaştı.

Bornozumun bağını sıktım. Birini sevmek için o özel olmaktan vazgeçecek miydim, yoksa sevecek yeni birini mi bulacaktım?

Ön kapının gıcirtısı ve ardından gelen peri kargaşası bana Jenks'in FIB dedektifini içeri aldığını söyledi ve uzun boylu adam elinde kese kağıdıyla içeri girdiğinde gülümsedim. Pixy'ler adamın etrafını sarmış, poşeti tezgâhın üzerine koyarken poşetin içine girip çıkarken gürültü çıkarıyorlardı. Gözleri buzdolabının olduğu boş alana kaydı, yüz ifadesinde bir soru vardı. "Buzdolabınız nerede?"

"Patlattım," dedim, solan morluklarına ve hastanenin bıraktığı dağınıklığı düzeltmek için yeni tıraş edilmiş çıplak kafa derisine bakarak. Onu daha önce kot pantolonla gördüğümü hiç sanmıyordum ve deri montunun altından koyu renk bir kazak görünüyordu. "Daha iyi görünüyorsun," dedim o bornozuma bakarken.

"Saat öğleden sonra üç," dedi aniden emin olamayarak.

"Kesinlikle öyle." Ona sarıldım, onu gördüğüme gerçekten çok sevinmiştim. "Babana verdiğim yer belirleme muskaları nasıl çalışıyor? Kahve ister misin? Krep? Hastaneden çıkmama yardım ettiğin için sana borçluyum. Bunun için teşekkürler." Gülümsememi engelleyemedim. Aylarca öleceğini ya da hastaneye kaldırılacağını düşünmüştüm ve şimdi elinde bir poşet yiyeceklerle mutfağında duruyordu ve yüzünde sadece en ufak bir stres belirtisi vardı.

Glenn'in bakışları kahve fincanına kaydı, sonra tekrar boş yere döndü. "Tılsımlar işe yarıyor sanırım, kaçmama yardım ettiğin için rica ederim, kahve içinse sağ ol. Burada kalamam. Departman dün gece Ivy ile aranızda olanları duydu ve ikinize de bir şeyler getirmemi istediler. Yenilmez değilsin, biliyorsun. Göğsünüzde büyük bir *S harfi* yok." Tereddüt etti, tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğilirken kaşları çatıldı. "Ivy nasıl? Ağır darbe aldığını duydum."

"Hemen geri döndü," dedim kuru bir sesle, peri dolu çantaya bakınca... Domates mi? *FIB'nin hediye fonuyla domates mi almış?* "Ah, giyiniyor," diye ekledim şaşırarak. *Glenn domatesleri nereden bulmuştu?*

"Kahretsin, vampirler çabuk iyileşiyor," dedi, ben etrafı kurcalarken o çantanın içine bakmak için eğilirken kara gözleri ilgiliydi. "Benim beş günümü aldı. Denon'un vampir olmak istemesine şaşmamalı."

"Evet, hepimiz hata yaparız." Jenks'in üç çocuğu ellerinde çeri domateslerle ayağa kalkmış, tohumların kimde kalacağı konusunda tartışıyorlardı. "Glenn, bunların hepsini tek başına mı topladın?"

Sırıtarak bir elini boynunun arkasına götürdü. "Evet. Çok mu fazla?"

"Eğer bir aile toplantısı yapacaksan değil," dedim, gülümseyerek. onunla dalga geçtiğimi biliyordu. "Kahretsin, Bay Adam! Seninle gurur duyuyorum! Gerçekten bir mağazaya girdin mi?"

Çantaya yaklaştı, içine bakmak için eğildi, hevesi iri yarı siyah bir adamı büyüledi. "Bana nasıl baktıklarını görmeliydin," dedi elini torbaya uzattığında ve torba çatırdarken. "Birden fazla domates türü olduğunu biliyor muydun? Bu bir biftek." İki yumruğum büyüklüğünde kocaman bir domates tezgâha çarptı. "Sandviçlere dilimlemek için iyidir. Dükkândaki kadın dörde bölüp ızgara yapabileceğinizi söyledi."

"Şaka yapmıyorum," dedim, karanlık parmakları bir çanta dolusu şeker çıkarırken sıırıtarak

Erik domatesleri.

"Bu uzun olanlar Romas," dedi onları yere koyarken. "Bunları kesip salatalara, pizzalara ve soslara koyarsınız. Buradaki küçük olanlar da çeri domatesler. Onları salatalara koyabilir ya da şeker gibi yiyebilirsiniz."

Daha önce hiç domatesi "şeker gibi" yememiştım ama şimdi bir tane yedim, asitli meyve kahveyle hiç de iyi karışmıyordu. "Mmmm, güzel," dedim ve Jenks güldü, elinde çocuklarının aşırıldığı domatesle lentoda duruyordu. Arkasında kızlarından biri ellerini ovuşturarak bekliyordu.

"Asmada olgunlaşmış üç tane var," dedi Glenn, onları ararken morarmış ve kesilmiş başının üst kısmını göstererek. "Bu bebekler pahalıydı ama gerçekten kırmızılar."

"Bunlardan biraz da kendin için istemiyor musun?" diye sordum ve sırtarak başını kaldırdı. Gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyordu ve bunu onda görmek iyi hissettirdi.

"Arabada bir çantam daha var. Size kolluk kuvvetlerinin araçlarını vermesi için şantaj yapacak başka birini bulmanız gerekecek."

"O zaman babana söylememin bir sakıncası yok, değil mi?" Alay ettim ve gülümsemesi kayboldu.

Jenks kiraz domatesin ağırlığını kolayca taşıyarak içeri girdi. "Al, Glenn. Çocuklarım çok üzgün. Bir daha yapmayacaklar."

Meyveyi düşürdüğü anda yakaladım. "Onlarda kalabilir," dedim ve beş peri ile Jenks'in kızı üzerime çullandılar, avucumdan kaparken tiz seslerle tartışılar.

"Hey!" Jenks onları takip ederek bağırdı.

"Kahve istemediğine emin misin?" Ivy'nin kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca, "Kahve istemediğine emin misin?" diye sordum. "Sanırım geri dönüşüm rani'sinin buralarda bir köpük fincanı var. Yanında götürebilirsin."

Glenn parmaklarını domates poşetinden çıkardı, ellerini arkasına götürerek bir tür geçit töreni yaptı, sırtı kapıya dönüktü. "Hayır, gitmem gerek. Ama dün gece hakkında fikrini almak istiyorum."

Bir polis gibi görünmeye başlamıştı. Kaşlarımı çatarak, Ivy ve benim

Köprüye doğru çılgınca bir yolculuk. "Berbattı. Neden?"

Glenn kuru bir sesle, "Senin özel gecen değil," dedi. "Sen hiç gazeteye bakmaz mısın?"

İlgimi çekince tezgâhtan kalktım ve bu sabahki gazeteyi hâlâ küçük plastik torbasında masanın üzerinde buldum. Altında Jenks ve benim Mackinaw Köprüsü'nün önünde dururken çekilmiş, dün yanan buzdolabından kurtarılmış fotoğrafımız vardı. Fotoğrafi dikkatlice kaldırarak gazeteyi açtım. "Nereye bakıyorum ben?" Üzerinde kambur durarak sordum.

"Ön sayfa," dedi alaycı bir ifadeyle.

Oh güzel. Yüzümü buruşturarak okudum: "HASTANEDE ÜÇ KİŞİ. SUÇLU SABAHIN ERKEN SAATLERİNDEKİ KARA BÜYÜ. Karanlıkta ambulansların resmi vardı, olay yeri yanan bir araba tarafından aydınlatılmıştı. İnsanlar bir iş yerinin önünde toplanmıştı. Omzumdan Jenks ısıklık çaldı, çocuklarının arkasından.

"Ah, bütün gece evdeydim," dedim, bunun için bir şekilde suçlanacağımı düşünerek. Artık her neyse. "Gece yarısı babanla konuştum. Bana kefil olabilir." Çatının dış hatlarını tanıyarak öne doğru eğildim. *Aston'ın paten pisti mi?* "Bu işte çalışmıyorsun, değil mi?" Artık endişeli bir şekilde sordum. "Glenn, kendini daha iyi hissediyor olabilirsin ama auran hâlâ zayıf."

"İlginize minnettarım," dedi, dikkati kâğıttan açık soğuk pizza kutusuna kaymıştı. "Hey, şundan bir dilim alabilir miyim? Açlıktan ölüyorum."

"Elbette." Glenn mutfağa geçip pizzadan bir dilim koparıırken gözlerimi kısarak siyah-beyaz fotoğrafa baktım. "Jenks, bundan haberin var mıydı?"

Jenks başını salladı ve kâğıdın üzerine eğildi, ellerini kalçalarına dayadı ve okurken dikkati aşağıya doğru yöneldi.

Glenn pizzasını ısıtırken, "İçişlerinden aldığımız bilgiye göre," dedi, "Bayan Walker, Bayan Harbor'la karşılaşmış gibi görünüyor. Yoğun bakımda auraları hasar görmüş üç kişi var."

"Bu korkunç," dedim, bunun için suçlanmadığıma sevinerek. "Aşağı gelip olay yerine bakmamı ister misiniz?" Aydınlanarak sordum. "Burası Aston'ın paten pisti, değil mi?"

Glenn kahkaha atarak güldü ve ben de gözlerimi ondan ayırmadım, aniden kapıda dikilen Ivy'den değil. Kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti, hoş görünüyordu, saçları taranmıştı ve biraz makyaj yapmıştı. "Hayır, ama teşekkürler," dedi Ivy'den habersiz.

Küstahça, sandalyeme oturdum ve "Gülmek zorunda değildin" dedim.

Jenks gazeteyi havaya kaldırmış, çevirmeye ve makalenin geri kalanına ulaşmaya çalışıyordu. "Evet, öyle yaptı. Olay yeri adabı konusunda bir ders almalısın, Rache."

Ivy, Glenn bir ısırık daha almaya başladığında arkasından sessizce yaklaştı. "Domatesler için teşekkürler Glenn," diye kulağına fısıldadı ve adam yerinden sıçradı.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı, dönerken eli tabancasının olması gereken yere, kalçasına çarptı. Pizza dilimi havaya uçtu ve onu yakalamak için çabaladı. "Kahretsin, kadın," diye yakındı pizza yere düştüğünde. "Nereden çıktın sen?"

Ivy dudaklarını kapatarak gülümsedi ama ben gülüyordum. "Annem her zaman cennetten geldiğimi söylerdi," dedi, sonra kahve makinesine ulaşmak için pizzanın üzerinden nazikçe adım attı. Hareketleri boğucuydu, fincanını doldurdu ve döndü, çöp kutusuna açılan dolap kapağının önünde durdu.

Glenn büyük elinde tuttuğu pizza dilimini en sevdiği evcil hayvanıymış gibi kucaklıyordu; ölmüştü ama hâlâ seviliyordu. Ivy yana doğru kayarak dolabın kapağını açtı ve adam pizzayı atarken içini çekti. Eğlenerek pizza kutusunu uzattım ve o da neşelenerek bir dilim daha aldı.

"Ee, ne var ne yok?" Ivy kahvesini yudumlarken sordu, sanki onu pasta gibi yemek istiyormuş gibi gözlerini kenardan ayırmıyordu.

"Evet, olay yerini kontrol etmemi istemiyorsan neden buradasın Glenn?" Ayaklarımı yandaki sandalyeye uzatıp bornozumu bacaklarımı örtecek şekilde ayarlayarak sordum.

Sahte bir masumiyetle, "Bir adam üçüncü dereceden ceza almadan geçmiş olsun domatesi getiremez mi?" dedi.

Jenks, "Altı kilo geçmiş olsun domatesi," diye mırıldandı ve Ivy elindeki fincanı bırakarak kırmızı meyveleri yıkamak için küçük bir tava doldurmak üzere lavaboya yöneldi. Kalmak istiyordu ve yapacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bu gece çalışmakla ilgili olmasa iyi olur," dedim gazeteye ters ters bakarak. "Babana zaten onun dandik partisinde çalışmayacağımı söyledim."

"Asla olmaz!" Jenks kâğıttan fırlatarak Glenn'in burnunun bir santim önünde durdu. "Rachel'in aurası bu kadar berbatken çalışmasına izin vermem mümkün değil. Onu yine yüzükoyun mu istiyorsun? Sert ve boktan görünebilir ama aurası muz kabuğu gibi soyuluyor."

Bunu bilmiyordum ve bunun türlere özgü bir şey mi yoksa sadece bana mı

özgü olduğunu merak ettim. "İşte tam da bu yüzden babamın beni

gönderdiği şeyi yapmıyorum.

O partide çalışman için," dedi Glenn, mutfağımızda hiç istifini bozmadan durup pizzasını mideye indirirken. Kanatlar şakırdadı, Jenks geri çekildi ve Glenn bana baktı. "Eğer ararsa, bol bol küfret ve sana zor anlar yaşattığımı söyle, olur mu? Tehlikeli bir auraya sahip olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Bu gece ikinizin de evde kalmasına sevindim."

Gözlerimi ondan ayırmadım ama havluya sarınmış biftekle dönen ve dudaklarında bir gülümseme beliren Ivy'ye bakmamak elde değildi. "Evet, güzel ve sessiz bir gece," dedim, büyü kitaplarımı görmemesini umarak. Parmaklarımı yavaşça kullanarak kâğıdı katladım ve bilinçli bir şekilde kitapların üzerine koydum.

Ivy bize sırtını döndü ama sanırım domatesleri yıkamaya devam edip teker teker kurumaya bırakırken hâlâ gülümsüyordu.

Glenn ellerinin tozunu alıp kalan pizzaya bakarak, "Gitmem gerek," dedi. "Teşekkürler hanımlar. Babamın sizi etkilemesine izin vermeyin. Bu kadını gerçekten yakalamak istiyor ve sizden ne istediğinin farkında değil."

"Sorun değil." Şimdi kendimi suçlu hissediyordum ve ayağa kalkıp ona pizza kutusunu uzattım. Pizzayı alırken gözleri parladı ama buradan gitmesini diledim. Bu gece için hazırlanmam gerekiyordu. Elbette, Al'ın etrafında dönmemeye karar vermişim ama bir iblisi yakalamanın başka yolları da vardı ve onu bir fareye dönüştürmenin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum. Bunu yapabileceğimi biliyordum. "İyi yıllar Glenn."

FIB dedektifi gülümsedi. "Sen de öyle." Temiz domateslerden birini aldı ve cebine soktu. Göz kırparak, "Domateslerden babama bahsetme, tamam mı?" dedi.

"Mezarıma götüreceğim." *Bu da bu gece olabilir.*

Ivy market poşetini katlayıp lavabonun altına koyarken döndü. "Glenn, işe mi gidiyorsun?" diye sordu ve Glenn tereddüt etti.

"Ye-e-es," diye geçiştirdi. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Edden'a o küçük ölüm perisi hakkında birkaç bilgece sözüm var," dedi yüzünü buruşturarak, sonra bana bakarak ekledi, "Tabii burada kalmamı istemiyorsan?"

Jenks'in kanatları telaşla takırdadı ve ben şaşkınlıkla büyü kitaplarıma baktım. "Ben sadece küçük yemek kitaplarımla oynayacağım," dedim ve sonra suçluluk duygusunun Mia'yla tek başına yüzleşmeye çalışmasına neden olabileceğinden endişelenerek, "Top düşmeden önce döneceksin, değil mi?" diye ekledim.

Gözlerinin etrafındaki kahverengi kenar hafifçe küçüldü. "Sen bilirsin. Paltomu alayım," dedi ve dönerek mutfaktan çıktı, o ürkütücü zarafetiyle hareket ediyordu.

Jenks gazeteye bakarak mırıldandı: "Burada kalmasına gerek var mı? Kendini ne sanıyor?"

"Bunu duydum!" Ivy sığınaktan bağırdı ve bir peri ciyaklaması duyuldu.

Glenn kapıya doğru ilerliyordu. "Kendine iyi bak Rachel," dedi ve sarılmak için eğildim, kötü ruh halim şimdi pizza gibi kokan iri adam tarafından bastırılmıştı.

"Sen de," dedim, ciddileşip geriye doğru sallanırken gülümsemem soldu. "Glenn, bu kadını elde etmek istiyorum ama bunun için sağlam bir planlama gerekiyor."

"Bana iki kez söylemene gerek yok."

Ivy'yi takip etmek için döndü, ben de koluna dokunarak onu durdurdum. "Hey, bugün Ford'u görürsen ona randevu almaya hazır olduğumu söyler misin?"

Gurura benzeyen bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Yapacağım. Aferin sana Rachel."

"Glenn?" diye seslendi sığınaktan ve gözlerini devirdi.

"Geliyorum anne," diye seslendi ve elinde pizza kutusuyla dışarı çıktı. Koridorda ayak seslerini, minik vedalaşma korosunu ve kapının kapanışını duydum. Memnun bir şekilde krep karışımını kaldırdım.

Jenks kahve makinesinin kenarına oturmuş, yükselen rüzgarda kanatlarını çırpıyordu.

Sıcak. "Eğer bugün iblislerle savaşıyorsan giyinmek isteyebilirsin," dedi ve ben de uyku sersemi saçlarımın arasından ona baktım.

"Ben duş alırken kapıya göz kulak olur musun?" Ben sordum, o da kanatlarını vızıldattı.

"Duh."

Suyu çalıştırmak için banyoya girdiğimde periler yüksek sesle kiraz domateslerle oynuyordu. Uzun bir ıslanmayı dört gözle bekliyordum ve kendimi mutlulukla köpürt, durula ve tekrarlar içinde kaybettim. Gözlerim kapalı, sıcak suyun altında durdum ve buharı içime çektim, dışarı çıkıp hayatıma geri dönmek konusunda isteksizdim. Bayan Talbu sayesinde dört yılımı berbat, düşük hacimli bir duş kullanarak geçirmiştım ve Ivy'nin ben taşınmadan önce taktırdığı yüksek çıkışlı, enerji verimsiz başlık terapiden daha iyiydi. Terapiye ihtiyacım olduğundan değil. Na-a-a-ah. Benim yok.

Sprey aniden soğudu ve nefes nefese duvardan ittim, sırtım arkamdakine çarptı. "Jenks!" Bir adrenalin patlamasıyla bağırdım. "Kesin şunu!"

Ayaklarıma çarpan su ısınmıştı ama ruh halim bozulmuştu ve dışarı çıkıp havluma uzandım. Saçlarımı kurulayıp aşağı doğru inerken hareketlerim sertti. Anlaşılan Jenks yeterince temiz olduğumu düşünüyordu. Havluya sarınarak, durum değerlendirmesi yapmak için aynaya baktım. Çok kötü olmadığına karar verdim, gözlerimin altındaki kalıcı halkalar dışında. Bir banshee tarafından iki gün içinde iki kez tokatlandığım için hiç de fena değildi.

Kapının dışından peri kanatlarının takırtısı ve tereddütlü bir "Rachel?" sesi geldi.

Cilt büyüsü için bir şeyler ararken havlum kaydı. "Çok komik, Jenks. Ayağım kayıp kafamı yarabilirdim." Kanatların uğultusu daha da arttı ve havlumu daha yükseğe çektim. "Jenks!" Kapının altından fırlarken haykırdım. "İçeri gel demedim!"

Kanatları kıpkırmızı olan Jenks bana sırtını döndü. "Özür dilerim. Marshal'ın burada olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm," dedi özür dileyerek.

Panik içime işledi ve havlumu daha sıkı kavradım. "Çıkar onu buradan, Jenks!" Neredeyse tıslayacaktım. "Dışlandım!"

Peri omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra havada dönerek bana baktı. "I

Sanırım zaten biliyor. Seninle konuşmak istiyor. Rache, özür dilerim. Kızgın görünüyor."

Kahretsin, dışlanmışım. Marshal elimi tutmak ve her şeyi düzeltebileceğini söylemek için gelmemişti. Ona beyaz bir cadı olduğumu söylemiştim, öyleydim de, ama şimdi..."

"Ona gitmesini söyle," dedim korkarak. "Birileri onun burada olduğunu öğrenmeden ve onu da dışlamadan önce gitmesini söyle." Ama peri sadece başını salladı.

"Hayır. Bunu yüzünüze söylemeye hakkı var."

Bir nefes aldım. Başım ağrımaya başladı. *Bu çok eğlenceli olacak.* Aynaya dönerek saçlarımı taramaya başladım. Kollarını kavuşturmuş, Jenks'in doğru cevabı vermesini bekliyordu. Fırça saçıma dolandı ve sinirlenerek fırçayı küçük tezgâha vurdum. Gitmesini sağlamak için "Üç dakika içinde çıkacağım," dedim.

Başını sallayarak yere düştü. Zayıf bir ışık parıltısı ve o gitmişti.

Kurutucuda iç çamaşırlarım ve endüstriyel boyuttaki küvetin üzerinde asılı bir kaşkorse vardı. Banyom aslında gösterişli bir çamaşır odasıydı ama koridorun karşısındaki daha geleneksel banyoyu Ivy ile paylaşmaktan daha kolaydı. Ayrıca çoğu gün kurutucudan yeni çıkmış kot pantolonlarım oluyordu. *Yine de çorap yok*, diye düşündüm saçlarımı son bir kez tarayıp nemli bırakırken.

Endişeyle sessizce kapıyı açtım ve tereddütle koridora baktım. Banyonun nemli sıcaklığına kıyasla burası serindi ve taze kahve kokusu alabiliyordum. Sessiz çıplak ayaklarla koridorda ilerlerken mutfığa göz attığımda Marshal'ı sırtı bana dönük otururken buldum. Görüş alanının dışındaydım ve tereddüt ettim.

Boş görünüyordu ya da buzdolabının olduğu kirli zemine bakarken derin düşüncelere dalmıştı, muhtemelen ne olduğunu merak ediyordu. Uzun bacakları masanın altında rahatça bükülmüştü ve yansıyan güneş kısa kıvrıkcık saçlarında parlıyordu. Bu zor olacaktı. Bana kızdığı için onu suçlamıyordum. Ona beyaz bir cadı olduğumu söylemiştim ve o da bana güvenmişti. Toplum farklı söylüyordu.

Kararlı bir şekilde kendimi kemerden mutfığa doğru ittim. "Merhaba."

Marshal ayaklarını altına aldı ve döndü. "Hey, bana bir başlangıç verdin," dedi, gözleri irileşmiş ve yüzüne renk gelmişti. "On dakika daha dışarıda olmanı beklemiyordum."

Ona küçük bir gülümseme vererek arkasına saklanacak bir şey aradım ama aramızdaki tek şey boşluktu. Bir sürü yeni boşluk. "Kahve ister misin?"

İki yeni fincan çıkarırken fincanlar sıyrıldı ve ben onları doldururken hiçbir şey söylemedi. Bir tanesini önüne koyduğumda da sessiz kaldı. "Özür dilerim," dedim geri çekilip ada tezgahını aramıza koyarken. Neredeyse korkarak bir yudum aldım. Sıcak acı aşağı kaydı. Cesaretimi toplayarak bardağı lavabonun yanına koydum. "Marshal-"

Gözleri benimkilerle buluştu ve beni susturdu. Kızgın değillerdi, üzgün değillerdi, boştular. "Bir şey söylememe izin ver, sonra gideceğim," dedi. "Sanırım bu kadarına iznim var."

Depresyondaydım, kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum. Karnım ağrıyordu. "Uzaklaştırma kararını kaldırtacağım," dedim. "Bunun bir hata olduğunu biliyorsun. Ben siyah bir cadı değilim."

"Bu sabah derslerinle ilgili olarak kayıt bürosuna gittiğimde amirim içeri girdi. Bana seni bir daha görmememi söyledi," dedi aniden. "Bence bu çok komik."

Komikti. Söylediği buydu ama yüzü asıktı. "Marshal..."

"İnsanların bana ne yapamayacağımı söylemesinden hoşlanmıyorum," diye ekledi, bu kez sesi kızgındı.

"Marshal, lütfen."

Geniş göğsü bir genişledi bir daraldı ve yanımdan geçip karlı bahçeye doğru baktı. "Bunun için endişelenme." Dikkatini tekrar mutfağa verip öne doğru kayarak kot pantolonunun arka cebine uzandı. "İşte çekin. Bunu nakde çevirmeleri için öbür dünyada yağmurlu bir gün olması gerekecek."

Yutkunarak zarfa baktım, zarfı elime aldığımda kendimi gerçek dışı hissettim. Olması gerekenden daha ağırdı ve içine baktım. Gözlerim irileşti. "Carew Kulesi'nin tepesindeki parti için iki bilet mi?" Bırakın biletleri bana vermesini, biletler onda olduğu için bile şok olmuştum. "Neden?"

Marshal yüzünü buruşturdu, gözleri yerdeydi. "Ben de tam sana

"Bu akşamki yılbaşı partisine benimle gelmek istedin," dedi, "ama neden iki bileti de almıyorsun? Bu cazibenin işe yaraması için çok fazla ortam enerjisine ihtiyacın olacak. Kulenin tepesi yeterince yakın olmalı."

Dudaklarım aralandı ve elimdeki resmi davetiyelere baktım. Artık neler olup bittiğini bilmiyordum. Jenks kızgın olduğunu söylemişti. Neden bana yardım ediyordu? "Bunları alamam."

Boynunu kırdı ve bir adım geri çekildi. "Elbette alabilirsin. Onları cebine koy ve teşekkür et. Amirim orada olacak." Marshal burnunu çekti. "Onunla tanışmalısın."

Yüzümde belirsiz bir gülümseme belirdi. Amiriyle tanışmamı mı istiyordu? Belki birlikte bir fotoğrafımızı çekirdi? "Ben de kendimi kötü sanırdım," dedim, gözlerim ısınarak. *Kahretsin, beni terk ediyor. Ne bekliyordum ki?*

Marshal gülümsemedi. "Kızıl saçları var. Onu özleyemezsin." Bakışları uzakta, kahvesini aldı. "Üniversite için bir bağış toplama etkinliği. Kalamack da orada olacak. Büyük bir hayırsever olduğu için her zaman davet edilir. O bir cadı değil, o yüzden dışlanman muhtemelen umurunda olmayacaktır. Biri ona söyleyene kadar konuşacak birileri olacak."

"Dışlanmış" kelimesine sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi verdiği mutlak boşlukla yüzümün ifadesi kayboldu. "Teşekkür ederim," dedim uysalca. Sandalyesinin arkasındaki ceketine uzanırken, "Şerif, özür dilerim," dedim ve yaklaşmadan beni durdurmak için elini kaldırdığında neredeyse ölüyordum. Olduğum yerde donup kaldım, incindiğimi hissettim.

"Eğlenceliydi," dedi Marshal, gözlerini yere indirerek. "Ama sonra sen dışlandın ve Rachel..." Bakışları benimkine doğru yükseldi, içinde öfke vardı. "Senden hoşlanıyorum. Ailenden hoşlanıyorum. Bir araya geldiğimizde eğleniyorum, ama beni kızdıran şey, hayatımı seninle geçirmeyi düşünmeye başlamama izin vermem ve sonra gidip seni dışlatacak kadar aptalca bir şey yapman. Ne olduğunu bilmek bile istemiyorum."

"Marshal." Başka seçeneğim yoktu. *Lanet* olası bir *seçeneğim* yoktu!

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi sözümü kesmeme izin vermeden. "Ve inan bana," dedi eliyle işaret ederek, "bu konuda çok düşündüm, ne istediğimi ve seninle olası bir hayat için neleri vermeye hazır olduğumu gerçekten tarttım. Buraya dünyayı lanetlemeye, bunu sana kimin yaptığını bulmaya ve dışlanmayı iptal ettirmenin bir yolunu bulmaya hazır olarak geldim, ama sonra..." Marshal dişlerini gıcırdatarak çenesini

kas yığımı. "Sadece kendimi dışlatacağım. Toplumun dışında yaşayamam. Sen eğlenceli, güzel, muhteşem bir kadınsın," dedi, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Dışlanmayı iptal ettirsen bile, sonra ne yapacaksın? Hayatımı seviyorum." Bana baktı, ben de hızlı hızlı göz kırptım. "Şimdi sadece bunun bir parçası olmadığın için kızgıyım," diye bitirdi.

Nefes alamıyor gibiydim ve baş dönmemi gizlemek için ortadaki tezgâhın kenarına tutundum.

"Darılmak yok, tamam mı?" dedi dönerken.

Başımı salladım. "Gücenmek yok," diye nefes aldım. Marshal ayrılmak istediği için kötü bir adam değildi. Bir şeylerin parçası olmak istiyordu ve belli ki ben kendi ihtiyaçlarımı bir kenara bırakıp *bizimkilere* öncelik veremiyordum. Belki hayatım bu kadar berbat olmasaydı, bu kadar belli olmazdı ve deneyebilirdik, ama şimdi değil. Bu onun hatası değildi. Her şeyi berbat etmiştim ve bunun bedelini benimle birlikte ödemesini istemek adil değildi.

"Teşekkürler, Marshal," diye fısıldadım. "Her şey için. Ve eğer karanlık taraftan yardıma ihtiyacın olursa..." Boğazım düğümlenirken çaresizce elimi salladım. "Ara beni."

Belli belirsiz bir gülümseme ağzının kenarlarını yukarı kaldırdı. "Başka kimse yok."

Ve sonra gitti, benden uzaklaşırken adımları azaldı. Perilere veda ederken yumuşak bir mırıltı duydum ve sonra bir kapının kapanışını.

Uyuşmuş bir halde masadaki sandalyeme çöktüm. Gözlerim görmüyordu, büyü kitabımı yaklaştırdım ve üniversiteden gelen mektubun üzerini kapattım. Gözlerimi silerek açtım ve aramaya başladım.

Yirmi altı

Nehrin aşağısındaki yüksek binaların arasından esen rüzgâr küçük buz ve kum parçalarını topluyor ve iğne batması gibi bacaklarıma çarpıyordu. Naylon çoraplardan nefret ederdim. Simli siyah olanlardan bile. Uzun keçe paltomun içine girerek Ivy'nin peşinden koştum, başım eğik ve hızlı adımlarla. Bu cazibeyi kapalı otoparkta yapmaya çalışmak berbat olurdu ve sadece bunun için bile olsa davetiyelere sevinmişim ama artık içeride olacağımıza göre Jenks de gelebilirdi. Şu anda çantamın içinde, avcıların kullandığı el ısıtıcılarından birinin üzerinde oturuyordu. O arkamdayken ve Ivy de kadınlar tuvaletinin kapısını korurken bu iş çok kolay olacaktı. Tabii oraya zamanında varabilirsek. Eğer acele etmezsek, gece yarısı asansörde olurduk.

Bir rüzgâr bana kızarmış satıcı yemeklerinin kokusunu getirdi ve gözlerimi kısarak Carew Tower'ın sokak girişlerinden birine doğru ilerledim. Carew Tower, Fountain Meydanı'nın tam üzerindeydi ve her yerde insanlar vardı, hem FIB hem de I.S. kruvazörleri yolu kapatırken kapalı sokaklarda dolaşıyorlardı. Çemberi kurayla kapattıkları gündönümü kadar kötü değildi ama gece yarısındaki kargaşa büyüü yapacak kadar büyük bir kolektif duygu olmalıydı. Aslında Pierce'ı ilk çağırdığım geceye çok benziyordu, babamı biraz ebeveyn tavsiyesi için geri getirmeye çalışıyordum, hava durumu ve her şey.

Aklıma gelince, Jenks'i ezmeye çalışarak şişkin çantamı daha sıkı tuttum. İçinde Pierce için bir takım kıyafet ve sıçratma tabancam da dahil olmak üzere tılsımı yapmak için ihtiyacım olan her şey vardı. Yanımda, Ivy'nin adımları topuklu ayakkabıları yüzünden kısa ve hızlıydı.

Caddenin karşısına geçerken, "Ne kadar çok cadı var," dedi. "Parti yapmak

için her bahane, değil mi?" Dedim, sonra daha uzun süre baktım. Solgundu. uzun paltosunun içinde, saçları rüzgarda savruluyordu. Ve endişeli. "Biz

Seni geriyoruz, değil mi?"

Kaldırıma çıkarken gözlerimle buluştu. "Yapamazsın."

Gülümsedim. "Teşekkürler." Anlamıştım. Çoğu vampir beni tedirgin ederdi, özellikle de bir araya geldiklerinde.

Kapıcı bizim için cam kapıları açtı, böylece döner giriş yolunu kullanmak zorunda kalmadık ve birlikte içeri girdik. Rüzgârın kesilmesi kutsanmış bir rahatlamaydı ve hemen çantamı açtım. "İyi misin Jenks?" Dedim, aşağıya baktığımda onu ısıtıcının yanında garip bir şekilde otururken buldum.

"Acayip fantastik," diye mırıldandı. "Tink'in tamponları, sanırım kanadım kırıldı. Ne yapıyorsun orada? Zıplıyor musun?"

Yankılanan girişin çok soğuk olmadığını kanıtlamak için dışarı çıkmasın diye "Biz yukarı çıkana kadar burada kal," dedim - ki öyleydi. "Sadece iki davetiyem var."

"Sanki beni durdurabilirlermiş gibi?" dedi ve Ivy'nin kıs kıs gülmesine gülümsedim.

Ivy ve ben restoranın asansörüne doğru kadınsı bir şekilde ilerlerken çantanın fermuarını açık bıraktım; beyaz üniformalı adam önce davetiyelerimizi, sonra da paltolarımızı kontrol etti. Döner kapıdan gelen gece havası çıplak omuzlarıma soğuk geldi ve pişmanlıkla paltomu bıraktım. Asansörün kapıları pırıl pırıl parlatılmıştı ve böyle görünmek için yaptığım işi daha iyi takdir etmek için yer değiştirirken naylon çoraplarımı ayarlama dürtüsüne direndim.

Topuklu ayakkabılarım, naylon çoraplarım ve omuzları olmayan, gerdan yakalı uzun siyah elbisem iyi görünüyordu. Geçen hafta seçmişim, tezgâhtarın daha gösterişli bir şey için hevesli tavsiyelerini duymazdan gelirken neredeyse Kisten'i düşüncelerimde hissedebiliyordum. Neredeyse popomu gösteren küçük bir elbise alacaktım ama onun yerine Kisten'in hatıralarını dinledim. Jenks'in beş çocuğuna yaptırdığı karmaşık örgülü saçlarım ensemdeyken harika görünüyordum. Rüzgârda bile dayanmıştı.

Ivy de aynı şekilde dramatik bir şekilde giyinmiş, dolabından parlak kırmızı bir elbise çıkarmış ve on dakika içinde egzersiz taytından göz alıcı bir sofistike haline gelmişti. Yakası düşük kesilmişti ve elbisenin yırtmacı uyluğun ortasına kadar uzanıyordu. Dantel bir şal omuzlarını süslüyordu. Şalın bir vampirin yararına olduğunu biliyordum, boynunda çıplak tenden daha cazip duruyordu. Ayır ayrı iyi görünüyorduk. Birlikte muhteşem görünüyorduk, onun Asya mirası güzel bir

benim solgun, ölü balık tenimle tezat oluşturuyor.

Gümüş kapılar açılıp hepimiz içeri girdiğimizde önümüzde çok fazla parfüm ve tıraş losyonu kokan yaşlı bir çift duruyordu. İçimden bir adrenalin dalgası geçti ve topak topak olmuş çantamı önüme doğru kaydırđım. Bu işe yaramalıydı. Pierce'ın madde büyülerini de aynı şekilde hazırlamıştım ve sıçrama tabancamı uyku tılsımlarıyla doldurmuştuğm. Ivy banyonun kapısını tutacak, Jenks de Al konusunda bana yardım edecekti. Hiçbir şey onları geçemezdi. Ve her şey bittiğinde, hayalet, vampir, cadı ve peri olarak yeni yılı birlikte kutlayabilirdik.

Düğmeye basmayı bilmeme ihtimalimize karşı asansörün içinde bir kapıcı daha vardı ve küçük asansörün tam ortasında gergin bir şekilde dururken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yavaşça dönüp bizimle birlikte binen çifti gördüm, kadının dudakları sımsıkı kenetlenmişti ve adam yüzünde gergin bir ifadeyle dümdüz önüne bakıyordu. Arkamı döndüm ve Ivy kıs kıs güldü.

"Eğlenceli bir randevusun," diye fısıldadı yana doğru eğilirken. "İnsanlar sana bakıyor."

Her neyse. Utanmış bir halde, sırtışını gizleyen asansör görevlisine baktım. Sonunda kapılar açıldı. Kendi halinde iyi görünen yaşlı kadın, dışarı çıktıklarında boncuklu el çantasıyla kocasının omzuna bir şaplak attı. Adam bunu bir erkek gibi karşıladı ama çoktan kısa etekleriyle hizmet eden kadınları süzmeye başladığını fark ettim.

Konuşmaların mırıltısı ve yüksek kalorili mezelerin kokusu önce beni etkiledi ve omuzlarım sıcaklıkla gevşedi. Restoranın kıvrımına gizlenmiş canlı bir grup slow caz çalıyordu. Pencerelelerin etrafındaki bir halka dışında masalar yoktu. Şık giyimli insanlar ellerinde küçük yemek tabakları ya da şampanya flütleriyle birbirlerine karışıyor, arada bir kadınsı kahkahalar pahalı porselenlerin şingirtısına karışarak yüksek sınıf hissi uyandırıyordu. Hizmetçiler yaptıkları işe bağlı olarak sakın bir şekilde hareket ediyor ya da oradan oraya koşuşturuyordu. Ve tüm bunların arkasında bir fon olarak Cincinnati'nin kendisi vardı.

Kendimi unutarak bir an durdum ve manzarayı seyrettim. Gündüz de güzeldi ama şimdi, gökyüzünün karanlığı ve ışıklarla birlikte... Büyüleyiciydi. Hollows ışıllı ışıllı parlıyor, yükselip uzaklaştıkça arazinin hatlarını gösteriyordu. Otoyoldaki aydınlatma şeridi gayri resmi bir sınır olarak uzanıyordu. Nehir siyah bir gölgeydi ve bin yıl boyunca tepeleri nereden kestiğini görebiliyordum.

Bir kadın kahkahası ve çantamdan fırlayan Jenks'in parıltısı dikkatimi çekti.

gözlerini kaçırdı. Konuşma bir anda gürültülü bir hal aldı. Jenks kanatlarını germek için etrafımda iki tur attıktan sonra Ivy'nin omzuna kondu. Büyülenmiş gibi şehre bakıyordu. "Buradan huzurlu görünüyor," dedi görüş açısı garsonlardan biri tarafından kesildiğinde.

Jenks homurdandı. "Yakından bakınca da huzurlu görünüyor," dedi ve aklıma bahçem geldi. "Çirkin olan sadece ortası."

Elinde tepsi olan bir kadın yavaşça yanımdan geçiyordu ve onunla göz göze geldim. Jenks'e gülümsedi ve bana küçük bir tabak uzattı. "Yirmi dakikamız var," dedim gergin bir şekilde, tabağa birkaç lokma koyarken. "Jenks, tuvaletlere bakmak ister misin?"

"Tamamdır, Rache," dedi ve gitti.

Ivy ve benim bakışlarımızdan bunun neredeyse bir ofis partisi olduğu anlaşıyordu. Herkes birbirini tanıyor gibiydi ve hepsi de aynı şekilde giyinmişti. Şık, ama biraz modası geçmiş, şık bir inek, belki? Ivy ile benim göz göze gelmemize şaşmamalı.

Yavaşça döner kata doğru ilerledik. Gece yarısı için tavana balonlar asılmıştı ve manzarayı muhteşem tutmak için ışıklar alçaktı. Tanıdığım kimseyi görmedim ama okula gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve üniversitede sadece bir ders almıştım. O dersten de kalmıştım ama bunun nedeni öğretmenin finallerden önce sahte bir ölüm numarası yapmış olmasıydı.

Ivy biz hareket ederken iki açık sarı gözlük kaptı. Bakmadan birini bana uzattı ve grubu bulur bulmaz penceredeki saksı bitkisinin yanında durdum. Küçük bir dans pisti vardı ve kadın "What's New?" şarkısını söylemeye başladığında döndüm. Kahretsin, Trent'in düğün-prova yemeğinde çalan grupla aynıydı -çalgıcıların çoğu eksikti. Bu sefer sadece beş kişi vardı. Ama bu oydu. Beni görünce kadının sesi titredi ve ben de gözlerimi kaçırdım. Tanınmak korkuya neden olmamalıydı.

"Güzel müzik," dedi Ivy, yüzümün kızardığını görünce. Derin bir nefes alarak ekledi, "Edden burada."

Sırtımı gruba dönerek ona baktım. "Edden? Kokusunu alabiliyor musun?" Gülümsedi. "Arkanda duruyor."

İrkilerek döndüm, neredeyse içkimi döküyordum. "Edden!" "Edden!" diye bağırdım.

camı indirip smokinine baktım. Göğsünde, kılıfında bir tabanca taşıdığını belli eden bir kalınlaşma vardı ama saçları geriye taranmış ve benimkiyle omuz omuza duran neredeyse çömelmış figürüyle harika görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çalışıyorum," dedi, beni gördüğüne memnun olduğu belliydi. "Glenn'in sana ulaştığını görüyorum. Geldiğin için teşekkürler. Güzel görünüyorsun." Dikkatle Ivy'ye bakarak, "İkiniz de," diye ekledi.

Ivy gülümsedi ama ben telaşlanmıştım. "Bu yüzden burada değilim," dedim. "Glenn'e hayır dedim. Buraya bazı kişisel yazım işleri için geldim. Bahsettiğin partinin bu olduğunu bilmiyordum ve bilseydim bile çalışmazdım. Mia gelmeyecek. Ivy, ona Mia'nın burada olmayacağını söyle."

Ivy ince bir kayışla asılı duran küçük el çantasını düzeltti. "O burada olmayacak."

Oh, evet. Bu çok yardımcı oldu.

Kaptan Edden hafif sinirli görünmek için elbise ayakkabılarının içinde geriye doğru sallandı. Elinde bir tabak dolması vardı ve kısa saçlarındaki seyrelemiş bir noktayı göstererek bir ısırık aldı. "Kişisel yazım. Ne demek bu? Saçını yıkamak için kullanılan cadı dili mi?"

"Heceliyorum," dedim. "Jenks buralarda bir yerde, Ivy şaperonluk yapıyor sanırım ve randevum da gece yarısına doğru gelecek. Çantamda onun kıyafetleri var."

Edden'in bakışları ayakkabılarıma, elbiseme ya da saçıma uymayan büyük boy omuz çantama kaydı. "Eminim öyledir," dedi kuru bir sesle, onu reddettiğim için hâlâ üzgün olduğu belliydi, sonra da onunla gelmemi istediği aynı partiye geldi. "Peki," dedi parmaklarını peçetesine silip tabağını kenara koyarken, "Mia için burada değilsen, o zaman *kişisel yazımının* Trent'i içerdiğini tahmin edeceğim." Başımı salladım ve o da iç çekti. "Rachel, bu gece seni tutuklamak zorunda bırakma beni."

"Trent'in bununla hiçbir ilgisi yok," dedim Ivy'nin zihinsel olarak zeminin haritasını çıkarmasını izlerken, "ve Mia burada olmayacak. Profildileriniz çok yanırlar.

Senin onu içeri alman konusunda endişeli değil. Bayan Walker'la kendi kişisel savaşını veriyor ve Edden, geri çekilip ortalığın sakinleşmesine izin vermelisin. Beni fikrim için tutuyorsun, işte bu kadar. Sana verdiğim tılsımlardan biri yok mu sende? Boş, değil mi?"

Edden kaşlarını çatarak bana öyle olduğunu söyledi. Gözleri bir zamanlar askerlik yapmış bir subayın becerisi ve sabırla her yeri taradı. "Aston'daki olaydan sonra üç bağımsız profil uzmanı Mia'nın burada ya da görünürlüğü yüksek başka bir partide olduğunu tespit etti," dedi beni duymamış gibi. "Senin yardımınla ya da yardımın olmadan onu yakalayacağız. Gecenizin tadını çıkarın Bayan Morgan. Jenks. Ivy."

Son sözleri kuru olsa da içinde bir miktar endişe barındırıyordu ve içgüdülerim harekete geçti. "Glenn nasıl?" diye sordum ve Edden'in çenesi sıkıştı. Ivy de bunu gördü ve Jenks ayağa fırladığında hepimiz onunla yüz yüze geldik, gitmesine izin vermedik. "Aman Tanrım. Glenn'i tekrar göreve almadın, değil mi?" Pencerelemin kenarından aşağıdaki partiye ve FIB kruvazörlerine baktım. "O aşağıda mı? Fountain Square'de mi? Tehlikeye girmiş aurasıyla mı? Edden, delirdin mi sen? Sana bir ölüm perisiyle yüzleşmeye hazır olmadığımı söylemiştim, Glenn'in de olmadığına eminim."

Ivy tabağını yere bıraktı ve Edden'in çömelmiş hali rahatsız edici bir şekilde değişti. "O iyi. Onda şu tılsımlardan biri var ve kadının neye benzediğini biliyor. Kız ortaya çıktığı anda onu arıyor. Sesini alçalt."

Nabzım hızlandı ve yüzümü Edden'inkine yaklaştırdım. "O iyi değil," diye neredeyse tıslayacaktım. "Ve o tılsımların işe yaradığından da pek emin değilim."

Gerilimin yükseldiğini hisseden Ivy bize profesyonel bir gülümseme verdi. "Rachel, burası gittikçe havasızlaşıyor," dedi hoş bir şekilde. "Ben aşağı inip biraz hava alacağım. Jenks, sen halleder misin?"

"Tink'in külotu, evet," dedi koruyucu bir şekilde omzuma inerken. Nefesim rahatlayarak kesildi. Onu izleyecekti. Güzel. Onu izleyeceğini

düşünmemiştim.

Mia gelirdi ama burada olmayacağı kesin. Jenks ve ben Al'ı halledebiliriz. Pierce, eğer yaralı değilse, o da yardım edebilir.

"Oğlum iyi," dedi Edden, kaşları çatılmış ve duruşu kamburlaşmıştı. "İyi

adamları izlemeyi severim," dedi Ivy ve telefonunun açık olup olmadığını

kontrol etti,

çantasına yerleştirdi ve asansöre doğru ilerlemeye başladı. "Partide çalışmamızı isteyen sendin. Ben aşağıda olacağım. Bana ihtiyacın olursa ara."

Edden bunu kötü bir nezaketle karşıladı ve mırıldandı: "Sen de aynısını yap. Şimdi ikisi için de arama emrim var."

Başıyla onayladı ve hızla uzaklaştı. Üç adım atmadan iki adam ona yaklaştı.

Yapmayın, diye onları zihinsel olarak uyardım ama o güldü.

asla olamayacağı mutlu bir kadındı ve iki adam bunu başardıklarını düşünüyorlardı. Çok iyi olacaktı. Dikkatli olmazlarsa mutlu küçük burgerlere dönüşeceklerdi.

"Gitmeden önce Ivy ile konuşmak istiyorum," dedi Jenks, yanımda gezinirken ağır tozlar döküyordu. "Trent'e karşı nazik ol, tamam mı? Bir gün onun yardımına ihtiyacın olacak."

"Trent?" Hafif şarap ve tarçın kokusuyla kaskatı kesilerek sordum. Jenks başını arkamdaki birine doğru eğip Ivy'ye katılmak üzere asansöre yöneldi ve Edden'la ben döndük. Çenem sıkıştı ve dişlerimi ayırmaya zorladım. Bu Trent'ti ve aman Tanrım, çok iyi görünüyordu.

"Merhaba Trent," dedim alaycı bir ifadeyle, onu boyunu ve vücudunu gösteren ince bir smokin içinde görmek ne kadar zor olsa da takdirimi belli etmemeye çalışarak. Kumaş ipeksi ve özgürce hareket ediyordu, sırf hissetmek için elimi omzunda gezdirmek istedim. Keskin, profesyonel görünümlü ve gergin olmadığını gösteren bir desene sahip kravatı zeki ve esprili bir adam izlenimi veriyordu ama her şeyin yolunda gitmesini sağlayan onun duruşuydu. Elinde neredeyse dolu bir şarap kadehi vardı ve kim olduğu, ne istediği ve bunu nasıl elde edeceği konusunda hiçbir şüphe duymadan rahatça kontrolü elinde tutuyordu.

Gözlerini üzerimde hissedince biraz daha dik durdum ve Kisten'in içinde bulunduğumuz kumarhane teknesini havaya uçurduğu gece birlikte ne kadar iyi göründüğümüzü hatırladım. Kisten tekne de olduğumuzu bilmiyordu ama Ivy'nin uyarısı sayesinde Trent ve ben kurtulmuştuk. Bunu başaran sadece ikimiz olmuştuk. Bunu düşünürken kaşlarım çatıldı. Sonsuzluktan da birlikte kurtulmuştuk. Biz hayatta kalanlardık.

Trent kaşlarımı çatığımı gördü ve kandırmak için kullandığı ukala çocuksu tavrı giderek yapmacıklaştı. Düz durduğundan emin olmak için bebek inceliğindeki saçlarına dokundu ve gergin olduğunu anladım. "Bayan Morgan," dedi, elini sıkmayayım diye bardağıyla beni selamlayarak.

Bu beni sinirlendirdi. Ve Ceri'yi vebalı gibi benden uzak tuttuğu için mutlu değildim. Öyle olsam bile.

"Sonsuza dek aynı hücreyi paylaştık," dedim. "Bence ilk isimlerimizle hitap etmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Tek bir soluk kaş yükseldi. "Bu yıl yardıma gelenleri güzel giydiriyorlar," dedi ve Edden kahkahasını öksürük olarak gizledi. FIB kaptanına ters bir tokat atmamak için elimden geleni yaptım.

Deklanşörün kendine özgü tıkırtısı ve vınlaması başımı döndürdü ve donakaldım. Arayan *Cincinnati Enquirer*'dı, fotoğrafçı garip görünüyordu, üzerinde payetli uzun bir elbise vardı ve iki fotoğraf makinesi üzerine örtülmüştü. "Meclis Üyesi Kalamack," dedi heyecanla. "Sizin, hanımefendinin ve Yüzbaşı Edden'ın birlikte bir resminizi çekebilir miyim?"

Edden daha da yaklaşarak gülümsemesini gizledi ve sadece benim için mırıldandı: "O bir hanımefendi değil. O benim cadım."

"Kes şunu," diye fısıldadım. Sonra Trent yaklaşıp parmakları kameraya görünecek şekilde elini belimden geçirince kaskatı kesildim. Sahipleniciydi ve bundan hoşlanmamıştım.

"Gülümseyin Bayan Morgan," dedi kadın parlak bir sesle. "Ön sayfaya çıkabilirsiniz!"

Harika. Edden'ın omzumdaki ağır baskısına kıyasla Trent'in dokunuşu hafıftı. İçimi çektim ve belimdeki elini dengelemek için sırtımı Trent'e vermek üzere biraz yana döndüm. Açık hava gibi kokuyordu. Deklanşör birkaç kez tıkladı ve Trent'in koruması Quen'in izlediğini fark edince kaskatı kesildim. Jenks, Quen'le konuşmak için üzerimizden hızla geçti ve onun tozu üzerimizde parladığında kadın bir fotoğraf daha çekti. Gerginliğim azaldı; Jenks geri dönmüştü.

Fotoğrafçı kameranın arkasına bakarken "Harika," dedi. "Teşekkür ederim. Partinin tadını çıkarın."

"Basınla konuşmak her zaman bir zevktir," dedi Trent uzaklaşmaya başlarken.

Kadın başını kaldırdı. "Yüzbaşı Edden, üniversite dekanıyla bir fotoğrafınızı çekebilir miyim? Ondan sonra sizi yalnız bırakacağıma söz veriyorum."

Edden bana uslu durmamı söyleyen sert bir bakış attı, ardından kadınla FIB'nin yıllık bağış toplama etkinliği hakkında konuşurken yardımsever bir şekilde gülümsedi ve kadın onu yanından uzaklaştırdı.

Trent ya benim gideceğim ya da birinin gelip onu kurtaracağı umuduyla boşluğa bakıyordu ama fotoğrafçı herkese burada birlikte olduğumuz fikrini vermişti ve bizi yalnız bırakıyorlardı. Onunla hafızamı geri getirebilecek bir Pandora tılsımı hakkında konuşmak istiyordum ama bunu açıkça söyleyemezdim. Kalçamı kaldırarak topuğuma bir kez vurdum, sonra ona döndüm.

"Ceri nasıl?"

Tereddüt etti ve hâlâ bana bakmadan, "Peki," dedi.

Sesi çok güzeldi ve daha fazlasını bekliyormuş gibi başımı salladım. Sessiz kaldığında, "Santralde aramalarım durduruluyor," diye ekledim.

Kıpırdamadı bile. "Araştıracağım." Gözleri benimkilerle buluştuğunda alaycıydı ve sonra uzaklaşmaya başladı.

"Trent," dedim ona yetişmek için zıplarken.

"Bana dokunma Morgan," dedi dudaklarını kıpırdatmadan, odanın karşısındaki birine hoş bir şekilde el sallayarak.

Jenks şaşkın bir ses çıkardı ve sinirlenerek Trent'in önüne geçtim. Adam sarsılarak durdu, belli ki canı sıkılmıştı. "Trent," dedim kalbim küt küt atarken. "Bu çok aptalca."

Kaşları yine havaya kalktı. "Sen bir iblissin. Elimde olsa sırf bu yüzden seni hapse attırırdım. Uzak durmak pek de adalet sayılmaz."

İfadem sertleşmişti ama dışlandığımı bilmesine şaşırmamıştım. "Beni aşağı indir ve sen de benimle gel, ha?" Jenks destek için omzuma çıkarken, "Beni indir ve sen de benimle gel," dedim.

Trent neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Hepsi bu kadar."

"Ben iblis değilim," diye itiraz ettim usulca, etrafımızdaki insanların farkındaydım.

Adam sanki pis bir koku almış gibi burnunu çekti. "Benim için yeterince yakınsın."

Beni tekrar itmeye başladı ve ben de "Bu babanın hatasıydı" diye mırıldandım.

Bunun üzerine sarsılarak durdu. "Ooooh," diye alay etti Jenks, kanatları bir taslak oluştururken önümde parıltılar süzülüyordu, "babam hakkında konuşma!"

"O senin hayatını kurtardı," dedi Trent, açıkça hakarete uğramıştı. "Bu onun kendi hayatına mal olan bir hataydı. Seni babam yaratmadı. Sen olduğun gibi doğdun ve daha fazla kanıta ihtiyacın varsa, kimin yanında çiraklık yaptığına bir bak."

Bunu şiddetle hissettim ama öfkemi yuttum. Onunla konuşmaya çalışıyordum.

Ama telefonlarıma çıkmadı, Ceri'yle konuşmama izin vermedi. Bu kendimi açıklamak için son şansım olabilir.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Sözlerim ancak fısıltıyı aştığı için yaklaşıp söyledim ve Jenks havalandı. "Ne yaptıysam senin hayatını kurtarmak için yaptım. Seni oradan çıkarmanın tek yolu sana sahip çıkmaktı ve bunu yapmak için de Al'a çok sıkı bir şekilde bağlanmayı kabul etmem gerekiyordu."

"Sıkı kravat mı?" diye alay etti nefesinin altında. "Sen onun öğrencisisin."

"Bunu senin *lanet olası hayatını* kurtarmak için yaptım." Dizlerim titriyordu ve onları kilitledim. "Senden herhangi bir teşekkür beklemiyorum, çünkü yapmaktan korktuğun bir şeyi yaptıklarında kimseye teşekkür edemeyecek kadar sinir bozucusun, ama suçluluk ya da utancını benden çıkarmayı bırak."

İşim bitmişti ve Pandora'nın cazibesine kapılma ya da onu anlama şansına veda ederek ona sırtımı döndüm ve pencereye doğru yürüdüm. Restoranın yeri değişmişti ve ben tam meydana bakıyordum. Lanet olsun, neden en azından dinlemiyordu ki?

Jenks'in tanıdık kanat uğultusu başımı kaldırmama neden oldu ve tekrar omzuma konmadan bir an önce gözümü sildim. "Onunla iyi anlaşıyorsun, değil mi?" dedi peri.

Burnumu çektim ve gözlerimi sildim. "Şuna bak," diye mırıldandım. "Piç herif beni ağlattı."

Jenks'in kanatları boynumda serin bir nokta oluşturdu. "Ona peri yapmamı

ister misin?" "Hayır. Ama artık rüzgâr fırtınasında bir hayaletin

osuruğunun

Pandora tılsımını al." Beni rahatsız eden şey bu değildi aslında. Trent'ti. Onun ne düşündüğünü neden *umursuyordum* ki?

Bir ayakkabının düz halındaki yumuşak sürtünmesi ve Jenks'in yumuşak yemini beni kendime getirdi, Trent'i görünce şok oldum. Elinde bir bardak vardı ve uzattı. "İşte suyunuz," dedi yüksek sesle, çenesi sıkılmıştı.

Neler olduğunu merak ederek onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Arkasında Quen, kollarını kavuşturmuş ve sert bir ifadeyle güvenlik işini yapıyordu. Quen'in onu buraya getirttiği çok açıktı. İç çekerek bardağı aldım ve kendimi her şeyden soyutlamak için pencereden dışarı bakmaya başladım. Yoldan uzak, sessiz bir yer bulmam gerekiyordu. "Jenks, banyonun temiz olup olmadığına bakabilir misin?"

Peri kanatlarını vızıldatarak beni uyardı ama omzumdan kalktı. "Elbette, Rache."

Bir anda gitti ve ardında bazı yaşlı hanımların sevinçli seslerini bıraktı. Trent'e usulca, "Şu anda sana söyleyecek bir şeyim yok," dedim.

Trent yer değiştirerek benimle omuz omuza durdu. Birlikte uçuşumun kenarından aşağıdaki insan kalabalığına baktık. Başlangıçta planladığım gibi şansımı otoparkta denemeliydim. Bu, meşhur geri tepmelerimden birinin tüm işaretlerini taşımaya başlamıştı.

"Benim de sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi Trent ama gerginliği belli oluyordu. Bu oyunu oynayabilirdim. Zaten kaybetmişim, o yüzden önemi yoktu.

"Pandora tılsımına mı ihtiyacınız var?" dedi adam kayıtsızca ve ben irkildim. *Tanrım, beni duydu mu?*

Kayıtsızmış gibi davranarak, buğulanması için cama doğru nefes aldım. "Evet."

Trent bir omzunu cama dayadı ve bana döndü. "Bu nadir bir büyü dalı."

Neden bu kadar kendini beğenmiş olmak zorunda? "Biliyorum. Annem Elf diyor."

Grup mola verirken o sessiz kaldı. "Bana neyi hatırlaman gerektiğini söyle, belki araştırırım."

Onunla daha önce de bu yollardan geçmiş ve her seferinde yanmıştım. Ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyordum ama bilse ne zararı olurdu ki? İçimi çekerek ona doğru döndüm ve pencereye yaslanmanın gerçekten tehlikeli göründüğünü düşündüm. "Kisten Felps'i kimin öldürdüğünü hatırlamaya çalışıyorum."

Trent'in çenesi açıldı. Küçük bir hareketti ama yakaladım. "Bir dilek tut kampından ya da babandan bir şeyler hatırlamak istersin diye düşünmüştüm," dedi.

Tekrar pencereden dışarı baktım. Aşağıda bir grup vardı. Ivy muhtemelen benden çok daha fazla eğleniyordu. "Ya öyleyse?" Fısıldadım.

"Evet diyebilirdim."

Arkamızda parti devam ediyor, servis elemanları yaklaşan kadeh kaldırmalar için şampanya dağıtmaya başladıkça heyecan artıyordu. Gözlerim tavanda Jenks'i aradı. Hareket etmem gerekiyordu. Saat ilerlediğinde kadınlar tuvaletinde kimse olmayacaktı.

Gergin bir şekilde çantamı sıkıca kavradım. "Ne istiyorsun, Trent?" Acele etmeye çalışarak sordum. "Bir şey istemesen teklif etmezdin. Benim ölmem dışında yani."

Ağzının yarısıyla gülümsedi, sonra ciddileşti. "Bir şey istediğimi nereden çıkardın? Sadece seni neyin harekete geçirdiğini merak ediyorum."

Başımı eğdim ve bütün gece ilk kez kontrolün bende olduğunu hissettim. "Bana iki kez yaklaştın. Üç kez saçına dokundun. Fotoğraf çektiirdiğimizde elinde bir içki vardı. Basına giderse bu bir ilk olacak. Gergin ve üzgünsün, sağlıklı düşünemiyorsun."

Trent'in yüzü tüm ifadesini kaybetti. Sinirlenmiş gibi başını eğdi ve tekrar kaldırdığında gözlerinde yeni bir gerginlik vardı. Quen'e baktı ve yaşlı adam omuz silkti.

"Ceri mi?" Ben sordum. Neredeyse alay ediyordum.

Kaşları çatıldı ve pencereden dışarı baktı.

"Senin hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorsun." Yine de hiçbir şey söylemedi ve içimde yarım yamalak bir gülümseme oluştuğunu hissettim. Bunu saklayarak bir yudum su aldım ve küçük parmaklığın üzerine bıraktım. Restoran dönerken yavaşça uzaklaşmaya başladı. "Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Pek çok şeyi sevmiyorum."

İçimi çektim. Bunu ona yapamazdım. Gerçekten yapamazdım. Her ne kadar Trent'in incindiğini görmek istesem de, Ceri'nin güvenine ihanet etmek olmazdı. Zaten Pandora tılsımı olduğunu da sanmıyordum. "Ceri'ye sor. Sana gururunu kurtaracak güzel bir hikâye anlatacaktır."

Tamam, biraz kazık atmaktan

çekinmedim. "Rachel."

Elini uzatıyordu ve ben bir adım geri çekildim. "Dokunma bana," dedim soğukça.

Jenks uçu, tozunun parıltısı siyah cama yansıdı. Belirsizce havada asılı kaldı ve geç kaldığımızda Ivy'nin yaptığı gibi bileğine vurdu. Kılıcını açmıştı ve parlak bir zeytin kazması gibi görünse de ölümcül olabilirdi. Nabzım hızlandı. Vakit neredeyse gelmişti.

"İzninizle," dedim sıkıca. "Küçük kızların odasını kullanmam gerekiyor. Mutlu yıllar, Trent."

Arkama bile bakmadan, başım dik ve çantam elimde uzaklaştım. Jenks hemen omzuma indi.

"Asansöre bin," dedi ve içimi bir merak kapladı. İnsanlar fısıltılar ve bakışlarla yolumdan çekiliyordu ama umurumda değildi.

"Asansör mü?" Ben de yineledim. "Neden? Sorun ne?"

Geriye doğru uçarak havalandı, böylece sırttığını görebildim. "Hiçbir şey yok. Masaları sakladıkları bir bakım katı var. Anahtarı teftiş bildirimini tutan çerçevenin üzerine sıkıştırılmış olarak bırakmasalardı bulamazdım." Sırttı. "Ivy'yi aşağı indirirken üzerine oturdum."

Asansöre girerken kollarımı sallayarak asansör görevlisine gülümsedim ve hiç pişmanlık duymadan onu ayağımla iterek dışarı çıkardım. Zavallı adam yüzüstü halıya çarptı, kapılar kapanırken yüksek sesli yakınması kesildi. Heyecanla elimi uzattım ve anahtar elime düştü.

"Teşekkürler Jenks," dedim paneli açıp gösterdiği düğmeye basarken. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen ölürüm," dedi sırtarak.

Belki bunu hâlâ başarabilirim.

Yirmi yedi

Asansör zorlukla hareket etti, gümüş kapılar karanlık, alçak tavanlı bir girişi göstermek için ayrılmadan önce bir kat düştü. "Jenks," dedim asansörün aydınlattığı açıklığa doğru ilerlerken. "Bundan emin misin?"

Omzumdan kalkarken kanatlarının uğultusu makinelerin hafif sesinin üzerine yükseldi. "Ben ışıkları açayım. Çıkmadan önce lobinin düğmesine bas ki çıkmışsın gibi görünsün, tamam mı?"

Dediğini yaptım ve zayıf parıltısı dışarı fırlayıp kayboldu. Asansörde şüphesiz bir kamera vardı ama Jenks bunun icabına bakardı. Çantamı daha sıkı tutarak perinin elediği tozu takip ettim. Burası daha serindi. Dışarısı gibi değildi ama endişe vericiydi.

"Jenks?" Sesimin sert duvarlardan ve yüzeylerden geri geldiğini duyarak seslendim. "Bu sıcaklık senin için uygun mu?" Her yere sandalyeler dizilmişti ve geniş bir yol vardı. Alçak halı. Zeminin hareket ettiğini sanmıyordum ama üst kattaki gibi olsaydı, bir akrebin sabit hızıyla hareket eden hareketli bir zemin halkası olurdu sadece.

Jenks'in zayıf sesi geri geldi, "Tink'in külotu. Sen annemden de betersin, Rache."

"Sadece soğuk olduğunu söylüyorum." Sandalyeler yerlerini üst üste dizilmiş masalara bıraktı. Çıplak, siyah pencerelerin önündeki açık bir yere geçtim. Yukarıdaki restoranla aynı manzaraya sahipti ve başımı cama dayadığımda Çeşme Meydanı'nı görebiliyordum. Hareket etmiyorduk ama makinelerin gıcirtısı çok gürültülüydü. Belki de bu katı kullanmak için fazla gürültülüydü.

"Işıkları buldum!" Jenks bağırdı ve bu uyarıyla birlikte parlak ışık

tepedeki gömme armatürlerden ısıll ısıll parlıyordu.

Sarsıldım, pencerelerin seviyesinin altına doğru küçüldüm. "Ah, karartıcı var mı? Tüm Cincinnati beni görebiliyor!"

Işıklar hemen söndü ve ben daha ayağa kalkamadan Jenks'in kanatları kulağımın dibinde vızıldamaya başladı. "Hayır. Üzgünüm. Aramaya devam etmemi ister misin?"

Gözlerimi kısarak ışıktan kör olmuş gözlerimle görmeye çalıştım ve ters çevrilmiş bir masanın üzerine yığılmış sandalyeyi bulmaya çalıştım. "Hayır, yeterince ortam ışığı var." Dedim ki. "Bunu pencere kenarında yapacağım."

Küçük bir daireyi aydınlatmak için kendini salladı ve sandalyeyi içine yerleştirip çantamı üstüne bıraktım. İkinci bir sandalye yanına, üçüncüsü de bir metre kadar yanına kondu. "Bizim zamanımız neye benziyor?" Çantamı karıştırırken gerginlik midemi düğümleyerek sordum. Sonunda gözlerim yeniden düzeldi.

Jenks sandalyenin arkasına kondu. Daha dün üzerine oturduğum için brokar desenini tanıyordum. "İki dakikadan az kaldı."

"Neden bu şeyleri hep bu kadar yakın kesiyorum?" Bir kot pantolonu yanımdaki sandalyeye bırakarak söyledim. Pierce'ın sekiz yaşında karda çıplak olduğu anı aklıma geldi ve onu uzaklaştırarak diğer kıyafetlerini de oraya bıraktım. Ayakkabılar Ivy'den gelmişti ve vampir gibi kokuyorlardı. Sormamıştım, sadece teşekkür etmiştim. Sıçrama tabancam yığının tepesindeydi ve annemin kırmızı-beyaz potası/taşı karşımdaki sandalyeye kondu. Nabzım hızlandı, üç şeyi pencere kenarına koydum. *Neredeyse hazır.*

Avuç içlerimi kurulamak için ellerimi elbisemde gezdirdim. Hava serin olmasına rağmen terlemeye başlamıştım ve bu elbisenin içinde bu belli olacaktı. Jenks'e "Tamam, koruyucu bir çember oluşturmam, bu yüzden kendini sağlam tutman gerekecek," dedim.

Perinin kanatları bulanıklaşarak görünmez oldu. "Bana bir rahat ver."

İçimden bir nefes geçti. "Al ortaya çıktığında, insanları benimle yalnız bırakmayı kabul edene kadar gözlerden uzak dur. Anladın mı?"

Jenks bana baktı. "Tabii, her neyse."

Sanki buna inanmışım gibi. "Zaman?"

diye sordum. "Yarım dakika."

Ben birini seçerken şişeler şingirdadı ve Jenks pencereye doğru uçtu, ben buzlu cam tıpayı çevirip sıvıyı potaya dökerken Çeşme Meydanı'na baktı. İksirin çınlaması Jenks'i geri çekti ve kanatlarından gelen hava akımının yüzeyi değiştirmesi için havada asılı kalarak, "İşe yaramış gibi kokmuyor," dedi.

Endişeli görünüyordu ve ben de başarısız yer belirleme tılsımlarını hatırladım. "Hepsi şarkı söylemeye başladığında onu çağırmalıyım."

"Anladım." Kendinden emin bir şekilde sandalyenin arkasını aydınlattı. "Ve çıplak olacak."

"Evet." Parmak çubuğunu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlayarak bekledim. Umarım bunu doğru yapmışımdır. Al'a bunu kabul ettirebilirim, ilk kez ruhumun bir parçasını geride bırakmadan ondan bir şey almış olacaktım.

Yukarıdan geri sayımın belli belirsiz fısıltısını duyabiliyordum, aramızdaki beton ve makineler coşkulu bağırışları güçlükle duyulabilir hale getiriyordu. *On saniye.* Parmak çubuğunun tepesini kapattım ve parmağımı batırdım. Keskin iğne bir sarsıntıydı ve ucuna masaj yaptım.

"Bekle," diye uyardı Jenks. "Bekle... Şimdi!"

Kalbim küt küt atarken potaya bir, iki ve sonra üç damla kan damlattım. Jenks bana doğru uçarken "Mutlu şeyler düşün," diye fısıldadım ve ikimiz de büyüü doğru yapıp yapmadığımı bana söyleyecek olan kızılağaç kokusunu bekledik. Sıcak koku bir dalga gibi yayıldı.

"İşte orada!" Jenks parlak bir sesle söyledi, sonra kendi tozuyla aydınlanan ifadesi soldu. Sandalyeden geri geri kalktım. Tamam, başarmıştım. Şimdi hepimizin umduğu kadar zeki olup olmadığını görecektik.

"Vay anasını!" dedi peri, sıvı kendiliğinden buharlaşmaya başladığında. Nabzım hızlandı ve sıçrama silahımı aldım. Al çok kızacaktı. Eğer bu onun dikkatini çekmezse, hiçbir şey çekemezdi.

"Yanık kehribar kokusu aldığında bana haber ver, tamam mı?" Mırıldandım ama Jenks büyülenmişti, benimle yükselen sis arasında geziniyor, üzerinden kayan belli belirsiz toz dışında görünmüyordu.

"İşte geliyor!" dedi peri heyecanla ve ben de sandalyelerden birinin arkasına geçtim. Büyünün bir yerinde, toz Pierce'a bir şeyler vermek için kullanılıyordu.

geçici bedenini oluşturmak için bir malzeme. Sis, ortamdaki zayıf ışıktaki daha insani bir silüete bürünmeye başladı. Her saniye daha da orada görünüyordu. Nasıl bir şekle gireceğini bilmiyordum. Al şimdiye kadar onu fena halde dövmüş olabilirdi. Al'la uğraşmak zorunda kalacaktım ve Pierce'a yardım edemeyecektim.

"Jenks, geri çekil," dedim ve peri zıplayarak bana doğru geldi ve tekrar uzaklaştı.

Sis kalınlaşıyordu ve Jenks sisli şekil etrafta bir inç küçülmüş gibi görüldüğünde yemin etti ve aniden Pierce oradaydı, çıplak ayakları brokar kumaşın üzerinde duruyordu ve başı tavana yakın, benden uzağa bakıyordu. Bir alakarga kuşu kadar çıplaktı.

Adam döndü, dönerken sandalyenin arkasına tutundu. Gözleri benim üzerimde parladı ve sandalyeyi bıraktı, üzerini örterken yalpaladı. "Kutsal gübre," dedi, siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için başını savurdu, yüzü öfke gibi görünen bir şekilde kıristı. "Ne yaptığınızı bilmek isterdim, cadı hanım?"

Jenks kılıcını çekerek ayağa kalktı. "Seni cılız, nankör pislik!" "Jenks!"

Al'dan bir iz var mı diye derin derin nefes alarak bağırdım. ve Pierce'a kıyafetleri fırlattı. Tek eliyle yakaladı ve yumuşak bir hareketle yere atladı, pantolonu giymek için beceriksizce uğraşırken sırtını bana dayadı.

Karanlık, dağınık zeminde iblis işareti arıyordum ama Jenks daha çok Pierce'la ilgileniyor, parlak parıltılar saçarak onunla yüzleşmek için uçarken adamı şok ediyordu. "Senin kışını kurtarıyoruz, yaptığımız şey bu," dedi. "Ve doğru dil kutsal baktır."

Yanık kehribar kokusu aldığımada adrenalinim yükseldi ama bu Pierce'tan geliyordu.

Katı hayalet bacaklarını pantolonun içine sokuyor, iç çamaşırıyla uğraşmıyordu. Karanlıkta bile güzel bacaklar olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Güçlü kaslı. Çalışmak için kullanılmış.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi döndü ve fermuarı açmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dedi, açıkça dehşete düşmüştü. "Beni kurtarmanın senin sorumluluğun olmadığını düşünüyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hâlâ Al yok. "Güzel," dedim endişeyle, "çünkü üç saniye içinde Al ortaya çıkacak ve sen kendi kışının çaresine bakmalısın. Ben birazdan

Meşgulüm. Arkama geç ve yoldan uzak dur, tamam mı?"

Pierce fermuardan vazgeçti ve yerden beyaz, yakalı bir gömlek kaptı. "Beni plansız mı kurtardın?" dedi, kollarını gömleğin kollarına sokup düğmelerini iliklemeye başlarken eski dünya aksanı kulağa egzotik geliyordu. "Bu güçlü bir düzeltme. Başka yolu yok."

"Elbette bir planım var, ama asıl mesele seni kurtarmak değildi," dedim küstahça. "Bu bir katalizör. Arkama geç!"

Pierce ayakkabıları aldı ve birini giyerken yanımda yarı zıpladı. Açık fermuarını gizlemek için gömleğinin düğmelerini çözmüştü. Çorapları da görmezden gelmişti. "Beni sen kurtarmadın o zaman?"

"Pek sayılmaz."

"Anlat," dedi, sesi neredeyse mutsuz geliyordu. Son ayakkabısını giyip başını kaldırdığında köşeli, ince yüzünde hayal kırıklığı vardı. Loş ışıktaki koyu renk saçlarının dağınık, dar çenesinin düz olduğunu görebiliyordum. Mavi gözleri masum görünse de, arkalarında sinsî, zeki ve hain bir zihin olduğunu biliyordum. Ve bana bakıyordu. *Lanet olsun. Kes şunu Rachel.*

"Pierce. Özür dilerim. Bunu Al'la ilgilendikten sonra konuşabilir

miyiz?" Ayağa kalktı, benim boyuma geldi. "Sonra mı?" diye sordu.

Karanlık depoya baktım, terlemeye başladığımda silahımı daha sıkı kavradım. "Al benimle konuşmadı ve seni onun altından çekip çıkarmak konuyu zorlamak için düşünebildiğim tek yoldu. Arkama geçer misin? Bir çizgiye dokunamam ya da bir çember oluşturamam. Auram çok ince."

"İnce auralı bir iblisle mi uğraşıyorsun? Ben de ahiretle iletişim kuramıyorum! Delirdin mi sen?"

Jenks üstümüzden, "Bunu kendime haftada en az üç kez soruyorum," diye mırıldandı.

İfadesi boşalan Pierce, pencerelerden gelen loş ışıktaki kapkara görünen mavi gözlerinin ardında bilinmeyen düşünceler dolaşan Jenks'e baktı.

Al'ın izlerini tararken, "Onu karşıma almıyorum," dedim. "Onunla konuşuyorum."

Kalın kaşları çatılan Pierce bir şey söylemek için nefes aldı. Gözlerim kısıldı ama sanki benim duyamadığım bir şeyi dinliyormuş gibi nefesini tutarak durdu. Jenks'in kanatları daha yüksek bir tona ulaştı ve ensemdeki deri ürperdi.

"Rache?" Jenks havada dönerken kılıcını çıkarmıştı. "O geliyor..."

"Ortadan kaybol, Jenks. Ciddiyim."

Bir ses patlamasıyla birlikte hava basıncı değişti. İçgüdüsel kamburum doğruldu, gözlerim önce titreyen pencerelere, sonra da açık alanda önümüzde duran yeni gölgeye gitti. Hızlı bir hamleyle Pierce yanımdaydı. Al buradaydı. *Tam zamanında.*

"Öğrenci!" Al bağırdı, fume gözlüklerinin üzerinden bakarken kırmızı keçi gözleri parlıyordu. Öfke içindeydi, kadife ceket ve dantelleri siyah camlara karşı uğursuz görünüyordu. Pierce'ı görünce çenesini sıktı. "İşte buradasın, seni küçük bücür. Bir anlaşmamız vardı!"

"Ben yapmadım!" Pierce öfkeyle bağırdı. "O yaptı!" diye ekledi, üç adım uzaklaşırken işaret ederek.

Anlaşma mı? Jenks küfretmeye başlayınca düşündüm. *O mu yaptı?* "Al, açıklayabilirim," dedim silahımı ona doğrulturken bile. Onunla konuşmak istiyordum ama bu konuda aptalca davranmayacaktım.

"Seni küçük sümüklü böcek!" Jenks sahneyi aydınlatmak için üzerimizde geziniyordu.

Al'ın kızgın hırıltısı yüksekti ve beyaz eldivenli elleri kenetlendi. Alçak bir sesle, "Birinizi ya da ikinizi birden haklayacağım," dedi.

Pierce'i kaptığım için duyduğum gurur, sağlıklı bir korku dozuyla karışmıştı. Adrenalin yükseliyordu ve kendimi canlı hissediyordum. Bu özel uçuşumu atlattığımı sanıyordum ama görünüşe göre atlatamamışım. Al, Pierce'ı yakalamak için hamle yaptı, ben de onu geri çektim. Jenks fırladı ve gölgeler daha da karardı.

"Sen benimsin, küçük bücür," diye mırıldandı Al. "Ne kadar uzun sürerse, o kadar uzun süre acı çekeceksin."

"Beni cadı hanım çağırdı," dedi meydan okurcasına. "Dönmek zorunda kalmadan önce gün doğumuna kadar vaktim var."

Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Sanki Pierce, Al'la çoktan bir anlaşma yapmış ve daha da kötüsü, bu konuda rahatmış gibi geliyordu. *Kahretsin, yine yaptım.*

"Sana söylemiştim, Rache!" Jenks, Pierce'ı arkamdan ittiğimde ve peri yere düştüğünde söyledi. "Özür dilerim ama sana söylemiştim!"

"Bunun için zamanım yok," diye homurdandı Al. Eliyle bir işaret yaptı ve Pierce kasılmalar içinde düz halıya düşerek topuklarıma yapıştı.

"Hey!" diye bağırdım, Al onu öylece kucaklayamasın diye ayakta durmak için yer değiştirdim. "Elimdeki silahı görmüyor musun? Kes şunu, Al. Seninle konuşmaya çalışıyorum."

Al dinlemiyordu, beyaz eldivenli ellerini birbirine kenetlerken siyah bir pus titreşiyordu ve Pierce inleyerek bir top haline geldi. Bu hiç de işe yaramıyordu. "Al, eğer şunu kesip dikkatini bana vermezsen, seni fişleyeceğim!" Tehdit ettim.

Kırmızı gözleri benimkilere kaydı. "Buna cesaret edemezsin."

Tetiğe bastım. Al yana doğru atladı, yuvarlandı ve yüzünü bana dönerek ayaklarının üzerine düştü. Arkamda Pierce'ın nefesi kesildi. "Bilerek ıskaladım!" Bağırdım. "Pierce'a eziyet etmeyi bırak ve benimle konuş."

"Rachel, Rachel, Rachel," dedi Al karanlıktan, alçak sesi beni ürpertti. "Bu bir hataydı, benim kaşıntılı cadım."

Gözlerimi öfkeli iblisin üzerinden ayırmadan Pierce'ın ayağa kalkmasına yardım ettim. "İyi misin?"

"Çayırda bir yaz günü gibi," diye derin bir nefes alarak yüzünü sildi. Jenks,

Al ve benim aramda geziniyordu, yüzü çirkindi. "Bırak onu Al alsın, Rache. O bir sümüklüböcek. Onu duydun. Zaten bir anlaşması var."

Sanki ben bilmiyormuşum gibi? "Bu Pierce'la ilgili değil," dedim sıkıca. "Al'ın insanları yakalamasıyla ilgili." İblis'e döndüm. "Ve sen de beni dinleyeceksin!"

"Periyi dinlemelisin," dedi Al, altı masayı domino taşları gibi uzaktaki duvara doğru kaydırmak için geriye doğru bir tekme atmadan önce kollarındaki dantelleri çekerek. "Eğer akıllı olsaydın, o çöp yığınınını bana atar ve merhamet için yalvarırdın. Seni öldürecek."

Sarsıntılar başlıyordu ve Pierce'ı arkamdan daha uzağa ittim. Al onu alır almaz gitmiş olacaktı. Ve ben Al'la konuşmak istiyordum. "Pierce bana zarar vermeyecek," diye mırıldandım ve Al gülümsedi, blok halindeki dişleri ortamdaki ışığın parıltısını yakaladı.

"Ona ne olduğunu söyle, kaşınan cadı."

İçimi şüphe kapladı. Bunu gören Al bir masaya yaslandı. Yavaşça silahımı indirdim. "Sadece seninle konuşmak istiyorum. Bunu neden bu kadar dramatik hale getiriyorsun?"

Al bir adım daha yaklaşarak, "Sana ihanet edecek," diye kehanette bulundu ve silahım tekrar havaya kalktı.

"Neden diğer erkeklerden farklı olsun ki?" Dedim.

Jenks küçük bir homurtu çıkardı ve bunu duyan Pierce yüzünü ekşiterek döndü. "Bana bir dakika izin verirsiniz açıklayabilirim."

"Evet, bahse girerim," dedim, sonra daha hayırsever bir şekilde ekledim, "Sonra, tamam mı? Al'la konuşmak istiyorum." İblis'e odaklandım. "Onu kaçırmamın tek nedeni buydu. *Tek* neden," diye onayladım Jenks karşı çıkınca. Al'ın beni dinlediğini görünce duruşumu yumuşattım. "Al, beni kontrol ederken insanları kaçıramazsın. Bu adil değil."

"Wahh, wahh, wahh," diye alay etti. Alışılmadık bir şovmenlikle parmaklarını şıklattı ve ortadan kayboldu.

Jenks'in kanatları bir uyarı şakırtısı yaptı. "Ah, Rache, o gitmedi."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Fısıldadım, sonra Pierce boğulur gibi bir ses çıkarınca döndüm.

"Lanet olsun, Al!" Bağırdım ve iblisin Pierce'ı boynundan yakaladığını, ayaklarının yerden on santim yukarıda sallandığını görünce hayal kırıklığıyla geriye düştüm.

Pierce'ı yüzüne yaklaştırarak, "Bu zaten benim," diye hırladı. "Seni bir çizgiye atlamama izin ver, solucan. Zindanımda geçireceğin bir yıl sana yoldan çıkmamayı öğretecektir."

"Ben değildim," diye soludu, yüzü loş ışıktaki morarmıştı. "Beni burada heceledi. Bu şekilde tanıştık," diye zorladı Pierce. "O... sekiz yaşındayken... gençken."

Son sözleri titrerken cızırdıyordu ve sağlam bir hayaletin bile ne kadar hasar alabileceğini ciddi ciddi merak ediyordum. "Al! Kes şunu!" Silahımı yere bırakıp Al'ın kadifeden kolunu çekiştirerek söyledim. "Beni görmezden gelip lanet hattını açmasaydın onu almazdım bile. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Beni dinler misin!"

"Bu senin iyiliğin için," dedi iblis, gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, Pierce hâlâ elinde sallanıyordu. "Seni öldürecek, Rachel."

"Umurumda değil! Kes şunu ve dikkatini bana ver!"

Pierce homurdandı ve Al'ın dikkati dağıldı. Gergin bir şekilde kolunu bıraktım ve Jenks'in tozuna doğru geri çekildim. "Onu erkek arkadaşın olması için kurtarmadın değil mi?" Al kana bulanmış, beyaz eldivenli parmaklarını Pierce'ın boğazında gezdirerek sordu.

"Hayır!" Jenks'e bakarak haykırdım. "Neden herkes onun benim erkek arkadaşım olduğunu düşünüyor?"

Al onu yere düşürdüğünde Pierce yere yığıldı. İblis, yere yığılmış adamın üzerinden zarif bir adım attı ve yere yığılmış cadıdan eski dünya aksanıyla zarif küfürler dökülürken pencereye doğru geri çekildim. Jenks'in gözleri büyüdü, peri açıkça etkilenmişti.

Al bana inanamayarak bakıyordu. "Sevgilin değil mi?"

"Hayır."

"Ama o Rachel'ın şekeri," dedi Al, şaşkınlığı sahte olamayacak kadar içtendi.

Arkasında, elleri ve dizleri üzerinde, Pierce başını kaldırdı. Mavi gözleri canlıydı ve saçları dağınıktı. "Cehenneme git. Ben hayatta olduğum sürece beni öldüremezsın."

"Yine de canını yakabilirim gibi görünüyor," dedi Al ve Pierce bir top haline geldi.

Boynum terlemeye başladı. Tamam. Al buradaydı. Al buradaydı ve beni dinliyordu. "Al," dedim yüksek sesle, Pierce'ın üzerine eğilip onu dürttüğünde iblisin dikkatini tekrar üzerime çekmeye çalışarak. "Senin insanları kapman hakkında konuşmamız gerek. Buna bir son vermelisin. Bu beni dışlanmaktan da beter etmekle kalmayacak, aptal insanları ve Inderlander'ları zekice alt eden iblis yerine kapkaç yapan iblis olarak mı bilinmek istiyorsun? Hadi ama. Bu senin

itibarından bahsediyoruz."

Yerde yatan Pierce derin bir nefes aldı ve Al ona her ne yapıyorsa bırakıp doğrulurken rahatlardı. "Bunu burada alamazsın," dedi.

"Sen de yapamazsın. Bırak gitsin."

Pierce'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Cadı hanım... Anlamadığınız şeyler var. Keşke açıklamama izin vermek için kendinize izin verebilseydiniz."

Al bir ayağını onun boynuna koydu ve Pierce boğuldu. Jenks görünmeyen kirişlerden aşağı uçtu, tozu küçük alanı aydınlattı. "Fark etmez," dedim, aklım Nick'e ve onun iblisleri alt edebileceğimize dair inancına gitmişti ve onun nasıl olduğunu merak ediyordum. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız. Bu işe dahil olmak ya da olmamak bana bağlı ve ben dahil olmayacağım."

"Özür dilerim Rache," diye fısıldadı Jenks.

Al'ın dudaklarında kalın bir gülümseme vardı. "Dali sana yardım

etmedi, ha?" "Ona sormadım."

"Hayır mı?" Al sordu ve ayağını Pierce'ın boynundan çekti.

Karanlıkta görmek zor olsa da omuz silktim. "Seninle konuşmak varken neden onu rahatsız edeyim, ibisle öğrenci." Kalçamı kaldırarak, pencerenin aydınlık karanlığından önce siluetimi görebildiğinden emin oldum. "Tek öğrenci. Beş bin yıldır. Senin öğrencin. Dali'nin değil."

Endişelenen Jenks tozu daha da ağırlaştırarak küçük bir alanı aydınlatmaya başladı. Al düşünceli bir şekilde küçük bir ses çıkardı. "Yapmazsın," dedi kendinden emin bir şekilde, ama içinde bir şüphe vardı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ona alaycı bir bakış attım. Görebildiğinden şüpheliydim ama duruşum yeterince açıktı. Al'ın arkasında Pierce tek gözünü açtı ve hemen benimkini buldu. İçinde meydan okuma vardı ama yine de çaresizdi. İnanılmayacak kadar güçlüydü ama yardımına ihtiyacı vardı. Kahretsin, klasik Rachel yemişti. "Onu sadece dikkatini çekmek için kaçırdım," dedim. "Şimdi onu elde ettiğime göre, istediğim şey bu."

"Lanet olsun kadınıma!" Al ellerini tavana kaldırarak bağırdı. "Biliyordum! Başka bir liste değil!"

Jenks şaşkınlık içinde bir ışık patlamasına izin vermişti ve yeni parıltıda bir parmağını kaldırdım. "Bir numara," dedim. "Sana ulaşmaya çalıştığımda sakın telefonu açma. Önemli olmadıkça aramam, o yüzden telefonuna cevap ver, tamam mı?"

Al dikkatini tekrar tavana çevirdi. "Onunla gerçekten seks yapmak istemiyor musun? Neden? Onun nesi var?"

Kızardım ve ikinci bir parmağını kaldırdım. "İki, biraz saygı istiyorum. Benimle birlikte insanları incitmeyi bırak. Ve artık kapkaç yok."

"Saygı," diye homurdandı Al. "Çok kötü. Çok üzücü. Saygının kazanılması gerekir ve sen bana bunu satın almam için hiçbir şey vermedin."

Arkasından Pierce kenara çekildi ama o daha ayağa kalkmadan Al ayağını geriye doğru savurdu ve cadı yere yığıldı.

"Saygı mı?" Ben de yineledim. "Hâlâ saygını kazanmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Seninle konuşmak istediğimde bile seni çağırmamama ne demeli? Tüm arkadaşlarının isimlerini bilmeme ve onları çağırmamama ne demeli? Peki ya kendi lanet familiarlarını alabilmeleri için onlarla çalışmamama ne demeli? Senden uzaklaşıp onlardan herhangi birine gidebilirim. İstedğim zaman. Tamamdır."

Onu terk etmek boş bir tehditti ama Pierce'ı ondan kaptığım için, hiçbir ley hattı büyüsü ve sınırlı kaynakları olmadığı için beni dinliyordu. Başka bir öğretmen istemiyordum. Belki de bunu ona söylemeliydim.

Jenks'in son tozunu aldığı ışık solmuştu ve Al'ın yüzünü göremiyordum. Yine de hareket etmiyordu. "Üç," dedim usulca, "senin öğrencin olarak kalmak istiyorum. Muhtemelen sen de öyle kalmak istiyorsun, ha? Beni bu konuda zorlama, Al. Gideceğim ve gitmek istemiyorum."

Pierce parçalanmış görünüyordu ve Al'ın ifadesi okunamaz hale gelmişti.

Nefes alarak, beni dikkatle dinleyen Al'a odaklandım. "Peki ne olacak? Uslu mu olacaksın, yaramaz mı?"

Al, yumuşak bir hareketle Pierce'ın üzerine çullandı, onu gömleğinin önünden yakalayıp yukarı kaldırdı. "Kusura bakma küçük büyücü," dedi, pantolonunun fermuarını çekip yakasını öyle hızlı bir şekilde düzeltti ki Pierce şoke oldu ve çırpınmaya başladı. "Korkunç bir yanlış anlaşılma."

Pierce'ın sırtına bir şaplak atarak tökezlemesine neden oldu. Yüzü kızarmıştı,

Pierce dengesini sağladı ve Al'ın ellerini üzerinden itti. Gururdan kaskatı kesilmiş bir halde bize sırtını dönerek giysilerini olması gereken yere çekti, bir elini saçlarında gezdirdi ve sonra arkasını döndü. Ona bakmadım.

Jenks hızlı değiş tokuş sırasında bana yaklaşmıştı ve kuşkuyla bakıyordu. Yine de tatmin olmamıştım ve olduğum yerde kaldım, sırtımı pencereye döndüm. "Yani benimle birlikte insanları kapmak, tokatlamak, öldürmek ya da korkutmak yok. Bunu duymak istiyorum."

"Bu sayılmaz," dedi Al. "Geçmişe dönük değil."

"Yüce Tanrım! Bu bir bağımlılık!" diye bağırdım, ama onu yeterince zorladığımı ve Pierce'la zaten anlaşmış göründüklerini görünce başımı salladım. "Söyle," diye ısrar ettim.

Pierce Al'dan uzaklaşıyordu. Bu hareket iblisin dikkatinden kaçmadı ve onu geri çekti. "Seninle insanları kaçırmayacağım, zarar vermeyeceğim ya da ölümüne korkutmayacağım ya da seni kontrol etmeyi sorun çıkarmak için bir bahane olarak kullanmayacağım. Sen annemden de betersin Rachel."

"Benimki de," diye mırıldandı Jenks.

"Teşekkür ederim," dedim resmen. İçim titriyordu. Başardım. Hem de nasıl yapmıştım. Ve bu bana ruhuma, bir işarete ya da başka bir şeye mal olmamıştı. *Şükürler olsun, ona öğretilir!*

Al, Pierce'ı iterek uzaklaştırdı ve bana doğru yaklaştı. Önce gerildim, sonra gevşeyip silahımı bıraktım. Ondan yayılan yanık kehribar kokusunu alabiliyordum ve Jenks kılıcını fırlatmaya hazırmış gibi geriye doğru çekildi. Al yanıma sokulurken ve birlikte Pierce'a bakarken uyuşmuş bir halde kıpırdamadım, ortak incelememiz altında gergindim. "Eğer ona bir ceset verirsen," dedi hafifçe, "onu öldürürüm."

Al'a baktım. Gözleri artık tuhaf bakmıyordu ve bu beni korkuttu. "O laneti bilmiyorum," dedim kayıtsızca.

Al'ın çenesi sıkıldı ve serbest kaldı. "Eninde sonunda seni öldürmeye çalışacak, Rachel. Bırak da seni onu öldürme zahmetinden kurtarayım."

Yorgun bir şekilde, bir şeyleri saklamaya başladım. Boş şişeyi, potayı, kullanılmış parmak çubuğunu. Ellerim titriyordu ve yumruk yaptım. "Pierce beni öldürmeyecek."

Al ve Jenks aynı anda, "Doğru söyledin," dediler.

"Ona ne olduğunu söyle, kaşınan cadı," diye ekledi Al, periye temkinli bir bakış attıktan sonra. "Bakalım ne olacak."

Pierce neredeyse bir yıldır kilisemdeydi. Benim ne olduğumu bilmediğinden çok şüpheliydim. Saat gece yarısını geçiyordu ama eve gitmeye hazırdım. Jenks omzuma inerken, "Neden biri seni tanımadan gitmiyorsun?" dedim. Adrenalinim bitmişti ve küçük siyah elbisemin içinde üşüyordum. Etrafıma bakındım ama pervazda duran iki iksir şişesi dışında bana ait hiçbir şey yoktu; Pierce pencerenin kenarında kıpırdamadan duruyor, parti yapan insanlarla dolu Cincinnati sokaklarına bakarken naif görünmemeye çalışıyordu. "Sayende zaten dışlanmış durumdayım," diye bitirdim.

İblisin yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı ve fûme gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, "Gitmek mi? Ama bu çok muhteşem bir gece!" Yüzünde hâlâ o gülümseme vardı, pencereye doğru yürüdü ve iksir şişelerini aldı. Onları soluk ışığa doğru kaldırıp gözlerini kısarken elimi uzattım.

"Ona madde vermek için birden fazla iksir mi yaptın?" Al sordu ve ben bir şey söylemeyince mühürlerden birini açıp nefes aldı. "Güzel sunum," diye mırıldandı, sonra onları ceketinin cebine soktu.

"Hey! Onlar benim!" İtiraz ettim, rahatlığımdan sıyrılmıştım. Jenks kendini omzumdan attı ama Pierce bana sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş ve aptallık ediyormuşum gibi neredeyse kötü bir bakış attı.

Cincinnati'nin en gözde restoranının altında kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturmuş, son derece güzel bir elbisenin içinde somurtarak dururken Al beni fark etme zahmetine bile girmede. "Bunlar benim," dedi sonunda. "Sen benim öğrencimsin ve yaptığın her şeyde hak iddia edebilirim."

Birden Pierce'ın arkamda olduğunu fark ettiğimde sıçradım. Bana içten bir bakış attı ve ellerimi tutmaya çalışarak, "Rachel, seninle biraz konuşabilir miyiz? Açıklamak için kalbim parçalanıyor."

"Eminim," dedim ekşiyerek, ellerimi çekerek. "Neden Al seninle gelsin ve beni rahat bıraksın diye çekip gitmiyorsun?"

"Bunun oldukça şüpheli görüldüğünü kabul ediyorum," diye itiraf etti. "Herhangi biri olsa çok fena büzüşürdü, ama siz şeytan yavrusuyla zaman zaman başa çıkabilecek bir zekâyâ sahipsiniz. Gün doğumuna kadar sizi, ben olduğuma ikna etmek için zamanım var."

onurlu." Al'a baktı. "Kapkaç yapmamayı kabul etmiştin. Gün doğumuna kadar vaktim var."

Al eliyle büyük bir işaret yaptı. "Madem öyle. Ama seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Kaşlarım kalktı ve Jenks bile küçük bir ciyaklama sesi çıkardı. "Durun çocuklar. Bu gece için planlarım var ve bu planlar arasında bir iblis ve bir hayalet yok."

"Evet!" Jenks omzumdan fırladı ve etrafı aydınlatmak için havada asılı kaldı. "Warehouse'da rezervasyonumuz var." Pencereye doğru uçtu ve aşağı baktı, uçmaya devam etti ve ağır ağır toz aldı.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Al, beyaz eldivenli ellerini birbirine sürterek. "Pierce, asansörü getir."

"Asla olmaz!" Bağırdım. "Pierce, gider misin artık? Seninle gelecek hafta konuşabilirim."

Al'ın onu asansöre doğru itme girişiminden sıyrılırken adamın çenesi dikleşmişti ve doğruldu, "Bunu halletme şansım olana kadar gezinmeyeceğim. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

İçimi çektim ve popomu dar pervaza dayayarak soğuk pencereye yaslandım. İhtiyacım olan son şey bu sirki raylara oturtmaktı. "Peki," dedim suratımı ekşiterek, ayak bileklerimi çaprazlayarak. "Dinliyorum."

Al surat asmaya başladı, Pierce "beni öldürmesin" diye ayrılamıyor ve yaramazlık yapamıyordu sanırım. Daha büyük olasılıkla cadının bana Al'ın bilmemi istemediği bir şey söylemesini engellemek içindi.

Beni dinlediğimi gören Pierce, gerçekten ihtiyacı olmayan bir nefes aldı. Nefes verirken kollarını iki yana açtı ve etkileyici yüzü yumuşayarak ikna edici bir hal aldı.

"Uh, çocuklar?" Jenks pencerenin önünde durdu. "Fountain Meydanı yanıyor."

"Ne?" Ayağa fırladım ve tek bir hareketle döndüm. Al pencereye koştu ve alnımızı cama dayayıp Jenks'le birlikte aşağıya baktık. Kulak misafiri olduğunda, makinelerin iniltileri yüksek sesle duyulmaya başlandı. Belli belirsiz sesler betonun içinden aşağıya doğru süzülüyordu ya da belki

camdan titreşiyordu. Üst kattaki tüm partinin şimdi bizim gibi cama yaslandığını hayal edebiliyordum.

Görmek zordu ama Jenks haklıydı. Sahne yanıyordu. İnsanlar sokakta toplanıyordu. Yanımdan Pierce, "Bunun böyle görünmesi gerektiğini sanıyordum" dedi.

Kahretsin. Ivy aşağıdaydı. Ve Glenn.

"Gitmeliyim," dedim ve asansöre yöneldim. Telefonum çaldı ve sarsılarak durdum. Asansörde çalışmıyordu. Küçük ekran aydınlandı ve Al omzumun üzerinden baktı. "Ben Ivy," dedim, rahatladığım her halimden belliydi. "Ivy?" Telefonu çevirip açtığımda çığlık ve siren sesleri duyuldu.

"Sana ihtiyacım var," dedi yüksek sesle, kaosun üzerine. "Yer belirleyici tılsımlarınız az önce yandı. Mia burada."

Pencerenin önünde durdum ve aşağıya baktım. "Jenks yangın çıktığını söylüyor," dedim. Tereddüt etti ve sonra sakince, "Evet. Sahne yanıyor. Rachel, Glenn'i izliyorum ama bir ölüm perisine çok yaklaşırsa..."

Saçmalık. "Anladım." Asansöre doğru yürümeye başladım, Jenks konuşmanın her iki tarafını da duyabilmek için yakınımda duruyordu.

"Sanırım Walker Mia'yı çağırıyor," diye ekledi Ivy ve ben de asansörün düğmesine bastım.

"Yola çıkıyorum." Nefes nefese ve kıpır kıpır, telefonu kapattım ve çantama tıktırdım. *Aptal asansör nerede? Otuz kat merdiveni koşarak inecek değilim.*

Al boğazını temizledi ve ben de şimdi onları hatırlayarak arkamı döndüm.

"Ah, Pierce," dedim, içimin ısındığını hissederek. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

Al adamın dirseğini salladı, kulaktan kulağa gülümsüyordu. "Bu eğlenceli olacak. Rachel'ı çalışırken hiç izlememiştim. Benim üzerimde çalıştığı zamanlar hariç tabii."

"Eğlendirici mi?" Pierce ondan uzaklaştı. "Çok tuhaf bir eğlence anlayışınız var iblis."

"Bana Al demeni söylemiştim," dedi, bulanık yansımasına bakarak ve

Dantelini düzeltiyor.

Jenks'in yüz hatları sıkıntıyla buruştu ve ben alnımı ovuşturdum. İkisini Fountain Meydanı'na götüremezdim. Pierce'ın paltosu yoktu ve Al... Birkaç haber fotoğrafı sayesinde tüm Cincinnati onun yüzünü tanıyordu. "Pierce, bunu başka zaman yapamaz mıyız?" Dikkatim dağılmış bir halde sordum. *Lanet asansör nerede!* diye düşündüm, çağrı düğmesine tekrar bastım, dirseğim aşırı güçle çarptı.

Ama Pierce başını eğdi, bana yarım bir selam vermek için geri çekildi, neredeyse gülümserken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bakışları bana tanıştığımız geceyi, genç bir kıızı bir vampirden kurtarmak için koşuşturmamızı hatırlattı. "Ateşli ruhumu" beğenmişti ve belli ki hiçbir şey değişmemişti. Ama ben değişmiştim.

"Beni siz çağırdınız cadı hanım, ister kasıtlı ister ikincil bir amaçla olsun. Açıklamak için bir şansım olana kadar gitmiyorum."

Harika.

Asansör arkamda çaldığında Al doğruldu. "Onunla kalıyorum," diye onayladı.

Peachy keen.

Asansörün kapıları açıldı ve Jenks uzun ve yavaş bir ıslık çaldı. "Tink'in sözleşmeli cehennemi," diye fısıldadı ve Al'in kime tavşan kulaklı öpücük hareketleri yaptığını görmek için döndüm.

İnanamayarak başımı sallamaya başladım. "Trent. Bu görüldüğü gibi değil."

Genç adam kendini asansörün arkasına sıkıştırmıştı, kendini toparlayıp ölecekse bunu iyi görünerek yapabileceğine karar vermeden önce dehşeti bir anlığına ortaya çıkmıştı.

Jenks, "Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor," dedi ve ben tekrar arama düğmesine bastım.

"Bir sonrakini biz alırsınız," dedim gülümseyerek.

"Bolca yer var!" diye bağırdı iblis ve Al beni ittiğinde topuklarım kapının çelik çerçevesine çarptı. Pierce ve Al beni takip ederken Trent beni savuşturarak bir köşeye çekildi. Jenks yukarıya doğru yükselerek

kontrollerin tepesinde, ayakları hangi katta olduğumuzu gösteren ekrana vuruyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi Trent, kırılmaz soğukkanlılığı paramparça olmuştu. "Rachel, sen inanılmazsın!"

Jenks, "İnan buna, seni küçük kurabiyeci," diye seslendi ve sonra Pierce'a, "Kapat düğmesine basar mısın, Pierce? Bütün gün bekleyemeyiz."

Pierce'ın hiçbir fikri yoktu ve Jenks uçarak aşağı indi ve önce ayaklarıyla düğmeye bastı. Kapılar kayarak kapandı ve düşmeye başladık. "Vay anasını!" Pierce karşı köşeye geçip parmaklıklara tutunarak haykırdı. "Düşüyoruz!"

Trent'e çarparak onun aniden yeşillenen yüzünden uzaklaştım. Asansör o kadar büyük değildi ve herkes Al'a *Dr. Jivago*'nun tema şarkısını mırıldanırken bolca yer veriyordu.

"Carew Kulesi'nin tepesinde iblisinizi mi çağırıyorsunuz?" Trent benimle tısladı
Kulak.

Sinirlenerek, onunla Al arasında durmak için biraz daha yer değiştirdim. "Deniyorum ki Dünyayı biraz daha güvenli hale getirelim," diye mırıldandım, sonra Al bize bakınca gülümsedim, iblis başını çevirdiği anda gülümsemem kayboldu. "Seni kaçırmıyor, değil mi? Seni bir kurbağaya dönüştürmüyor, değil mi?" Sesim giderek yükseliyordu. "Bunu *kontrol altına* aldım!" "Lobi" düğmesine bastım ve burası ile orası arasında bir yerde durmamamız için dua ettim. Bu asansörün yeterince hızlı gitmesine imkân yoktu.

"Bunun için hapse gireceksin," diyordu Trent, köşede hâlâ yavru kediler vardı.

"Saçmalık." Al gözlüğünü başka bir kırmızı bez parçasıyla parlattı. "Buraya çizgilerin bu tarafında eğlenmeye, biraz bir şeyler yemeye geldim, ama daha çok"- bana baktı ve gözlüklerini tekrar taktı "Kaşınan cadımızın külden ete bir büyüyle kendini öldürmesini engellemek için buradayım."

Jenks'in kanatları ani sessizlikte vızıldadı ve ben Trent'e döndüm. Adam solgundu ve saçları dağınıktı ama Al ve bana bakıyordu. Gözleri köşede bembeyaz suratıyla duran Pierce'a kaydı ve "Ölüleri diriltebiliyor musun? Bu kara büyü."

"Hiç de değil," diye itiraz etti Al büyük bir edayla. "Sence bizim kaşınan cadı

Bu hilekâr küçük piçi buldun mu?" Pierce'ı itti ve cadı öğürdü. "O bir hayalet." İblis burnunu çekti. "Üzerindeki küçük kurtçukların kokusunu alamıyor musun?"

Başım duvara çarptı. Bu hiç iyi gitmiyordu.

"Sen bir hayalet misin?" Trent söyledi ve Pierce köşesinden titreyerek elini uzattı.

"Gordian Pierce. Ahlaki ve etik standartlar meclisi. Öyle misiniz, efendim?"

"Siz nesiniz?" Yüzüm ısınarak haykırdım.

Al gülmeye başladı ve Jenks omzuma doğru eğildi.

Jenks kulağımı gıdıkladı, neredeyse tokat yiyecektim. "Rache!" diye tısladı. "Seni dışlayan cadılar meclisi değil mi bu?" Başımı salladım ve o da ekledi, "Belki o senin dışlanmanı iptal ettirebilir."

Bunu düşündüm. Küfür dolu bir toprağa gömülmüş olmak ve iblislerle uğraşmak onun lehine değildi ama ahlaki ve etik standartlar meclisi için çalışmıştı. I.S. gibiydiler. Bir kere üye olan, her zaman üyedir. Emekli olamazdın. Ama ölebilirdiniz.

Trent onun elini sıktı, şaşkın görünüyordu. "Ah, ben Trent Kalamack. CEO'su-"

Pierce elini Trent'ten çekti ve kendini dikleştirdi. "Kalamack Industries," dedi, elini pantolonuna silerken yüz ifadesi çarpılmıştı. "Babanı tanıyordum."

"Buna inanamıyorum," dedim, ikisini de görebileceğim bir yere geçerek.

Al gülümsedi. "Bir asansörde kimlerle tanışabileceğin inanılmaz," dedi ve Trent bana baktı.

"Ölüleri hayata döndürmek için bir tılsımın var. Ve bu beyaz," dedi elf.

Cevap vermek için bir nefes aldım ve Al yumuşak bir şekilde araya girdi.

"Ve satılık, çırak ücretleriyle. Garantisi yok. Burada iki tane var," dedi ceketinin cebini sıvazlayarak. "Bu geçici. Onlara kalıcı bir beden vermek için yapılan lanet çok daha zor. Birinin ölmesi gerekiyor, görüyorsun. Sanırım bu da onları

siyah, ama sen kendi çıkarların için insanları öldürmeyi dert etmiyorsun, değil mi Trenton Aloysius Kalamack?" dedi. "Sen kâr için öldürürken, onun öldürdüğü cadıya siyah demen ne kadar komik..." Alaycı bir düşünceyle duraksadı. "Neden, kendisinden istemeyen kimseyi öldürmedi ki! Düşünsene."

Trent'in yanakları renklendi. "Ben kâr için öldürmem."

Pierce köşeden mırıldandı: "Eğer babana benziyorsan, ilerlemek için öldürüyorsun."

Hep birlikte Pierce'a baktık. Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldığında dikkatimiz başka yöne çevrildi. "Muhteşem! Bir yangın!" Al neşeyle bağırarak alt kattaki lobiye dolduran gürültülü kalabalığın içine doğru yürüdü. Duman kokusu beni de etkiledi ve Al'ın gözümün önünden kaybolmasını istemediğimden onu takip etmek için hamle yaptım. Gece elbiseli ve takım elbiseli insanlar yüksek sesle konuşuyor, ısınmak için gelen ama gitmeye hazır olmayan kot pantolonlu ve kalın paltolu insanlarla karışıyordu. Ya da belki de sokaklar kapalı olduğu için çıkamıyorlardı.

Hem Al'ı hem de Pierce'ı izlemeye çalışarak vestiyere doğru ilerledim. Biletimi uzatırken Pierce'ın eli koluma geldi ve neredeyse onu tokatlayacak şekilde döndüm. "Ondan uzak dursanız iyi olur, cadı hanım. Babası yeryüzündeki bir şeytandı," dedi ölü cadı, gözleri Trent'e kayarak.

"Şaka yapmıyorum." *Kime inanmalıydım, bir hayalete mi yoksa babama mı? Babam iyi bir adamdı, değil mi? Yeryüzünde şeytan için çalışmazdı. Çalışır mıydı?*

Kafam karışmış bir halde ceketimi aldım ve Al'ın kadife ceketini bulmak için kalabalığı taradım. Quen'i görünce Trent'in güvenliğine omuz silkerek her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştım ve Al'ı gördüğünde savaş moduna geçmesini engelledim. İblis bir keresinde Trent'i parçalamıştı.

Trent Quen'e doğru ilerliyordu, tanındığı ve geciktiği için hızı yavaştı. Onu Quen'e gösterdim ve güvenlik görevlisi, işverenin ceketini koluna geçirerek harekete geçti.

Sonunda Al'ı kapının yanında, yılsonu için bebek bonesi takmış bir çift ikizle sohbet ederken gördüm ve çantamın fermuarını açtım. İkizleri kurtarmaya giderken "İçeri gir Jenks," diye teklif ettim ve peri yere düştü, üşümüştü ve muhtemelen el ısıtıcısına hazırды. Böyle bir çantaya tıklılmanın onu öldürdüğünü biliyordum ama başka seçeneği yoktu. Fermuarını çekerken, bu gece ona karşı çok dikkatli olacağıma yemin ettim.

Paltomun içine girmeye çalışırken Pierce bana yardım etmeye çalıştığında ellerinden kurtuldum. "Ben hallederim," dedim, sonra Al omzumu tutup paltomu giymeme yardım ederken beni sıkıştırınca irkildim. "Bırak beni," diye bağırdım ama kalabalık yüzünden seçeneklerim sınırlıydı. Son kolum da soğuk kolun içine kaydı ve Al eğilip omuzlarımın üzerinden uzanarak üst düğmemi ilikledi.

"Trent'i kırma şekline hayranım," diye fısıldadı Al arkamdan, beyaz eldivenli parmakları çenemde gezinerek bakışlarımı Trent ve Quen'e yöneltmemi sağladı. "Çok yavaş, eriyen buz gibi. Ve kendi gururuyla. Ustaca. Bunu yapabileceğini bilmiyordum Rachel. Acı bir süre sonra eskir ama daha hızlıdır ve sanat yapmıyorsan kâr oyunun adıdır."

"Onu kırmayacağım," dedim usulca, Al geri çekilirken ve ceketimi doğru asmak için omuzlarımı kaydırırken. Trent ve Quen gidiyordu ve güvenlik görevlisi onlar gözden kaybolmadan önce bir kez arkasına baktı, ifadesi boştu. Gittiklerinde daha rahat nefes aldım. En azından Trent'in ölümünden ben sorumlu olmayacaktım. En azından bu gece.

Siren sesleri daha da yükseldi ve ben ikinci kapıya döndüm. Pierce kapıyı açmak için önümüze atladı ve ben iki kez baktım. "Paltonu nereden buldun?"

Pierce'in yüzü kızardı ama Al öne doğru eğilerek şöyle dedi: "Elbette çaldı. Adamın pek çok yeteneği var. Neden onunla bu kadar ilgilendiğimi sanıyorsun? Ya da seninle, benim kaşınan cadıyla?"

Moralim bozuk bir şekilde soğuğa doğru ilerledim, atkıma sarındım ve buradan başka bir yerde olmayı diledim. Eğer Ivy ve Glenn iyi değilse, birilerini öldürecektim.

Yirmi sekiz

Bu iş iyi gitmeyecek, diye düşündüm, kapalı caddeden Fountain Meydanı'na doğru yürürken yanımdaki Al'a hayıflanarak baktım. Üşümüştüm, paltomun içine gömüldüm ve yanıp sönen ışıkların arasından gözlerimi kısarak Ivy'yi aradım. Pierce arkamızdan geliyordu, aptal gibi görünmemeye çalışıyordu ama gözleri fal taşı gibiydi ve bu yüzyıldan değilse bile şehir dışından geldiği belliydi.

Meydanda organize bir kaos vardı; yeni gelmiş gibi görünen beş I.S. aracı, etkinlikte konuşlanmış iki FIB ve I.S. kruvazörü, beklenen haber minibüsleri ve ambulans. Üstüne üstlük, artık itfaiye araçlarımız da vardı ve hortumlardan çıkan spreylar yüzümde küçük buz parçalarına dönüşüyordu. Bu durumu çekilmez kılan soğuktu, rüzgâr montumun içinden geçip içime işliyordu. Çantamda bile Jenks'in işi zor olacaktı.

Beklenenden daha az insan vardı, Inderlandlılar ortadan kaybolmakta ve doğal olarak skandal kokan her şeyden kaçınmakta iyiydiler. Bir avuç izleyici haber ekiplerinin dikkatini çekmek için yarışlıyordu.

Göz temasından kaçınarak, sadece duymamış gibi yapabileceğim soruları bağırabilecekleri sarı bandın arkasına geçmek için hızımı artırdım.

Kuru fiskiyede yanıklar ve dumandan zehirlenmiş gibi görünen bir grup insan tedavi görüyordu. Yangın sönmüştü ama itfaiyeciler hâlâ sahneyi hortumla yıkıyordu, sanırım haber ekipleri için gösteri yapıyorlardı. Kordon altına alınmış alanın kenarında Edden'in çömelmiş halini gördüm ve bağırduğımda döndü. Smokinin içinde soğuk ama keskin görünüyordu, sarı bandı benim için kaldırdı ve altından geçtik. Hemen korunduğumu hissettim ve gardım düştüğünde soğuktan şiddetle titredim.

"Bize katılabildiğimize sevindim," dedi arkamdaki iki adama bakarak.

"Nerede

ikizleri buldun mu?"

İkizler mi? Arkamı döndüğümde, koyu renk güneş gözlükleri ve parlak kırmızı kravatıyla gülen bir Pierce'ın yanında duran kot pantolonlu asık suratlı Pierce'ı görünce nefesim kesildi. Aman Tanrım, diye düşündüm, içimden bir parça endişenin geçtiğini hissettim. Al parmağını dudaklarına götürdü ve ben de Edden'a doğru döndüm, beni birkaç dakika daha beladan uzak tutacağı için bu oyunu oynamaya razı oldum.

"Oh, biz cadıları bilirsin," dedim, nedenini bilmeden ama sadece bir şeyler söylemem gerektiğini düşünerek. "Hey, bu Tom mu?" Yaralıların arasında tanıdık bir yüz olduğunu düşündüğüm şeyi fark ettiğimde, "Hey, bu Tom mu?" dedim.

"Nerede?" Edden işaret ettiğim yere baktı. Siyah trençkotlu adam elini sarıyordu ama onu fark ettiğimizi görünce hızla uzaklaştı, yanındaki kişi geri gelmesi için bağırıyordu.

"Vay canına!" diye küfretti Edden, ıslık çalarak ve işaret ederek birinin peşinden gitmesini istedi ama artık çok geçti.

"O Tom'du. Tom Bansen," dedim küstahça, Al kıkırdayınca ona ters ters bakarak. Adam bir keresinde beni öldürmesi için Al'ı çağırmış ve serbest bırakmıştı. "Bu hafta beni üçüncü kez bir suç mahalline götürüyor," diye düşündüm huzursuzca.

"Daha iyi istihbaratı olmalı," dedi Al ve Pierce'ı arkasında kalması için itti.

"Tom'a bilgi mi veriyorsun?" Edden yoldan geçen bir memuru yakalayıp sorular sormaya başlayınca Al'a sordum.

Al gözlüklerinin üzerinden bana bakarken gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. "Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum, aşkım."

Bunun bir cevap olup olmadığından emin değildim ve yavaşça nefesimi bıraktım, şimdi Carew Tower restoranına bakan Pierce'a bir bakış attım. Bize doğru gelen üç I.S. ajanı vardı ve Edden rozetini gösterip adamlar geri dönene kadar Al için bir an endişelendim.

Yanındaki memur koşarak uzaklaştı ve Edden durumu değerlendirmek için ellerini kalçalarına koydu. Orada dururken kanatları olmayan bodur bir Jenks'e benziyordu. Sert bir bıyığı vardı. Ve yuvarlak bir yüz. Ve hava için fazla soğuk bir smokin. Tamam, Jenks'e hiç benzemiyordu ama aynı dünyanın koruyucusu tavrı vardı.

Glenn'in bir grup FIB personeliyle birlikte uzun boylu halini görünce Edden'in koluna dokundum ve o tarafa yöneldik. Zavallı adam örgü şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve gözlerini kısımi  halde benden daha soğuk görünüyordu. Yine de insanlar onu dinliyordu ve yetkili o gibi görünüyordu.

Ivy onun yanındaydı, vampirin zayıfları koruma ihtiyacı ondan alevler saçıyordu ve beni g l msetiyordu. Kırmızı elbisesi, rüzgârın savurduğu paltosunun altından parlıyordu. Hiç de    m   görünmüyordu. Ona baktığımı fark etmiş gibi gözleri benimkilere dikildi, sonra Al'a kaydı. Pierce geride kalmış, gözlerini  e meye dikmi ti. Etrafındaki FIB ajanlarıyla konuşurken sözleri hiç kesilmedi.

Yeterince yakla tığımızda rüzgâr sesini bize yakla tırırken kararlı bir şekilde, " stihbarat yalan söylüyor," dedi. "Bir banshee'nin olaya karı tığına dair hiçbir kanıt olmaması düpedüz yalan. Burada tonlarca duygu olması gerekirdi ama yok. Ancak bir  amurluk kazasını örtecek kadar var. Sanki top düştükten ve yangın çıktıktan sonra yılba ı gecesi değil de bir Salı gecesiymi  gibi. Duygular binaların arasında yankılanıyor olmalı ama öyle değil. Burada hiçbir şey yok. Birileri bunu emmi ."

FIB memurlarından oluşan çember bizi içeri almak için yer değiştirdi ve Al rahatsız edici bir şekilde arkamda, Pierce ise hâlâ çeşmenin ba ındayken sallanarak durduk. Kayıp duygu tam olarak Pierce'ın büyüsünü katalize etmek için kullandığım g  t , ama bir banshee'nin aksine, onu kullanmamı tım, sadece büyüyü çalıştırmak için  d n  almıştım. Bunun cadılarla ölüm perilerini bir şekilde akraba yapıp yapmadığını merak ettim.

Edden yaklaşırken dikkatin ona kaydığını görebiliyordum ve Glenn i  geçirdi. "Glenn, neredeyiz?" diye sordu FIB kaptanı ve oğlunun ruh hali hafifledi.

Ivy kaşlarını çattı ve kollarını ortasının üzerinde kavu turdu. "Biri buradaki duyguyu emmi  ve bu Rachel değil," dedi. "Onun büyüsü böyle  alı mıyor."

En azından tam olarak değil.

Glenn eldivenli elini burnunun altına sildi, soğuktan kesinlikle perişan olmuştu. "Onun bir ölüm perisi olduğunu biliyorum," diye itiraf etti. "Seninle tartı mıyorum Tamwood. Ama senin mahkemeye kanıt sunma yetkin yok ve ben de i  istihbaratın bana söyledikleriyle yetinmek zorundayım. Şu anda elimizdeki tek şey birden fazla tanığın çelişkili ifadeleri. Mia'nın burada olduğunu biliyoruz."

Bir FIB memuru "Tılsımım yandı," dedi ve sözleri bir başkası tarafından yankılandı.

Adam büyüyü çıkardı ve herkese gösterdi. Artık siyahtı ama büyüyü doğru yaptığımdan emin olmak sevindiriciydi. *Yine de kanım onu çağıramadı.*

Ivy ofladı pufladı. "Tamam, o buradaydı. Ama bu yangını onun başlattığı anlamına gelmez."

Tartışmalar patlak verdi ve Ivy fırsattan istifade çemberden çıkıp bizim durduğumuz yere geldi. Al'a başını sallayarak bana dalgın bir gülümseme verdi. "İşe yaradı," dedi. "Güzel. Senin adına sevindim Rachel. Pierce, Rachel'in hayatının kaosuna hoş geldin. Önümüzdeki birkaç saat eğlenceli geçecek."

Başımı salladım ama ben daha açıklama yapamadan Al onun elini tuttu ve siyah eldivenin üst kısmını öptü. "Hoş geldin Ivy Alisha Tamwood, benim için binlerce ruhtan daha önemli. Rachel'in çalışmasını izlemek, birbiri ardına gelen felaketlerden oluşan bir mucize."

Bu biraz aşağılayıcıydı. "Bu Pierce değil," dedim usulca. "Bu Al. Pierce çeşmede."

Ivy elini ondan çekti. FIB ajanlarının çoğu gibi Glenn de duymuştu ama Al'ın ne olduğunu sadece Glenn biliyordu. Talimatı cümlelerin ortasında kesildi ve ben de omuz silkerek FIB ruhlarını toplamanın iblisin bugünkü gündeminde olmadığını söyledim. Edden'in ifadesi sorgulayıcı bir hal aldı. Glenn ne söylediğini hatırlamadan önce bir an düşündü, sonra Al'ı görüş alanında tutmak için kayarak devam etti. Tedbirli adam kılıfının çıtçıtını çözdüğünde Al ofladı. Çevredeki FIB memurları tarafından da fark edilmedi. Ivy dikkatini iblis ve Pierce arasında gezdirdi, şimdi ağzı açık bir şekilde itfaiye araçlarına bakıyordu.

Bu hiç doğru değildi ve Mia'nın burada olduğuna inanmak istemeyerek meydana göz gezdirdim. Kızını beslemek için bir adamı öldürmesini anlayabilirdim ama şimdiye kadar hep bireye odaklanmıştı, kolektife değil. Bundan onun sorumlu olduğuna inanmak istesem bile, mantık onun yapmadığını söylüyordu.

Edden, oğlunun sesi talimat sesine dönüştüğünde FIB grubundan ayrıldı. Bakışlarını Al'a dikerek yaklaştı. "Rachel, özür dilerim," dedi bakışlarını tekrar bana çevirirken. "Yasalar çerçevesinde çocuğun iyiliği için en iyi olanı yapacağım ama Mia için kendimi tehlikeye atmayacağım. Bundan sonra olmaz."

İtiraz edemeyecek kadar üşümüştüm, titriyordum. Glenn son bir talimat veriyordu ve adamlar suratsız görünüyordu. "Bebeği olan birini arayın, muhtemelen

Bir kadın, ama bir erkek ya da bir erkek ve bir kadın birlikte olabilir," diyordu. "Burada çok fazla bebek olmamalı."

Ivy kalçasını kaldırmıştı. "Yangını Mia çıkarmadı," dedi açık açık.

"Daha fazla vampir titreşimi mi?" Edden alay etti ve Al sırıttı.

"Bu şehirde birden fazla ölüm perisi var," diye devam etti Ivy. "Onu gördüm. Uzun boylu, uzun saçlı, korkutucu bir kadın. Etrafında güvenlik olması gerekiyormuş gibi giyinmiş. Asyalı değil. Her şeyden çok Maya'ya benziyordu. Çoğu insana Hispanik görünürdü."

Maya mı? Düşüncelere daldım, aklıma hemen Carew Kulesi'nin tepesi ve dün Edden'la yediğim öğle yemeği geldi. "Bu Bayan Walker," dedim nabzımın hızlandığını hissederek. "Edden, Mia burada olabilirdi ama Bayan Walker da buradaydı. Bu da çok mantıklı! Walker'ın her zamanki uğrak yerleri yok, bu yüzden bulabildiği her yerden besleniyor, kendini daha güçlü kılmak için sorun çıkarıyor."

Edden'ın yüzü düşünceliydi ama adamları harekete geçirmesi için Glenn'e el salladı. Koro halinde onaylayarak dağıldılar. Hava birden çok daha soğuk gelmeye başladı.

"Tabii ki Bayan Walker burada olacaktı," dedi Edden huysuzca, ama içinde bir şüphe notası duyabiliyordum. "Mia'yı takip ediyor. Eğer burada olmasaydı şaşırırdım."

Ivy içini çekti ve ağırlığını kaydırdı ama ben çok daha açık sözlü davrandım. "Lanet olsun, Edden!" diye bağırdım. "Neden bu konuda bu kadar dik kafalı davranıyorsun? O kadına o kadar mı vuruldun ki olaylara mantıklı bakamıyorsun?"

Duyuma mesafesindeki birkaç FIB personeli döndü ve Glenn'in gözleri kocaman oldu. Tıknaz adam sıkılı çenesini gevşetmeye zorlarken aniden gerildiğimi hissettim. "Sen de aynısını yapamayacak kadar aptal mısın?" diye karşılık verdi.

Birden Al'ın kolundaki kar tanelerini sessizce düzenleyerek mavi kelebeklere dönüştürdüğünü fark ettim. Ölüme mahkûm böcekler ondan sadece birkaç metre ötede ölmek üzere uçuyor, karla kaplanmadan önce kanatları kısa bir süre çırpınıyordu.

"Mia benim de canımı yaktı," dedim Edden'a, Al'ın iblis becerisi gösterisini birilerinin görebileceği endişesiyle. "Hoşuna gitse de gitmese de Holly büyüyüp

bir avcı olabilir. Onu ya bir dost ya da bir düşman yapabilirsin. Bunu bir düşünün."

Edden başını salladı, ceketinin fermuarını çekti ve uzaklaştı. "Onun gibi dostlarımız varken düşmanlara ihtiyacımız yok."

Bu, ondan duyduğum en saçma şeylerden biriydi ve ona ayak uydurmak için birkaç adım attım. "Bir insan gibi düşünmeyi bırak," dedim kabaca. "Bu artık bir insan dünyası değil. Mia'nın yaptığına dair elimizde hiçbir kanıt yok ama sen onu bu yüzden hapse atmaya hazırsın. Banshee'ler bölgecidir ve bence Walker hızlı bir çözüm bulmak ve Mia'yı dışarı çağırmak için sahneyi ateşe verdi."

Edden durdu. Bana bakmadan, gözleri toparlanmakta olan ambulans görevlilerini takip etti. Arkasında Al ilerliyordu ve Pierce da hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. "Rachel'ın mazlumun yanında yer alması hoşuna gitmiyor mu?" dedi iblis, sonra kolundaki minik mavi kelebek bahçesini fırçaladı. Yere doğru kanat çırpıyorlar, karla kaplı kaldırım taşlarına değmeden öldüler. "Bir gün onu öldürecek," dedi hafifçe, birini almak için eğilerek. "Ama bu gece değil," diye ekledi elimi ceketimin cebinden çıkarıp içine bir krizalit koyarken, soğuk parmaklarımı koruyucu bir şekilde onun etrafında kıvrırken.

Mavi krizalite bir göz attım, sonra da daha sonra ilgilenmek üzere ceketimin cebine soktum. "Edden..." diye yalvardım.

Yüzünü buruşturarak iç çekti. Beş adım ötede biri elinde bir pano ile onu bekliyordu. "Mia'ya hiçbir şey için söz veremem. Özellikle de şimdi. Rachel, evine git."

Dudaklarımı yaladım ve rüzgâr onları buza dönüştürdü. "Bunu onun yaptığını kanıtlayamazsın."

"Ben de Bayan Walker'ın yaptığını kanıtlayamam. Evine git." Tereddüt ettim ve o da, "Rachel, evine git!" diye bağırdı.

"Kötü köpek," diye fısıldadı Al benimle alay ederek ve yüzüm alev alev yandı. Pierce yanımıza kaydı ve hayaletin bana böyle davranmasından hoşlanmadığım için dişlerimi sıktım.

"Peki," dedim acı bir şekilde. "Ne istiyorsan onu yap." *Bu berbat bir yeni yıl.*
"Ivy, ben eve gidiyorum. Sen kalıyor musun?"

Ivy, Pierce'tan ıslıl ıslıl parlayan iblise baktı. "Ah, bir süre burada takılmamın sakıncası yok, değil mi? Glenn bir konuda fikrimi almak istiyor."

Suç mahalli sürtüğü, diye düşündüm acı acı, onun kalmasına izin verip benim gitmemi istemelerini biraz kıskandım. Al ve Pierce ile arabada yalnız kalmak istemiyordum ama ona el sallayarak veda ettim ve arkamı döndüm. Edden çoktan hışımla uzaklaşmıştı ve Glenn rahatsız bir şekilde Ivy'yi bekliyordu.

Sinirlenerek hepsine sırtımı döndüm ve yürümeye başladım.

Yirmi dokuz

Bu, arabamın arkasında ikinci kez bir iblisle karşılaşışımı ve ilkinden daha fazla hoşuma gitmemiştir. Al, Minias'ın olduğundan daha iğrençti, Pierce ile benim aramda öne doğru eğilerek kırmızı ışıkları ve gecenin bu saatinde ancak bir aptalın kullanabileceği insan ve Inderland varoşlarındaki kestirme yolları işaret ediyordu - gerçi yanında bir iblis varken güvenli olabilirdi. Kullandığı tılsıma rağmen küçük arabamda yanık kehribar kokusu yavaş yavaş artıyordu ama dondurucu geceyi içeri almak için camı açmaya cesaret edemedim. Isıtıcı açık olmasına rağmen Jenks hâlâ üşüyordu. Bırakın dikiz aynasında oturmayı, çantamdan bile çıkmaması gerekirdi.

"Ateş etseydin o ışığı yakalayabilirdin," dedi Al.

Arkamda kimse yoktu ve frene basmadan önce arabanın kırmızı ışığa doğru bir adım ilerlemesine izin verdim. Al'ın burnu koltuk başlığına çarptı ve Pierce'ın kendini ön panele yaslamak için uzattığı kolu sertleşti. Jenks'e özür dileyen bir bakış atarak, "Arabayı ben kullanıyorum," diye mırıldandım. *Ayak parmaklarım bu aptal topukluların içinde donuyor. Ne düşünüyordum ki?*

"Evet, ama bunu *düzgün* yapmıyorsun," diye itiraz etti iblis, hoşlandığımdan daha iyi bir mizahla. Arka koltuğa geçme konusunda bana hiç sorun çıkarmamıştı ama belki bu şekilde Pierce'ı daha iyi izleyebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, adam bana zarar vermeyecekti. Şu anda bile ona baktığımda yüzündeki sinirli ifade yerini endişeli bir umuda bırakmıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda "Cadı Hanım," dedi ve telefonum neredeyse hiç duyulmadan titredi.

"Bunu nasıl alacağını biliyor musun?" Çantama uzandığında Al'ın eline sert bir şaplak atarak sordum. İblis geri dönmüştü.

Kendisi gibi görünüyordu ve parmaklarım onun beyaz eldivenli, kalın eline çarptığında ses çıkarmıyordu.

Işık değişti ve köprüye yakın yerler buzlu olduğu için dikkatli sürerek ilerledim.

"Ona yardım edeceğim," dedi Jenks, çantamın içine çökerek. "Rachel'ın bunu kullandığını gördün, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Bir yıldır bizi gözetliyorsun."

Pierce çantamdan ince pembe telefonu çıkarırken kaşlarını çattı. "Bu güçlü bir numara değil," dedi öfkeyle. "Ve casusluk yapmıyordum. Rachel, açıklayabilir miyim?"

"Sadece üstünü aç, tamam mı?" Jenks söyledi ve ben de biraz daha nazik olması için kaşlarımı çattım.

Al, başını yaslayabileceği bir köprü oluşturmak için kollarının düz kısmını iki koltuğun üzerine koyduğunda yanık amber kokusu arttı. "İşi bittiğinde telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı.

Tekrar frene basarsam neler olabileceğini düşündüm. "Hayır. Oturman gerektiği gibi otur, yoksa alkolmetre için kenara çekileceğiz."

"Eğlencesi yok," diye mırıldandı ve arkasına yaslandı.

Daha rahat nefes aldım, Pierce'ın gitmesini diledim, böylece eve gidebilecek ve bu günü unutabilecektim. Ne büyük kayıp.

Arka koltuktan Al geldi, Pierce dikişi bulup kapağı açana kadar *Jeopardy!* melodisini mırıldandı. Tereddütlü hareketlerle telefonu kulağına götürmek istedi ama Jenks telefonun önünde durup ellerini kalçalarına dayayarak, "Ben Rachel'ın sekreteriyim. Tembel cadı şu anda meşgul. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Jenks!" Al kıs kıs gülerken ve Pierce dehşetle bakarken ben şikayet ettim, ama Jenks -her kim olursa olsun gerçekten duyabilen tek kişi- ciddileşmişti.

"Nerede?" diye sordu ve içime kötü bir his doldu, kalorifer açık olmasına rağmen beni üşüttü ve saçlarımın yüzümü gıdıklamasına neden oldu. Arkadan doğaüstü, tatmin edici bir kıkırdama geldi. Dikiz aynasından tek görebildiğim

Ayna, kırmızı keçi gözlü karanlık bir gölgeydi. İçimi korku kapladı. *Kahretsin, arka koltuğumda bir iblis var. Neyle oynuyorum ben?*

"İyi cadı," dedi Al, sesi hiçlikten geliyordu ve ben bir ürpertiye bastırdım. "Anlamaya başlıyorsun."

Jenks, "Ona söylerim," dedi ve ardından "sonlandır" düğmesine bastı. Pierce telefonu kapattığında sıçradım, sonra bir korna çalınca arabayı uygun şeride geri çektim.

Jenks ayağa kalktı, soğuk arabanın içinde ürkütücü bir şekilde karanlık görünüyordu ve üzerinden hiç toz kaymıyordu. "Arayan Ford'du," dedi, beni şaşırtarak; Edden ya da belki Glenn sanmıştım. "Mia'yla birlikte şehir merkezindeki bir kafede. Seninle konuşmak istiyor. Sanırım Bayan Walker onu epey korkutmuş."

Aman Tanrım. Başlıyor. "Nerede?" Dedim, gerginlik içimi düğümledi. Ivy. Ivy'yi aramalıyım.

Jenks güldü ve arabayı acı rüzgâr çanlarının sesiyle doldurdu. "Bana inanmayacaksın," dedi.

Önce arkamı, sonra önümü kontrol ettim. "Junior'ın yeri, değil mi?" Kuru bir sesle söyledim, sonra U dönüşü yaptım. Pierce elini gösterge paneline uzattı, uzun yüzü bembeyaz olmuştu ama Al bir milim bile kıpırdamadı, küçücük arka koltuğumda dimdik, tam ortada duruyordu. Araba çılgınca savrulup yeni yönünü bulurken bir korna daha çaldı. "Edden'in barikatını geçtik, değil mi?" diye sordum. "Bunu nasıl yapıyor! Kadının güçle arası iyi olmalı." *Aradığınız ölüm perisi ben değilim. Geçebilirim.*

Ben köprüden Cincy'ye ve alışveriş bölgesine geri dönerken Jenks, Pierce'a Ivy'yi arayıp FIB'ye haber vermesi için eşlik etti. Mia'nın pes ettiğinden çok şüpheliydim. Daha büyük olasılıkla, beladan kurtulmak için Remus'u feda ediyordu ve Junior'ın evine girdiğimizde gerginliğim arttı.

Çok kalabalıktı ama Al, Latince bir şeyler söyledi ve Vine'da trafikte önümü kesenlere ara sıra yaptığım harekete benzeyen bir hareket yaptı ve son park yerine girmeye hazırlanan Buick fikrini değiştirdi. Ford'un gri arabasını üç araç aşağıda gördüğümde nabzım hızlandı. Ivy. Ivy ve FIB'yi beklemeliydik ama bu çok geç olabilirdi.

"İkiniz de arabada kalın," dedim Jenks çantama atlarken ve ben de fermuarını çekerken. İblisin dışarı çıktığını bile görmedim. Bir an çantamı kapıp kapımı çarparak kapattım ve döndüğümde o oradaydı-

çok yakın duruyordu. Güvenlik ışıkları, özenle şekillendirilmiş ve kabartılmış saçlarında parlıyordu, çenesi gergindi ve iblis gözleri loş ışıktaki neredeyse parlıyordu. Tek kelime etmedi. Bekliyordu. Arabanın diğer tarafında Pierce indi ve bana endişeli bir bakış attı.

"Sana bir kahve getireyim," dedim Al'ı iterken. "O zaman yolumdan çekil." Pierce topuklu ayakkabılarımla kayarken dirseğimi tuttuğunda Al'ın beni takip ettiğini duymadım ama oradaydı.

Kapı şingirdadı ve dördümüz içeri girdik; ben Carew Tower restoran kıyafetlerimle, Al her zamanki kadife ve dantelleriyle, Pierce kot pantolonu ve çalıntı paltosuyla, Jenks de çantamla. Birinin düşünebileceği kadar çok bakış almadık. Yılbaşıydı ve geniş bir kıyafet yelpazesi vardı. Junior's Fountain Meydanı'ndan çok uzakta değildi ve şehir merkezindeki yangın ve ablukalar nedeniyle her yer kalabalık, sesler hızlı ve heyecanlıydı. Mia buradaysa, heyecanı iliklerine kadar hissettiğinden emindim.

"Rachel, bir dakikanı alabilir miyim?"

Jenks'i dışarı çıkarırken, "Şimdi olmaz Pierce," dedim. Peri ayağa kalktı, en yakındaki aydınlatma armatürüne doğru ağır ağır uçarken ve kendini sıcak ampulün yanına park ederken üzerinden tek bir toz zerresi bile çıkmadı. Bana başıyla onay verdi ama dirseklerini dizlerine koyup kamburlaştığından acı çektiği belliydi. FIB gelene kadar tek başımaydım. Daha da kötüsü, Al'a bakıcılık yapıyordum.

Eldivenlerimi ceplerime soktum ve sırada beklerken yeri taradım. Mia'yı mekânın tam ortasında, Remus'u bir yanında, Ford'u diğer yanında bulduğumda içimde bir adrenalın patlaması oldu. Holly onun kucağındaydı, bebek dinleniyordu, gözleri kapalı ve dünyayla barışıktı. Ford'un gözleriyle karşılaştım ve ayağa kalkıp bana bir sandalye bulmaya çalışmadan önce başıyla onayladı. O masa iki seri katille konuşmak için çok küçük görünüyordu.

Pierce koluma dokununca irkildim. "Cadı Hanım?"

"Bana öyle deme," diye mırıldandım, etrafımızdaki insanların farkındaydım. Burada çok fazla insan vardı. Birilerinin canı yanacaktı.

"Rachel, durumumun vahim görüldüğünü kabul ediyorum ama sana yardım etmeye hazırım."

Dikkatim tekrar ona yöneldi ve tanıştığımız geceyi hatırladım. Ahlaki ve etik standartları bir kenara bırakırsak, temelde bir koşucuydu. Hat çekemese bile yardım edebilirdi. Mia'nın bir şey yapabileceğini sanmıyordum.

Bu toplantıyı beni öldürmek için ayarlamıştı, bu yüzden muhtemelen en büyük tehdit Remus olacaktı. Onunla başa çıkabilirdim ve Mia hapisten kurtulmak için onu feda etmeyecekse en iyi iç çamaşırlarımı giyerdim.

"Dediğimi yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum ve sırtıttı, saçlarını Kisten'inkine hiç benzemeyen ama yine de bana onu hatırlatan bir şekilde gözlerinden savurdu.

"Yalnız değilsin," dedi, gözlerini Ford'un masasına dikerek. "Karmaşanı çözmene yardım edeyim, sonra konuşabiliriz."

Eli benimkine uzandı ve Al aramıza girdi. "İki grande latte, duble espresso, İtalyan karışımı," dedi tezgâhtara. "Köpüğü hafif, ekstra tarçınlı. Tam yağlı süt kullanın. Yüzde iki ya da yarım buçuk değil. Kaşınan cadım için bir tanesine bir shot ahududu koy."

Porselene koymuşlar, diye düşündüm, acaba iblisler kahvelerini sadece bu şekilde mi seviyorlardı? Minias da benzer bir şey sipariş etmişti, ahududu hariç.

"Bücürün meyve suyu kutusu olacak." Pierce'a döndü. "Bu seni daha büyük ve güçlü yapacak, değil mi küçük dostum?"

Pierce'ın çenesi sıkıştı ve mavi gözleri kısıldı ama hakareti yuttu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu tezgâhtar ve baktım ki Junior'ın ta kendisiydi.

"Espresso," dedim Jenks'i hatırlayarak. Çantamı sallayarak cüzdanımı çıkardım. Işık elbisemdeki parlıltıyı yakaladı ve tüm bunların ne kadar aptalca görüldüğünü düşündüm. En azından ayak parmaklarımın buzları çözülmişti.

"Hey," dedi Junior aniden, çantamdaki silahı görünce bir adım geri çekildi. "Senin hakkında bir şeyler duydum. Dışlanmışsın. Dükkânımdan defol."

Şok olmuş bir şekilde kafamı kaldırıp göz kırptım. *Daha yüksek sesle söyleyebilir miydi acaba?* Ama ruh halim hızla öfkeye dönüştü. "Bak Junior," dedim acı bir şekilde, safralarım kolay bir çıkış yolu bulmuştu. "Gerçekten istiyorum. Eve gidip köpük banyosu yapmak şu anda kulağa gerçekten harika geliyor." Sadece o, Pierce, Al ve muhtemelen Jenks'in duyabileceği şekilde yaklaştım. "Ama o *lanet* dükkânının ortasında oturan *iyi* insanlardan ikisi bir FIB memuruna saldırıdan, çifte cinayetten, alışveriş merkezinde isyan çıkarmaktan aranıyor ve bir numaralı şüpheliler

Bu gece Fountain Meydanı'ndaki yangında. Neden herkesi buradan çıkarmıyorsun, ben de icabına bakayım?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve bana bakıyordu. "Bana bir iyilik yap ve dışlandığımı unut," dedim içim titreyerek. "Kendin için düşün ve daha iyisi için bir şeyler yap? Ha? Bunu yapabilir misin?"

Kahvemiz hazırды ve tezgâha bir yirmilik bıraktıktan sonra Pierce'a meyve suyu kutusunu, Al'a da kâğıt bardaklardan birini uzattım. Tezgâhın arkasında üç kişi vardı ve bize şeytanmışız gibi bakıyorlardı. "Teşekkürler," dedim, üzerinde ahududunun büyük R'si olan içeceğimi ve Jenks'in espressosunu alırken titriyordum. Sinirlerimin böyle gevşemesinden nefret ediyordum. Al bunun komik olduğunu düşünüyor gibiydi.

Kahve kokusu Jenks'i aydınlatma armatüründen çekmiş gibi görünüyordu ve ağır bir şekilde omzuma düştü, saçımı ani bir şekilde çekerek dengesini yakaladı. "İyi misin?" Nefes aldım ve kanatlarını titretti.

"Sadece soğuk," dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım. Paltom da soğuğu kesmek için pek bir şey yapmıyordu. Rahat etmem için çok fazla giriş çıkış trafiği vardı, çoğunlukla içeride.

Masaya doğru giderken hepimizin sığmasının mümkün olmadığını fark ettim ve doğrusunu söylemek gerekirse, Pierce ya da Al'ı Mia ya da Remus'un yanında istemiyordum. "Jenks, sen ve Pierce insanları buradan çıkarabilir misiniz?" Bir taşla iki kuş vurmaya çalışarak sordum.

"Hayalet çocuğa bakıcılık yapmayacağım!" Jenks omzumdan haykırdı.

Pierce hızlıca ekledi: "Sanırım beni pek olası görmüyorsunuz, cadı hanım."

Mağazada hareketsiz durup döndüğümde ikisi de kaşlarını çatmıştı, paltom baldırlarıma çarpıyordu. Al gülümsüyordu. "Jenks, o kadar üşümüşsün ki toz almıyorsun," dedim endişeli görünmemeye çalışarak. "İnsanları buradan sessizce çıkarmam gerekiyor ve sen bunu yapabilirsin. Sana ihtiyacım olduğunda ısınmış olacaksın." *Umarım.* "O zamana kadar Mia aurama dokunursa bana haber ver."

Pierce Jenks'e kahvesini uzattım ve ekledim, "Sana telefonumu veriyorum. FIB buraya geldiğinde Ivy muhtemelen arayacaktır. Bana haber ver ve onlara buraya girmemelerini söyle, tamam mı?"

"Jenks bunu yapabilir," dedi isteksizce.

Bir elimi alnıma götürdüm, başımın ağrımaya başladığını hissediyordum. "Eğer haklıysam, şuradaki çirkin adam FIB buraya gelmeden çok önce tıslayacak. Yardımına ihtiyacım olacak ve o noktada testosteronunu serbest bırakabilirsin.

Bu arada Jenks sana Remus'un son yirmi yılını neyle geçirdiği konusunda bilgi verebilir, böylece sen de lekelenmezsin. Tamam mı?"

Pierce'a telefonumu uzattım ve bana alaycı bir ifadeyle baktığında Jenks'in kanatları şakırdarak canlandı. "Tamam," diye kabul etti peri, ihtiyatlı adama doğru zahmetli bir uçuş gerçekleştirdi, omzuna konmadan önce onu süzdü ve önden başlamasını söyledi.

İkisi gitti. Al'a döndüm ve iblis gülümsedi. "Al, neden iyi bir çocuk olup Pierce'ın buradan ilk çıkanların koltuğuna oturmuyorsun?"

"*Daha yakın olmak istiyorum,*" dedi ve gözlüklerinin üzerinden yan masadaki çifte baktı. Çıkışa doğru aceleyle ilerlerken sandalyeleri gıcırdadı ve Al oturdu, paltosunu düzenlerken titiz bir özen gösterdi.

Pekâlâ, tamam. Kiranı hak etme zamanı, diye düşündüm derin bir nefes verirken. Ford, Mia ve Remus'a yaklaşırken ceketimin bir düğmesini daha gevşetmek ve çantamdaki silahımın rahatlatıcı ağırlığını hissetmek için bir an ayırdım. Ivy muhtemelen Edden'a ihtiyatlı olmasını söyleyecekti, ama bu gayretleri sırasında altı FIB arabasının ışıklarını yakıp sirenlerini çalarak yanaşması beni şaşırtmazdı.

Mia uslu durmazsa bu iş çok çabuk bitecekti. Beni iki kez öldürmeye çalışmıştı ve Ford'a selam verip benim için çektiği sandalyeye oturduğumda endişelenmem gerektiğini biliyordum ama hissettiğim tek şey yorgundu. Edden'ın elinde arama emri olması ve onları şimdi vurabilecek olmam içimi rahatlatmıştı. İçkimin kapağını açıp yudumlarırken gözler üzerimdeydi. Sıcak, zengin kahve aşağı doğru kayarken omuzlarım gevşedi. Biraz çabayla hem kapıyı hem de tezgâhı görebiliyordum.

Ya Mia Remus'u feda edecek ve iyi biri olacağına söz verecekti ya da bu beni öldürmek için bir komploydu ama Ford'un durumu yanlış okuyacağını sanmıyordum. Bir çift korkuyla arkalarına bakarak çıkarken kapı şingırdadı ve Jenks bana uzaktan bir başparmak işareti yaptı. Kahretsin, bu iyi bir şeydi ve hayatta kalma ihtimalime karşı ne olduğunu aklıma not ettim. *Ahududulu İtalyan lattes mi?*

Gözlerim kâğıt bardağın kenarına dikildi. Remus'un yüz ifadesi hem kızgın hem de korkmuştu; dikkati benden Al'a gidip gelirken kötü bir kombinasyondur bu. Mia, küçük pembe kar tulumunun içinde uyuyan Holly'yi kucağına alırken tedirgin edici bir özgüvene sahipti. Saldırı ve olası bir cinayetten arandıklarını kimse tahmin edemezdi. Onu terk edecekti. Biliyordum.

onu. Aşk hakkında ne biliyordu ki?

"Mia," dedim başka kimsenin konuşmadığını görünce. "Yangını sen mi çıkardın?" "Hayır." Holly'nin uyanmasını önlemek için sesi yumuşaktı ve

yürümeye başlayan çocuğun
Elleri uykusunda hareket ediyordu. Mia'nın gözleri benimkilere sabitlenmiş, zaten gerçek olduğuna inandığım şeyle beni etkilemeye çalışıyordu. "Walker yaptı. Kendi şehrimi bana karşı kışkırtmaya çalışıyor. Sana onun düşen bir kütük kadar yetenekli olduğunu söylemiştim." Yüksek sesinde şok edici bir nefret vardı. "Holly'yi istiyor."

Mia kızını daha yakından tuttu ve çocuk daha rahat bir pozisyona geçti, dudakları uykusunda somurtuyordu. Remus'un elleri kenetlenmişti ve ellerinin gerginliğini fark ettiğimi görünce onları gözümün önünden çekti.

Ellerimi masanın altına koydum, dirseklerimi sabit tutarken sıçrama tabancamı çıkardım ve dizlerimin üzerine koydum. "Sen olduğunu düşünmemiştim," dedim onları rahatlatmak için. "Bayan Walker'ı durdurmaya çalışıyorum Mia ama seni yangında görmüşler. FIB artık yardım etmek için kendi yolundan çıkmıyor. İçeri gelmeniz gerekiyor. Birinin canı yanacak." *Benim gibi.*

Remus ayağa kalktı ve kalbim yerinden fırladı. "Gitmemiz gerek Mia. İnsanlar gidiyor."

Öfkeli adamın hareketinden yayılan hafif, küflü bir koku hafızamı gıdıkladı. Korku içime işledi ve donakaldım. Çimento gibi kokuyordu. Soğuk ve sert. Mia korkumu hissetti, duygularım içimden taşarken kadın neredeyse gevşedi. Ford da hissetti ama yüzünde memnuniyet değil, şaşkınlık ifadesi vardı. Korkumun Mia'dan değil, başka bir şeyden kaynaklandığını biliyordu ve ben de duygularımı bir kenara ittim. *Kisten. Kisten'den. Bunun için zamanım yok.*

Mia, Remus'u görmezden gelerek Holly'yi daha rahat bir pozisyona getirdi. Bebeğin gözleri açıldı. Sessizce baktı ve ben izlerken Holly'nin soluk mavi gözleri açılığın gözbebeği siyahına dönüştü. "FIB'ye soruşturmayı bırakmalarını söyledin mi?" Mia bana sordu.

Şaşırmış bir halde dikkatimi Holly'den çektim. "Ah, evet, ama birinin Tilsons için hapse girmesi gerekiyor. Onların evinde yaşıyordun. Bir FIB memurunu dövdün." *Beni iki kez öldürmeye çalıştı. Tanrım, burada ne işim var benim?*

Yanımdaki Ford sertçe yutkundu, herkesin duygularını hissediyor ve kendini ayırmakta zorlanıyordu. Bir doğruluk tılsımından daha iyiydi ama

Bir şeyler değişiyordu ve boştaki elimi fincanıma rahatça koyarak silahımı kavradım. "Mia, onlara işbirliği yapmaya hazır olduğunu söylememe izin ver," diye tekrar denedim. Mecbur kalmadıkça onu vurmak istemiyordum. "FIB'nin kaptanı üzgün olduğunu biliyor." *Yalancı, yalancı.* "Bayan Walker'ın Holly'nin velayetini almak için ne kadar ileri gideceğini biliyor." *Yandı gülüm keten helva.* "Oğlunun başına gelenler yüzünden kızgın ama güveninin bir işareti olarak içeri girersen, bunu görmezden gelecektir. Seni ve Holly'yi bir arada tutabiliriz."

Remus karısının üzerine eğildi ve kulağına tısladı: "İstediklerini elde etmek için yalan söylüyorlar, sonra da istediğin zaman sana yalancı diyorlar. Kızımın koruyucu aileden koruyucu aileye itilmesine, lekeli yataklarda uyumasına ve gerçek bir anne ya da babaya sahip olmadığı için dayak yemesine izin vermeyeceğim."

Holly'yle bunun olacağından şüpheliydim ve Mia uzanıp onun eline dokundu. "Remus, aşkım," dedi, gözleri benimkilerdeydi. "Bizi ele vermeyeceğim. FIB'in beni ciddiye alıp almadığını öğrenmeye çalışıyorum. Onları uyardı ve eğer gelirlerse, cevaplarını öğreneceğim."

Oh. Kahretsin. Kalbim küt küt atarken elimi masanın üstünden aşağı indirdim ve silahımı iki elimle kavradım. *Öldürücü güç gösterisinde bulunun ya da bulunmayın, eğer kıpırdarsanız ikinizi de indiririm.* "Bir düşün Mia... Sen yasaları çiğnedin. Ya toplumun cezalarına göre yaşarsın ya da toplumun dışında, terk edilmiş bölgelerde, artıklarla yaşarsın. Bu şehri senin yarattığını söylemiştin. Gerçekten terk mi edeceksin? Beni öldürmek sana yardım etmeyecek. Bu onları kızdıracaktır."

Ford ayağa kalktı ve Remus, Mia'nın omzunun üstündeki eli tarafından kontrol altında tutularak gerildi. "Bana kimseye zarar vermeyeceğini söylemiştin," dedi psikiyatrist. "Sana inanmıştım."

Mia Holly'yi telaşla salladı. "O zamanlar FIB'in bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum. Belli ki FIB, birçoğu ölene kadar dinlemeyecek. Ama dinleyecekler. Cadı dışlandı, cezasızlıkla öldürebileceğim bir pislik."

O bir deli! Çıldırılmış! Arkamda Pierce'ın döndüğünü hissettim. Hayatımda hissettiğim en ürkütücü şeydi ama yemin ederim döndüğünü hissettim. Bir anda Jenks önümdeydi ve sıcak parıltılar saçıyordu. "Ben olsam cezasızlık demezdim," dedi peri, bıçağını ona doğrultarak.

"Peri ile aynı fikirdeyim," dedi Pierce arkamdan.

Remus'un onları değerlendirmesini izledim ama Mia, "Sen de kimsin? Bir auranız bile yok!"

"Bana öyle söylendi ve eğer güçlü ve akıllı biriyseniz, ayağınızı çeker ve arkanıza bakmazsınız."

Holly inlemeye başladı ve Mia onu sallayarak bakışlarını Remus'a doğru kaldırdı. Arkamda, biri çıkarken botların takırtısını ve kapının şingirtisini duydum. Artık kendi istekleriyle gidiyorlardı ve mekân neredeyse boşalmıştı. Tezgâha doğru döndüm. Junior oradaydı, korkmuş bir şekilde bakıyordu. "İçişleri'ni ara," diye mırıldandım. Bu FIB için çok fazlaydı. İmkânı yok.

Remus gördü ve bir öfke çığılığı atarak Junior'a doğru koştu.

Silahım Remus'u takip ederek ayağa fırladım ama net bir atış yapamadım. Ford düştü, yoldan çekildi. Bir kadının nefesi kesildi ve masasının altına eğildi.

Junior'ın gözleri Remus'a dikildi. Korkusundan güç alan Latince bir kelime haykırarak bir çember oluşturdu. Remus tezgahın üzerinden atlamaya çalışırken çemberin içine düştü. Yere düşerken burnundan kan fişkırdı ve böğürmeye başladı. Pierce onun kolunu yakaladı ve Remus ona odaklanamadığı bir darbe indirerek sarsılmasına neden oldu. Dengesini yakalayan küçük adam başparmağını yaladı ve boksör duruşuna geçti. Kendini öldürtecekti.

Tekrar.

Pierce, "Gözlerindeki kanı akıt ve ayağa kalk ki seni Tuz Nehri'nde kürekle yukarı çekebileyim," dedi, sonra da devam etmem için yüzünü buruşturdu. Jenks de onu vurmam için bana bağıırıyordu. Ama artık çok geçti. Birini vurmadan diğerini vuramazdım.

"Onu öldürme, Remus," diyordu Mia sakince. "Sanırım o küçük adamı tanıyorum."

"Geri çekil, Rache!" Jenks dükkânın bir ucundan diğerine koşarak bağırdı. "Seni emmeye başlamadan önce!"

Ve Al gülüyordu, alkışlarken neredeyse grande lattesinde boğuluyordu.

Mia ayağa kalkarken bir sandalye gıcırdadı. Ondan ve Holly'den soğuk çimento ve küf kokusu yayılıyordu. Geri çekildim. Elim boğazıma kadar gitmişti, sanki orada soğuk parmaklar hissediyordum. "Beni öldürmek FIB'i durdurmayacak, Mia," dedim, Kisten'in katiline geri dönmek için harika bir zaman olduğunu düşünerek.

Mia ayağa kalktı, aramızda masa vardı, bebek ulurken Holly ona sıkıca sarılmıştı. Arkamda Pierce bir darbe aldığıında homurdandı ve bir şey yere düştü. "Yanılıyorsun," dedi, gözleri arkamdaki kavgada değil bendeydi. "Öldürmek

her şeyi durduracaksın. Remus, o ölü adamla oynamayı bırak ve cadıyı tut. Holly aç."

Aman Tanrım. Demek bu yüzden bana henüz dokunmamıştı.

Bir gümbürtü duyuldu ve Pierce tekrar inledi. Döndüğümde Pierce'ın bir masanın kalıntıları arasında duvara yığıldığını gördüm. Sırıtan Remus ellerini kavrayarak bana doğru geldi. Yer açmak için bir sandalyeyi kenara ittim ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Sinirlenerek namluyu yukarı kaldırdım ve nefesimi verir vermez tetiği çektim.

"Hayır!" Mia bağırdı ama küçük mavi plastik top tam göğsüne isabet etti. İksir gömleğini ıslatıp boynuna kadar sıçradı ve adam yere düştü. Adam masaya, oradan da yere düşerken dans ederek geri çekildim. Kahve her yere saçıldı. *Teşekkürler Tanrım.* Şimdi de Bayan Kaltak.

Kapı şingirdadı ve ben döndüm. "Kahretsin!" Mia'nın silueti pencerenin önünden hızla geçerken bağırdım. Ford onun arkasındaydı. Ne halt ediyordu? "Pierce? Jenks?"

Pierce ayağa kalkmış, Remus'un darbesinden dolayı başını sallıyordu. Jenks onun üzerine eğilmiş, başındaki kesiği durdurmak için ağır bir şekilde toz alıyordu.

"Jenks, olduğun yerde kal. Onlara biraz tuzlu su getirmelerini söyle. Onu indiriyorum." "Rache! Bekle!"

O benimle gelemezdi. Kolum kapıya çarptı ve kapı kırılarak açıldı. Naylon çoraplar dışında çıplak ayaklarım ve elimdeki silahımla peşlerinden koştum. Sol tarafta hızlı bir topuk sesi dikkatimi çekti. Derin bir nefes aldım ve karlı otoparka doğru koştum. Bir anda arabaları geçmiş ve kaldırıma çıkmıştım.

Soğuk çimento ayaklarımı uyuşturdu ve daha hızlı koştum. Nefesim kesildi ve bedenim bir saat boyunca devam edebileceğim bir ritme girdi. Koşarken yırtmaçlı elbisem yukarı doğru kalktı ve işlevsellik yerine modayı seçme aptallığının ayakkabılarımda son bulmuş olmasına sevindim. İleride, bir blok ötedeki ışıktaki en küçük hareket bana nereye gittiklerini söylüyordu. Tanrım, nasıl bu kadar hızlı ilerleyebilmişti?

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk feryat ediyordu, garip temposu bana koşan birinin kollarında tutulduğunu söylüyordu. Yardım edemedim ama onlara yetiştim. Ford'un silueti ışıktaki bir anlığına netleşti. Sonra ışığı geçtiler ve

gitmişti.

Onlara çarpmamak için yavaşlayarak takip ederken sıçrama silahımı kavradım.

Işığın altında durup etrafı dinledim. Her taraf karanlıktı. Şehrin her yerinde yeni yıl kutlamaları devam ediyordu ama burada, eski bir sanayi sitesinin eteklerinde hava karanlıktı.

Bir bebek ağladı ve soğuk metalin çatırtısını duydum.

Kalbim küt küt atıyordu, döndüm. "Ford?" diye seslendim. Cevap vermedi ve ben de koşarak sokağın sonuna gittim. Etrafı tel örgüyle çevrili küçük bir beton kulübe tek mantıklı seçenektir. Tel örgü kapısı kapalı olmasına rağmen, açıldığında bıraktığı izi karda görebiliyordum. Ayak izleri, normalde tertemiz olan karı işaretliyordu.

Daha da yavaşlayarak yaklaştım, ayaklarım soğuktan acıyordu. "Ford?" Fısıldadım, sonra çitlerle çevrili küçük bahçeye girdim. Bir köpek kulübesinden daha büyük değildi ve buranın şehrin elektrik veya telefon hatları için bir şalt merkezi olduğunu tahmin ettim.

Ama parmak uçlarımda durup yüksek pencereden baktığımda küçük oda boştu, parmak uçları soğuktan uyuşmuştu. Karda iki çift parmak izi vardı. Dudaklarımı yaladım. İçeri yalnız girmek gerçekten aptalcaydı. Kahvehaneye doğru baktım. FIB yok. I.S. yoktu.

Bekleyemedim. "Aptal," dedim paltomu çıkarmaya başlarken, sonra titreyerek elbisemi yukarı kaldırdım ve naylon çoraplarımı çıkardım, nereye gittiğimi bulmaları ve bilmeleri için uzun çitin üzerine astım. "Aptal. Sen aptal bir cadısın," diye mırıldandım ve titreyerek ağır metal kapıyı itip açtım ve içeri girdim.

Otuz

Nemli taş kokusu çarptı burnuma ve bu gece Mia ile Remus'tan yayılan kokuyu tanıdım. Buraya daha önce de gelmişlerdi ve hızla boş odanın arka tarafındaki geleneksel çelik kapıya doğru ilerledim. Kapı pervazı içeriden kırılmıştı ve bunun gerçekten yanlış olduğunu hissederek kapıyı çekip açtığımda aşağı inen bir merdiven gördüm.

"Aşağı," diye mırıldandım elbisemi yukarı kaldırırken. "Neden hep aşağıda?" Elimde silah, aşağı inerken kaba çimento duvarları hissettim. Yolun düz ve düzgün olduğunu gösteren çıplak bir ampul parlıyordu. Eğimli tavan boyunca sanki bina inşa edildikten sonra konulmuş gibi kablolar uzanıyordu. Adımlarım sessizdi çünkü yalın ayaktım ve ayaklarım eski ama yıpranmamış çimento üzerinde uyuşmuştu. Küf ve toz gibi kokuyordu.

İnsanlar konuşuyordu, sesleri net değildi ama yankılanıyordu. Küçük, kadınsı bir nefes sesi duydum ve sonra Ford bağırdı, "Mia! Sadece benim. Sorun yok. Sana yardım etmeye çalışıyorum. İçeri girmek zorundasın ama söz veriyorum Holly'yi senden almalarına izin vermeyeceğim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok," dedi Mia sıkıca. "Aşkısı asla dilememeliydim. Bu şekilde nasıl yaşıyorsun? O öldü. O cadı Remus'u öldürdü!"

"O ölmedi, Mia," dedi Ford. "Bu bir uyku tılsımıydı."

"Ölmemiş mi?" dedi Mia.

Acı dolu bir fısıltıydı ve Mia'nın kırılmaya hazır olduğunu düşünerek merdivenlerin geri kalanını hayalet gibi indim. Merdivendeki ampulün ışığı, yüksek güçlü bir el fenerinin kayan ışını tarafından bastırılmıştı. Yavaşlayarak merdivenin sonuna kadar süründüm ve ellerim sıçrama tabancamın üzerindeyken

kemerin etrafından baktı.

Yankılanan oda çok büyüktü, en az on beş metre yüksekliğindeydi ve güzel tonozlu tavanları vardı. Mia elinde fener benzeri bir el feneriyle ortada duruyordu -Ford onun önündeydi ve sırtı bana dönüktü. Sanırım duygularımı hissetmişti ama dönmedi.

Mia'nın arkasında iki yöne doğru uzanan batık bir tünel vardı. Bir metro tüpüne benziyordu ama raylar ya da raylar yoktu. Elektrik yoktu, bank yoktu, grafiti yoktu. Boş duvarlar ve toz kokan unutulmuş çöp parçalarından başka bir şey yoktu.

Mia'nın yüzü, duvarlardan yansıyan ışıktaki gururlu ve kararlıydı, yürümeye başlayan çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu ama kendisi de üzgün olduğu için boşuna uğraşıyordu. Kahve dükkânında fener yoktu. Üst kattaki küçük odada olmalıydı. Birden aklıma Mia ve Remus'un FIB ve I.S.'den kaçmak için şehrin altında bu şekilde dolaştıkları geldi. Tünellerin varlığından bile haberim yoktu ama Mia muhtemelen yapımlarına tanık olmuştu.

Mia'nın gözleri benimkilere kaydı ve duygularımın farkına vararak dışarı çıktım. "Remus iyi, Mia. Kendin teslim olmalısın."

"Hayır, vazgeçmiyorum" dedi, sesindeki meydan okuyan gurur bana vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Asla. "Burası benim şehrim."

Başımı salladım. "Her şey farklı." Yavaşça ilerledim. Burası buz gibiydi ve titreyerek daha da yaklaştım. Neredeyse top atışını kesinleştirecek kadar yaklaşmıştım. "Eğer içeri girmezsen, FIB her şeyi sana karşı kullanacak. Aptal gibi göründüklerini biliyorum ama değiller. İyi niyet gösterisinde bulunmazsanız Bayan Walker Holly ile birlikte gidecek." Mia'nın çenesi kalktığında durdum. "Mia, Walker'ın onu almasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim ama bana yardım etmelisin."

Mia başını salladı ve geri çekildi. Elindeki ışık soğuk duvarların üzerinde çılgınca sallandı ve Holly ağlamaya başladı. "Remus haklı. Eski yöntemlere geri dönüyorum. Onlar beni yüzlerce yıl hayatta tuttu. Bana Remus'u ver ve beni ve çocuğumu yalnız bırak, yoksa daha çok ölüm olacak. Uyarıldınız."

Mia bize sırtını dönerek tünelin siyah kemerine doğru ilerledi. Silahım

havaya kalktı ve Ford yoluma çıktı. "Mia!" diye bağırdı.

net bir atış için etrafından dolaşmaya çalıştı. "Geleceğini düşün."

"Benim *geleceğim* mi?" Sözleri soğuk, emperyalist bir havlamaydı ve üç metrelik düşüşün kenarında durdu. "Siz çocuksunuz! *Hepiniz* çocuksunuz! Bu şehrin doğuşunu gördüm, domuzların umarsızca koştuğu bir çukurken. Onu cahil ve küçük tutacak insanları ortadan kaldırarak büyümesine yardım ettim. Bu *benim* şehrim. Onu ben inşa ettim. Ne cüretle kanunlarınızı ve kurallarınızı bana dayatır ve bana gelecek hakkında ders verirsiniz! Ben kaçmıyorum. Yüzbaşı Edden'a söyle, eğer FIB beni takip ederse, oğlu hastane yatağında değil, tabutta olacak. Sen," dedi, çocuğu bir kalçasında ve elinde ışıkla, "bir hiçsin. İtlaf edilecek ve emilerek kurutulacak hayvanlarsınız. Ben hâlâ domuzların arasında yaşıyorum."

Silahımı ona doğrultmuştum ama o ağır kışlık paltoyu giyerken bir işe yaraması için yüzüne isabet ettirmem gerekirdi.

"Mia," dedi Ford en iyi psikolog sesiyle, "senin kadar yaşlı değilim ama senin anlayabileceğinden çok daha fazla kalp acısı ve sevinç yaşadım. Bunu yapma. Aşk denemeye değer. Bizi tanımlayan şeydir. Holly'ye olan aşkını hiçbir şey lekeleyemez. Ve sen onu seviyorsun. Sesin kadar net. Bu saflık biraz acı çekmeye değmez mi? Gurur yüzünden bunu kaybetme riskine girme!"

Arkamdaki merdivenlerden yumuşak ayakkabı sesleri geliyordu. Adrenalin yükselmişti ama gözlerimi Mia'dan ayıramıyordum. Şu anda Edden ya da Glenn için her şeyimi verebilirdim. Mia'nın gözleri arkamı takip etti ve istediğim on kişinin değil, sadece bir kişinin varlığını duyduğumda yüzü daha da kararlı bir hal aldı.

"Turn take it, Morgan, sen annemden de betersin," diye alay etti erkeksi bir ses. "Her zaman yanlış zamanda yanlış yerde ortaya çıkıp günümü mahvediyorsun."

Etrafımda döndüm. Elimde değildi. "Tom!" Silahımı artık kime doğrultacağımı bilemeden geri geri giderek haykırdım. "Defol git buradan. Mia benim künyem!"

Mia'nın kaşları çatıldı. Naylon çorabımı bırakan Tom, Ford'un yanına geldi, bandajlı elini beni uyarmak için uzattı ve asasını ölüm perisine doğrulttu, fantastik bir filmdeki kötü bir aktör gibi görünüyordu. İfadesi bu işten sağ çıkmayacağı kadar küçümseyiciydi. "Onu alabilirsin," dedi. "Tek istediğim bebek."

Mia'nın yüzü bembeyaz oldu ve her şey bir araya geldiğinde çenem düştü. Mia'yı getirmeye çalışmıyordu. Walker için çalışıyordu. O bir

Lanet olası bebek hırsızı. Onu sürekli suç mahallerinde bulduğumda beni gözetlemiyordu; ben onun çekimlerini bozuyordum.

Yüzüm yandı ve silahımın hedefini ona çevirdim. *Slime. Peki FIB şimdi beni nasıl bulacak?* "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dedim ama her şey apaçık ortadaydı. "Holly'ye dokunamazsın ve Mia'nın da sana yardım etmeyeceği kesin."

"Senin aksine Morgan, ruhumda biraz müstehcenlik olması umurumda değil," dedi suratsızca, kaşları çatılmış, asasındaki şeyin yasal olmadığını, üstelik onu rahatsız edecek kadar iğrenç olduğunu anlatmaya çalışıyordu. "Bayan Harbor şu merdivenlerden çıkacak ve o çocuğu ben kime söylersem ona teslim edecek." Topuklarıyla inişin kenarında duran öfkeli kadına çirkin bir gülümsemeyle baktı.

"Ve bir cep dolusu bozuk parayla çekip gidiyorsun, ha?" Onu daha iyi görebilmek için geri geri giderek söyledim. "Boyun eğdirme büyüleri iğrençtir, Tom. Keçinin dilini kendin mi çıkardın yoksa bunu yapması için birine para mı verdin?"

Tom'un çenesi sıkıştı ama kıpırdamadı. "Ne olacak Mia?" dedi. "Ya o merdivenleri tek başına çıkarsın ya da büyülenmiş gibi yaparsın."

"Lanet olası cadı," diye küfretti, saçlarının altından ona bakmak için başını eğdi. Yırtıcı bir hayvanın bakışıydı bu, gözleri siyah ve kasları gergindi. Mia, Holly'nin yanından kaymasına izin verdi ve ben de geri çekildim -yoldan çekildim; Ford da aynısını yapıyordu. "Onu alamayacaksın," dedi Mia, fenerini de yere bırakarak. Ellerini serbest bırakarak öne çıktı. "Bu çocuğu kan ve ölümle kazandım."

Oh, bu hiç iyi görünmüyor... Farkında olmayan Holly, ışığın düştüğü yeri okşadı, tombul elinin oluşturduğu gölgeden büyülendi ve onu yakalamaya çalıştı. Dizlerinin üzerine çökerek sürünmeye başladı, yankıları kovalıyordu. Gözlerimi aşağıya diktim. Rahat edemeyeceğim kadar yakındı. "Mia..." diye uyardım ama beni dinlemiyordu.

Mia'nın gözleri kısılmış ve duruşu değişmişti. Kendini yukarı çekerek, yüzü güzel ve sakin, vahşi ve merhametsiz, haksızlığa uğramış bir tanrıçaya dönüştü. O bir kraliçeydi, hayat ve ölüm veren biriydi ve gözleri kara kömür gibi parlıyordu. Çok kızgındı.

"Tom, dikkat et!" Mia, elleri çirkin pençeler gibi bükülmüş halde ona doğru atlarken bağırdım.

Tom panikledi ve Mia asayı ondan kolayca aldı. Merdivenlerin dibine sıçradı. "Çocuğumu beslemek için hepiniz öleceksiniz," dedi, Tom'un önünde dururken küçük görünüyordu. "Ve ben de sonsuza dek hayatınızı emmek için gözyaşı dökceğim."

"Mia! Dur!" Silahımı ona doğrultarak bağırdım. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim. Bebeğini almasına da izin vermeyeceğim. Sadece dur. Geri çekil ve bir yolunu bulalım. Söz veriyorum!"

Mia tereddüt etti, ya bunu düşünüyordu ya da hepimizi aynı anda öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Ciddiyim Mia," diye mırıldandım ve Tom'u kavrayışı titredi. Yüzünden boncuk boncuk ter akıyordu. Ölümüne ne kadar yakın olduğunu anlamıştı, onun zavallı kışını kurtarmaya gerçekten zahmet edip etmeyeceğini bilmiyordu. Açıkçası neden umursadığımı da bilmiyordum.

Holly sevinçle ciyakladı ve gözlerim ona kaydı. İçimi korku kapladı ve neredeyse koşacaktım. Yetişkinlerin öfkesinden habersiz, geçmişini nedeniyle öfkeye karşı bağışıklığı olan çocuk, değişen ışıktaki mutlu bir şekilde oynuyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve tünelin kavisli duvarında oluşturduğumuz gölgelere uzanırken büyüleniyordu. İnişin kenarındaydı. Sallanıyor, diye mırıldandı ve Mia'nın yüzü kararsızlıkla parçalandı. Kıpırdarsa Tom asasını almak için koşacaktı. Kımıldamazsa bebeği düşecekti.

"Ford! Hayır!" Pembe kar tulumu içindeki küçük kıza doğru hamle yaparken bağırdım. "Yakaladım seni," diye nefes verirken kız yere yığıldı ve Ford onu geri çekti. son anda. İkisi de Ford'un nefesinden çıkan bir nefesle soğuk zemine düştüler. Holly onun göğsüne çarptı, güvendedi. Ama Ford onu tutuyordu.

"Tanrım... Ford," diye nefes aldım, küçük kız ona bakıp bana gülümsediği gibi gülümsedi - auramı çekip ruhumu yemeden hemen önce. Hareket edemiyordum. Kımıldarsam Mia hepimizi öldürürdü.

Holly'nin tombul eli uzandı ve Ford'un yüzünü okşadı. Ford acı içinde soludu. Mia'nın gözleri memnuniyetle kısıldı. Öfkem alevlendi ve silahımı daha sıkı kavradım. Kahretsin, kimi vuracağımı bilmiyordum. *Belki kızı* ve boğazımı sıkarak silahımı ona doğru çevirdim.

"Hayır," diye nefes aldı Ford ve tetiği sıkkan parmağım gevşedi. *O iyi mi?*

Ford Holly'nin etrafında kamburlaşırken hepimiz ona baktık, derin bir nefes almadan önce bir spazm halinde titriyordu. "Gitti," diye inledi, kelimeler neredeyse hıçkırık gibiydi. Bizden habersiz, gözyaşları yorgun ve çizgili yüzünden aşağı akıyordu. "O değil Holly," diye fısıldadı, sesi bitkin geliyordu. "O benim. Gerisini sen al. Sen bir meleksin. Sen güzel, masum bir meleksin."

Nabzım hızla atıyordu. Mia şaşkınlık içinde Ford'a bakıyordu. Küçük kız onun yüzünü okşuyor, saat altı yönündeki gölgesinin başlangıcını hissediyor ve gevezelik ediyordu. Onu öldürmüyordu. O... Ne yaptığını bilmiyordum ama Ford'un gözyaşları acıdan değil, rahatlamadan kaynaklanıyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" Tom dedi ve bir çizgiye dokunduğunu hissettim.

Kahretsin, bir satıra bile dokunamadım. Bir kara cadı ile patty-cake oynuyordum ve elimde sadece bir uyku tılsımı mı vardı?

"Bilmiyorum." Dikkatimi Mia'ya yönelttim. "Belki de kendini kontrol altına almıştır."

Mia'nın dudakları aralandı. Belli ki kadın çocuğunu kucağında başka bir adamın tuttuğunu görünce afallamıştı. "Çok erken," diye nefes aldı. Onlara dönerken ayakları sürtündü. "Holly?"

Holly, Ford'un kollarında mırıldanıyor, sesin saflığı tepedeki kavisli, soğuk tavanda yankılanıyordu.

"O zaman sanırım artık sana ihtiyacım yok, değil mi?" Tom aniden söyledi.

Ley hattında bir düşüş hissettim. İçgüdülerim devreye girdi. Silahımı çevirdim ve tetiği çektim. Küçük mavi bir top Tom'un göğsüne tam isabet etti ama artık çok geçti. Kötü yeşil bir top çoktan havalanmıştı.

"Yere yat!" diye bağırdım, sonra yeşil parıltılardan oluşan bir patlama saçlarımı geriye iterken sert betona düştüm. Kulaklarım acıdı ve Mia'nın kendini yerden kaldırdığını görmek için baktım. Ford baygındı, parıldayan yeşil bir pus aurasını işaretliyordu. Görünüşe göre Tom'un büyüü. Tom da hareket etmiyordu. *Tag, sen osun.*

Kendimi yukarı iterek Mia'ya doğru ilerledim ve tam karnına bir yan tekme indirdim. Çarpmanın etkisiyle düştüm ve kadın duvara doğru itildi. Kafası betona çarptı ve yere yığıldı. *Hoppala. Benim hatamdı.* Ama lanet olsun, bu iyi hissettirmişti.

Ford'a döndüğümde yeşil ışıltının kaybolduğunu ve Holly'nin

yanında, vücudunun kıvrımlarında ağılıyordu. Ford yüzünü betondan kaldırdı ve içime bir rahatlama yayıldı. O yaşıyordu. *Şükürler olsun Tanrım*. Ayağa kalktım ve ceketimi düzleştirdim, yeni bir sıyrık ve muhtemelen sabah başka bir çürüğün akacağı ağrıyan elimi ovuşturdum. Ama iş bitmişti. Geriye kalan tek şey paspaslamaktı.

Bebeğini mi kaçıracaktı? Mia'yı ayağımla ters çevirirken titreyerek düşündüm. Elimdeki silaha bakarak, onu zapt edecek bir çember oluşturmamı için kalan birkaç uyku iksirimden biriyle ona vurmayı düşündüm. Ama eğer ona bir sarsıntı verdimsem, tılsım onu komaya sokabilirdi. FIB beni yakalayana kadar onu yırtıcı bir hayvan gibi izlemem gerekecekti. Ve Mia bir yırtıcıydı. Lanet bir kaplan. Timsah gözyaşları döken bir timsah.

Annesinin yüzünü okşamak ve bebek gözyaşları dökmek için emeklediğinde Holly'ye "Orada kal tatlım," diye fısıldadım. Ona yardım edemedim. Tanrım bana yardım et, neden kendimi bu kadar kötü bir adam gibi hissediyordum?

Tahtanın çimento üzerindeki yumuşak sürtünmesi fısıldadı ve silahımı doğrultarak döndüm.

Tom sadece uyanmakla kalmamıştı, aynı zamanda hareket ediyordu ve sargılı eliyle asasını yerden alıp, her hareketinde nefret olan yırtık perçeminin altından bana bakarken ona bakakaldım. Ona vurmuştum. Ona vurduğumu biliyordum! Bu hiç adil değildi!

"Anticharm teçhizatı," diye açıkladı burnunu ovuşturup kanı silerek. "O meşhur küçük mavi uyku tılsımını etkisiz hale getirecek bir şey olmadan sana karşı gelebileceğimi mi sanıyorsun? Çeşitlendirmen gerek Rachel."

Gözlerim kısıldı ve tutuşum değişti. "Gözüne vurursam muhtemelen canın yanar," diye tehdit ettim.

"Sakın. Kımıldama," dedi ve ben donakaldım. Bu asa çok daha tehlikeliydi. Holly'nin başıboş olduğunu görünce gözleri memnun bir parıltıya büründü.

"Tom," dedim, başımı sallayarak uyardım. "Aptal olma. Holly'yi Walker'a verirsen Mia seni öldürür."

"Sanırım sana benden daha çok kızacak," dedi asayı hünerli bir şekilde çevirerek. "Ya da en azından onunla işim bittiğinde öyle olacak. Geri çekilin. Çocuktan uzak dur."

Elimde hiçbir şey yoktu. Belki onunla ölene kadar konuşabilirdim. "Bu kötü bir fikir," dedim ben uzaklaşırken, o yaklaştı ve beni Holly'nin yanından itti.

onun varlığıyla. "Bunu bir düşün. Bundan kaçamayacaksın ve kaçarsan da uzun süre hayatta kalamayacaksın."

"Sanki iyi bir fikirle kötü bir fikri ayırt edebiliyorsun da," dedi ve asasıyla geri çekilmemi işaret etti. "Eğer bir insan çocuğa dokunabiliyorsa, ben de dokunabilirim," diye ekledi onu kucağına alırken.

"Tom, yapma!" diye bağırdım ve Holly ürkütücü bir zevk ve haz çılgılığı atarak beni iliklerime kadar ürpertti. Adam kaskatı kesildi. Gözleri büyüdü ve ağzı sessiz bir çılgılla açıldı. Dizlerinin üzerine çöktü ve çocuğu elinden almak için gerildim, ancak ondan parlak bir güç dalgası patladığında geri çekilip sinmek zorunda kaldım. Göremiyordum -gözlerim görmüyordu- ama oradaydı. Hissedebiliyordum ve derim karıncalanıyordu, sanki binlerce yaz çöken odanın boğucu karanlığında üzerime baskı yapıyormuş gibi.

Tom'un acı çılgılığı kavisli tavanda yankılandı ve binlerce kez tekrar geldi. Holly elini Tom'un yanağına bastırıp onu kendinden geçirirken, Tom sırtüstü uzandı.

"Holly, hayır!" Silahımı hatırlayarak Holly'ye nişan aldım ve tetiği çektim. Biri koluma vurduğunda top çılgına döndü.

Al'ı gördüğümde şok olup geri çekildim. Pierce onun arkasındaydı, korkmuş görünüyordu ve bu beni iliklerime kadar ürpertti. "Ne yapıyorsun sen?" Şok olmuş bir halde sordum.

Ama yeşil kadifesi ve kırmızımsı teniyle iblis sadece gülümsedi. "*Celero inanio*," diye fısıldadı ve aniden ısınan silahımı düşürerek irkildim.

"Kahretsin Al," dedim elimi sıkarken sinirli bir şekilde. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni hayatta tutuyorum, kaşınan cadı." Pierce'a arkasından uyarıcı bir el uzattı ve adam geriye doğru sallandı. "Olduğun yerde kal yoksa anlaşma iptal olur ve gerçekten ölürsün."

Anlaştık mı?

Tom acı içinde inledi. Kara bir cadı olması umurumda değildi. Kimse bu şekilde ölmemeliydi. Al ya da Pierce'ın yardımından ümidimi keserek ona yardım etmek için koştum ama Al bana çelme takınca düştüm. Nefes nefese düştüm ve başımı yeterince hızlı çevirmediğim için yanağım çimentoya sürtündüğünde acı dünyayı beyazlattı. Baktım

ayağa kalktı, hareketsizliğe şok oldu.

Tom'un hayatı, diye düşündüm çaresizlik içinde, saçlarımı gözlerimden silerken. Holly beni almaya çalıştığı gibi onu da alıyordu. Oda Tom'un ruhunun gücüyle titreşiyordu, hayatını ölçen gizli bir kalp atışı. Aurası emilirken ve ruhunu iradesine bağlayacak hiçbir şey kalmadığında bunu hissedebiliyordum. Ve soluyordu.

Arkamdaki yumuşak bir sürtünme tek uyarımdı ve Al beni kabaca yukarı çektiğinde tekrar bağırdım. Sırıttı, Mia'nın fenerinin ışığında yassı, blok halindeki dişleri parlıyordu. "Çok geç," dedi, ürkütücü bir coşkuyla izlerken gülümsüyordu, kara cadının ölümü karşısında neredeyse salyaları akıyordu ve Al'ın bir borcunu tahsil etmek için mi burada olduğunu merak etmeme neden oluyordu. "Çok geç ve mükemmel zamanlama."

Ford baygındı, odadaki duygular onu dizlerinin üzerine çökertmişti. Hava beyaz ışıklı düşüncelerle çarpıyordu, farkındalığının sınırında bir ömür boyu fısıltıyla yapılan konuşmalar. Ama kayboluyorlardı. Tom tamamen yere yığıldığında Holly sevinçli bir çığlık attı. Kafamın içinde yankılanan siyah nabız unutulmaya yüz tuttu ve ben sendeleyerek farkında olmadan Al'ın içine doğru geri itildim. Küçük çocuk beceriksizce ayağa kalktı ve diz çökmüş annesine doğru yalpaladı, şimdi gülümsüyor ve kollarını ona uzatıyordu. Tanrı yardımcımız olsun. Tom ölmüştü. Mia uyanıktı. Ve Holly yürüyordu.

"Bırak gideyim, Al. Onu... almalıyım," diye yarım yamalak bitirdim. Ama neyle? Sıcak muhtemelen silahımdaki uyku tilsimini patlatmıştı.

Geri çekilmeye çalıştığımda iblisin kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Henüz değil," dedi ve ben onun pençesinde kıvrılırken koluma bir acı saplandı. "Bir şeye ihtiyacım var."

Kalbim küt küt atarak ona baktım. "Neye ihtiyacın

var?" "Buna."

Beklenmedik bir şekilde bana doğru savurdu ve başım geriye doğru sallandı. Kulaklarım çınladı ve sendeledim. Pierce itiraz etti ama düşerken beni yakalayıp kucaklayan boynuma değen kadifenin pürüzsüz, temiz dokunuşuydu. "Çok üzgünüm, kaşınan cadı," dedi Al beni yavaşça yere bırakırken. Yanık kehribar ve küf kokusu beni hasta etti ve odaklanmaya çalıştım. Başım dönüyordu, başım dönüyordu.

Soğuk sırtımdan sızıyordu, paltom beni sıcak tutmak için çok az şey yapıyordu. Yanımda diz çöken Al'ın elindeki parlak altın bıçağı gördüğümde bir an paniğe kapıldım ama çaresizdim. Al yanağıma küçük bir şaplak attı.

Acıdı ve onu etkisiz bir şekilde ittim.

"Sen bir fırsat kaynağısın," dedi, bileğimi tutarken harika bir ruh hali içinde. "Bunu asla planlayamazdım, kaşıntılı cadı, ama iyi şeyler seni bir köpek yavrusu gibi takip ediyor gibi görünüyor."

İyi mi? Merak ettim. Çıldırılmış mıydı? "Ne yapıyorsun..." diye nefes nefese kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım.

Bıçağı geçici olarak dişlerinin arasına koyan Al, ceketinin cebinden benden aldığı siyah iksir şişesini çıkardı. Bıçağı ağzından çıkardığında, "Biraz kanına ihtiyacım var, aşkım," dedi. "Benim için hazırladığın mükemmel tılsımı harekete geçirecek bir şey."

Pierce'ın büyü mü? İksiri bir kenara bırakıp bıçağı aldığı anda içimden panik geçti. Arkasında, Pierce ellerini yumruk yapmış duruyordu, belli ki üzgündü ama bir şey yapmayacaktı. "Dur," dedim, sonra bıçağın buz gibi acısıyla sarsıldım. "Al, dur!" Bileğimi ondan çekmeye çalışarak bağırdım.

Al ayağa kalktı. Peşinden gitmeye çalıştım, ama boğazıma çizmeli bir ayak dayadı ve yukarıya doğru yükselişim bir hırıltı ve bacaklarımın çırpınmasıyla son buldu.

"Efendinin ayrıcalığı," dedi içinde üç damla kan bulunan iksiri döndürürken. "Yaptığın her büyüye sahip çıkabilirim. Bunu daha önce de konuşmuştuk." Başını eğerek fûme gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Kadeh kaldırır gibi iksiri havaya kaldırdı. "Benim."

Ayağını kaldırdı ve ben nefes nefese kaldım, elimi boğazıma götürüp doğruldum.

Parmağım zonkladı ve baktım, parmak izimin kapalı halkasının tam ortasından kestiğini gördüm. Tılsımı doğru yapmıyordu. İçi oyulmuş bir taşın içine dökülmeli ve dağılmasına izin verilmeliydi. Benim iksirimi kullanıyordu ama ne için?

"Ne yapıyorsun sen?" Tom'un cesedini çekip iksiri cesedin ağzına boşalttığı anda gerçekten dehşete düşerek "Ne yapıyorsun?" dedim. Onu diriltmeye mi çalışıyordu?

Al cesedi bıraktı ve gösterişli bir hareketle döndü. "Tanıdık olarak bir ceset alamam. Bu ne kadar kaba olurdu? İnsanlar konuşur. Ve sen de zamanını boşa harcadığına göre, gerçek bir tanıdığa ihtiyacım var. Sağ ol canım. Bu iyi olacak. Gecenin geri kalanının tadını çıkar. Bu benim. Önceden var olan bir anlaşma, görüyorsun. Bu bir kapkaç değil, kaşıntılı cadı." Ve güldü.

Elimi karnıma götürerek ayağa fırladım. Al iksirimi kullanıyordu, ama ne için?

"Ta, aşkım," dedi ve hınzır bir gülümsemeyle Tom'u kendine doğru çekip gözden kayboldu.

Tom'u aldı. Lanet olsun, Tom'u kaçırdı! Ve sanırım ölmesini engellemek için benim iksirimi kullandı. "Al!" Bunu benim tılsımım yaptığı için paniğe kapılarak ağladım. Bu benim hatam değildi! Kara büyüyle oynarsan, bedelini ödersin.

Işık değişti ve döndüğümde aşağıda bilinçsiz bir FIB ajanı ve son derece kızgın bir ölüm perisiyle yalnız olduğumu gördüm. Pierce gitmişti. Bir yığın giysi ve çalınan palto onun nerede olduğunu işaret ediyordu ve Al'a lanet ettim, iki cadıyı da kapıp gittiğini düşündüm, görünüşe göre Tom sözünü tutmaktan daha önemliydi.

Mia Holly'yi kalçasına yaslamıştı ve çocuk annesininki kadar siyah, ölümün kendisi kadar masum ve acımasız gözlerle beni izliyordu. Geri çekilerek artık işe yaramayan silahıma baktım. Daire çizemiyordum ve bir ölüm perisinin peşinden desteksiz -ya da daha iyisi, kızgın- koşmak beni kışkırmadan ısıracaktı. Ama bu gece dışarı çıkma amacım Al'ı insanları kaçırmayı bırakmaya ikna etmekti, dünyayı kötü bir gün geçiren bir banshee'den kurtarmak değil.

"Bu olaydaki rolün yüzünden öleceksin," diye hırladı kadın.

"Yardım etmeye çalıştım," dedim Ford'un gömleğinin arkasından tutup onu ulaşamayacağı bir yere sürükleyerek. Bilinci yerindeydi ama henüz kendi gücüyle oturamadığı için yardım edemeyecekti.

"Yalnızsın," dedi kadın, Holly'nin elinden kayıp gitmesine izin vererek.

"Yani?" Aptalca bir sesle "Yani" dedim, sonra kadın ellerini kavrayarak öne atılınca nefesim kesildi ve geri çekildim.

"Rachel!" Ford bulanık bir sesle bağırdı ve ben tökezleyerek bacaklarına takıldım.

Yere düştüm, Mia üstümdeydi.

Yere düştük. Nefesim kesildi ve çılgınca bir çizgiye dokundum. Ley hattının ısısı korunmasız nöronlarım ve sinapslarım üzerinde aniden yanarken acı beni vurdu ve elleri yüzüme dokunduğunda, auram ruhumdan çekilirken çığlık attım. "Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun!" Çığlık attım

meydan okurcasına. "Devam et," diye nefes nefese kaldım.

"Lanet olası günümü... gün et."

Dişlerini gösterdi, benden birkaç santim uzaktaydı. Nefesi nefes nefese geliyordu, bakışları vahşiydi, vahşi bir içgüdüyle ateşlenmişti. Ama Ivy ile savaşıyordum ve bu beni korkutmuyordu. Hat içimde uğulduyordu ve ben de ona izin verdim. Her şeyi yapmasına izin verdim.

Mia çılgılık attı. Tırnakları çeneme battı, çektiği ıstırap sesi gibi içimde yankılandı ve üzerimizdeki kavisli taş tavanda yankılandı. Tekrar çılgılık attı ve ben dişlerimi sıktım, beni yaksa bile hattı bırakmayı reddettim. Güç onun içine akıyor, zihnini ve bedenini yakıyordu ama o bırakmıyordu. Soğuk tozun ve unutulmuş havanın kokusu içimi doldurdu ve sonra gözleri işkenceye karşı açıldı.

İhanet günahından daha kara olan bakışlarını benimkilere dikti, acıdan nefes nefese kalmıştı. "O kadar kolay olsaydı," dedi, açıkça acı çekerek, "yirmili yaşlarıma gelmeden ölmüş olurum."

Bir an şüpheye düştüm ve bunu hissederek saldırdı.

Sanki dünya tersine dönmüş gibiydi. Tuhaf bir baş dönmesiyle, ince auramı benden kopardı. Çekmekte olduğum ley hattı tamamen ham ve filtresiz olarak bana çarptığında acı içimde parladı. İçgüdülerimle onu iterek sarsıldım ama o beni yakaladı ve yere yapıştırdı. Hat hâlâ akıyordu ama onun da canını yaktığı için bırakmadım. Acı alnına kazınmıştı ve ter boncuk boncuk birikmişti. Nefes nefese kaldı ve nefesini tuttu.

Acısının ardında, ruhumun onun içine kaydığını ve gücümün de onunla birlikte gittiğini görebiliyordum. Eğer ruhumu almasını engelleyemezsem, çizgi olsun ya da olmasın beni öldürecekti.

"Rachel..." Kulaklarımdaki uğultunun arkasından duydum ve sonra biri bizi ayırdı. Mia'nın tutuşu, o geriye düşerken koptu. Tünelin serin havası bana çarptı ve hattın gücü bumerang gibi bana geri dönerken inledim. Nefes alamayınca kendi içime kıvrıldım ve acı içinde kıvranarak karnıma doğru yuvarlandım. Yüzüm tozlu çimentoya sürtündü ve sanki ruhumu bulmama yardım edecekmiş gibi havayı içime çektim. Hâlâ ruhum vardı. Hala auramın bir kısmı vardı, yoksa ölmüş olurum. Öldüğümü düşünmüyordum. Canım çok yanıyordu.

Ancak şimdi ipi bıraktım. Gelen güç kesildiğinde acı dolu bir hıçkırık içimden kaçtı ve düşünebilmem için beni yeterince itti, ama yine de canım yandı. Güç kaslarımdan sızıyor, hareket etmeye çalıştığımda onları kasıyordu. Uzaktan Holly'nin ağladığını duyabiliyordum. Ya da belki de bendim.

"Özür dilerim Mia," diyordu Ford belli belirsiz, ben tozu yutmadan nefes almaya çalışırken. "Bir insana verebileceğim tüm şansını veriyorum sana. Holly iyi olacak. O-"

"Onu bana ver!" Mia çığlık attı, çığ sesi farkındalığımı tırmalıyordu. Başımı çevirdim ve gözlerimi kıldım. Canım yanıyordu. Tanrım, bu kadarlık bir şey yapmak bile acı veriyordu ama onları buldum. Ford Holly'yi tutuyordu, genç kız öfkeli annesine göz kırptıyor ama üzölmüyordu. Ford'un elinde sıçrama silahım vardı ve Mia'yı uzak tutuyordu. Tılsımlar patlamamış olmalıydı, yoksa silahı alırken kendini bayılabilirdi. Tom bebeğı tutamazken onun nasıl tutabildiğı beni aşırıyordu.

"Holly, al onu!" diye bağırdı banshee ve Ford onu daha yükseğe kaydıldı. kalça.

"Öyle," dedi adam, yüzü duygusallıktan allak bullak olmuştu ve sonra yüz ifadesini sakinleşmeye zorladı. "Benim olan dışında her şeyi benden alıyor. İimde kendiminkinden başka hiçbir düşünce yok. Ve Mia, sen bir suçlusun. Toplumumuzun oluşmasına yardım ettin ve kurallarımıza göre yaşayacaksın."

"Hayır!" diye uludu, sonra da saldırdı. Fenerin parıltısı, yere düşerken gözlerime kırmızı bir ışık olarak yansıdı. Başımdaki acı neredeyse bayılmama neden olurken görüşüm griye döndü. Ya öyleydi ya da ışık bozulmuştu. İnleyerek, görmedim ama sıçrayan top silahımın pufunu ve yere çarpan birinin gümbürtüsünü duydum.

"Her şey yolunda," diye fısıldadığını duydum Ford'un, Holly'yle konuştuğunu belli etmek için sesi tizleşmişti. "Annen iyi. Bir süre uyuyacak. Ve onu her gün göreceksin, Holly. Söz veriyorum. Onunla kal. Ben hemen döneceğim."

Nefes alamıyordum. Göğsüm çok kötü ağrıyordu.

"Rachel. İyi misin?" Ford'un sesi kalp acısıyla ağırlaşmıştı ve beni ters çevirip başımı soğuk betondan kaldırdığını hissettim. Erkeksi parmakları yüzümde gezindi ama gözlerimin açık olup olmadığını anlayamadım. Çok üşümüştüm ve şiddetli bir şekilde titreyerek acımı daha da artırıyordum.

Gözyaşlarımı silerken ellerindeki toz nemli bir kuma dönüştü ve ıslak çimento kokusu yükseldi. Düşüncelerimin arasından süzölüp acımla karışarak bir bulamaç haline geldi. Geçmişimde mi yoksa şimdiki zamanımda mı olduğumu bilmeden nefes aldım. Bilincimi kaybediyordum. Her şeyin kapandığını hissedebiliyordum. Işık gitmişti ve göremiyordum. Ama biri beni tutuyordu ve soğuk çimento gibi kokuyordu.

"Kisten?" Ciğerlerimi çalışmaya zorladım. Kisten'in teknesindeki biri böyle kokuyordu. Eski, terk edilmiş çimento gibi. Karşı koymaya çalıştığımda bileklerimi tutarak beni kendine çekti. "Gitmemiz gerek!" Hıçkırarak hıçkırarak ağladım ama o sadece beni göğsüne bastırarak benimle birlikte ağladı, hatırlamamı, bana sahip olduğunu ve yalnız hatırlamama izin vermeyeceğini söyledi. Beni geri getireceğini.

Çimento kokusu içimi doldurdu, bir anıyı varlığa çekti. Islak taş ve toz kokusu tarafından çekilerek acı verici bir şekilde içime aktı. Ve panikledim.

Kaçmak zorundaydık! Vampir geliyordu ve hemen gitmeliydik. Kisten'den ayrılmak için çabaladım ama o beni sıkıca tuttu, gözyaşlarımı silerken sesi hayal kırıklığıma karıştı. Bir anım su yüzüne çıktığında sarsıldım. Kisten gözyaşlarımı silmişti. Benimle birlikte gitmedi ve artık çok geçti.

Düşünemiyordum, o lanet toz düşüncelerimi kaplıyor, geçmişimi ve şimdimi birbirine karıştırıyordu. Düşünemiyordum. Burada mıydım yoksa Kisten'in teknesinde mi? Ağlıyordum. Onu kurtarmaya çalışmışım ve o da beni sevmişti. Ama bir fark yaratmamıştı. Yine de ölmüştü. Ve ben yalnızdım.

Yalnız değilim, zihnimde yankılandı. Git hadi. Seni geri getireceğim.

Unutulmaya karşı savaşırken bile gözyaşlarım aktı ve zihnim isyan ederek beni toz kokusu, acı hissi ve fedakârlığın acısına dönüşen aşk duygusunun tetiklediği, zamanda bir anlığına kaybolan bir anıya bıraktı.

Kalbim çarptı ve gözlerimi kapadım, düştüm.

Otuz bir

Seni piç kurusu!" aresiz gözyaşlarını silerek ve adrenalinden titreyerek Kisten'le yüzleştım, mavi gözleri onu Ohio Nehri'nin bu küçük durgun sularında bulduğum için sıkıntıyla kısılmıştı. "Vampir yasalarının ne dediğı umurumda değil, sen bir kutu şeker değilsin. İhtiyacımız olan her şey bende var. Arabam otoparkta. Sadece kılık değıştirme tılsımını tak ve buradan defolup gidelim!"

Ama Kisten parlak mavi gözleriyle bana gülümsedi ve titreyen elini gözümün altından geçirerek kuruyan tenimin serin nefesini bıraktı. "Hayır aşkım," dedi sahte aksanından tamamen arınmış bir sesle. "Toplumumun kuralları dışında yaşayamam. Yaşamak da istemiyorum. Onların arasında ölmeyi tercih ederim. Benim bir aptal olduğumu düşündüğün için üzgünüm."

"Aptallık ediyorsun!" Ayağımı yere vurarak bağırdım. Tanrım, daha güçlü olsaydım onu bayılıp sürükleyerek götürürdüm. "Bunun için bir sebep yok!"

Kisten kaskatı kesildi ve gözleri omzumun üzerinden geçtiğinde, teknenin o çok ince hareketini ve su sesini hatırladım. Vampir kokusu yoğun bir şekilde yükseldi ve sırtımı Kisten'in göğsüne yaslayarak döndüm. enem titredi ve çenemi sıktım.

Kisten'in katili iri bir adam değildi. Kisten muhtemelen adil bir dövüşte onu alt edebilirdi. Böyle bir şey olmayacağını biliyordum. Gözleri kana susamışlıktan simsiyahtı ve ellerinde belli belirsiz bir titreme vardı, sanki kendini tutuyor, son çekilişin tadını çıkartıyordu. Gözlerinin kenarlarında belli belirsiz kırışıklıklar vardı. Takım elbisesi seksenli yıllardan kalma gibiydi ve kravatı geniştı, gömleğinin içine tıklıtmıştı. Bir ölümsüz için özensiz ve demode görünüyordu. Ama acıkmıştı. Görünüşe göre kana susamışlığın modası hiç geçmemişti.

"Piscary cadının tadına bakabileceğimi söyledi," dedi ve yumuşak agresif sesinin altındaki öfkeli acılık karşısında yutkundum. Aptal gibi görünebilirdi ama o bir yırtıcıydı ve yavaşça Kisten'in kruvazörünün arkasındaki alçak tavanlı yatak odasına doğru ilerlerken, ne kadar derin bir bataklığa düştüğümü fark ettim. Gözlerimi kıpırdatmadan çantamdaki silahımı aradım. Onu herkes kadar hızlı indirebilirdi, ama sadece geldiğini görmezse. Ölümsüz vampirler hızlıydı ve ölümsüzlerin çoğunu öldüren kırk yıl tavanını geçecek kadar uzun süredir ölü olduğundan emindim. Bu da onun zeki olduğu anlamına geliyordu. Oh Tanrım. Neden Kisten bana söylediğinde oradan ayrılmamıştım? Ama bu sorunun cevabını biliyordum ve Kisten'in elini tutmaya çalıştım.

"Rachel, git buradan. Senin üzerinde hiçbir hakkı yok," dedi Kisten hâlâ kontrolü elinde tutuyormuş gibi ve karşımızdaki vampir onun masumiyetine gülümsedi. Dişleri bembeyazdı, düşük voltajlı ışıktaki parlıyordu ve tükürükle ıslanmıştı. Ve boynum... Aman Tanrım. Karıncalanmaya başlamıştı.

Elimi eski yara izime bastırdım ve geri çekildim, tek düşüncem aramızda yeterince mesafe bırakıp silahımı çıkarabilmektir. Vampir saldırdı.

Nefes nefese kendimi yana attım. Halıyı yüzüstü bulduğumda kolum yandı. Tekneyi korkunç bir ses doldurdu ve saçlarımı gözlerimden kaçırarak boğuşmalarını izledim. Nefes alamıyordum ve hâlâ yerdeydim, doğruldum ve çantamı karıştırdım. Ama parmaklarım çalışmıyordu ve silahımı bulmam acı verici derecede uzun sürdü. Rahatlayarak haykırdım, çantamı kenara ittim ve namluyu ona doğrulttum. Gerekirse ikisini de vuracaktım.

"Bu şekilde değil," dedi yaşlı vampir hırlayarak.

"Doğru bildin, tabut nefesi," dedim ve tetiği çektim.

Yüzü çirkin bir öfke maskesine dönüşen vampir Kisten'i itti. Odanın içinde geriye doğru uçtu ve kafası teknenin metal duvarına, panellerin arkasına çarparak büyük bir gürültü çıkardı. "Kisten!" Gözleri geriye yuvarlanırken ve yere yığılıp bayılırken bağırdım.

Titreyerek ayağa kalktım. "Seni orospu çocuğu," dedim silahı zorlukla doğrultarak.

"Hiçbir fikrin yok," dedi vampir, sonra bana elindeki kırılmamış ve değersiz topu gösterdi. Yavaşça şifonyerin üzerine koydu ve top yuvarlanarak arkasına düştü. Gözlerini kısarak odayı dolduran korkuyu derin derin soludu.

Hayal kırıklığı gözyaşları akmaya başladı. Yaklaşmasına izin vermeliydim yoksa bir sonraki topu yakalayacaktı ama çok yaklaşırsam beni yakalayacaktı. Kisten hareket etmiyordu, ben de geri çekildim. "Kisten," dedim onu dürterek. "Kisten, lütfen uyan. İkimizi de hayatta tutamam. Yardımına ihtiyacım var."

Kan kokusu gözlerimi aşağıya çekti ve yüzümün solduğunu hissettim. Kisten nefes almıyordu.

"Kisten?" Fısıldadım, şok tüm dünyamı dolduruyordu. "Kisten?"

Öldüğünü anladığımda gözlerim ısındı ve sıcak yaşlar süzüldü. Vampir onu öldürmüştü. Orospu çocuğu Kisten'i öldürmüştü.

"Piç kurusu!" Acı ve öfke içinde bağırdım. "Seni orospu çocuğu piç. Onu sen öldürdün!"

Vampir kısa bir süre durdu ve Kisten'e baktı. Yaptığını fark ettiğinde siyah gözleri büyüdü ve ağzı yüzünü buruşturdu. Çirkin bir öfke gümbürtüsü, neredeyse bir hırıltı, havaya yükseldi. "Seni kusan küçük cadı," diye hırladı. "O benim öldürmem gereken biriydi ve sen daha onun tadına bile bakmadan bunu bana yaptırdın!"

Titrememi durduramıyordum ve Kisten'in önünde ayaklarımı iki yana açarak dururken silahımı ona doğrulttum. "Ben-"

"Beni öldürmek mi?" diye alay etti, yüzündeki nefret dolu ifade korkutucuydu. "Doğru."

Hareket etti. Sırtım, Kisten'in beynini kafatasına çarparak onu anında öldüren tahtaya çarptı. Hava ciğerlerimi terk etti. Vampirin kolunun düz kısmı boğazımdaydı ve beni oraya sabitledi. Gözlerim şişti ve nefes almak için mücadele ettim. Ağırlığı azaldı ve dünya dönerken bir nefes aldım ve aniden önümü duvara dayadı.

Bileğimde bir acı patladı ve elim açıldı. Silahımın halıya çarparken çıkardığı gümbürtüyü duydum ve basınç kayboldu.

"Bütün gecemi mahvettin," dedi vampir, gözlerinin etrafındaki ince kahverengi kenarı görebilmem için bana doğru eğilerek. "Bana birinin son kanı için söz verilmişti ve Kisten'inki gitti. Tahmin et bu ne anlama geliyor?"

Korkumdan besleniyor, kendini daha yüksek bir seviyeye çıkarıyordu. Çırpındım ve o da tüm vücudunu benimkine bastırdı. Yapamadım.

Hareket ettim ve korkum paniğe dönüştü. Parmaklarım panelleri kazdı ve gözyaşlarım aşağı kaydı.

"Bunun anlamı," dedi, üzerime nemli çimento kokusu göndererek, "onun yerine seni kurutacağım." Örgümün son parçasını da ayırıp toz kokulu parmaklarını saçlarımda gezdirirken sarsıldım. "Kisten'le oynamayı tercih ederdim," dedi buklelerimden derin bir nefes alırken. "Piscary uzun zamandır onunla uğraşıyor ve çocuğun içinde o kadar çok tükürük var ki muhtemelen kalbini kesip çıkarabilirim ve daha fazlası için kıvrılır."

"Piç kurusu," dedim duvara, dehşet içinde.

Kokumu içine çekmek için burnunun düz kısmını boynumda gezdirirken havayı içine çekti. Feromonları derinlere dalıp yara izini canlandırırken ürperdim. Gerginlik yerini adrenaline bıraktı ve coşku dolu olabilecek bir iniltiyi bastırdım. Ama burada coşku olamazdı. Bu şeytani bir şeydi. Tahrik olmamıştım. Ödüm bokuma karışmıştı. "Beni rahat bırak," dedim ama bu güçsüz bir talepti ve o da bunu biliyordu.

"Mmmm," dedi beni çevirirken ve gözlerine yansıyan şehveti görebiliyordum. "Daha iyi bir fikrim var. Seni gölgem olarak hayatta tutacağım. Tatlı Ivy'den intikamımı yavaş yavaş alacağım. Piscary'nin küçük kaltağına haddini bildirmek gerek."

Ivy'yi tanıyor mu? Dehşet bana güç verdi ve onunla savaştım. Gitmeme izin verdi. Bırakmak zorundaydı. Başka türlü kaçamazdım. Kapıya doğru koşarken, *benimle oynuyor*, diye düşündüm. Suyun üzerindeydim. Tekneden inmeden olta atamazdım. *Çok kayboldum*.

Yıldızlar patladı ve tökezleyerek yatağa düştüm. Bana vurmuştu. Hareket ettiğini bile görmemiştim ama lanet olası piç bana vurmuştu ve zeminin ve duvarların nerede olduğunu anlamaya çalışırken yüzümün ısındığını hissettim.

O üzerine düşerken yatak eğildi ve kendimi kapıdan daha uzakta bularak yuvarlandım. Yanlış yöne gidiyordum. Pozisyonlarımızı değiştirmeliydim. Kaçmam gerekiyordu.

Elini uzatırken gözleri parladı ve yumuşak bir nefes vererek, "Ivy seni ısırды, değil mi? Belki bundan sonra biraz eğlenebiliriz."

Yüzümdeki ifade kayboldu ve elimi boynumu saklamak için yukarı kaldırmaya zorladım.

"Vampirlerden hoşlanıyor musun?" diye alay etti ve ben derin bir nefes alma hatasını yaptım. Çimento kokusuyla karışık vampir tutsüsü içime doldu ve boynumdan kasıklarına kadar uzanan bir yolu aydınlattı.

"Kahretsin," diye inledim ve sırtım duvara çarptı. Kisten ayaklarımın dibinde cansız yatıyordu ve içimde cinsel bir yükseliş vardı, korkumu zevke dönüştürüyor, saptırıyordu. Ivy'nin berbat durumda olmasına şaşmamalı. "Benden uzak dur," diye nefes nefese kaldım.

Vampir beni takip etmişti ve omzuma dokunarak dizlerimin neredeyse çökmesine neden oldu. "Yakında seninle yatmam için bana yalvaracaksın," diye yumuşak bir fısıltıyla söz verdi.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları öpüp uzaklaştırdı, gözyaşlarım parmaklarındaki tozu ıslatırken parmakları nemli çimento kokuyordu. Gözlerine pençe atmak için elimi kaldırdım ve onları ezdiğinde nefesim kesildi. "Dur," dedim ona yalvararak. "Lütfen dur."

Geniş elini yüzümde gezdirerek çenemi açmaya zorladı. Bir parmağıyla boynumu okşarken, toz tadı veren parmağını ağzıma sokup içimi yokladı.

"Yapma," diye soludum, onun pençesinde kıvranırken bile ve dilini ısırmayacağını bildiği için ağzını benimkine dayadı. Sert eli boynuma tamamen bastırdı ve sertçe ovdu. Ecstasy dalgalandı. O değildi. Bir reflekse çarpmak gibiydi ve uzaklaşmaya, onunla dolu olmayan bir nefes almaya çabalarken bile beni vuran şehvet için kendimden nefret ettim. *Sadece uzaklaşmak için!*

Ağlıyordum ve dudağımı dişlerinin arasına alarak çekip gitti. Dudağımdaki keskin acı elektrik çarpması gibiydi. Muhtemelen ayaklarına kapanıp bayılmamı bekliyordu ama tam tersi bir etki yarattı.

Korku, nefes kesen dalgalanmanın önüne geçti ve ben de saldırdım. Tırnaklarım gözlerini tırmaladı. Küfretti ve tökezleyerek geri çekildi. Beni ısırmıştı. Tanrım, beni ısırmıştı!

Elimi ağzıma götürüp kapıya doğru koştum.

"Daha işim bitmedi!" diye bağırdı vampir ve ben de dar koridordan aşağıya doğru atıldım. Oturma odasına düşerek mutfığa açılan kapıya ve özgürlüğüme doğru koştum. Kolu çevirmeye çalıştım ama bileğim çalışmıyordu, silahımı zorla aldığı yer hâlâ uyuşuktu. Diğer elimin parmakları

mor ve tepkisizdi.

Hıçkırarak kapıya tekme attım. Bileğime acı saplandı, ama bir yan tekmeyele tekrar nişan aldım. İsabet ettiğinde çığlık attım ve bu sefer kapı pervazı parçalandı.

Uyuşmuş parmaklarım kapıyı tırmaladı ve ağır bir el beni kırık tahtadan çekip çıkardığında çığlık attım. Başım uzaktaki duvara çarptığında bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim ve düştüm.

Vampir beni saçlarımdan tutup yatak odasına sürüklerken, "Daha işim bitmedi dedim," dedi. Delirmiş gibi savaşıarak banyo kapısını tutmaya çalıştım, ama bir çekiş yaptı ve parmaklarım yanana kadar halıyı sıyırdı. Beni kolumdan tutup kaldırına ve yatağa fırlatana kadar saçımı bırakmadı. Dengemi bulamadan zıpladım ve uzak tarafta, yatakla duvarın arasında yere düştüm. Gözlerim Kisten'e gitti ve paniğim durdu. O gitmişti. Yer bomboştu.

Titreyerek yatağın üzerinden baktığımda aşkımın sakince pencerenin önünde durmuş geceye baktığını gördüm. "Çok güzel," dedi usulca ve tanıdık sesinin bir yabancıнын ağzından çıktığını duymak kalbimi parçaladı. O ölmüştü. Kisten bir ölümsüzdü. "Her şeyi görebiliyorum, her şeyi duyabiliyorum. Suyun üzerindeki sivrisinekleri bile," diye ekledi merakla ve döndü.

Tanıdık gülümseme karşısında göğsüm sıkışmıştı ama gülümsemenin ardındaki gözler bir şey kaybetmişti. Sivrisinekleri duyabiliyorsa, çığlıklarımı da duymuş ve hiçbir şey yapmamıştı. Mavi gözleri tanınmaz haldeydi, şaşkın, güzel bir melek gibiydi. Beni tanı mıyordu.

Ve gözyaşlarım durmadı.

Onu öldüren vampirin yüzünde öfkeli bir ifade vardı, neredeyse canı sıkılmıştı. "Gitmen gerek," dedi kabaca. "Artık değersizsin. Tükendin. Çık dışarı."

Gözyaşlarım teker teker döküldü ve Kisten'den herhangi bir yardım

beklemeden ayağa kalktım. "Seni tanıyorum," dedi Kisten aniden ve gözleri

hatırlamakla parladı.

Morarmış ellerim göğsümde kenetlendi ve ağlayarak gözlerimi kapattım. Çeneme yumuşak dokunuşu odayı geçmesi için çok erken olduğunda gözlerimi açtım, ama oradaydı, kafasını eğmiş düşüncelere dalmıştı.

"Seni sevdim," dedi, güneşin ilk doğuşundaki merakla ve ben

bir hıçkırık tuttu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, içimden ölüyordum. Ivy haklıydı.

Bu cehennemdi. "Piscary," dedi Kisten, kafası karışmış bir halde. "Bana

seni öldürmemi söyledi ama ben öldürmedim." O

Gülümsedi ve ruhum o tanıdık pırıltıyla paramparça oldu. "Geriye dönüp baktığımda, bu aptalca bir şey olabilirdi ama o anda doğru olduğunu hissetmiştim." Diğer elimi tuttu ve şişmiş parmaklarıma bakarak kaşlarını çattı. "Canının yanmasını istemiyorum ama nedenini hatırlamıyorum."

Kelimeleri çıkarabilmem için üç kez tekrar etmem gerekti. "Sen öldün," dedim usulca. "Bu yüzden hatırlamıyorsun."

Kisten kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Bir fark yaratır mı?"

Başım ağrıyordu. Bu bir kabustu. Lanet olası bir kâbus. "Olmamalı," diye fısıldadım.

"Öldüğümü hatırlamıyorum," dedi, sonra beni bıraktı ve onu öldüren vampire döndü. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu ve vampir gülümsedi.

"Hayır. Gitmen gerek. O benim ve paylaşmayacağım. Senin kan ihtiyacın benim sorunum değil. Git kısa bir gölgede uzun bir yürüyüş yap."

Kisten yine kaşlarını çattı ve düşünmeye başladı. "Hayır," dedi sonunda. "Onu seviyorum, nedenini hatırlamasam bile. Ona dokunmana izin vermeyeceğim. O senden hoşlanmıyor."

Ne olacağını anladığımda nefesimi tuttum. Kahretsin. Ya Kisten'e ya da onun katiline bağlanacaktım. Havayı renklendiren korkumla geri geri gitmeye başladım.

"Birkaç dakika içinde bana tapacak," dedi vampir alçak bir hırıltıyla. Başını eğip kaşlarının altından Kisten'e baktı ve saçları öne doğru savruldu. Kisten kamburlaştı, onu taklit ederek iki ayaklı bir hayvana dönüştü. Güzelliği ve çekiciliği gitmişti. Bu saf vahşilikti ve ödül bendim.

Vampir sessizce Kisten'in üzerine atladı, son anda yer değiştirerek başının üzerinden hamle yaptı. Tam bana doğru geliyordu. Yumruğu omzuma çarpıp beni duvara savurduğunda küfrederek eğildim. Başım çarptı ve odaklanmakta zorlandım.

Duvardan aŖađı kaymaya baŖladım ama ayaklarımı halıya dayadım ve dizlerimi kilitledim. AŖađı inmeyecektim. Eğer inersem, bir daha kalkamayabilirdim. İkiŖi dövüŖürken perçinlenmiŖ bir Ŗekilde onları izledim. Kisten o kadar hızlı değildi ama vahŖiydi. Bar kavgaları ona, saldıran vampir kemiklerini kıracak kadar sert vururken hareket etmesini ve dik durmasını sağlayan kirli dövüŖ teknikleri kazandırmıŖtı. Her blok ve yumruk, vampir virüsünün onardığı hasara yol açıyordu.

Kisten sonunda vampiri bir köŖeye sıkıŖtırdıđında sakince, "Çık dıŖarı Rachel," dedi.

Ağlayarak çantamı almaya gittim. Orada tılsımlarım vardı. UyuŖmuŖ ellerim Kisten'i ve kendimi kurtarmak için bir Ŗeyler arıyordu. Ne yaptığımı gören saldırgan vampir bir darbe aldı ve bana doğru hamle yaptı. DehŖete kapılarak çantayı düŖürdüm. Elimde Jenks'i beni takip etmesin diye banyo aynama yapıŖtırdıđım yapıŖkan ipek ŖiŖesi vardı.

Yoldan çekildim ve vampire sprey sıktım. Adam gözlerine isabet eden kurŖunla Ŗok içinde çığlık attı ama yine benimle kapı arasındaydı. Yanından geçmeye çalıŖtım ve kolu fırlayarak beni Ŗifonyere savurdu. Bağırsaklarım tam kenara denk geldi ve momentumum baŖımı aynaya doğru savurdu. Nabzım hızla atarken döndüm ve Kisten'i diğer vampirin pençesinde, kolunu Kisten'in boğazına dolamıŖ, kolayca boynunu koparabilecek bir sıkıŖma halinde gördüğümde olduğum yerde kalakaldım. Korku beni tekrar ele geçirdi.

Vampir bana, "Buraya gel yoksa yine ölür," dedi ve ben de itaatkâr bir Ŗekilde öne doğru bir adım attım. Kisten'in sadece bir hayatı kalmıŖtı.

Kisten'in gözleri kocaman olmuŖtu. "Beni seviyorsun," dedi ve baŖımı salladım, gözlerimdeki yaŖları silerek görebildim.

Vampir gülümsedi, uzun ve diŖlek, Kisten'i bir sevgili gibi kendine yakın tutarken. "Son kanını almak çok dikkat dağıtıcı olurdu," dedi Kisten'in kulağına, dudakları bir zamanlar parmaklarımı geçirdiğim saçlarını okŖuyordu. "Daha çok zevk alacağım tek Ŗey Ivy'ninkini almak olurdu, o kaltağın, ama ona sahip olamam," diye hırladı ve Kisten'i ayakları bir an için parmak uçlarında duracak Ŗekilde salladı. "O Piscary'nin lanet kraliçesi. Ama bu canımı yakacak. Hapishanede geçirdiğim yıllar için ona biraz acı borçluyum, artıklarla ve herkes için kan döken atılmıŖ gölgelerle yaŖıyorum. Seni öldürmek iyi bir baŖlangıç. Oda arkadaŖından bir kukla yapmak daha iyi ve o ölü gözlü ve ruhsuz bir kaltak olduğunda, Ivy'nin kız kardeŖine ve sonra sevdiği son kiŖiye geçeceğim."

Kisten korktu, bu duygu aŖkın geçemediği ölümün ötesine geçti. "Ivy'yi rahat bırak," diye talep etti.

Kisten'in katil dudakları saçlarını okşadı. "Çok gençsin. Birini sevdiğimi hatırlıyorum. Ama onlar öldü ve şimdi sahip olduğum tek şey hiçbir şeyin saflığı. Tanrım, hâlâ sıcaksın."

Kisten bana baktı ve bir yerlerden daha fazla gözyaşı fışkırdı. Hepimiz çok kaybolmuştuk. Bu şekilde bitmemeliydi.

"Öyleyse onun yerine benim kanımı al," dedi Kisten ve diğer vampir güldü.

"Doğru," dedi alaycı bir tavırla ve Kisten'i, kanı artık onun için bir zehirmiş gibi iterek uzaklaştırdı.

Kisten kendini topladı. "Hayır," dedi usulca, daha önce sadece bir kez duyduğum bir sesle, altı kara cadıyla savaştığı soğuk ve karlı bir gecede. "Israr ediyorum."

Vampirin üzerine atladı. Adam tökezledi, kollarını kaldırdı ve saldırının şokuyla neredeyse çaresiz kaldı. Kisten'in dişleri parladı, bir ölümsüz için hâlâ kısaydı ama yeterliydi.

"Hayır!" diye bağırdı vampir ve Kisten'in dişleri boynuna battı. Kisten'in katili bir avucunu Kisten'in çenesine sokarken, geniş pencerelere bastırarak baktım. Mide bulandırıcı bir çatırtı duydum ve Kisten yere düştü.

Daha halıyı bulamadan sarsılarak yere düştü. Diğer vampir kapıya doğru sendelerken boynunu ve karnını tuttu. Koridorda tökezlediğini duydum, kuru kabarmalar içinde kaçıyordu. Tekne sallandı ve bir su sıçraması duydum.

"Kisten!" Yanına çöktüm ve başını kucağıma doğru çektim. Sarsıntılar yavaşladı ve ellerimle yüzünü sildim. Ağzı kıpkırmızıydı ama bu onun kanı değildi, katilinin kanıydı ve şimdi ikisi de ölecekti. Onu hiçbir şey kurtaramazdı. Yaşayan ölümler birbirleriyle beslenemezdi. Virüs kendine saldırdı ve ikisi de ölecekti.

"Kisten, hayır," diye hıçkırdım. "Bunu bana yapma! Kisten, seni tatlı aptal, bana bak!"

Gözleri açıldı ve ben nefes nefese o değerli mavi derinliklerine baktım. Ölümün sisi dalgalandı ve dağıldı. Son ve gerçek ölümüne doğru sallanırken, bir an için aklının başına geldiğini gördüğümde göğsüm sıkıştı.

"Ağlama," dedi, eli yanağıma dokunurken başını kaldırıp baktı ve o Kisten'di. Kendindeydi ve neden sevdiğini hatırlamıştı. "Özür dilerim. Ben öleceğim ve eğer ona yeterince tükürüğümü bulaştırdıysam o lanet olası piç de ölecek. Sana ya da Ivy'ye zarar veremeyecek."

Ivy. Bu onu mahvedecekti. "Kisten, lütfen beni bırakma," dedim, gözyaşlarım yüzünü lekeliyordu. Eli yanağımdan düştü ve onu tutup kendime çektim.

"Burada olmana sevindim," dedi, nefes alırken gözleri kapanıyordu. "Seni ağlatmak istememiştim."

"Benimle gelmeliydin, seni aptal," diye hıçkırdım. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ve bir kez kasıldı ve hırıltılı bir nefes aldı. Onu durduramadım. Kollarımda ölüyordu ve ben bunu durduramıyordum.

"Evet," diye fısıldadı, parmağı çenemde tuttuğum yerde seğiriyordu. "Özür dilerim."

"Kisten, lütfen beni bırakma," diye yalvardım ve gözleri açıldı.

"Üşüyorum," dedi, mavi gözlerinde korku yükseliyordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Seni tutuyorum. Her şey yoluna girecek."

"Ivy'ye söyle," dedi soluk soluğa, kendini sıkarak. "Ivy'ye bunun onun hatası olmadığını söyle. Ve ona sonunda... aşkı hatırladığını söyle. Ruhlarımızı kaybettiğimizi hiç sanmıyorum. Bence biz eve dönene kadar Tanrı onları bizim için saklıyor. Seni seviyorum Rachel."

"Ben de seni seviyorum, Kisten," diye hıçkırdım ve ben izlerken, yüzümü ezberleyen gözleri gümüşleşti ve öldü.

Otuz iki

Bir yerlerden Mia ve Holly'nin, her biri aynı hüsrana uğramış öfke ve kayıp şarkısının farklı sözlerini haykırdıklarını duyabiliyordum; FIB'in Miranda'sının yumuşak ritmi arka planda bir koro görevi görüyordu. Gözlerim açıldı ve çirkin çimento duvarlar ve tavanlar üzerinde oynayan hareketli ışık desenlerine odaklanmam bir anımı aldı. İki tarafın sıkı sohbeti gürültülüydü ve oda yankılanıyordu, Mia'nın tiradı ve Holly'nin mutsuz şikâyetleri gürültünün en azı oluyordu.

Ayağa fırladım ve üzerime örtülen mavi FIB battaniyesini tuttuğumda başım döndü. İnsanlar her yerdeydi, beni görmezden geliyor, tünelde bir aşağı bir yukarı ışıklarını yakıp söndürüyor, Mia'ya haklarını okurken silahlarını ona doğrultuyorlardı.

I.S. ajanları tarafından götürülüyordu ve Ford odanın karşısında Holly ile birlikte duruyordu. Küçük kız mutlu değildi ama Ford onu cezasız bir şekilde tutuyordu. Yüz ifadesi anne ve çocuğu ayırdığı için acı doluydu ama Holly'ye dokunabildiği için Walker ona sahip olamayacaktı.

Yanımda, soğuk beton zeminde, bir adak gibi, sıçrama tabancam duruyordu. Gördüğümde gözlerim büyüdü ve hatırladığımda beni ikinci bir baş dönmesi dalgası aldı. *Aman Tanrım. Kisten öldü.*

Safra yükseldi ve kuru kabızlığa düştüm. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım, ayakta durmaya çalışmak için yuvarlandığımda ellerimden ve dizlerimden kalkamayacak kadar sersemlemiştim. Kimse beni fark etmemişti, ıslak bir vahşi kedi gibi merdivenlerden yukarı çekilirken Mia'nın tehditleri ve çırpınışları karşısında büyülenmişlerdi, dört ölümsüz vampir tasmaını tutuyordu, ikisi önünde, ikisi arkasında, böylece kimseye dokunamıyordu. Onu görmezden gelme politikaları değişmiş, FIB tarafından harekete geçmeye zorlanmışlardı.

Tel tel saçlarımın arasından pis zemine bakarak nefes almaya, Kisten'in ölümünün anısını varlığıma yerleştirmeye çalıştım ama canım yanıyordu.

ruhunu bıçakladı. *Ah, kahretsin. Şimdi ağlıyorum.* Elime baktım, yarı yarıya ezilmiş ve morarmış görmeyi bekliyordum, ama sadece Al'ın kesiği oradaydı.

"Holly!" Mia kederime ses verircesine feryat etti ve ben de kadının korku dolu bakışları karşısında şok olmuş bir halde, sırma saçlarımın arasından ona baktım. Hepimiz muhteşem bir yeni yıl geçiriyorduk.

Ford'un sözleri Holly'nin yumuşak ağlamasının üzerinde yükseldi ve kadının çırpınışlarını dindirdi. "Kızınız çok güzel Bayan Harbor," dedi küçük kızın çırpınışlarını ve onu çekiştiren vampirleri kolayca zapt ederek. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

"O benim!" Mia haykırdı, sıkıntı onu güç delisi bir ölüm perisinden çocuğunun elinden alınışını izleyen bir anneye dönüştürdü ve gözyaşları bu kez Holly için tekrar akmaya başladı.

"O senin çocuğun," dedi Ford sakince. "Ona güveniyorum ve onu sana karşı kullanmayacağım. O benim akıl sağlığım Mia. Beni inciten duyguları yatıştırıyor. Benim yanımda asla duygusallık istemeyecek ve ben de onu Walker'ın yapacağı gibi sana karşı kullanmayacağım."

Mia'nın yüzü korkudan kaskatı kesilmişti ama bunun altında umut yatıyordu. "Kızımı almayacak mı?"

Ford Holly'yi daha rahat bir pozisyona kaydırды. "Asla. Evrak işleri devam ediyor. Walker Holly ile akraba olduğunu kanıtlayamazsa, ölüm perisi olsun ya da olmasın hiç şansı yok. Sen yeniden annesi olana kadar Holly'nin velayeti bende olacak ve ne zaman istersen onu sana getireceğim. Ve Remus, eğer izin verirlerse. Ben hayatta olduğum sürece, o kadın onu alamayacak."

"Holly?" Mia titreyerek, sesinde sadece sevgi vardı, dedi ve küçük kız döndü, solgun teni gözyaşlarından kızarmıştı. Ford yaklaştı ve anne ile çocuk son bir kez birbirlerine dokundular. Mia'dan gözyaşları süzüldü ve ıslak olduklarını görünce şoke olarak onları fırçaladı. "Kızım," diye fısıldadı, sonra öndeki iki vampir çekiştirince elini geri çekti.

Ford, silahlı FIB memurlarının güvenliğinin arkasına geçti. "Sonsuza kadar değil," dedi. "Hayatınızı kolaylaştırmak için insanları öldürdünüz, çocuğunuzu büyütmek için yeterli duyguyu bulma görevinizi olması gerektiği gibi bir angarya olmaktan çıkarıp basitleştirdiniz. Toplum içinde yaşıyorsanız, onun kurallarına göre yaşamak zorundasınız. Aynı kurallar, onlara uymaya istekli olursanız gitmenize de izin verecektir. Şu anda Holly güvende. Beni öldürmeden onu benden alamazsınız.

Ya da seni izleyenleri. Beni öldürürsen, Walker seni tekrar yakaladığında Holly'ye sahip olacak ve biz de seni yakalayacağız. Bizden çok fazla var ve artık ne arayacağımızı biliyoruz."

Mia başıyla onayladı. Merdivenlerden yukarı çıkarken sadece bir kez arkasına baktı, önünde ve arkasında iki I.S. ajanı vardı. Gözleri, kendisi için ağlarken gümüşe dönen yaşlarla kararmıştı.

Odadaki gerginlik azaldı. Duvara yaslanmak için hareket ettim. Öfkeli bir hareketle dizlerimi çeneme çektim ve kimsenin ne düşündüğünü umursamadan başımı öne eğip ağladım, paltomun yünü sıyrılan yanağıma sertçe değdi. *Kisten*. Benim hayatımı kurtarmak için ölmüştü. Beni hayatta tutmak için kendini öldürmüştü.

"Rachel."

Elbise ayakkabılarının sesi geliyordu. Başım eğik ve saçlarım görüşümü engelliyordu, her kimse onu ittim ama hemen geri geldi. İnce, erkeksi parmaklar omzuma kondu, kısa bir süre kavradı ve sonra düştü. Kurabiye ve tıraş losyonu kokan biri sırtını duvara dayayarak yanıma oturdu. Holly'nin yumuşak telaşını duyabiliyordum ve bunun Ford olduğunu anladım. Burnumu mavi battaniyenin köşesine silerek gizlice baktım. Ford hiçbir şey söylemedi ve toparlanıp gitmeye başlayan FIB çalışanlarına baktı. Görünüşe göre gösteri bitmişti. Son perde için tam zamanında uyanmıştım.

Ford ona baktığımı fark edince içini çekti ve Holly'nin bana dokunamayacağından emin olduktan sonra ceketinin cebine uzanıp bir paket ıslak mendil çıkardı. Bir tanesini çıkarıp bana uzatırken yüksek sesle kokladım. Sabunu alıp nefesimi tuttum ve yüzümdeki toz ve gözyaşlarını yıkarken başımı duvara yasladım, sabun sıyrılan yüzüme ve kesilen parmağıma batıyordu. Bir nefes aldım ve temiz koku doğrudan içime işledi, acının bir kısmını uzaklaştırdı. Ya öyle ya da sadece duvar örerek. Göğsümün etrafındaki sıkı bant gevşer gibi oldu ve tekrar nefes alabildim.

"İyi misin?" Ford sordu ve ben omuz silktim, kendimi Holly'nin görüldüğü kadar sefil hissediyordum. *Yaşıyorum*, diye düşündüm mendili küçük bir top haline getirirken.

"Ben iyiyim." İçimi çektim, sanki son nefesimmiş gibi nefesimi verdim ama bir nefes daha aldım, sonra bir nefes daha. Hatırladığım kadarıyla Ford'un yanımda olduğu düşüncesi ve bunu tek başıma yaşamak zorunda kalmayacağıma dair verdiği söz aklıma geldi. "İvy burada mı?" Nefes aldım. Ona söylemek zorundaydım. Edden'a da söyleyecektim ama önce Ivy ve ben bunu halletme şansını bulana kadar olmazdı.

"Üst katta, istihbaratla konuşuyorum."

Gezinen bakışlarım Pierce'ın giysilerini ve naylon çoraplarımı etiketleyip poşetleyen bir FIB ajanına takıldı. İstedikleri kadar alsınlar. Tom'un kaçırılması benim suçum değildi. "Beni nasıl buldular?" Yorgun bir halde sordum.

Ford gülümsedi ve Holly yorgunluk içinde ona yaslandı, sonunda sustu. "Görünüşe göre yer belirleyici tılsımların ve kardaki ayak izlerin. Ayakların donuyor olmalı."

Başımı salladım, onları koyabileceğim bir battaniyem olduğu için mutluydum. Bakışlarım ayaklarımın oluşturduğu tümseklerden kalkıp onun gözlerini buldu, Holly'yi ilk kez kucağına alışını hatırladım, Holly onun kendi duyguları dışındaki tüm duygularını yutarken gözyaşlarım rahatlamış bir şekilde akıyordu. "Onu tutabilirsin," dedim, bundan iyi bir şey çıkabileceği için kalbim sızlıyordu. "Holly'yi kastediyorum. Üzgün olduğunda bile." Walker sonuçta Holly'yi alamayacaktı ve bu onun hoşuna gitmeyecek miydi?

Ford'un uyuyan küçük kıza bakışı çok güzeldi. "Bana ulaşmadan önce her şeyi emiyor," dedi, sesi huşu taşıyordu. "Onu gerçekten tutmama gerek yok, sadece yakın olmalıyım. Ama onu yere yatırmayacağım."

Gülümsedim ve battaniyeyi omuzlarımdan daha yukarı çektim. Burası buz gibiydi. Ford için mutluydum ama üşümüştüm, hayal kırıklığına uğramıştım ve uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşündüğüm bir anının acısını çekiyordum. Son FIB elemanı da gidiyordu ve ben kendimi toparladım. "Hey, muhtemelen değiştirmen gereken bir bezin vardır, ha?" Ayağa kalkarken söyledim. Başım dönüyordu, dengemi bulmak için bir elimi duvara dayadım. Midem sıkıştı ve hızla geri oturdum. Mia yine auramı sıyırmıştı, lanet olsun.

"Sedyeye ister misin?" Ford sordu ve ben isteksizce başımı salladıktan sonra ayrılan FIB memurlarından biriyle konuşmaya gitti. Merdivenleri bu şekilde çıkamazdım, gururuma yediremezdim.

Baş dönmesi yavaş yavaş azaldı ve odaya bakarken nefes almaya odaklandım. Pierce'ın kıyafetlerini nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Tom'un kaçırılması daha da zor olacaktı. Burada değilmiş gibi davranamazdım. Hem Ford hem de Mia onu görmüştü. Al'ın ikisini de kaçırmış olması benim için hiç de iyi görünmeyecekti. *Lanet olsun, bunun suçunu üstlenmeyeceğim.*

Son FIB ajanı yukarı çıkarken Ford geri geldi. Mia'nın fenerini yanıma koyarak Holly'yle birlikte beklemek üzere geri çekildi. "Bu inanılmaz,"

dedi. "Ne hissettiğinden emin değilim. Yüzünde görebiliyorum ama hissetmiyor musun? Bu çok garip." Gözlerinin duygularla dolduğunu fark ettiğimde gözlerini indirdi. "O artık ölü değil, biliyorsun."

Işığ ı ileriye ve merdivenlere doğru odaklamak için feneri eğdiğimde gölgeler yer değıştirdi. "Tom?" dedim. Holly'yi tutarken duygularımı hissedemediğine sevindim. Bahsettiğı kişi Tom olmalıydı. Kisten gitmişti, gitmişti, gitmişti ve ben az önce onun ölümünü yeniden yaşamıştım. "Biliyorum. Onu Al aldı." İçimi bir korku kapladı, eğer I.S. öğrenirse bunu bana karşı kullanacaklarından korkuyordum.

"Tom değil," dedi Ford ve başımı kaldırdım. "Tom öldü. Öldüğünü hissettim. Ben Pierce'tan bahsediyorum."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Al onu yakaladı," dedim. "Tılsımı bozdu ve onu aldı. Kıyafetleri hemen şuradaydı."

Ford'un gülümsemesi genişledi ve uyuyan çocuğı daha yükseğe kaldırdı. "Sonsuzluğa çekilen iblis Tom değildi, Pierce'dı."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu ve ben de mavi FIB battaniyesinin içinde kamburlaşmış bir şekilde ona bakıyordum.

"İksirin Pierce'ı hedef alıyordu," diye açıkladı Ford. "Tom öldü ve Al senin çağırma tılsımını kullanarak Pierce'ı onun bedenine girmeye zorladı. Tom'un duygularının öldüğünü hissettim. Pierce'ın duyguları onların yerini aldı, Tom'un bedeninden geliyordu. Onun düşünce imzasını nerede olsa tanırım. O eşsiz bir birey."

Pierce'ın giysilerinin olduğu yere baktım, ürperirken içimi bir ürperti kapladı. "Bu kara büyü," diye fısıldadım ve arkamdaki tünellerde günahın kendisi gibi yankılandığını duydum. "Bu benim büyümdü! Kara olduğunu bilmiyordum. Bir üniversite ders kitabındaydı!"

Ford duvara yaslandı, belli ki rahatsız olmamıştı. "Bu senin büyüdü ve beyazdı ama iblis onu saptırdı. Seni seviyor, biliyorsun."

"Al?" Ben bağırdım ve Ford güldü. Holly uykusunda gülümsedi ve adamın yüzü sakinleşti.

"Hayır, Pierce."

Patlamamdan dolayı başım dönüyordu ve acele etmelerini dileyerek merdivenlere baktım. Kisten beni sevmişti. Pierce ise genç bir aşıktı. "Pierce beni tanımıyor bile," dedim usulca, kalbim sızlayarak. "O bir gece hariç. Tanrım, ben

on sekiz yaşındaydı."

Ford omuz silkti. "Bu senin erkeklerle olan sorunlu geçmişini açıklıyor. On sekiz yaşında ne istediğini gördün ve şu anda kimse sana uygun değil."

İç çektim. Soğuk, tozlu betonun üzerinde kırımın üzerine oturmuş sedye bekliyordum ve o beni analiz ediyordu. "Ford, Pierce'ı sevmiyorum. Bu bir gençlik aşkı. Karizmatik bir gücün cazibesi. Ben... Kisten'i sevdim."

"Biliyorum." Eli omzuma dokundu ve beni şok etti. "Özür dilerim."

Tekrar ağlamaya başlamamak için düşüncelerimi Kisten'den uzaklaştırarak arkamı döndüm. "Pierce'ın Al ile bir anlaşması vardı. Muhtemelen hizmet karşılığında bir ceset almakla ilgiliydi." Yüzümün umutsuzlukla buruştuğunu hissettim. "Ve ben de yardım ettim. Ne kadar güzel değil mi? Bunu neden yaptığını bile bilmiyorum. Hayalet olarak daha iyiydi." Merdivenlere doğru baktım. Burada olduğumuzu unutmuş olma ihtimalleri vardı.

"Sana nedenini söyledim," dedi Ford, Holly'nin ağırlığını kaydırırken yüzünü buruşturarak. "O seni seviyor. Sanırım iblisin için bir tanıdık olmanın ve bir bedene sahip olmanın, mezarlığında bedensiz bir hayalet olmaktan daha iyi olduğunu düşündü. Adamı rahat bırak, Rachel. Neredeyse bir yıldır kilisenin etrafında dolaşıyor."

Bir gülümseme tehdit etti, sonra kayboldu. Üşümüştüm, başım dönüyordu ve Kisten'i düşünmekten uyuşmuştum. Burası soğuk toz gibi kokuyordu. Kisten'in katili gibi. Tek istediğim eve gidip banyo yapmaktı.

"Sanırım bizi unuttular," dedim. "Kalkmama yardım eder misin?"

Ford homurdanarak ayağa kalktı. Boştaki elini uzatırken Holly uykusunda mırıldandı ve ben yavaşça dengemi buldum, düşmeyeceğimden emin olana kadar duvara yaslandım. Çimento ayaklarıma soğuk geliyordu ve battaniyenin bir köşesinde durmak için yer değiştirdim.

"Ağırdan alacağız," dedi, Holly'nin alışılmadık ağırlığına alışık olmadığı

belliydi. "Evet," diye fısıldadım, düşüncelerim ona ve Holly'nin

rahatlamasına dönmüştü.

ona veriyordu. Çok güzeldi ve Ford'un gerçekten bir insan mı yoksa henüz keşfedilmemiş çok nadir bir Inderlander türü mü olduğunu merak ettim. Bir banshee'yi dengeleyen biri. Vampirler Weres'i dengeledi. Pixie'ler perileri dengeledi. Cadılar... Tamam, belki ölüm perilerini dengeleyecek bir şey de yoktu.

Cadılar iblisleri dengelemediği sürece mi?

"Ford," dedim merdivenlere doğru ilerlerken, Mia'nın ışığı sallanıyordu. "Senin adına sevindim."

Omzunun üzerinden baktığında yine o mutlu gülümsemesini takındı. "Ben de öyle. O bir hediye ve bir gün onu geri vermek zorunda kalacağım. Ama bu küçük parça bile cennet gibi. Mia'ya borcumu Holly'ye sevginin ne olduğunu öğreterek ödemeye çalışacağım. Ona bunu gösterebilirim, gerçi Mia ve Remus'un bunu zaten takdire şayan bir şekilde yaptıklarına inanıyorum. Kendi yöntemleriyle."

Ivy ve Edden'in sesleri merdivenlerden aşağı süzülürken hızım kesildi. Kisten ikimizi de kurtarmak için ölmüştü, ezik bir vampirin hayatlarımızı olduğundan daha fazla mahvetmesini engellemek için. Ve bizi, bizimkine karşılık kendi hayatını verecek kadar sevmişti. Ivy'ye nasıl söyleyebilirdim?

Gücüm tükendi ve hızla göz kırparak durdum, bir sütuna yaslandım. Ford tedirgin görünüyordu. "Rachel, sen iyi bir insansın," dedi birdenbire ve beni şaşırttı. "Bunu unutma. Sadece... önümüzdeki birkaç saat için endişelenme."

Ona baktım, korkmaya başlamıştım. Benim bilmediğim neyi biliyordu?

"Konuşmak istersen yarın beni ara," dedi ben daha sormadan. "Senin iyi bir insan olmadığını düşünmemen neden olacak hiçbir şey yok. Önemli olan da bu Rachel. Kimi sevdiğimiz ve onlar için ne yaptığımız."

Son bir gülümseme ve Holly ile birlikte merdivenleri çıkmaya başladı. Merdivenlerde Ivy ve Edden'la konuştuğunu duydum ve sonra Ivy'nin tanıdık adımları aşağıya doğru devam etti. Basamakların dibine geldi ve adımları hızlanınca ince bir gülümsemeyle ona baktım. "İyi misin?"

Kisten, diye düşündüm ve gözlerim yaşardı. "Evet," dedim usulca ve orada öylece durdu, çaresiz görünüyordu. Boğazım düğümlendi, ona sarıldım.

Ve bu sefer Ivy karşılık verdi, neredeyse havayı içimden çekip alacaktı.

İlk irkilmiş tepkim kalp ağrısına dönüştü ve ona tekrar sarıldım, gözlerim kapandı ve kalbim daha da sıkıştı. Onun vampir tütsüsü içimde yükseldi, aynı anda hem yatıştırıcı hem de heyecan vericiydi. "Beni korkuttun," dedi bırakıp bir adım geri çekildiğinde. Edden şimdi onun arkasındaydı ve el fenerini tavanda gezdiriyordu. "Birini desteksiz yakalamandan hoşlanmıyorum. Jenks oradan bir yarasa gibi fırladığını söyledi."

"O iyi mi?" Ben sordum, o da bıraktı, gözlerini silerken başını salladı.

Ona Kisten'in ölümünü hatırladığımı söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken kendi gözyaşlarım tehdit ediyordu. Onunla ilgili düşünceler bir kulağımdan diğerine çınıyor, başımı döndürüyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini anlayan Ivy kolumu tuttu ve bırakmadı. "Pierce nerede?" diye sordu gözleri yanağımdaki sıyrıktaki oyalanırken.

Aklım iblisin pençesinde asılı duran Tom'a gitti ve tereddüt ettim. Gerçekten Pierce mıydı? Her iki durumda da Tom gitmişti ve Mia her şeyi görmüştü. Ani endişemi yanlış anlayan Ivy, "Onu Al aldı, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Evet. Hayır. Benim hatam değildi," dedim ve Edden gözlerini kısarak bana baktı.

"Rachel..." diye uyardı FIB memuru feneri alıp merdivenleri işaret ederken. "Şimdi söyle yoksa sana evrak doldurturum."

Sertçe yutkundum ve soğuk yüzünden ayaklarımı kaydırdım. Merdivenler sadece otuz adım ötedeydi - bir mil gibi görünüyordu. Parmağım Al'ın kestiği yerde zonkluyordu ve ellerimi yumruk haline getirdim. "Tom Bansen buradaydı. Holly'yi almak için Walker'la anlaşmaya çalışıyordu. Ford'un Holly'ye dokunduğunu gördü, bu yüzden onun güvende olduğunu düşündü. Holly onu öldürdü."

Edden homurdandı. "Nerede o? Cesetler öylece kalkıp gitmezler." "Evet, öyle yaparlar," dedi Ivy ve ben de koluna ağır bir şekilde yaslanarak yukarı baktım.
uzun bir merdiven.

Nefesimi düz tutmaya zorlayarak, küçük bir yalanın kimseye zararı olmayacağına karar verdim. Kimsenin Pierce'ı dışlanmış cadının içine koyan büyüü yaptığımı bilmesine gerek yoktu. "Al tekrar nefes almasını sağladı ve onu sürükleyerek götürdü," dedim usulca.

Edden'in ağzı açık kaldı ama Ivy homurdandı. "Bu benim hatam değil," diye itiraz ettim.

Kahretsin, yorulmuştum ve Edden yüzünü buruştururken, "Eve gidiyorum," diye mırıldanarak merdivenlere yöneldim. Hızlı hareket etmek istiyordum ama Ivy ve ben ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken ancak emekleyebiliyorduk.

Merdivenlere ulaşmamızı beklerken ışık Edden'in elinde sallandı. "Gitmeden önce bir açıklama istiyorum," dedi ve ben tiksinti dolu bir ses çıkardım.

Saatlerce. İfade vermek zorunda kalsaydım saatlerce burada kalırdım. Yanımızda ve biraz arkamızda, Edden ışığını tünelin üzerinde oynattı. "Demek Remus ve Mia böyle yapmış," dedi, arkamızdaki gölgeye dönüşen tonozlu tavanlara bakarak.

Yukarıda hastane önlüğü giymiş birinin olmasını umuyordum. Yeterince inlersem, beni buradan çıkarırlardı ve ifade versem de vermesem de sıvışabilirdim. "Neyi nasıl yaptılar?" Ayağım bir beton parçasına takılınca irkilerek sordum.

Edden diğer kolumu tuttu ve karanlığa doğru uzanan tüneli işaret etti. "Hatlarımızdan nasıl kaçıp durduklarını," diye açıkladı.

Başımı salladım, aralarında yürürken başım öne eğikti. "Bunlar da ne böyle? Yeraltında bir vampir mi? Buranın aşağıda olduğunu hiç bilmiyordum."

"1920'lerde başlayan eski bir toplu taşıma planı," dedi, merdivenin duvarları etrafımızı sararken bir eğitmen gibi konuşarak. "Çok az para, çok fazla siyasi çekişme. Kanalı boşalttıklarında beklenmedik yapısal hasar. Bir savaş ve bunalım. Hiçbir zaman bitirilemedi. Tünellerin bir kısmı dolduruldu ama hala orada burada uzanıyor. Onları yılda bir kez denetlemek, yok etmekten daha ucuz. Bazıları şimdi su boruları taşıyor."

"Ve Mia bilirdi çünkü burası inşa edildiğinde o buradaydı," dedim ekşiyerek.

Edden kıkırdadı. "Bahse girerim burayı güzelleştirme komitesinde falan yer almıştır." Küçük bir hatırlama homurtusu çıkararak kemerindeki çift yönlü telefonu çevirdi ve yüksek sesle, "Hey, biri kamu hizmetlerini arasın ve burada yeni bir kilide ihtiyacımız olduğunu söylesin!" dedi ve sonra bana, "Rachel, sana söylemiştim diyecek biri değilim-"

İçimde bir öfke parıltısı yandı. Ayağım neredeyse merdivenden kayarken, "O zaman senin yerine ben söyleyeyim," diye tersledim. "Sana söylemiştim. O kötü bir tohum. Tanrıça kompleksi olan şımarık bir velet. Yasaların üstünde yaşamak istiyor ve ona bir hayvan gibi davranıp gördüğüm yerde vurmalıyım!" Kalbim küt küt atarken ağzımı kapattım ve bir sonraki adıma konsantre oldum.

"Yine de onu sadece toprak büyüyle durdurdun," dedi Edden, diğer kolumu tutarken hiç sinirlenmeden. "Bir süper kahramana dönüşüyorsun, cadı."

Mia'yı bir kaplan gibi kementle yukarı çektiklerinde Holly'nin annesini aramak için attığı ağırlıklı çığlıkları hatırlayınca irkildim. "Bu çok komik," dedim ekşiyerek. "Kendimi tamamen bok gibi hissediyorum."

Kimse bir şey söylemedi. Bir adım daha geride kalınca nefes aldım ve bıraktım. Neredeyse tepeye varmıştık ve tek istediğim eve gitmekti. "Edden, ifademi daha sonra verebilir miyim?"

Benimle göz göze gelince başını salladı. "Evine git. Yarın birini

göndereceğim." "Öğleden sonra, değil mi?" Merdivenler açıldığında

yalpalayarak ona hatırlattım.

yukarı çıktık ve küçük odanın dar sınırları bizi içine aldı. Soğuk burada daha kötüydü ve paltomu sıkıca kavradım. Bir daha asla ısınamayacaktım.

"İyi misin, Rachel?" Ivy sordu.

Jenks'i düşünerek ve onun desteğini özleyerek derin bir nefes verdim. Yüzümü buruşturarak Ivy'nin koluna daha sıkı yaslandım ve titremeye başladım. Üşümüştüm. Ayaklarım uyuşmuştu ve çözüldüklerinde muhtemelen kesikler oluşacaktı. Ve Kisten'in ölümü, zihnimden güvenli bir şekilde çıkarıldıktan sonra, tüm kırık vaatleri ve paramparça olmuş güzelliğiyle uzanıp beni tokatlamıştı.

"Hayır," dedim, kafeye kadar tüm yolu çıplak ayakla yürümek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ederek. Edden bakışlarımı morarmış, beyaz ayak parmaklarıma kadar takip etti ve çoraplarla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra feneri yere bırakıp beni Ivy'nin yanına bıraktı. Sonunda yalnız kalınca Ivy'nin gözlerine takıldım. Korkumu gördü ve gözleri büyüdü. "Bilincim yerinde değilken Kisten'in teknesindeki geceyi hatırladım," diye fısıldadım. "Her şeyi."

Ivy'nin nefesi kesildi. Dışarıda Edden'ın telsizinden bir arabanın geri dönüp bizi alması için bağırıldığını duyabiliyordum.

Sertçe yutkundum, kelimeleri zorlukla çıkarabildim. "Kisten'in katili, Kisten'in son kanını almaya gelmeden önce tünellerdeydi," dedim, ruhum içeri süzülen kar kadar soğuktu. "Kokladığım şey bu," diye ekledim üzerimdeki pisliği umutsuzca fırçalarken. "Bu lanet toz yüzünden. Tozun içindeydi ve her tarafına bulaşmıştı."

Ivy kımıldamadı. "Söyle bana," dedi, gözleri kararmış ve uzun elleri kenetlenmişti.

Ona değerlendirici bir bakış attım, bunun evde biraz şarapla, hatta arabada biraz mahremiyetle daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum, ama eğer

Etrafta silahlı birkaç düzine FIB ajanı olmasını tercih ederim. Alçak sesle, "Vampir Kisten için gelmişti ve ben de yoluna çıkmıştım. Vampir kanını koklamaktan fazlasını yapamadan Kisten kafasına aldığı bir darbe sonucu öldü. Gerçekten çok kızgındı," dedim, beni tutuşunu ve çaresiz öfkemi hatırladıkça tekrar ağlamaya başlamak için sesim yükseliyordu, "ama sonra sana zarar vermek için beni gölgesi yapmaya karar verdi. Kisten uyandı..."

Gözlerimi hızla kırptırarak, onun şaşkın gözlerini ve meleksi zarafetini hatırladıkça sıyrılan yanağımdaki gözyaşlarını sildim. "O çok güzeldi, Ivy," dedim ağlayarak. "Masum ve vahşiydi. Beni sevdiğini hatırladı ve sadece bu yüzden beni kurtarmaya çalıştı, bizi kurtarmaya çalıştı, yapabileceği tek şey buydu.

Jenks'in ona Kisten'in saldırganı ısırıldığını söylediğimi hatırlıyor musun? Bunu bizi kurtarmak için yaptı, Ivy. Saldırgan kaçarken kollarımda öldü."

Sesim kesildi ve sustum. Gerisini ona anlatamazdım. Burada anlatamazdım. Şimdi olmaz.

Ivy gözlerini hızla kırptırdı. Yavaşça genişleyen gözbebekleri neredeyse paniklemiş gibiydi. "Seni kurtarmak için kendini mi öldürdü?" diye sordu. "Seni sevdiği için mi?"

Çenemi sıktım. "Ben değil. *Bizi*. İkimizi de kurtarmak için varlığının geri kalanını feda etmeyi seçti. O vampir senden nefret ediyor, Ivy. Senin Piscary'nin kraliçesi olduğunu ve sana dokunamayacağını, ama Kisten'i öldürmenin yeterli olmadığını ve hapse girip beş yıl boyunca ıskartaya çıkmış gölgelerle yaşamasının bedelini sana ödeteceğini söyleyip duruyordu."

Ivy geri çekildi. Korkuyla elini boğazına götürdü. "Piscary'yi ziyarete giden biri değildi. Aynı zamanda hapiste olan biriydi," diye fısıldadı.

Fenerle aydınlatılmış odanın loş gölgelerinde gözleri tamamen karardı ve ben bir ürpertiye bastırdım. "O psikopat sırf sana zarar vermek için kız kardeşin de dahil olmak üzere sevdiğin herkesi öldürecekti. Kisten onu ısırıktan sonra kaçtı. Tekneden düştü. Kisten virüsü reddetmeye yetecek kadar tükürük alıp almadığını bilmiyordu. Hâlâ hayatta olabilir. Bilmiyorum." Bitkin düşmüştüm, sesim sonunda kesildi.

Bir an için Ivy hiçbir şey söylemedi. Sonra kapıya döndü ve onu duvara çarptırarak kadar büyük bir güçle çekerek açtı.

"Edden!" diye bağırdı karlı karanlığa. "Kisten'i kimin öldürdüğünü biliyorum. O burada. Bana başka bir el feneri getir."

Otuz üç

Bu Art. Art olmalı," dedi Ivy boş tünelde yanımda volta atarken, yavaş tempomdan endişelenerek. Beni taşısaydı daha hızlı giderdik ama böyle bir şey olmayacaktı.

"Neden ondan daha yeni haberimiz oluyor?" Edden sordu ve öfke dolu siyah gözlerini ona çevirdiğinde yüzüm kızardı.

"Çünkü ben aptalın tekiyim," dedi alaycı bir şekilde. "Başka sorunuz var mı?" "Onun kokusunu neden fark etmediğinizi anlamıyorum," dedim

dikkatini dağıtmak için
ama bana ters ters bakması büyük bir gelişme değildi.

Ivy yavaşça nefes aldı. Mia'nın fenerinin gölgeleri bizimle birlikte hareket ediyor, sanki hiç hareket etmiyormuşuz gibi görünüyordu. Edden'in kendi feneri vardı ve ben feneri tutamayacak kadar titriyordum. FIB kaptanı tahmin edilebileceği gibi bir araba beklememizi istemişti ama Ivy tahmin edilebileceği gibi onun nerede olduğunu bildiğinden o kadar emindi ki onlar buraya gelmeden önce aşağıya indi. Biz de tahmin edilebileceği gibi onunla gittik. En azından artık Edden'in çoraplarını giyiyordum, bu tahmin etmediğim ama çok takdir ettiğim bir şeydi.

Ivy yavaşça gerginliğini azalttı ve sakinleştikten sonra cevap verdi, "Beş yıl önceydi ve kokular değişir, özellikle de şehirde güzel bir evde yaşamaktan yerdeki nemli bir deliğe geçtiğinizde. O benim istihbarat şefimdi." Ivy çenesini sıkıttı, önümüzdeki karanlığı değil geçmişini görüyordu, sadece Jenks'in ya da benim fark edebileceğimiz kadar ince bir şekilde kıpırdanıyordu. "Sana söylemiştim, hatırladın mı? Onu Piscary'nin kazara ölümlerinden biri yüzünden hapse attım, böylece İç İşleri hiyerarşisinde yükselmek için onunla yatmak zorunda kalmayacaktım."

Gözlerim kısıldı ve Edden agresif bir tavır aldı. "Sen..." dedi.

kekeledi. "Bu yasal değil," diye ekledi.

Ivy şaşkındı. Gözlerinin ardında uçuşan düşünceleri fark etmeden bana baktı ve "Vampirlerin hukuka bakış açısı farklıdır" dedi.

Bu çok çirkin bir anlam ifade ediyordu ve paltomu daha da yaklaştırıp soğuk bir ayağımı diğerinin önüne koyduğumda yavaş yavaş bir öfke kök saldı. Derine indikçe toz ve toprak daha da kalınlaşıyordu. "Demek Piscary'nin su ları yüzünden onu hapse attın, sonra da rütbesini bana indirdin, ha?"

Ivy sarsıldı. Utancından ağzı bir karış açık, " yle değildi," dedi. "Evet

Öyleydi," dedim, sözlerim yankılanırken acıyı duydum. "I senin cezandı. Kimse bir cadıyı bir vampirle birlikte çalıştırmaz. Sen... hafifleyene kadar ilk birkaç hafta k r değildim." şiddetle titriyordum ama geri dönüp arabada bekleyecek değildim.

Yüzünde gölgeler olan Ivy bana baktı. "Arcane'e gidebilirdim. Ben koşucu olmayı seçtim. Sana atanmış olmam hayatımdaki en güzel şeylerden biri."

Edden rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ve yüzüm ısındı. Buna ne diyebilirdim ki? " z r dilerim," diye mırıldandım ve o da önüne baktı.

"Ivy?" Edden'ın sesi yorgundu. Beş dakikadır yürüyorduk. Telsizi çalışmıyordu ve mutlu olmadığını biliyordum. "Burada kimse yok. Arama arzunuzu anlıyorum ama tünelleri her yıl denetliyorlar. Eğer burada  l  ya da diri bir vampir olsaydı, şimdiye kadar bir kanıt bulurlardı."

Ivy sanki arkasını dönüp gidecekmiş gibi ona ters ters baktı. "Tünelleri kim denetliyor?" dedi, kararlılığı gergin alnına kazınmıştı. "FIB mi? İnsanlar mı? Bu tünelleri insanlar kadar Inderlandlılar da yaptı. Yoksul vampirler için oubliette'ler olacak. Umut güneşe terk edilmeden önce saklanacak bir yer. Sanat burada. Üç aydır şehri arıyorum. Onu aramıyordum ama eğer buralarda olsaydı, birileri onu görürdü." Yüzü korkutucu bir şekilde durgunlaştı. "Geriye kalan tek yer burası."

Edden durdu, ayaklarını genişçe açtı, el fenerini kolunun altına sıkıştırdı ve hareketsiz kaldı. Bir nefes aldı ve birden Ivy tam önünde belirdi. şaşkınlıkla nefesini bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Beni yukarı çıkaracak kadar büyük olduğunu düşünme, böylece gelebilirsin.

Buraya in ve onu kendin bul," dedi usulca. "Ben olmadan güvenli deliği bulamazsın. Eğer I.S.'den yardım istersen, yanından geçip giderler ve daha sonra sensiz geri gelirler."

Haklıydı ve Edden bunu düşünürken diğer ayağımın üzerinde durmak için yer değiştirdim. Belli ki canı sıkılmıştı, uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Tamam. Beş dakika daha."

Tekrar yola koyulduk, Ivy beni hatırlayıp yavaşlamadan önce hızla ilerliyordu. Carew Kulesi'nde yeni yıl partisinde olmalıydım ama hayır, işte buradaydım, şehrin altında ölü bir vampiri arıyordum. şu anda beni hareket ettiren şey öfkeydi. Ford iyi bir insan olduğumu söylemişti. Olmak istediğim şey buydu. Artık haklı olduğundan o kadar da emin değildim.

Hiçbir uyarı olmadan Ivy'nin başı yukarı kalktı ve derin bir nefes alarak durdu. Elindeki fener hızlı gölgeler oluşturmak için sallandı ve Edden ile ben durduğumuzda ayaklarımızın fısıltısı ürkütücü bir şekilde yankılandı. Adrenalin beni dürttü. Oda arkadaşım havayı kokladı, elini omuz hizasında tek tip duvar boyunca gezdirerek birkaç adım geri gitti.

Gözleri karanlığın içinde simsiyahtı ve iki elini taşa vurmak için feneri yere bıraktığında yerden aldım.

"Yaklaş," diye fısıldadı ve o vampir hızıyla tünelin duvarının diğer tarafına geçtiğinde bir ürpertiye bastırdım. "Buraya." Sesindeki iğ nefretle kalbim güm güm atıyordu. Edden ve ben yaklaştık, ışıklar yüksekteydi. Gölgem arkamda uzanıyordu ve yine ürperdim.

Duvarda, birinin bir taş parçasını yonttuğu küçük bir girinti dışında hiçbir işaret yoktu ama eğer burası bir vampir oubliette'i olsaydı, onu gösteren neon bir ok olmazdı. Bu gizli bir kapı olacaktı ve muhtemelen kilitliydi.

Ivy parmaklarını girintiye soktu ve çekti. Hiçbir şey olmadı. Başını kaldırdı ve soğuk, karanlık gözlerinden saçlarını savurdu. Kahretsin, vampirleşmeye hazırđı. "Lütfen şu kapıyı benim için aç, Rachel," diye fısıldadı.

Tamam. Eğer açamayacağı bir kapıysa, bu cadı büyüğü olacaktı, bu da parmağımı kesmem ya da bir çizgiye dokunmam gerektiği anlamına geliyordu. Düşünürken başparmağım parmağımdaki kesiğin pürüzlü kenarlarını hissetti. O bu haldeyken kan almak iyi bir fikir değildi ama bir çizgiye dokunmak canımı yakacaktı.

Kapıya baktım ve bir elimi kapının üzerine koydum. *Konuş, arkadaş ve içeri gir, sözleri* aklımdan geçti ve bir kakhaha çılgılığını bastırdım. "Güzel," dedim, ortamdaki bir titreme kapıda depolanan büyüden ikiz bir çekim getirdiğinde. Duvar, içinde bir ley hattı tılsımı ile inşa edilmişti. Betonun içine gömülmüş, tılsımlı bir demir çember vardı. Bir hat çekmem gerekecekti.

Elim düştü ve içimi kötü bir his kapladı. Kapının ardındaki her neyse çok kötü olacaktı. Ivy'den Edden'a bakarak, "Bu tılsımlı bir kapı," dedim ve bodur adam kaşlarını çattı.

"O da ne?" diye sordu, savunmacı bir ifadeyle.

Huzursuzca yer değiştirdim. "Tam da kulağa geldiği gibi. Sana tüm Inderland büyüünün cadı büyüyle çalıştığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Elfleri düşündüm ve ekledim, "Çoğunlukla, her neyse. Vampirler cadı büyüüne bayılır. Öldükten sonra genç görünmek için, çaresiz cadıları dövmeleri için iblisleri çağırmak için ve kendilerini saklamak istediklerinde, kendilerini kilitlemek için kullanırlar." Lanet olası bir ley hattına dokunmam gerekecekti ama biraz acı Kisten'in katilini bulmak için küçük bir ödeme olacaktı.

Edden el fenerini kolunun altına sıkıştırdı ve duvarla zemin arasındaki çizgiye doğru tuttu. Kapının bir kez açıldığını gösteren bir toz kayması vardı, ne kadar zaman önce olduğu tartışmaya açıktı, bakmadığınız sürece görünmezdi. Elim titreyerek avucumu pürüzsüz kayaya dayadım. FIB kaptanının cüssesi kapının yanında agresif bir duruş sergilemek için yer değiştirdi.

"Edden," diye yakındım, "eğer içeride ölümsüz bir vampir varsa, daha kapı açılmadan seni öldürür." *Çirkin ama gerçek.* "Geri çekil."

FIB kaptanı kaşlarını çattı. "Sadece kapıyı aç Morgan."

"Cenazen," diye mırıldandım, sonra derin bir nefes aldım. Bu canımı yakacaktı. Parmaklarım soğuktan uyuşmuştu ve onları taşın derinliklerine bastırdıkça kramp giriyordu. Nefes alarak ve yaklaşan acıya karşı dişlerimi sıkarak dizlerimi kilitledim ve bir çizgiye dokundum.

Nefesim kesildi, çizgi bana çarptığında doğruldu. Yapmamaya çalıştım ama yaptım. "Rachel?" Ivy yakın ve endişeli bir sesle, "Rachel?" dedi.

Midem bulanıyordu ve kusmamak için nefes nefese kalıyordum. Yakındaki hattan gelen dalgalı güç dalgalanmaları beni deniz tutmasına neden oluyordu ve her sinirim gücün üzerinde sürtündüğünü hissediyordu. "İyi," diye nefes nefese kaldım.

Doğru kelimeleri düşünmek. Genelde kullanılan üç tılsım vardı ve babam bana hepsini öğretmişti, bir tane de en korkunç durumlar dışında kullanılmayan tılsım vardı. Tanrım, bu korkunçtu.

Derin bir nefes aldım ve tuttum, acıyı ve baş dönmesini düşünmemek için savaştım. Ivy'nin serin eli omzuma dokundu ve aurasının kayarak beni sardığını, yatıştırdığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Özür dilerim!" Ivy bağırdı, eli beni bıraktı ve acı geri döndüğünde neredeyse düşünüyordum.

"Hayır," dedim elini tutmak için uzandığımda ve acı yine kayboldu. "Yardım ediyorsun," dedim, beni incittiğine dair korkusunun yerini şaşkınlığa bırakmasını izlerken. "Sana dokunduğumda acımıyor. Sakın bırakma. Lütfen."

Orada, lambanın aydınlattığı karanlıkta, sertçe yutkundum ve parmakları benimkilerde daha da sıkılaştı. Mükemmel değildi. Üzerime gelen ley hattı dalgalarını hâlâ hissedebiliyordum ama en azından o kadar çığ değildi ve sinirlerimdeki acı hafiflemişti. Düşüncelerim geçen Cadılar Bayramı'na, beni son kez ısırdığı zamana döndü. Kaybetmeden önce auralarımız bir olmuştu. Bunun kalıcı bir etkisini mi görüyordum? Ivy'nin ve benim auralarımız aynı mıydı? Biri tehlikeye girdiğinde birbirlerini koruyabiliyorlar mıydı? Bu aşk mıydı?

Edden yanımda durdu, hiçbir şeyden emin değildi ve sakinleştirici bir nefes alarak boştaki elimi daha sıkı bir şekilde kapıya koydum.

"Quod est ante pedes nemo spectat," diye fısıldadım ve hiçbir şey olmadı.

Ayaklarımı kaydırdım. *"Quis custodiet ipsos custodes?"* Tekrar denedim ama yine bir şey çıkmadı.

Edden ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Rachel, sorun yok."

Elim titredi. *"Nil tam difficile est quin quaerendo investigari possit."* İşte bu oldu ve çimentoya gömülü tılsımdan bir tepki titremesinin yükselip ruhuma işlediğini hissettiğimde elimi geri çektim. *Hiçbir şey arayarak bulunamayacak kadar zor değildir.* Bunun o olacağını düşündüm.

Geri adım atıp misinayı bıraktım ve Ivy elimi bırakmadan önce yüzüme baktı, ben de elimi yumruk yaptım. Edden parmaklarını kolun kıvrımına soktu ve çekti. Kapı kırıldı ve Ivy elini yüzüne kapatarak kendini geriye attı.

"Vay anasını!" diye bağırdım, öğürdüm ve ben de geriye düştüm. Edden pis koku karşısında şaha kalkarken neredeyse ona çelme takıyordum. Fenerin ışığı Edden'in yüz ifadesini gösteriyordu, tiksintiyle çarpılmıştı. İçeride her ne varsa çoktan ölmüştü ve öfkesi içine akmaya başlamıştı. Kisten saldırganı öldürmeyi başarmıştı. Şimdi kime bağıracaktım?

FIB yüzbaşısı el fenerini bana doğru iterken "Tut şunu," dedi. Elimdeki feneri yere bıraktım ve aldım. Edden kapıyı daha da açarak siyah bir kemer ve başka pek bir şey göstermedi. Pis bir koku yayılıyordu, eski ve kokuşmuş. Çürüme kokusu değildi bu, soğuktan ve belki de zamanın etkisiyle hafiflemiş olabilirdi ama güneş ya da rüzgâr onu dağıtma şansı bulana kadar devam eden vampir ölümü kokusuydu. Kötü giden bir tütsüydü. Çürüyen çiçekler. Bozulmuş misk ve ölü deniz tuzu. İçeri giremedik, o kadar kötüydü. Sanki tüm oksijenin yerini kalın, zehirli, çürüyen yağ almış gibiydi.

Edden el fenerini geri aldı. Bir elini burnuna götürerek odanın kenarlarını bulmak için ışığı yerde gezdirdi. Ben olduğum yerde kaldım ama Ivy eşikte durmak için öne çıktı. Yüzü gözyaşlarından nemliydi ve ifadesi boştu. Edden omzunu onunkinin önüne getirmek için hamle yaptı ama onu dışarıda tutan kendi varlığı değil kokuydu.

Zemin aynı toz renginde taş, duvarlar ise çimentoydu. Zeminde eski kan renginde, kırışmış ve çatlamış siyah bir leke vardı. Edden onu duvara kadar takip etti ve betonda oyulmuş çizikler buldu.

"İkiniz de oraya girmeyin," dedi Edden, sonra bu sözleri söylemek için aldığı derin nefesten dolayı öğürdü. Başımı salladım ve ışığı hızla odanın geri kalanına tuttu. Uydurma bir karyola ve karton kutudan bir masanın olduğu pis bir yerdi. Çıplak zeminde, kurumuş kandan oluşan daha küçük bir su birikintisinin yanında, yüzü koyun yatan iri yarı siyah bir adamın cesedi vardı. Üzerinde, boğazının tamamen parçalanmış olduğunu gösteren, açık renkli bir gömlek vardı. Vücudunun alt boşluğu da açılmıştı, sanki bir hayvan saldırmış gibiydi, yine de yanına yığılmış küçük şeylerin muhtemelen iç organları olduğunu tahmin ettim.

Pantolonu yokken mi saldırıya uğramıştı yoksa saldırgan pantolonunu mu yemişti anlayamadım. Vampirler bunu yapmaz. En azından benim duyduğum kadarıyla. Ve bu adam Kisten'in teknesinde hatırladığım adam değildi.

Edden'in ışığını cesedin üzerinde tutarken titredi. Lanet olsun, hepsi bir hiç uğrunaydı.

"Bu Art mı?" Edden sordu, ben de başımı salladım.

"Bu Denon," dedi Ivy ve bakışlarım cesetten ona ve tekrar ona kaydı.

"Denon?" Nefesim kesildi, kanımın yükseldiğini hissettim.

Edden'in ışığı söndü. "Tanrı yardımcısı olsun. Sanırım öyle."

Dizlerim titrerken duvara yaslandım. Bu yüzden onu son zamanlarda görmemiştim. Eğer Denon Art'ın veliahtıysa, Ivy'yi onun koşucu tayfasına vermek onu izlemeyi gerçekten kolaylaştırırdı. Ve onu bana vermek de aşağılayıcı olurdu.

"Karyola," dedi Ivy, elini yüzüne götürerek. "Işığını karyolaya getir. Sanırım orada bir ceset var. Emin değilim."

Yaklaştım ve fenerin ışığını dikkatlice karyolaya tuttum ama ellerim titriyordu ve net değildi. Edden Denon'u tanıyordu. Onunla dostça bir rekabeti vardı. Onu parçalanmış halde bulmak zordu. Sığ bir nefes aldığını duydum ve ışığı yatağı da buldu.

Gözlerimi kısıtım, ne gördüğümü anlamaya çalışıyordum. İlk başta unutulmuş giysiler ve kayışlardan oluşan bir yığın gibi görünen şey... "Kahretsin," diye fısıldadım zihnim değişip her şey anlam kazanırken. Gri, grotesk bir şekilde bükülmüş bir vücuttu, iki virüs kontrol için savaşıırken kemikler doğal olmayan kıvrımlara dönüşmüştü, her biri vampiri kendi mükemmellik versiyonuna dönüştürmeye çalışıyordu. Soluk beyaz parşömen derisi yaprak yaprak dökülmüş, kapıyı açmanın yarattığı cereyanda hafifçe sürüklenmişti. Siyah saçlar kafatasının etrafında toplanmıştı ve göz yuvalarında tavana bakan gözler yoktu. Normal bir vampirin iki katı uzunluğundaki köpek dişleri çeneden fıskırıyordu. Ağız genişçe yırtılmıştı ve çene kırık bir açıyla sarkıyordu. Köşesinden birkaç parmağı eksik bir el sarkıyordu. Tanrım, bunu kendine o mu yapmıştı?

Ivy sarsıldı ve içeri girmeye çalışırken ışığı çılgınca salladım. Edden homurdandı, kolunu yakaladı ve momentumunu kullanarak onu tünelin karşı duvarına fırlattı. Bir gümbürtüyle yere düştü, gözleri kocaman ve öfkeliydi ama Edden kolunu çenesinin altına sokmuştu ve bırakmıyordu.

"O odadan uzak dur!" diye bağırarak onu duvara yapıştırdı, sesi acıma duygusuyla yankılanıyordu. "Oraya girmeyeceksin, Ivy! Beni öldürsen bile umurumda değil. O... pis..." -soluk soluğa bir nefes aldı, kelimeleri bulmaya çalışıyordu- "lağım çukuru gibi bir yere girmeyeceksin." Sözlerini bitirdiğinde gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sen bundan daha iyisin," diye bitirdi. "Senin bu sapkınlıkla hiçbir ilgin yok. *Bu sen değilsin.*"

Ivy hareket etmeye çalışmıyordu. Eğer isteseydi, hiç düşünmeden adamın kolunu kırabilirdi. El fenerini aşağı doğru tuttuğumda gözyaşları ışıkta parlıyordu. "Kisten benim yaptığım bir şey yüzünden öldü," dedi, öfkesi acıya dönüşmüştü. "Ve şimdi acısını dindirmek için hiçbir şey yapamıyorum. O öldü! Art bunu bile benden aldı!"

"Ne yapacaksın!" Edden sesi yankılanarak ona bağırdı. "Vampir öldü! Ölü bir bedenden intikam alamazsın. Onu parçalara ayırıp parçalarını duvara mı fırlatmak istiyorsun? O ölmüş! Bırak gitsin yoksa hayatını mahvedecek ve o zaman yine kazanacak."

Ivy sessizce ağılıyordu. Edden haklıydı ama onu buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum.

Edden feneri elimden kaptı ve döndü. "Şuna bak, Ivy!" dedi, feneri doğrudan cesedin üzerine tutarak. "Şuna bak ve bana bunun bir zafer olduğunu söyle."

Çığlık atacakmış gibi gerildi ama sonra gözyaşları aktı ve vazgeçti. Kollarını kendine dolayarak fısıldadı: "Orospu çocuğu. Lanet olası orospu çocuğu. İkisi de."

Geride kalan bükülmüş parçalara bakarken derin bir ürperti tüm benliğimi kapladı. Kırık eline ve kemiğe sıkıca yapışmış etine bakarken Art'ın parmaklarının üzerimdeki tozlu kokusu hafızamda ağırlaştı. Boğazıma, bileğime dokunuşunu hissedebiliyordum. Vampir virüsünün iki türü kontrol için savaşıırken onu mumyalamış, bükülmüş uzuvlar ve çarpık kemiklerden oluşan iğrenç bir karikatür haline getirmiş, bir ölümsüz olarak bile hayatta kalamayacak hale gelene kadar onu parçalamıştı.

Neler olduğunu hayal etmek kolaydı. Kisten'in ona verdiği ölümsüz kandan ölen Art, filizini aradı. Art, Kisten'in ölümsüz kanıyla savaşmak için yeterli gücü kazanmaya çalışırken Denon kazayla ya da tasarlanarak ölmüştü. Ivy'nin bir çıkış yolu aramasına şaşmamalı. Bu çok çirkindi.

Edden ışığın karyoladan düşmesine izin verdi. Işığı söndürdüğünde gözleri yorulmuştu ve tüneli sadece Mia'nın feneri aydınlatıyordu. Ivy'nin çiğ sefaletine baktı, sonra her zamanki tavrının bir benzerini bulmaya çalışmak için kemerini yukarı kaldırdı. "Odanın havalanmasına izin vereceğiz, sonra da parmak izi eşleşmesi için bir ayakkabı alacağız. Burada işimiz bitti."

Ivy duvara yaslanmış, siyah kapı aralığına bakıyordu. "Ben olmasaydım Kisten'e asla dokunamazdı."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kisten bunun senin hatan olmadığını söyledi. O söyledi, Ivy. Sana söylememi istedi." Feneri yere bırakıp tüneli geçtim, gölgem onu örtüyordu. "Öyle dedi," diye tekrarladım omzuna dokunurken, onu buz gibi soğuk buldum. Gözleri siyahtı ama bana bakmıyordu, karşımızdaki karanlık deliğe odaklanmıştı. "Ivy, eğer bunu vicdanına yüklersen, bu senin yaptığını gördüğüm en aptalca şeylerden biri olur."

Bu onu etkiledi ve bakışları bana kaydı.

"Seni suçlamadı," dedim pazusunu sıkarken. "Öyle olsaydı, o piçi öldürmek için hayatını ikimiz için de feda etmezdi. Beni seviyordu Ivy, ama kararını seni düşünerek verdi. Bunu *seni sevdiği* için yaptı."

Ivy'nin ifadesi çatladı ve yüzü acıyla buruştu. "Onu sevdim!" diye bağırdı, sesi yankılanıyordu. "Onu sevdim ve bunu kanıtlamak için yapabileceğim hiçbir şey yok! Art öldü!" dedi eliyle işaret ederek. "Piscary öldü! Kisten'i sevdiğimi kanıtlamak için hiçbir şey yapamam. Bu hiç adil değil Rachel! Birini incitmek istiyorum ama kimse kalmadı!"

Edden huzursuzca kıpırdandı. Boğazım düğümlendi. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama öyle olmadı. İntikam alabileceğim kimse yoktu, işaret edip "Ne yaptığını biliyorum ve bunun için berbatsın" diyebileceğim kimse yoktu. Piscary'nin ölmüş olması ve Art'ın çarpık bir ceset olması yeterli gelmiyordu.

Edden ışığıyla tünelin aşağısını işaret ederek, "Bayanlar..." diye sordu. "Bu gece buraya bir adli tıp ekibi göndereceğim. Kimliklerden emin olduğumuzda size haber veririm." Ayrılmak için bir adım attı, bizim takip edeceğimizden emin olmak için tereddüt etti.

Yorgun olduğu her halinden belli olan Ivy kendini duvardan itti. "Piscary, Kisten'i Art'a onu hapse atmama karşılık olarak verdi. Bu politik bir şeydi. Tanrım, hayatımdan nefret ediyorum."

Duvardaki kara deliğe baktım, içimde gerilim yükseliyordu. O haklıydı. Kisten politik bir güç oyununda ölmüştü. Kendi gücünü yeni yeni öğrenmeye başlayan parlak ruhu, bir egoyu yatıştırmak ve Ivy'ye diz çöktürmek için söndürülmüştü. İntikamı anlayabilirdim ama bu...

Kisten'e veda eden Ivy başını eğdi ve yanımdan geçti. Hareket etmedim, kara deliğe bakıyordum. Edden'ın eli omzuma düştü. "Isınman gerek."

Sarsılarak altından çıktım. Isındım. İyi fikir. Çekip gitmeye hazır değildim. Kisten'in ruhu huzur içindeydi çünkü savaşmış ve kazanmıştı. Peki ya geride kalan bizler? Ivy ve ben ne olacaktık? Bizim de tatmin olmaya hakkımız yok muydu?

Kalbim çarpmaya başladı ve çenemi sıktım. "Bu acıyla yaşamayacağım."

Ivy'nin botları sürtünerek durdu ve Edden gözlerini şüpheyile kısarak bana baktı.

Titreyerek karanlık deliği işaret ettim. "İçişleri'nin bunu örtbas etmesine, onları güzel mezar taşları, saygın isimler ve tarihlerle toprağa gömmesine ve Kisten'in birilerinin siyasi gündemini ilerletmek için öldürüldüğünü söylemesine izin vermeyeceğim."

Ivy başını salladı. "Hiç fark etmez."

Benim için bir fark yarattı. Oda siyaha bürünmüştü ve bir ömür ölümden korkarak geçirildiğinde, kişinin tüm varlığı benliğin bencil arzularına boyun eğdiğinde, ruh akılsızca hayatta kalma dürtüsüyle değiş tokuş edildiğinde yaşananların ahlaksızlığını gizliyordu. Bu çirkin güç karikatürlerinin ardından gerçek hayatlar mahvoldu. Kisten'in ruhu tam da kendinde güç bulduğu anda kayboldu, Ivy huzur bulma çabalarında ilmiği daha da sıkıldı. Karanlık bunu örtbas edemezdi. Odanın aydınlık olmasını istedim. Vahşi bir gerçekle aydınlansın ki asla yeryüzünün sığınağına gönderilmesin.

"Rachel?" Ivy sordu ve titreyerek bir çizgiye dokundum. Bana dokundu, ince auramı bir alev gibi yırttı. Dizlerimin üzerine çöktüm ama dişlerimi sıkarak ayağa kalktım, acının içimden akıp gitmesine izin verdim, onu kabul ettim.

"*Celero inanio*," diye bağırdım ve güce siyah bir tılsım hareketi yaptım. Al'ın bunu yaptığını görmüştüm. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Hat içime doğru kükredi, tılsım tarafından çekildi. Acı alevlendi ve ben kasıldım, büyü işe yararken ipi bırakmayı reddettim. "Rachel!" Ivy bağırdı ve ben odanın ortasındaki beyaz ışık patlamasıyla geriye düştüm. Saçlarım geriye savruldu, sonra odadaki hava yanıp kül olurken ve yerine yenisi girerken öne doğru kaydı. Cennetin kendisi gibi, ateşin görkemi de bembeyaz yanıyordu, öfkemin ortasında küçük bir siyah nokta vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim kapı aralığına sabitlenmişti ve dizlerim morarırken sert taş fark edilmedi. Ve sonra Ivy beni kucakladı. Kollarıyla beni sardı ve ben buz gibi yumuşaklıklarından değil ama acının aniden kesilmesinden dolayı nefes nefese kaldım

izgiden. Beni yine yakalamıştı ve aurası beni koruyarak en kötüsünü filtreliyordu.

"Seni aptal cadı," dedi bana sarılırken acı acı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Ona baktım, hat içimde serin ve temizdi. "Hiçbir şey hissetmediğine emin misin?" Onun aurasının beni bundan koruduğuna inanmayarak sordum.

"Sadece kalbim kırılıyor. Bırak gitsin, Rachel."

"Henüz değil," dedim ve kollarını bana dolayarak cehennem çukurunu işaret ettim.

"*Celero inanio!*" Tekrar söyledim.

"Dur!" Ivy bağırdı ve elleri beni bıraktığında çığlık attım ve acı beni iki büküm etti. Nefes nefese kaldım, ciğerlerimin yandığını hissettim. Ama gitmesine izin veremezdim. Henüz bitmemişti.

Karyola alevler içinde kaldı, üzerinde turuncu bir parıltı vardı ve azap içinde kıvranan bir bedene benziyordu. Yerdeki kan, yanan kanın yerine daha fazla hava emildikçe yukarı doğru dönen siyah bir puftu. Ivy'nin elleri beni arkamdan yakaladı ve acım hafifleyip tekrar dayanabildiğimde temiz bir nefes aldım.

"Lütfen bırakma," dedim, acı ve kalp ağrısından gözyaşlarım süzölüyordu ve başını salladığını hissettim.

"*Celero inanio!*" Tekrar ağladım, gözyaşlarım düşerken buharlaşarak tuzdan parıltılar oluşturdu ve hala içimdeki öfke yanıyor, kalbimle aynı anda çarpıyordu. Ley hattı bir intikam gibi akıyor, yanıyor, akılsız bir sel gibi beni de kendisiyle birlikte götürmeye çalışıyordu. Yanmaya başlayan saçlarımın kokusunu alabiliyordum. Yanağımdaki sıyrık ateş gibi hissettiriyordu.

"Rachel, dur!" Ivy ığlık attı ama alevlerin arasında bana gülümseyen Kisten'in gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordum ve yapamadım.

Bir gölge benimle kükreyen cehennem arasına daldı. Göz kırparak geçerken sıcaklık beni dövüyordu. Edden'in küfrettiğini ve ardından taş kapının sallandığını duyabiliyordum. Serin bir gölge şeridi dizime dokundu, bacağımdan yukarı süzölüdü ve yanağımanın kenarını öptü. Beyaz intikam bandı daralırken ona doğru eğildim. Dengem beni terk etti ve yere yığıldım. Ama ipi tuttum. Elimdeki tek temiz şey oydu.

Ivy dikkatimi ona çekmek için beni hafifçe salladı. Gözleri korkudan simsiyahtı ve ben onu seviyordum. "Çizgiyi bırak," diye yalvardı, gözyaşları bana çarptıkça yanıyordu. "Rachel, çizgiyi bırak! Lütfen!"

Göz kırptım. *Hattı mı bıraktın?*

Edden sonunda kapıyı kapattığında tünel karanlığa gömüldü. Soğuk hava dalgası tenimi yaktı. Bana sarılırken gözlerim yavaşça yüzünün hatlarını tanıdı. Edden'in silueti daha belirgin hale gelirken kırmızı bir parıltı daha parlak hale geldi ve duvarın en ince olduğu yeri, kapıyı gösterdi. Ateşim kapının arkasında hâlâ harlanıyordu ve ısıнын parıltısı tüneli yumuşak bir pusla aydınlatıyordu.

Edden'in şekli, elleri kalçalarında kapıya baktı. "Yüce İsa'nın annesi," diye nefes aldı, sonra büyüünün kapıya kazdığı çizgilere dokunmak için elini geri çekti. Kapıya gömülü tılsımlı demir çemberin parlak halkasını görebiliyordum. Ondan yayılan siyah iplikler, gizemli sembollerle spiral bir pentagram oluşturuyordu. Ortasında benim el izim vardı ve büyüye uyum sağlayarak onu tamamen bana ait kılıyordu. Kapıyı bir daha kimse açamayacaktı.

"O gitti! Bırak onu!" Ivy bağırdı ve bu sefer ben de bağırdım.

Elektrik kesilince nefesim kesildi, sıcaklığın yerini soğuk alınca sarsıldım. Kendimi sıktım ve fısıldadım: "Alıyorum. Alıyorum. Dengesizlik beni vurmadan önce alıyorum" diye fısıldadım. Çirkin siyahın üzerimde serin bir ipek çarşaf gibi kaydığını hissettiğimde gözyaşlarım sıktığım gözlerimden süzüldü. Bu kara bir lanetti ama ben onu düşünmeden kullanmışım. Yine de gözyaşları benim için değildi: Kisten içindi.

Hırıltılı nefeslerim dışında sessizlik. Göğsüm acıyordu. Yanıyormuş gibi hissediyordum. İçimde hiçbir şey akmıyordu. Yanmış bir kabuk gibiydim. Her şey sessizdi, sanki seslerin kendisi küle dönüşmüştü.

"Ayakta durabilir misin?"

Arayan Ivy'ydi ve cevap veremeyerek ona göz kırptım. Edden üzerimize eğildi ve kolları Ivy ile benim aramdan geçip beni bir çocukmuşum gibi yukarı kaldırdığında acı içinde haykırdım.

"Kahretsin Rachel," dedi bir mide bulantısı dalgasına karşı koyduğumda. "Kötü bir güneş yanığın varmış gibi görünüyorsun."

"Buna değdi," diye fısıldadım. Dudaklarım çatlamıştı ve kaşlarım

Dokunduğumda yanmış gibi hissettim. Edden harekete geçtiğinde duvar hâlâ parlıyordu. Siyah bir örümcek ağı kapıyı aşındırıyor, soğudukça taşı gümüşe çeviriyordu. Bu benim söylediğim lanetti, taş soğudukça çatlaklar gibi yavaşça aydınlanıyordu. Kapı eritilerek kapatılmıştı ve işaretimi taşıyan kişi kapıyı kurcalamaması için uyarılmıştı. Şu anda kapının arkasında bir şey olduğunu düşündüğümünden değil.

Edden neredeyse takılıp düştüğünde ve hassas derime sürtünüldüğünde acı içinde nefesimi tuttum. Ivy iyi olduğuma dair kendini rahatlatmak istercesine koluma dokundu. "O bir ley hattı mıydı?" diye sordu tereddütle. "Bunu bir hattan gelen güçle yaptın, değil mi?"

Göğsüm ağrıyordu ve ciğerlerime zarar vermediğimi umuyordum. "Evet," dedim usulca. "Yastıkladığın için teşekkür ederim."

"Her zaman böyle bir güce sahip misin?" dedi, neredeyse fısıltıyla.

Başımı sallayacaktım ama derim çekilince vazgeçtim. "Evet."

Kapının üzerine kazınmış kara büyü sembolünün anısı düşüncelerimde yükseldi. Demek bir kara tılsımdı. Ne olmuş yani? Kara bir cadı olabilirdim ama en azından dürüst bir cadıydım.

Edden beni yavaşça yüzeye geri taşıdı, nefes alıp vermesi dışında sessizdi. Kisten'in siyasi bir amaç uğruna öldürüldüğünü bilen herkes ya ölmüştü ya da bu koridordaydı. Aşkım, Ivy'nin ve benim hayatımı kurtarmak için öldüğü için hatırlanacaktı. Bu yüzden ölmüştü, birinin kaprisi yüzünden değil. Kisten böyle biriydi. Öyleydi.

Ve hiç kimse aksini söyleyemez.

Otuz dört

Annem şu anda yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen, odam hâlâ onun hafif lavanta parfümü gibi kokuyor, Robbie'nin yatağının yanına bıraktığı tozlu kutulardan yayılıyordu. Annem bana Portland'da onu bekleyen dairenin broşürünü gösterirken hepsini getirmesi çok hoştu.

Yatağının yanında diz çökerek en üstteki kutuyu kendime doğru çektim, ergenlik dönemindeki karalamalarımı okudum ve daha sonra hastanedeki çocuk paketine götürmek üzere kutuyu kenara ittim. Nakliye kamyonu dün annemin evine gelmişti ve ben de fıstık ve balonlu naylon paketlemekten yorulmuş, vedalar yüzünden depresyona girmiştim. Annem ve Robbie son eşyalarımı öğleden sonra erkenden getirdiler, beni uyandırdılar ve Robbie'nin tahminine göre mutfağı zaten Kansas'ta olduğu için yaşlı bir kadın lokantasında iyi yolculuklar kahvaltısı için dışarı çıkardılar. Sanırım benim dışlanmam yüzünden kötü servis aldık, ama garsonunuz peçetenizin arkasına BLACK WITCH yazmadıkça bunu anlamak zordu. Önemli değildi. Acelemiz yoktu. Kahve bulaşık suyu gibiydi.

Robbie'nin keyfi yerindeydi çünkü nakliye kamyonetinin parasını ödemişti. Annemin keyfi yerindeydi çünkü hayatında biraz heyecan vardı. Moraim bozuktu çünkü dışlanmamış olsaydım bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. Annemin Takata'yı ziyaretten döndüğünden beri ev arıyor olması önemli değildi. Benim yüzümden taşınıyordu. Robbie ve annem muhtemelen şimdiye kadar inmişlerdi ve Cincinnati'de onlardan geriye kalan tek şey altı kutu, mutfağımdaki yeni buzdolabı ve ön taraftaki eski Buick'iydi.

Melankolik bir halde eski bir kutunun üzerindeki bantı çıkardım ve içine bakınca babamın eski ley hattı malzemelerini buldum. Memnun bir ses çıkararak ayağı kalktım ve kutuyu mutfağına götürmek için bir kalçanın üzerine kaldırdım.

Ben kilisenin arka tarafına doğru ilerlerken mabedin ön tarafındaki periler gürültü yapıyordu ve kutuyu ortadaki tezgâhın üzerine koyarken ışıkları yakma zahmetine bile girmedim. Köşede, annemin buzdolabının küçük mavi ışıkları parlıyordu. Buzdolabının kapıdan buz dağıtıcısı vardı ve bize verdiğinde Ivy ve ben çok heyecanlanmıştık. Perilerin, üçü birlikte buzluğa vurduklarında bir küp elde edeceklerini keşfetmeleri sadece altı saniye sürmüştü ve bu küpü mutfak zemininde kaymak için bir sörf tahtası gibi kullanıyorlardı. Bu anıya gülümseyerek kutuyu bıraktım ve odama geri döndüm. Kutuyu daha sonra açacaktım.

Kilisenin arka tarafının tamamında geç saatlere bağlanamayacak kadar soğuk bir hava vardı. Ivy'nin dışarıda olması bunun bir kısmını açıklayabilirdi, ama çoğunun nedeni annemin tavan arasının yarısıyla birlikte ısıtıcısının da bize miras kalmasıydı. Elektrikli ısıtıcı ön tarafta tam güçle çalışıyordu ve periler Ocak ayında sıcak bir yaz akşamının tadını çıkarıyorlardı, ancak tüm kilisenin termostatu kutsal alanda olduğundan, ısı saatlerdir tıklanmamıştı. Isıtıcının ulaşamayacağı kadar serin olan hava, hâlâ hassas olan tenimi titretiyordu. Kahve iyi olurdu, ama o grande latte... ahududulu... şeyi içtiğimden beri, artık hiçbir şeyin tadı güzel gelmiyordu.

Tarçın ve ahududu düşünceleri beni odama geri götürdü ve sahip olduğumu unuttuğum müziği bulmak için bir sonraki kutudan kaseti çektim. Memnuniyetle kutuyu daha sonra Ivy ile birlikte incelemek üzere salona ittim.

Ivy'nin durumu iyiydi, gün batımından sonra Rynn Cormel'le konuşmak için annemin Buick'ini ödünç almıştı. Güneş doğana kadar dönmelerini beklemiyordum. Ona geçen haftaki oubliette'i, Denon'un Art'ın hortlağı olduğunu, I.S.'den ayrılana kadar onu nasıl izlediğini ve Art'ın nasıl öldüğünü anlatmıştı. Taşı eritecek kadar sert bir ip çektiğimde aurasının beni nasıl koruduğu konusunda sessiz kaldığını umuyordum, ama bahse girerim bunu Rynn Cormel'e de söylemiştir. Utandığımdan falan değil, ama neden şehrin usta vampirine böyle bir şey yapabileceğinin reklamını yapasın ki?

Aurasının ruhumu koruyabilmesi beni şaşırtmış mıydı? Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım, internette ve kitaplarımda yaptığım aramalarda da bir şey bulamamıştım ama beni son ısırdığında auralarımız birbirine karışmıştı... Şaşırmamıştım, korkmuştum. Burada, ilk ölümünden sonra zihnini, bedenini ve ruhunu yeniden birleştirmenin bir yolunu bulma potansiyeli vardı. Sadece henüz nasıl olacağını göremiyordum. Kisten ikinci kez öldüğünde ruhu yerindeydi. Bunu biliyordum. Bilmediğim şey, bunun benimle ve birbirimize olan aşkımızla mı, yoksa arka arkaya iki kez öldüğü için mi, yoksa tamamen farklı bir şey mi olduğuydu. Bunu öğrenmek için Ivy'nin ruhunu riske atmaya değmezdi. Sadece onun düşüncesi

ölüm beni korkuttu.

İşaretlenmemiş üçüncü bir kutudan daha fazla doldurulmuş hayvan çıktı ve parmaklarım bir tanesini almaya giderken topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum. Gülümsemem hüzünlü bir hal aldı ve tek boynuzlu atın yelesini okşadım. Bu özeldi. Lise yıllarımın çoğunda şifonyerimi süslemişti. "Belki seni saklarım Jasmine," diye fısıldadım, sonra bir adrenalin zonklamasıyla doğruldum.

Jasmine. Bu onun adıydı! Sevinçle düşündüm. Trent'in babasının bir dilek tut kampında birlikte takıldığı siyah saçlı kızın adıydı bu. "Jasmine!" Heyecanla fısıldadım, pelüş hayvanı yakınımdaydım ve buruk bir mutlulukla gülümsedim. Oyuncak bana karşı küçük bir sıcaklık noktası oluşturdu. Küçükken çok daha geniş bir alanı kapladığını hatırlıyordum. Mutlu bir şekilde, onu şifonyerimdeki zürafanın yanına koymak için uzandım. Bir daha asla unutmuyacaktım.

"Evine hoş geldin Jasmine," diye fısıldadım. Trent de en az benim kadar Jasmine'in adını öğrenmek istiyordu, ona aşığı ama onu hatırlayacak bir şeyi yoktu. Belki ona adını söylersem, hayatta olup olmadığını bana söyleyebilirdi - babasının kayıtlarına baktığında.

Bu çiti onarmaya çalışmalıyım, diye düşündüm, Ford ve Holly'ye götürebileceğim, ismi ya da yüzü olmayan bir oyuncak bulmak için etrafı karıştırırken. Genç ölüm perisinin dikkatini dağıtacak ve sosyalleşmesine yardımcı olacak bir şeyi takdir *edeceğini* biliyordum. Son aradığımda ikisi de gayet iyiydi ama Edden, Ford'un hastalık izni almasından ya da ofisinin köşesine bir çocuk odası kurmasından pek hoşnut değildi. Erkekler tuvaletindeki lazımlık sandalyesinden bahsetmiyorum bile.

Sırıttım. Edden bu konuda tam on beş dakika boyunca söylenmişti.

Raymond adındaki fili ve mavi ayıyı çıkarıp Mutlu anılardan başka bir şey içermeyen sakızları bir kenara koydum, kutuyu kapattım ve hastaneye götürmek üzere diğer kutunun üzerine yerleştirdim. Auram normale dönmek üzereydi ve çocukları gerçekten görmek istiyordum. Özellikle de kırmızı pijamalı kızı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona şansın gerçek olduğunu söyleyecektim. Ailesi izin verirse tabii.

İki ışık kutusunu kaldırıp kapımı ayağımla iterek açarken ve onları fuayeye götürürken toza karşı nefesimi tuttum. Mabede girdiğimde periler koro halinde neşeli bir merhaba dedi ve Rex kedi kapısından çan kulesi merdivenlerine doğru fırladı, kutuları zaten orada olanın üzerine bıraktığımda ürktü. Başını kapıdan içeri uzattı, ben de çömelip elimi uzattım.

"N'aber, Rex?" Mırıldandım ve dışarı çıktı, çenesinin altını biraz kaşımak için sakın bir şekilde bana doğru ilerlerken kuyruğunu kaldırdı. İlk kutuyu getirdiğimde o da fuayedeydi.

Peri kanatlarının uğultusu dikkatimizi yukarı çekti. "Çocuklar için oyuncak mı?" Jenks, masamın lambasına koyduğum tam spektrumlu ışığın altında oturmaktan kanatları kıpkırmızı olmuş bir halde, "Çocuklar için oyuncaklar mı?" dedi.

"Evet, onları götürdüğümüzde benimle ve Ivy ile gelmek ister misin?"

"Elbette," diye mırıldandı. "Biraz eğreltiotu tohumu için cadının katını

yağmalayabilirim,
Yine de."

Ayağa kalkarken homurdandım. "Buyurun." Artık dışlandığımı için bir şeyler almak daha zordu ve Jenks bunu telafi etmek için bahçeye üç kat daha fazla alan planlamaya başlamıştı bile. Karaborsa vardı ama ben oraya gitmeyecektim. Eğer gidersem, beni etiketledikleri şeyi kabul ettiğimi söylemiş olurum ve ben kabul etmedim.

Rex ceketimin altında durmaya gitti ve arka ayakları üzerinde durup cebimi okşadığında tereddüt ettim. Kaşlarım kalktı ve Jenks'e baktım. Onu iki kez fuayeden dışarı kovalamıştım.

"Çocuklarınızdan biri içeride mi?" Jenks'e sordum, sonra tırnakları keçeğe takılıp çekmeye başlayınca kedinin üzerine atladım. Onu kucağıma aldığımda pençesi çözüldü ama arka pençesi koluma saplanınca onu bırakmak zorunda kaldım. Kuyruğunu kıstı ve kilisenin arkasına doğru koşmaya başladı. Jenks'in çocuklarından kısa bir bağırış ve ardından hayal kırıklığı geldi. İbadethanenin kilisenin geri kalanından daha sıcak olması onları bir balonun içine koymaktan daha iyiydi.

Jenks gülüyordu ama kolumu yukarı ittiğimde uzun bir çizik buldum. "Jenks," diye yakındım. "Kedinin tırnaklarının kesilmesi gerekiyor. Yapacağımı söyledim."

"Rache, şuna bak."

Kolumu çekiştirerek indirdim, başımı kaldırdığımda Jenks'in elinde mavi bir şeyle önümde durduğunu gördüm. Eğer bilmeseydim, Jenks'in taşıma şekline bakarak bunun mavi bir battaniyeye sarılmış küçük bir bebek olduğunu söyleyebilirdim. "Nedir bu?" diye sordum. diye sordum ve onu beni bekleyen elime bıraktı.

"Cebindeydi," dedi, avucuma kondu ve birlikte mabetten gelen ışıktaki ona baktık. "Bu bir krizalit, ama ben

Hangi tür olduğunu biliyorum," diye ekledi, çizmeli parmağıyla dürttü.

Kafa karışıklığım geçti ve bir nefes aldım, Al'ın yılbaşı gecesi parmaklarımı onun etrafında kıvırdığını hatırladım. "Canlı olup olmadığını anlayabilir misin?" diye sordum.

Ellerini kalçalarına koyarak başını salladı. "Evet. Nereden aldın?"

Parmaklarım parmaklarımın üzerine kapandığında Jenks havaya uçtu ve ben de çiziklerimi yıkamak için mutfığa doğru ilerlemeye başladım. "Ah, bunu bana Al verdi," dedim sığınaktan geçip soğutucu salona girerken. "Kardan küçük mavi kelekler yapıyordu ve hayatta kalan tek şey buydu."

"Tink bir Disney fahişesi, Bis iniş borusuna sıkıştığından beri gördüğüm en ürkütücü şey bu," dedi usulca, kanatları karanlıkta yumuşak bir uğultu çıkarıyordu.

Dirseğimle mutfığın ışıklarını yaktım ve ne yapacağımı bilemeden pencere kenarına koydum. "Ivy'nin son randevusunu görmedin, ha?" Muslukları açıp sabunu alırken sordum. Pencere siyahtı ve Jenks'le benim çarpık görüntümüzü yansıtıyordu.

Rex tezgâhın üzerine sıçradı ve koza için uzandığında ona su sıçrattım.

"Hayır! Kötü kedi!" Jenks bağırarak kedinin yere atlamasını sağladı ve ben de kolumdan su damlatarak Bay Fish'in büyük boy konyaklarından birini kedinin üzerine koydum. Bay Fish hâlâ ahiretteydi ve oraya döndüğümde ölmüşse çok kızacaktım. İnce auram yüzünden bir hafta olmuştu. En azından Al öyle söylüyordu. Şahsen ben Pierce'a girmeye çalıştığını ve beni etrafta istemediğini, işleri karıştırmamı istemediğini düşünüyorum.

"Jenks, o sadece bir kedi gibi davranıyor," dedim peri tövbe etmeyen turuncu tüy yumağını azarlarken. Sevgiyle peri efendisine baktı, pirzolarını yaladı ve kuyruğunun ucunu seğirtti.

"Onu yemesini istemiyorum!" dedi, benimle eşit olmak için ayağa kalkarak. "Kurbağaya ya da başka bir şeye dönüşebilir. Tink'in donu muhtemelen kara büyüyle doludur."

"Sadece bir kelek," dedim kolumu kurulayıp kolumu tekrar aşağı çekerken.

"Evet, dişleri var ve kana susamış, bildiğin gibi," diye mırıldandı.

Kediyi kucağıma aldım ve hâlâ arkadaş olduğumuzdan emin olmak için kulaklarını okşadım. Rex bütün hafta boyunca kapı aralıklarından beni izlememişti ve bunu özlemiştim. Düşündükçe, Al'ın planlarına daha fazla alet olduğuma inanıyordum. Pierce bir ceset isteyecekti ve Al da bunu ona verebilirdi. İkisinin bir anlaşmaya vardığını kolayca hayal edebiliyordum, bedene karşılık hizmetkârlık. Her şekilde kazan-kazan. Al yararlı bir tanıdık, Pierce bir ceset ve haftada bir beni görme şansı elde etti. Ve Pierce'ı tanıdığım kadarıyla, eninde sonunda Al'ın tasmaını kaydırmanın bir yolunu bulacağını ve beni ortada bırakıp sonuçlarına katlanmamı sağlayacağını düşünüyordu. Al'ın Pierce'ı kaçırdığım için bana olan öfkesinin ve kabadayılığının çoğunun rol olduğuna bahse girmeye hazırdım. Lanetin işe yaraması için bozduğu tılsımı ben yapmışım.

Pierce'ın şu anda Tom Bansen'in bedeninde olması mide bulandırıcıydı. Daha da kötüsü, bunu kendi kendine yapmıştı. Onun durumunun kurtarma dürtülerimi harekete geçirmemesine şaşmamalı. *Aptal adam*. Cumartesi günü ne olduğunu öğrenecektim ve Al'la birlikte çalışacaktım.

Rex'in çanının hafifçe karıncalanması ilgimi çekti ve yere düşmesine izin vermeden önce güzel şeye baktım. Şeklini oluşturan halkalar ve girdaplardan oluşan desene bakınca gözlerim büyüdü. Trent'in ever-after'da bulduğu çana tıpatıp benziyordu. Daha önce hiç fark etmemiştim. "Ah, Jenks?" İnanamayarak sordum. "Bu çanı nereden buldun?"

Babamın eşya kutusunun üstüne çıkmış, onu açmaya çalışıyordu. "Bunu bana Ceri verdi," dedi üfleyerek. "Neden?"

Nereden geldiğini söylemek için bir nefes aldım, sonra fikrimi değiştirdim. "Sebebi yok," dedim Rex'in elimden kayıp gitmesine izin vererek. "Gerçekten eşsiz, hepsi bu."

"Peki, kutuda ne var?" diye sordu, pes etti ve ellerini kalçalarına koydu.

Gülümsedim ve mutfağa geçtim. "Babamın tılsımları. Bunlardan bazılarını görmelisin."

Jenks'le konuşurken, paketlenmiş alet ve gereçleri çıkarıp açması için yere serdim. Jenks kuytu köşeleri bulmak için dolapların içinde vızıldıyor, kanatları yavaş yavaş kırmızı tonunu kaybederek normal grimsi renklerine dönüşüyordu. Bir dolabın arkasında ne olduğunu görmek için bir el fenerinden daha iyiydi.

"Selam Jenks," dedim bir kutu silahsız ley hattı tılsımı ve iğnesini çatal bıçak çekmecemin arkasına koyarken. "Seni yapıştırdığım için gerçekten özür dilerim.

yapışkan ipekle banyo aynamın karşısında."

Peri kıpkırmızı parladı, üzerinden kayan tozlar utanç rengini yansıtıyordu. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" dedi. "O unut tılsımıyla seni indirmeye karar vermemi kolaylaştırdı." Tereddüt etti, sonra usulca ekledi, "Bunun için üzgünüm. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Kutu boştu ve Ivy'nin makasını görmediğim için tören bıçağımı bant çizgileri boyunca gezdirerek kutuyu çökerttim, böylece geri dönüşüm rani'si bana bağırmayacaktı. "Sorun değil," dedim kutuyu düzleştirirken. "Ben onu çoktan unuttum. Gördün mü?" Şakayla karışık söyledim.

Yorgun bir halde kutuyu kilere yerleştirdim ve kalan takıları ayırmaya başladım. Jenks yanıma inmiş, beni izliyordu. Çocuklarının sesi güzeldi. Jenks beni şaşırtarak, "Kisten için üzgünüm," dedi. "Bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum."

"Teşekkürler," dedim ve bir avuç dolusu kullanılmış takı aldım. "Onu hâlâ özlüyorum." Ama acı gitmiş, şehrin altında yanıp kül olmuştu ve artık hayatıma devam edebilirdim.

Eski büyüler, yumuşak bir sıçrama yaparak tuzlu sudan oluşan çözülme fiçima girdi. Ben de Marshal'ı özlemiştim. Neden gittiğini anlamıştım. O benim erkek arkadaşım değildi, daha fazlasıydı - gerçekten berbat ettiğim bir arkadaşım.

Onunla güç gösterisi yapmak tüm durumu olduğundan daha kötü gösterdi.

Gittiği için ona karşı bir şey hissetmiyordum. Çekip giderek bana ihanet etmemişti ve burada kalmadığı için de korkak değildi. Dışlanarak çok büyük bir hata yapmıştım ve bunu düzeltmek onun sorumluluğu değildi. Ben düzeltene kadar beni beklemesini beklemiyordum. Bekleyeceğini söylememişti. Her şeyi berbat ettiğim için haklı olarak bana kızgındı. Her şeyi kontrol altında tutabileceğimi söylediğimde güvenini kırarak ona ihanet etmiştim.

"Rache, bu ne işe yarıyor?" Jenks tezgâha bıraktığım son tılsımla uğraşırken, "Bu ne işe yarıyor?" diye sordu.

Çantamda anahtarlarımı bulup yaklaştım. "Bu güçlü büyüyü algılıyor," dedim ve üzerine kazınmış rünü gösterdim.

"Bunun da bu işe yaradığını sanıyordum," dedi onu anahtarlığıma, orijinal bad-mojo, daha doğrusu ölümcül-amulet dedektörümün yanına sıkıştırırken.

"Bu ölümcül büyüyü tespit ediyor," diye açıkladım, orijinal toprak-

sihirli tılsım ve düşmesine izin vermek. "Babamdan kalan güçlü büyüü algılar ve tüm ölümcül büyüler güçlü olduğu için bu da aynı şeyi yapacaktır. İkisi de ley hattı tabanlı olduğu için ölümcül tılsım gibi alışveriş merkezindeki güvenlik sistemlerini harekete geçirmeyeceğini umuyorum. Onları alışverişe götüreceğim ve hangisinin daha iyi çalıştığını görecekim."

"Anladım," dedi başını sallayarak.

Anahtarlarımı çantama geri koyarken kendimi ona daha yakın hissederek, "Babam yaptı," dedim. Tılsım on iki yıldan daha eskiydi ama hiç kullanılmadığı için hâlâ iyi durumdaydı. Pillerden bile daha iyiydi. "Kahve ister misin?" diye sordum.

Jenks başını salladı ve bir peri çığlığı korusu onu havaya kaldırdı. Ön zil çaldığında hiç şaşırmadım. Periler bir güvenlik sisteminden daha iyiydi.

"Ben bakarım," dedi Jenks, hızla uzaklaşarak, ama ben kahve telvesini çıkarmaktan fazlasını yapamadan geri döndü. "Bu bir teslimat servisi," dedi, içeri girerken ince bir gümüş peri tozu izi bırakarak. "Bir şey için imza atmanız gerekiyor. Bunu ben yapamam. Bu senin için."

İçimi bir korku kapladı ve kayboldu. Dışlanmıştım. Her şey olabilirdi.

"Bebeklik etme," dedi Jenks, içgüdüsel olarak uyarı bayraklarının tetiklendiğini biliyordu. "Posta yoluyla kötü bir tılsım göndermenin cezası hakkında bir fikrin var mı? Ayrıca, bu Trent'ten."

"Gerçekten mi?" Artık ilgimi çekmişti, kahve makinesini çalıştırdım ve onu dışarı kadar takip ettim. Şaşkın bir insan, tepedeki tabelanın ışığında kapımın eşiğinde duruyordu. Açık kapıdan dışarıya sıcak bir hava yayılıyordu ve periler cesaretle içeri girip çıkıyorlardı.

"Kesin şunu! Yeter!" Onları içeri çağırdım. "Neyin var senin?" Kalemi alıp kalın bir zarfı imzalarken yüksek sesle söyledim. "Hepiniz bir kütüğün içinde doğmuş gibi davranıyorsunuz."

Jenks'in çocuklarından biri neşeyle, "O bir çiçek kutusuydu, Bayan Morgan," dedi, gecenin soğğundan omzuma tünemiş ve saçlarıma sokulmuştu.

"Her neyse," diye mırıldandım, kafası karışmış adama gülümseyerek paketi aldım. "Herkes içeride mi?" diye sordum ve bir tur saydıktan sonra

Elli küsur yaşına kadar, kapıyı kapattım.

Jenks'in bir düzine çocuğu mutfağın soğuşuna göğüs gerdi, merakları rahatlıklarına galip geldi ve hepsi de göz kapaklarının içini tırmalayan ipek ve tiz seslerden oluşan bir kâbus içinde önümde gidip geldiler. Jenks kanatlarıyla o korkunç çığlığı atana kadar durmadılar. Daha sonra ilgilenmek üzere masadaki yerime manila sargılı paketi atarken gerginlik beni vurdu. Ivy eve gelene kadar bekleyecektim, böylece Trent'in bana gönderdiği şaka tılsımı yüzümde patladığında beni yerden kaldıracıkti.

Kolumu ortama dolayarak dolaptan Vampir Charms kupamı çıkardım. Bir haftadır iyi bir fincan kahve içmemiştim. Junior's'daki son kahveden beri. Bir tane daha istiyordum ama geri dönmeye korkuyordum. En azından ne olduğunu hatırlamıyordum. Tarçınlı bir şey.

Jenks önce yaklaştı, sonra uzaklaştı. "Açacak mısın?" diye sordu masanın üzerinde gezinirken. "İçinde tümsekler var."

Dudaklarımı yaladım ve ona şüpheyle baktım. "Sen aç."

"Ve oraya hangi iğrenç elf tılsımını koyduysa onun tarafından patlatılmak mı?" dedi. "Asla olmaz!"

"Elf tılsımı mı?" Merakla arkamı döndüm. Mutfığa geçip çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve ağır büyümlü tılsımın soluk bir kırmızıyla parlamasını izledim. Ölümcül olan ise sessizdi. İlgimi çekince perileri ondan uzaklaştırdım. Ölümcül değildi... ama yine de.

"Aç şunu, Rache! Tink'in tamponları!"

Kahve makinesi tıslayan bir gürültüyle bitti ve yirmi kadar perinin şikâyetlerine katlanarak gülümsedim ve kendime bir fincan doldurdum. Masaya getirirken dikkatli bir yudum aldım ve kaşlarımı çattım. Belki bir dahaki sefere markete gittiğimde içine koymak için biraz ahududu şurubu alabilirdim.

Kahverengi zarfı kesip açmak için hâlâ tezgâhın üzerinde duran tören bıçağımı kullanırken periler omuzlarımda kümелendi, birbirlerini itip kaktılar. İçine bakmadan zarfı eğdim ve içindeki her neyse dikkatlice sallayarak benden uzaklaştırdım.

"Bu bir ip!" Jenks zarfın üzerinde gezinerek haykırdı ve ben de bir not olmadığından emin olmak için zarfın içine baktım. "Trent sana ip mi gönderdi? Bu bir şaka mı?" dedi, o kadar kızgın görünüyordu ki çocukları fısıldayarak geri çekilmeye başladı.

"Kendini asmak için olabilir mi? Yoksa yatağınıza bir at kafası almanın elf versiyonu mu? At kılından yapılmış."

Kısa kaba ipi dikkatle elime aldım ve düğümlemiş tümsekleri hissettim. Trent'in bir keresinde bana tanıdığının bir at olduğunu söylediğini hatırlayarak, "Muhtemelen tanıdığından yapılmıştır," dedim. "Jenks," dedim kalbim hızla çarparak. "Sanırım bu bir Pandora tılsımı."

Jenks hemen öfkesini kaybetti. Arkamızdan bir gümbürtü duydum ve bir buz küpünün yere düştüğünü ve çocuklarının küpün üzerine üşüştüğünü gördüm. Rex kapıda belirdi ve eğilerek Jenks'in çocuklarının uzun buz küpüne ilk beş kişi olmak için itişip kakışmalarını izledi. Kanatlarını peş peşe takarak zeminde, masanın altında ve adanın etrafında tur attılar. Peri ciyaklamaları yükseldi ve küp duvara çarpıp kontrolden çıkmadan bir an önce hepsi uçtu.

"Sana öylece verdi mi?" Jenks yanıma inip onu tekmelerken öyle dedi. "Bunun o olduğuna emin misin?"

"Sanırım öyle," dedim, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. "Düğümleri çözüyorsun ve bir anı geri geliyor." Elime aldım, bana denizi hatırlatan karmaşık figürlerle düğümlemiş gri tele baktım. Trent'in bunu kendisinin yaptığına bahse girmeye hazırdım. Vahşi büyüünün yükselen gerilimini hissedebiliyordum, tehlikeye atılmış auramı gıdıklarken içimde bir titreme yaratıyordu. Ya da belki elf büyüü her zaman böyle hissettiriyordu.

Jenks düğümlemiş siyah-gümüş ipten bana baktı. "Yapacak mısın?"

Omuz silktim. "Hangi anı için olduğunu bilmiyorum."

"Kisten'in cinayeti," dedi kendinden emin bir şekilde, ama ben başımı salladım.

"Belki." İpi parmaklarımın arasında gezdirdim, çarpmaları müzik notaları gibi hissettim. "Babamla, onun babasıyla ya da dilek kampıyla ilgili bir şey olabilir."

Dikkatlice yere bıraktım. Orada hangi anının olduğunu bilmek istemiyordum. Henüz değil. Anılardan bıkmıştım. Bir süre onlarsız yaşamak, geçmişin acısı olmadan şimdiki zamanla başa çıkmak istiyordum.

Çantamdan telefonum çaldı ve ZZ Top'ın "Sharp Dressed Man" şarkısı çaldığında Jenks'e baktım. Peri bana masum bir bakış attı ama Rex

Canlandı, oturup odanın köşesine tanıdık bir yoğunlukla baktı, ifadem beni terk etti ve telefonuma cevap vermekten geri çekildim. "Pierce?" Fısıldadım.

Hava basıncı değişti ve yumuşak bir patlamayla köşedeki sisli şekil büyüdü, katılaştı ve Pierce'a dönüştü. Rex küçük bir kedi triliyle ayağa kalktı ve ben şok olmuş bir şekilde ayağa fırladım. Bu Pierce olmalıydı. Tabii onun kılığına girmiş Al değilse.

"Pierce?" Tekrar sordum ve bana döndü, gözleri parlıyordu ve bin dokuz yüzlerin ortalarının yüksek modasına uygun giyinmişti. Kendisi gibi görünüyordu. Yani Tom'a benzemiyordu ve ben de neler olduğunu merak ediyordum.

"Cadı hanım," dedi ellerimi tutmak için mutfığa doğru koşarken. "Kalamam," dedi nefes nefese, gözleri parlayarak. "Al beni mehtaplı bir gecede bir köpeğin bir rakunu yakalamasından daha hızlı bulacaktır ama önce sizi ziyaret etmem gerekiyordu. Açıklamak için."

"Tom'un cesedini sen aldın," dedim uzaklaşarak. "Pierce, seni gördüğüme sevindim ama-"

Başını salladı, saçları gözlerine doğru kayıyordu, ta ki onları çapkınca geriye savurana kadar. "Bu kara büyü, evet ve bundan gurur duymuyorum ama kara cadıyı öldüren ben değildim. O kendini öldürdü."

"Ama sen-"

"Kendim gibi, evet," diye bitirdi, beni neredeyse bir dansın içine çekti, o kadar mutluydu ki. "Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Rachel..." Yüz ifadesi birden endişeli bir hal aldı. "Yanmışsın," dedi, aklından geçen diğer tüm düşünceler açıkça dışarı çıkmıştı. Eli dışarı çıktı ve yüzüme değmeden durdurdum.

Nabzım hızla atıyordu ve ateşim vardı. "Kisten'in ateşi," dedim telaşla.

Pierce bana sert bir bakış attı. "Bitti o zaman."

Başımı salladım. "Lütfen bana ruhunu bunun için sattığını söyleme...." Ona yukarıdan aşağıya baktım ve ellerimi bırakıp geri çekildi.

"Bu biraz tartışmalı bir konu. Sahip olduğun şeyi elinde tutabilmelisin.

ve bir anlaşma yapmış olmama rağmen beni tutamaz. Hiçbiri beni tutamaz."

Gülümsemesi fazlasıyla kendini beğenmişti ve içimde bir ürperti hissettim. "Kaçmışsın!"

"Bir bedene sahip olduğumda ve bir çizgiyle iletişim kurabildiğimde, bu sadece bir zaman meselesiydi. Hiçbir şey beni sonsuza dek tutamaz. Belki sen hariç."

Işıl ışıl parlayarak beni kendine çekti ve beni öpeceğini bildiğim için, "Jenks burada," diye geveledim.

Hemen elleri benden uzaklaştı. Mavi gözleri büyüleyici bir şokla irileşti ve bir adım geriye düştü. "Jenks!" dedi yüzü kızararak. "Özür dilerim."

Öfkeli bir mırıltının sesini takip ederek Jenks'in orta tezgâhın üzerinde durduğunu, elleri kalçalarında ve yüzünü buruşturarak bize baktığını gördüm. "Çık dışarı," dedi sert bir sesle. "Onu daha yeni normale döndürdüm. Onu sümüklü, twitterlı... bir budalaya dönüştürmeden önce defol!"

"Jenks!" diye bağırdım ve Pierce sakinleştirici bir elini üzerime koydu.

"Niyetim bu, Jenks," dedi cesurca ve Pierce'ın niyetinin gitmek mi yoksa beni twitterlı bir twit'e dönüştürmek mi olduğunu merak ettim.

Pierce, ayak bileklerine dolanan Rex'e doğru eğildi. "Gitmem gerek," dedi Rex'i kollarına alarak ayağa kalkarken. "Al geçen hafta olanları kendi görüşüyle kafana doldurmadan önce sana açıklamak istiyordum. En kısa zamanda seni göreceğim. Al şeytani derecede iyi bir iblis. Bir tavşan yuvasını alt etmekten daha eğlenceli."

Al ile mi oynuyor? "Pierce..." dedim, neredeyse gülerek. Kafam çok karışmıştı. Ondan kaçmış mıydı? Bir bedene sahip olmak için Al'ı kullanmış ve sonra da ondan kaçmış mıydı?

Pierce bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ayaklarımı çekmeliyim ama kendimi daha iyi bir durumda bulana kadar, her akşam mum ışığından şafağa kadar seni düşüneceğim."

"Bekle bir dakika, Pierce. Ben-"

Ama o öne atılmıştı ve Jenks öfkeyle üzerimize gümüş parıltılar serpiştirirken beni doyasıya öptü. Onu çaldı. Yapabileceğim tek yol buydu.

Tarif et. Bir öpücük çaldı, kollarını bana doladı ve benden bir öpücük alırken beni sıkıca tuttu ve beni nefessiz bıraktı.

"Hey!" diye bağırdım, onu itmedim ama geri çektim. Bırakınca başını eğdi... ve kömür tozu ve ayakkabı boyasının yumuşak kokusuyla gözden kayboldu.

Olduğu yere baktım. Arkamdan, unutulmuş bir buz küpü kayarak yere düştü. "Jenks?" Mırıldandım. Gelmişti. Beni şaşırtmıştı. Al'dan tek başına kaçmış ve bunu bana anlatmaya gelmişti. Oh-h-h-h-h-h saçmalık. Başım beladaydı.

"Hayır!" Jenks bağırdı. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve tezgâhın iki metre yukarısına doğru öfke nöbeti geçirdi. "Ona aşık olmana izin vermeyeceğim, Rachel. Hayır!"

Ama parmaklarımı dudaklarımda gezdirip onun dudaklarını hatırladığımda, artık çok geç olabileceğini düşündüm. O çok Rachelvari biriydi. On sekiz yaşımdan beri içimde hiç yaşamadığım bir noktaya dokunuyordu. Ve bu düşünceyle birlikte yüzüm karardı. Kahretsin, Ford haklıydı. Bu yüzden erkeklerden yana hiç şansım olmamıştı. Bunca zamandır onları Pierce'a karşı ölçüyordum ve hepsi eksik çıkmıştı. Başım büyük beladaydı. Büyük. Belki on sekiz yaşındayken zeki, akıllı, şeytana pabucunu ters giydiren, iblislerle, vampirlerle ve I.S.'le başa çıkabilen yakışıklı bir cadıyla birlikte olmanın romantik olduğunu düşünüyordum ama artık daha akıllıydım, değil mi? Değil mi?!

Hava basıncı bir patlamayla değişti. Ben tezgâhın altına sinmiştim, Jenks ise tavana doğru fırladı.

"Cadı!" Al böğürdü ve ben de tezgahın üzerinden baktım. Gözleri benimkilerle buluştu ve "Tanıdığım nerede?" diye bağırdı.

Ayağa kalktım, dudaklarımda kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Buradaydı," dedim. "Onu ben çağırmadım, bir anda ortaya çıktı." Al'a odaklandım ve o da gözlerimi kısarak sözlerimin doğruluğunu ölçmeye çalıştı. "Az önce senin yaptığın gibi," diye ekledim. "Birden ortaya çıktı ve sonra da gitti."

"Nereye gitti!" diye bağırdı, eldivenli ellerini sıkarak. "Onu Büyük İskender'in bir ömür boyu çözemeyeceği bir tuzağa düşürdüm ve o bunu bir haftada yaptı!" Al bir adım attı, çizmeli topuğu bir buz küpüne takılınca dönmeye başladı.

"Bilmiyorum," dedim, sonra Al bana hırlayınca "Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Sanırım şu tarafa gitti." Belirsiz bir yönü işaret ettim.

Hoşnutsuz bir mmmmm sesi çıkaran Al, frakını çekti. "Cumartesi görüşürüz, Rachel," dedi kabaca. "Ve Gordian Nathaniel Pierce'ı bağlamak için gümüş çekirdekli bir ip getir. Eğer onu bulursam, Newt'e satacağım. Yemin ederim, ona ihtiyacım olmasaydı, onu kendim öldürürdüm!"

Kötü kokulu bir hava akımıyla Al gözden

kayboldu. Gözlerimi kırptırarak olduğum

yere baktım.

"Tink'in tatlı annesi," diye fısıldadı Jenks kepçeden. "Az önce ne oldu?"

Tezgâha yaslanarak başımı salladım. Kilisenin önünden kapının açılma sesi geldi. "Rachel?" Ivy'nin sesi içeri süzüldü. "Ben geldim. Pierce neden arabaya binip bana bir grande latte almamı söyledi, duble espresso, İtalyan karışımı, köpüğü hafif, tarçını ağır, bir shot ahududulu?"

Dudaklarım bir

gülümsemeyle kıvrıldı.

Hayatımı seviyordum.

Teşekkür

Editörüm Diana Gill'e teşekkür etmek istiyorum. Ne kadar çok şey bilirim, onun işi o kadar zor görünüyor. Ve menajerim, Richard Curtis, parlak zırlı şövalyem.

Yazar Hakkında

New York Times çöksatan yazarı **KIM HARRISON** Orta Batı'da doğup büyüdü, ancak o zamandan beri kardan daha iyi kaçınmak için güneye kaçtı. Hollows serisi üzerinde çalışmadığı zamanlarda zamanını orkidelerle ilgilenerek, deri ceketli bir adamla yemek yaparak ve yeni köpeğini eğiterek geçiriyor. Şu anki kötü alışkanlıkları arasında iyi çikolata ve enfes suşi var. Çok satan romanları arasında *Dead Witch Walking*; *The Good, the Bad, and the Undead*; *Every Which Way But Dead*; *A Fistful of Charms*; *For a Few Demons More*; ve *The Outlaw Demon Wails* bulunmaktadır.

www.kimharrison.net

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

AYRICA KIM HARRISON TARAFINDAN

Haydut İblis Birkaç İblis

İçin Daha Feryat Ediyor

Bir Avuç Charms

Every Which Way But Dead İyi,

Kötü ve Ölümsüz

Yürüyen Ölü Cadı

Ve sakın kaçırmayın...

Tatiller Cehennemdir

Cehennemden

Randevular

Cehennemden Daha

Sıcak

Krediler

Larry Rostant'tan ceket illüstrasyonu

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BEYAZ CADİ, KARA LANET. Telif hakkı © 2009 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

EPub © Edition OCAK 2009 ISBN: 9780061853630 10 9 8

7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd. 2
Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON, M4W 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.